

Đẳng Nhĩ Ngưỡng Vọng (Chờ Anh Nhìn Lên)

Contents

Đẳng Nhĩ Ngưỡng Vọng (Chờ Anh Nhìn Lên)	2
1. Chương 1: Bí Mật	2
2. Chương 2: Giao Phong	5
3. Chương 3: Kịch	9
4. Chương 4: Lễ Misa (lễ Tạ Ôn / Thánh Lễ)	14
5. Chương 5: Áo Thuật	19
6. Chương 6: Scandal	23
7. Chương 7: Cản Đường	26
8. Chương 8: Nhược Điểm	30
9. Chương 9: Chiếc Chìa Khóa	35
10. Chương 10: Màn Mù Tuyên Cáo	39
11. Chương 11: Giao Dịch	43
12. Chương 12: Sủng Vật	46
13. Chương 13: Vượt Ngục	50
14. Chương 14: Chó Săn*	54
15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu	58
16. Chương 16: Phơi Bày Trước Ánh Sáng	62
17. Chương 17: Tín Ngưỡng	67
18. Chương 18: Sống Chung	71
19. Chương 19: Hơi Thở	75
20. Chương 20: Dạ Hội	79
21. Chương 21: Thời Gian	83
22. Chương 22: Tuyên Ngôn	87
23. Chương 23: Lần Đầu	92
24. Chương 24: Quy Củ	95
25. Chương 25: Nhà Giam	99
26. Chương 26: Biển Cỏ	102
27. Chương 27: Phần Tiếp	107
28. Chương 28: Đoàn Phim	111
29. Chương 29: Phỏng Vấn	117
30. Chương 30: Kẻ Thù	121
31. Chương 31: Điện Thoại	126
32. Chương 32: Huấn Luyện	130
33. Chương 33: Chân Tướng	133
34. Chương 34: Cái Giá Phải Trả	138
35. Chương 35: Trang Điểm	142
36. Chương 36: Bánh Quy	146
37. Chương 37: Mệnh Lệnh	150
38. Chương 38: Cầu Hoan	154
39. Chương 39: Hơ Khô Thê Tre*	158
40. Chương 40: Diễn Viên	162

41. Chương 41: - Ảnh Đế	166
42. Chương 42: Quý Tộc	169
43. Chương 43: Kết Thúc	173
44. Chương 44: Bày Tổ	177
45. Chương 45: Thất Lễ	181
46. Chương 46: Trung Khuyển	185
47. Chương 47: Thiên Tử	189
48. Chương 48: Nghịch Thần	194
49. Chương 49: Mâu Thuẫn	197
50. Chương 50: Vụ Nổ	201
51. Chương 51: Đòi Mắt	205
52. Chương 52: Nhạc Công	210
53. Chương 53: Kiên Trì	213
54. Chương 54: Hồi Phục Thị Lực	217
55. Chương 55: Khẩn Choàng	221
56. Chương 56: Thôi Học	226
57. Chương 57: Số Cuối	230
58. Chương 58: Tiếng Chuông	234
59. Chương 59: Nội Tình	238
60. Chương 60: Làm Sáng Tổ	243
61. Chương 61: Chân Tướng	247
62. Chương 62: Chia Xa	252
63. Chương 63: Lời Nói Dối	259
64. Chương 64: Ngược Dòng	263
65. Chương 65: Tái Diễn	268
66. Chương 66: Thức Tỉnh	271
67. Chương 67: Trở Về	276
68. Chương 68: Giản Tuồng	282

Đăng Nhĩ Ngưỡng Vọng (Chờ Anh Nhìn Lên)

Giới thiệu

Edit: WindyThế loại: Giới giải trí, đô thị tình duyên, niên hạ, tình hữu độc chung. Truyện Đăng Nhĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-nhi-nguong-vong-cho-anh-nhin-len>

1. Chương 1: Bí Mật

Lời tác giả: Cho những ai không đọc Văn án, lặp lại cảnh báo một lần nữa, đây là tác phẩm BDSM chủ nô, công đứng, thụ quỳ, bọn họ đều tự nguyện, tác giả biến thái, người bình thường xin đừng đọc.

PS: Văn này so với “Võng du chi ngã bất phối” (Tên TV: Cảm ơn em vẫn cười) khẩu vị nặng hơn, có thể tiếp thu dogslave thì đọc tiếp.

PPS: Văn SM theo hướng đại chúng

Lời Editor: Mình chính là bị Võng du chi ngã bất phối của Dịch tỷ kéo xuống nước

Phong Hạo dùng bật lửa châm rãi châm nén hương trong tay, tiếp theo dùng ba ngón tay giữ nhẹ, cắm vào lư hương trước mặt Quan Nhị Gia.

Từ đầu đến cuối quá trình, khóe miệng đều mang theo ý cười bất cần đời.

Có tư cách đứng ở vị trí trước tượng Quan Nhị Gia thắp hương đều là ông chủ lớn của Thanh Long bang. Họ đứng đầu hắc bạch lưỡng đạo, thế lực khắp nơi, thủ hạ hàng nghìn hàng vạn, nhưng khi bái quan công không ai lại không hai tay phụng hương, tất cung tất kính. Cũng chỉ có tân nhậm Thái tử hắc đạo này mới dám đại bất kính như thế, hấn bái thần, lại không tin thần, luôn bước bình tin rằng vận mệnh con người vĩnh viễn do con người nắm giữ.

Vì vị thúc phụ (bác) ngoài ý muốn xảy ra chuyện, hấn từ nước ngoài phải trở về tiếp quản nghiệp lớn của gia tộc hắc đạo Thiếu Đông. Bên ngoài đối thủ nhìn chằm chằm, nội bộ các nguyên lão trong bang hội không phục, phía cảnh sát luôn theo dõi sát sao, dù vậy hấn vẫn chưa từng lộ ra nửa điểm ý sợ.

Phong Hạo thắp hương xong, xoay người đi đến phòng, có hai tên đàn em dè Lãng Lang đang lạnh run đợi sẵn bên trong. Phong Hạo không nói một lời đứng giữa phòng, Lãng Lang liền cảm nhận được lực áp bách hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác của hấn, thanh âm bất tri bất giác run rẩy, “Thiếu, thiếu gia..”

Phong Hạo mỉm cười, “Là mày thả người?”

“Oan, oan quá thiếu gia, tôi chỉ ngủ gật một chút, không ngờ tên chết tiệt đó...” Lãng Lang nghĩ tới điều gì, vội xóc lên quần áo lo lắng nói, “Nhìn này, tôi cũng bị hấn đánh bị thương!”

Phong Hạo không kiên nhẫn quét mắt nhìn bằng vải loang máu quần ở bụng Lãng Lang, “Nếu thật như vậy nghĩa là mày vô dụng, nếu không phải sự thật nghĩa là mày bất trung. Mày nói xem, một tên hoặc vô dụng hoặc bất trung, tao giữ lại có ích gì?”

Dường như không muốn tổn thêm lời với Lãng Lang, hấn khoát tay áo, thủ hạ hiểu ý, một trái một phải đè tay Lãng Lang. Sắc mặt Lãng Lang lập tức thay đổi, đầu gối khê cong quỳ xuống tại chỗ, “Thiếu gia, Thiếu gia...”

Phong Hạo lật tay ra dấu ngừng, Lãng Lang thừa cơ hội giãy khỏi tay một tên, vừa quỳ vừa bò qua ôm lấy chân Phong Hạo, “Thiếu gia, xin ngài cho tôi thêm một cơ hội...”

Phong Hạo rũ mắt từ phía trên nhìn xuống Lãng Lang, khóe miệng cong lên cười châm chọc, “Được”, hấn hạ cằm một chút, “Từ chỗ này chui qua đi, mày vẫn là chó của tao”

Thân mình đang phát run của Lãng Lang chợt cứng đờ, như bị sét đánh trúng không thể động đậy, những người khác trong phòng nghe xong những lời này, không hẹn mà mắt cùng lộ vẻ châm biếm, chờ xem kịch hay.

Mặt Lãng Lang nhanh chóng lướt qua nhiều loại biểu tình, thống khổ rồi mâu thuẫn, cuối cùng là bất đắc dĩ khuất phục, anh cắn răng cúi đầu, hướng dưới khó Phong Hạo bò đi...

“Dừng!”, đạo diễn không chút lưu tình kêu ngừng, “Nói bao nhiêu lần, Thiếu gia lúc này biểu tình thỏa mãn, còn cuồng vọng, cậu nhìn cậu xem, vẻ mặt cứng nhắc như vậy có chỗ nào giống vẻ khí phách phấn chấn của thiếu chủ hắc đạo?”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi”, Phong Hạo cúi người chín mươi độ, “Tôi cũng không hiểu sao cứ đến cảnh này liền vô cùng khẩn trương.”

“Cậu..., haizz” đạo diễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đoạn trước đó rõ ràng cậu biểu hiện không tệ, tại sao cứ đến đây liền gặp trở ngại? Một cảnh đơn giản như vậy, cậu xem cậu NG (no good, thường dùng trong ngành điện ảnh, chỉ những cảnh quay hỏng phải quay lại) đến vài lần.”

“Thực xin lỗi”, Phong Hạo không ngừng giải thích, “Có thể bởi vì tôi rất kính trọng thầy Lăng (QT là Lăng lão sư), vừa nghĩ tới việc mình đối với anh ấy thất lễ như vậy liền cảm thấy sợ hãi.”

“Cậu ở bên ngoài kính trọng anh ta thế nào là việc của cậu! Bây giờ là lúc quay phim! Cậu là lão đại, anh ta không phải thầy Lăng gì hết, mà là thủ hạ của cậu, cậu phải dùng uy phong áp chế anh ta, chứ không phải xem anh ta là thần tượng mà cung kính, có biết chưa?”

Đạo diễn rắn dạy quả mắng Phong Hạo xong, quay sang Lăng Lang khuôn mặt tươi cười, “Tôi giúp người mới nhập vai diễn, không mạo phạm anh chứ?”

Ngay sau khi đạo diễn hô ngừng, trợ lý đã bước một bước dài đến đỡ Lăng Lang trên mặt đất dấy, giúp anh phủi bụi đất trên đầu gối, vuốt phẳng nếp gấp trên trang phục, thái độ ân cần như hầu hạ một hoàng đế.

Lăng Lang bình thản tiếp nhận việc này, lưng thẳng tắp, mắt không chớp, dù ai thấy cũng không thể liên tưởng đến người vừa quỳ trên mặt đất nước mắt giàn giụa cầu xin tha thứ là một.

Nếu là những cảnh quay thường, NG một hai lần là chuyện như cơm bữa, cả nhóm đối với việc diễn viên NG đã tập mãi thành quen. Nhưng cảnh này trước sau đã NG bảy lần, Lăng Lang phải bò trên đất bảy lần, dù là người tính tình tốt cũng sẽ có ba phần bất mãn, huống chi Lăng Lang vốn nổi danh bằng sơn trong giới giải trí, giờ phút này càng không có sắc mặt hòa nhã.

Tất cả mọi người ở phim trường đều thay Phong Hạo đổ mồ hôi lạnh, đáng thương nhất chính là mấy người diễn đám đàn em kia, rõ ràng càng diễn càng khấn trương chết đi được, mặt vẫn phải mang vẻ châm biếm, cười đến cơ mặt cứng ngắt đến giờ còn chưa thể khôi phục, vẫn duy trì biểu tình quỷ dị.

“Nghỉ ngơi một chút”, không đợi đạo diễn đồng ý, Lăng Lang đã tự tiện ra ngoài. Chờ anh ra khỏi trường quay rồi, đạo diễn mới không biết làm sao vô vô tay, “Được rồi, nghỉ ngơi nửa giờ thì tiếp tục quay.”

Mọi người đồng loạt nhẹ thở ra, quả nhiên chỗ nào có Lăng Lang đều có áp suất thấp, cũng hết cách, ai bảo người ta là ảnh đế chứ, tính tình và diễn kỹ có tương quan trực tiếp, cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhân viên công tác gần đó tiến đến vỗ vỗ vai Phong Hạo đồng tình. Là một người mới, khi diễn hấn biểu hiện xuất sắc, bình thường tính cách sáng sủa, thái độ làm người lại khiêm tốn, cùng người trong đoàn làm phim giao tình rất tốt.

Về cảnh quay NG bảy lần lần này, nếu xét về góc độ giữ bình tĩnh, không ai dám khoe khoang có thể đối với Lăng Lang làm vậy mà vẫn đứng vững thản nhiên được, đối lại là mình chỉ sợ sẽ NG càng nhiều. Cho nên dù họ đều thông cảm cho nỗi khổ của Phong Hạo, cũng chỉ có thể biểu hiện đồng tình.

“Làm sao bây giờ, thầy Lăng nhất định đang trách tôi, có nên tìm anh ấy xin lỗi không đây?” Thanh âm Phong Hạo tràn ngập bất an. Khó có được cơ hội hợp tác cùng thần tượng, lại bị mình dùng phương thức tệ đến không thể tệ hơn nữa làm hỏng.

“Tôi nghĩ không nên”, một nhân viên an ủi hần, “Vừa rồi cậu không thấy sắc mặt Lăng Lang sao? Giờ cậu tìm anh ta nhất định sẽ cứng họng.”

“Phải đó, hay là chờ anh ấy hết giận hãy đi, huống chi cậu là người mới, chắc anh ấy cũng không tính toán đâu”, người còn lại nói.

Phong Hạo mắt mát gật gật đầu.

Sau khi rời khỏi phim trường Lăng Lang cũng không về phòng nghỉ tư nhân của mình, mà lập tức đi vào toilet bên kia hành lang. Đóng cửa phòng rồi, anh quay lưng lại cửa khẽ dựa, nâng tay che kín mắt.

Chết tiệt!

Cứ đứng yên như vậy trong chốc lát, tay Lăng Lang chậm rãi một đường đi xuống, lướt qua hầu kết, không thể kìm lòng mà nuốt một ngụm, lại vuốt qua ngực, rùng mình một cái, chạm đến bụng cách một lớp vải băng mỏng, cuối cùng đến nơi nó muốn đến.

Động tác tay Lăng Lang từ chậm đến nhanh, từ nhẹ đến nặng, ban đầu ôn nhu, cuối cùng có thể nói là thô lỗ, cơ hồ là mang theo phần hận mà phát tiết.

Một ngôi sao nổi tiếng luôn dùng tư thái cao quý lãnh diễm xuất hiện trước công chúng, lại có thể vì quay phim mà dục hỏa đốt người, không thể không trốn trong nhà vệ sinh nam tự giải quyết, việc này nếu để lộ ra ngoài, chắc chắn mọi người đều chấn kinh.

Lăng Lang khép mắt, bảy lần NG kia như đoạn phim ngắn chiếu lại trong đầu, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người, một lần lại một lần bò qua dưới khổ nam nhân, cảm giác khuất nhục khó nói nên lời này lại khiến thân thể anh không thể khống chế mà nổi lên phản ứng.

Anh hiển nhiên đã đánh giá cao năng lực của người mới kia, vốn nghĩ chỉ cần cần rằng diễn là có thể xong, nhưng qua mỗi lần đạo diễn hô ngừng, Lăng Lang lại sinh ảo giác lẫn lộn giữa diễn và đời thực, tựa như từng nhân viên ở đây đều đang cười nhạo anh hèn mọn hạ đẳng.

Ánh mắt soi mói từ trên nhìn xuống của mọi người như bóc trần Lăng Lang, khiến anh lộ ra trợn vện dưới ánh đèn, tùy ý người khác nhìn thấu nội tâm, tất cả bí mật không muốn người biết đều bại lộ giữa thanh thiên bạch nhật, không thể trốn chạy.

Lời kịch theo tiếng nói từ tính của Phong Hạo, ghé vào tai anh vang lên lặp đi lặp lại, giống như tẩy não anh, “Từ chỗ này chui qua đi, mày vẫn là chó của tao...”

“Uhm...”, khi cao trào đến, Lăng Lang rốt cục không khác chế được khê rên.

Lăng Lang, ba mươi hai tuổi, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, là ảnh đế trẻ tuổi nhất, thái độ làm người cao ngạo, tính cách lạnh lùng, được người xưng Bắg Sơn Ảnh Đế.

Bí mật lớn nhất của anh chính là anh là một người cuồng ngược.đãi không hơn không kém.

2. Chương 2: Giao Phong

Lăng Lang mở cửa buồng vệ sinh, trong lòng cả kinh, không biết do mình quá tập trung hay đối phương động tác quá nhẹ, anh vậy mà một chút cũng không nghe được có người vào, cũng không biết hấn vào khi nào, càng không biết hấn có nghe được gì không...

Người đó đứng quay lưng về phía anh, nhưng có thể nhìn rõ mặt hấn qua gương.

Phong Hạo hiển nhiên cũng đã phát hiện anh, lo lắng xoay người chào: “Thầy Lăng.”

Lăng Lang lắc đầu, “Tôi không thích người khác gọi tôi là thầy.”

“Vậy... Tiền bối?” Phong Hạo hỏi dò.

“Gọi tên là được rồi.”

“Như vậy sao được, quá thất lễ..”, Phong Hạo có chút khó xử, “A, hay là tôi gọi anh là học trưởng có được không?”

Lúc này Lăng Lang mới lần đầu tiên đưa mắt trực tiếp ném lên người hấn.

“Tôi cũng là sinh viên học viện điện ảnh Hồ Sóc,” Phong Hạo cao hứng tự giới thiệu. Hai người đã hợp tác đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên trao đổi không chính thức, có thể thấy khí chất “người lạ chớ gần” của Lăng Lang mãnh liệt bao nhiêu.

Lăng Lang cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Mấy tháng trước, người đại diện cầm kịch bản nghe nói là vì anh mà viết cùng hợp đồng cát-xê trên trời vào nhà trọ của anh, nói là phía nhà đầu tư bằng mọi giá muốn mời anh đến diễn vai này.

Trong phim này Lăng Lang đóng vai một cảnh sát. Người yêu là thanh mai trúc mã, cũng là con gái thủ trưởng, hắc đạo vì muốn trả thù cha cô mà sát hại cô. Lăng Lang muốn báo thù cho bạn gái, trà trộn vào hắc bang nằm vùng, chịu qua bao nhiêu nhục nhã khổ cực, cuối cùng cũng lấy được lòng tin của Thiếu chủ. Lúc triển khai kế hoạch báo thù, lại lần theo dấu vết tra xét được bàn tay đen sau màn thao túng tất cả không phải ai khác mà chính là cục trưởng cục cảnh sát.

Thiếu chủ hắc đạo kế nhiệm không lâu thì bắt được người cảnh sát đã nổ súng bắn gục cha mình trong lúc hỗn loạn. Lăng Lang lợi dụng thân phận mình giúp đồng nghiệp chạy trốn, còn tự chém mình một dao, nhưng dù vậy Thiếu chủ cũng không tin anh, nên mới có một màn mở đầu kia.

Kịch bản này khúc dạo đầu khuôn sáo cũ, tình tiết lại khúc chiết, nội dung tiến triển ngoài dự đoán, kết cục bất ngờ. Đây là một bộ thuần nam diễn chính, nữ chính vừa xuất hiện liền hết vai, nửa đầu phim là quá trình Lăng Lang đấu với Thiếu chủ, nửa sau đấu với thủ trưởng, cuối cùng loạn đấu. Không thể không thừa nhận, biên kịch rất có thực lực trong việc miêu tả nam nhân đấu trí.

Lăng Lang đọc kịch bản, hỏi chi tiết, ký hợp đồng, đến ngày khởi động máy mới phát hiện diễn viên vào vai Thiếu chủ hắc đạo không phải là diễn viên đã định ban đầu, mà là một tay mới không hề có kinh nghiệm diễn xuất.

Giới truyền thông đã sớm quen với thái độ lạnh lùng của Lăng Lang, dù trong lễ khởi động máy anh không nói một lời cũng không ai nghi ngờ, chỉ có người đại diện cùng trợ lý luôn kề cận anh là biết được anh đối với việc này bức bối thế nào.

“Người đã định lúc trước đâu?” Lăng Lang vừa về tới phòng nghỉ liền hỏi.

“Diễn viên lúc trước được mời đóng hình như là Ngô Quan Phong, nhưng anh ấy bị thương lúc đóng phim, đến giờ còn nằm trong bệnh viện.” trợ lý giải thích

“Cho nên họ liền sắp xếp một người mới?” Lăng Lang lạnh lùng hỏi. Vai diễn Thiếu chủ kia so với vai cảnh sát anh diễn còn lớn hơn hai tuổi, tiến trình thời gian trong kịch bản là từ hai mươi lăm đến ba mươi hai tuổi, là một trong ba vai diễn chính ngoại trừ anh và vai thủ trưởng, cũng là vai có cảnh tương tác hành động với Lăng Lang nhiều nhất, vô cùng khó khổng chế. Đòi bên giằng co, nếu một phía diễn kém tất sẽ dẫn đến kết quả thất bại, người phối hợp diễn với anh để không ngờ lại là một tay mơ mới ra nghề, còn chưa diễn xong đã thành trò cười.

Nhà đầu tư muốn nâng đỡ người mới, cố tình phối diễn với diễn viên gạo cội là chuyện thường xảy ra trong giới, nhưng vừa ra nghề đã đảm nhiệm một vai lớn như vậy Lăng Lang vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Hủy vai”, Lăng Lang cân nhắc một chút rồi nói.

“Hả?” Người đại diện tròn tròn mắt, “ Nhưng hợp đồng đều đã ký tên, nghi thức khởi quay cũng làm rồi, giới truyền thông đều đã biết...”

“Tôi không phải đóng phim thần tượng”, Lăng Lang kiên quyết nói: “ Quy tắc ngầm cũng một vừa hai phải thôi chứ.”

“Không phải quy tắc ngầm”, trợ lý nghe được tin tức nhỏ, “Nghe nói người đóng Thiếu chủ mới là... em trai... nhà sản xuất”, thanh âm của cô dưới cái nhìn soi mói của Lăng Lang càng ngày càng yếu, hai chữ cuối âm lượng nhỏ đến mức không thể nghe được.

Lăng Lang nghe vậy cười lạnh. Người đại diện theo Lăng Lang bao nhiêu năm, đã sớm thân kinh bách chiến, biết rõ không thể thất lời, vội vàng dùng kế hoãn binh: “Hay là cậu trước tiên phối diễn cùng cậu người mới kia vài cảnh, nếu đúng là không được, đạo diễn khẳng định cũng sẽ chủ động yêu cầu thay người.”

Lăng Lang đồng ý đề nghị của hân xong liền đứng dậy đi ra ngoài, “Vừa lúc, tôi cũng muốn hiểu biết vị kia một chút... tên gì ấy nhỉ?”

“Phong, Phong, Phong...”

“Phong Hạo!” Trợ lý bổ sung

“Chào thầy Lăng! Tôi là Phong Hạo, xin chiếu cố nhiều hơn!”

Lăng Lang hầu như coi thường mà lướt qua hắn, bỏ lại ba chữ: “Thật xui xẻo.”

Phong Hạo cũng không vì đối phương không có thiện ý mà giận, ngược lại cảm thấy theo như hiểu biết của mình, Lăng Lang cư xử vậy rất phù hợp với tính tình của anh ta, đành đánh trống lảng sờ sờ gáy, bước nhanh theo.

Cảnh quay đầu là hai người phối diễn, lúc đạo diễn giảng giải, Phong Hạo nghe cực kỳ nghiêm túc, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào đạo diễn, còn thường gật đầu, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt xem xét của Lăng Lang một bên.

Lăng Lang bắt động thanh sắc đánh giá cậu ta từ đầu đến chân, không hề nhìn ra điểm nào là có tiềm lực Thái tử hắc đạo. Đây rõ ràng là hình mẫu của chàng trai trẻ tuổi ôm ấp giấc mộng nỗ lực khẳng định mình, động tác cùng biểu tình đều giống hệt tên ngốc, nếu cậu ta đi đóng phim thần tượng, chỉ cần trùm mắt nắm tay với màn ảnh là có thể thành, căn bản không cần đến diễn kỹ.

“Còn chỗ nào không hiểu không?”, Đạo diễn giảng xong trọng điểm, theo lệ hỏi.

Phong Hạo chuyển đầu hướng Lăng Lang, muốn nghe xem anh có ý kiến gì, không ngờ cùng tầm mắt Lăng Lang trực diện.

Phát hiện Lăng Lang đang nhìn mình, Phong Hạo ánh mắt khẽ cong, khóe miệng giương lên, lộ ra nụ cười thật tươi.

Lăng Lang mặt không chút thay đổi quay đi.

Phong Hạo xấu hổ xoa xoa mũi, tính tình anh để quả nhiên khó nắm bắt như lời đồn.

Cảnh này là Thiếu chủ ở Thanh Long bang, lần đầu tiên làm nổi bật tâm tư nhân vật, sau khi đạo diễn hô bắt đầu, Lăng Lang theo bang chúng chạy vào phòng, nhìn thấy không phải bang chủ mà là bóng lưng một nam nhân chưa bao giờ thấy qua.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phong Hạo chậm rãi xoay người lại.

Cả phim trường lặng ngắt như tờ, thậm chí có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất.

“Dừng—”, Yên lặng dị thường bị đạo diễn xé toạc. Đợi đến khi Lăng Lang tỉnh trí thì anh đã trở thành tiêu điểm của toàn trường quay. Anh lúc này mới ý thức được vừa rồi vốn là đến phần thoại của mình, nhưng anh lại lẳng lẳng đứng tại chỗ không nói một lời.

Đạo diễn không nói chuyện. Hắn cũng không biết đây là tình huống gì, loại sai lầm quên lời thoại này đặt trên người một ảnh đế không khỏi quá không phù hợp, nhất định là có nguyên nhân khác, hắn đang chờ Lăng Lang giải thích.

Lăng Lang chỉ thấp giọng nói một câu “thật có lỗi”, liền xoay người về điểm xuất phát.

Còn hơn cả nghi hoặc của mọi người, lúc này Lăng Lang mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã dậy sóng.

Cảm giác áp bách bất chợt này là sao?

Ngay tại một khắc Phong Hạo xoay người, cả người đều tản ra khí thế từ nội tâm, chỉ một ánh mắt đã khiến người khác xem nhẹ bề ngoài, bỏ qua tuổi tác, gắt gao bị cậu ta hấp dẫn.

Lăng Lang hoàn toàn không tin được đây là một diễn viên mới, đối lại là anh khi vừa ra nghề, cũng còn xa mới đạt được năng lực này.

Không, cậu ta thậm chí nhìn qua hoàn toàn không giống đang diễn, mà chỉ như đã khôi phục bản chất chính mình mà thôi. Nguồn :

Ngay lúc đạo diễn kêu dừng, trong nháy mắt áp lực quanh thân tan thành mây khói, loại cảm giác áp bách tràn ngập trong không khí bỗng biến mất vô tung, như thể Phong Hạo vừa rồi chính là ảo giác của anh.

Ban đầu Lăng Lang nghĩ Phong Hạo chỉ là một cái bình hoa dựa vào quan hệ tiến thân, sau đó thừa nhận cậu ta có thiên phú, là nhân tài đích thực, đến tận hôm nay nghe xong lời cậu ta, mới biết thì ra Phong Hạo cũng xuất thân chính quy.

“Cậu cũng tốt nghiệp Hồ Ảnh?” (Trường điện ảnh Hồ Sóc) Anh không tin tưởng hỏi lại một lần.

“Tôi học Hồ Ảnh”, thấy Lăng Lang rất cục cựa có hứng thú với chủ đề của mình, Phong Hạo rất vui vẻ, “Nhỏ hơn anh hai khóa mà thôi”.

“Trông cậu không lớn như vậy.”

“Lúc trước tôi đi học sớm, hơn nữa mọi người đều nói nhìn tôi nhỏ hơn tuổi thực.”

“Vậy tại sao...”, Lăng Lang không hỏi hết câu.

Nếu sau khi ra nghề đến nay vẫn không có tiếng tăm thì còn hiểu được, đằng này qua nhiều năm như vậy không hề hoạt động giao thiệp với giới văn nghệ, giờ mới bắt đầu đóng phim đầu tiên, không khỏi đã qua tuổi hoàng kim.

Phong Hạo đoán ra anh muốn hỏi gì, “Đoạn thời gian trước lo chuyện làm ăn trong nhà, đến gần đây ổn định một chút, mới có thể làm chuyện mình muốn.”

“Nhà cậu... là xã hội đen sao?”

“Phốc”, Phong Hạo vui vẻ, “Tôi có thể hiểu những lời này là anh đang khen kỹ thuật diễn của tôi không?”

Lăng Lang cúi đầu rửa tay, giả bộ không nghe thấy. Phong Hạo cũng không để ý, hưng trí bừng bừng như cũ nói: “Kỳ thật lúc còn học đại học tôi là fan hâm mộ của anh.”

“Khi học đại học tôi đâu có đóng phim.”

“Nhưng anh có diễn kịch nói, “ Phong Hạo ánh mắt sáng lên, “ là vở (Anh hùng sống mãi / bất tử) đó”.

Lăng Lang dùng khăn lau tay một chút.

“Sau khi xem vở kịch đó tôi rất ngưỡng mộ anh, anh lúc ấy trên sân khấu diễn xuất thật tuyệt vời, nhà tôi còn băng ghi hình vở diễn đó đây”

Lăng Lang vứt khăn tay vào thùng rác, “Đoạn lịch sử đen tối ấy, vẫn nên đốt đi.”

“Sao lại như vậy, cuối tuần nào tôi cũng xem, đó là kịch bản tôi thích nhất.” Phong Hạo hưng phấn nói, “Từ khi xem, tôi dù nằm mơ cũng hy vọng được diễn cùng anh, thật không thể tưởng được, nguyện vọng này rốt cục đạt thành rồi.”

Nói đến đây, Phong Hạo dường như đột nhiên ý thức được điều gì, biểu tình vốn vui vẻ lập tức trở nên như đưa đám, “Nhưng mà biểu hiện của tôi hôm nay chắc làm học trưởng thất vọng rồi.”

Lăng Lang trầm mặc. Là một diễn viên mới, Phong Hạo biểu hiện như thế đã tương đối xuất sắc. Có thể do anh không có thói quen khen người khác ngay trước mặt, hướng chỉ lý do mình tự tiện kêu đừng không phải như Phong Hạo nghĩ, nên càng khó mở miệng.

Ngay khi không khí bắt đầu trở nên xấu hổ, người đại diện đẩy cửa vào. Hắn ở phòng nghỉ không thấy Lăng Lang, liền đi tìm, cho đến khi vào toilet.

“Cậu đây rồi... Ừa, cả cậu cũng ở đây à?” Người đại diện thật bất ngờ chứng kiến hai người cùng một chỗ.

“Chào anh”, Phong Hạo chủ động chào hắn.

Người đại diện nhìn Lăng Lang nghi ngờ, chắc không phải vì người ta NG bảy lần, cậu liền chặn đường người ta trả đũa chứ?

Lại nhìn sang Phong Hạo, cũng không phát hiện gì khác thường, đành thu lại nghi hoặc trong lòng, lên tiếng thúc giục hai người: “Thời gian nghỉ đã hết rồi, đạo diễn đang tìm hai người đó”

Khi cả hai trở lại trường quay thì đạo diễn đang cùng phó đạo diễn và biên kịch thảo luận đoạn vừa rồi cần quay lại thế nào.

“Hay là sửa kịch bản đi? Bỏ đoạn này?” Phó đạo diễn hỏi

“Đương nhiên không thể, không có cảnh này làm sao thể hiện được nằm vùng phải hy sinh nhiều thể nào”, biên kịch kiên quyết phản đối.

“Tôi biết rồi”, phó đạo diễn đập tay, “Dùng thể thân!”

Đạo diễn dùng kịch bản cuộn thành ống gỗ đầu hấn: “Vậy đến cuối làm sao đặc tả khuôn mặt viên cảnh sát?”

“Hậu kỳ cắt nối biên tập lại không được sao?” Biên kịch đề nghị.

“Không được! Nhất định phải quay gương mặt Thiếu chủ đổ lên gương mặt viên cảnh sát, vậy mới làm nổi bật biểu cảm tương phản của hai nhân vật!”

Thảo luận nhất thời lâm vào bế tắc, đúng lúc này một thanh âm nhỏ mang theo lo lắng vang lên.

“Cái đó, tôi có một ý tưởng...”

Người nói chuyện đúng là Phong Hạo.

Ba người đồng thời quay đầu, “Ý tưởng gì?”

Những người khác có mặt đều yên lặng lắng tai nghe.

“Tôi cảm thấy kịch bản này có thể sửa chỗ này thành...”

Biên kịch nhíu mày: “Tôi không phải đã nói rồi sao, cảnh này tuyệt đối không thể bỏ!”

“Thủ hạ khiến kẻ thù giết cha chạy mất, đâu thể chỉ để hấn nhẹ nhàng chui qua thì dễ dàng bỏ qua cho hấn?” Phong Hạo lắc đầu, “Tôi muốn cảnh ấy không phải đơn giản như vậy là xong”

Mọi người nghe được lời này đều hít sâu một hơi.

Lời nói của Phong Hạo đúng ý đạo diễn, hấn kích động hỏi: “Cậu muốn sửa thể nào?”

“Không phải bỏ bớt, mà phải thêm vào!”

3. Chương 3: Kịch

“Mày muốn tiếp tục bán mạng cho tao? Được thôi, “ Phong Hạo rẽ chân ra “Từ chỗ này chui qua đi, mày vẫn là chó của tao”.

Lăng Lang chưa bao giờ chịu qua vũ nhục lớn như vậy. Lúc đó anh hoàn toàn có thể đứng dậy cưỡng ép Phong Hạo đang không hề phòng bị, an toàn thoát khỏi Thanh Long bang, trở về làm cảnh sát của anh.

Nhưng mà, vì diệt trừ thế lực đen tối, vì thay người bạn gái uống mạng báo thù, anh run rẩy bỏ đi bước đầu tiên, rồi bước thứ hai...

Một đám người xung quanh càn rỡ cười to.

Lăng Lang vừa đi vài bước, không ngờ dù Phong Hạo không hề báo trước mà dùng chút lực, khiến cho Lăng Lang cả người tiến không được, lui cũng không xong.

Thanh âm tràn ngập mỉa mai của Phong Hạo trong rạp chiếu phim lớn chậm rãi vang lên, “Mày cho là, làm chó của tao, dễ dàng vậy sao?”

Màn ảnh đang chiếu cận cảnh gương mặt Lăng Lang, anh từ từ nhắm hai mắt, ngưng mi, biểu cảm thống khổ. Một lát sau, anh chậm rãi ngẩng đầu, mở mắt ra, trong ánh mắt kia có không cam lòng, có khuất nhục, có ảm nẫn, có quyết tâm, toàn bộ thế giới nội tâm của một cảnh sát nằm vùng, chỉ trong một cảnh này đều được tinh tế biểu hiện.

“— Xin hỏi cách nhìn của anh đối với bộ phim này thế nào?” Phóng viên ngăn lại khán giả trong buổi lễ công chiếu phỏng vấn.

“Thực phần khích, ba người đàn ông giằng co, rất đáng xem”

“Kết thúc thật là đảo mà, nhưng mà ông đây rất thích.”

“Lần đầu tiên trong mười năm xem phim đến quên ngủ.”

“— Đánh giá thế nào với diễn xuất của dàn diễn viên?”

“Lăng Lang không hổ là ảnh đế, lần này quả nhiên không làm người khác thất vọng”

“Nhân vật thủ trưởng cũng rất có thực lực, diễn đối thủ của ảnh đế cũng không rơi xuống thế hạ phong chút nào”

“Người đóng Thiếu chủ hắc đạo là diễn viên mới? Thật nhìn không ra nha!”

“— Cảnh nào cho anh ấn tượng sâu sắc nhất?”

“Là cảnh Thủ trưởng chính tay ngộ thương con gái của mình đi?”

“Cảnh cuối Thủ trưởng nhắm vào đầu viên cảnh sát nằm vùng nổ súng, nhưng viên cảnh sát này lại ôm Thiếu chủ cùng rơi xuống vực.”

“Không, phải là cảnh đặc tả Lăng Lang chịu nhục dưới khổ kia, thực khiến người ta đã xem qua là không thể quên được, khắc sâu ấn tượng. Tôi nghĩ đây là cảnh trong toàn bộ phim khiến tôi cảm động nhất. Chứng kiến một màn đó tôi cảm thấy mình bị lây thứ cảm xúc đó, tựa như người quý ở đó thừa nhận tất cả chuyện này là mình vậy. Đại trưởng phu cô được giãn được, Lăng Lang diễn xuất tự nhiên như thế thật khiến người xem thỏa mãn.”

...

“Học trưởng, phim chiếu xong rồi, chúng ta nhanh đến lễ mừng đi, tối nay không đi không được.” Gương mặt Phong Hạo hiện ra trong tầm mắt Lăng Lang. Anh gần như căm ghét mà liếc mắt một cái.

Cũng không phải Lăng Lang có thành kiến gì với Phong Hạo, nhưng anh vừa mới thưởng thức xong 120’ phim, còn đắm chìm trong thế giới kia, vậy mà Phong Hạo lại dùng bộ mặt Thái tử hắc đạo trưng lên vẻ cảnh xuân sáng lạn xuất hiện trước mặt, dù là ai giờ phút này cũng sẽ có cảm giác hình tượng tan vỡ.

Lăng Lang chậm rãi điều chỉnh lại tâm tình, lúc này mới đứng dậy theo lối riêng cho khách quý ra ngoài.

Bên ngoài sớm đã vây đầy phóng viên, vừa thấy Lăng Lang bước ra, một đám lớn liền rầm rộ vây quanh.

“Xin hỏi anh có hài lòng với diễn xuất của mình lần này không?”

“Nghe nói anh không vừa ý với vai diễn Thiếu chủ hắc đạo của diễn viên mới Phong Hạo, có thật vậy không?”

“Có phải vì cảnh anh phải chịu nhục kia NG rất nhiều lần mới gây ra mâu thuẫn giữa hai người?”

Đối với loại phỏng vấn kiểu này, xưa nay Lăng Lang đều không đáp, nhưng hôm nay lại phá lệ trả lời một câu trong đó, khiến người đại diện đang mở đường cho anh cũng giật nảy mình.

“Tôi và Phong Hạo không hề có mâu thuẫn, cậu ấy là một diễn viên mới không tệ, rất có tiềm lực.”

Giới truyền thông chấn kinh rồi! Câu nói không đến nơi đến chốn này nếu từ miệng người khác nói ra chính là lời khách sáo, nhưng từ miệng Lăng Lang thì phân lượng tuyệt đối không giống nhau. Từ lúc Lăng Lang thành danh đến nay, chưa bao giờ công khai tán dương một diễn viên mới nào. Nhất thời toàn bộ câu hỏi đều tập trung vào cái nhìn của Lăng Lang với Phong Hạo, quan hệ của hai người, cố gắng đào trong miệng ảnh đế một ít tin tức.

Thế nhưng Lăng Lang hiển nhiên không có ý muốn tiếp tục, những câu hỏi sau của phóng viên cứ như ném vào đồng bóng, không hề có hồi âm. Lúc các phóng viên đang tràn ngập thất vọng thì người được nói đến Phong Hạo thần kỳ xuất hiện phía sau Lăng Lang.

“Đối với sự việc NG kia...”

Microphone của phóng viên đồng loạt chuyển hướng, tay nhấn thu âm muốn rút gân.

Phong Hạo tiếp tục, “Vì tôi cùng thầy Lăng là lần đầu tiên hợp tác, trong lòng rất khẩn trương, liên tiếp phạm lỗi. Nhưng lúc nghỉ ngơi thầy kiên nhẫn hướng dẫn cho tôi, còn cùng tôi trò chuyện khiến tôi bớt lo lắng, sau đó mới diễn thuận lợi như vậy. Kỳ thực thầy Lăng là người rất thân thiện.”

Người đại diện trong lòng phun máu, thân thiện! Ông đây theo hần cả đời còn không biết đến cái gì gọi là thân thiện!

Phóng viên nhân cơ hội liên tục đặt câu hỏi: “Lăng Lang lần đầu tiên công khai khen ngợi người mới, xin hỏi là người được khen anh có cảm tưởng gì?”

“Theo tôi được biết anh hẳn là người đầu tiên dùng từ ‘thân thiện’ để hình dung Lăng Lang, vì sao anh ấy lại riêng đối với anh có cái nhìn khác?”

“Có phải tình cảm hai người rất tốt không?”

Phong Hạo lần thứ hai lộ chiêu bài tươi cười: “Thầy Lăng là thần tượng của tôi, tôi ngưỡng mộ anh ấy rất nhiều năm, có thể được anh ấy thừa nhận năng lực là vinh hạnh lớn lao của tôi.”

“Xin hỏi hai bên có mong chờ cùng đối phương hợp tác lần thứ hai không?”

“Câu còn không được, không biết thầy Lăng có nguyện ý dẫn dắt đàn em tôi đây không?”

Ánh mắt phóng viên lại đồng loạt hướng về phía Lăng Lang, anh chần chừ, “Nếu có cơ hội.”

Lăng Lang hứa hẹn khiến toàn bộ phóng viên đều sáng mắt, người đại diện có thể đoán ngày mai tiêu đề trang đầu các báo tuyệt đối là “Ảnh đế nâng đỡ người mới, tương lai Phong Hạo tiền đồ vô lượng...”

Nghĩ đến đây người đại diện lại muốn rít gào, cũng có ít nhiều người mới theo đuổi một cơ hội thế này nhưng đều phải lui bước trước sự lạnh lùng của Lăng Lang, tên Phong Hạo này không biết có bản lĩnh gì, lại có thể khiến Lăng Lang ban đầu kiên trì phản đối, trong nháy mắt thay đổi thái độ cứ như hai người khác nhau.

Nghĩ thì nghĩ nhưng động tác cũng không trì hoãn chút nào, thói quen nghề nghiệp nhiều năm dưỡng thành biến hẳn thành nhà mở đường vô địch, dọn sạch chướng ngại trên đường, đưa Lăng Lang vào xe bằng tốc độ nhanh nhất.

Cho đến khi xe nổ máy, Lăng Lang mới mở miệng hỏi cái người mới nhiều thêm trong xe.

“Cậu chẳng lẽ không có xe sao?”

Phong Hạo cười nói: “Người đại diện đang lái xe của tôi qua, nhưng chỗ này khó chạy vào lắm, cho tôi nhờ xe một chút đi.”

Người đại diện ngồi ở ghế trước thiếu chút bị chuyện cười của hần đông lạnh chết, nhưng vẫn phải giả vờ hòa giải: “Phải đó, dù sao đều cùng khách sạn, thêm một người cũng không sao, huống chi thầy Lăng vốn là người rất thân thiện mà.”

Lăng Lang không để ý người đại diện châm chọc, tựa vào lưng ghế nhắm mắt, “Tôi không muốn tham gia, đưa Phong Hạo đến khách sạn, sau đó về nhà.”

Người đại diện phun một búng máu, “Gi?”

“Cứ nói kẹt xe, qua không được.”

Người đại diện há hốc mồm, lấy cớ này con nít ba tuổi cũng không tin có được không!

“Cậu dù sao cũng là diễn viên chính, không tham dự sợ là không ổn đâu...” Người đại diện trong lòng biết là vô vọng nhưng vẫn gắng kiên trì.

“Không phải chỉ là một buổi tiệc mừng thôi sao? Khởi quay ăn, quay xong ăn, khởi chiếu ăn, phòng vé bán cháy vé cũng ăn, tôi tới đóng phim chứ không phải tới dùng cơm,” Lăng Lang kiên quyết từ chối.

Phong Hạo phốc một tiếng bật cười, “Học trưởng không đi, tôi cũng không đi, phiền anh luôn tiện xin phép giúp tôi đi, lý do là... cùng học trưởng bị kẹt trên đường.”

Người đại diện khóc không ra nước mắt, từ trường này học ra chỉ số thông minh đều có vấn đề sao?

Lăng Lang nghe vậy hơi mở mắt, “Tôi đi hay không người khác đều đánh giá như nhau.”

Ngụ ý, anh không lộ diện tuy sẽ bị nói là dùng chiêu bài kiêu kỳ, nhưng anh danh tiếng như thế nên sẽ không quan tâm, nhưng Phong Hạo là người mới, tội danh sẽ nặng.

Phong Hạo cười nói: “Học trưởng đức cao vọng trọng như thế cũng không để ý người khác phản đối đánh giá mình, tôi lại càng không sao.”

Người đại diện lại phun một búng máu, mẹ nó mới vài phút lại thêm một hình dung từ, đức cao vọng trọng, hẳn nhất định phải lấy sổ tay ghi nhớ, lỡ sau này có người hỏi ưu điểm của Lăng Lang, ít nhất có thể nói được hai ba cái.

“Huống chi, tôi cũng không có tiếng tăm gì, không đi cũng không ai phát hiện,” Phong Hạo tự giễu bổ sung.

Ba nam diễn viên chính không thấy hai, chắc chắn sẽ không khiến người khác chú ý, người đại diện vừa gào thét trong lòng vừa nhấn tin cho trợ lý đang đợi ở hội trường, nói cho cô biết hai vị đại gia này không đi, sau đó nhanh chóng tắt điện thoại di động, đỡ cho kẻ tiếp bị quấy rầy.

“Nếu học trưởng không đi dự tiệc, hay là đến nhà tôi đi?” Phong Hạo dứt khoát nhiệt tình mời.

Cậu ta ngay cả nhà tôi còn chưa qua đây này, người đại diện trầm nghĩ.

Lăng Lang theo dõi hẳn không lên tiếng.

“Đến nhà tôi cùng xem được không? Gần đây bề bộn quá, lâu rồi không xem lại.”

“Sinh ra, sống, chết đi.. Mỗi người đều không thoát được vận mệnh đó.”

“Các người sớm muộn cũng có ngày phải chết, nhưng ta, hôm nay, ở đây, sẽ còn sống mãi.”

Tiếng nhạc vang lên, đèn tắt, màn kéo lại, mười giây yên tĩnh, sau đó là tiếng vỗ tay như sấm.

Phong Hạo bật đèn, ánh sáng bất ngờ khiến Lăng Lang nhắm hai mắt lại, nhưng màn kết cục còn lưu trong võng mạc, như đọng lại nơi này, thật lâu không tan.

“Mỗi lần xem đều phấn khích như vậy,” Phong Hạo tán thưởng.

“Theo cái nhìn hiện tại, kỹ thuật diễn rất non nớt, lời kịch cũng thô”, Lăng Lang nói thế cũng không phải là khiêm tốn, thẩm mỹ của quần chúng đổi mới từng ngày, kịch bản lúc trước từng oanh động vườn trường, giờ xem ra bất quá cũng chỉ là tác phẩm bình thường mà thôi.

“Học trưởng không cần coi nhẹ mình như vậy, ít nhất trong cảm nhận của tôi nó là vở kịch kinh điển khó mà vượt qua, nhất là đoạn cuối khi diễn viên bị bắt đến đài gia hình, tôi đã xem lại rất nhiều lần.”

Nghe xong lời của hẳn, không hiểu sao cổ họng Lăng Lang có chút khô khốc: “Có nước không?”

“A, tôi đi lấy.” Phong Hạo bước nhanh hướng bếp.

“Nước đá.”

“Được.” Nguồn :

Lăng Lang giữa lúc chờ đợi rảnh rỗi, phát hiện một đĩa CD trên đầu đọc, thực mới, mặt trên không hề có nhân hoặc thuyết minh gì, gọi lên lòng hiếu kỳ của anh.

Đĩa CD bày thoải mái chỗ sáng thế này, hẳn là trong đó không có gì riêng tư.

Lăng Lang thuận tay lấy đĩa cũ ra, bỏ đĩa mới vào, tìm điều khiển từ xa, nhấn nút phát.

Sau một đoạn trống, trong TV xuất hiện khuôn mặt Lăng Lang thống khổ giây dụa.

Khi khuôn mặt chính mình xuất hiện trên TV một khắc này, Lăng Lang thực không thể tin vào mắt mình, đó là nguyên bản cảnh quay Phong Hạo NG bảy lần, không hề qua cắt nối biên tập hay xử lý, anh mang tâm trạng vô cùng phức tạp xem hết lần thứ nhất, mới phát hiện sau đó còn có lần thứ hai, lần thứ ba...

Lăng Lang nhắm mắt cũng có thể nhớ lại cảnh tượng lúc đó, ba camera, ba vị trí quay, mỗi góc độ mỗi phương vị đều nhắm ngay chính mình, thu lại từng biểu tình dù rất nhỏ của anh.

Đây là lần đầu Lăng Lang chứng kiến biểu hiện của Phong Hạo lúc trước khi NG, mỗi lần đều đến gần cuối, ánh mắt Phong Hạo nháy mắt trở nên rụt rè sợ hãi cứng nhắc, hoàn toàn không tương xứng với Thái tử hắc đạo ngang ngược trước đó, khó trách lần nào cũng bị đạo diễn kêu dừng.

“Qua—”

Cuối cùng đạo diễn kêu một tiếng “qua”, đánh thức Lăng Lang, lúc này anh mới phát hiện Phong Hạo đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

Lăng Lang dùng ánh mắt khó tin nhìn hắn: “Cậu vì sao có những cảnh quay hỏng hôm đó?”

Phong Hạo liếc mắt lên TV, hình ảnh đang dừng ở đoạn quay cận cảnh khuôn mặt Lăng Lang, “Anh nói cái này sao? Là tôi đặc biệt đến phòng chế tác hậu kỳ của công ty lấy được”

“Cậu làm cách nào lấy được?” Những cảnh quay thô là bản quyền của nhà sản xuất, dù không tiêu hủy cũng nghiêm cấm truyền ra ngoài, ngay cả đạo diễn cũng không có quyền hỏi đến.

“Lén đi cửa sau.” Phong Hạo hướng anh nháy mắt, “Học trưởng ngàn vạn lần đừng lộ ra ngoài nha”

Lăng Lang lúc này mới nhớ tới lúc trước trợ lý đã nói cậu ta là em trai của nhà sản xuất, “Cậu cần nó làm gì?”

“Vì tôi muốn tiến bộ”, Phong Hạo ngại ngùng cười cười, “Tôi nghĩ tôi biết vì sao đạo diễn lại hồ nghi nhiều như vậy, vì tôi diễn thực sự không tốt.”

“Vì sao cứ phải là cảnh này?”

“Vì đoạn này để lại ấn tượng sâu nhất cho tôi, nhất là...” Phong Hạo hơi hơi cúi đầu xuống, “Lúc ấy khiến học trưởng vì vậy mà không vui, tôi thực cảm thấy rất áy náy”

“Tôi muốn xem kỹ, về sau không bao giờ phạm sai lầm đồng dạng nữa, cho nên mới nhờ biên tập giúp tôi ghi ra một bản”. Phong Hạo thật cẩn thận thăm dò, “Học trưởng, anh không để tâm chứ? Tôi thật sự không có ác ý.”

Thấy Lăng Lang bán tín bán nghi tiếp nhận lý do thoái thác của mình, ý đề phòng cũng tiêu tan hơn nửa, lúc này Phong Hạo mới nhớ đến ly nước trên tay, hai tay đưa qua: “Học trưởng, nước của anh”

“... Cảm ơn.”, cảm giác yết hầu khô khốc nhắc nhở Lăng Lang, anh nhận ly nước uống một hơi cạn sạch, nhưng vẫn cảm thấy người khô nóng khó nhịn.

“Tôi dùng nhà vệ sinh một chút được chứ?”

“Không cần khách sáo vậy”, Phong Hạo chỉ cho anh, “Phía bên kia”

Lăng Lang vốc nước lên mặt, nín thở niệm hai lần Tâm kinh, đây là một đoạn lời thoại trong phim anh từng quay, mới miễn cưỡng đè nén xuống khô nóng khó hiểu kia.

Nhà Phong Hạo hơi lớn, mọi cửa phòng đều đóng, chỉ có duy nhất một cửa phòng rộng mở hấp dẫn Lăng Lang.

Biết rõ tự tiện vào phòng người khác là thất lễ, nhưng Lăng Lang vẫn không nhịn được vươn tay tìm công tắc đèn trên vách tường.

Ánh đèn nháy mắt tràn ngập căn phòng, Lăng Lang mở to mắt không biết nói gì, đây hiển nhiên là phòng ngủ của chủ nhà, trên tường thế mà lại treo một tấm ảnh lớn của mình.

Trên ảnh chụp không phải gì khác, chính là cảnh cuối kịch lúc anh bị trói lên pháp trường xử bắn trong .

Lăng Lang còn chưa khôi phục từ trong khiếp sợ, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng cười khẽ, “Ha ha, bị anh phát hiện rồi.”

Anh xoay mạnh người, là Phong Hạo!

4. Chương 4: Lễ Misa (lễ Tạ Ơn / Thánh Lễ)

Ngay thời khắc xoay người, Lăng Lang có lỗi giác Phong Hạo trước mắt cùng hình tượng nhân vật trong phim hòa làm một, trong không khí tràn ngập loại khí thể hùng hổ, áp bách so với lúc quay phim càng mạnh mẽ hơn.

Loại cảm giác này chỉ tồn tại trong nháy mắt liền tiêu thất, nhanh đến mức Lăng Lang cơ hồ cho là mình nhìn nhầm.

Phong Hạo đã khôi phục bộ dáng cười hì hì cũ, “Tôi đã nói tôi là fan của anh mà, thấy chưa, tôi đâu có lừa anh.”

Lăng Lang nhìn hấn gắt gao, muốn tìm ra sơ hở trong dáng tươi cười hoàn mỹ kia.

“Sao cậu có được tấm hình này?”

Phong Hạo ngược mắt nhìn tấm ảnh lớn trên tường, “Bởi vì tấm hình này chính là do tôi chụp”

“Cái gì?”

“Người phụ trách chụp ảnh hôm diễn là một đàn anh trong cùng câu lạc bộ với tôi, nhưng lúc đó anh ta có việc đột xuất, không đi được nên nhờ tôi đi thay”, Phong Hạo vòng qua Lăng Lang đến trước tấm hình, “Nói lại tôi còn phải cảm ơn vị đàn anh đó, nếu không nhờ anh ấy, tôi cũng không thể biết anh”

Lăng Lang đôi mắt tối lại, “Lúc ấy ảnh chụp sân khấu rất nhiều, vì sao cậu cố tình chọn tấm này rửa ra?”

“Bởi vì tấm này chụp tốt nhất.”, Phong Hạo vươn tay, đầu ngón tay chạm rai ma sát lên cơ thể Lăng Lang cạnh dây thừng trên tấm ảnh chụp, “Học trưởng không cảm thấy sao? Biểu cảm của anh thể hiện những phút cuối cùng của sinh mệnh rất sinh động, dù xem bao nhiêu lần, vẫn khiến người ta mê muội...”

Âm thanh trầm thấp của Phong Hạo dừng bên tai, lại khiến anh không rét mà run.

Lăng Lang cúi đầu: “Tôi về đây”

Phong Hạo xoay người: “Tôi tiễn anh”

Phong Hạo lái xe đưa Lăng Lang về đến nhà, “Có thể mạo muội xin số điện thoại riêng của anh không?”

Hai người vừa hợp tác trong một bộ phim, một người còn ở nhà người kia xem qua băng ghi hình, theo lý mà nói yêu cầu này tuyệt không quá phận.

“Thật có lỗi”, Lăng Lang quyết đoán cự tuyệt, “Tôi rất ít cho người khác số điện thoại, có việc gì cần chuyển lời cậu cứ liên hệ với người đại diện của tôi.”

“Vậy sao,” Phong Hạo một chút cũng không buồn bực, “Được rồi, vậy chúc học trưởng ngủ ngon.”

“Hẹn gặp lại.”

Phong Hạo nhìn theo Lăng Lang vào cổng, cũng không lập tức khởi động xe rời đi, mà lẳng lặng ngồi trong xe một lát, sau đó mở cửa xe bước xuống.

“Xuất hiện đi.”

Một người từ trong góc tường chậm rãi đi ra, là người đại diện của Lăng Lang.

Nhận ra là anh ta, Phong Hạo lập tức thay một bộ lễ phép tươi cười, “Thì ra là anh, ngại quá, tôi còn tưởng là chó săn (chỉ paparazzi).”

“Đến nay còn chưa có tên chó săn nào biết địa chỉ nhà Lăng Lang.”

“Thật vậy sao?” Phong Hạo cười rất vui vẻ, “Xem ra tôi so với bọn họ may mắn hơn nhiều.”

Người đại diện nhìn hắn vừa khó hiểu lại mang theo một chút phòng bị. “Tôi theo Lăng Lang lâu như vậy, chưa từng thấy cậu ta ghé nhà ai, càng không thấy có người có thể đưa cậu ta về tận cửa.”

“Nói vậy tôi hẳn là cảm thấy đặc biệt vinh hạnh?”

“Có lẽ nói thế này thực thất lễ, nhưng Lăng Lang cực kỳ giữ trong sạch hình tượng của mình trước công chúng, chưa từng có tai tiếng về tình cảm. Dù với người khác giới hay đồng tính, tôi rất không mong trên các phương tiện truyền thông xuất hiện suy đoán vu vơ nào, cậu hiểu ý tôi không?” – Người đại diện nghiêm mặt nói.

Phong Hạo không khỏi mỉm cười. Hắn đi đến trước mặt người đại diện, đặt tay lên vai đối phương, “Người đại diện không muốn nghệ sĩ dưới tay mình có tai tiếng, điểm ấy không đáng trách, nhưng nếu ngay cả việc kết giao bình thường của nghệ sĩ cũng muốn nhúng tay, không khỏi vượt quá giới hạn rồi.”

Người đại diện nhăn mi.

Phong Hạo rút tay về cho vào túi quần, “Tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, anh và học trưởng quan hệ thật sự đơn thuần là người đại diện theo nghệ sĩ sao? Còn hơn cả người đại diện, trông anh càng giống... người giám hộ của anh ấy?”

Phong Hạo nói xong lại lắc đầu tự phủ định, “Không thể nào, học trưởng đã là người trưởng thành rồi, vậy phải gọi là...”

Hắn thú vị quan sát phản ứng của đối phương, “Người giám thị?”

Người đại diện nhướn mày, hắn đột nhiên ý thức được, người trước mặt này dường như không hề vô hại như bề ngoài, chẳng lẽ cậu ta tiếp cận Lăng Lang là có ý đồ riêng?

Bên này hai người bắt đầu ngẫm giằng co, bên kia Lăng Lang không hề hay biết cởi áo khoác ngã xuống giường. Không xa trên tủ đầu giường bày một khung ảnh, trên khung là bức ảnh nhân viên cả tổ kịch chụp chung.

Lăng Lang nhìn chằm chằm bức ảnh trong chốc lát, ngồi dậy đem khung gỡ ra, một tấm hình nằm giữa bức ảnh và phần gỗ đệm rơi xuống, ảnh chụp kia không phải gì khác, rõ ràng y hệt bức treo trong nhà Phong Hạo.

Nhặt lên tấm ảnh rơi trên giường, suy nghĩ của Lăng Lang cũng phiêu về thời đại học ngây ngô.

...

“Cái gì? Cậu muốn diễn vai chính?” Đạo diễn kịch bản cũng là bạn tốt của Lăng Lang trên mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi hỏi.

là một bộ kịch nói, đề tài giai đoạn kháng chiến, nói về quá trình đấu tranh chống xâm lược của một Đảng viên. Đêm trước khi quân Nhật đầu hàng thì thân phận bại lộ, dùng máu tươi tấu lên khúc khải hoàn ca mừng kháng chiến thắng lợi.

“Tôi cảm thấy mình có thể diễn tốt vai đó.”

“Tôi không phải không tin năng lực của cậu, mà là...” Cậu bạn tốt khoa chân múa tay thủ thế ngập ngừng nửa ngày: “Cậu xem, trong các phim điện ảnh và truyền hình, chỉ cần xuất hiện loại nhân vật rần rở thế này, đều sẽ là đáng người khôi ngô, góc cạnh phân minh, mày rậm mắt to, vẻ mặt chính khí? Cậu nhìn cậu đi, có chỗ nào phù hợp không?”

Lăng Lang không thể không thừa nhận, “Đúng là vẻ mặt mỗi người đều thể hiện một vẻ cố định, mặt người tốt dạng nào người xấu dạng nào. Nhưng một diễn viên thành công phải khiến người xem xem nhẹ tướng

mạo, thậm chí phải khiến họ nghĩ, gương mặt như vậy chính là người tốt, thế kia là người xấu, chẳng sợ phá bỏ định kiến.

Cậu bạn tốt bị thuyết phục, lớn mật thử để Lăng Lang diễn vai chính, kết quả thành công không tưởng tượng nổi, vở kịch đó vô cùng được hoan nghênh trong học đường, cũng chính vì vậy Lăng Lang mới bị tình tham (người tìm kiếm ngôi sao) tìm tới cửa, từ đây về sau chính thức bước vào giới giải trí.

Lăng Lang khi còn nhỏ, mỗi lần trên TV xuất hiện phim truyền hình đề tài chiến tranh, chiếu đến đoạn tù binh bị địch nhân trói gô, đều xem đến mê mẩn, thậm chí sẽ đem bản thân thế vào. Cùng đám bạn bè chơi công an bắt gian, đứ a nào cũng cướp vai công an, chỉ có anh chủ động yêu cầu làm đặc vụ.

Từ từ, anh phát hiện điểm khiến mình hưng phấn bắt đồng với nam sinh cùng tuổi, ảnh chụp mỹ nữ trên sách báo không thể dậy nổi hứng thú của anh, ngược lại những màn trối buộc tra tấn lại khiến anh phấn khởi không thôi.

Giai đoạn trưởng thành mỗi lần mộng tỉnh đều có liên quan tới cường chế, thời đó internet còn chưa phát triển như bây giờ, mỗi lần cao trào đều bắt nguồn từ ảo tưởng. Thời gian lâu, anh bắt đầu cảm thấy loại ảo tưởng này không hề đủ, dùng phương thức mình có thể nghĩ đến, bước đi bước đầu tiên – thi vào trường điện ảnh, làm một diễn viên.

đối với Lăng Lang mà nói, không chỉ là một vở kịch, mà còn là lần đầu tiên giấc mộng của anh thành sự thật.

Buổi công diễn hôm ấy, là ấn tượng suốt đời không thể nhạt phai, người bạn phụ trách đạo cụ vì khẩn trương, đem anh trói thật chặt, trước mắt mấy ngàn người chăm chú, anh ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về pháp trường, đồng thời cũng hướng về phía đỉnh cao của tinh thần.

Ký ức mấy năm trước hiện lên rõ ràng trong đầu, Lăng Lang vô thức vươn tay vẽ lên hình dạng nút buộc, động tác bất giác lại trùng hợp với lộ tuyến Phong Hạo đã sờ, khi phát giác hành động của mình, tay anh rút về như bị điện giật.

Loại cảm giác quen thuộc lại thổi quét qua toàn thân, anh muốn thoát khỏi, lại hữu tâm vô lực, chỉ có thể tùy ý để bản thân chìm trong bể dục, chính lúc này, trước mắt không ngừng hiện lên khuôn mặt Phong Hạo, không cách nào lách đi được.

“Lăng Lang, Lăng Lang? Anh sờ sờ cái gì, đến phiên anh lên sân khấu.”

Lăng Lang từ trong bể tỉnh dục tỉnh lại, “Diễn cảnh gì?”

“Đương nhiên là cảnh gia hình rồi.” Một thanh âm dán chặt sau lưng anh nhẹ nhàng vang lên.

“...Là ai?” Thanh âm này quen thuộc như thế, Lăng Lang lại không cách nào nghĩ ra được chủ nhân của nó.

Một tiếng cười khê thay câu trả lời.

Lăng Lang nhìn quanh bốn phía, diễn viên cùng bạn học lo hậu cần đi tới đi lui bên cạnh, nhưng anh không thể thấy rõ mặt bọn họ.

Cảnh tượng này quen thuộc như thế, Lăng Lang dùng sức nhớ lại, cuối cùng nhớ ra hôm này là ngày công diễn, nhưng loại cảm giác kỳ dị này cái gì?

Không để anh nghĩ nhiều, Lăng Lang lại phát hiện một việc khác khiến anh cực kỳ hoảng sợ, “Trang phục diễn của tôi đâu?”

“Diễn phục? Tôi bây giờ mặc cho anh.” Thanh âm kia lần thứ hai vang lên, đây thường thô ráp quấn lên cổ anh, cánh tay bị chặt chẽ cố định sau lưng, dây thừng gắt gao siết trên da, chặt đến anh cơ hồ không thể thở.

“Xong rồi, thích không?”

Không phải như thế! Lăng Lang trong lòng hò hét, nhưng không cách nào phun ra nửa âm tiết.

“Đi thôi, đến lúc anh diễn rồi.” Thanh âm kia phảng phất như có ma lực, Lăng Lang phát hiện mình không thể khống chế thân thể bản thân, đi từng bước hướng lên đài.

“Không...không thể...” Bước thêm một bước là sẽ bại lộ trước mắt người xem toàn trường, Lăng Lang dùng hết khí lực toàn thân gian nan phản kháng.

“Vì sao không thể?”

Màn sân khấu bị xóc lên một góc: “Anh xem, tất cả mọi người đều đang chờ anh, đừng để khán giả chờ lâu.”

Lăng Lang giãy dụa lắc đầu, lập tức có hai diễn viên mặc quân phục Nhật dùng sức đẩy, đưa anh giải đến trước đài, dưới đài đông nghịt người ngẩng mặt, mỗi một gương mặt đều như phủ trong mây mù.

Lăng Lang đột nhiên bắt đầu kịch liệt giãy dụa, “Buông, để tôi xuống!”

Anh liều mạng muốn che thân thể mình, nhưng dù có dùng sức thế nào, hai tay cũng không chút sút mẻ, anh chưa bao giờ cảm thấy kinh sợ đến thế, vô số ánh mắt dừng trên thân thể lỏa lồ, khiến anh không còn chỗ trốn.

“Đừng sợ,” Một bàn tay đặt lên trán anh, Lăng Lang tựa như bị điểm huyết đột nhiên yên lặng, sau đó cả người chậm rãi an tĩnh lại.

“Không phải anh muốn thế này sao,” bàn tay kia theo mắt mũi mỗi một đường sờ xuống, sờ đến đầu thân thể như điện giật run rẩy đến đó, “Nơi này, nơi này, nhanh như vậy đã phản ứng không phải sao?”

Lăng Lang nhắm mắt lại, cảm thụ bàn tay đang di chuyển trên người mình từ một cái thành hai cái, sau đó thành ba cái, bốn cái, đến khi không thể đếm được, mỗi một tác trên cơ thể đều không thoát khỏi bị đụng chạm, anh không thể không ngẩng đầu lên, hấp thu từng ngậm từng ngậm đường khí, trái tim giống như nhảy lên trước mắt. ?

“Mở mắt ra!” Thanh âm kia lại ra lệnh, “Nhớ kỹ chức trách của một diễn viên, dù tình huống gì cũng phải đem một mặt đẹp nhất cho khán giả xem.”

Lăng Lang mở mắt, dưới đài sương khói tán đi, gương mặt những người xem dần dần trở nên rõ ràng, mỗi một khuôn mặt đều không chút thay đổi, giống nhau như đúc.

Một đạo ánh sáng cực mạnh, tiếp theo lại là một đạo, dần dần ánh đèn loang loáng nổi thành một mảnh, năm đầu tiên sau khi Lăng Lang đạt danh hiệu Ảnh đế, giới truyền thông chính là đãi ngộ anh như vậy.

“Đừng, đừng vuốt...” Lăng Lang há miệng thở dốc, tiếng khẩn cầu suy yếu chìm lấp trong những âm thanh của máy ảnh, đến bản thân cũng không nghe rõ.

Thanh âm của người chụp ảnh như từ bên dưới đài, lại giống như ở bên tai chậm rãi vang lên: “Học trưởng không cảm thấy sao? Biểu cảm của anh thể hiện những phút cuối cùng của sinh mệnh rất sinh động, dù xem bao nhiêu lần, vẫn khiến người ta mê muội...”

Thanh âm kia giống như của một người, rồi lại như tất cả đều cùng nói, từ giữa sân khấu vang vọng đến từng ngõ ngách của kịch trường, lại phản xạ về, tạo nên tiếng vang mãi không dừng, “Đến lúc đọc lời kịch rồi”.

Lăng Lang nghe được âm thanh chính mình khàn khàn đọc lời thoại mình đã nhớ kỹ: “Sinh ra, sống, chết đi.. Mỗi người đều không thoát được vận mệnh đó.”

“Các người sớm muộn cũng có ngày phải chết, nhưng ta, hôm nay, ở đây, sẽ còn sống mãi.”

“Đoàng!”

Lăng Lang bị tiếng súng bừng tỉnh, cả người ra một thân mồ hôi lạnh, vươn tay sờ xuống dưới, quả nhiên nơi đó một mảnh sền sẹt.

Anh bình tâm hết nửa ngày, mới lê hai chân tê dại đến phòng tắm giải quyết hậu quả.

Nước ấm chảy xuống, đem thân thể cọ rửa sạch sẽ, tựa như cả những bí mật đen tối cũng bị tẩy trừ, từ phòng tắm ra, anh lại khôi phục thành băng sơn ảnh đế cao quý lãnh diễm.

Anh quỳ gối lên vị trí theo thông lệ, bắt đầu tiến hành cầu nguyện buổi sáng.

“Thực xin lỗi, hôm qua tôi không tới.”

-Em đã đi đâu?

“Đến...nhà một diễn viên mà tôi hợp tác.”

-Em đã bao lâu không đến nhà người khác?

“Tôi không nhớ rõ.”

-Vậy nhất định là một người rất đặc biệt?

Im lặng.

-Lúc ấy hai người làm gì?

“Xem kịch, là tác phẩm tôi diễn thời sinh viên.”

-Sao?

“Trong lúc xem, tôi...” Lăng Lang nắm chặt hai nắm tay, “Tôi có phản ứng, lần đầu xem cũng thế.”

-Hưng phấn sao?

“... Phải.”

- Hãy nói một chút về người kia.

“Cậu ta rất nhiệt tình, rất có tài, thật...khiến tôi thấy sợ hãi.”

-Vì cậu ta khiến em bị kích động?

“Phải.”

-Không chỉ một lần?

“Phải.”

-Vì vậy mà em thủ dâm sao!

“Phải.”

-Lúc tự an ủi trong đầu là hiện lên gương mặt của cậu ta!

“...Đúng vậy.”

-Em chán ghét cậu ta không?

“Không.”

-Vậy thích cậu ta không?

Trầm mặc.

- Hôm nay đến đây thôi. Em đi đi.

Lăng Lang dập đầu trên đất, thành kính bái lễ.

Hồi lâu sau, anh đứng lên, truyền hình trước mặt tối đen một mảnh. Không lâu trước đó còn có âm thanh từ bên trong truyền ra, nhưng giờ, gian phòng trống rỗng chỉ còn lại mỗi mình anh trong tiếng vọng của thanh âm.

5. Chương 5: Ảo Thuật

Thời điểm phim nhựa đang sốt trên khắp nước, các loại quảng cáo cũng theo đó mà đến, Lăng Lang luôn không thích tham gia hoạt động tuyên truyền, nhưng có vài cái muốn thoát cũng không được, mỗi lần như vậy, anh đều yên lặng ở một bên làm phong nền, cũng may giới truyền thông cũng đã sớm tập mãi thành quen với việc này.

Lăng Lang ngồi trên ghế salon ba người ở sảnh tuyên truyền, dựa vào góc, Phong Hạo ngồi ghế giữa, ghế bên kia không có người, khoảng cách này đã lấn vào không gian cá nhân của Lăng Lang, anh không hiểu đối phương nghĩ gì, là một diễn viên chuyên nghiệp tất nhiên hiểu rõ làm vậy sẽ khiến màn hình TV trông rất không cân đối. Có thể Phong Hạo không hiểu loại chuyện thế này, nhưng đạo diễn cho chuyên mục cũng không nhắc nhở cậu ta.

Sau một loạt các câu hỏi theo thông lệ, trên màn hình lớn bắt đầu chiếu một đoạn phim ngắn được biên tập cắt nối, tất nhiên có cảnh hai người lần đầu đối mặt.

Lăng Lang lại bị cưỡng ép nhớ lại thêm một lần đoạn phim từng khiến anh mất khống chế, tuy xúc động lúc trước đã không còn, nhưng suy nghĩ vẫn không thể tránh khỏi lơ đãng, lúc sau người chủ trì cùng Phong Hạo nói gì, anh hoàn toàn không nghe, mãi đến khi Phong Hạo bên tai gọi anh.

“Học trưởng, học trưởng?”

Lăng Lang phục hồi tinh thần, lúc này mới ý thức được gương mặt Phong Hạo trong ảo tưởng vừa rồi đang thực sự xuất hiện trước mặt, mình lại có thể mơ hồ hão huyền như vậy, hoàn toàn quên là đang ghi hình.

Phong Hạo thấy anh một bộ dạng vừa mới tỉnh mộng, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Học trưởng, đang trong chương trình mà anh vẫn có thể thất thần.”

Lăng Lang che giấu bối rối ho một tiếng, khom người hỏi nhỏ hẩn: “Đến đoạn nào rồi?”

Phong Hạo biểu tình thật bất đắc dĩ, “Học trưởng thì ra anh thật sự một chút cũng không để tâm.”

“Tôi nhớ rõ sau khi phỏng vấn kết thúc thì không còn việc của tôi nữa.”

“Đoạn sau là đến phiên tôi thể hiện khả năng, có thể mạo muội mời học trưởng phối hợp diễn một chút không?”

Lăng Lang nhú mày, cũng không phải chương trình tạp kỹ, khoe tài nghệ gì chứ.

“Sao lúc trước tôi không biết còn có tiết mục này?”

“Bộ phận kế hoạch vừa mới quyết định thêm vào”

“Phối hợp với cậu diễn cái gì?”

Đạo diễn chuyên mục tuyên bố chuẩn bị, Phong Hạo không có thời gian giải thích, đối diện màn ảnh chọn tư thế ngồi, hơi hơi nhắc đầu nghiêng đầu về phía Lăng Lang, thấp giọng nói: “Tí nữa anh sẽ biết.”

Người dẫn chương trình theo lệ thường giới thiệu, trêu chọc Phong Hạo vài câu, sau đó vào vấn đề chính.

“Phong Hạo.”

“Vâng?”

“Rất nhiều khán giả không quen thuộc với anh, dù sao anh cũng là một diễn viên mới.”

“Đúng vậy.”

“Anh có nghĩ đến việc mượn cơ hội này khiến mọi người hiểu rõ anh hơn một chút, ví dụ như anh có sở trường gì, hát một bài cho mọi người nghe chẳng hạn?”

“Thật ra tôi vốn muốn hát cho mọi người nghe một bài, nhưng tiếc là hôm nay cổ họng không được khỏe lắm.”

“Nhưng mà,” hẩn rất nhanh đổi giọng, “Tôi có thể ngẫu hứng diễn một màn ảo thuật nhỏ.”

“A?” Người dẫn chương trình tỏ vẻ thật hứng thú, “Xin hỏi là ảo thuật gì đây? Cần tôi phối hợp với anh không?”

“Anh chủ động như vậy, khán giả nhất định sẽ cho là tôi nhờ anh.” Phong Hạo trêu đùa nói, dưới đài nhất thời một trận cười vang.

Đợi mọi người cười xong, Phong Hạo quay đầu nói với Lăng Lang: “ Nếu có thể đề xuất, tôi muốn nhờ thầy Lăng phối hợp với tôi.”

Lăng Lang trong mắt rõ ràng lộ ra kinh ngạc.

“Cậu đang làm gì?” Thừa dịp nhân viên công tác lấy đạo cụ, anh len lén chất vấn Phong Hạo.

“Chỉ là biểu diễn một màn ảo thuật nhỏ thôi, không khó.” Phong Hạo nhẹ giọng nói.

“Cần bản tôi không biết nên làm gì.”

“Học trưởng không cần làm gì cả, chỉ cần phối hợp với tôi là được.”

Nhân viên công tác đem đạo cụ đã được chuẩn bị tốt lên, không ngờ là một bó dây thừng. Phong Hạo tiếp nhận dây thừng cười nói: “Phiền thầy đứng lên một chút được không?”

Lăng Lang tuy không biết trong hồ lô hẩn bán thuốc gì (ý là không hiểu ý đồ đối phương), nhưng loại thời điểm này cũng không thể cự tuyệt, đành phải rời khỏi chỗ, đến đứng chính giữa, chờ xem Phong Hạo muốn làm gì.

“Trên tay tôi là một cuộn dây thừng thông thường,” Phong Hạo đưa đạo cụ về phía khán giả ý bảo họ xem xét, còn đưa người dẫn chương trình kéo kéo, tỏ vẻ không có động tay động chân.

Sau khi kiểm tra xong, Phong Hạo đến bên người Lăng Lang, “ Giờ tôi muốn trói thầy lại.”

Nhân viên công tác dưới đài một đầu mồ hôi lạnh, hành nghề ba mươi năm, bọn họ chưa từng gặp qua người lá gan lớn như vậy.

Động tác tay Phong Hạo vô cùng thuần thực, không khỏi khiến người khác hoài nghi hẩn đã từng khổ luyện qua. Hẩn đem dây thừng trồng vào cổ Lăng Lang, đan chéo thành một nút buộc trước ngực, sau đó quấn quanh vài vòng trên tay Lăng Lang, cuối cùng cố định hai tay sau lưng, kết một nút thắt phức tạp.

“Có thể xoay qua chỗ khác cho khán giả nhìn một chút không?”

Lăng Lang xoay người, từ camera quay cận cảnh có thể thấy tay anh bị trói rất chặt.

“Có thể tự cởi ra không?”

Tay Lăng Lang giật giật, tỏ vẻ không thể.

Phong Hạo ra hiệu bảo anh quay lại, lại cầm một đoạn dây thừng khác, trước màn hình đem Lăng Lang toàn thân đều trói lại, ở mắt cá chân cũng kết một nút thắt.

“Thầy Lăng thử xem bây giờ anh có thể cử động không?”

Lăng Lang lắc đầu.

“Anh cần kiểm tra một chút không?” Phong Hạo hỏi người dẫn chương trình.

“Ách...” có lẽ người dẫn chương trình sợ bị hằn khí quanh Lăng Lang đóng băng, “Tôi tin là thầy Lăng không nói dối.”

“Được, tiếp theo,” Phong Hạo cầm lấy một tấm màn sân khấu màu đen, che trước mặt Lăng Lang, “Mọi người đếm ngược theo tôi, ba-“

Khán giả trăm miệng một lời đếm tiếp: “Hai-“

“Một!”

Phong Hạo giơ tay xốc màn sân khấu lên, Lăng Lang còn đứng nguyên, bên chân rơi rụng hai đoạn dây thừng, toàn trường lập tức vang lên một tràng tiếng kinh thán.

Phong Hạo nhặt dây thừng lên, không hề có dấu hiệu đứt đoạn, nhất thời toàn trường vỗ tay như sấm dậy. Người dẫn chương trình tò mò đem dây thừng lật qua lật lại xem xét, không nhận được hỏi Lăng Lang: “Anh thật sự không phải do anh ấy nhờ?”

Lăng Lang chắc là người bình tĩnh nhất trong tất cả mọi người: “Tôi cũng không biết cậu ta làm thế nào.” “Anh làm thế nào vậy?” Người dẫn chương trình tò mò hỏi.

Phong Hạo đưa ngón trỏ đến bên miệng: “Đây là bí mật nghề nghiệp.”

Người dẫn chương trình hoảng sợ hít khí nửa ngày, “Tôi thấy anh không nên đóng phim, nên làm ảo thuật gia thì hơn.”

“Kỳ thật tôi chỉ biết mỗi màn này thôi. “ Phong Hạo khiêm tốn nói.

“Vì sao lại học màn này?”

Phong Hạo cười liếc nhìn về phía Lăng Lang, một câu hai nghĩa, “Vì tôi cảm thấy hẳn là sẽ có người thích.”

Tiết mục thu xong, Phong Hạo theo Lăng Lang về tới phòng nghỉ, chủ động nói: “Nếu học trưởng muốn biết nguyên lý của màn ảo thuật kia, tôi không ngại nói cho anh.”

Lăng Lang đối với việc này tựa hồ không một chút hứng thú: “Ảo thuật nếu bị bóc trần, vậy còn ý tứ gì nữa.”

“Aizz,” Phong Hạo khoa trương thở dài, “Còn tưởng có thể nhân cơ hội này theo anh luyện diễn vài lần, đây là tuyệt học sở trường của tôi nha, phải trông cậy vào đó để hấp dẫn fan đó.”

Lăng Lang thu dọn đồ đạc đầu vào đấy, lời Phong Hạo tựa như gió thoảng bên tai.

Đột nhiên gương mặt Phong Hạo chắn ngang trước mặt Lăng Lang, khiến anh sững sốt: “Cậu muốn làm gì?”

“Học trưởng không hổ là ảnh đế.” Phong Hạo hé miệng cười nói.

Lăng Lang nhíu mày: “Có ý gì?”

“Kỹ thuật diễn thật tốt.” Phong Hạo lui trở về, biểu tình tự nhiên như chưa từng đề cập chuyện vừa rồi, “Học trưởng vẫn không chịu cho tôi số điện thoại sao?”

“Có việc cứ tìm...”

“Người đại diện của anh phải không?” Phong Hạo cắt ngang, “Tôi biết ngay anh sẽ nói vậy, nếu học trưởng kiên trì như thế, tôi sau này sẽ không hỏi lại nữa.”

Hắn giơ chìa khóa xe trong tay: “Tôi đưa anh về nhé?”

Lăng Lang từ chối luôn: “Không cần, tôi có lái xe đến.”

Lăng Lang ngồi ở ghế lái, nhưng không khởi động xe, mà nhắm mắt tựa vào lưng ghế. Xao động vừa sinh ra tại sảnh tuyên truyền đã dịu đi nhiều, chỉ còn trong trí nhớ những phần khởi khi bị Phong Hạo trêu chọc.

Lăng Lang không thể kìm lòng sờ lên cổ tay mình, ở đó không có dấu vết bị dây thừng trói, nhưng tựa như lưu lại tổn thương vô hình, làn da thoáng nóng lên.

Chỉ có bản thân anh biết, vừa rồi khi Phong Hạo trói anh, ngón trỏ cọ vào lòng bàn tay anh một chút, động tác bí mật này giấu được camera, giấu được người dẫn chương trình, thậm chí chính anh cũng bị che đậy, không biết đối phương là cố ý hay không cần thận chạm vào.

Nếu nói những hành động của Phong Hạo trước đó là thêm củi, vậy động tác này chính là châm lửa, trong nháy mắt châm lên dục hỏa của anh, nguyện vọng từ lúc trưởng thành liền có thể trước mặt công chúng thuận lý thành chương trở thành sự thật.

Anh không thể hình dung cảm thụ lúc dây thừng trói trên thân đó, chỉ nhớ rõ mình đã dùng khí lực thật lớn mới trụ vững thân thể khỏi run rẩy vì hưng phấn, may là trang phục hôm nay không để anh bị mất mặt trước đám đông.

Mười năm kinh nghiệm diễn xuất đã cứu anh, câu nói Phong Hạo khen ngợi anh kia, có lẽ là ám chỉ anh không muốn thừa nhận. Người này giống như nắm toàn bộ tử huyệt của anh, anh có trực giác Phong Hạo hình như đã nhận ra điều gì, nhưng anh theo bản năng trốn tránh sự thật.

Lăng Lang còn đang giãy dụa trong mâu thuẫn, chợt nghe có người gõ nhẹ trên cửa kính vài cái, anh mở mắt, chỉ thấy người trong lòng đang nghĩ đến đứng ngoài cửa xe, cười hì hì nhìn anh, hoàn toàn không giống một người có tâm cơ.

Anh hạ cửa kính xuống, thanh âm Phong Hạo từ bên ngoài truyền vào: “Thật may quá, học trưởng anh vẫn chưa đi.”

“Có việc?” – Lăng Lang lời ít ý nhiều hỏi.

Phong Hạo biểu tình buồn rầu, “Tôi vốn muốn đưa anh một đoạn đường, kết quả xe tôi không nổ máy, có thể nhờ học trưởng cho tôi đi nhờ một đoạn không?”

“... Vậy xe cậu phải làm sao?”

“Người đại diện sẽ giúp tôi.”

Khi Phong Hạo ngồi vào ghế lái phụ rồi, Lăng Lang khởi động xe vẫn còn miên man nghĩ, khu này náo nhiệt như vậy, đón xe rất tiện, nếu đổi lại là người khác mình có hảo tâm cho đi nhờ không?

Ý nghĩ này không thể nghiệm chứng, vì ngoài Phong Hạo, có lẽ không có người nào dám đưa ra yêu cầu này với anh.

Lăng Lang xem giờ, người đại diện vừa ra lệnh vừa năn nỉ anh hôm nay đi đo âu phục, còn giúp anh hẹn trước, theo lời hần nói, chưa từng gặp qua nghệ sĩ nào mặc cùng một bộ đồ những vài lần trong những dịp trọng yếu, quả thực có thể trao giải Oscar về khó khăn gian khổ mặc luôn rồi.

Nhà Phong Hạo và tiệm may lại nằm ở hai hướng, đưa đối phương về rồi mới đến không biết kịp giờ không.

Lúc này Phong Hạo đột nhiên mở miệng: “Ngại quá, có thể nhờ anh chở tôi đến một chỗ khác không?”

Hần đọc tên hiệu may kia lên, Lăng Lang kinh ngạc quay đầu, người này có thuật đọc tâm sao?

“Là vậy, tôi đã hẹn trước hôm nay sẽ đến đó chọn trang phục, giờ họ sắp đóng cửa mất rồi... Không phiền anh chứ?”

Lăng Lang hồ nghi nhìn hần một lúc lâu, mới lắc lắc đầu.

“Vậy tốt quá rồi,” Phong Hạo cười nói, “Hay là học trưởng cùng tôi đi xem luôn đi, trang phục trong cửa hàng này may rất không tồi, nhưng không biết có vừa mất anh...”

Lăng Lang cắt ngang, “Tôi vừa lúc cũng đến đó.”

“Thật không?” Phong Hạo ngoài ý muốn cao hứng nói: “Vậy thì thật trùng hợp.”

Một lúc sau, hai người xuất hiện trong cửa hàng. Nhân viên ở đây đều được huấn luyện, nhìn thấy ngôi sao lớn như vậy vẫn dùng lễ đối đãi.

Lăng Lang đơn giản chọn hai kiểu, có nhân viên lên đo cho anh, Phong Hạo đứng một bên khoanh tay cười mỉm nhìn anh, Lăng Lang cảm giác ánh mắt kia nhìn xuyên thấu anh cứ như mình không có mặc quần áo, khiến anh rất không thoải mái.

“Sao cậu không đo?” Lăng Lang hỏi.

Phong Hạo không nói gì, nhân viên cửa hàng thay hần trả lời: “Phong tiên sinh là khách quen của chúng tôi, số đo của anh ấy đều được lưu lại rồi.”

Nhân viên cửa hàng vừa nói vừa nhanh nhẹn dùng thước đo trên người anh, số liệu ghi chép trên giấy càng lúc càng nhiều, đến khi chỉ còn một hạng mục cuối cùng, Phong Hạo đã đi tới, tùy tay lấy thước dây trong tay người nhân viên kia, lúc Lăng Lang đang còn buồn bực thì cái thước mềm đã quấn lên cổ anh.

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức chỉ cần bước thêm nửa bước là dán vào thân thể đối phương, Phong Hạo hạ mắt liếc một cái, hẳn so với Lăng Lang chỉ cao hơn một chút, nhưng động tác này lại khiến Lăng Lang có ảo giác hẳn so với mình rất cao lớn, cao đến đủ để nhìn xuống mình, hơn nữa khoe miệng hẳn còn treo ý cười nhìn thế nào cũng giống như đang trêu chọc.

“Ba mươi tám.” Phong Hạo đọc số, nhân viên cửa hàng lập tức viết lên sổ, Lăng Lang đợi thước dây vừa buông ra liền nhanh chóng lui về sau một bước, tựa như khoảng cách này mới có cảm giác an toàn. Phong Hạo thấy thế chỉ cười cười, đem thước dây trả lại cho nhân viên cửa hàng.

Sau khi rời khỏi đó, Phong Hạo tự giác ngồi vào ghế phụ, Lăng Lang khởi động xe, trực tiếp chạy hướng nhà Phong Hạo, người đại diện mà thấy cảnh này chắc sẽ kinh hoảng tới rớt cả hàm.

Chạy được một đoạn, Lăng Lang đột nhiên bẻ tay lái, chiếc xe hướng về hướng ngược lại chạy nhanh.

“Làm sao vậy?” Phong Hạo ý thức được có chuyện xảy ra.

Lăng Lang thản nhiên nhìn lướt qua kính chiếu hậu, “Chó săn”.

6. Chương 6: Scandal

Phong Hạo nghe hai chữ đó liền muốn quay đầu lại nhìn, bị Lăng Lang cản lại.

“Đừng quay đầu!”

Phong Hạo lập tức hiểu, hẳn nhìn qua kính chiếu hậu, quả nhiên thấy có một chiếc xe bám theo.

“Không hổ là học trưởng, tính cảnh giác cao như vậy.” Phong Hạo đến lúc này vẫn không quên khen ngợi hai câu.

“Qua nửa năm nữa tính cảnh giác của cậu cũng sẽ cao như vậy.” Lăng Lang ngoài miệng nói, tốc độ xe cũng không chậm mà trái lại càng nhanh, chạy qua một ngõ nhỏ heo lánh, đột ngột rẽ vào. Lúc Phong Hạo còn đang cảm thán nghệ sĩ thành danh đều là cao thủ đua xe thì phát hiện chiếc xe phía sau vậy mà vẫn có thể bám theo.

Lăng Lang lái xe một đường như bay, Phong Hạo cảm thấy cảnh vật ven đường càng ngày càng quen thuộc, mới phát hiện đây là hướng về nhà Lăng Lang.

Hắn nhất thời hiểu rõ dụng ý của Lăng Lang. Sở dĩ qua thời gian lâu như vậy vẫn chưa có một tên chó săn nào phát hiện địa chỉ nhà Lăng Lang, là vì anh có một tiểu khu xa hoa che giấu, tất cả xe bên ngoài vào đều phải qua kiểm tra xác nhận là cư dân trong khu mới có thể vào.

Quả nhiên Lăng Lang chở Phong Hạo vào cổng tiểu khu, bảo vệ vừa thấy là xe Lăng Lang liền mở cổng cho anh vào, ngăn xe của tên chó săn lại bên ngoài. Đây là chỗ giới truyền thông vẫn nhận định là “Nơi ở” của Lăng Lang, nhưng thực tế anh cũng không ở đây. Sau khi lái xe vào tiểu khu, tốc độ xe liền chậm lại, lái vào bãi đỗ xe ngầm, một lát sau lại từ một cổng khác lái ra ngoài.

Lại một lần nữa chạy trên đường lớn, phía sau sớm đã không còn bóng dáng người theo dõi, Phong Hạo lúc này mới thoải mái quay đầu lại nhìn: “Kỳ thật chỗ tôi ở cũng là một tiểu khu kín, hẳn vào không được.”

“Như vậy phía truyền thông sẽ biết cậu đang ở đâu.” Lăng Lang nói xong lập tức giật mình, địa chỉ của Phong Hạo có bị lộ hay không đâu có liên quan gì tới mình? Huống chi hai người đều là nam, bạn bè đi chung xe cũng rất bình thường, rốt cuộc nào mình co rút hay sao mà lại làm ra hành động giấu đầu hử đuôi như thế.

Phong Hạo giống như không lo lắng nhiều như vậy, “Thật đáng thương, tên chó săn đó phải đợi ở cửa tiểu khu một lúc rồi.”

Lăng Lang chống cằm, anh có thể đoán được tiêu đề tạp chí ngày mai, có lẽ nên đem số điện thoại người đại diện kéo vào sổ đen.

“Cẩn thận!” Phong Hạo hô một tiếng, Lăng Lang theo phản xạ đập thẳng, hai người theo quán tính bổ nhào về trước.

Một con chó liều lĩnh đứng trên bãi cỏ, có lẽ cũng bị dọa sợ, không biết nên tiến hay lùi. Chủ nhân nó vội chạy tới, ôm nó lên, liên tục hướng Lăng Lang ra hiệu xin lỗi.

“Thật bất cần.” Phong Hạo trách cứ, Lăng Lang không nói gì, đợi người ta đi rồi lại khởi động xe.

“Học trưởng có thích chó không?” Phong Hạo đột nhiên hỏi một câu.

Lăng Lang chỉ cho rằng hẳn thấy con chó kia nên nhân tiện hỏi, trả lời: “Bình thường”

“Tôi cực kỳ thích chó, đặc biệt là loại chó thân hình lớn”, Phong Hạo nhìn anh không chuyển mắt “Luôn muốn tự nuôi một con”.

Phía trước đèn đỏ, Lăng Lang ngừng xe, lúc này mới nhận thấy tầm mắt không e dè của đối phương có chút thất lễ.

“Cậu vừa nói cậu muốn...?”

“Nuôi chó,” Phong Hạo không chút nghĩ ngợi tiếp lời, mắt cũng không chớp.

“Vì sao cậu cứ nhìn tôi chằm chằm như vậy?”

“Hả?” Phong Hạo cười hiền nhiên, “Lúc nói chuyện nhìn đối phương không phải là lễ phép sao?”

Hắn vừa nói như thế, Lăng Lang theo bản năng quay nhìn hắn, bốn mắt chạm nhau, Lăng Lang nhanh chóng dời mắt đi, anh phát hiện mình không thể nhìn thẳng vào mắt đối phương, điều gì đó nơi Phong Hạo gây cho anh cảm giác áp bách khó hiểu lại không tiếng động xuất hiện.

“Tôi trước kia trong trường học có gặp qua cậu phải không?” Lăng Lang nhìn đèn đỏ phía trước vài giây, cuối cùng đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

“Vấn đề này chỉ sợ tôi phải nói không.” Phong Hạo cười đáp: “Chẳng lẽ học trưởng cảm thấy tôi nhìn rất quen mắt?”

Không phải nhìn quen mắt, mà là cảm giác quen thuộc. Lăng Lang cũng không thể nói rõ.

“Chắc là tôi nhớ lầm.” Lăng Lang thấp giọng nói.

“Có thể may mắn khiến học trưởng nhớ kỹ cũng không có mấy người,” Phong Hạo trêu chọc, Lăng Lang chỉ coi như không nghe.

Lăng Lang đưa Phong Hạo về đến nhà, cự tuyệt lời mời vào nhà chơi, quay đầu xe vòng lại tiểu khu, theo cổng chính chạy ra, quả nhiên tên chó săn kia còn đợi, vừa thấy Lăng Lang đã nhanh chóng đuổi kịp.

Lăng Lang mượn sắc trời hôn ám, lái xe ngoằn ngoèo cắt cái đuôi, mắt nhìn thời gian, khoảng cách từ lúc “đưa Phong Hạo về nhà” đến lúc “Phong Hạo rời đi” ước chừng khoảng 1 giờ, khoảng thời gian này trong tờ về của giới truyền thông chuyện gì cũng đủ làm, anh thở dài, cuối cùng vẫn lựa chọn kéo người đại diện vào sổ đen, ít nhất có thể được thanh tịnh một lúc.

Kế hoạch làm đà điệu của Lăng Lang không thực hiện được, hôm sau sáng sớm đã bị điện thoại đánh thức, nhìn màn hình anh ý thức được không thuận tay đem trợ lý kéo đến luôn là một sai lầm.

Quả nhiên ở đầu bên kia di động của trợ lý chính là người đại diện, kẻ lể nhìn thấy tin tức bạo phát trên báo “Ảnh đế sau mười năm vào nghề truyền ra vụ tai tiếng tình dục lần đầu tiên”, lại phát hiện mình bị Lăng Lang kéo đến, chuyện này tiếp chuyện kia khiến hắn nổi trận lôi đình.

“Tôi chỉ bất quá không theo cậu có một ngày, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, mang cả người về nhà? Trước đây cậu vừa không đi nhà người khác, càng không dẫn người về nhà, cậu không biết là cậu đã cho Phong Hạo ngoại lệ rất nhiều lần sao? Nay, tôi đang nói chuyện với cậu đấy!”

Lăng Lang nghe xong vài câu chỉ biết chờ anh ta tiếp tục thao thao bất tuyệt, anh mở ra một món đồ chơi ở đầu giường, đây là của trợ lý cho anh, có thể phát lần thu âm.

Anh đem máy đặt cạnh di động, xoay người vào phòng tắm, người đại diện bên kia lải nhải một hồi, cứ cách ba mươi giây đầu kia liền truyền đến một câu “Được rồi được rồi tôi biết rồi,” nửa ngày sau mới phát hiện có điểm không thích hợp.

“Khỉ, Lăng Lang cậu lại dùng máy ghi âm gạt tôi!”

Đầu bên kia điện thoại vẫn vang lên thanh âm lãnh đạm của Lăng Lang “Được rồi được rồi tôi biết rồi.”

Người đại diện biết đối phương đã sớm không còn nghe điện, nhiều lời cũng vô dụng, cầm giận cúp điện thoại, đảo mắt nhìn mấy tờ tạp chí đầy “Cùng nhau mua sắm”, “Cùng về nhà”, “cắt đuôi phóng viên”, “cử chỉ thân mật”..., còn có ảnh chụp không biết vô tình hay hữu ý mà rất ám muội, người trong nghề nhìn là biết do hiệu ứng góc chụp, thế nhưng đọc giả lại tập trung vào điểm này, nhất thời giận run người.

Hắn hung hăng đập tờ báo lên bàn: “Tôi biết ngay tên Phong Hạo kia tuyệt đối không đơn giản! Cho tới giờ Lăng Lang chưa bao giờ lên báo lá cải thể này, chỉ gần đây mới có chuyện!”

“Phát sinh chuyện này, anh ấy cũng không muốn mà.” Trợ lý còn nói giúp Phong Hạo.

“Nói vậy! Nhìn là biết đã có ý định từ trước, không chừng tên chó săn kia đều do Phong Hạo sắp xếp!”

Điện thoại trên bàn người đại diện vang lên, quả nhiên là phóng viên, hắn bắt máy hỏi cũng không hỏi liền lớn tiếng nói: “Chuyện trên báo chí đều bịa đặt, căn bản không có việc đó!”

“Chỉ là cùng đi mua sắm, Lăng Lang cũng từng theo tôi mua sắm, sao các người không viết?”

“Về nhà thì sao? Về nhà thì nhất định phải làm chuyện không thể để người nhìn thấy sao? Họ chỉ là cùng nhau diễn tập mà thôi!”

“Phim cũ quay xong rồi chẳng lẽ không thể quay phim mới sao?”

“Phim mới là phim gì? Thật xin lỗi việc này tôi không thể trả lời!”

“Bình tĩnh bình tĩnh.” Thật vất vả đợi hắn cúp điện thoại, trợ lý cầm tay hắn lắc trái lắc phải “Tức giận hại thân”.

“Bình tĩnh cái đầu cô! Hừ, muốn mượn Lăng Lang để thăng tiến sao, phải qua cửa của tôi trước đã!”

“Hắc hắc,” Trợ lý vui sướng khi người gặp họa, “Kế tiếp làm sao đây? Chẳng lẽ phải tìm kịch bản mới thật?”

“Không cần, Lăng Lang đã định kịch bản sau rồi, tháng sau khởi quay, đến lúc đó nói là Phong Hạo đến phút cuối bị thay ra là xong.”

“Aizz,” trợ lý buông thông tay, “Tôi lại thấy anh nên cầu nguyện phút cuối Phong Hạo không được chọn để thay vào thì hơn.”

Thời điểm Lăng Lang từ phòng tắm bước ra, điện thoại đã sớm ngắt, máy thu âm còn không phiên không chán mà lặp đi lặp lại một câu. Anh tùy tay tắt máy, cải trang đơn giản rồi đến sạp báo gần đó mua một tờ.

Quả nhiên như anh tưởng tượng, sự kiện hôm qua bị thêm mắm dặm muối, nếu anh không phải người trong cuộc, có lẽ sẽ thực sự tin tưởng. Nhất là tấm ảnh chụp kia, góc độ chụp rất tốt, từ lúc trong cửa hàng quần áo đi ra, ánh mắt Phong Hạo trước sau đều dán lên người anh, có góc còn chụp thành như đang nắm tay, dù không quá rõ ràng nhưng chính vì vậy mới càng khiến người ta mơ màng.

Lăng Lang bỏ báo qua một bên, lại chuyên tâm nghiên cứu kịch bản phim mới, kịch bản này anh vừa liếc mắt đã vừa ý, bộ phim trước chưa quay xong đã định kế hoạch cho bộ này, nên thời gian khởi quay cũng vô cùng gấp rút.

Anh đem lời thoại diễn cùng vai nam thứ chính đọc đi đọc lại vài lần, bỗng như nhớ tới điều gì, lôi người đại diện trong danh sách đen ra, gọi cho anh ta.

Người đại diện còn chưa hết giận, vừa tiếp điện thoại liền hỏi anh: “Tôi giúp cậu thu thập xong cục diện rồi rầm rồi còn gọi tới làm gì?”

Lăng Lang xem nhẹ ngữ khí không tốt của hắn, đi thẳng vào vấn đề chính: “Phim mới diễn viên đóng vai nam thứ chính đã được chọn chưa?”

Người đại diện không ngờ anh hỏi chuyện này: “Hả? Đã định từ sớm rồi.”

“Là ai?”

“Ngô Quan Phong.” Người đại diện ném cho anh một cái tên.

Lăng Lang nghĩ nghĩ, tên thật quen tai, nhưng không nghĩ ra là ai.

Có được đáp án mong muốn anh liền cúp điện thoại, biết được nam chính số hai là một người mình không hề biết, nhất thời lại ần ần có chút thất vọng.

Lăng Lang mở máy tính, vốn định tìm một chút thông tin về Ngô Quan Phong, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhập vào tên Phong Hạo.

Là một diễn viên mới, tư liệu của Phong Hạo trên mạng còn ít đến đáng thương, bộ phim nhựa vừa rồi là tác phẩm đầu tiên, ngoài ra kinh nghiệm diễn xuất hoàn toàn trống rỗng, giống như một người thần bí xuất hiện từ hư không.

Lăng Lang còn tưởng ít nhất trong tư liệu sẽ có đề cập tên trường nơi Phong Hạo tốt nghiệp, dù sao bằng cấp của Hồ Ảnh đối với một người nghệ sĩ tựa như biển chữ vàng, mỗi bộ phận kế hoạch công ty đều lấy nó làm lợi thế nhanh chóng công khai, có đâu lại để trống thế này.

Xem qua vài trang đều giống vậy, Lăng Lang hơi nghi hoặc tắt đi, hoàn toàn quên ý định ban đầu mình mở máy tính.

Đợi anh một lần nữa nhớ lại vai nam thứ chính bị anh quên lãng kia, đã là buổi nghỉ thức khởi quay. Vị này so với diễn viên chính còn đến trẻ hơn, từ sau đài khoan thai đi tới, thoải mái ngồi xuống ghế dựa cạnh Lăng Lang, còn không quên hướng Lăng Lang đang không giấu được kinh ngạc gật gật đầu.

Dưới đài người đại diện hung hăng trừng trợn lý, một bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Anh đừng vậy mà.” Trợn lý biểu tình vô tội, “Tôi chỉ nói thế thôi, ai biết thành lời tiên tri chứ, nếu sớm biết lời tôi đoán chuẩn vậy tôi đã đi mua xổ số rồi.”

?

Người dẫn chương trình thấy người đến, liền hướng phóng viên giới thiệu: “Kế tiếp vị diễn viên này dù là một người mới nhưng tôi nghĩ mọi người nhất định không xa lạ, trong bộ phim vừa mới chấm dứt, anh ấy có biểu hiện rất tốt, được giới nghệ sĩ lẫn người xem nhất trí tán dương. Đây cũng là lần thứ hai anh ấy hợp tác cùng thầy Lăng, tôi tin tưởng sự ăn ý của hai người nhất định không làm mọi người thất vọng... Xin hoan nghênh nhân vật chính thứ hai trong bộ phim của chúng tôi – Phong Hạo.”

7. Chương 7: Cản Đường

Các phóng viên từ lúc Phong Hạo xuất hiện liền vô cùng hăng hái, dù sao đây cũng là người đầu tiên trong mười năm nay có scandal với ảnh đế, chỉ là tấm ảnh chụp mơ hồ, đưa tin giả giả thật thật đã có thể làm giới truyền thông xôn xao nửa tháng, cuối cùng vì đương sự không hề có phản ứng mà kết thúc.

Nhưng tin tức nặng cân này mới vừa lạnh hơn mười ngày, hai người lại cùng nhau hợp tác trong phim mới, nhất thời ai nấy đều suy diễn “tiền bối dùng quy tắc ngầm với hậu bối “ sống động đến không thể sống động hơn.

Các phóng viên đối với Lăng Lang cũng còn ba phần e dè, không dám hỏi quá thẳng thừng, nhưng với Phong Hạo lại không có gì kiêng kỵ, nhất thời hỏi đủ các vấn đề riêng tư liên tiếp không ngừng, lúc đầu người dẫn chương trình còn bác bỏ vài câu, về sau càng ngày càng không thể nắm bắt cục diện.

Người đại diện dưới đài nghiêng rằng ken kết, ngược lại trợ lý về mặt bình tĩnh xoát Weibo.

“Cái tên Phong Hạo này rốt cuộc là ai chứ? Lần nào cũng nói dối là dối, chen chân với dân chuyên nghiệp, cũng không sợ bị ngáng chân.” Người đại diện cảm giận nói. Lăn lộn trong giới nhiều năm như vậy, nếu không nhìn ra bối cảnh Phong Hạo không đơn giản thì hẳn chính là đồ ngu. Biết đắc tội không nổi, giờ phút này chỉ có thể dùng miệng xả cơn tức.

“A, đây rồi,” trợ lý tìm được thứ cô muốn, “Diễn viên Ngô Quan Phong khi quay phim ngoài ý muốn ngã ngựa, khiến chân trái nứt xương, bác sĩ nói cần nằm tĩnh dưỡng một tháng.”

“Lần trước té lâu là hẳn, lần này ngã ngựa cũng hẳn, sức hút trái đất ưu đãi hẳn sao?”

Trợ lý thu hồi di động: “Giờ đã biết Phong Hạo không phải mượn Lăng Lang để thăng tiến?”

Người đại diện á khẩu. Trợ lý nói rất đúng, hẳn không thể phản bác, lấy bối cảnh Phong Hạo, căn bản không cần mượn hào quang của Lăng Lang cũng có thể vang danh.

“Lăng Lang cũng đã ba mươi hai, thế mà còn chưa yêu đương gì, anh không thấy là anh quản anh ấy quá nghiêm sao?”

Người đại diện ánh mắt âm u, như nhớ ra điều gì.

Trợ lý thở dài, cô vuốt vuốt lưng người đại diện, thâm tình nói: “Con gái lớn phải lập gia đình, người làm ba cũng nên buông tay.”

Người đại diện quay đầu tròn mắt: “Đừng nói tôi là ba, dù là ông nội tôi cũng phải quản, cô rốt cuộc đứng về bên nào?”

“Đứng về phía anh, về phía anh mà,” Trợ lý trấn an hẳn: “Tôi tuyệt đối ủng hộ anh làm công công” (từ ‘ông nội’ ở trên cũng gọi là ‘công công’, ở đây dùng từ đồng âm với ‘thái giám’, bạn trợ lý đùa ảnh)

Người đại diện lúc này mới thoải mái một chút, lúc sau mới phản ứng có chỗ nào đó không ổn, oán hận một câu, “Khỉ!”

“Thực vinh hạnh, nhanh như vậy liền có cơ hội hợp tác với học trưởng lần nữa, sau này xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Sau khi nghi thức khởi động máy kết thúc, Phong Hạo vừa bước xuống liền vui vẻ nói với Lăng Lang, vừa rồi cuộc oanh tạc điên cuồng của phóng viên tựa hồ không hề ảnh hưởng tới hẳn chút nào.

Lăng Lang mặt không đổi sắc gạt đầu, không nhìn ra cảm xúc gì. Lần này nhìn đến Phong Hạo anh không còn loại cảm giác khẩn trương như trước, nhưng như vậy mới là bình thường, xưa nay chỉ có người khác ở trước mặt anh khẩn trương, anh sao có thể đối với một hậu bối sinh ra kính sợ chứ.

Về phần ảo giác lúc trước, có lẽ do di chứng việc quá nhập tâm vào nhân vật thôi.

“À phải, lần trước chương trình TV phát sóng, học trưởng anh có xem không?”

Lăng Lang không có thói quen xem loại chương trình này, nhưng lần này anh khó có được chần chờ một chút: “Không có”

Phong Hạo đã sớm có chuẩn bị: “Nếu học trưởng có hứng thú, tôi có lưu bản ghi hình nè”

Lăng Lang nhất thời khựng lại, nhìn vào mắt đối phương vẻ khó hiểu lại giật mình: “Sao cái gì cậu cũng ghi hình lại vậy?”

“Học trưởng ngày nào cũng lên TV chắc không hiểu, “ Phong Hạo then thùng xoa xoa mũi, “Tôi là người mới, khó được một lần lên TV, cho nên... ngại quá, khiến anh chê cười rồi.”

Lăng Lang lúc này mới ý thức Phong Hạo mới ra nghề chưa được nửa năm, chính mình lúc mới ra nghề đại khái cũng là hận không thể cắt ra lưu lại hết các tin tức có liên quan đến mình trên báo, thời gian qua lâu rồi, anh đã quên tâm tình lúc đó thế nào.

Nghĩ đến đây, Lăng Lang cũng thấy thoải mái, trong mắt cũng giảm bớt vẻ đề phòng. Vừa rồi trong nháy mắt anh đã hoài nghi động cơ của đối phương. Lưu riêng những cảnh NG là để nâng cao kỹ năng diễn xuất, ảo thuật là biểu diễn tài nghệ, ghi lại chương trình TV là vì lưu niệm... Là do mình suy nghĩ quá nhiều sao?

“Nếu anh không thích,” Phong Hạo cẩn thận thăm dò, “Tôi về sẽ đem nó hủy đi.”

“Không cần,” Lăng Lang lạnh lùng, dừng một chút lại nói: “Cậu cũng không cần lúc nào cũng dùng kính ngữ.”

Biểu tình Phong Hạo thoáng đặc ý, nhưng rất nhanh đã tươi cười, “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Đĩa ghi hình đó...” Lăng Lang lại do dự, “Cho tôi mượn xem một chút.”

Phong Hạo hưng phấn gật đầu: “ Về nhà tôi xem nhé?”

“Không cần, cho tôi mượn đĩa là được rồi.” Lăng Lang từ chối.

“Được rồi.” Phong Hạo gãi gãi đầu “Ngày mai tôi mang đến phim trường.”

Hai người thuận lợi tránh được phóng viên, vào bãi đỗ xe ngầm, thấy Lăng Lang rút ra một cái chìa khóa, Phong Hạo tò mò hỏi, “Xe của học trưởng đâu?”

“Ở cổng”

Phong Hạo một chút liền nhận ra, “Kim tiền thoát xác? Mưu kế hay.”

“Hôm nay xe của cậu không bị hư chứ?”

Phong Hạo ngượng ngùng lắc đầu, “Không có... Vậy, mai gặp nhé?”

Lăng Lang không nói gì, nhấn công tắc trên chìa khóa, một chiếc xe cách đó không xa kêu nhỏ một tiếng trả lời.

Lăng Lang không hề phòng bị đi đến bên xe của mình, đột nhiên có người từ phía sau xông tới bịt miệng, Lăng Lang hoảng sợ vừa giãy dụa vừa ô ô kêu lên.

“Câm miệng!” Người đứng phía sau hung tợn nói.

“Ừm, ô... ô...” Lăng Lang càng giãy dụa mạnh hơn, một lưỡi dao lạnh như băng dán lên cổ, Lăng Lang nhất thời không dám lên tiếng, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, anh liều mạng muốn nhìn mặt tên kia, chỉ thấy mặt hắn che miếng vải đen.

Lăng Lang bị tên cướp mạnh mẽ lôi tới một góc sáng sửa trong bãi đỗ xe ngầm, cảm giác tay đối phương đã rời miệng mình, vừa định kêu cứu, bỗng bị một thứ không biết là gì nhét vào miệng, ngay sau đó miệng bị dán băng, hay tay và hai chân cũng nhanh chóng bị băng dán cố định.

Tên cướp mở ra nắp sau ô tô, đem Lăng Lang đã bị trói ném vào, Lăng Lang lại bắt đầu vận vẹo, nhưng tên cướp trói rất chặt, mặc cho anh giãy dụa thế nào cũng không làm được gì.

“Bảo bối nhi, thành thật một chút!” Tên cướp vỗ vỗ mặt anh, cách một tiếng đóng nắp xe.

“Tốt!” Đạo diễn rất hài lòng, “Tiếp tục quay một cảnh từ góc nhìn con tin.”

Tay chân Lăng Lang đều bị cột, tên cướp đuổi tay bế anh ra từ trong cốp xe, nhẹ nhàng đặt trên đất.

Trợ lý chạy tới giúp Lăng Lang cởi dây trói, hai người lui ra ngoài đứng xem nhân viên công tác đem máy quay vào trong xe, quay cảnh từ góc nhìn của con tin.

“Tên kia lại tự sửa kịch bản, cũng may đạo diễn cho qua.” Trợ lý quệt mồ hôi oán giận.

“Vậy sao.”

“Anh xem, câu này kịch bản là “Nhóc mày thành thật một chút cho tao!”, làm gì có bảo bối nhi gì chứ.” Trợ lý cầm kịch bản mà Lăng Lang đã thuộc lòng cho anh nhìn.

Lăng Lang không phát biểu ý kiến gì, lẳng lặng đứng bên sân nhìn tên kia đối với máy quay lập lại một lần “Bảo bối nhi, thành thật một chút!”

Tên cướp tháo xuống khăn che mặt, đi về phía Lăng Lang.

“Học trưởng thật ngại quá, hôm nay lại đắc tội.” Bạn đang ?

Lăng Lang lắc đầu, “Quay phim mà thôi.”

“Tôi có làm anh đau không?”

“Không có”, Lăng Lang dừng một chút, “Đây là công việc, cậu không cần khách khí như vậy.”

Phong Hạo nghe vậy cười cười, “Được, vậy kế tiếp nếu có chỗ nào cần đắc tội, thứ lỗi cho tôi không khách khí.”

Phần quay trong thành thị đã hết gần một tháng, quay xong cảnh ở bãi đỗ xe này, bọn họ phải vào núi.

Mùa này trên núi còn vương chút lạnh đầu xuân, Lăng Lang mặc trang phục diễn hơi mỏng, nằm trong xe cũng cảm giác rét lạnh.

Nắp cốp xe rốt cục bị mở ra, Lăng Lang lộ ra vẻ mặt khó thích ứng như thời gian dài không gặp ánh sáng, Phong Hạo thô lỗ xách anh ném xuống, xúc cảm bùn đất lạnh băng ẩm ướt nháy mắt khiến Lăng Lang sợ run người.

Phong Hạo qua một bên tức giận gọi điện thoại, Lăng Lang trên đất giãy dụa thân thể, muốn tìm cơ hội trốn thoát.

Phong Hạo nói điện thoại xong trở về, vốn đang nổi nóng, thấy Lăng Lang không thành thật thì đá một cước.

“Mày không phải người tao muốn bắt?”

Lăng Lang liếc mắt lắc đầu.

“Vậy sao mày không nói sớm?”

Lăng Lang ô ô nói không ra lời, Phong Hạo vươn tay đem băng dính trên miệng anh xé đi.

Lăng Lang phun ra miếng vải, “Anh cơ bản không cho tôi cơ hội nói!”

“Còn cãi,” Phong Hạo lại cho anh một cước, “Không cho mày nói mày không biết dùng mắt ra hiệu sao?”

Lăng Lang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn.

“Mày còn dám trừng?” Phong Hạo một tay kéo tóc anh, tát mạnh hai cái.

Phó đạo diễn cúi đầu trốn, như thể hai bạt tay này là tát hắn vậy. Hắn nói bên tai đạo diễn: “Trong kịch bản đoạn này đâu có giống vậy...”

Đạo diễn đang hưng phấn, nghe vậy lườm hắn một cái: “Cậu biết cái gì, cái này gọi là ngẫu hứng”

Phó đạo diễn run lên, đạo diễn đúng là một quỷ súc.

Lăng Lang cúi đầu, bả vai ức chế không được run rẩy, mọi người ở đây đều thấy được cảm xúc tức giận lại không dám phát tác, thể hiện đạt vô cùng, máy quay nhân cơ hội quay cận mặt anh.

Phong Hạo lần này vào vai một tên bắt cóc lại bắt nhầm người, vốn phải bắt con trai kẻ có tiền, hắn lại xui xẻo bắt nhầm tên trợ lý tuổi không khác lắm với người con.

Ông chủ không chịu chi tiền chuộc trợ lý, trợ lý lại thấy được mặt tên bắt cóc, không còn đường lui, tên bắt cóc quyết định thả không làm, đã làm phải làm tới cùng, đem trợ lý vào núi giải quyết.

Đường núi không dễ đi, tuy hai chân Lăng Lang đã được cởi trói, nhưng tay còn bị trói sau lưng, đi đứng lắc lư, Phong Hạo còn thường xô đẩy phía sau, mắng anh vài câu.

“Nhóc mày đi nhanh!”

Lăng Lang vừa nói chuyện với Phong Hạo phân tán lực chú ý của hắn, vừa quan sát địa hình tìm thời cơ chạy trốn.

Phía trước xuất hiện một sườn núi, Lăng Lang cắn răng liều mạng, nhảy theo con dốc lăn xuống.

“Mẹ nó!” Phong Hạo vội trượt xuống đuổi theo, Lăng Lang lúc lăn xuống bị trầy xước không ít, còn đau chân, vẫn cố khập khiễng chạy lên trước.

Phong Hạo rất nhanh đã đuổi kịp, từ phía sau một chân đem anh đạp ngã, “Chạy hã, chạy nữa đi!”

Phong Hạo nổi giận tay nắm chân đá, Lăng Lang vì muốn giảm bớt thương tổn chỉ có thể cuộn mình, bảo hộ phần bụng yếu ớt nhất.

Phong Hạo đánh mệt rồi mới ngừng tay, nhìn quanh bốn phía, phát hiện chỗ này trống trải hẻo lánh, thật là địa điểm tốt để giết người hủy xác.

“Thì ra mày đã chọn được vùng đất phong thủy tốt rồi, tao sẽ thành toàn cho mày.”

Phong Hạo đem Lăng Lang trói vào trên cây, đi vòng vèo trở về lấy bao công cụ rơi ở chân dốc lại đây, lấy ra cuộc xẽng.

Nhân viên công tác đã chuẩn bị trước, Phong Hạo chỉ cần ra dáng một chút, liền thành một cái hố to.

Phong Hạo ném xẽng, hướng Lăng Lang đi đến: “Đợi lâu không bảo bối nhi?”

Trợ lý nhất thời nhe răng, “Lại bóp méo lời thoại!”

Phó đạo diễn: “Sửa lại như vậy có hơi quá không?”

Đạo diễn vung tay lên, “Nhân vật đó vốn là biến thái nhân cách phân liệt, tôi thấy diễn vậy rất được.”

Phong Hạo cởi trói cho Lăng Lang lòi đến trước hố, đang muốn ném anh xuống, không ngờ Lăng Lang dùng khí lực cả người nứu lấy Phong Hạo, chính mình cũng vì quán tính khi bị ném tới, lòi luôn Phong Hạo xuống hố, hai người lại bắt đầu một trận quần đấu.

Lăng Lang hay tay bị trói làm sao là đối thủ của Phong Hạo, chỉ thấy Phong Hạo xoay người một cái đặt Lăng Lang dưới thân, bàn tay bóp cổ Lăng Lang, càng siết càng chặt.

“OK! Tốt!”

Lăng Lang cảm thấy lực chế trụ tại cổ họng mình tiêu thất, liền mở miệng thở, thả lỏng người té trên mặt đất, Phong Hạo còn cười trên người anh. Cảnh này còn chưa quay xong, hai người đang đợi nhân viên công tác bố trí, dưới hố nhỏ hẹp, hai người chỉ có thể duy trì tư thế xấu hổ này.

Phong Hạo hơi rút về sau nhường chỗ, không hiểu cố ý hay vô tình, tay hắn nhẹ nhàng lướt qua bộ vị riêng tư của Lăng Lang, Lăng Lang vốn đang trầm tĩnh nhất thời cứng cả người.

Cảm nhận người dưới thân nháy mắt không được tự nhiên, Phong Hạo lộ ra mỉm cười không rõ nghĩa, dùng thanh âm chỉ có Lăng Lang nghe được ghé vào bên tai anh nhẹ nhàng nói: “Học trưởng, anh bị lộ rồi nha.”

8. Chương 8: Nhược Điểm

“Dừng!”

“Dừng!”

“Dừng! ! !”

Đạo diễn bất đắc dĩ la :”Lăng Lang, hôm nay anh không thoải mái trong người hả?”

Lăng Lang lắc đầu, sắc mặt rất kém: “Thật có lỗi.”

Người đại diện đi đến gần: “Bao nhiêu lần rồi?”

Trợ lý đếm trên giấy, “Không tính lần đầu, riêng cảnh này đã là lần thứ bốn mươi một rồi.”

“Phá kỷ lục rồi?”

“Vâng.”

Phong Hạo cũng tha thiết quan tâm đến Lăng Lang: “Học trưởng anh không sao chứ? Sắc mặt anh không tốt, có phải lạnh quá không?”

Lăng Lang trốn tránh tầm mắt hắn. Người anh hiện tại không dám đối mặt nhất chính là Phong Hạo, chỉ cần là cảnh quay phải nhìn thẳng đối phương, anh đều không thể thuận lợi hoàn thành.

“Tôi hơi mệt, có thể nghỉ một chút không?” – Lăng Lang hỏi

“A? Được,” Đạo diễn vung tay lên, “Nghỉ ngơi mười lăm phút”.

Trợ lý rất ngoài ý muốn, “Anh có cảm thấy hôm nay Lăng Lang không được bình thường?”

Người đại diện gật đầu: “Là đặc biệt không bình thường, cô có bao giờ thấy trước đây cậu ta xin phép nghỉ chưa? Điều là muốn nghỉ thì nghỉ.”

Trợ lý như có suy nghĩ gì sờ cằm, “Chẳng lẽ anh ấy có mâu thuẫn gì với ai đó?”

Tầm mắt hai người đều cùng nhìn một phía xa xa, Phong Hạo đang cầm áo pardessus (áo ba-đờ-xuy) muốn phủ thêm cho Lăng Lang, sau đó lại cùng một bộ dáng lảng tránh nhìn sang hướng khác.

“Học trưởng, phủ thêm áo khoác đi.”

“Không cần.” Lăng Lang bước nhanh về trước không quay đầu lại.

“Sẽ cảm lạnh đó.”

“Tôi đã nói không cần.”

“Rõ ràng lúc trước học trưởng anh nói đây là công việc, bảo tôi không cần khách khí, anh không thể chỉ vì bị tôi nói trúng tâm sự liền trở mặt chứ.”

Lăng Lang dừng bước một chút, Phong Hạo tiến lên dùng quần áo bọc kỹ anh.

“Được rồi, không cần nhỏ mọn vậy mà, sự việc này cũng đâu có gì dọa người.” Phong Hạo chuyển tới trước mặt anh “Lúc đóng cảnh sát nằm vùng, không phải học trưởng cũng có cảm giác sao?”

Nón tay Lăng Lang phát run, không biết vì thời tiết rét lạnh hay vì bí mật bị phơi bày mà sợ hãi.

“Yên tâm, tôi sẽ không nói với ai khác,” ngón tay Phong Hạo lướt qua gương mặt đối phương, “Ngoan, cho tôi xem bị đánh có đau không.”

Hai người đứng cách mọi người khá xa, ai cũng không nghe được họ đối thoại, nhưng động tác này lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Dù đoàn phim kỷ luật nghiêm minh, nhưng giờ phút này có không ít người không nhận được trộm rút ra đi động.

“Ai cho phép cậu chụp ảnh? Quy định trong đoàn đều quên hết rồi?” Đạo diễn lại lấy kịch bản gõ đầu phó đạo diễn.

Phó đạo diễn ủy khuất ôm đầu, “Đạo diễn anh chụp còn rõ nét hơn so với tôi kìa.”

“Cậu chụp gọi là chụp ảnh, tôi chụp gọi là lấy tư liệu,” đạo diễn đúng lý hợp tình nói.

“Vậy bọn họ thì sao?”

“Hóa trang chụp gọi là để nghiên cứu, chụp ảnh chụp, là cảnh hậu trường, thư ký trường quay chụp, là lưu trữ, biên kịch chụp, là tìm cảm hứng.”

“Cho nên chỉ có tôi chụp ảnh sao?” – Phó đạo diễn khóc không ra nước mắt.

“Cậu biết là tốt rồi, mau đưa di động tôi tịch thu!... Ấy ấy, cậu xem tôi lấy góc chụp này có được không?”

Lăng Lang vào lúc Phong Hạo chạm vào, thân thể bỗng cứng ngắc, vừa không dám trốn, cũng không dám bỏ tay hẳn ra. Thứ khiến Lăng Lang cảm giác áp lực lại xuất hiện trong Phong Hạo, lần này không phải trong lúc diễn, mà là đời thực, lực uy hiếp rõ ràng như thế, ngay cả che giấu hẳn cũng lười làm.

Phong Hạo đau lòng nhìn vết thương trên mặt Lăng Lang, tuy rằng đây đều là thợ hóa trang làm ra, “Nếu anh chuyên tâm một chút cũng không đến nỗi phải bị đau nhiều lần như vậy... Hay là, học trưởng anh cố ý?”

“Cậu cố ý phải không?” Lăng Lang đột nhiên hỏi.

“Chuyện gì?” Phong Hạo khó hiểu.

“Lần trước, là cậu cố ý đúng không?”

Phong Hạo ngẩn người, rất cục ý thức được Lăng Lang nói tới chuyện gì, cười cười không phủ nhận, “Lần trước học trưởng không đau, nhưng lần này tôi lại đánh đến thật đau lòng nha.”

Lăng Lang nhắm mắt, anh không thể ngờ bí mật sâu trong nội tâm đã sớm bại lộ trong mắt người khác, còn nói mình là ảnh đế, tự cho là che giấu đến thiên y vô phòng*, vậy mà lại bị kỹ xảo diễn của một tân nhân lừa gạt.

*Thiên y vô phòng: nghĩa đen là ‘áo thần tiên không thấy đường chỉ may’, nghĩa bóng ám chỉ những gì hoàn hảo không chút sơ sót.

Trong khoảng thời gian ngắn bị khiếp sợ quá lớn, Lăng Lang ngược lại trở nên tỉnh táo.

“Bây giờ cậu cái gì cũng biết, cậu muốn thế nào?”

Cho giới truyền thông biết sao? Bất kể là thật hay giả, đều đủ cho giới truyền thông xôn xao một trận, tiếng tăm cũng sẽ theo dịp này bùng nổ.

Hay là muốn uy hiếp, có ảnh đế hậu thuẫn, muốn thành ngôi sao cũng sẽ dễ dàng rất nhiều.

Phong Hạo mấp máy miệng, “Tôi muốn thỏa mãn anh.”

“Cậu nói gì?” Câu trả lời ngoài dự đoán khiến Lăng Lang mở to hai mắt.

“Tôi không phải đã nói rồi sao, từ lúc xem vở kịch mà học trưởng diễn, tôi đã ngưỡng mộ anh, từ lúc đó tôi đã quyết định, dục vọng của học trưởng về sau, đều sẽ do tôi thỏa mãn.”

Phong Hạo lúc nói lời này, ánh mắt tinh lạng, một chút cũng không giống bộ dạng nói đùa.

Lăng Lang theo dõi ánh mắt hắn, hoàn toàn đoán không ra ý nghĩ của đối phương. Thật lâu sau, Lăng Lang cúi đầu thấp giọng cười cười, cũng không biết là cười nhạo Phong Hạo, hay là đang tự giễu.

“Đừng làm rộn, ” anh nhẹ nhàng nói, xoay người trở lại trường quay, Phong Hạo lẳng lặng theo sát phía sau, cũng không giải thích gì.

Mọi người thấy hai người đã trở lại, vội vàng giấu di động, chính trực nghiêm túc tiến hành công tác chuẩn bị.

Một lần nữa nhập vai, Lăng Lang so với vừa rồi giống như hai người khác nhau, thực lực ảnh đế một lần nữa thể hiện, rất nhiều cảnh quay độ khó cao đều chỉ diễn một lần là qua, anh như vậy khiến mọi người phần chần tinh thần, những đoạn trước đây đưa lỡ việc đều rất nhanh đuổi kịp tiến độ.

Buổi tối đoàn phim xuống núi nghỉ ngơi, Lăng Lang mặc áo đơn ở trong núi đông lạnh một ngày, tứ chi đều muốn chết lạnh, vừa đến khách sạn liền không thể chờ đợi mà vào tắm nước nóng.

Tắm xong thân thể Lăng Lang rút cuộc ảm lại, anh lau đi sương mù trên gương, nhìn bóng người dần lộ ra, ngón tay kim không được sờ lên mặt. Lúc ban ngày Phong Hạo dùng lực không lớn, nhưng cảm nhận sâu sắc đọng lại trong lòng như lan tràn đến hiện tại.

Chuông cửa vang lên, Lăng Lang khoác áo tắm ra mở cửa, Phong Hạo đang đứng bên ngoài, trong tay đem theo một hộp giữ ấm.

“Học trưởng uống chút canh đi, xua cái lạnh trong người.”

Lăng Lang tiếp nhận hộp giữ ấm trong tay hắn, cũng không hỏi hắn ở đâu mà có, chỉ xa lạ khách khí nói: “Cảm ơn, xin hỏi còn việc gì không?”

Phong Hạo cười, “Học trưởng quả nhiên giống mọi người nói, thật lạnh lùng.”

“Thật có lỗi, tôi bình thường cũng không phải kiểu người thân thiện gì.”

“Nếu lời nói lúc ban ngày của tôi có mạo phạm anh, vậy để tôi giải thích.” Phong Hạo nghiêm mặt nói, “Nhưng tôi sẽ không rút lại lời nói, tôi nói từng chữ đều là chân thành.”

Lăng Lang lắc đầu: “Sẽ không có lần tiếp theo”

“Có ý gì?”

“Tôi sẽ không lại để cho cậu bắt được nhược điểm.”

Phong Hạo thất vọng, “Thì ra học trưởng cho là mục đích của tôi là nắm nhược điểm của anh sao?”

Lăng Lang ngầm thừa nhận.

Phong Hạo khẽ thở dài một tiếng: “Học trưởng nếu hiểu lầm tôi, vậy chi bằng tôi cứ rõ ràng làm người xấu.” Hắn ngừng đầu, “Lần sau nếu tôi lại bắt được nhược điểm của anh, tôi sẽ không cho qua dễ dàng như hôm nay.”

“Sẽ không có lần sau.” Lăng Lang khẳng định lại một lần.

Quay phim trên núi kéo dài khoảng một tháng, trong thời gian này, lúc quay phim Lăng Lang thần nhiên đối mặt Phong Hạo, quay phim vừa xong thì lại tránh mặt, khiến một đám nhân viên trong đoàn muốn tìm chút tình tiết mãnh liệt đều phải thất vọng.

Đợi đến buổi tiệc rượu mừng quay phim xong, Lăng Lang đã thu thập xong hành lý, không báo với bất luận kẻ nào, liền rời đoàn phim.

Trong quá trình cất nôi biên tập phim, đủ loại tuyên truyền phô thiên cái địa mà triển khai, Lăng Lang như thường lệ chỉ xuất hiện trong những tình huống buộc phải có mặt, mọi người đều đã quen tác phong này của anh, không ai cảm thấy có gì lạ.

Ngược lại tên hậu bối mới chỉ diễn được hai bộ phim, trong giới cũng xem như nhân vật ưu tú mới Phong Hạo, lại còn vênh váo hơn ảnh đế, mỗi lần tuyên truyền đều hỏi Lăng Lang có mặt không, Lăng Lang đi thì hắn đi, bằng không cả mặt mũi cũng không chường ra.

Phong Hạo càng như vậy, giới truyền thông lại càng không dám viết loạn, hơn nữa hắn vừa ra nghề liền được giao toàn vai trọng yếu, khiến rất nhiều người đều đoán bối cảnh của hắn. Trong nhất thời đủ kiểu lời đồn nổi lên bốn phía, Phong Hạo trong một đêm nhiều thêm mười mấy thân phận, cái nào cái nấy đều chỉ cần phát tay là có thể khiến một xí nghiệp đăng cấp quốc gia đóng cửa.

Người đại diện vào nhà Lăng Lang, ngoài ý muốn phát hiện anh đang xem chương trình giải trí trên TV, phạm vi chương trình này khá lớn, người khác chỉ dám nghị luận lai lịch Phong Hạo trong lòng, chỉ riêng bọn họ dám giống trống khua chiêng đưa lên màn ảnh.

Tổ chuyên môn của chuyên mục này đương nhiên cũng từng mời Lăng Lang tham dự, nhưng người đại diện hỏi cũng không hỏi ý Lăng Lang liên cự tuyệt, bất luận là tính cách hay hình tượng của Lăng Lang đều không thích hợp với loại chương trình này

“Cậu mà cũng xem cái này?” – Người đại diện rất kinh ngạc.

“Giết thời gian.” Lăng Lang thản nhiên nói.

Trên TV mọi người vừa mới bắt quai xong về bản thân Phong Hạo cùng bối cảnh gia đình, người dẫn chương trình liền thần bí tung một quả bom mới.

“Có nhân viên trong đoàn phim cho chúng tôi tin tức, nói Lăng Lang cùng với Phong Hạo quan hệ không tầm thường, thậm chí lúc nghỉ quay từng có hành động ám muội với nhau, xin hỏi có đúng vậy không?”

“Không có không có, tuyệt đối không có.” Đạo diễn đường hoàng phủ nhận. “Đó chỉ là lời đồn.”

Người dẫn chương trình khéo miệng nhoẻn cười, “Xin hãy nhìn lên màn hình lớn.”

Trên màn hình lập tức chiếu cảnh Phong Hạo đang vuốt ve gò má Lăng Lang, nhìn khoảng cách và góc độ có thể thấy đây là ảnh chụp.

Hiện trường xôn xao.

Người đại diện lên quan sát phản ứng của Lăng Lang, nhưng đối phương trên mặt không có chút biểu cảm nào.

“Nếu nói đây chỉ là lời đồn, vậy tấm hình này xin hỏi giải thích thế nào đây?” MC hùng hổ hỏi.

Nhân viên đoàn phim tham gia chương trình đưa mắt nhìn nhau.

Một người hỏi: “Ảnh này cậu truyền ra?”

‘Cậu’ nói: “Không phải tôi không phải tôi, nhất định là anh ta!”

‘Anh ta’ nói: “Tôi mới là không phải nè! Tôi biết rồi nhất định là tên đó!”

‘Tên đó’ nói: “Điện thoại di động của tôi căn bản độ phân giải không có cao vậy!”

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía đạo diễn.

Đạo diễn mặt vô tội lấy di động ra: “Oan quá, tôi căn bản không có đứng hướng đó, góc độ của tôi so với hắn lấy rõ hơn nhiều, không tin mọi người xem nè!”

Máy quay lập tức quay thật gần phóng thật to bức ảnh trong điện thoại đạo diễn.

Người đại diện trợn mắt há mồm lắc đầu: “Tiết mục này nhất định phá kỷ lục tỉ lệ người xem.”

Lăng Lang quơ lấy điều khiển từ xa tắt TV, trong phòng nhất thời im lặng làm người ta có chút không thích ứng.

“Chuyện đó...” Người đại diện do dự mở miệng.

“Tôi có chửi mắng.” Lăng Lang lời ít ý nhiều đáp lời hắn.

Người đại diện không biết nên nói gì. Ngày đó ở cửa nhà Lăng Lang Phong Hạo đã nói đúng, hắn ngoài mặt là người đại diện của Lăng Lang, thực chất là một người giám thị được người khác thuê, nhưng đây đã là chuyện từ rất lâu trước đó, hắn hiện tại chỉ do thói quen mà làm việc.

Có thể trợ lý nói không sai, lệnh cấm đã giải trừ, Lăng Lang cũng sắp ba mươi ba tuổi, mình cũng không thể cứ luôn theo sát cậu ấy như vậy.

Lúc người đại diện còn đang một mình rối rắm, Lăng Lang hỏi: “Anh tới có việc gì?”

Người đại diện lúc này mới nhớ tới mục đích chuyến viếng thăm này, vội đem kịch bản phim mới đưa cho Lăng Lang.

“Đề tài này...” Lăng Lang vừa nhìn liền nhú mày.

“Ngục giam, rất hiếm thấy.” Người đại diện lau mồ hôi, hắn đã tính lược không ít nội dung, ví dụ như ngục giam trong phim nằm trên một ốc đảo, giam toàn là phạm nhân tội ác tày trời, trong đó đủ các loại huyết tinh, bạo lực, thậm chí cảnh nam x nam... Đây là lần đầu tiên hắn chọn một vai như vậy cho Lăng Lang.

Lăng Lang còn đang nghiêm túc xem kịch bản: “Tôi diễn nhân vật nào?”

Người đại diện nói một cái tên.

“Người hợp tác diễn đã định chưa?”

“Uhm,” người đại diện gian nan trả lời, “Nghe nói tám chín phần mười là Phong Hạo.”

Bàn tay đang lật xem kịch bản của Lăng Lang dừng lại, dường như muốn cự tuyệt.

Người đại diện áp úng: “Còn có một việc...”

Lăng Lang im lặng chờ hắn tiếp lời.

“Bộ phim này là Mạc tiên sinh đầu tư.”

Lăng Lang gấp lại kịch bản: “Tôi tiếp.”

9. Chương 9: Chiếc Chìa Khóa

Đáp án của Lăng Lang giống như người đại diện tiên liệu, hần gật gật đầu.

“Lần này tôi có thể nhìn thấy ngài ấy chứ?”

Người đại diện vẽ mặt khó xử đứng một bên.

“Gặp ngài ấy một lần thật sự khó khăn đến vậy sao?”

Người đại diện cẩn thận cười làm lành: “Cậu cũng biết, trên đời này không có ai gặp qua Mạc tiên sinh.”

“Tôi biết rồi,” Lăng Lang đổi đề tài: “Chuyện lần trước tôi nhờ anh làm thế nào rồi?”

“Chuyện gì?” - Người đại diện giả ngu.

Lăng Lang không nói chuyện, hai người cứ như vậy một lúc, người đại diện mất kiên nhẫn trước: “Cậu nói việc tiếp nhận quảng cáo?” Người đại diện nhìn trời: “Vẫn chưa có tin tức.”

“Nửa năm mà không tiếp được một cái quảng cáo nào?” Lăng Lang cười lạnh, “Tôi đây làm diễn viên thật thất bại.”

“Aizz sao cậu lại nghĩ vậy?” Người đại diện vội trấn an anh: “Không phải tiếp không được, mà là không ai mời nổi, mọi người vừa nghe đến phí để cậu làm người đại diện cho thương hiệu đều bị dọa chạy.”

“Vậy giảm giá.”

“Như vậy sao được!” Người đại diện kiên quyết phản đối, “Đây không chỉ là vấn đề phí quảng cáo, mà còn là giá trị của cậu.”

Lăng Lang trầm mặc, người đại diện chậm rãi khuyên anh, “Cậu xem, từ lúc cậu ra nghề, suốt mười năm, một lần quảng cáo cũng chưa từng tiếp nhận...”

“Cho nên giờ muốn thử một lần cũng không được?”

“Loại việc quay quảng cáo này, không có giá trị nghệ thuật gì, vừa mệt lại không thú vị, còn phải xem ánh mắt nhà sản xuất, thật sự không thích hợp với cậu.”

Thấy Lăng Lang lại không lên tiếng, người đại diện chỉ có thể dùng tất cả thủ đoạn, dùng tình cảm đả động, dùng lý lẽ khuyên răn, “Cậu bây giờ không lo ăn, không lo mặc, rượu quý uống không hết...”

Lăng Lang cắt ngang: “Anh chắc là người đại diện duy nhất trên đời ngăn cản nghệ sĩ dưới tay nhận quảng cáo.”

Người đại diện cười xấu hổ.

“Kỳ thật tiền lương của anh không phải từ thu nhập của tôi đi?”

“Cái này...”

Lăng Lang ánh mắt sắc bén, người đại diện không thể tránh né, hai người giằng co nửa ngày, Người đại diện đành dứt khoát thừa nhận: “Đúng như cậu đoán, cổ chủ của tôi là Mạc tiên sinh, tôi cũng giống cậu, ký hợp đồng cùng Diệp Thị chỉ là nguy trang. Nhưng mà...”

Hắn đi vòng vòng trong phòng, “Nhiều năm qua, vì duy trì hình tượng cao cao tại thượng của cậu, cậu có biết tôi trả giá bao nhiêu không? Tôi vì cậu từ chối bao nhiêu cuộc phỏng vấn, cản bao nhiêu phóng viên, mặc kệ hoạt động gì chỉ cần cậu không muốn thì có thể không đi, cậu trong giới đắc tội ai, mười năm nay số lượng nhà sản xuất nhà đầu tư bị tôi cự tuyệt có thể xếp hàng thành năm vòng địa cầu!”

Hắn kích động vùng tay: “Tôi tận tâm khổ khổ đem cậu đắp nặn thành hình tượng này, giờ cậu lại nói với tôi cậu muốn đóng quảng cáo?”

Người đại diện đặt mông ngồi vào ghế salon cạnh Lăng Lang, “Năm đó, Mạc tiên sinh chỉ định tôi đi theo cậu, chính là vì muốn cậu có thể muốn gì thì làm nấy, không cần phải bán mình, không bán tiếng cười không bán quảng cáo, cái gì cũng không bán!”

“Bây giờ tuy Mạc tiên sinh không chi trả tiền sinh hoạt phí cho cậu, nhưng thu nhập của cậu cũng đủ cậu dùng, không cần phải ra ngoài làm những việc nặng nhọc như vậy.”

“Cậu nghe tôi nói một câu, cậu tiếp tục duy trì hình tượng vốn có là tốt rồi, những chuyện khác cứ để tôi lo, OK?” Người đại diện đề thấp thanh âm, “Huống chi, cứ coi như cậu bây giờ ra ngoài quay quảng cáo, Mạc tiên sinh cũng sẽ không ra mặt ngăn cản cậu, cậu vẫn không thể thấy ngài ấy đúng chứ?”

Lăng Lang nhắm mắt tựa đầu về sau, “Vậy giờ anh còn làm việc cho ngài ấy không?”

“Không”, người đại diện lắc đầu, “Lúc hợp đồng Mạc tiên sinh ký với cậu hết hạn, tôi cũng chính thức hủy bỏ giao dịch.”

“Anh cũng chưa một lần gặp qua ngài ấy?”

“Chưa từng, chúng tôi đều liên hệ qua điện thoại.”

Căn phòng an tĩnh thật lâu, thanh âm Lăng Lang mới vang lên:

“Tôi chỉ muốn giáp mặt nói cảm tạ ngài ấy mà thôi, ngay cả như vậy cũng không được?”

Không có câu trả lời, chỉ nghe một tiếng thở dài, chặt đứt mọi hy vọng của anh.

Trợ lý ngồi trong xe ăn khoai tây chiên, chờ người đại diện từ nhà Lăng Lang trở ra.

Ngoại trừ người đại diện, chưa ai từng vào nhà Lăng Lang, ngay cả cô là trợ lý bên cạnh cũng không ngoại lệ.

Trợ lý xem tạp chí, ăn hết hai bịch khoai tây, đang ăn bịch thứ ba thì người đại diện mới mở cửa xe phía ghế lái.

“Vì sao hôm nay anh vào lâu vậy?”

Người đại diện than thở: “Hai đại thần, ai cũng khó hầu hạ.”

“Hai?” Trợ lý miệng còn đang nhai khoai tây: “Ở đâu ra mà hai?”

Vừa định khởi động xe người đại diện lại nhớ một sự kiện trước đó, nghiêng người hỏi: “Ảnh chụp lúc ở trường quay có phải cô lộ ra ngoài không?”

Trợ lý chuyển tầm mắt ra cửa sổ: “Ây dô hôm nay thời tiết thật là tốt nha.”

Lăng Lang đi vào một gian khách phòng khác trong nhà, phòng này trống rỗng, chỉ có một màn hình LCD lạc lõng treo trên tường, trên kệ bên cạnh là một cái bình hoa, trong bình cắm hai bông hoa hướng dương.

Anh đến giữa phòng quỳ xuống. Mười năm, động tác trang nghiêm này đã trở thành thói quen, tựa như một nghi thức cố định.

Anh biết khi anh quỳ gối tại đây thì Mạc tiên sinh sẽ thông qua TV chứng kiến rõ ràng nhất cử nhất động của anh, còn camera của đối phương lại vĩnh viễn đối diện chữ viết trên chiếc bàn bày hoa hướng dương, ngay cả thanh âm cũng qua xử lý biến đổi. Người đại diện nói đúng, trên đời này không ai biết được chân diện mục của Mạc tiên sinh.

Trong giới không ai biết mặt Mạc tiên sinh, mỗi người đều vọng tưởng được gặp mặt một lần, Mạc tiên sinh nói một câu, so với tiềm quy tắc (quy tắc ngầm, thường chỉ việc dùng quan hệ tình dục để đổi lấy lợi lộc nào đó) còn hữu dụng hơn. Bao nhiêu người ngay cả bóng dáng ngài ấy đều sờ không được, như Lăng Lang có thể mỗi tuần một lần nói chuyện trực tuyến thông qua video, đã thực may mắn.

Nhưng đây cũng đã là chuyện nửa năm trước.

“Mạc tiên sinh.”

Không có hồi âm, nhưng thanh âm đối phương đã sớm đắm rề nẩy mằm trong lòng anh.

-Em đã đến.

“Tôi tiếp nhận bộ phim của ngài.”

- Tốt lắm.

“Nhưng tôi thực sự sợ hãi...”

-Em đang sợ cái gì?

“Tôi sợ người đó.”

-Em không phải sợ người đó, mà là sợ dục vọng dưới đáy lòng mình.

-Ước định của chúng ta đã kết thúc, bây giờ em đã tự do.

Một trận trầm mặc.

“Tôi dùng những đồ vật kia được chứ?”

-Đương nhiên, đó cũng là tự do của em.

Lăng Lang vào phòng ngủ, mở tủ đầu giường, lấy ra một rương sắt đã được khóa lại. Sau khi mở ra, bên trong đặt chín cái hộp lớn nhỏ, Lăng Lang tùy tay lấy ra một hộp.

Năm đó khi anh nhận đồ có ký tên người gửi Mạc tiên sinh trong tay nhân viên chuyển phát nhanh, chính là một trong số những chiếc hộp này.

Sau đó mỗi năm Mạc tiên sinh đều tặng anh một hộp quà, mỗi năm đồ bên trong mỗi khác, liên tiếp chín năm liền, chỉ trừ năm cuối cùng. Chính là năm đó, Lăng Lang được tự do.

- Ngài đây là có ý gì?

Ngày đó là lần đầu anh từ trong điện thoại nghe được thanh âm Mạc tiên sinh – đã qua máy biến âm.

- Tôi muốn bao dưỡng cậu, kỳ hạn mười năm.

- Đừng nói giỡn!

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không động tới cậu, cũng không cho phép người khác động tới cậu. Tôi sẽ bảo hộ cậu, không ai có thể ép buộc cậu. Tôi sẽ giúp cậu dọn sạch chướng ngại trên đường, để cậu không lo lắng, làm chuyện mình muốn làm, giúp cậu đạt đến đỉnh cao trong sự nghiệp.

- Điều kiện của ngài là gì? Tại sao đưa tôi thứ này?

- Tôi tặng đồ cho cậu, không phải muốn cậu đeo nó, tôi muốn dùng nó nhắc cho cậu nhớ kỹ, cậu là người của ai. Nó có thể khóa không phải là thân thể cậu, mà là tâm hồn cậu. Mười năm này, tôi muốn cậu thủ thân như ngọc*, ngay cả trong lòng cũng không được có người khác. Đây chính là điều kiện. Cậu làm được không?

*Thủ thân như ngọc: Giữ mình trong sạch tuyệt đối

Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh hiện lên trong lòng Lăng Lang, lúc hồi ức kết thúc, vật trong tay đã bị anh dùng cùn lau đi lau lại mấy lần.

Mạc tiên sinh tặng lễ vật cho Lăng Lang, nhưng anh chưa một lần dùng qua.

Chúng đã khóa trái tim anh suốt mười năm, bây giờ rốt cuộc đã có thể phát huy công năng thực sự.

—OoO—

“Học trưởng, đến đây ngồi đi.” Phong Hạo vui vẻ chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh. Lần này địa điểm quay phim là một hòn đảo ở Thái Bình Dương, đoàn phim đã bao trọn một chiếc máy bay để đến.

Lăng Lang lần này lại không cự tuyệt, cất hành lý, thoải mái ngồi xuống cạnh Phong Hạo.

“Khoảng thời gian này lại phiền anh chỉ bảo nhiều.”

“Hỗ trợ nhau.”

Phong Hạo dán người qua: “Học trưởng xem kịch bản chưa? Bộ này quả thực chính là viết dành cho anh.”

Lăng Lang bình tĩnh: “Tôi đã nói, tôi sẽ không lại để cậu bắt được nhược điểm.”

Phong Hạo thái độ đặc biệt thành khẩn, “Vây chúc học trưởng thành công chiến thắng bản năng của mình, ” hần hạ giọng, “Tôi thật chờ mong cùng học trưởng chung sống trong ngục.”

Ầm—

Lăng Lang bị đẩy mạnh lên song sắt, làm phát ra tiếng vang thật lớn, nhưng cai ngục cách đó không xa lại làm như không nghe đến, tại nơi ngục giam hắc ám nhất trên thế giới này, chuyện bạo lực gì cũng được ngầm đồng ý, cho dù xảy ra án mạng, cũng chỉ coi như bớt một cái họa cho nhân gian.

Hai tên tù nhân đem Lăng Lang kéo trở về, lại một trận tay đấm chân đá, đến khi cảm thấy đủ mới xách Lăng Lang từ mặt đất lên, giải đến quỳ trước mặt Phong Hạo.

Không biết có phải vì liên tiếp diễn hai vai phản diện hay không, hình tượng màn ảnh của gương mặt dương quang (sáng lạn) của Phong Hạo có chút bị định hình, lần này lại là một vai tên tù ác bá trong ngục. Nguồn :

Nhà viên hóa trang biến khuôn mặt Phong Hạo thành một người trung niên, khéo mắt còn có vài nếp nhăn, trái lại Lăng Lang cảm thấy không cần thiết, diễn xuất của Phong Hạo đủ khiến người ta bỏ qua tuổi tác của cậu ta.

Nghĩ đến đây, Lăng Lang liền nhớ lại năm đó anh cũng lý luận như vậy, từng kiên trì chứng minh quan điểm của mình, vậy mà lần đầu nhìn thấy Phong Hạo giống hình tượng của mình, lại sinh ra thành kiến.

“Người mới, cho mày biết luật của bọn tao ở đây, dập đầu trước lão Đại ba cái, liếm giày lão Đại cho sạch, sau này sẽ là người một nhà, nếu xảy ra chuyện gì, có lão Đại bảo vệ mày. Bằng không...” Tên tù cười gian

Đầu Lăng Lang bị hai người cố sức đè xuống, anh chỉ có thể liếc mạng ngưỡng đầu nhìn Phong Hạo. Phong Hạo không nói một lời ngồi chỗ kia, biểu tình lãnh khốc, ánh mắt nhìn anh như nhìn con sâu cái kiến, Lăng Lang trong lòng vừa động, hạ thể liền truyền đến từng trận đau đớn.

Hai tên tù đè đầu Lăng Lang xuống càng ngày càng thấp, cơ hồ muốn đụng vào giày Phong Hạo, Lăng Lang chỉ cảm thấy mắt tối sầm, kêu to lên: “Buông ra, tôi có lời muốn nói!”

Tên tù nhìn nhìn Phong Hạo, Phong Hạo hất hàm, bọn hắn mới thoáng nói lỏng tay.

Lăng Lang ngẩng đầu, không hề úy kỵ nhìn thẳng Phong Hạo, “ Anh thả tôi, tôi có giá trị lợi dụng.”

Hai tên tù nghe vậy cười to, ngay cả Phong Hạo khéo miệng cũng nhếch lên.

“Nói thử xem, mày có giá trị lợi dụng gì?” Phong Hạo không nhanh không chậm hỏi.

Lăng Lang ngữ khí vô cùng kiên định: “Tôi có thể mang các anh ra ngoài.”

“WELL DONE!” Đạo diễn tây dương đối với biểu hiện của hai người rất vừa lòng.

Phong Hạo nâng Lăng Lang dậy, ghé vào bên tai anh nói: “Học trưởng hôm nay biểu hiện không tệ nha.”

Lăng Lang làm như không hiểu lời hắn, lập tức quay về phòng hóa trang lấy đồ. Trên đảo điều kiện không bằng đất liền, phòng ốc cũng có hạn, cho dù là nhân vật lớn như Lăng Lang cũng chỉ có thể dùng chung phòng nghỉ với Phong Hạo.

Lúc sáng, Lăng Lang lo lắng nhân viên vệ sinh động đến đồ đạc của mình, nên cầm luôn chìa khóa theo, cất ỏn thỏa tại phòng hóa trang. Lúc này anh muốn nhân lúc người khác chưa về thì lấy chìa khóa đi. Nhưng khi anh trở lại phòng nghỉ, hộp cất chìa khóa đã trống không.

Lăng Lang toát mồ hôi lạnh, lục tung phòng hóa trang nhưng vẫn không thấy bóng dáng nó.

Không tìm thấy chìa khóa! Sao có thể như vậy? Lăng Lang lạnh cả người, cảm thấy một nỗi khủng hoảng trước nay chưa từng có.

“Học trưởng, anh đang tìm gì vậy? Phải là cái này không?” Phong Hạo lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng anh.

Lăng Lang quay phắt người, chỉ thấy Phong Hạo dùng hai ngón tay nắm lấy vật mà anh muốn tìm. Anh muốn bắt lấy, không ngờ động tác của Phong Hạo còn nhanh hơn, co tay lại, nhốt chiếc chìa khóa trong tay.

“Đưa tôi!” Lăng Lang đã sớm không còn trấn định lúc trước.

“A,” Phong Hạo cự tuyệt, “Tôi đã nói, nếu lại bắt được nhược điểm của học trưởng, tôi sẽ không cho qua dễ dàng như vậy.”

“Đây chẳng qua chỉ là một cái chìa khóa mà thôi.”

“Đúng là chỉ là một cái chìa khóa thôi, học trưởng cần gì phải kích động như vậy?”

“Cái chìa khóa đó đối với tôi rất quan trọng.” Lăng Lang liếc mạng không chế tâm tình của mình.

“Phải không? Quan trọng đến mức nào?” Phong Hạo mở bàn tay, “Đúng là một cái chìa khóa rất khác biệt, tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc học trưởng anh mang là 3000, hay là 6000? (là phân loại của ‘cái đó’ thì phải?)”

Lăng Lang trong nháy mắt mặt không còn chút máu.

Phong Hạo đưa chiếc chìa khóa đến bên môi, khẽ hôn xuống, khi mở mắt ra đã nghiêm nhiên biến thành một loại tư thái khác: “Muốn lấy về? Đêm nay đến phòng tôi.”

10. Chương 10: Màn Mời Tuyên Cáo

“Học trưởng còn muốn đứng ở đó bao lâu?” – Phong Hạo thích ý ngồi bên giường, tâm tình vui vẻ nhìn Lăng Lang đang đứng ở cửa phòng.

Từ sau khi Lăng Lang bước vào phòng đã đứng tại chỗ ước chừng năm phút, dưới ánh mắt chăm chú của Phong Hạo, một bước cũng không đi.

“Nếu học trưởng định đứng đó cả đêm, tôi cũng không để ý, chỉ sợ ngày mai anh không có thể lực mà quay phim thôi.”

Lăng Lang gian nan mà chuyển người, một bước, hai bước... Chỉ vài bước chân mà anh có cảm giác như mình đã đi hàng thế kỷ.

Phong Hạo vừa lòng nhìn Lăng Lang đứng trước mặt, lẳng lặng chờ anh mở miệng.

“Đem chìa khóa trả cho tôi.” Thanh âm của Lăng Lang trúc trắc không vững vàng.

Phong Hạo không nói gì, vẫn nhìn chăm chú vào anh.

“Dem chìa khóa trả cho tôi.” Lăng Lang đề cao âm lượng một chút.

“Đây là kết quả sau khi học trưởng đã suy nghĩ kỹ chưa?” Phong Hạo lắc lắc ngón tay, “Anh cần nghĩ kỹ hơn, là Muốn? Hay là Xin? Bảo tôi đem chìa khóa trả cho anh so với Xin tôi trả chìa khóa cho anh, tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng hiệu quả hoàn toàn bất đồng nha.”

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào?” Lăng Lang không kiềm chế được gầm nhẹ.

Phong Hạo mở tay, trong lòng bàn tay đúng là chiếc chìa khóa của Lăng Lang.

Lăng Lang nhìn thấy cái chìa, theo bản năng vươn tay đoạt, lại bị Phong Hạo một tay chế trụ cổ tay. Phong Hạo nhìn qua so với anh khỏe hơn, nhất thời Lăng Lang không thể động đậy.

Phong Hạo hướng Lăng Lang lộ ra nụ cười sáng lạn, ngay sau đó, Lăng Lang đã lảo đảo bị Phong Hạo kéo vào nhà vệ sinh, trơ mắt nhìn Phong Hạo ném vật gì đó trong tay vào bồn cầu, lấy tốc độ nhanh như chớp ấn nút xả nước.

“Không!” Lăng Lang sợ hãi giẫy khởi tay Phong Hạo nhào qua, nhưng làm sao còn thấy bóng dáng chiếc chìa khóa.

“Cậu!” Lăng Lang phần nộ quay đầu, chỉ thấy Phong Hạo chậm rãi mở ra tay phải, cái chìa vẫn hoàn hảo không tổn hao gì nằm trong lòng bàn tay hắn.

Lăng Lang như thể lập tức bị đánh bại, lảo đảo lui về sau từng bước.

“Bây giờ,” Thanh âm biếng nhác chậm rãi vang lên “Học trưởng đã nghĩ kỹ chưa?”

Phong Hạo lại ngồi trở lại vị trí ban đầu, Lăng Lang như trước đứng trước mặt hắn, Phong Hạo không nói lời nào, anh cũng chậm chạp không mở miệng.

Cứ trầm mặc như vậy một lát, Phong Hạo đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười tuy nhẹ, nhưng trong không gian an tĩnh dị thường lại như một tiếng bom, khiến Lăng Lang giật bắn.

“Có phải là không có kịch bản, học trưởng không biết nên nói lời thoại gì?”

Lăng Lang cắn chặt răng: “Cầu xin cậu đem chìa khóa trả cho tôi.”

Hai chữ đầu nói đặc biệt yếu, Phong Hạo một chút phản ứng cũng không có, giống như hoàn toàn không nghe được.

“Cầu xin cậu đem chìa khóa trả cho tôi.” Lần này Lăng Lang dần từng tiếng, tựa như mấy chữ đó thoát ra từ kẽ răng.

Phong Hạo nghiêng đầu, “Được”

Hắn đáp ứng thoải mái như vậy, khiến Lăng Lang có trực giác sự tình sẽ không đơn giản đến thế.

Quả nhiên Phong Hạo nói tiếp: “Nhưng tôi có điều kiện.”

Lăng Lang nghe được hai chữ “điều kiện”, trong lòng dậy lên linh cảm không tốt.

Phong Hạo hơi nghiêng thân mình tới trước, “Tôi muốn tự tay giúp học trưởng mở ra.”

Lăng Lang nắm chặt tay, móng tay cắt vào trong thịt, anh không phải là không đoán được Phong Hạo sẽ đưa ra yêu cầu quá phận, nhưng chân chính nghe được câu này từ miệng đối phương vẫn làm máu cả người dâng lên.

“Học trưởng không đồng ý cũng không sao,” Phong Hạo lại lui người về, “chúng ta chờ trên đảo nhiều lắm là ba tháng thôi, học trưởng nhẫn nại một chút là được rồi, chờ trở lại đất liền... Mà khoan, học trưởng anh có chìa khóa dự phòng chứ? Nếu không có, vậy phải tìm thợ tới mở khóa thì rất xấu hổ...”

Lăng Lang nhìn chằm chằm Phong Hạo không chuyển mắt như hận không thể dùng ý niệm lăng trì hắn, Phong Hạo không hề để ý ném lại cho anh cái mỉm cười hữu hảo.

Lăng Lang biết cho dù tiếp tục trì hoãn, sự tình cũng không thể xoay chuyển, Mạc tiên sinh mỗi lần chỉ cho anh một cái chìa khóa, Phong Hạo nói rất đúng, nếu không muốn tìm thợ khóa, cũng chỉ có một con đường để đi là từ trong tay hắn lấy lại cái chìa kia.

Lăng Lang run rẩy sờ lên cúc áo bên hông, lại bị Phong Hạo đè tay lại.

“Đợi một chút,” Phong Hạo dùng ngón trỏ gõ nhẹ lưng bàn tay anh hai cái, “Từ phía trên.”

Lăng Lang cứng người vài giây, sau đó rút tay từ lòng bàn tay đối phương ra, gian nan dời lên cổ áo.

Từ sau khi cùng Mạc tiên sinh ký hiệp ước, anh chưa từng trước mặt người khác lộ ra thân thể của mình, lần cuối cùng đi phòng tắm công cộng, cũng là thời sinh viên. Cho dù là quay phim, anh cũng chưa từng có cảnh nào hở ngực lộ lưng, lúc trước anh còn nghĩ là do trùng hợp, gần đây mới đoán được, chắc là những cảnh thể này đều bị người đại diện từ chối.

Lần đầu tiên trong mười năm để cho người khác nhìn thấy thân thể của mình, không thể tưởng được lại là dùng phương thức này.

Phong Hạo bình thản ung dung thưởng thức mỗi động tác của Lăng Lang, trong ánh mắt không chút dấu vết tình sắc, cứ như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật. Hắn đánh giá thẳng thắn lại trực tiếp, Lăng Lang thậm chí có thể cảm nhận tầm mắt nóng rực kia đảo qua da thịt chính mình.

“Học trưởng rất biết chọn hàng nhả,” tầm mắt Phong Hạo di chuyển xuống dưới, cuối cùng rơi vào nơi nào đó, “Anh thật thông minh, loại này cho dù chỉ mặc quần lót cũng sẽ không bị lộ.”

Lăng Lang biết ý tứ của hắn, lần này trong kịch bản có cảnh bọn họ làm tình, tuy rằng sẽ không quay thật, nhưng cũng phải lộ vài phần, nói không chừng khi diễn chỉ có thể mặc nội y, đây có lẽ là bộ phim vượt giới hạn nhất trong các tác phẩm của Lăng Lang.

“Giúp tôi cởi nó.” Lăng Lang mở miệng mới phát hiện cổ họng mình khô khốc, thanh âm có chút khàn.

“Gấp cái gì, ” Phong Hạo thả chậm ngữ tốc, “Tôi muốn ngắm anh thật kỹ.”

Hắn tỉ mỉ nhìn thân thể xinh đẹp trước mắt, “Từ năm đó nhìn thấy anh trên sân khấu, tôi đã mơ ước một ngày nào đó có thể nhìn kỹ anh như thế này.”

“Giấc mộng của cậu không phải là cùng tôi đứng trên một sân khấu hay sao?”

Phong Hạo cười, “Đó cũng là một trong những giấc mộng của tôi.”

Hắn đứng lên, cùng Lăng Lang đối mắt, “Bây giờ cả hai đều đã thực hiện được.”

Hai người mặt đối mặt đứng một chỗ, Phong Hạo áo mũ chỉnh tề, Lăng Lang lại trần như nhộng, anh rốt cục biết cái gì còn xấu hổ hơn so với việc bị cưỡng ép bại lộ thân thể chính mình. Dưới cái nhìn soi mói không hề che giấu của Phong Hạo, anh thể nhưng lại có phản ứng không nên có, có điều loại phản ứng này rất nhanh chuyển thành đau đớn qua dây thần kinh truyền vào não, Lăng Lang hơi mím môi, nhíu nhíu mày

“Đau không?” Biểu tình biến hóa rất nhỏ trên mặt Lăng Lang không thể qua mắt Phong Hạo.

Thấy Lăng Lang không đáp, Phong Hạo cúi đầu cười cười, “Là tôi sơ xuất, học trưởng là một người rất dễ thẹn thùng mà.”

Dứt lời, hắn xoay người đến tủ quần áo lấy ra một cái hộp sắt màu đen, đến bàn làm việc mở ra, “Kỳ thật tôi ngàn dặm xa xôi bắt họ mang đến, cũng không chắc nhất định sẽ dùng, tôi còn phải cảm tạ anh nhanh như vậy đã cho tôi cơ hội.”

Bị bóng lưng của hắn ngăn trở, Lăng Lang không thấy rõ đồ vật bên trong, chỉ thấy Phong Hạo cầm trong tay một dải lụa màu đen bước lại.

Phong Hạo bàn tay thắt dây ổn trọng, “Tôi càng thích buộc dây che mắt thể này, vì có thể giống như đóng gói một lễ vật, từng bước từng bước, như là... Dem toàn thân học trưởng, đóng gói mang đi.”

Trước mắt Lăng Lang một mảnh tối đen, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng lực đạo trong tích tắc tháo dây lưng mình.

Lăng Lang bị đoạt đi thị giác, thính giác cùng xúc giác đều trở nên mất cảm lạ thường, làn da lộ trong không khí, cảm giác một chút lạnh.

Bóng đen tuyệt đối, không biết vận mệnh, kinh hoàng thật lớn, trái lại khiến anh dâng lên một cổ hưng phấn khó nhin. Anh sợ hãi, rồi lại chờ mong, khi phát hiện mình đích thực có ý nghĩ phía sau, lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Anh vì bản thân có phản ứng cảm thấy sỉ nhục, muốn thoát ra, nhưng lại đắm chìm trong loại tâm tình này đến khó mà tự chế.

Căn phòng lóat thắm trải sàn thật dày, nuốt hết tiếng bước chân Phong Hạo, Lăng Lang chỉ có thể từ trong thanh âm hữu hạn cố phân rõ đối phương đang từ trong tử sắt lấy ra những thứ gì.

Thanh âm tiêu thất, chỉ chốc lát sau, một đồ vật cảm xúc thô ráp vậy lấy cổ anh. Không cần phải nhìn, Lăng Lang cũng biết đó là thứ gì, cái vòng sắt sao bao lấy cổ, lại không khiến anh cảm thấy khó thở, tựa như được tạo riêng cho Lăng Lang.

Phong Hạo mang vòng cổ cho anh xong lại rời đi, một lát sau, hai tay Lăng Lang cũng bị cùng một cách thức cố định lại phía sau.

“Anh thật xinh đẹp.” Phong Hạo nhìn thành quả của mình tán thưởng, “Không cần trang sức cũng rất gợi cảm.”

Hắn đem chìa khóa đưa đến bên tai Lăng Lang, móng tay nhẹ nhàng búng, phát ra tiếng vang thanh thúy, “Tôi bây giờ vì anh mở nó ra.”

Lăng Lang nghe được thanh âm cái chìa khóa tra vào ổ, tiếp theo một thanh âm cùm cụp vang lên, vật giam cầm hạ thể cả ngày bị lấy xuống.

Lăng Lang còn chưa kịp thở phào, đã cảm giác được Phong Hạo từ phía sau ôm lấy mình, tay hắn vuốt ve trên người anh, từ cổ, đến xương quai xanh, đến ngực.

“Thật không nghĩ tới có ngày tôi có thể ôm anh thế này.” Phong Hạo chôn đầu ở hõm vai Lăng Lang, dùng chóp mũi cọ cọ cổ anh: “Tôi đã ảo tưởng về điều này rất nhiều năm, ngay lần đầu tiên nhìn thấy học trưởng tôi đã muốn anh, mỗi ngày đều muốn.”

“Anh có biết, lần đầu tôi thấy ánh mắt anh khi thân thể bị dây thừng trói buộc, tôi đã biết học trưởng anh là dạng người gì, chúng ta trời sinh là một đôi, trên thế giới này không có ai so với tôi càng hiểu rõ anh.”

Hắn nhẹ nhàng gặm cắn cơ thể Lăng Lang, “Tôi đã nghĩ muốn chiếm giữ trọn vẹn anh, khóa anh lại, hôn môi anh, giữ lấy anh, tôi thậm chí muốn dùng roi quất anh, muốn khiến anh hai chân nhũn ra, muốn nghe anh khóc cầu xin tha thứ. Bởi vì tôi thích anh, đây là dục vọng của tôi, không có gì đáng phải nhục nhã.”

Tay Phong Hạo trượt xuống, lướt qua vùng bụng bằng phẳng của Lăng Lang, cảm lấy khí quan đã khê ngắc đầu, “Tôi cũng không muốn ép buộc anh, nhưng học trưởng luôn phong bế chính mình, không nhìn cũng không nghe, tôi chỉ có thể dùng phương thức như thế mới có thể khiến anh nghe thấy thanh âm nội tâm mình. Chỉ cần khiến học trưởng thuộc về tôi, dù là cưỡng bức lợi dụ, hay cưỡng thế áp chế, tất cả tôi đều nguyện ý làm.”

Lăng Lang gục đầu xuống, đôi vai run rẩy, hô hấp trở nên dồn dập, nhưng động tác trên tay Phong Hạo không hề có dấu hiệu giảm tốc, “Nhưng điều tôi thực sự muốn, không phải là học trưởng bị cưỡng ép phục tùng, mà là sự đáp lại từ nội tâm anh. Tôi muốn khiến anh yêu thích tôi giống như tôi yêu anh, hiểu được tất cả những việc tôi làm này đều không phải vì để anh nhục nhã.”

Hơi thở Phong Hạo dừng bên tai Lăng Lang, “Tôi thích anh, vô luận là con người anh lúc trước, hay con người chân thực hiện tại, đều khiến tôi trầm mê.”

“Tất cả những nguyện vọng anh muốn mà không thể làm, tôi sẽ đến thực hiện.” ?

“Mỗi một ảo tưởng của anh, tôi đều sẽ biến thành sự thật.”

“Dục vọng anh không dám đối mặt, tôi đến giúp anh đối mặt nó.”

Lăng Lang ngẩng mạnh đầu, từ cổ họng tràn ra một tiếng rên rỉ, có luồng sáng trắng xuyên thấu qua tấm vải đen che mắt, chiếu vào vông mạc, đem mỗi lời nói của Phong Hạo hóa thành thực thể, như Thánh Kinh

thật sâu nhập vào đầu.

11. Chương 11: Giao Dịch

Lăng Lang nhất thời cảm thấy chân như nhũn ra, suýt nữa đứng không vững, không thể không tựa vào ngực Phong Hạo, thở hổn hển nửa ngày mới bình ổn lại.

“Thế nào, có phải so với anh trốn trong nhà vệ sinh giải quyết thoải mái hơn?” Phong Hạo trêu đùa nói.

Lăng Lang đột nhiên cảm thấy may mắn hai mắt mình bị che kín, nếu không anh không biết phải đối mặt lời trêu chọc của Phong Hạo thế nào, thì ra trước mặt người này mình đã sớm không có bí mật.

Nhiệt độ cơ thể Phong Hạo từ trên người anh biến mất, một lúc sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước. Sau khi tiếng nước ngừng lại, là một lúc an tĩnh ngẩn ngủ, tiếp theo cái còng bằng da trên cổ tay Lăng Lang được tháo ra.

Miếng vải che mắt được cởi xuống, Lăng Lang phản xạ nhắm mắt lại, một lát sau thích ứng mới chậm rãi mở ra, việc đầu tiên sau khi thấy rõ mọi vật là cúi đầu kiểm tra cổ tay của mình.

“Anh yên tâm, đạo cụ này rất an toàn, tôi sẽ không để anh mang theo vết thương đi quay phim,” Phong Hạo nhìn ngay ra bản khoả của anh.

“Cái này,” Anh không thể không lên tiếng nói với Phong Hạo.

“Đừng uống phí khí lực, cái vòng này đặc biệt, chỉ có tôi có thể mở.”

“Cởi bỏ cho tôi.”

“Được, sáng mai sẽ cởi.”

“Cái gì?” Lăng Lang bất khả tư nghị trừng mắt.

“Đêm nay ngủ ở đây đi, “ Phong Hạo lại tiến đến ôm anh, “Yên tâm, tôi sẽ không động tới anh, đơn thuần chỉ là ngủ mà thôi.”

“Cậu đây là đang hỏi ý kiến tôi? Tôi có quyền chọn lựa sao?”

Phong Hạo để cảm ở hõm vai anh lắc lắc đầu, “Không có nha.”

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung, “Trừ phi anh không để ý ngày mai xuất hiện trước mặt mọi người bằng bộ dạng này.”

Lăng Lang biết Phong Hạo là nói nghiêm túc, không hề lưu cho anh đường cụt tuyệt, anh đưa mắt nhìn quần áo rơi rụng trên mặt đất, “Áo ngủ của tôi còn để trong phòng.”

“Cứ như vậy là tốt rồi, không cần áo ngủ.”

“Tôi không có thói quen không mặc quần áo.”

“Thích ứng vài lần thì sẽ thành thói quen.”

Phong Hạo sờ sờ đầu anh, “Anh tắm trước, hay chờ tôi tắm xong mới đi?”

Lăng Lang giận cực phản cười (quá mức tức giận ngược lại cười), trong ý cười tràn ngập trào phúng, “Sao cậu không trực tiếp bắt tôi cùng cậu tắm chung?”

Phong Hạo cũng cười, lắc lắc đầu: “Còn chưa được.”

Thời điểm Phong Hạo từ phòng tắm bước ra, Lăng Lang đã nằm trên giường giả vờ ngủ, Phong Hạo ôm anh vào lòng, hôn một cái trên trán, trừ việc đó ra, thật đúng như hắn hứa hẹn, không hề có hành động vượt rào nào với Lăng Lang.

“Ngủ ngon, bảo bố nhì.” Hấn dán môi vào bên tai Lăng Lang nhẹ nhàng nói, nhưng Lăng Lang không nghe được.

Lăng Lang vốn tưởng đêm nay nhất định là một đêm không ngủ, ai ngờ nằm trong lòng Phong Hạo mơ mơ màng màng lại ngủ mất, ngay cả ngủ lúc nào cũng không rõ.

Nửa năm qua giấc ngủ của Lăng Lang đều không được sâu, nhiều mộng lại dễ tỉnh, không thể tưởng tượng đêm nay vừa nằm đã ngủ tới hừng đông, cuối cùng bị tiếng chuông điện thoại của Phong Hạo đánh thức.

Lăng Lang mơ mơ màng màng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mình lại ở bên một kẻ cần phải đề phòng ngủ sâu như vậy, Phong Hạo không cho anh mặc quần áo, lại đem anh bọc kín trong chăn, thêm cái vòng trên cổ, thật làm anh có ảo giác như chủ nhân làm dấu nhận biết cho súng vật.

Điện thoại reo không ngừng, Phong Hạo đưa tay dè xuống nút loa ngoài: “Là ai?”

“Là tôi,” Bên kia đầu dây là người đại diện của Phong Hạo, “Bên ngoài trời mưa, hôm nay đổi thành diễn trong nhà.”

Lăng Lang phản xạ có điều kiện nhìn về cửa sổ, rèm cửa thật dày che đi tầm nhìn của anh, nhìn không thấy bên ngoài.

“Là cảnh nào?” Phong Hạo hỏi.

Điện thoại truyền đến thanh âm lật kịch bản: “Màn bảy, cảnh ba”

Lăng Lang nghe vậy sắc mặt đột biến, Phong Hạo ngược lại cười đến thỏa mãn.

“Tôi biết rồi,” hấn tùy tay nhấn nút tắt, xuống giường đến bên cửa sổ, vén lên một góc rèm.

Lăng Lang cũng nhìn thấy, bên ngoài mưa thực sự lớn, hiệu quả cách âm trong phòng rất tốt, ngăn cách trong ngoài thành hai thế giới, người trong phòng lại hồn nhiên không hay biết.

“Xem ra ngay cả ông trời cũng giúp tôi, “ Phong Hạo cảm thán, “Vốn nghĩ chỉ có một đêm duyên phận với học trưởng, bây giờ tôi đoán chắc không phải rồi.”

Lăng Lang vô lực ngã xuống giường, động cũng không muốn động.

“Xem ra học trưởng đối với tự chủ của bản thân thật không có lòng tin, tôi có thể hiểu được, lần này tù phục thực sự làm quá mỏng, tôi cảm thấy anh hoàn toàn có thể tìm tổ trang phục khiêu nại.”

“Nhưng mà trước đó... nếu phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì thì thật là rất không xong.”

Phong Hạo từ trong giường cầm lấy vật đã giúp Lăng Lang mở ra đêm trước “Lời thoại kịch bản lúc này nên nói thế nào?”

Lăng Lang nhắm mắt lại, “Xin hãy mang cho tôi.”

Lăng Lang không để ý đến quần áo tối hôm qua mặc tới, lấy một bộ áo tắm từ phòng tắm của Phong Hạo, “Tôi muốn về thay quần áo.”

“Vâng, tôi chờ anh.”

Lăng Lang vừa mở cửa, liền thấy người đại diện đang gõ cửa phòng mình. Người đại diện chứng kiến Lăng Lang mới sáng sớm mặc áo tắm bước ra từ phòng Phong Hạo, bị dọa đến mắt thiếu chút lờ mờ.

“Sao thế?”

Người đại diện máy móc đáp: “Gọi di động thì cậu tắt máy, điện thoại bàn trong phòng cũng không ai nghe, nên tôi tới báo, bên ngoài...”

“Mưa, đổi thành quay trong nhà phải không? Tôi biết rồi.”

Đến tận khi Lăng Lang vào phòng, cửa lách cạch một tiếng đóng lại trước mặt người đại diện, hấn mới tỉnh ngộ, cái này mẹ nó cũng gọi là có chừng mực? Vậy nếu không đúng mực thì có phải bây giờ hai người có con luôn rồi không! Bạn đang ?

Cửa phòng Phong Hạo để lại một khe hở, người đại diện làm bộ như đi ngang nhìn vào trong xem xét xung quanh, cửa bỗng lập tức mở.

“Chào buổi sáng,” Phong Hạo mỉm cười chào hỏi.

Người đại diện kéo lên khóe miệng: “Chào buổi sáng.”

“Đến kiểm tra phòng?”

“Cậu cũng một vừa hai phải thôi!” Người đại diện thấp giọng oán hận.

Phong Hạo không để ý chút nào hướng hắn cười cười: “Quần áo của học trưởng ở chỗ tôi, phiền anh gọi dịch vụ giặt ủi giùm được không?”

Khi Lăng Lang cùng Phong Hạo đến trường quay, nhân viên công tác đều đã chuẩn bị xong, hơn mười người diễn viên quần chúng cũng đã đến, hơn phân nửa là người nước ngoài, người nào cũng dáng người cao to cơ thể rắn chắc cắt đầu đinh, có vài người còn bị vẽ lên hình xăm.

Lăng Lang đứng ở lầu hai ngực giam nhìn xuống, Phong Hạo bắt tri bắt giác xuất hiện sau lưng anh, “Nhìn bọn họ, nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, cũng rất chờ mong phải vậy không?”

Từ lúc hai người rời khách sạn, Lăng Lang không cùng Phong Hạo nói chuyện câu nào, nhưng hắn từ trước đến nay đều không để ý tự mình độc thoại.

Hắn đến bên cạnh Lăng Lang, hướng dưới lầu đưa tay giả một cái khung camera: “Cảnh tượng này, diễn viên này... nếu đổi thành hiện trường quay GV (gay video), khẳng định cực kỳ kích thích, anh có nghĩ vậy không?”

Phó đạo diễn bắt đầu gọi diễn viên về vị trí của mình, Phong Hạo vỗ nhẹ lưng Lăng Lang, “Đi thôi, nhân vật chính của tôi.”

Lăng Lang đưa tay gạt bàn tay không an phận đang vuốt ve sau lưng mình, “Đừng đụng tới tôi.”

“A!” Tên đầu sỏ vươn lưỡi liếm lưng bàn tay nơi vừa bị Lăng Lang đánh qua, “Thì ra gà con thẹn thùng nha.”

Người chung quanh đều cười vang, ai cũng vươn tay không có hảo ý sờ soạng trên người Lăng Lang một phen, Lăng Lang cản được cái này không ngăn được cái kia, bị bức phải liên tục lùi về sau, nhưng lùi về hướng nào cũng có người chắn, theo mỗi bước đi vòng vây lại càng thu hẹp, cuối cùng vây Lăng Lang ở giữa.

“Các người đừng tới đây!” Lăng Lang hoảng sợ kêu lên.

Tên tù đi đầu cười dâm dăng, “Không phải sợ, chuyện gì cũng có lần đầu tiên, mọi người sẽ hảo hảo yêu thương người.”

Ngay khi hắn bắt đầu nói chuyện, có người từ phía sau ôm cổ Lăng Lang, Lăng Lang không chút nghĩ ngợi cúi đầu cắn, tên kia bị đau kêu to lên.

Lăng Lang thừa dịp hắn lỏng tay, dùng khuỷu tay đẩy người phía sau ra, lại đập người phía trước đang cố bắt lấy mình một cái.

Nhưng đang bị bao vây, phản kháng như vậy rõ ràng phí công, cổ chân vừa đá ra liền bị bắt lấy, cánh tay cũng bị bẻ mạnh ra sau, Lăng Lang dùng sức giãy dụa, chỉ đổi lấy trấn áp càng bạo lực.

“Mẹ nó!” Tên tù phạm bị cắn bằng bó vết răng trên cổ tay chửi ầm lên: “Dám cắn tao? Giữ cầm nó, lột sạch nó cho tao, lão tử phải thao cái miệng nó!”

Lăng Lang liều mạng chống cự, nhưng cả đám thấy anh đã như cá trong chậu, cũng không dùng sức như vừa rồi, thường cố ý tha anh một lần, đùa anh hai cái, lại bắt, rất giống mèo đem chuột đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Theo một tiếng vang, tù phục trên người Lăng Lang đã bị xé toạc, trong đám người lập tức tuôn ra tiếng hoan hô hưng phấn, có người ý đồ muốn kéo quần Lăng Lang, bị anh dùng toàn bộ khí lực đá một cái, tên trúng đòn lại bắt đầu chửi rủa, thành trì của Lăng Lang dần thất thủ.

Nhóm tù phạm đang vây xem trên lầu nhìn thấy tình thế phát triển đến cao trào, cũng sôi nổi la ó, càng không ngừng ve vuốt lên lan can, cả đám hormone đàn ông đều bị màn kịch liệt này châm ngòi, vật đặc thù nam tính đều rục rịch.

Lăng Lang vừa ngẩng đầu, liền thấy Phong Hạo đang khoanh tay, dù bận vẫn thông dong tựa đầu vào lan can, mang biểu tình xem kịch vui chờ nhìn anh bị mọi người vô lễ. Lăng Lang thấy hấn tựa như đang chết đuối nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

“Anh nói sẽ bảo trụ an toàn của tôi!” Lăng Lang hướng về phía Phong Hạo hét to.

“Đúng vậy,” Phong Hạo không hề có ý phủ nhận gật đầu, “Nhưng tôi chưa có nói qua sẽ bảo trụ trình tiết của cậu.”

Đám người bên dưới nghe xong lời Phong Hạo lại cuồng tiếu một trận. “Ngay cả bạn cùng phòng cũng không cứu mày, tao khuyên mày vẫn nên ngoan ngoãn từ bỏ đi.”

Lăng Lang lại gật tay một tên : “Anh giúp tôi, anh muốn tôi làm gì cũng được!”

“Nói lời giữ lời?”

“Nói lời giữ lời!”

Phong Hạo đánh mắt, người bên dưới tuy mặt lộ vẻ thất vọng nhưng vẫn trước tiên buông Lăng Lang ra. Trong chỗ này Phong Hạo địa vị tối cao, lời hấn nói không ai dám làm trái, người của hấn tất nhiên những người khác cũng không động được.

Nguy cơ của Lăng Lang tạm thời được giải trừ, trong mắt vẫn còn đề phòng, vừa dòn dập thở dốc, vừa dùng ánh mắt địch ý quét nhìn xung quanh, khi tin tưởng bọn họ sẽ không tiếp tục động thủ với mình, mới luống cuống tay chân chỉnh lại quần áo đã chật vật đến không chịu nổi trên người, đi từng bước cẩn thận lui ra ngoài vòng vây.

Lăng Lang lui đến khu vực an toàn, ngẩng đầu nhìn mắt Phong Hạo trên lầu. Phong Hạo hất đầu về phía ngục giam phía sau, về mặt Lăng Lang lại căng thẳng.

Một tên tù không sợ chết huyết sáo, thấy Phong Hạo không tức giận, lại càng nhiều người tham gia, Lăng Lang trong tiếng huyết gió chói tai, từng bước di chuyển về phòng giam của mình.

Kết thúc của tấn tuồng này, là hình ảnh tấm ga giường trắng được treo cao cao, ám chỉ nơi này đang phát sinh màn giao dịch không ai biết.

12. Chương 12: Sủng Vật

Phong Hạo quay lưng về phía màn ảnh, từ góc nhìn camera không ai thấy được hấn đang làm gì, càng khiến người ta mơ màng.

“Há miệng!” Phong Hạo ngấn gọn ra lệnh.

Lăng Lang biểu tình tràn ngập không tình nguyện, nhưng giờ này khắc này anh đã không còn có thể làm chủ.

Nhìn từ bên trái, trong nháy mắt khi Phong Hạo muốn tiến vào, Lăng Lang tựa hồ muốn đổi ý, lại bị Phong Hạo nhìn ra.

“Cẩn đi.” Mục đích bị nhìn thấu khiến Lăng Lang chần động, “Chỉ cần cậu dám cản tôi lập tức quăng cậu ra ngoài.”

“Tôi có thể cứu cậu từ tay những kẻ đó, cũng có thể đem cậu trả về, bọn nó sẽ không nhân từ với cậu như tôi.”

“Anh không muốn thoát ra ngoài sao?” Lăng Lang ngửa mặt về sau, hiện ra khuôn mặt trên màn ảnh.

“Xem ra cậu chưa nhận rõ tình thế, “ Phong Hạo cúi người, nâng cằm Lăng Lang, “Cậu cho là không có tôi, chỉ bằng thực lực của cậu, có thể trốn thoát được? Cậu có thể sống qua hôm nay không tôi còn không dám cam đoan, chỉ cần tôi nói một câu, đám sói ngoài kia có thể thao chết cậu.”

Lăng Lang không phản bác hẳn được, ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

“Cậu chỉ có hai con đường để chọn: Một, bị tôi làm, sau đó mang tôi ra ngoài; Hai,” Hắc buông tay ra, “Chính là ở đây bị tôi làm cả đời.”

Phong Hạo đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống Lăng Lang đang quỳ trên mặt đất, thanh âm lộ ra uy nghiêm làm người ta khó có thể kháng cự, “Bây giờ, liếm cho tôi.”

“Kịch bản này là ai viết?” Trợ lý lặng lẽ hỏi người đại diện.

“Nghe nói là một biên kịch họ Dịch không dám để tên.”

Trợ lý vô cùng đau đớn, “Thật sự là tam tặc đến khó mà nhìn thẳng.”

Cô lại nói, “Lăng Lang trước đến giờ chưa từng tiếp nhận loại kịch bản kiểu này, lần này thay đổi hình ảnh thật triệt để nha.”

Kỳ thật người đại diện cũng nghi hoặc không kém cô, từ trước đến nay Mạc tiên sinh đều không cho phép Lăng Lang nhận quay loại phim thể này, lần này lại phải người đưa đến kịch bản, thật khiến người ta khó nắm bắt.

Về phần tên Phong Hạo kia... Người đại diện lo lắng nhìn lên lầu, nhớ tới một màn buổi sáng, không khỏi nhần mày.

Chuyển cảnh, Lăng Lang đã bị Phong Hạo đặt trên giường trong phòng giam, hai người đã trần trụi mà gần gũi, Lăng Lang tại thời điểm cuối còn không cam lòng muốn giãy dụa một chút, nhưng rất nhanh Phong Hạo đã dùng hành động thực tế cho anh biết bất luận phản kháng gì đều phí công vô ích.

Lần đầu tiên trước máy quay lỏa thể, lại còn cùng một nam nhân khác da thịt thân cận, Lăng Lang chỉ cảm thấy mỗi một tác làn da tiếp xúc với Phong Hạo đều trở nên nóng bỏng, hạ thể luôn truyền đến đau đớn duy trì đầu óc anh thanh tỉnh, nhưng hô hấp ồ ồ của Phong Hạo lại như có ý đồ khiến thần trí anh tan rã.

Năm ngón tay Phong Hạo dùng sức giữ chặt cánh tay anh, cảm xúc đầu ngón tay ôn nhu kia còn lưu lại trên thân thể chợt trôi qua trí nhớ, tuyên cáo đêm qua cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lăng Lang.

Giữa lúc hoảng hốt, một bàn tay vô hình lặng lẽ phủ lên phân thân anh, theo tiết tấu kích thích vùng mẫn cảm. Lăng Lang cả người bị châm lên dục hỏa, lửa nóng kia lại bị trói buộc trên bức tường đá nhà giam lạnh lẽo không tìm thấy lối ra. Cả người anh như bị xiềng xích chế trụ không thể động đậy, mỗi một tế bào cơ thể, mỗi chân tóc kẻ tơ, mỗi một khí quan đều kêu gào muốn phóng thích.

Phong Hạo hứng khởi một phen chế trụ giữa trán Lăng Lang, buộc đầu anh ngẩng cao lên hướng màn ảnh, Lăng Lang hô hấp hỗn loạn, sắc mặt ửng hồng, môi dưới cơ hồ bị cắn nát, cổ không bật ra tiếng rên. Dù biết rõ hai người là đang đóng phim, vẫn khiến người xem huyết mạch sôi sục, không ít nhân viên công tác trẻ tuổi thậm chí thẹn thùng quay mặt.

Những cảnh quay tình sắc thể này, nếu công chiếu trong nước tuyệt đối sẽ bị cắt bỏ, nhưng muốn đánh sâu vào thị trường hải ngoại lại tuyệt đối không thể thiếu. Tuy nói bộ phim này chủ đề là Vượt ngục, nhưng đạo này làm phim nếu không dính nhiễm vài cảnh có thể hút khách, thì rất khó mà lấy tiền từ nhà đầu tư.

Dù công chiếu ở nước ngoài, cảnh giường chiếu này cao lắm cũng chỉ một hai phút, nhưng để bộ phận hậu kỳ có nhiều tư liệu hơn để biên tập cắt nối, nên cảnh quay cũng không ngắn. Đến lúc đạo diễn rút cục tuyên bố cảnh này xong thì Lăng Lang đã như vừa đánh trận xong, tay chân đều thoát lực.

Nhân viên đều tự giác ra ngoài hết để hai người thay quần áo, Phong Hạo thừa dịp người khác không chú ý nhẹ nhàng xoa cánh tay Lăng Lang, vừa rồi vì yêu cầu diễn xuất, tay hắn dùng lực đạo rất lớn, nơi đó giờ để lại một ít vết bầm

“Có đau hay không?” Phong Hạo vẽ mặt thương tiếc hỏi.

“Bạn không phải là muốn cho tôi đau sao?”

“Tôi muốn khiến anh đau là bởi vì anh thích như vậy, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ không đau lòng.”

Bàn tay ôn nhu của Phong Hạo xoa nắn chỗ đau của Lăng Lang, Lăng Lang nhớ lại thời đại học lúc học khóa biên kịch, thầy giảng phải khiến người xem lưu lại ấn tượng khắc sâu bằng cách nào – đánh một gậy, lại cho một thanh kẹo ngọt, người xem sẽ cảm thấy đặc biệt ngọt ngào.

Giờ ngẫm lại, không chừng Phong Hạo cũng chọn học môn này, thậm chí cậu ta còn vận dụng thuần thục.

Trợ lý đưa tới khăn tắm, vì tăng cường hiệu quả hình ảnh, hai người trên người đều bị phun lên hơi nước giả tạo mờ mờ, dưới ánh sáng mạnh trở nên trong suốt, rất gợi cảm.

Lăng Lang thấy Phong Hạo tiếp nhận khăn tắm, liền đưa tay cầm, “Tôi tự mình lau.”

Phong Hạo cự tuyệt, “Chớ cứng tắm rửa xong đều là chủ nhân lau lông.”

Lăng Lang không còn lời nào để nói, cái chìa khóa còn trong tay Phong Hạo, vô luận Phong Hạo làm gì với anh, anh đều không có quyền nói không.

Phía bên kia đạo diễn tây dương lại bắt đầu oang oang cùng trợ lý của mình nói gì đó, phó đạo diễn chờ hai người trao đổi xong, rốt cục cả gan hỏi đạo diễn.

“Uhm..., đạo diễn, do you speak Chinese?”

“Yes?”

“Xin hỏi đạo diễn, tình tiết này quay nóng bỏng như vậy thực sự không sao chứ? Không chừng sẽ bị tổng cục điện ảnh CUT nha, người phương Đông chúng tôi rất chú ý đến vẻ đẹp hư ảo, vẻ đẹp hư ảo ngài hiểu không? Hazy beauty!”

“Nê (là ‘nhĩ’: người/anh. Đạo diễn nói tiếng Hoa không chuẩn) nha đừng có ngu xuẩn, ở Liên hiệp quốc, chỉ có những phim như vậy mới có người xem! Hơn nữa qua (tôi) cảm thấy các diễn viên người phương Đông thật sự quá bảo thủ, bên Tây diễn viên quay cảnh trên giường đều không mặc quần lót! Nếu nê cảm thấy hứng thú, đêm nay đến chỗ qua cùng trao đổi một chút văn hóa Trung Quốc và phương Tây thế nào?”

“Vậy lúc các người giao lưu văn hóa Trung Quốc và Phương Tây có mặc quần lót không?”

“Of course not!”

Chỉ một cảnh ngắn mà một ngày cũng quay chưa xong, diễn viên quần chúng càng nhiều càng dễ dẫn đến NG, chỉ cần trong góc nào đó có người diễn cảm không đúng đều có thể khiến toàn cảnh quay thành phé thải, riêng cảnh tù phục Lăng Lang bị xé nát kia, vì NG phải thay quần áo đến bảy tám lần.

Bận rộn cả ngày, cuối cùng tới giờ cơm chiều, Lăng Lang vừa nhìn phía hậu cần đưa cơm tới liền nhú mày, tiểu cô nương trợ lý thẳng thắn trực tiếp la tên: “Sao lại là cá? Liên tiếp ba bốn ngày đều ăn cá, tôi muốn ăn thịt!”

“Nhìn một chút đi,” người đại diện đã ăn như hổ đói, “Đồ ăn trên đảo so với thịt trên đất liền còn quý hơn, có cá ăn không tốt sao? Cá hôm nay cũng không phải loại cá hôm qua, hơn nữa dưa leo chua không phải là đồ ăn sao?”

Trợ lý dẫu môi bắt mặn xối cá trong hộp: “Nhưng tôi cũng không phải mèo.”

Lăng Lang không có oán giận, nhưng ăn hai miếng đã buồn ngủ, nhất cử nhất động của anh đều bị Phong Hạo một bên nhìn trong mắt.

Sau khi cơm chiều xong, lại bắt đầu buổi quay phim tối, Phong Hạo vì che giấu cho Lăng Lang, cố ý tìm cái ngục gây phiền toái, bám trụ không cho hấn rời đi, thậm chí không tiếc khơi mào xôn xao trong ngục.

Tuy diễn cùng một màn, nhưng hai người lại trong hai cảnh khác nhau, cho nên lúc quay phim là tách ra, hậu kỳ tiếp tục biên tập cắt nối lại, đêm nay chủ yếu quay phần Phong Hạo, đa số thời gian Lăng Lang ngồi bên ngoài thờ ơ nhìn.

Phong Hạo lúc diễn, trầm ổn bá đạo, tâm ngoan thủ lạt, có lúc còn mang theo chút lưu manh vô lại. Trong ngục giam toàn là trọng phạm, tù chung thân tội ác tày trời, hẳn lại có thể một mình thống lĩnh toàn bộ khu C, cái loại giờ tay nhắc chân đều lơ đãng toát ra phong phạm vương giả khiến Lăng Lang lóa mắt, tầm mắt không thể tự chủ luôn hướng theo hắn.

“Xem đến mê mẩn?” Phong Hạo cười hướng anh đi tới.

Lăng Lang ngẩn ra, lúc này mới phát hiện mình thế nhưng nhìn Phong Hạo diễn đến xuất thần, ngay cả đạo diễn khi nào thì kêu dừng cũng không chú ý, vội vàng hạ mắt.

“Quay rất thuận lợi, trước tiên kết thúc công việc, “Phong Hạo cố tình nói rất khinh xảo: “Khiến học trưởng đợi lâu, chúng ta đi thôi.”

“Ai nói tôi đang chờ cậu?”

Phong Hạo buồn cười, “Học trưởng ngạo kiều lên cũng rất đáng yêu.”

Lăng Lang một lần nữa xuất hiện trong phòng Phong Hạo, cũng giống như hôm qua, Phong Hạo đeo cho anh cái vòng cổ rồi mới cởi khóa, giờ đang ở phòng tắm xắn tay áo tắm rửa cho anh.

Lăng Lang từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ dòng nước từ đỉnh đầu tưới xuống, đột nhiên nhớ tới so sánh chó cưng của Phong Hạo lúc ban ngày.

Chờ Phong Hạo khóa nước, Lăng Lang mở miệng nói: “Tôi bây giờ có phải nên vẫy vẫy đuôi mừng cậu?”

Phong Hạo bị anh chọc cười, “Anh muốn châm chọc tôi sẽ không để ý.”

Hắn ôn nhu đem sữa tắm bôi lên toàn thân Lăng Lang, cuối cùng đến nơi bị giam cầm cả ngày.

“Vật nhỏ đáng thương, hôm nay nhất định ghen đến hỏng rồi?” Vật nhỏ đáng thương khi được hắn âu yếm, rất nhanh có tinh thần. Bạn đang ?

“Tôi không biết chủ nhân còn phải giải quyết nhu cầu sinh lý cho sủng vật.” Lăng Lang nói móc.

“Về chuyện đó...” Phong Hạo dừng tay, mở vòi sen rửa trôi bọt trên người Lăng Lang, “Chúng nó đều tự mình cạo trên đùi chủ nhân.”

Hắn lấy khăn tắm lau khô cho Lăng Lang, xoay người ngồi lên mép bồn tắm, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm điểm trên mặt đất.

“Đến cạo.”

Lăng Lang nhất thời nói không ra lời, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn Phong Hạo, Phong Hạo vẫn bình tĩnh nhìn anh

Hết nửa ngày, Lăng Lang mới tìm lại thanh âm, “Cậu nói nghiêm túc?”

“Anh có cảm thấy tôi đang đùa không?”

Lăng Lang tiếp tục theo dõi hắn, nụ cười trên mặt Phong Hạo không có kẽ hở, lời nói ra lại làm cho người ta khó có thể tin.

Nhưng càng khiến Lăng Lang cảm thấy khó chịu nổi, không phải lời nói của Phong Hạo, mà là nghe được câu nói này thân thể của mình có phản ứng.

Phong Hạo hiển nhiên cũng nhìn thấy, “Anh đã ủy khuất nó cả ngày , chẳng lẽ còn muốn tiếp tục không để ý nhu cầu của nó?”

Hắn vươn tay, đối với Lăng Lang cách không làm một động tác cào, “Học trưởng, đến khi nào anh mới có thể ở trước mặt tôi tháo mặt nạ của mình xuống?”

Dưới cái nhìn chăm chú của Phong Hạo, Lăng Lang chậm rãi quỳ xuống trước mặt hắn, nhận mệnh mà ma xát dục vọng nan kham của mình lên người đối phương.

Khi đến cao trào, Phong Hạo cường chế nâng cầm Lăng Lang, “Nhớ kỹ bộ dáng của tôi, nhớ kỹ tôi cho anh khoái cảm, còn nữa...”

Lăng Lang xuyên qua làn hơi nước mờ lung trong mắt cố phân rõ khẩu hình của hắn, “Nhớ kỹ tôi là chủ nhân của anh.”

Lăng Lang dần dần bình ổn lại, anh không thể tưởng được chính mình thật sự dưới sự mê hoặc của đối phương làm ra loại chuyện mất mặt này.

Phong Hạo biểu tình vẫn như cũ, giống như hành vi vừa rồi của hắn chỉ là cư xử với một sủng vật mà thôi.

Lăng Lang quỳ trên mặt đất đột nhiên bật cười, “Lúc trước tôi vẫn cảm thấy mình là một tên biến thái, không ngờ cậu so với tôi còn biến thái hơn.”

“Vậy không phải rất tốt sao,” Phong Hạo sững nịch vuốt đầu anh, “Biến thái xứng biến thái, cho nên hai người chúng ta mới là trời sinh một đôi.”

13. Chương 13: Vượt Ngục

Nhân viên hóa trang cẩn thận xem xét mặt Lăng Lang, nửa ngày mới hạ kết luận, “Lăng Lang, có phải gần đây anh ngủ ngon hơn so với trước kia không? Lúc mới lên đảo mắt anh còn có chút quầng thâm, giờ hoàn toàn nhìn không thấy.”

Lăng Lang không quay đầu, dư quang ánh mắt nhìn thấy Phong Hạo ở gian hóa trang kế bên nghe được câu nói hướng mình cười cười.

Lăng Lang nhắm mắt lại làm bộ như không phát hiện, có thể cảm nhận được nhân viên hoá trang cảm hộp phần bôi quanh mắt, “Như vậy không tốt sao?”

“Không tốt, ” nhân viên hoá trang cố ý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Anh một tên trọng phạm bị tù, hoàn cảnh kém, áp lực lớn, tâm sự nặng nề, sao có thể vô tư? Vốn vành mắt đen có chút phù hợp, giờ tôi lại phải vẽ lên cho anh.”

Cả phòng trừ Lăng Lang và người đại diện đều cười vui vẻ, người đại diện không được tự nhiên nhìn hai mắt Phong Hạo, nửa đêm hôm qua hắn liều chết gọi vào số điện thoại nội bộ trong phòng Lăng Lang, quả nhiên không ai tiếp, về phần người đi nơi nào, hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Hôm nay cảnh quay so với mấy lần trước trải hơn nhiều, Lăng Lang và Phong Hạo trong ngục đã sống chung một thời gian dài, vì mục tiêu chung là vượt ngục mà bất tay hợp tác, cùng nhau vượt qua rất nhiều nan ải, giữa nghịch cảnh cũng nảy sinh nhiều tình cảm.

Lăng Lang theo thói quen trước lúc quay phim ôn lại kịch bản một chút, cố gắng đem chính mình dung nhập vào nhân vật, nhưng hôm nay từ đầu tới cuối không thể tiến nhập trạng thái.

Phong Hạo đi tới, “Sao lại luôn cau mày?”

Lăng Lang chỉ vào nơi nào đó trong kịch bản, “Cứ đến đây là bị kẹt.”

Phong Hạo nhìn qua, “Quả nhiên học trưởng cũng nghĩ như vậy sao? Tôi cảm thấy chỗ này...”

Không đợi hắn nói xong, đã có người lại gọi bọn họ chuẩn bị, màn này toàn những tình tiết cao trào, chiến tuyến kéo rất dài, vài người chạy theo địa đạo trốn tới bờ biển, dọc đường phải bố trí tốt nhân lực và thiết bị, nhân viên công tác đều ở tư thế sẵn sàng đối địch.

“Chuẩn bị ——” thanh âm phó đạo diễn xuyên qua máy truyền âm truyền tới, “Ba, hai, một —— ”

Thanh âm của đạo diễn ngay sau đó vang vọng toàn trường, “ACTION!”

Nghe được hiệu lệnh, Lăng Lang cùng Phong Hạo bắt đầu chạy thực mạng, hai bạn tù theo sát phía sau. Hành động vượt ngục của bọn họ bị bại lộ ở phút cuối, Lăng Lang trong cái khó ló cái khôn hủy đi địa đạo trì hoãn được cai ngục truy đuổi một đoạn thời gian, nhưng những cai ngục phụ trách bên ngoài rất nhanh nhận được tin tức, triển khai bao vây bốn tên tù phạm ý đồ chạy trốn.

Tiếng súng vang lên khắp nơi, vũ khí duy nhất trong tay bốn người là súng lục Phong Hạo đoạt từ tay cai ngục. Rất nhanh có một người trúng đạn ngã xuống, Lăng Lang nhin không được quay đầu nhìn, dưới chân trong nháy mắt chần chừ.

“Mặc kệ hần! Đi nhanh!” Phong Hạo chạy phía trước như đoán được tâm tư Lăng Lang, hướng anh lớn tiếng quát.

Lăng Lang cắn răng một cái, đuổi kịp Phong Hạo tiếp tục đột phá ra ngoài, một bạn tù khác bị một phát súng trúng ngực, chạy hai bước, lại bị trúng thêm hai phát súng, nhìn tự do trong gang tấc mà ôm hận ngã xuống.

Lần này Lăng Lang không dừng cước bộ, trên mặt lộ ra biểu tình bi thống. Anh đóng vai một người cơ trí, cứng cỏi, thiện lương, dù đối với người từng thương tổn mình cũng không thể nhẫn tâm, điểm đó từng bị Phong Hạo vạch trần là nhược điểm lớn nhất, sớm muộn cũng có ngày anh phải chết vì nhược điểm này.

“Không được nhúc nhích!” Phía trước đột nhiên nhảy ra một cai ngục cầm súng, Phong Hạo không chút nghĩ ngợi nâng tay bắn một phát, trúng giữa ấn đường đối phương.

“Trước khi nổ súng nói không được nhúc nhích đều là ngu xuẩn, ” Phong Hạo mới vừa nói xong, chợt nghe phụ cận một tiếng súng vang lên, Lăng Lang lão đảo, lập tức bổ nhào vào trên người hần.

Phong Hạo xoay người một phen đỡ lấy anh, ngay sau đó đã phát hiện người phục kích phía sau, bắn liền ba phát tiến đối phương về Tây Thiên.

“Thế nào?” Phong Hạo chống đỡ bả vai anh, Lăng Lang cắn môi dưới lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì.

Phong Hạo cúi đầu, phát hiện vừa rồi phát đạn ghim vào chân trái Lăng Lang.

“Mẹ nó, ” phong Hạo thấp giọng mắng một câu.

“Đến phía trước là được, ” Lăng Lang đưa tay chỉ, Phong Hạo vừa quay đầu, liền thấy được bọn họ đã trốn đến tuyến phong tỏa cuối cùng, đây là một lưới sắt cao hơn ba thước. Lưới sắt này nằm xa ngục giam nhất, là trang bị phòng hộ lâu đời nhất trên đảo, từ khi thi công hàng rào điện, nó cơ hồ như bị xóa bỏ.

Phong Hạo thấy thể ánh mắt tỏa sáng, lập tức hướng lưới sắt chạy tới, Lăng Lang chịu đựng đau nhức nghiêng ngã lão đảo đi theo phía sau hần. Phong Hạo hai cái liền trèo lên trên lưới sắt, Lăng Lang vừa nhắc chân, mới phát hiện chân trái của mình đã muốn không còn chút lực.

“Đứng lại! Không được chạy!” Phía sau càng ngày càng nhiều nhóm cai ngục đuổi theo, Phong Hạo giận dữ quay đầu, chẳng lẽ lần này thật sự thất bại trong gang tấc?

Lăng Lang ngẩng mạnh đầu, “Anh chạy đi!”

Phong Hạo sững sốt, không chút nghĩ ngợi liền nói tiếp, “Bắt lấy tay tôi!”

“Tôi bảo anh đi trước!”

“Tôi nói bắt lấy tay tôi!”

Tiếng hô của Phong Hạo kinh thiên động địa, trong nhất thời gió tĩnh mây ngừng, trong tầm mắt Lăng Lang chỉ còn lại ánh mắt không dao động của Phong Hạo cùng bàn tay hướng về mình

“CUT——” thanh âm đạo diễn vang lên trên vùng đảo không tiếng động.

Phong Hạo lập tức từ trên lưới sắt nhảy xuống, ôm lấy đầu Lăng Lang, vỗ nhẹ lưng của anh, “Không sao, không sao rồi .”

Lăng Lang vô lực tựa đầu ở ngực Phong Hạo, bả vai rất rõ ràng phập phồng.

Đạo diễn vỗ tay, triệu tập phiên dịch cùng biên kịch đến thảo luận kịch bản, những người khác tại hiện trường đều xem đến choáng váng rồi.

Được Phong Hạo trấn an, cảm xúc của Lăng Lang chậm rãi yên tĩnh lại.

“Nghĩ thế nào mà lại nói vậy?” Phong Hạo nâng dậy đầu anh hỏi.

Lăng Lang lắc đầu, “Không biết, giống như lời thoại nằm ngay bên miệng, liền cứ vậy mà nói ra...”

“Có thể người anh vừa biểu đạt mới là nhân vật chân thật trong lòng.”

Sau khi thảo luận, kết quả đạo diễn yêu cầu quay lại một lần theo kịch bản gốc, sau này đến phần hậu kỳ sẽ định đoạt.

Phong Hạo lại nhảy lên lưới sắt, chỉ cần tiếp tục hướng về trước thêm hai bước là hẳn có thể đạt được tự do, đối với một người bị phán tù chung thân mà nói, không có gì quan trọng hơn tự do.

Lăng Lang một phát bắt được mắt cá chân của hắn: “Dẫn tôi đi!”

Nhóm cai ngục càng lúc càng gần, một nửa ống quần Lăng Lang bị nhuộm thành màu đỏ, có vẻ không đi được nữa.

Phong Hạo mặt nhăn mày nhú, ngay sau đó đã nghĩ muốn hất tay đối phương ra.

“Dẫn tôi đi!” Lăng Lang lại khẳng định một lần, “Chỉ có tôi có thể mang anh trốn đi!”

Động tác Phong Hạo dừng lại. Lăng Lang cắn chặt răng, “Tôi có nói qua thuyền chỉ là để nguy trang, chỉ cần anh ra ngoài hai trăm mét sẽ nổ, chỉ là để dẫn dắt lực chú ý của cai ngục.”

Phong Hạo sắc mặt trầm xuống. Lăng Lang lúc này cũng không quản được nhiều thế: “Thuyền thật ở chỗ nào chỉ có tôi biết, anh mang tôi lên, chúng ta cùng đi.”

Phong Hạo mắng một câu, quyết đoán hướng anh vươn tay: “Bắt lấy tay tôi!”

“Tôi nói bắt lấy tay tôi!” Trợ lý bắt chước lời thoại của Phong Hạo hô lớn với người đại diện.

“Cô bệnh thần kinh sao,” Người đại diện một tay đẩy ra, “Nãy giờ cô kêu cả đoạn đường, không mệt sao?”

“Anh không thấy đoạn này xúc động kỳ lạ sao? Tôi ở bên cạnh còn muốn nhập tâm.”

“Đang xúc động mà nghe cô lặp lại nhiều lần như vậy cũng sẽ thấy mệt.”

Trợ lý không để ý tới hắn, lại lon ton chạy đến trước mặt Phong Hạo, “Thế nào? Có phải Lăng Lang rất thích ngẫu hứng phát huy không?”

“Mọi người sau lưng đều gọi thẳng tính danh học trưởng sao?”

Trợ lý rất kỳ quái thấy hắn hỏi chuyện này, “À không, chúng tôi trước mặt cũng gọi thẳng tên anh ấy mà, Lăng Lang không thích người khác gọi anh ấy là thầy, nickname thì không ai dám kêu, lại không có tên tiếng Anh, dần dà mọi người liền quen thói kêu luôn tên húi của anh ấy.”

“Nhưng mà...” trợ lý đi qua, dùng tay che miệng: “Trộm nói cho anh biết, sau lưng anh ấy chúng tôi cũng hay gọi Lăng Ảnh để Lăng bằng sơn Lăng tên tuổi lớn, anh không được nói cho anh ấy biết nha.”

Phong Hạo nhin cười, “Có khoa trương vậy không?”

“Đúng mà,” trợ lý nghĩ nghĩ, “Nhưng ít nhất anh ấy trước sau như một, so với loại minh tinh trước mặt người ngoài thì yếu điệu lại lén lút trút giận lên trợ lý thì tốt hơn nhiều.”

Trợ lý đi theo đoàn người trở lại phòng nghỉ, vừa thấy cơm trưa trên bàn, cao hứng đến nhảy dựng lên.

“A! Cà chua bi, rau dưa! Người ta cơ hồ muốn quên luôn bộ dạng tụi nó rồi nè!”

Người đại diện nhặt lên một quả cà chua bi ném vào miệng, còn rất tươi, “Sao lại có loại hàng xa xỉ này ở đây?”

Trợ lý vội bước qua bàn túm lại, “A! Đó là của tôi!”

Nhân viên hậu cần đem cơm đến cười nói: “Là Phong Hạo đặt người chuyển tới bằng máy bay đó, chúng ta đều được ăn theo.”

Vốn Phong Hạo trong đoàn phim quan hệ đã rất tốt, giờ hình tượng lại cao lớn thêm vài phần, trợ lý đi đến đỉnh đặc vỗ vỗ vai hắn, “Woaa, Phong công tử quả nhiên gia thế hiển hách, trời giá rét, mau phát phát tay để Diệp Thị đóng cửa đi.”

Người đại diện dùng rau nhét vào miệng cô, “Câm miệng, Diệp Thị đẹp tiệm thì cô ăn cái gì.”

“Đương nhiên là theo Phong công tử chơi a, mau kích động Lăng Lang đầu quân nơi khác, cả nhà chúng ta cùng theo anh ấy.” Trợ lý miệng nhai xà lách âm thanh hàm hồ nói.

“Nhưng mà Phong Hạo ký hợp đồng với công ty nào?” Nhân viên hóa trang của Lăng Lang đột nhiên chen vào một câu.

Vấn đề này trong nhất thời làm khó cả phòng, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, lại không ai trả lời được.

Tầm mắt mọi người đồng loạt tập trung lên người đại diện của Phong Hạo đang mãi miết ăn trong một góc, đột nhiên thành tiêu điểm của toàn trường, người đại diện trẻ tuổi sợ tới mức nuốt trọng luôn thứ gì đó trong miệng.

“Chuyện này, chuyện này... Kỳ thật Phong Hạo anh ấy... Đến giờ vẫn còn tự do...”

“Cậu là nghệ sĩ tự do?” Trong góc phòng khác, Lăng Lang cảm thấy kết quả này thật ngoài ý muốn.

“Học trưởng thấy kỳ quái lắm sao?” Phong Hạo vừa hỏi vừa cúi đầu gấp cà chua trong phần cơm của mình qua cho anh.

“Vì sao không ký hợp đồng?”

“Chưa gặp được nơi thích hợp. Học trưởng thì sao, làm ở Diệp Thị có vui vẻ không?”

Lăng Lang từ khi chưa tốt nghiệp đã cùng một công ty ký hợp đồng, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chưa đến một năm thì hủy hợp đồng. Mặc tiên sinh giúp anh chi trả toàn bộ phí đền hợp đồng, rồi giới thiệu anh vào công ty giải trí Diệp Thị, ký một hợp đồng hình thức.

Ngoài mặt anh là nghệ sĩ thuộc Diệp Thị quản lý, thực tế tiền lương lẫn sinh hoạt phí đều do Mặc tiên sinh chi trả, anh không hề tiếp nhận quảng cáo hay là đại diện cho thương hiệu nào, ngay cả việc mời rượu giao tiếp để tiếp nhận phim cũng chỉ là tượng trưng, đương nhiên việc này chỉ có người đại diện cùng vài nhân vật cấp cao trong công ty biết.

“Cũng tốt.” Lăng Lang hàm hồ nói.

“Có nghĩ đến việc đầu quân vào công ty khác không?”

“Tiền phí đền vi phạm hợp đồng rất cao.”

“Phí đền hợp đồng tôi sẽ lo.”

Lăng Lang giương mắt nhìn hắn, “Cậu muốn tôi đầu quân chỗ nào?”

“Đến công ty tôi.”

“Cậu có công ty?”

“Không có.” Phong Hạo nháy mắt mấy cái, “Nhưng nếu học trưởng muốn đến, tôi sẽ khiến nó có.”

“Vậy nếu tôi không muốn?”

“Tôi sẽ đầu quân vào Diệp Thị, cùng một chỗ với anh.”

Lăng Lang cúi đầu nhìn hộp cơm gấp đồ ăn của mình, “Cậu không thích ăn cà chua?”

Phong Hạo hé miệng, “Anh có thể hiểu vậy.”

“Vậy sao cậu còn ngần ngại xa xôi chở chúng tôi đây?”

Phong Hạo hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Học trưởng mấy ngày hôm trước đều không ăn được gì.”

“Cậu đã vì tôi, sao không cho tôi biết?” ?

Phong Hạo cười cười, “Chuyện tôi vì học trưởng làm nhiều hơn những chuyện anh biết rất nhiều, nhưng tôi đối tốt với anh, không phải vì muốn anh biết.”

14. Chương 14: Chó Săn*

*Chó săn: chỉ paparazzi

Tại khách sạn nơi đoàn phim ngủ lại, một thanh niên đeo kính râm, vác ba lô hiện ra tại hành lang hẹp dài. Hắn rất cẩn thận, đi vài bước liền ra vẻ thờ ơ lượn mắt khắp nơi, xác định không có ai phía sau mới tiếp tục đi tới, thẳng đến trước cửa gian phòng ghi số 1603 mới dừng lại. Qua vài ngày cấm chốt tra được, đây không thể lầm lẫn chính là phòng của Lăng Lang.

Hắn không phải ai khác, chính là tên chó săn ngày đó đã theo dõi Lăng Lang và Phong Hạo, cũng là hắn đã tuôn ra vụ scandal đầu tiên của Ảnh đế trong mười năm kể từ lúc ra nghề đến nay, sau kỳ báo đó tòa soạn bỗng gia tăng mãnh liệt lượng tiêu thụ trong thời gian ngắn, hắn cũng trở thành đối tượng bồi dưỡng chính của chủ biên.

Lúc này, hắn mua được tin tức tình báo, biết được điểm quay phim mới của Lăng Lang, chủ biên cho hắn kinh phí rất lớn để hắn lên đảo trước đoàn phim, đi trước một bước mai phục sẵn.

Hắn vốn muốn trở thành một thám tử được người kính ngưỡng, nhưng vì miếng cơm lại chỉ có thể làm một tên chó săn khiến người khác coi thường, dù vậy hắn vẫn muốn phải khác người.

Nếu hỏi phương thức của hắn không giống với đồng nghiệp chỗ nào, thì điểm khác biệt lớn nhất chính là: Những tay săn tin khác đều là tìm kiếm scandal để đưa ra ánh sáng, còn hắn đưa ra giả thiết có scandal, sau đó bằng mọi thủ đoạn đi chứng thực giả thiết của mình.

Tên chó săn nhìn trái nhìn phải, tay áo rung lên, một con dao nhíp phẫu thuật đầu nhọn hiện ra trong tay.

Cẩn thận đưa cái nhíp vào khe hẹp trong bản lề cửa, tên chó săn từ giữa rút ra một cây tăm không hề tổn hao gì. Ánh mắt hắn sáng ngời, cây tăm không bị gãy, điều này cho thấy hắn đoán không sai, từ đêm qua Lăng Lang chưa hề trở về phòng.

Nhưng hôm qua hắn tận mắt thấy Lăng Lang về khách sạn, nếu anh ta không về phòng mình, vậy buổi tối anh ta ngủ ở đâu? Tầm mắt tên chó săn bay tới cánh cửa có đề tên phòng 1606 phía đối diện.

Nhận ra có người đến, tên chó săn vờ như vừa từ phòng 1603 bước ra, cúi đầu lật tới lật lui trong ba lô của mình.

Người đến là nhân viên vệ sinh của khách sạn, nhìn thấy khách thì lễ phép gật đầu chào hắn.

“Cần quét dọn không ạ?” Phòng 1603 liền tiếp vài ngày đều treo băng “xin đừng quấy rầy”, luôn chưa được dọn dẹp.

Tên chó săn quay đầu nhìn tấm băng treo trên tay nắm cửa, không muốn dả thảo kinh xà, lắc lắc đầu, “Tạm thời không cần.”

“Thưa vâng.” Nhân viên vệ sinh đẩy xe phục vụ bước qua hắn, tên chó săn dường như nhớ lại điều gì, gọi cô lại: “À phải, xin hỏi phòng giặt của khách sạn nằm ở đâu?”

“Nếu ngài cần giặt ủi, gọi điện đến bộ phận dịch vụ của khách sạn sẽ tốt hơn.”

“À không, là vậy, tôi hình như để quên một vật quan trọng trong túi, họ vừa lấy quần áo đem đi, tôi muốn nhanh qua tìm thử.”

Nhân viên vệ sinh gật gù đầu vẻ đã hiểu, “Tại lâu ba khách sạn, theo lối cho nhân viên ra ngoài rẽ phải là tới.”

Tên chó săn theo lối nhân viên đến lâu ba, cũng không lập tức ra ngoài, mà thay đổi y phục nhân viên khách sạn trước, đây cũng là một trong những đạo cụ hắn đã chuẩn bị trước.

Hắn cúi đầu đi vào phòng giặt, người bên trong thấy có người đến, cũng không nhìn kỹ, chỉ cho là tới lấy quần áo, “Sao giờ mới đến? Bên kia đều là đồ giặt xong rồi, mau đưa lên đi.”

Tên chó săn gật gật đầu, đi đến gian riêng để đồ, nhìn quét rất nhanh quần áo lầu 16, chuẩn xác tập trung mục tiêu mình muốn tìm. Nếu hần nhớ không lầm, khi lên đảo Lăng Lang đúng là mặc bộ này.

Hần đem áo sơ mi trên giá lấy xuống, lôi ra nhãn bên trong, mặt trên ghi bốn số thật to, 1606.

Tên chó săn nhếch miệng, quần áo của Lăng Lang, là từ phòng Phong Hạo đưa đi giặt.

Ảnh để ở ảnh để, tôi xem anh giải thích chuyện này thế nào.

Máy giặt bên ngoài bắt đầu chạy, nhờ tạp âm che giấu, tên chó săn lấy ra máy ảnh bỏ túi, tách tách hai cái, đem chúng cố thu giữ.

Lăng Lang nghe được cạch cạch hai tiếng vang, cảnh giác ngẩng đầu, “Có người.”

Phong Hạo cũng nghiêng tai nghe ngóng, “Đúng là có người gõ cửa.”

Lăng Lang nhất thời muốn giãy dụa, Phong Hạo nhẹ nhàng trấn an anh, “Không có việc gì.”

Cửa bị mở ra một cái khe hở nho nhỏ, người đại diện của Lăng Lang vẻ mặt như đưa đám.

“Tôi vừa rời ở bên ngoài nhìn thấy nhân viên khách sạn đến đưa quần áo.”

Phong Hạo cười đem quần áo tiếp nhận, “Thật sự cảm ơn anh.”

“Lăng Lang đâu?” Người đại diện hướng bên trong thăm dò.

Phong Hạo nghiêng mình, che lại toàn cảnh trong phòng: “Đừng mẫn cảm như vậy, tôi ở cùng học trưởng chỉ để nghiên cứu kịch bản mà thôi.”

“Các cậu...” Người đại diện vừa định nói các cậu không được xằng bậy, nghĩ lại hai người kia đã xằng bậy rồi, đành phải oán hận sửa lời, “Các cậu phải cẩn thận, không thể lưu lại nhược điểm biết không?”

Phong Hạo mỉm cười, “Đây là đang trên đảo, làm gì có chó săn nào đuổi đến xa như vậy, anh cũng quá khẩn trương.”

“Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền*, tôi đã nói với cậu, Lăng Lang mười năm nay...”

*Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: Cẩn thận thì thuyền có thể dùng bền đến một vạn năm

Phanh ——

Không đợi hần thao thao bất tuyệt phát biểu xong đoạn mở đầu, cửa trước mặt đã bị vô tình đóng lại.

“... Chết tiệt!”

Phong Hạo nhấn xuống đèn hiệu ‘Xin đừng quấy rầy’, “Khiến học trưởng đợi lâu.”

Lăng Lang không hé răng, sắc mặt có chút trắng bệch.

Phong Hạo nhặt lên kịch bản, “Vừa rồi đến đoạn nào rồi? A, là chỗ này.”

Hần dùng tay dò lên kịch bản, gần từng tiếng đọc, “Vì sao phải bắt đầu từ đây?”

“Từ nơi này, tiếp tục đi xuống, có thể tới cổng thoát nước khu C.”

“Cổng thoát nước có cửa sắt, chúng ta căn bản không qua được.”

“Chìa khóa cửa sắt nằm trong ngăn thứ hai tủ sắt trong văn phòng của cai ngục, mật mã là L2, C8, M5, X4...”

“Sai, là X3.” Phong Hạo ngữ điệu nhẹ nhàng cắt ngang anh, “Học trưởng lại nhớ lầm nha.”

Biểu tình Lăng Lang trong một thoáng hiện lên kinh hoảng.

Phong Hạo không để ý, hần cúi người xuống, đem chuỗi hạt nhét vào trong thêm một nấc, “Đếm xem, đây là hạt thứ mấy rồi?”

“Đừng, ” Lăng Lang rên rỉ cầu xin tha thứ.

“Miệng học trưởng luôn không thành thực. “ Phong Hạo lại ngồi về chỗ cũ, “Hỏi nó một chút, thích không?”

Hắn dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng đá đá hạ thân Lăng Lang, tiểu huynh đệ rất tinh thần gật gật đầu.

“Uhm...” Lăng Lang đem thanh âm buột ra chặn lại.

“Học trưởng muốn trách, thì trách chính mình học kịch bản không thuộc đi. ” Phong Hạo vuốt đầu anh.

Lăng Lang không phục liếc mắt hắn một cái, “Tôi thế này cậu bảo tôi làm sao tập trung?”

Động tác trên tay Phong Hạo ngừng lại, khóe miệng thường mang tươi cười cũng giấu đi, “Anh còn tranh luận, tôi sẽ bắt anh ngày mai mang nó đến phim trường.”

Lăng Lang lập tức im lặng, khoảng thời gian này ở chung, anh càng ngày càng hiểu tính cách Phong Hạo, bề ngoài có thể cười như thiên sứ, trong chớp mắt có thể hóa thân thành ma quỷ, chỉ cần cậu ta nói ra được, tuyệt đối cũng sẽ làm được.

Phong Hạo thấy anh không lên tiếng , lần thứ hai lộ ra mỉm cười, “Như vậy mới ngoan, để tôi thưởng cho anh.”

Hắn đứng dậy đi lấy vật gì đó trong rương, Lăng Lang vừa nhìn thấy hình dáng kia liền cắn môi dưới.

“Xem ra anh đã biết thứ này để làm gì.” Phong Hạo thật cẩn thận đem vật trong tay kẹp vào hai điểm gồ lên trước ngực Lăng Lang, nơi đó vì bị kích thích rất nhanh vểnh cao.

“Thì ra nơi này của học trưởng mẫn cảm như vậy, vậy anh nhất định thích cái này.” Phong Hạo gảy lên điều khiển từ xa, cặp nhũ giáp (kẹp vú) nối với khiêu dẫn (trứng rung) lập tức bị chấn động rung lên.

“Ah~~” Lăng Lang rốt cục không khống chế được kêu ra tiếng.

“Thích không?” Phong Hạo lại hỏi.

Hai điểm mẫn cảm trước ngực Lăng Lang cùng phía sau đồng thời bị kích thích, bộ vị khát vọng âu yếm nhất lại bị cố tình bỏ qua không để ý, tay lại bị khóa trái phía sau không thể động đậy, anh cơ hồ khổ sở đến muốn khóc.

“Muốn gì thì nói, nói ra tôi sẽ cho anh.”

Lăng Lang cắn môi lắc đầu.

Phong Hạo nhìn chằm chằm anh nửa ngày, bày ra một bộ dáng đầu hàng, bất đắc dĩ nói, “Cũng tốt.”

Hắn nhẹ nhàng mò lên linh khẩu Lăng Lang, đem chất lỏng trong suốt tràn ra ở đó vẽ loạn ra phía trước, kích thích bất ngờ khiến thân thể Lăng Lang run lên.

Ngón tay Phong Hạo đưa đến bên môi Lăng Lang, “Há miệng.”

Môi dưới Lăng Lang vô thức hé ra, Phong Hạo thuận thế cạy mở khớp hàm, ngón tay mạnh mẽ xâm nhập, mang theo một cỗ khí tức tinh hàn, tùy ý quấy trong cổ họng.

Tùy ý đối phương làm xằng làm bậy trong chốc lát, Lăng Lang đột nhiên không hề báo trước cắn xuống, biểu hiện trên mặt Phong Hạo vẫn như cũ, không nhúc nhích theo dõi anh, Lăng Lang bị nhìn chăm chú, lại chậm rãi nhả ra, không kiềm được mà mút vào.

“Đầu lưỡi thực linh hoạt, ” Phong Hạo bình luận, đem ngón tay từ trong miệng anh rút ra, dùng khăn tay lau sạch, lại từ trong rương lấy ra một đôi bao tay trắng đeo vào.

“Học trưởng có quyền tiếp tục im lặng, ” Phong Hạo nắm lấy vòng cổ Lăng Lang kéo anh đến trên giường, Lăng Lang mỗi bước chuyển động, chuỗi hạt trong bí huyết đều đè ép va chạm, ma sát tuyến tiền liệt mẫn cảm, “Dù sao tôi có thời gian cả đêm chờ anh mở miệng.”

Ngón trở Phong Hạo chậm rãi xẹt qua dục vọng trưởng đau của Lăng Lang, xúc cảm tinh tế từ bao tay tơ lụa khiến anh khó nhịn nâng lên thất lưng, tựa hồ dục cầu càng nhiều.

Khát vọng của anh rõ ràng truyền đến Phong Hạo, bàn tay đang xoa nắn phân thân mình tựa như ẩn chứa ma lực, đến mức toàn bộ cảm quan đều được phóng đại vô số lần, anh nhắm mắt cũng có thể miêu tả được lộ tuyến của ngón tay kia.

Trước mắt Lăng Lang xuất hiện ảo giác, cả người anh như chuyển đến một thời không khác, chung quanh là đường hầm tối đen một mảnh, anh đang chạy băng băng, lối ra cách anh ngày càng gần, nhưng khi chỉ còn một bước là có thể chạm đến ánh sáng, lại có một cỗ lực lượng không thể cưỡng lại nháy mắt kéo anh về trong bóng tối.

“Không ——” Lăng Lang không thể tự chế kêu lên thành tiếng, nhưng Phong Hạo lại như hoàn toàn không nghe thấy, tay hắn đã sớm từ tính khí sắp phát tiết của đối phương chuyển đến phần đùi trong mềm mại xoa nắn. ?

Lăng Lang thở một lúc lâu mới chậm rãi bình phục, ham muốn trong mắt cũng dần mất đi, tay Phong Hạo lại một lần nữa thần không biết quỷ không hay bò lên.

Hắn dễ dàng khơi mào dục vọng Lăng Lang, lại mỗi khi đến thời khắc mấu chốt thì buông tay không để ý tới, Lăng Lang không biết Phong Hạo lặp lại tra tấn mình bao nhiêu lần, tựa như đang thừa nhận khổ hình vĩnh không ngừng nghỉ.

Khi tay đối phương một lần nữa rời đi khi mình nóng rực dâng trào, Lăng Lang không thể khống chế vịn vịn, liều mạng chỉ muốn hai tay thoát khỏi trói buộc.

“Buông! Buông! Cởi bỏ cho tôi, người tên hỗn đản này!” Anh gần như phẫn nộ hướng Phong Hạo rít gào, nhưng người kia lại dương dương tự đắc nhìn anh như một con thú bị vây giết dựa, giống như thưởng thức trò hay do hắn đạo diễn.

Lăng Lang dùng hết khí lực toàn thân cũng vô pháp giãy ra, rốt cục vì thể lực chống đỡ không nổi ngừng lại, Phong Hạo tùy tay gậy lên nhũ giáp trước ngực anh, sợi dây căng thẳng trong đầu Lăng Lang rốt cục giờ khắc này đứt phụt.

“Tôi muốn, cho tôi, van cầu cậu cho tôi bắn, ” Lăng Lang cơ hồ cầu xin trong tiếng khóc, giờ khắc này chỉ cần Phong Hạo chấp thuận cho anh phóng thích, muốn anh làm cái gì anh cũng đều đáp ứng.

“Chỉ cần anh thành thực trả lời tôi một vấn đề, ” Phong Hạo cảm tính khí anh, không nhanh không chậm bộ lộ, “Lúc anh tự mình làm, có nhớ đến tôi hay không?”

“Tôi...” Lăng Lang theo bản năng lại cắn môi.

Phong Hạo cười khê một tiếng, Lăng Lang cảm thấy tay của đối phương lại một lần rút lui khỏi thân thể mình, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ mất tự nhiên đều hóa thành hư ảo, toàn bộ nhục nhả đều tan biến theo gió, anh liều lĩnh kêu to lên, “Có! Có! Có!”

Lực lượng thật lớn lại đẩy anh đi trong đường hầm, trong khoảnh khắc ánh sáng bao phủ, cả người anh đều đắm chìm trong luồng bạch quang thánh khiết, có thật nhiều điểm sáng chậm chậm bay múa xung quanh, bên tai vang lên thanh âm leng keng mộng ảo, hồi âm bốn phía.

Lăng Lang liều mạng ngửa cổ, đồng tử giãn ra, tim đập kịch liệt, tay chân đều bởi vì kích thích quá độ mà sinh ra co rút.

Một lát sau, anh vô lực tê liệt ngã xuống giường, khiêu dẫn ở nhũ giáp trước ngực vẫn còn ông ông tác hưởng.

Phong Hạo tắt đi điều khiển từ xa, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ dọn dẹp vệ sinh cho Lăng Lang, Lăng Lang ngay cả động ngón út cũng thực miễn cưỡng, chỉ có thể nhắm mắt lại tùy ý đối phương an bài thân thể chính mình.

Anh vốn tưởng rằng Phong Hạo sẽ tiến vào, nhưng mãi đến khi Phong Hạo cởi trói buộc nơi tay mình, cũng không thấy đối phương có ý tứ này.

Mấy ngày nay, mặc kệ Phong Hạo đối với anh thế nào, đều thủy chung không xâm phạm anh, duy nhất một lần anh nhìn thấy thân thể Phong Hạo, chính là lúc đang quay phim kia.

Trừ lần đó ra, bất kể thời gian nào, ngay cả khi ngủ, Phong Hạo đều là quần áo chỉnh tề, vô luận Lăng Lang biểu hiện có bao nhiêu phóng đãng, cậu ta đều chưa từng lộ ra nửa điểm xúc động, Lăng Lang cơ hồ hoài nghi cậu ta bị lãnh cảm

“Cậu không có nhu cầu sao?” Lăng Lang theo dõi hắn đang trưng ra gương mặt bình tĩnh, nhin không được hỏi.

Phong Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn anh một cái, “Tôi là người bình thường, đương nhiên cũng sẽ có dục vọng, ” hắn đem đạo cụ đã được rửa sạch thả lại vào tủ sắt, “Nhưng tôi không muốn miễn cưỡng anh, tôi sẽ kiên nhẫn đợi đến một ngày học trưởng chủ động.”

15. Chương 15: Nụ Hôn Đầu

Trên một con thuyền nhỏ giữa biển rộng mênh mông, Lăng Lang cùng Phong Hạo đang liều chết vật lộn, Lăng Lang tuy không phải đối thủ của Phong Hạo, nhưng cận kề sống chết, con người thường có thể bộc lộ tiềm năng vượt xa thường nhân.

Phong Hạo dựa vào thể năng cùng sức mạnh đều hơn Lăng Lang, đối phương lại có vết thương trên người, rốt cục chiếm thượng phong, nhưng bản thân cũng bị Lăng Lang đâm vài cái, hai người đều vết thương chồng chất, thổ hồng hộc, Phong Hạo miễn cưỡng đứng, chìa súng vào Lăng Lang đang ngã dưới sàn thuyền.

Lăng Lang đối mặt họng súng của hắn, giãy dụa vài lần đều không được gì, cuối cùng cam chịu nằm xuống đất.

“Anh tốt nhất trước hết đập chết tôi rồi bỏ tôi lại.” Lăng Lang vừa thở gấp vừa nói: “Tôi không muốn chết đuối, lại càng không muốn bị cá nuốt sống.”

“Khi cậu còn sống ăn cá sống nhiều như vậy, trước khi chết bị cá ăn sống một lần đã sao?” Đến lúc này Phong Hạo còn tâm tư nói đùa.

“Nếu không chê, anh có thể ăn luôn tôi, vậy còn có thể chống đỡ lâu một chút.”

Trên thuyền có hai người, đồ chuẩn bị lại chỉ cho một người, muốn sống sót vào đến đất liền, hai người chỉ có thể lưu lại một.

“Đúng là ý kiến hay, tôi lớn như vậy, cái gì cũng ném qua, nhưng chưa ăn qua thịt người nha.”

Phong Hạo thấy Lăng Lang mất máu rất nhiều, xác nhận anh đã không còn thể lực giãy dụa, lúc này mới thận trọng thu hồi súng.

Hắn nhìn quanh một chút, Lăng Lang là một người tâm tư kín đáo, chỉ cần là nhu yếu phẩm chạy trốn trên biển, hắn tin tưởng đối phương tuyệt đối có chuẩn bị trước.

Phong Hạo kiểm kê vật phẩm tiếp tế dưới khoang thuyền, quả nhiên ở bên trong đã phát hiện một cây chủy thủ sắc bén.

Lăng Lang nhìn thấy Phong Hạo cầm chủy thủ đi từng bước về phía mình, còn rất đồng ý quyết định của đối phương, “Suy nghĩ của anh rất đúng, đạn rất quý, tiếng súng còn dễ dàng chọc đến phiền toái.”

“Nhưng anh phải nhớ kỹ tẩy sạch máu trong khoang thuyền, nếu không dễ dàng dẫn tới cá mập nha.”

“Câm miệng!” Chủy thủ lạnh như băng dán lên gương mặt của anh, Lăng Lang lập tức khép miệng lại.

Tay nắm chủy thủ của Phong Hạo giơ cao lên, ngay sau đó, trên biển truyền ra một tiếng kêu kịch liệt thảm thiết.

Lạch cạch một tiếng, viên đạn trong cơ thể Lăng Lang bị đào ra, rơi trong khoang thuyền, lăn mấy vòng.

Lăng Lang chuẩn bị rất đầy đủ, còi, băng gạc, băng dán, mấy phút đồng hồ sau liền phát huy công dụng.

“Vì sao?” Lăng Lang nói chuyện gian nan tựa như âm thanh phát ra từ trong cổ họng .

“Tôi nếu đã mang cậu ra, lại để cho cậu chết nhanh như vậy, chẳng phải là rất mất mặt sao?” động tác băng bó của Phong Hạo rất quen thuộc, vừa nhìn chính là vì thường xuyên bị thương mà luyện được.

“Nơi này cách lục địa rất xa, nước ngọt chỉ đủ một người dùng, anh hiện tại không giết tôi, hai người chúng ta sẽ cùng chết trên biển.”

“Vậy thì chờ đến lúc phải chết nói sau, ” Phong Hạo đang xem bản đồ hàng hải .

“Thực sự đợi cho tới khi đó, anh sẽ hối hận.”

Phong Hạo đem tầm mắt từ bản đồ chuyển đến trên người Lăng Lang, “ Cuộc đời tôi, cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là hối hận.”

Lúc Lăng Lang trong thuyền bước ra suýt nữa không đứng vững, Phong Hạo đỡ anh một phen, “Cẩn thận.”

Lăng Lang bình ổn cước bộ, vượt qua một thoáng choáng váng trước mắt.

Hai người còn đang trên đất bằng, bốn phía đều là màn sương trắng xóa, thuyền này mặc dù là giả, lắc lư vẫn có thể làm cho người ta sinh ra phản ứng say tàu.

“Có khỏe không?”

Lăng Lang lắc đầu, ai theo Lăng Lang lâu đều biết, Lăng Lang không chỉ ít nói, số lần gật đầu cũng rất ít, đại bộ phận ngôn ngữ đều có thể dùng lắc đầu thay thế, lúc này lắc đầu nghĩa là không sao.

Phong Hạo đem thẻ phòng đưa cho anh, “Tôi còn phải quay, anh về nghỉ ngơi trước đi.”

Lăng Lang quét mắt thẻ phòng trong tay đối phương, “Tôi có phòng, vì sao phải đến phòng cậu? Lại nói, cậu không sợ tôi đem cái chìa khóa lấy đi?”

Phong Hạo đem thẻ phòng nhét vào tay anh, “Cái chìa khóa ở trong tủ sắt, mật mã là sinh nhật học trưởng, học trưởng có thể thuận tiện nhìn xem có cái gì mình thích, tối nay chúng ta thử xem.”

Lúc Phong Hạo trở lại phòng, Lăng Lang đã không còn ở đó. Thẻ phòng là nhân viên chuyển cho hắn, cái chìa khóa trong tủ sắt cũng không thấy, đối với việc này Phong Hạo cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cùng lúc đó, Lăng Lang đang nằm trên giường mình cách đó chỉ vài mét mà trần trọc, tuy nửa năm nay chất lượng giấc ngủ của anh luôn không được tốt, nhưng cũng không đến mức nghiêm trọng thế này. Nhất là sau một đoạn thời gian ở chỗ Phong Hạo ngủ rất ngon, loại cảm giác mất ngủ ban đêm này càng khiến người ta khó mà chịu nổi.

Lăng Lang đứng lên tìm hai viên thuốc và nước để uống, hiệu quả vẫn không rõ rệt, lặn qua lặn lại đến khuỷa mới miễn cưỡng thấy một chút buồn ngủ, vừa mơ màng một lúc điện thoại trong phòng lại vang lên, Lăng Lang vô cùng hối hận trước khi ngủ không rút dây điện thoại.

Người đại diện vốn không ôm hy vọng gì điện thoại kiểm tra, không ngờ lần này lại có người tiếp, thậm chí nói chết chắc rồi.

“A ha ha, Lăng Lang cậu đang ở đây hả... A không đúng không đúng, tôi gọi lộn số, cậu ngủ ngon!”

Lăng Lang một phen rút điện thoại dây, nhưng lần này nói sao cũng ngủ không được .

Phong Hạo mở cửa, sau khi nhìn rõ ràng người đứng ngoài cửa, trên mặt là vui vẻ ngoài mong đợi, hắn nghiêng thân để Lăng Lang tiến vào.

“Ngủ không được sao?”

Lăng Lang lắc đầu.

Phong Hạo đóng cửa lại, vui mừng đem anh ôm vào lòng, “Anh có thể chủ động tới tìm tôi, thật sự quá tốt rồi.”

“Học trưởng giấc ngủ luôn luôn không tốt sao?” Phong Hạo nhìn Lăng Lang đang ngủ trên khuỷu tay mình.

“Không, chỉ gần đây mới như vậy.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lăng Lang không muốn trả lời.

“Học trưởng không muốn nói cũng không sao, tôi rất vui có thể làm thuốc ngủ của anh, sau này bất cứ khi nào anh ngủ không được, đều hoan nghênh tới tìm tôi.”

Lăng Lang khi đó đã có chút buồn ngủ, trong miệng mơ hồ như nói mơ: “Vậy lần sau tôi cũng không thể mặc đồ ngủ sao? Ít nhất cũng cho tôi mặc cái quần lót đi.”

Phong Hạo mỉm cười, “Không được, mặc kệ có tôi ở đó hay không, đã lên giường của tôi, không thể mặc quần áo, đây là quy củ của tôi.”

Điện thoại trong phòng vang lên một tiếng, Phong Hạo cảnh giác nhấc lên ống nghe, “Alo?”

“Là tôi.” Thanh âm người đại diện rõ ràng không vui, “Lăng Lang đang ở chỗ cậu?”

Phong Hạo đưa mắt nhìn Lăng Lang bên người, tối hôm qua ngủ quá muộn, tiếng chuông điện thoại cũng không đánh thức được anh.

Hắn hạ thấp giọng, “Học trưởng còn đang ngủ, có chuyện gì không?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hít khí tức giận.

“Có việc, nếu cậu ta không cần phòng của mình thì đem hủy phòng đi, còn có thể giúp đoàn phim bớt đi ít kinh phí.”

Phong Hạo cười, “Tôi sẽ suy xét lời anh.”

Người đại diện cảm thán chỉ số thông minh của người trường Hồ Ảnh thật thấp, đang nói dối nghe cũng không hiểu.

“Quên đi, hai cậu xem thời gian rồi đến đây đi, đừng quên hôm nay phải đi khu bờ biển phía Đông quay dã ngoại.”

Phong Hạo cúp điện thoại, Lăng Lang cũng mơ mơ màng màng tỉnh, “Đang nói chuyện với ai?”

“Người đại diện của anh gọi đến kiểm tra phòng.” Phong Hạo hôn nhẹ lên trán anh chào buổi sáng.

“Nói gì?”

“Nói chúng ta bị muộn rồi.”

Lăng Lang ngồi bật dậy, bởi vì quá nhanh nên trước mắt tối sầm, lại ngã xuống.

“Chậm một chút,” Phong Hạo giúp anh xoa xoa mắt.

“Mấy giờ rồi?” Lăng Lang nhìn đồng hồ, “Trời, tôi lại có thể ngủ thẳng đến giờ.”

“Nhìn anh ngủ rất ngon, không đành lòng đánh thức.”

Lời Phong Hạo nhắc nhở Lăng Lang, tối hôm qua anh lăn qua lộn lại ngủ không được, nhất thời ý thức mơ hồ gõ cửa phòng Phong Hạo, buổi sáng tỉnh lại đối mặt Phong Hạo cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Phong Hạo phát giác anh xấu hổ, không dấu vết chuyển đề tài, “Đứng lên đi, hôm nay phần quay của chúng ta rất nặng.”

Ngoài bờ biển phía Đông hòn đảo nhỏ, phong cảnh vô cùng mê người, nước biển xanh lam, bờ cát trắng, cách đó không xa là một khu rừng rậm rạp.

Phong Hạo đem hết khí lực còn lại, kéo Lăng Lang từng chút lên bờ, trên mặt cát lưu lại dấu vết hẹp dài.

Phong Hạo mệt mỏi sau khi hoàn thành một loạt động tác đơn giản, không thể không đặt mông ngồi trên bờ cát thở dốc, đợi khôi phục thể lực một chút, mới giẫy dụa hướng đến rừng rậm.

Tìm được nguồn nước rồi, điên cuồng nhào vào, lặn một phát đến đáy hồ, một lát sau trồi lên mặt nước, vui vẻ ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, rất nhanh trở về bờ biển, lần thứ hai đi vòng lại trong tay đã có thêm một cái lá cây rất to.

Phong Hạo đem nước trong lá cây hướng miệng Lăng Lang đổ, nước theo môi đối phương chảy xuống, làm ướt một mảng cát sau cổ anh.

Phong Hạo không chút nghĩ ngợi liền ngậm hết phần nước còn lại vào miệng, tiếp theo môi kề môi hút nước cho Lăng Lang, Lăng Lang mi mắt động một chút, chân mày nhíu chặt, sau đó điên cuồng ho khan.

Lăng Lang mở mắt ra, gương mặt Phong Hạo gần trong gang tấc, hai người nhìn nhau chăm chú, ai cũng không nói gì, bầu không khí ái muội khiến người khản trương.

Phong Hạo dần cúi thấp đầu, bọn họ thậm chí nghe được tiếng tim đập của nhau, tại một khắc môi sắp chạm môi, Phong Hạo đột nhiên ngừng đầu điên cuồng chạy ra ngoài.

Lăng Lang cả kinh, rất nhanh liền phát hiện đối phương vì sao có cử động này, giờ phút này một cỗ khí lực mạnh mẽ trước nay chưa từng có tràn vào cơ thể anh, anh đứng lên lao đến bên người Phong Hạo, bắt tay lên miệng hướng giữa biển liều mạng thét: “Này! Chúng tôi ở đây!”

Thanh âm Lăng Lang biến mất trong mặt biển rộng, không có nửa điểm hồi âm, Phong Hạo thấy thể rút súng lục ra, giơ lên cao, lại chậm chạp không bóp cò.

“Còn không mau nổ súng? Anh đang làm gì? Mau nổ súng đi chứ!” Lăng Lang dùng sức lay Phong Hạo, Phong Hạo lại gắt gao nhìn chăm chăm phía xa, vẻ mặt lạnh lùng.

Lăng Lang cuối cùng từ phản ứng của đối phương phát giác có điểm không ổn, anh không muốn tin tưởng gian nan quay đầu lại, sau khi nhìn rõ ràng, tia sáng trong mắt cũng ảm đạm

Kia rõ ràng là một con thuyền hải quân.

“BRAVO! WONDERFUL! Qua (tôi) muốn thêm chỗ này một chút!” Đạo diễn hưng phấn kêu to.

Biên kịch vội vàng chạy tới, “Thêm thể nào?”

“Không cần kịch bản!” Đạo diễn bỏ qua âm thanh của biên kịch, vội vọt tới trước mặt hai người, mi phi sắc vũ kêu lên, “Làm tình! Sau đó các cậu phải làm tình!”

Lăng Lang có một loại xúc động muốn đem đầu của hắn nhện vào cát, “Chúng tôi trôi trên biển một tháng, người cũng muốn sắp chết, thể lực đâu mà làm chuyện này?”

“Đây là điện ảnh! Là nghệ thuật! Nghệ thuật cao hơn cuộc sống!” Đạo diễn giơ cao hai tay, “Thời điểm lâm vào tuyệt vọng, sẽ kích phát thú tính nguyên thủy của con người, đây là nghệ thuật qua muốn biểu đạt!”

Phong Hạo vui vẻ, “Đạo diễn ngài nói tiếng Trung thật tốt.”

“Phi thường cảm tạ.”

“Lúc này ngài phải nói ‘đâu có đâu có’.”

“Đâu có. Tóm lại, theo lời qua nói mà làm. Kịch bản hai người tự do phát huy, nhớ là nhất định phải biểu hiện được loại cảm giác đem sinh mệnh búng nổ phóng túng một lần cuối cùng!”

“Tự do phát huy nha học trưởng, anh đoán xem hai người chúng ta có ăn ý không?” Phong Hạo cười hỏi.

Lăng Lang đã tiến vào trạng thái chuẩn bị, “Tốt nhất là có, cảnh quay này nhất định phải cố một lần là qua.”

Sau khi để ý đó là một thuyền hải quân, sức lực cả người Lăng Lang nháy mắt bị rút ra, không có gì càng khiến con người khó chấp nhận hơn nỗi tuyệt vọng nấp đằng sau hy vọng, anh khẽ cong gối quỳ xuống, thống khổ che kín mặt.

Phong Hạo chậm rãi buông súng, tùy tay ném một bên, cũng quỳ một gối xuống, ôm Lăng Lang.

Ôm nhau như thế trong chốc lát, Phong Hạo lần theo cổ đối phương, một đường tình mịn hôn đến bên môi, từ lúc hai người phát sinh quan hệ trong ngực đến nay, đây là lần đầu tiên hắn biểu đạt tình cảm của mình ôn nhu như thế.

Lăng Lang bị hắn áp đảo ở trên bờ cát, khi hắn cắn cắn chỗ hầu kết, vẫn không nhúc nhích tùy ý đối phương, đầu lưỡi Phong Hạo nhẹ nhàng liếm một cái, người dưới thân lập tức từ sâu trong yết hầu phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Lăng Lang đột nhiên quần lấy cổ của đối phương, chủ động cùng hắn ôm hôn, vô luận từ góc độ nào đều nhìn ra được hai người đã động tình. Lăng Lang ôm Phong Hạo lặn một vòng, từ phía dưới đối tới mặt trên, ngay sau đó, một vật thể lạnh như băng để ở ấn đường Phong Hạo.

Lăng Lang nương theo một vòng lặn vừa rồi, lấy được súng ngắn trên mặt đất, nhất cử nhất động của anh nhắc nhở Phong Hạo rõ ràng, quan hệ của hai người họ từ trước đến nay đều không phải tình nhân gì cả.

Đã từng là Phong Hạo ở trên, Lăng Lang ở dưới, Lăng Lang chính là bị bắt thừa nhận xâm phạm của hắn như vậy.

Hiện giờ, vị trí trên dưới đã đảo lộn, Lăng Lang dùng súng chĩa vào đầu hắn, khí lực lớn đến mức hận không thể đâm thủng da xương.

Hai người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, hô hấp đều vì nụ hôn sâu vừa rồi mà có chút hỗn loạn.

Thời gian như ngưng đọng tại giờ khắc này, trong đất trời chỉ còn lại hai người họ.

Phong Hạo ngưng mắt nhìn người trước mặt, không có phẫn nộ, không có sợ hãi, không có hối hận.

Trong mắt Lăng Lang hiện lên một tia phức tạp, anh ném súng, ôm lấy đầu Phong Hạo, hung hăng hôn xuống.

16. Chương 16: Phơi Bày Trước Ánh Sáng

Một khắc Lăng Lang hôn lên kia, anh đột nhiên ý thức đây là nụ hôn trên màn ảnh đầu tiên của mình.

Là do Mạc tiên sinh bày mưu tính kế, trong mười năm qua anh đóng phim tình cảm cực kỳ ít, có vài cảnh hôn môi đều là thông qua kỹ thuật quay mà tạo nên, anh thậm chí không rõ khi diễn cảnh hôn chỉ cần tạo dáng là được, hay phải như Phong Hạo vậy ngay cả đầu lưỡi cũng với vào.

Phong Hạo hôn giống hệt bản chất con người hắn đang diễn, miệng lưỡi cực nóng, bá đạo hữu lực, hôn đến mức đại não Lăng Lang gần như thiếu dưỡng khí. Lăng Lang rất nhanh bị Phong Hạo dẫn dắt, anh không cam lòng hôn trở lại, hai người vong tình ôm hôn đến quay cuồng, trên bờ cát trắng lưu lại dấu vết tình yêu.

Phong Hạo lại một lần nữa nắm giữ quyền chủ động, hắn đem Lăng Lang đặt dưới thân, cũng không biết có phải do đoàn phim cố ý thiết kế trang phục rất mỏng, Phong Hạo rất dễ dàng vạch y phục tìm tòi trên người đối phương.

“Dừng!” Lăng Lang đẩy hắn ra, “Đây là bộ y phục duy nhất của tôi, cậu xé rồi muốn tôi tìm quần áo thay ở đâu?”

Phong Hạo ngượng ngùng vỗ vỗ cái trán, “Là tôi sơ sót, làm lại đi.”

Tổ trang phục lập tức lấy quần áo cho Lăng Lang thay, trợ lý thừa dịp người khác không chú ý đem bộ đồ vừa thay ra cất kỹ.

“Cô lấy cái đó làm gì?” Người đại diện đã phát hiện động tác lén lút của trợ lý.

“Đạo cụ có giá trị kỷ niệm như vậy, về lên mạng bán đấu giá nhất định được không ít tiền.”

Người đại diện khóe miệng co giật, “Cô có muốn tìm Lăng Lang ký tên lên luôn không?”

“Đúng ha!” Trợ lý vỗ tay một cái, “Còn chữ ký của Phong Hạo nữa!”

Cô vui vẻ vỗ người đại diện, “Cảm ơn anh nhắc nhở!”

“Tốt lắm, làm lại từ... cảnh bắt đầu hôn môi, ” đạo diễn phân phó.

Lăng Lang không thể hiểu nổi , “Vì sao không thể bắt đầu từ chỗ hôn môi xong?”

“Như vậy cảnh quay không mạch lạc, rất khó coi!”

“Có thể nhờ hậu kỳ...”

“Qua mới là đạo diễn, ” đạo diễn kiên định cắt đứt hẳn, “Đây là nghệ thuật của qua!”

Hai người lại một lần nữa quần vào nhau, lần này Phong Hạo không dùng thủ đoạn thô bạo, mà là ôn nhu giúp anh cởi bỏ quần áo.

“NO NO NO! CUT CUT CUT!” Đạo diễn đan chéo hai tay, “Như vậy rất không có kịch tính, không phù hợp tình tiết làm tình lúc gần chết!”

“Tôi lúc gần chết sẽ không nghĩ đến làm loại chuyện này.” Lăng Lang lạnh lùng nói.

Đạo diễn chuyển hướng qua Phong Hạo.

“Bản thân tôi ngược lại rất có hứng thú thử một lần, ” Phong Hạo mỉm cười nói.

“Nê nhìn xem tư tưởng giác ngộ của người ta kìa!” Đạo diễn quay đầu lại giáo huấn Lăng Lang, “Đây mới là một hình mẫu diễn viên ưu tú nê cần tu dưỡng!”

Sắc mặt Lăng Lang cực kỳ khó coi, Phong Hạo bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Làm sao bây giờ?”

“Cậu nằm, tôi tới.”

Lại là một đoạn ôm hôn đến quên mình thật lâu, nụ hôn vừa chấm dứt, hai người đều kịch liệt thở hổn hển.

Lăng Lang từ trên người Phong Hạo rời đi, cởi áo dùng sức ném qua một bên, lần thứ hai cúi xuống gặm cắn đôi môi đối phương, hai người liều mạng thiêu đốt tình cảm mãnh liệt trong những giờ cuối cùng của sinh mệnh, tựa hồ ngay cả một khắc cũng không chờ nổi.

“CUT—— ”

“Lại làm sao vậy!” Lăng Lang ngồi thẳng lên cả giận nói.

Quay phim sợ tới mức nói năng lộn xộn, “Có, có, có, một con, con cua, bò, bò trước, trước, ống kính .”

Phong Hạo cười phụt một tiếng, quay phim dưới cái nhìn nhiệt độ thấp của Lăng Lang sợ run người.

Hai người diễn đoạn này lặp lại rất nhiều lần, lần nào cũng vì một ít lý do rất cổ quái mà NG, lần lỵ kỳ nhất là phó đạo diễn đột nhiên hô to một tiếng —— ai đem phân chim thả trên đầu tôi , vì thế phải quay lại.

Lại một lần nữa bị kêu ngừng, Lăng Lang cơ hồ ngay cả ý muốn giết người đều có.

Đạo diễn nhìn nhìn sắc trời, “Hôm nay dừng ở đây đi, ngày mai tiếp tục.”

Lăng Lang không hiểu ra sao cả, “Giờ mới giữa trưa mà thôi.”

“Đúng vậy, nhưng mặt trời đã đổi phương vị rồi, lúc đứng bóng các cậu phía Tây, lúc nằm xuống bóng lại đổ về phía Đông? Như vậy không khoa học.”

“Người xem làm sao có thể chú ý tới nhiều như vậy?”

“Phim của qua cần chặt chẽ cẩn thận.”

“Nếu chặt chẽ cẩn thận chúng ta đã không nên quay đoạn này.”

“Qua muốn thăng hoa trong chặt chẽ cẩn thận.”

“Thăng hoa thì đừng quần mặt trời ở chỗ nào!”

“Hừ ——” đạo diễn đem ngón trỏ đặt lên miệng, sau đó nhắm mắt lại, mở ra hai tay hít sâu, tựa hồ ở hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

Thật lâu sau, hần chậm rãi mở mắt ra, “Đây là nghệ thuật.”

Lăng Lang âm trầm nghiêm mặt ngồi ở bên sân, có người từ phía sau anh lặng lẽ tới gần, bay nhanh đến hôn phớt trên mặt anh như chuồn chuồn lướt nước.

Lăng Lang kinh hãi, anh khẩn trương nhìn chung quanh, xác nhận tất cả mọi người đều đang bận, không ai chú ý tới bên này, mới thấp giọng quát, “Cậu điên rồi sao? Sẽ bị người ta thấy.”

Phong Hạo quần đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống, “Học trưởng khẩn trương vì sợ sẽ bị người phát hiện, mà không phải vì chuyện tôi hôn trộm anh sao?”

Lời của hần khiến trên mặt Lăng Lang thoáng vẻ mắt tự nhiên, nếu không phải Phong Hạo nhắc nhở, Lăng Lang căn bản không ý thức được ý nghĩ chân thật trong nội tâm mình.

Phong Hạo ha ha cười rộ lên, “Chúng ta thế này cứ như đang yêu đương vụng trộm.”

Lăng Lang không hé răng, Phong Hạo tại nơi khuất tầm nhìn trộm dè lại tay anh, Lăng Lang tránh thoát, Phong Hạo lại nắm, lần này Lăng Lang rút tay ra hai lần không được, đành ngoan ngoãn bất động mặc kệ hần cầm tay mình.

“Học trưởng, anh hôm nay cảm xúc rất không ổn định, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lăng Lang tránh cửa tầm mắt hần, quay đầu nhìn ra biển.

“Rất nhiều diễn viên cũng nhập diễn, chuyện này rất bình thường, cho nên rất nhiều người sau khi đóng xong phim tình cảm sẽ đến với nhau, ” thái độ nói chuyện của Phong Hạo như một chuyên gia trên phương diện này, “Nhưng loại tình yêu này chưa hẳn lâu dài, bởi vì bọn họ nhắm lẫn chính mình với nhân vật trong phim.”

Phong Hạo nắm thật chặt tay anh, “Tôi biết học trưởng luôn luôn là người diễn rất nhập tâm, nhưng tôi tin tưởng ở phương diện cảm tình học trưởng nhất định sẽ không qua loa như vậy, nhập diễn là cái có rất tốt, nhưng anh xác định sẽ lừa mình dối người mãi như vậy sao?”

Lăng Lang nhắm mắt lại, Phong Hạo ở trước mặt anh lúc nào cũng giống có thuật đọc tâm, cậu ta tựa như một người hiểu biết bản thân rất nhiều năm, ngay cả bí mật tận nơi sâu nhất dưới đáy lòng cũng không thể đào thoát khỏi ánh mắt của cậu ấy.

Anh thừa nhận vừa rồi trong lúc diễn đã khiến anh phát sinh loại tình cảm không bình thường, anh cũng đã dùng lý do quá nhập vai cố thuyết phục mình, khiến mình tin tưởng đây chẳng qua là tình cảm của nhân vật, mà không phải bản thân mình đối với Phong Hạo có niệm tưởng gì.

Nhưng trong nháy mắt Phong Hạo đã đập nát biểu hiện giả dối đó, khiến những không dám đối mặt của anh, tình cảm chân thực trong lòng anh, tính hướng đặc biệt của anh, đều như tấm đệm phơi trên cát trắng, chịu ánh sáng lúc giữa trưa chiếu thẳng. Bạn đang ?

Một con cua bò ngang qua, hai người đang tập trung tinh thần đều không nhận thấy gì khác thường, tên chó săn đang cách đó mấy trăm mét dùng kính viễn vọng quan sát bên này đề xuống nút điều khiển từ xa, một cái máy ảnh nhỏ buộc trên mình của bắt đầu hoạt động.

Trang bị camera trên thân động vật là thủ pháp phổ biến được các nhà nghiên cứu đời sống sinh vật ứng dụng từ lâu, nhưng dùng cho chó săn săn ảnh minh tinh thì xưa nay chưa từng có, bởi vì cách chụp này giống như đánh bạc, mà hiển nhiên tên chó săn này vận khí không tệ.

Điện thoại trên bàn làm việc chủ biên xé chiều hôm đó liên vang lên, đúng là điện thoại của tên săn tin đó.

“Trang đầu ngày mai để cho tôi,” hần vẫn cầm điện thoại, từng tấm từng tấm lật xem thành quả hôm nay, khóe miệng cong lên biểu hiện tâm tình rất tốt của hần lúc này.

Ánh mắt chủ biên lập tức phát sáng: “Có phải câu được cá lớn không?”

“Rất nóng rất mới.” Tên săn tin bật cười, “Đêm nay chắc phải vất vả các đồng nghiệp tăng ca rồi.”

Lượng in ấn tăng gấp đôi, nhưng vừa sáng sớm đã bị tranh mua bằng hết, trên đất liền như bị dội một quả bom tấn, rất nhanh tin tức lan đến trên đảo, tờ báo có bức ảnh chụp cận cảnh chân dung được đem đến, người đại diện vừa nhìn thấy tiêu đề thì chút nữa chết vì nhồi máu cơ tim.

Hắn lười gõ cửa phòng Lăng Lang, trực tiếp tìm tới phòng 1606, lúc Phong Hạo mở cửa, Lăng Lang vừa vặn từ trong phòng tắm bước ra, người đại diện bị một bộ tư thế ở chung phòng của hai người chói mù mắt.

“Cậu... cậu... các cậu... quả thực điên rồi mà!” Người đại diện đem bức ảnh trên báo vỗ vỗ vào người Phong Hạo, “Cậu nhìn xem cậu nhìn xem, tôi đã nói sớm muộn các người sẽ đùa ra lửa!”

Phong Hạo cúi đầu nhìn, tiêu đề lớn trên trang nhất thật bắt mắt – Chuyện tình cảm yêu đương kinh thiên của Ảnh đế Lăng Lang bị phơi bày – phía dưới là bức ảnh chụp trong khoảnh khắc khi Phong Hạo hôn trộm, quả thực nhìn như là đứng trước mặt mà chụp.

Phong Hạo thực kinh ngạc ước lượng một chút, “Góc độ này...”

Lăng Lang cũng đi đến bên cạnh hắn nhìn, “Chỉ có thể là đặt trên mặt đất.”

“Chôn dưới cát? Cái này không thực tế.”

Người đại diện chịu không nổi, “Hai người các cậu có thể dừng thảo luận vấn đề kỹ thuật bây giờ hay không? Tôi sớm đã cảnh cáo các cậu đừng khinh suất, Lăng Lang mười năm qua...”

Phong Hạo quay đầu đối Lăng Lang nói, “Học trưởng anh thấy thế nào?”

Người đại diện giận, “Cậu lại không chờ tôi nói hết!”

Lăng Lang hạ mắt suy tư một chút, không lên tiếng, ngược lại người đại diện khoa trương ho hai tiếng.

“Xem ra lần này gạo đã nấu thành cơm, ” Phong Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Này! Tôi còn ở đây!”

“Không bằng thừa cơ hội này công khai chuyện yêu đương của tôi và học trưởng đi, ” Phong Hạo chân thành nói.

“Không được coi thường sự tồn tại của tôi! !”

Di động người đại diện vang lên, hắn thở phì phì bắt máy.

“Cái đó đều là truyền thông nói bừa.”

“Tôi không thừa nhận có chuyện này!”

“Cái gì? Cần đến đây?”

Hắn dùng ánh mắt không hảo hữu trừng Lăng Lang, “Được được tôi biết rồi.”

“Công ty đã phái người đến đây, ngày mai tới.” Hắn treo điện thoại, “Hai người còn thời gian một ngày thảo luận xem chuyện này cần xử lý thế nào!”

Hiện giờ Lăng Lang đã là nghệ sĩ danh xưng với thực dưới quyền quản lý của công ty giải trí Diệp Thị, tổng công ty rất coi trọng chuyện lần này, phái một người quản lý (ngang quyền giám đốc) tự mình đến xác thực.

Quản lý cùng thư ký, Phong Hạo cùng Lăng Lang, người đại diện hai bên, sáu người ngồi xuống thảo luận chiến lược kế tiếp.

Trước mặt quản lý là nguyên xi tờ báo, “Lần này ảnh chụp rất rõ ràng, số lượng cũng nhiều, chứng cứ vô cùng xác thật, chỉ sợ khó mà lật đổ.”

“Làm sao mà lật không đổ?” Người đại diện của Lăng Lang kích động nhất, “Như tấm này, có thể nói là do góc chụp tạo ra cảnh ái muội, nhân trên quần áo có thể nói là khách sạn dán sai, tấm này, tấm này...” hắn dùng ngón tay chỉ chỉ lên bức ảnh chụp hai người hôn trộm ở trang đầu, “Tấm này có thể giải thích là đang nói thầm!”

“Không có khả năng,” thư ký chỉ lên tấm ảnh, “Chỗ này tay đều nắm lại với nhau, còn phóng đại, nếu nói là đang nói thầm cũng không cần phải nắm tay chứ!”

Người đại diện lập tức quay đầu dùng ánh mắt giết người nhìn Phong Hạo, Phong Hạo vô tội nhún nhún vai.

“Xã hội bây giờ rất cởi mở, nghệ sĩ thừa nhận tính hưởng của mình cũng chưa hẳn sẽ bị kỳ thị, có khi còn có thể hấp dẫn càng nhiều fan là giới đồng chí và hủ nữ nữa.” Thư ký đề nghị.

“Không thể!” Người đại diện một hơi từ chối, “Đối với Phong Hạo mà nói đương nhiên không sao cả, lượng fan của cậu ta không lớn, lại là tiểu nữ sinh chiếm đa số, scandal với cậu ta mà nói có trăm lợi mà không một hại.”

“Nhưng Lăng Lang làm sao đây? Lăng Lang qua nhiều năm tích lũy lượng fan cố định như vậy, đa số đều là người trưởng thành lớn tuổi, quan niệm vẫn còn rất bảo thủ, hình tượng trong giới của cậu ấy cũng luôn là điển hình của việc giữ mình trong sạch, nếu ngang nhiên come out, lượng fan này nhất định thành anti-fan!”

“Lăng Lang tất nhiên sẽ tổn thất một lượng fan nhất định, nhưng đồng thời cũng sẽ có thêm rất nhiều fan mới, nếu so số lượng chưa chắc sẽ ít hơn lượng fan mất đi, ” thư ký phản bác hẳn.

“Nhưng fan cũ chú ý là diễn kỹ của cậu ta, fan mới chỉ biết quan tâm đến chuyện thị phi đời tư của cậu ta, đây căn bản không phải fan thực thụ!” Người đại diện kích động hoa chân múa tay đến là vui sướng, “Các cô ấy không có độ trung thành gì đáng nói, nếu một ngày hai người họ trở mặt, lượng fan này sẽ chống đối còn ác liệt hơn so với bất cứ ai!”

Thư ký nhìn về phía quản lý, quản lý háng giọng, “Anh phân tích thật sự có đạo lý, nhưng tình huống trước mắt này, công ty cũng đành đành phải theo lao. Ý kiến nội bộ của chúng ta, là muốn cho hai người tạm thời lựa chọn chấp nhận, tin tức này là một con dao hai lưỡi, trước mắt đối với bộ phim sắp phát hành mà nói đúng là một mảnh lời tuyên truyền tốt.”

Người đại diện không còn lời nào để nói, hẳn đẩy người đại diện của Phong Hạo, muốn cho cậu ta cũng nói vài lời, nhưng người đại diện của Phong Hạo chỉ là hình thức, bình thường hẳn chuyện gì cũng nghe Phong Hạo, tại loại thời khắc mấu chốt thế này càng không có khả năng đứng ra giải quyết.

“Tôi, tôi không có ý kiến gì, đều nghe Phong Hạo, ” hẳn nơm nớp lo sợ mà đem quyền quyết định vứt cho Phong Hạo.

Phong Hạo luôn luôn trầm mặc lên tiếng, hẳn mở miệng nói với người đại diện của Lăng Lang, “Tôi hiểu được băn khoăn của anh, thẳng thắn mà nói, việc anh lo lắng cũng chính là nguyên nhân tôi do dự cho tới nay, chỉ là tôi không đồng ý anh giả sử chúng tôi một ngày kia trở mặt, bởi vì chuyện giả sử này không có khả năng xảy ra.”

Hắn đưa mắt hướng về Lăng Lang, “Cho nên tôi không công khai, hoàn toàn là do băn khoăn ý kiến của học trưởng.”

“Chỉ cần học trưởng không đồng ý, chẳng sợ người người đều khẳng định tôi đang nói dối, tôi cũng sẽ thể thốt phủ nhận.”

“Nhưng chỉ cần một câu của học trưởng, tôi cũng có thể một giây sau liền mời họp phóng viên, trước mặt toàn thể giới tỏ rõ tâm ý của tôi.”

Phong Hạo vừa nói xong, toàn trường an tĩnh lại, tất cả mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Lăng Lang, kiên nhẫn chờ đợi ý kiến cuối cùng của đương sự.

Sau một lúc trầm mặc, Lăng Lang bình tĩnh mở miệng, “Tôi không có ý kiến.”

17. Chương 17: Tín Ngưỡng

Nghe xong quyết định của Lăng Lang, trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình khác nhau, Phong Hạo là vui sướng, quản lí là vui vẻ, thư ký nhăn tình sáng lên, người đại diện của Phong Hạo mặt lộ vẻ kinh ngạc, mà người đại diện của Lăng Lang lại là khó có thể tin.

“Vậy được rồi, cứ quyết định vậy đi, ” thừa dịp người đại diện không mở miệng, quản lí giành trước một bước hạ chỉ thị, “Về quan hệ hai người, chúng ta cứ xử lý như vậy...”

“Đối ngoại, chúng ta không phủ nhận, không làm rõ, không hồi đáp cũng không công khai, đối với truy vấn của truyền thông, cứ lập lờ, lúc cần thiết, cho mấy tay săn tin một chút ngon ngọt, trước khi phim được công chiếu cần dùng chiêu bài ám muội, thỏa mãn khẩu vị thị hiếu công chúng.”

“Trong lúc đó hai người các cậu mặt ngoài không cần quá nhiều tiếp xúc thân mật, nhưng lại cần tạo nên một quan hệ lén lút thân mật bề ngoài giả dối ...Tuy tôi cũng không biết chuyện này có phải là giả dối hay không.”

“Bình thường lúc tiếp thu phỏng vấn, có thể làm bộ như vô ý tiết lộ riêng tư của đối phương, đương nhiên, nhất định phải là điểm tốt. Về mặt phương tiện, có thể tấn công các trang mạng hoặc cộng đồng của giới trẻ, ví dụ trên weibo có thể để lộ vài chuyện nhỏ giữa hai người.”

Quản lí liên tiếp lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, khiến Lăng Lang không khỏi hoài nghi công ty đã sớm có tính toán, cơ bản là không cần tham khảo ý kiến của mình.

“Tôi không có Weibo.” Anh nói

“Cậu có, người follow cũng rất nhiều, tuy rằng hai phần ba là cương thi (chỉ fan giả),” người đại diện giọng điệu không hòa hảo: “Cái người trợ lý ngu ngốc của cậu một mực bắt chước ngữ khí của cậu giúp cậu xử lý.”

“Tài khoản cậu ấy có follow ai không?” Quản lí hỏi.

“Không một người nào,” thư ký thay người đại diện trả lời, “Còn rất giống những chuyện Lăng Lang có thể làm ra, tôi cũng có chú ý, cô ấy COS (cos là cosplay, nghĩa là giả trang) thực sự rất không tồi.”

“Vừa lúc, về kêu cô ấy follow tài khoản của Phong Hạo.”

Phong Hạo cười híp mắt, “Học trưởng, tôi muốn trở thành người duy nhất anh theo dõi nha.”

Lăng Lang mặt không chút thay đổi, “Chúc mừng cậu lại có thêm một cái fan cương thi.”

Quản lí lại lo lắng nói với Lăng Lang, “Sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ, công ty không tiện nhúng tay, hướng chỉ trước nay cậu vẫn là một ngoại lệ, luôn độc lập độc hành, tự do theo ý mình đã quen. Có điều chuyện này ảnh hưởng sự nghiệp diễn viên của cậu, quan hệ trọng đại, hy vọng cậu lý trí, không nên tùy tiện hành xử, trước khi có bất kỳ hành động gì xin hãy thương lượng với công ty rồi hãy quyết định.”

Hắn lại chuyển qua Phong Hạo, “Cậu tuy không phải nghệ sĩ dưới tay Diệp Thị, nhưng trong chuyện này cậu có ràng buộc với Lăng Lang, nên cũng hy vọng cậu nghe theo sắp xếp của công ty chúng tôi.”

Quản lí hai tay chống trên bàn, thân thể nghiêng tới trước, như đinh đóng cột nói, “Vấn đề cuối cùng, xét về mặt quan hệ xã hội cũng rất quan trọng, không thể có sai sót, đó chính là hai người các cậu không ai được công khai tính hướng, trước khi chưa tìm được lý do thích hợp cũng không, thể, chia, tay!”

Thoát y, hôn môi, vuốt ve, ôm, liền mạch lưu loát.

Hai người cầu xé cắn đánh lẫn nhau, hận không thể đem đối phương ăn luôn vào bụng.

Mỗi một diễn cảm đều tinh tế, mỗi một động tác đều bao hàm tình cảm mãnh liệt.

Nếu nói đây là một đoạn tình ái nóng bỏng, không bằng nói là một hồi chiến tranh trắng trợn.

Đạo diễn vỗ mạnh đùi, tốt, chính là loại cảm giác này, đây là nghệ thuật mà qua theo đuổi!

Nhân viên công tác cũng bị lay động , trong diễn xuất của hai người, bọn họ không thấy có gì thấp kém hay dâm ô, mỗi một cái hôn môi đều thần thánh đến mức khiến người kính ngưỡng.

Đó là ngọn lửa sinh mệnh hùng hực thiêu đốt, là tình cảm đích thực nhận định sau khi cùng đi qua sinh tử, là nỗi tuyệt vọng vô tận khi niềm hy vọng vượt qua tay, là ánh sáng sinh ra từ trong tuyệt vọng.

Chưa bao giờ trải qua một quá trình quay phim khiến họ cảm động đến thế, cũng chưa từng có đôi diễn viên mà tài năng khiến họ bội phục đến thế, lúc đạo diễn hô “PASS” mọi người đều không thể kiềm lòng mà vỗ tay, tiếng la “BRAVO” tràn lan từng đợt.

“Kỹ thuật diễn của học trưởng thật quá tuyệt vời, tôi đều bị anh ảnh hưởng đến mức nhập tâm,” Phong Hạo cảm khái nói, “Thực hận không thể cùng anh lăn trên giường ngay bây giờ.”

“Cậu có thể dừng nói một câu đứng đắn lại tiếp theo một câu châm chọc không?” Lăng Lang thường cảm thấy tư thái của hắn quá mức thành thực, cơ hồ không có kẽ hở.

Phong Hạo nở nụ cười, “Vậy một câu đứng đắn tiếp sau một câu châm chọc thì có thể chứ?”

Hắn ghé sát vào: “Học trưởng, anh lúc ân ái biểu tình thật gợi cảm, tôi vừa rồi thật sự muốn đem anh làm,” hắn lại trở lại khoảng cách bình thường, “Sau khi về nước chúng ta ở chung đi?”

Lăng Lang ngẩn ra, ” Câu sau là nghiêm túc?”

“Nghiêm túc.”

Lăng Lang nhìn hắn một lúc lâu: “Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ.”

Phong Hạo tâm hoa nộ phóng (cực kỳ vui vẻ)theo sát Lăng Lang, “Ở chung với tôi có rất nhiều ưu đãi đó, tôi nấu ăn rất ngon.”

“Tôi tự nấu cơm được.”

“Tôi còn có thể làm hết việc nhà.”

“Tôi cũng rất thích dọn dẹp.”

“Ở nhà tôi anh không cần phải làm gì hết.”

“Tôi không thích làm côn trùng ăn bằm.”

“Tôi không phải muốn anh làm côn trùng ăn bằm, tôi muốn anh là sủng vật của tôi.”

Lăng Lang đứng lại.

“Tôi rất chân thành, ” Phong Hạo bổ sung nói, “Câu này là nghiêm túc.”

“Tôi có thể tin tưởng anh không?”

Trên màn hình, Lăng Lang sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tan rã, cận kề cái chết.

“Đương nhiên, ” Phong Hạo nằm bên cạnh anh, tình huống cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng còn gượng chống đỡ, “Chỉ cần tôi còn một hơi thở, nhất định có thể đem cậu còn sống mang về lục địa.”

Hắn kiên định bắt lấy tay anh, “Tôi nhất định làm được.”

“A, ” Lăng Lang cười nhẹ một tiếng, khép lại mắt, “Anh hối hận không?”

Phong Hạo chậm rãi lắc đầu, “Cuộc đời tôi, cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là hối hận.”

“Phong Lang Phong Lang! Theo gió vượt sóng!”

Đoàn người vừa xuống máy bay đã bị lượng lớn fan bao vây, các cô ai cũng cầm quảng cáo giống nhau, còn có mấy tấm ảnh Lăng Lang cùng Phong Hạo chụp chung, trong đó đương nhiên có tấm ảnh trên bìa tạp chí kia.

“Ai nghĩ ra cái khẩu hiệu rách nát này chứ, lại còn ‘theo gió vượt sóng’”. Người đại diện tâm tình không tốt đến mức muốn chửi thề, “Tôi thấy cũng chẳng khác gây sóng gió bao nhiêu.”

Phong Hạo vốn đang mỉm cười theo lệ với nhóm fan, sau khi nghe được lời hắt hủi thì ý cười càng đậm, ánh mắt loàn loàn.

Lăng Lang đi phía sau cùng của đoàn, trước sau như một mặt không chút thay đổi, mắt nhìn thẳng không chớp, như thể những người xung quanh đều không tồn tại.

Nhìn thấy hai người một trước một sau đi tới, các fan điên cuồng hét chói tai, tiếng vang muốn thổi bay nóc sân bay.

“Không thể phủ nhận, lượng fan đồng chí lần này đến nhiều hơn so với lần trước nhiều.” Trợ lý nhắc nhở người đại diện.

“Vậy thì sao.” Người đại diện vẫn khó chịu, “Chẳng qua là muốn bắt quái chuyện đời tư của Lăng Lang thôi, Lăng Lang cũng không phải loại nghệ sĩ cần dùng scandal để nổi tiếng, nếu cậu ta như vậy đã không phải Lăng Lang mà tôi muốn bồi dưỡng.”

“Gì chứ, anh đang chơi trò dưỡng thành với mình tinh sao?” Trợ lý ngạc nhiên.

“Cô thì biết cái gì,” người đại diện không vui lắm bầm, “Ế khoan, cô đang phát gì đó?”

“Gian hàng trên mạng của tôi,” trợ lý mỉm cười đưa một cái thẻ cho fan, “Hoan nghênh đến thăm gian hàng, hiện tại đang bán đấu giá y phục hóa trang của Lăng Lang bị Phong Hạo xé rách, trên đó còn có chữ ký của hai người nha thân ái ~.”

Fan cuồng đuổi theo Phong Hạo cùng Lăng Lang, đuổi tới trong xe cũng không chịu bỏ cuộc, còn chạy băng băng theo xe, cố gắng chụp nhiều cảnh hai người với nhau một chút.

Nhìn ra được công ty đối với chuyện này vô cùng xem trọng, bình thường để Lăng Lang dùng xe có rèm che giờ đổi thành một cái xe dài hơn, nhét cả Phong Hạo vào, không có lúc nào không ám chỉ với fan hai người họ quan hệ tốt đến mức ngồi chung xe.

Người đại diện từ ghế lái phụ quay đầu dò xét, “Lăng Lang cậu về nhà thu dọn một chút, tôi tìm gian khách sạn cho cậu ở trước.”

Lăng Lang khó hiểu, “Vì sao phải ở khách sạn?”

“Chuyện này...” Người đại diện không được tự nhiên nhìn nhìn Phong Hạo một bên.

Lăng Lang cũng liếc mắt người bên cạnh một cái, “Không cần ngại, anh nói đi.”

Người đại diện cẩn thận tìm từ nhẹ nhàng, “Nhà của cậu... đến hạn trả tiền thuê theo hợp đồng, chủ nhà muốn cậu... Cậu trước mắt cứ dọn đi, ủy khuất một chút ở khách sạn vài ngày, ngày mai tôi sẽ đi coi nhà khác cho cậu.”

Người đại diện nói dối như thiên phương dạ đàm*, một người như Lăng Lang sao có thể ở nhà thuê, thậm chí lưu lạc tới nông nổi bị chủ nhà đuổi, nhưng Phong Hạo nghe xong sắc mặt vẫn bình thường, không tỏ ra nghi ngờ gì.

*Thiên phương dạ đàm là tên tiếng Hoa truyện “Nghìn lẻ một đêm”, ở đây ý chỉ những chuyện huyền ảo không thể xảy ra.

Lăng Lang nhú nhú mày, nơi anh ở là do Mạc tiên sinh cấp, những năm gần đây tuy rằng kiếm cũng không ít tiền, nhưng không hề có bất động sản đứng tên mình, anh cũng chưa từng nghĩ đến một ngày đối phương sẽ thu hồi nhà.

“Tôi biết rồi, tôi về thu thập đơn giản một chút lập tức rời khỏi.” Anh bình tĩnh lại.

“Ở khách sạn rất bất tiện, lại không thoải mái, còn có thể bị bọn săn tin theo dõi.” Phong Hạo chen lời, “Chi bằng trước cứ đến nhà tôi ở đi, dù sao nhà tôi rất lớn, cũng rất an toàn.”

Hắn vừa nói xong, người đại diện lập tức dùng sóng điện mắt giết chết hắn, phòng ốc rộng có chỗ xài hả? Hai người các cậu còn không phải ở chung một phòng? An toàn có chỗ xài sao? Cậu mới là người nguy hiểm nhất thế giới á!

Hắn lại cố gắng dùng ý niệm thao túng Lăng Lang: mau cự tuyệt mau cự tuyệt mau cự tuyệt mau cự tuyệt!

Lăng Lang hạ xuống mí mắt, chưa nói nhận lời, nhưng cũng không cự tuyệt, người đại diện vốn đã quen thuộc anh hiểu rằng, đây chính là biểu hiện anh ngầm đồng ý.

WTF! Người đại diện cảm giận quay đầu đi, không chịu chết tử tế mà nhìn qua kính chiếu hậu, lúc chứng kiến Phong Hạo lại trộm hôn Lăng Lang, hắn rớt cục xù lông, “Hai người các cậu thu liễm một chút cho tôi!”

Phong Hạo đã trở thành người thứ ba sau người đại diện được vào nhà Lăng Lang, nhưng hắn rất tự giác lưu tại phòng khách, không tự tiện tiến vào phòng ngủ của anh.

Lăng Lang yên lặng vào nhà thu thập hành lý, anh ở đây mười năm, vậy mà đồ đạc thiết yếu cần mang đi còn không đầy một thùng.

Những minh tinh khác, các thương hiệu may mặc cung cấp trang phục nhiều đều mặc không hết, Lăng Lang lại chỉ có vài bộ, về phương diện này anh thật sự không hề giống một ảnh đế, thậm chí không giống một nghệ sĩ.

Sau khi chuẩn bị tốt đồ đạc của mình, anh nhìn quanh một vòng, cuối cùng lấy cái tủ sắt ở đầu giường, đặt cùng một chỗ với hành lý.

Làm xong tất cả chuyện này, anh mới đến căn phòng cách vách, hoa hướng dương trong bình đã khô héo từ lâu, cái màn hình LCD trên tường vẫn như cũ tối đen một mảnh. BẠN ĐANG ?

Lăng Lang đến vị trí quen thuộc của mình quỳ xuống.

“Mạc tiên sinh, đây có lẽ là lần cuối cùng tôi tới gặp ngài.”

“Cảm tạ ngài chiếu cố tôi nhiều năm qua, điều duy nhất tôi tiếc nuối, chính là không thể giáp mặt ngài nói lời cảm ơn.”

Anh trầm mặc một lát.

“Ngài muốn tôi trong vòng mười năm không yêu bất luận người nào, tôi đã làm được.”

“Ngài nói bây giờ tôi có thể yêu, tôi lại không biết yêu thích một người là cảm giác gì.”

Anh cúi đầu, “Dù vậy, tôi vẫn muốn thử một chút, tôi...”

“Tôi không biết anh còn có thói quen cầu nguyện với TV.” Một thanh âm chen ngang.

Lăng Lang giật mình đứng dậy, quay đầu lại trợn mắt nói, “Ai cho cậu vào?”

Phong Hạo không trả lời, mà lẳng lặng đi đến phía sau anh, ngẩng đầu nhìn cái màn hình LCD cách đó không xa.

Lăng Lang cũng quay đầu lại, chuyên chú dừng mắt cùng một chỗ.

Cảm thấy trên vai có lực ép, Lăng Lang không hề phản kháng quỳ xuống.

Phong Hạo cúi người, ôm anh, tầm mắt lại từ đầu tới cuối không rời chỗ kia.

“Cho tới nay, anh là từ góc độ này nhìn lên người phía bên kia màn hình sao?” Thanh âm hắn như chú ngữ trầm thấp vang lên bên tai Lăng Lang.

“Tôi rất hiểu kỳ, người đó là ai đây?”

Lăng Lang trên mặt tràn ngập vẻ thành kính bình thản.

“Mặc kệ hắn là ai, dường như đã muốn vứt bỏ anh.”

Bàn tay Phong Hạo tham tiến vào cổ áo Lăng Lang, cuối cùng dừng lại nơi ngực trái.

“Tín ngưỡng đột nhiên biến mất, nơi này nhất định trống rỗng phải không?”

Lăng Lang nhắm mắt lại.

Phong Hạo buộc chặt ôm ấp, “Dùng tôi đến lấp đầy, thế nào?”

18. Chương 18: Sống Chung

Lăng Lang đến nhà Phong Hạo lần đầu tiên hai tay trống trơn, khi một lần nữa đến đây lại mang theo hành lý bên mình.

Anh đứng ở cửa thật lâu không vào, Phong Hạo lẳng lặng đứng bên cạnh, không hỏi hay thúc giục nửa câu.

“Chuyện lần trước ở bờ biển cậu hỏi tôi...” Lăng Lang thái độ khác thường rốt cục chủ động mở miệng, Phong Hạo chuyên tâm lắng nghe.

“Tôi lúc còn nhỏ, luôn vì khuynh hướng kỳ lạ của chính mình mà phiền não, lúc đại học, tôi chuyên tâm cho việc học chưa bao giờ lơ là, sau đó là mười năm tròn, tôi...” Anh chần chờ một chút, “Mặc kệ cậu tin hay không, nửa đời trước tôi chưa từng thích qua bất luận người nào, cậu nói cậu thích tôi, nhưng tôi căn bản không hiểu thích là gì...”

Phong Hạo tiến đến ôn nhu ôm anh, “Tôi tin, tôi cũng rất vui vì anh chủ động nói cho tôi nghe những chuyện này, anh hiện tại đứng ở đây, bộc bạch với tôi những lời trong lòng, tôi đã cảm thấy nỗi vui mừng thật lớn lao.”

Một cái ôm chấm dứt, Phong Hạo buông tay ra, “Nếu anh không xác định, tôi có thể giúp anh phân biệt rõ; nếu anh không hiểu, tôi có thể kiên nhẫn chờ đợi.”

Hắn biểu tình nghiêm túc, “Nhưng tôi nghĩ anh nhất định hiểu rõ, một khi bước vào cánh cửa này, chúng ta sẽ không tiếp tục mối quan hệ như quá khứ, anh nhất định cũng hiểu được, mối quan hệ mà tôi muốn không chỉ đơn thuần là người yêu mà thôi.”

Lăng Lang chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, trịnh trọng gật đầu.

Phong Hạo cong lên khóe miệng, hướng Lăng Lang vươn tay, “Cám ơn anh có thể đem bước đi đầu tiên của chính mình lưu cho tôi, tôi cũng cam đoan với anh tôi sẽ dẫn anh đi thật tốt trên con đường này.”

Người đại diện vẫn là lần đầu tiên vào nhà Phong Hạo, hắn cẩn thận kiểm tra mỗi ngõ ngách mỗi một căn phòng.

“Phát hiện tai hoạ ngầm gì chưa?” Phong Hạo cười híp mắt hỏi.

“Mấy cái phòng này để làm gì?” Hắn chỉ vào mấy cánh cửa phòng đóng chặt.

“Chỉ là để chất mấy đồ linh tinh thôi.”

Người đại diện nhìn Phong Hạo cười như một con hồ ly liền theo trực giác nghĩ ngay cậu ta không nói thật, nhưng không thể làm gì để chọc thủng bộ mặt đó.

Hắn đi đến bên cửa sổ, cẩn thận quan sát bất kỳ một góc nào có thể ẩn núp xung quanh.

“Yên tâm đi, chỗ này quản lý kín, mấy tay săn tin ngay cả cửa chính cũng không vào được.”

Người đại diện không thêm tin hắn, “Lúc ở trên đảo cậu cũng nói như vậy, kết quả còn không phải bị người ta nắm được?”

Phong Hạo bắt đầu dĩ buông tay đầu hàng, “Đó là do tôi nhất thời sơ sẩy, lại nói, quan hệ của tôi và học trưởng hiện tại đã nửa công khai, cứ cho là bị chụp được đi, vậy thì đã làm sao?”

Người đại diện gờ chân, “Tôi còn chưa có thừa nhận! Hai người các cậu trước mắt chỉ là phối hợp diễn kịch mà thôi!”

“Được rồi, ” Phong Hạo thở dài, “Anh nói thế nào thì là thế ấy.”

Người đại diện lúc này mới vừa lòng, “Cậu vừa rồi lúc dẫn tôi vào đã quét thẻ hai lần?”

“Phải, cửa chính và cửa bên (QT là cửa tiểu viện) đều cần phải quét thẻ mới vào được.”

“Còn cửa sau thì sao? Cho tôi một cái chìa, với chìa khóa nhà nữa.”

“Không cho.” Phong Hạo không cần tìm cớ, trực tiếp cự tuyệt.

Người đại diện bị Phong Hạo gọn gàng lưu loát từ chối thì giận đến phần nộ, “Lúc trước nhà Lăng Lang tôi đều có chìa khóa cửa sau lẫn cửa nhà.”

Phong Hạo không chút nào bị ảnh hưởng, vẫn tươi cười như ban đầu, “Nhưng nơi này là nhà của tôi.”

Lúc Lăng Lang vào phòng khách chính là nhìn thấy cảnh tượng giằng co giữa hai người, một kẻ nói nói cười cười còn một người nghiêng răng nghiêng lợi, tựa như chỉ cần hai người chạm mặt là thế cục sẽ phát triển theo hướng này.

“Có chuyện gì sao?” Lăng Lang cũng không nhiều lời, mở miệng liền vào thẳng vấn đề chính.

Người đại diện liếc mắt nhìn Phong Hạo một cái, bắt đầu liên miên cần nhẫn, “Tôi đã thỏa thuận với công ty, trong khoảng thời gian này cậu vẫn nên tránh lộ diện trước công chúng, tuy nói hai người đã cùng... đã phối hợp đóng kịch, nhưng cũng không cần cường điệu như vậy.”

“Các hoạt động tuyên truyền của cậu nếu có thể từ chối tôi đều sẽ từ chối, cậu ở nhà an tâm chờ là tốt rồi, tận lực ít ra ngoài, cũng không cần tiếp xúc với giới truyền thông.”

Lăng Lang vốn không thích hoạt động xã giao tuyên truyền, người đại diện an bài như vậy rất hợp ý anh, Phong Hạo càng không cần phải nói, hắn cảm thấy từ lúc đối phương vào cửa đến giờ nói câu này là dễ nghe nhất.

“Dù sao gần đây cũng không có kịch bản nào phù hợp, cậu cứ coi như cho mình nghỉ ngơi.”

“Học trưởng thật có phúc,” Phong Hạo ra vẻ, “Tôi cũng muốn giả bộ nghỉ ngơi.”

“Để công ty sa thải cậu, vậy ngày nào cũng có thể nghỉ.” Người đại diện cố tỏ ra bức bối với hắn.

“Đáng tiếc tôi không có công ty quản lý, bằng không tôi nhất định đề nghị với cấp trên,” Phong Hạo vẽ mặt tiếc hận, khiến người đại diện nghiêng răng nghiêng lợi mà không biết làm sao.

“Về chuyện nhà ở tôi đang xem giúp cậu, nhưng vẫn chưa tìm được chỗ nào thích hợp, cậu trước tiên không nên gấp gáp,” người đại diện đột nhiên nhớ ra.

“Anh không cần bàn lui, học trưởng đã quyết định ở luôn nhà tôi.” Phong Hạo chen miệng, “Anh có thể đem những đồ dùng anh ấy chưa dọn xong lại đây.”

Người đại diện một chút cũng không tin lời hắn, “Tôi hiểu Lăng Lang hơn cậu, cậu ấy ở một mình nhiều năm như vậy, mới không có thói quen ở chung với người khác,” hắn chuyển qua Lăng Lang, “Cậu nói xem có đúng không?”

Lăng Lang mí mắt cũng không nâng: “Cứ làm theo lời cậu ấy đi.”

“Tôi...” Người đại diện nhe răng cười.

Hết cách với hai người bọn họ, người đại diện đành cường điệu vấn đề an toàn hết nửa ngày, rồi mới đứng dậy cáo từ.

Phong Hạo tiễn hắn ra cửa, thuận tay đưa hắn một tờ giấy nhỏ.

“Đây là cái gì?” Người đại diện nhìn mấy con số trên tờ giấy hỏi.

“Số điện thoại nhà tôi, về sau phàm là những vấn đề có thể dùng ngôn ngữ giải quyết, chỉ cần gọi đến số này, không cần phiền anh tự mình đi một chuyến.”

Phong Hạo ám chỉ quá mức rõ ràng, khóe miệng người đại diện co rút: “Cái gì gọi là những vấn đề có thể dùng ngôn ngữ giải quyết, vậy tôi làm sao mà đưa hợp đồng kịch bản?”

Phong Hạo vừa cười vừa đưa cho hắn một tờ giấy khác, xem ra đã sớm có chuẩn bị.

“Cái gì nữa đây?”

“Số hòm thư, xin hãy dùng chuyển phát nhanh.”

“Cậu...” Người đại diện một lần nữa nghẹn không nói nên lời.

“Tóm lại nếu không cần thiết, xin anh tận lực giảm thiểu thời gian xuất hiện ở đây.” Ngữ khí Phong Hạo vừa khách khí vừa thành khẩn, nhưng nội dung lại làm cho người khác cảm thấy không thể nào lịch sự với hắn nổi.

Người đại diện vừa nghe lời này nhất thời lại muốn giơ chân, “Dựa vào cái gì?”

Phong Hạo biểu hiện hoàn mỹ không chê vào đâu được, “Dựa vào chỗ này là nhà tôi.”

Tiến đi người đại diện, Phong Hạo trở lại phòng khách chào tạm biệt Lăng Lang.

“Hôm nay có một chương trình phải ghi hình, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi trở lại.” Hắn thuận thế hôn lên mặt Lăng Lang một cái.

Tuy rằng có một chút không tự nhiên, nhưng Lăng Lang ép buộc bản thân thử tiếp nhận, nên cũng không né tránh.

“Buổi tối tôi mua thức ăn về nấu, muốn ăn cái gì?”

“Tôi rảnh rồi, hay là để tôi mua đi.”

Phong Hạo cười cự tuyệt, “Tôi sợ anh khiến giao thông chỗ cửa siêu thị ách tắc.”

“Tôi có thể mang kính râm mà.”

“Vây cũng rất đáng chú ý,” Phong Hạo sờ sờ đầu anh, “Để tôi đi được rồi, tôi không nổi tiếng như anh, không sợ bị người ta nhận ra.”

Sau khi Phong Hạo đi rồi, Lăng Lang không có gì làm ngồi đợi một chốc, lúc có Phong Hạo thì không nhận ra, đến khi còn lại một mình mới phát hiện thói quen đường thành nhiều năm qua khiến anh sống trong không gian riêng tư của người khác thời gian lâu sẽ cảm thấy bối rối không biết phải làm thế nào.

Anh xem TV, không có tiết mục gì đáng coi, muốn xem sách, trên kệ sách của Phong Hạo toàn sách Tiếng Anh, ở lại phòng khách, bỗng cảm thấy chung quanh trống rỗng, trở lại phòng ngủ, tấm ảnh chụp bản thân thật lớn trên tường lại khiến anh thật khó nhìn thẳng.

Trước đây khi ở nhà anh sẽ dùng việc dọn dẹp phòng giết thời gian, nhưng nhà Phong Hạo chỗ nào cũng không nhiễm một hạt bụi, quét tước còn sạch sẽ hơn phòng anh. Vòng vo trong nhà vài vòng, đến trước vài cánh cửa đều khóa chặt, không còn chỗ đi, Lăng Lang cuối cùng bước vào thư phòng.

Máy tính có nổi mạng, Lăng Lang lướt web xem qua một lượt các tin tức giải trí, quả nhiên tin tức của mình cùng Phong Hạo phô thiên cái địa (tràn lan, mạnh mẽ), trong đó phần lớn là do tay săn tin lúc trên đảo truyền ra, cũng có một số là phỏng đoán, dù sao đây là vụ scandal đầu tiên của Lăng Lang kể từ khi anh ra nghề, các hãng truyền thông lớn đều muốn nhân cơ hội bán tin tức.

Lăng Lang không có hứng thú với tin tức của mình, lại nghĩ đến trước đó có đề cập đến weibo, liền lấy tài khoản và mật mã từ trợ lý, đăng nhập.

Phong Hạo quả nhiên là người duy nhất anh follow, status cập nhật cuối cùng của “bản thân” anh trên weibo lời ít ý nhiều, chỉ hai chữ “Hạ cánh”, sau đó đính kèm ảnh chụp ở sân bay, hình phong cảnh thuần khiết đến ngay cả một cái ót của người ta cũng không thấy.

Một cái weibo đơn giản như vậy, lượng lượt bình luận lại cực kỳ nhiều, Lăng Lang phát hiện nick Phong Hạo cũng có comment, nội dung là: “Rõ ràng là bay mười mấy giờ, vì sao cảm giác vừa chớp mắt đã hạ cánh rồi?”, còn kèm theo một biểu tượng gương mặt ủy khuất.

Phía dưới bình luận rất náo nhiệt, có người nói cùng người yêu một chỗ tất nhiên thời gian trôi như bay, có người lại nói sau khi hạ cánh còn không phải ở cùng chỗ sao cần gì phải giả bộ ủy khuất, còn rất nhiều người đơn giản xoát ba chữ - cùng một chỗ.

Lăng Lang click vào trang chủ của Phong Hạo, status mới nhất của đối phương là “Hôm nay lượng fan đột phá mức một trăm vạn (1 triệu), nhưng tôi đoán phần lớn đều là cương thi . Các bạn không phải cương thi xin động động ngón tay, chứng minh các bạn yêu tôi.

Lăng Lang còn chưa kịp thích ứng với giao diện phức tạp của weibo, anh click vài cái lên trang, chưa biết thao tác thế nào, hình như mình vừa làm gì đó, còn chưa nhìn kỹ thì liền nghe âm thanh chìa khóa xoay mở.

Anh buông chuột bước đến cửa, cửa đã bị Phong Hạo mở ra, trên tay và mặt đất là mấy túi đồ đã mua.

“Sao không ấn chuông cửa?” Lăng Lang muốn xách cái túi to trên đất, bị Phong Hạo giành trước một bước xách lên.

“Quen rồi,” Hạo xách hai cái túi to hướng về phía bếp, “Không biết khẩu vị của học trưởng nên mỗi loại đồ ăn tôi đều mua một chút, kết quả hình như mua hơi nhiều.”

Lăng Lang hai tay trống trơn đi theo Phong Hạo vào bếp, thấy hạo đem cái túi to đặt trên quầy, soạn từng món từng món bên trong ra.

“Học trưởng hình như thích ăn đồ chay?” Phong Hạo đem mấy loại thịt vừa mua gom chung, “Mấy thứ này tôi để cấp đông trước.”

Lăng Lang đưa tay nhận, lại bị Phong Hạo bắt động thanh sắc tránh khỏi, đành đứng một bên nhìn đối phương đem một đám hộp giữ tươi bỏ vào ngăn đông tủ lạnh.

“Buổi tối ăn món hầm được không?” Phong Hạo cầm một củ khoai tây cười hỏi anh.

Lăng Lang muốn giúp hạo rửa, nhưng Phong Hạo đã xả nước, Lăng Lang muốn lấy dao gọt vỏ, lại bị hạo đề tay lại: “Tôi làm là được rồi.”

Lăng Lang rốt cục nhịn không được mở miệng, “Việc này tôi cũng biết làm.”

Anh vốn dốt đặc cán mai với những chuyện này, nhưng khoảng thời gian sống một mình đã khiến anh học được cách xử lý cuộc sống của mình.

Phong Hạo lại cười lắc đầu, “Tất cả những chuyện này đều không cần anh phải làm.”

Lăng Lang khó hiểu nhíu mày, “Tôi không muốn ở đây ăn cơm trắng (nghĩa là dựa dẫm, ăn không ngồi rồi).”

“Anh thực muốn giúp tôi làm chút chuyện?” Phong Hạo hỏi

Lăng Lang gật đầu.

Phong Hạo cười vô cùng ôn nhu, “Vậy giúp tôi đem dép lê tới đây đi.”

Lăng Lang bị đề xuống tại chỗ, Phong Hạo vẫn mỉm cười nhìn anh, trong mắt tràn ngập sủng nịch (cưng chiều), nhưng giọng nói lại ẩn chứa kiên định không cho phép kháng cự.

Từ lúc quen biết tới nay, mỗi một mệnh lệnh của đối phương đều khinh miêu đậm tả (nhẹ nhàng băng quơ) như thể vui đùa, nhưng không có một mệnh lệnh nào có thể khiến anh cười.

Anh chăm chú nhìn Phong Hạo một lúc lâu, rốt cục chậm rãi cúi mình bò ra.

Một lát sau, Lăng Lang lại xuất hiện tại phòng bếp, anh cúi đầu, nhẹ nhàng đem dép lê đặt ở bên chân Phong Hạo.

19. Chương 19: Hơi Thở

Phong Hạo vừa lòng sờ sờ đầu anh, vẻ mặt khen ngợi, “Anh học còn nhanh hơn so với tưởng tượng của tôi.” “Cơm tối để tôi chuẩn bị, anh muốn làm gì cũng được, nếu không có chuyện gì làm,” hần chỉ chỉ cửa, “thì ở đây chờ tôi.”

Lăng Lang nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn tiếp thu ý kiến thứ hai, ngồi ở cửa phòng bếp chờ Phong Hạo chuẩn bị bữa tối.

Phong Hạo đốt ngón tay thon dài, cầm dao có vẻ tao nhã kỳ lạ, Lăng Lang chỉ vừa nhìn thấy nó, liền nhớ những chuyện đôi tay này đã làm với mình.

Phong Hạo hơi ngược mắt liền có thể thấy Lăng Lang chờ ở cửa, thấy đối phương chăm chú nhìn mình không chuyển mắt thì hướng anh cười cười, lại cúi đầu xất xất.

Tươi cười ý vị thâm trường khiến Lăng Lang không hiểu sao đỏ mặt, anh ngượng ngừng quay đầu, không lâu sau tầm mắt lại không tìm được nhẹ chuyển về.

Phong Hạo vớt rau dưa đã rửa sạch từ trong nước ra, “Hành gừng tỏi đều ăn được chứ? Rau thơm thì sao?”

“Tôi không ăn được chocolate.”

Phong Hạo gật gật đầu, “Tôi nhớ rồi.”

Lăng Lang im lặng nhìn trong chốc lát, phát hiện Phong Hạo dù phương thức chế biến hay nguyên liệu đều là món ăn kiểu Tây Âu, việc này lại khiến anh nhớ tới vài cuốn sách tiếng nước ngoài bày trên giá sách của đối phương

“Cậu từng sống ở nước ngoài?”

Phong Hạo tựa hồ có chút ngoài ý muốn khi Lăng Lang chủ động tìm đề tài nói chuyện phiếm, “Phải, lúc trước luôn sống ở nước ngoài, khi anh gặp tôi lần đầu là lúc tôi vừa về nước không lâu.”

“Ở nước ngoài học lên?”

Phong Hạo mỉm cười, “Vì kinh tế phải bôn ba.”

Lăng Lang nhớ ra, Phong Hạo có lần nói qua cậu ta muốn xử lý chuyện làm ăn của gia đình.

Phong Hạo ngữ khí thập phần thoải mái, “Lúc trước thiếu người ta rất nhiều tiền, không thể không kiếm tiền trả nợ.”

Thấy Lăng Lang trên mặt mang lo lắng, hần cười lên bổ sung, “Nhưng cũng may đã trả hết nợ rồi.”

Lăng Lang nhìn nhìn chung quanh, cũng hiểu được chính mình lo lắng thái quá, người có thể ở trong căn nhà thế này thật sự không giống như bị nợ nần quần thân.

“Thiếu ai tiền? Vay nặng lãi?” Anh thuận miệng hỏi.

“Ha ha, ” Phong Hạo bật cười, “Coi như là vậy đi, dù sao lãi suất cũng không thấp.”

“Vì sao phải vay tiền?”

“Bởi vì...” Phong Hạo trở mặt miếng thịt bò, “Phải bảo hộ người tôi muốn bảo hộ.”

“Sao?” Tiếng dầu chiên vang lên, Lăng Lang không nghe được câu trả lời.

“Anh muốn thịt bò mấy phần chín? Bấy phần được không?” Phong Hạo giấu diếm đổi đề tài.

“A? Được.”

Phong Hạo tắt lửa, “Được rồi.”

Hần bưng chén đĩa đến phòng ăn, “Mặt đất lạnh không?”

Lăng Lang vừa mới đứng lên, chân còn có chút tê, “Một chút.”

“Lần sau anh có thể lấy cái đệm, ” hần sẵn sóc đề nghị.

Phong Hạo quả nhiên không có nói ngoa, tài nghệ nấu nướng của hần rất tốt, ít ra là tốt hơn Lãng Lang.

Hai người lúc ăn cơm đều thực im lặng, không ai nói chuyện, thanh âm bát đĩa va chạm cũng đều rất nhỏ.

Đến khi dùng xong bữa tối, Lãng Lang mới hướng Phong Hạo hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Cậu sao lại để tôi ăn cơm trên bàn cơm?”

Phong Hạo buồn cười, “Tôi không cực đoan đến thế, phần lớn thời gian tôi đều hy vọng anh là một con người.”

“Những lúc khác, “ hần thu dọn đồ ăn trên bàn, “ chẳng qua là điểm xuyết chút tình thú mà thôi.”

Lần này Lãng Lang rất tự giác mà không nhúng tay, lúc Phong Hạo ở phòng bếp rửa chén, anh ra phòng khách.

Nhà Phong Hạo rất nhiều CD, lần trước đến đây anh đã phát hiện chuyện này, chỉ là không có cơ hội nhìn kỹ, giờ anh lướt qua từng nhãn tên, phát hiện khẩu vị xem phim của Phong Hạo rất tương tự mình, chỉ cần là phim anh thích, hơn phân nửa Phong Hạo cũng sẽ có, cũng có rất nhiều phim anh chưa từng xem.

Anh đảo đảo, tìm được bộ phim mình thích nhất, bộ này anh đã xem đi xem lại rất nhiều lần, vẫn không hề thấy chán, anh đem đĩa đặt vào máy phát, dùng điều khiển trực tiếp nhảy đến bắt đầu xem từ đoạn cao trào bộ phim.

Lúc Phong Hạo thu dọn xong đi ra, phát hiện Lãng Lang đang tập trung tinh thần xem bộ dưới chân người yêu (“Túc hạ đích luyện nhân”, đây cũng là tên một truyện khác của Dịch tỷ), trong TV đang phát cảnh hai người được đưa đến bệnh viện sau tai nạn xe cộ, đoạn Lãng Đạo Hy chôn đầu vào lưng bàn tay Kỳ chủ nhân(Kỳ Đông) mà khóc.

Phong Hạo lẳng lẳng ngồi xuống bên người Lãng Lang, Lãng Lang toàn tâm đầu nhập nên không phát hiện, hai người cùng nhau xem đến hồi kết, mãi đến khi phụ đề xuất hiện, Lãng Lang mới ý thức bên cạnh có thêm một người.

“Anh làm chuyện gì cũng nghiêm túc vậy sao?” Phong Hạo cảm thấy buồn cười.

Lãng Lang đã nhiều năm qua sống một mình, quả thật chưa quen trong nhà có người thứ hai qua lại.

Anh đứng dậy lấy đĩa ra, phía sau truyền đến thanh âm Phong Hạo: “Anh rất thích bộ phim này?”

“Phải.” Lãng Lang cẩn thận đặt đĩa CD xuống, “Tiếc là từ lúc phát hành đã bị cấm lưu truyền trong nước.”

“Khai thác loại đề tài này, bị cấm cũng là chuyện khó tránh.”

Lãng Lang đảo mắt qua bìa CD, chứng kiến một cái tên quen thuộc, “Thì ra bộ này cũng là tác phẩm của Dịch biên kịch, cô ấy viết kịch bản cho người khác tốt như vậy, viết cho tôi lại vừa tam tặc lại thêm cầu huyết.” (tình tiết phổ biến, lặp lại)

“Đừng nói như vậy,” Phong Hạo từ chối cho ý kiến lắc lắc đầu, “Loại kịch bản này tính đại chúng rất nhỏ, không có thị trường.”

“Tôi không phải vì phòng bán vé mới đóng phim, ” Lãng Lang đem CD thả lại chỗ cũ.

Phong Hạo cúi đầu cười cười, không bình luận gì, trong phòng ngủ có tiếng hát xa lạ truyền tới, Phong Hạo là người đầu tiên nghe được, “Thanh âm gì vậy?”

Lãng Lang cẩn thận nghe xong nói, “Là điện thoại di động của tôi.”

Đầu bên kia điện thoại là người đại diện đang nổi trận lôi đình, “Tổ tông của tôi ơi, không phải đã nói không nên chủ động thừa nhận sao? Cậu lại ở đó loạn cái gì? Điện thoại tôi cả đêm reo đến phát nổ đây này!”

Lãng Lang không hiểu, “Tôi làm sao?”

“Cậu không có chuyện gì làm lướt weibo cái gì chứ? Cậu còn ngại diễn ân ái không đủ có phải không? Hay là cảm thấy đạn nhắm vào cậu còn chưa đủ sáng? Sớm biết thế này tôi đã không cho cậu biết tài khoản và mật mã!”

Lăng Lang hoàn toàn nghe không hiểu hắn đang nói gì, Phong Hạo lấy điện thoại qua nghe, nghe được hai câu thì nói, “Tôi biết rồi.”, sau đó cúp máy.

“Sao vậy?” Lăng Lang hỏi.

“Anh hôm nay lên weibo.”

“Ừ.”

“Còn chuyển phát weibo của tôi?”

“Hả?”

Nhìn anh như diện vô biểu tình, kỳ thật là bộ dạng mờ mịt, Phong Hạo không nhịn được ôm lấy anh hôn lên trán một cái, “Anh có thể bình yên vô sự trong giới giải trí cho tới hôm nay, nhất định là có người bảo hộ anh rất tốt.”

Hắn đi vào thư phòng, tài khoản Lăng Lang còn đang online, Phong Hạo vào trang chủ của anh, quả nhiên weibo mới nhất không còn là “Hạ cánh.”

——@ Lăng Lang: chuyển phát weibo @ Phong Hạo: “Hôm nay lượng fan đột phá mức một trăm vạn, nhưng tôi đoán phần lớn đều là cương thi . Các bạn không phải cương thi xin động động ngón tay, chứng minh các bạn yêu tôi.

Phong Hạo nở nụ cười, “Loại tình huống này có phải tôi nên quay lại nói tôi cũng yêu anh?”

Hắn đưa mắt nhìn con số bình luận kinh khủng bên dưới, “Bây giờ đăng nhập vào tài khoản của tôi nhất định sẽ bị lượng tag khổng lồ chìm chết.”

Lăng Lang vẫn đứng phía sau hắn, như cũ bề ngoài bình tĩnh nội tâm mờ mịt, “Có vấn đề gì sao?”

“Không có, anh xoay chuyển tốt lắm, ” Phong Hạo rất nhanh kéo hạ trang web, “Đây hình như còn là lần chuyển phát duy nhất của anh, tôi thật vinh hạnh.”

Phong Hạo tùy tay tắt máy tính, “Đi thôi, đi tắm rửa cho anh.”

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Hạo tắm rửa cho anh, Lăng Lang cũng không cảm thấy nan kham (khó chịu) như lần đầu, Phong Hạo vô luận đi đến nơi nào, cũng luôn áo mũ chỉnh tề, ngay cả khi tắm rửa cho anh cổ tay áo cũng được xắn lên cẩn thận tỉ mỉ.

“Cậu chiếu cố tôi như vậy, đến lúc tôi mất đi năng lực tự gánh vác cuộc sống thì phải làm sao?” Lúc Phong Hạo cầm khăn lau tóc cho Lăng Lang, anh đột nhiên mở miệng hỏi hắn.

Phong Hạo ngẩng nhìn tấm gương phủ hơi nước mờ lung, nơi đó mơ hồ phản chiếu bóng dáng hai người, “Vậy tôi chiếu cố anh cả đời.”

Tắm rửa xong, Phong Hạo giống ngày thường đeo vòng cổ cho Lăng Lang, sau khi kiểm tra độ co giãn thích hợp, mới để anh lên giường, Lăng Lang vốn tưởng hắn sẽ làm gì mình, nhưng Phong Hạo ngoài ý muốn không làm gì cả.

Lăng Lang bị đối phương ôm vào lòng, nghe tiếng tim đập bình ổn, cũng bất tri bất giác ngủ mất, một đêm không mộng mị, khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Phong Hạo vẫn còn ngủ say, Lăng Lang ngơ ngẩn nhìn gương mặt góc cạnh phân minh kia một lát, đột nhiên nghĩ đến điều gì, thật cẩn thận xuống giường.

Cảm thấy giường lún xuống một chút, tiếp theo trên người trằm xuống, Phong Hạo vừa tỉnh dậy liền chứng kiến Lăng Lang hiện ra trước mắt cùng với một tờ báo, hắn nhịn cười tiếp nhận tạp chí, sờ sờ đầu đối phương, “Chào buổi sáng.”

Lăng Lang lại chui trở lại trong chăn, dán vào Phong Hạo nằm xuống.

“Vừa vào cửa có một cái tủ nhỏ, trong ngăn kéo dưới cùng có miếng vải nhung.”

Lăng Lang cẩn thận nghe.

“Anh có thể dùng nó bao lấy tờ báo, bằng không sẽ ăn chì vào bụng mất.”

Anh gật gật đầu.

Có thể thấy gần đây trong giới không có tin tức lớn gì, trang đầu tạp chí vẫn là hai người bọn họ, tiêu đề Diễn ân ái trên weibo, thể chữ đậm vô cùng bắt mắt.

Lần chuyển phát duy nhất, người duy nhất follow, nội dung lại ám muội như thế, muốn khiến người ta không tin hai người có gian tình cũng khó, công ty là muốn hai người về mặt đối ngoại luôn phải lập lờ không rõ, ai ngờ không cẩn thận đã thành công khai.

Phong Hạo thở dài, “Người đại diện của anh nghĩ chỉ cần nhốt anh trong nhà chân không bước ra khỏi cửa là có thể thiên hạ thái bình, bây giờ xem ra hần vẫn là quá coi thường anh.”

Lực chú ý của Lăng Lang lại bị tin tức khác trên trang đầu hấp dẫn: “Cậu ký hợp đồng với Diệp Thị?”

“Phải.”

“Lúc nào?”

“Hôm qua.”

“Hôm qua cậu nói có buổi ghi hình, chính là tuyên bố ký hợp đồng?”

“Phải, hiện giờ tôi và anh đều là nghệ nhân dưới tay một công ty, xin hỏi tiền bối có vui không?”

“Vậy cậu về sau chẳng phải sẽ rất bận?”

Phong Hạo cười, “Tôi sẽ mặt dày từ chối tất cả những việc có thể từ chối.”

Phong Hạo đứng lên chuẩn bị bữa sáng cho hai người, hần thật đúng như lời đã nói đem công việc toàn bộ từ chối, sau khi ký hợp đồng liền nhàn nhả ở nhà, Lăng Lang giờ đã biết vì sao nhà Phong Hạo không nhiễm một hạt bụi, nguyên nhân là chỉ cần cậu ta không có gì làm, sẽ đi quét tước phòng.

“Tôi không cho rằng làm việc nhà là một loại gánh nặng,” Phong Hạo cẩn thận quét dọn mỗi một góc ngách trong phòng, “Ngược lại việc này sẽ khiến tôi cảm thấy tâm linh bình tĩnh.”

Lăng Lang đối với việc này tràn đầy cảm xúc, lúc còn ở một mình một nhà, cũng thường dựa vào làm việc nhà để giết thời gian. Nhất là mỗi lần về lại nhà sau một thời gian theo đoàn phim, tự mình quét dọn sạch sẽ căn phòng phủ đầy tro bụi, sẽ khiến anh có cảm giác tăng thêm lòng trung thành.

Lăng Lang không có gì làm liền theo chân Phong Hạo, Phong Hạo thu dọn phòng ngủ, anh sẽ chờ trong phòng ngủ, Phong Hạo thanh lý thư phòng, anh liền theo đến thư phòng, mỗi lần đối phương quét tước một phòng, anh đều chờ hần ở cửa, như thế đây là toàn bộ công việc của anh.

“Nếu nhàm chán anh có thể lên mạng hoặc xem TV.” Phong Hạo đề nghị.

Lăng Lang lắc đầu, tỏ vẻ không muốn đi, Phong Hạo đành nghe theo anh.

Hai người một người quét dọn, một người chờ đợi, ai cũng không mở miệng nói chuyện, trong phòng im ắng, không khí cơ hồ đều ngưng kết, thay vào đó là một cỗ hơi thở hài hòa chậm rãi lưu động trong không gian của hai người.

Tầm mắt Lăng Lang từ đầu đến cuối đuổi theo Phong Hạo, hết sức chăm chú, không hề phân tâm. Nhìn thời gian lâu, thanh âm xung quanh, mùi vị, hình ảnh, tất cả đều biến mất, trong tai nghe được, trong mũi ngửi được, trong mắt nhìn thấy, chỉ còn một mình đối phương, tựa như người trước mắt là toàn bộ thế giới của anh.

Phong Hạo mỗi lần cố ý vô ý cùng Lăng Lang bốn mắt giao nhau, đều ôn hòa cười với anh, này trao đổi ngắn ngủi mới hôm qua còn khiến cho anh mặt đỏ tai nóng, hôm nay lại khiến trái tim anh đập thành thịch.

Dần dần, anh phát hiện mình bắt đầu chờ mong Phong Hạo chú ý tới sự tồn tại của mình, toàn bộ chờ đợi đều chỉ vì một cái liếc mắt của đối phương, điều nhỏ nhất trong phút chốc này chính là thời khắc vui vẻ hạnh phúc nhất trong cả buổi sáng của anh.

20. Chương 20: Dạ Hội

“Chờ đợi vất vả rồi.” Phong Hạo rút cục quét dọn xong căn phòng cuối cùng, Lăng Lang vội vàng thẳng người, chủ động duỗi đầu đến cọ cọ tay đối phương.

“Hai người chúng ta thế này chính là nghệ sĩ bị công ty cất giấu,” Phong Hạo trêu đùa nói, “Các nghệ sĩ khác đều chạy đôn chạy đáo tuyên truyền suất đầu mẻ trán, chúng ta lại ở trong này sống uống quang âm (ý nói sống uống phí cuộc đời, sống mờ nhạt, vô nghĩa).”

Lăng Lang không đồng ý lắm cách nói “sống uống quang âm” này, nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Chuông cửa vang lên, người đến là anh trai giao hàng, người đại diện ngoài miệng không phục, kết quả vẫn thành thành thật thật gửi chuyển phát nhanh.

Phong Hạo thay Lăng Lang ký nhận, mở ra vừa nhìn thấy phong thư liền vui vẻ, “Quả nhiên không thể nói trước chuyện gì, xem ra lệnh cấm túc của anh đã được hủy rồi.”

Đồ người đại diện gửi tới không phải hợp đồng cũng không phải kịch bản, mà là một tấm thiệp mời màu đỏ sẫm viền vàng.

Tấm thiệp mời Lăng Lang tham gia dạ hội gây quỹ từ thiện một năm một lần, người ban đầu lập ra quỹ từ thiện này là Mạc tiên sinh, cho nên hàng năm Lăng Lang đều tham dự.

“Đi không?” Phong Hạo hỏi anh.

Lăng Lang ừ một tiếng, “Đi.”

“Tôi chuẩn bị quần áo cho anh.”

“Tự tôi cũng có thể...” Lăng Lang nói đến một nửa đột nhiên ý thức được thân phận của mình, liền ngừng lời.

Nhưng mà tới ngày dạ hội, Lăng Lang mới bắt đầu hối hận, vì cái gì lúc ấy mình không kiên trì một chút?

“Tôi nhất định phải mặc cái này sao?” Anh thật bất đắc dĩ nhìn cái quần lót chữ T màu đen Phong Hạo chuẩn bị cho mình, nhà thiết kế cái này chắc là người đề xướng phong trào tiết kiệm bảo vệ môi trường, thiếu vải đến mức không thể thiếu hơn.

“Nếu anh không thích, cũng có thể mặc cái màu đỏ kẻ bên, ” Phong Hạo rất độ lượng.

Lăng Lang nhìn ngó xem xét cái màu đỏ, vải thì có nhiều hơn chút, nhưng mà mặt sau có đục một cái lỗ, còn không bằng cái màu đen.

“Mấy cái này không thể giữ mặc ở nhà sao?” Lăng Lang còn muốn tiếp tục can thiệp.

“Ở nhà anh không cần mặc bất luận quần áo gì, tuy tạm thời tôi không yêu cầu như vậy.” Phong Hạo quyết đoán từ chối.

Can thiệp thất bại, Lăng Lang đành phải dả thông tư tưởng, mặc quần chữ T bên trong, bên ngoài khoác lên âu phục.

Phong Hạo thắt cravat cho anh, “Bề ngoài cấm dục nội tại dâm đãng, không có gì so với tổ hợp hai điều này lại thích hợp với anh hơn.”

Hắn xấu xa đưa tay tham tiến vào khe quần âu của đối phương, kéo kéo bên hông sợi dây lưng quần chữ T, khiến cái quần siết vào khe mông càng chặt, trên mặt Lăng Lang thoáng một tia ửng hồng.

“Tốt, ” Phong Hạo giúp anh thu thập xong xuôi, “Xe đã đợi bên ngoài, chúng ta đi thôi.”

“Chúng ta?” Lăng Lang lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện đối phương cũng mặc chính trang.

“Đúng vậy, ” Phong Hạo từ đầu đó lấy ra thiệp mời, “Chúng ta.”

Sau khi từ trên đảo trở về, Lăng Lang chưa từng xuất hiện trước công chúng, giới truyền thông cũng biết dạ hội từ thiện này anh nhất định sẽ có mặt, lúc này đều chặn trước cửa hội trường, chờ lấy tư liệu trực tiếp.

“Hai người các cậu không được xuống xe cùng lúc,” người đại diện hạ lệnh, “Lăng Lang đi trước, Phong Hạo một lát nữa hãy vào.”

“Tôi đồng ý, ” Phong Hạo phụ họa nói, “Cùng xuống xe thì rất kịch, một trước một sau mới có vẻ giấu đầu hở đuôi.”

“Giấu đầu hở đuôi cái đầu cậu! Không bằng các cậu công khai tay trong tay bước lên thảm luôn đi!” Người đại diện gào thét.

“Đề nghị này nghe cũng không tồi, ” Phong Hạo quay đầu, “Học trưởng anh thấy làm sao thì tốt?”

Lăng Lang trực tiếp dùng hành động trả lời hần, anh dẫn đầu xuống xe, sau đó đóng cửa xe lại sau lưng.

“Lăng Lang đến!” Có phóng viên dẫn đầu tinh mắt phát hiện anh, kích động hô to, liền bị một đám phóng viên cùng nhiếp ảnh gia phía sau ủa lên dẫm nát dưới chân.

“Xin hỏi Lăng Lang việc anh và Phong Hạo đang yêu nhau có thật không? Hai người bắt đầu từ khi nào?”

“Tuyên truyền cho phim mới anh là diễn viên chính lại chưa từng xuất hiện một lần, có phải anh thực bị công ty quản lý cấm túc như tin đồn không?”

“Các anh không minh xác (minh bạch rõ ràng) phủ nhận quan hệ, có phải đồng nghĩa với việc các anh ngầm thừa nhận không? Xin hỏi các anh có nghĩ đến việc công khai không?”

Phóng viên hỏi liên tục một tràng, nhưng Lăng Lang trước sau không đáp một lời, dưới sự mở đường của vệ sĩ và người đại diện lập tức hướng vào bên trong hội trường.

“Có lời đồn hai người các anh đã bắt đầu ở chung, xin hỏi có việc này không?” Một thanh âm trong lúc hỗn loạn mở hết âm lượng, toàn bộ phóng viên nghe thấy giống như phát hiện tân đại lục, mũi nhọn nhất thời chuyển hướng lời đồn họ sống chung.

“Hai người các anh thực sự đã ở chung?”

“Là anh đến ở nhà Phong Hạo hay anh ấy đến ở nhà anh?”

“Xin trả lời trực tiếp!”

Lăng Lang đột nhiên dừng cước bộ, mọi người đều cho là anh rất cục tở thái độ, nhưng anh lại chỉ nhìn chằm chằm người phóng viên đầu tiên đưa ra vấn đề ở chung, lạnh lùng bỏ xuống một câu “Không thể trả lời.”

Người đại diện cũng phát biểu: “Những lời không có chứng cứ xin đừng nói lung tung, đối với những cơ quan ngôn luận đưa tin không thực, theo luật tố tụng chúng tôi có quyền khởi kiện.”

“Vì sao vừa nhắc tới đề tài ở chung anh lại miễn cảm như vậy? Có phải người phát tin đồn đã nói thật?” Phóng viên sôi nổi đem mục tiêu chuyển đến người đại diện.

“Nếu thực sự có người biết chuyện như vậy, xin mời người đó lại đây đối chất với tôi.” Người đại diện biểu hiện bình tĩnh, “Nếu không thể thì đừng có đứng sau lưng tuyền ý gieo lời đồn.”

Hần chặn lại trước mặt đám phóng viên không ngừng chen lên, “Xin nhường đường!”

Lăng Lang đi theo phía sau hần, biểu cảm lạnh lùng, mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không để bất luận kẻ nào vào mắt.

Mỗi bước chân anh bước, sợi dây lưng tinh tế kia đều ma sát nơi giữa đùi, anh chỉ hận không thể lập tức bước đến chỗ ngồi, vậy mà phóng viên lại cố tình vây chặt như nêm trên đường anh đi, khiến đoạn đường vốn rất ngắn lại không khoan nhượng dài ra lê thê.

Ban tổ chức không thể không phải thêm một đội bảo an, cuối cùng thành công đưa Lăng Lang vào hội trường, các phóng viên không cam lòng cứ buông tha như vậy, đành phải đem người đại diện ba tầng trong ba tầng ngoài vây lại cuồng oanh lạn tạc.

“Phong Hạo đến!” Anh chàng phóng viên tinh mắt lại hô to, mọi người nhanh chóng thay đổi phương hướng giẫm lên hần vọt tới bên người Phong Hạo, giải phóng cho người đại diện xui xẻo.

Phóng viên đem toàn bộ câu hỏi vừa hỏi Lăng Lang ngoại trừ chủ ngữ thì lặp lại nguyên xi một lần, Phong Hạo nhìn qua thân thiện hơn Lăng Lang nhiều, bất luận bị hỏi vấn đề riêng tư gì cũng giữ được phong thái nho nhã lễ độ.

“Cảm ơn mọi người quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của tôi,” Phong Hạo khước miệng mỉm cười nói, “Nhưng chủ đề đêm nay là dạ hội từ thiện, hy vọng mọi người có thể đặt điểm chú ý trên vấn đề từ thiện nhiều hơn.”

Làm sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như thế? Phía sau tiếp phía trước đặt câu hỏi như bắn súng liên thanh, nhưng những vấn đề sắc bén đều bị Phong Hạo lấy bốn lạng đẩy ngàn cân mà vượt qua.

“Hai người các anh đến cùng có phải là một đôi không?”

“Chúng tôi là một đôi hợp tác ăn ý trên màn ảnh.”

“Hai người các anh có phải đang ở chung không?”

“Chúng tôi đều ở trên địa cầu, cho nên xin để ý hoàn cảnh.”

“Anh là thẳng đứng không?”

“Làm sao anh biết tôi là một người ngay thẳng?”

Cho đến khi Phong Hạo tiến vào hội trường, phóng viên mới phát hiện, tuy rằng anh ta nhìn như trả lời không ít vấn đề, nhưng tổng kết lại so với câu “Không thể trả lời” của Lăng Lang không có nửa điểm khác biệt.

Lăng Lang được bộ phận tiếp tân dẫn đến chỗ ngồi, tham dự dạ hội lần này có không ít nhân vật nổi tiếng trong xã hội cùng với tinh anh trong thương giới, thân phận nghệ sĩ minh tinh như anh không nhiều lắm, cũng đều là những tiền bối đức cao vọng trọng trong giới.

Lăng Lang trước đây luôn là người được mời có lý lịch nhỏ nhất trong những khách quý có mặt, nên khi anh biết Phong Hạo cũng nhận được thư mời, trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Dạ hội đúng giờ bắt đầu, người dẫn chương trình lên sân khấu tuyên đọc diễn văn, “Ba mươi năm trước, Mạc tiên sinh một tay lập nên quỹ từ thiện Mạc Thị, nhằm giúp đỡ trẻ em thất học được đi học trở lại, tặng cơm ăn áo mặc cho trẻ em nghèo, cứu trợ trẻ vị thành niên bệnh nặng, ba mươi năm...”

Những lời đó Lăng Lang đã nghe qua rất nhiều lần, anh không yên lòng nghe báo cáo, bắc chéo chân trái lên đùi phải, cảm giác không thoải mái nơi tư mật luôn nhắc nhở anh sự thật giấu dưới lớp quần áo.

Không biết có phải là ảo giác của anh không, Lăng Lang cảm thấy một tầm mắt nóng rực từ nơi không xa phía sau truyền đến, anh vừa quay đầu lại nhìn, vừa vận đối mắt cùng Phong Hạo.

Phong Hạo thấy Lăng Lang chú ý tới mình, hướng anh nhếch khước miệng, bất quá này tươi cười không phải loại cười ôn nhu sủng nịch khi ở nhà, trong đó hàm chứa ý tứ trêu chọc chỉ có Lăng Lang mới hiểu.

Lăng Lang vội quay đầu lại, nhưng cảm giác bị người kia nhìn thẳng như có ma thuật chặt chẽ khóa trong tâm anh, tựa như đối phương không lúc nào không dụng tâm kín đáo dõi theo mình.

Nghĩ đến đây, cảm giác từ hạ thể càng thêm mãnh liệt, toàn bộ lực chú ý đều chuyển dời đến phần eo dưới, trên đài mọi người nói gì, anh căn bản một chữ cũng nghe không vào.

Lăng Lang không thể không lấy có rồi đi hội trường, bước nhanh vào toilet, không ngờ một bàn tay đột nhiên đặt ở khung cửa WC, ngay sau đó cả người Phong Hạo cũng tiến vào, tiện tay đóng cửa lại.

Lăng Lang bị hành động lớn mật của hắn làm hoảng sợ, “Sao cậu dám theo lại đây như vậy?”

“Phía sau không có ai,” Phong Hạo giả hoạt nháy mắt, “Tôi tới giám sát xem anh có cố ý nói lỏng dây lưng không.”

Bị Phong Hạo một câu nói trúng tim, Lăng Lang có chút nan kham.

Phong Hạo cúi bả thất lưng anh, vươn tay vào nhéo mông Lăng Lang hai cái, sau đó lại chuyển đến phía trước cố ý khiêu khích một chút, Lăng Lang biết địa phương kia của mình nhất định đã nổi lên biến hóa.

“Giữ nguyên dạng này, đừng động đến nó, ” Phong Hạo hoàn thành một loạt động tác dâm loạn, lại làm như không có việc gì giúp Lăng Lang sửa sang lại quần áo, “Anh biết không, lúc tôi ở phía sau nhìn anh, giống như có thể xuyên qua nó nhìn thấu tận bên trong.”

Hắn hôn lên hai má Lăng Lang, bổ sung một câu, “Thực mê người.”

Phong Hạo tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nhưng dục vọng của Lăng Lang không dễ dàng biến mất như vậy, anh không thể không ở bên trong đợi thêm chốc lát, đến khi những xao động bị đối phương khơi lên đã dịu đi mới dám ra ngoài.

Lăng Lang vốn không rõ đối phương đến rồi đi như thế để làm gì, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, đoạn thời gian kể tiếp, anh quả thật so với lúc trước còn khó chống đỡ hơn, lời nói của Phong Hạo tựa như chú ngữ, khiến anh có lỗi giác (cảm giác sai) hạ thân mình bại lộ trước mắt công chúng.

Anh không thể không kẹp chặt hai chân, cố gắng giảm bớt loại xấu hổ này, mông không tự chủ được buột chặt, cổ tình ánh mắt đang thị gian anh phía sau không hề gián đoạn làm cho anh như ngồi trên lửa. ?

Trong lúc hoảng hốt bỗng nghe được tên mình phát ra từ miệng người dẫn chương trình, tim Lăng Lang chợt ngừng nửa nhịp, bằng tốc độ nhanh nhất bình ổn cảm xúc, bước đi vững vàng lên đài.

Số tiền quyền hàng năm người đại diện đều giúp anh xử lý thỏa đáng, tiểu thư bên ban lễ nghi đem chi phiếu đến, Lăng Lang cùng cô đứng bên cạnh bực phát biểu, trước ống kính lộ ra biểu cảm hoàn mỹ.

Anh liếc mắt liền nhìn ra Phong Hạo trong đám người, Phong Hạo cười hướng về phía anh làm khẩu hình, với khoảng cách xa như vậy cùng với ánh sáng chói mắt, Lăng Lang căn bản không thể nhìn rõ, nhưng anh cổ tình vẫn hiểu đúng điều đối phương muốn nói.

Thực, mê, người!

Lăng Lang giấu một bàn tay ra sau, dùng ngón tay đâm mạnh vào giữa lòng bàn tay, cố gắng khiến đau đớn dời đi một ít lực chú ý, anh dùng toàn bộ khí lực đối kháng với bản năng của thân thể, chiếc mặt nạ nguy tạo trong thời gian dài đã giúp anh che giấu , trưng ra biểu tình hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Anh đứng trên đài mỗi giây đều phá lệ lê thê, ánh đèn flash cùng âm thanh tách tách của máy ảnh vốn quen thuộc như thế, lúc này lại như biến thành lợi khí vạch trần ý nghĩ trong nội tâm anh, giống như xuyên thấu qua màn ánh sáng, mọi người đều có thể nhìn thấy bộ dạng anh dưới lớp âu phục.

Lăng Lang không biết dựa vào sức lực gì đi xuống đài, mỗi bước chân như giẫm trên mây. Anh liều mạng muốn xem nhẹ ma sát giữa đùi, nhưng cảm giác kia lại không theo ý nguyện càng mãnh liệt hơn, anh kiên trì không nhìn hướng Phong Hạo, vẫn biết rõ ràng tâm mắt đối phương từ đầu đến cuối không hề rời khỏi mình.

Sau khi đã an vị, anh cố bình tâm thật lâu, mới quay đầu trừng mắt Phong Hạo một cái, ánh mắt bất giác mang theo giận dữ cùng trách cứ, khiến Phong Hạo thiếu chút nữa nhịn không được bật cười.

Dạ hội gần kết thúc thì có người lặng lẽ mời Lăng Lang theo lối đi riêng cho khách VIP rời khỏi, không cần đối mặt với phóng viên vây chặt thêm lần nữa, điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xe công ty đã đậu tại lối ra từ sớm, Lăng Lang ngồi trong xe đợi chốc lát không thấy Phong Hạo, ngược lại điện thoại của người đại diện vang lên.

“Phiền anh chuyển điện thoại cho học trưởng.”

“Gi? Sao cậu không trực tiếp gọi cậu ta?”

“Tôi không có số điện thoại của học trưởng.” Thanh âm Phong Hạo mang ý cười rõ ràng.

Người đại diện hoàn toàn không biết nói gì, quay đầu đưa điện thoại cho Lăng Lang, Lăng Lang lúc này mới nhớ ra lúc trước Phong Hạo hỏi mình số điện thoại hai lần, mình đều cự tuyệt, sau đó chuyện này không được nhắc tới nữa.

“Tôi có chút việc về trễ, anh trở về trước chờ tôi, tôi có để cho anh tờ giấy nhắn trong ngăn kéo bên trái tủ đầu giường.” Phong Hạo qua điện thoại giao phó.

Lăng Lang trả lại di động, người đại diện giận dữ: “Không trao đổi số điện thoại cũng là một loại giấu đầu hở đuôi?”

“Quên.” Lăng Lang thản nhiên.

Lăng Lang về đến nhà, theo lời Phong Hạo quả nhiên tìm được giấy nhắn trong ngăn kéo, bên cạnh còn để một vật khiến anh mặt đỏ tai hồng.

Anh mở ra, mặt trên lời ít ý nhiều viết bốn chữ —— mang lên chờ tôi.

Lăng Lang đỏ mặt nhẹ vuốt ve tờ giấy, không tình nguyện nói thảm một câu, “Một con chó làm sao hiểu được giấy nhắn chứ.”

21. Chương 21: Thời Gian

Trong phòng tắm nhà Phong Hạo cái gì cũng có, Lăng Lang ngày đầu tiên đến đây đã phát hiện điểm này, nhưng Phong Hạo không yêu cầu anh dùng, anh cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Lăng Lang đem bản thân tẩy trừ trong ngoài sạch sẽ, cầm lấy cái đuôi Phong Hạo để lại cho mình, do dự nửa ngày, mới chậm rãi đưa đến phía sau.

Có lẽ là do lần đầu tiên, vật Phong Hạo chuẩn bị cho anh kích cỡ không lớn, tiến vào rất dễ dàng, nhưng cũng chính vì điều này, Lăng Lang luôn lo lắng nó sẽ rơi ra, không thể không thời thời khắc khắc buộc chặt cơ vòng.

Lăng Lang soi gương một chút, phần bên ngoài cơ thể cong cong hình cung, như cái đuôi đang nhếch lên cao cao.

Sau khi đeo nó vào Lăng Lang vừa không thể ngồi cũng không thể nằm ngửa, chỉ có thể đứng, nằm nghiêng hoặc nằm sấp, dù là lúc quỳ cũng phải hơi nhếch mông lên mới không khiến cái đuôi kia quét lên sàn nhà.

Mệnh lệnh trên tờ giấy Lăng Lang hoàn thành một nửa, còn lại chỉ có việc chờ, anh không tự nhiên vòng vòng trong phòng ngủ hai vòng, cuối cùng vẫn quyết định đến cửa nhà chờ Phong Hạo.

Ở cửa chính nhà Phong Hạo bày một tấm nệm êm hình tròn, trước đây Lăng Lang cũng không biết nó để làm gì, nhưng giờ thì đã hiểu, anh ngoan ngoãn quỳ trên đệm, quỳ một lát cảm thấy hơi mệt, liền cuộn thành một đoàn nằm xuống.

Phong Hạo vẫn chưa về, anh cuộn tròn ở đó miên man suy nghĩ, nghĩ đến rất nhiều thứ, nhưng nhiều nhất vẫn là khi nào thì Phong Hạo trở về.

Anh đột nhiên phát hiện từ khi anh đến đây, việc làm nhiều nhất chính là chờ đợi—— chờ Phong Hạo chuẩn bị bữa tối, chờ Phong Hạo quét tước phòng, chờ Phong Hạo tắm rửa cho mình... Cùng với chờ Phong Hạo về nhà, tựa hồ bước vào cánh cửa này, toàn bộ thời gian của anh đều dùng để chờ đợi một người.

Thân thể anh không còn là của chính mình, tư tưởng anh cùng người khác chia sẻ, bây giờ ngay cả thời gian của anh cũng không hay không biết giao phó cho đối phương, vòng cổ vô hình sinh ra dây cương vô hình, đầu kia dây cương bị người đó nắm trong tay, đôi tay ôn nhu như ngọc, mười ngón thon dài, khiến anh không cầm lòng được muốn quỳ xuống thành kính hôn lên đầu ngón tay y.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Lăng Lang mơ hồ nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nhất thời giật mình ngồi dậy, anh đã sớm đem việc cái đuôi quăng ra sau đầu, đến tận khi phía sau truyền đến đau đớn nhắc nhở anh, mới hít một hơi khí lạnh.

Phong Hạo vừa vào cửa liền thấy Lăng Lang dịu ngoan quỳ gối nghênh đón mình, không thể kìm lòng mỉm cười tán dương.

“Hai chân duỗi ra, khép lại, hai tay chống trước mặt,” bàn tay hần ôn nhu lướt qua thân thể đối phương, đến mỗi vị trí lại giảng giải một động tác, “Mũi chân chấm đất, hạ eo thấp xuống, mông vểnh lên hướng về trước.”

Lăng Lang làm theo lời hần, “Cuối cùng, đầu kiêu ngạo hất lên, giường cao thêm một chút, tốt, như vậy đúng rồi.”

Phong Hạo rất hài lòng với năng lực linh ngộ của Lăng Lang, “Đây là tư thế nghênh đón, nhớ kỹ chưa?”

Lăng Lang gật gật đầu.

“Đến lắc lắc cái đuôi xem.”

Lăng Lang có chút thẹn thùng, cứng ngắc vặn vẹo hai cái, biên độ nhỏ đến cơ hồ nhìn không thấy, cũng may Phong Hạo cũng không trách móc gì nặng nề, “Không sao, sau khi hiểu rồi thì từ từ luyện tập.”

Phong Hạo nói xong liền đi về phía phòng ngủ, Lăng Lang ngoan ngoãn theo sau.

“Đã bao lâu không phóng thích rồi?” Phong Hạo khoác áo khoác âu phục lên móc trong tủ áo, tùy ý hỏi như đang nói chuyện phiếm.

Lăng Lang không đoán được hần vừa mở miệng đã hỏi chuyện này, quăn bách đáp: “Mười ngày.” Từ khi đến đây, Phong Hạo không chạm qua anh, anh cũng luôn cấm dục đến hiện tại.

“Anh hôm nay biểu hiện không tồi, tôi muốn thưởng cho anh.” Phong Hạo vỗ vỗ đầu anh, “Lên giường chờ tôi.”

Lăng Lang hơi ngượng ngùng bò lên giường, bắt đầu một vòng chờ đợi mới, nhưng lúc này Phong Hạo không để anh chờ lâu lắm, lúc xuất hiện lại đã thay một bộ thường phục, trong tay còn mang theo cái rượu quen thuộc của Lăng Lang.

“Nằm sấp cho tốt.” Phong Hạo thấy anh không thành thật, ra lệnh, “Lên giường đừng có hết nhìn đồng tới nhìn tây, nếu không sẽ bị ánh mắt lừa dối.”

Lăng Lang vội vàng cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, mặc kệ Phong Hạo ở một bên phát ra thanh âm gì, đều bắt buộc chính mình không nhìn đến.

Phong Hạo lên giường, vật trong tay vừa tiếp xúc thân thể Lăng Lang, anh lập tức biết đó là dây thừng. Lăng Lang không phải lần đầu tiên bị trói, lại càng không phải lần đầu tiên bị Phong Hạo trói, nhưng thân thể trần truồng trực tiếp tiếp xúc với dây thừng thì đây là lần đầu.

Động tác Phong Hạo trước sau như một, chậm rãi bình ổn, chừa đủ thời gian cho Lăng Lang tưởng tượng động tác tao nhã của hần. Hai cổ chân bị cố định tại gốc đùi, hai cánh tay cũng bị từng vòng từng vòng quấn quanh, cuối cùng tay chân phân biệt bị cột lại với nhau bằng một nút buộc hai đầu, tứ chi đồng thời mất đi tự do.

Không thể động đậy, Lăng Lang cảm thấy rất khó chịu, hai chân anh bị tách mở đến mức lớn nhất, cổ cùng hai đầu gối gánh vác toàn bộ thể trọng, bộ vị riêng tư bại lộ trong không khí không sót chút gì, cảm giác bị thị gian quen thuộc tại buổi lễ hội lần thứ hai đánh úp lại.

Vì duy trì tư thế như vậy, không thể không căng cứng cơ bắp toàn thân, rất nhanh khiến anh thấy mệt mỏi, thân thể không thể khống chế thả lỏng, thả lỏng, lại tiếp tục thả lỏng.

Dây thừng trói buộc hành động của anh, Lăng Lang phát hiện dù thả lỏng cũng không ảnh hưởng việc duy trì tư thế, anh bắt đầu thử tán đi sức lực toàn thân, đem tất cả giao phó cho dây thừng đang trói trên người.

Anh nhắm mắt, cơ bắp thư giãn sáng khoái dần thay thế đau nhức, chậm rãi, tâm tình anh lắng đọng, suy nghĩ bắt đầu trống rỗng, thân thể bị trói buộc chặt chẽ, tinh thần lại thả lỏng cực hạn.

Một tiếng cười khê vang lên, Lăng Lang hồi phục tinh thần khỏi giấc mộng Nam Kha.

“Đừng ngủ gật, ” ngón tay Phong Hạo theo sống lưng anh trượt xuống, “Còn chưa bắt đầu đâu.”

Hắn đem cái đuôi phía sau Lăng Lang rút ra, thay vào là hai ngón tay, đã được khuếch trương trước, ngón tay rất dễ dàng tìm tòi, cuối cùng, cực kỳ tinh chuẩn tìm được điểm mẫn cảm nhất kia.

“Là nơi này sao?” Phong Hạo nhẹ nhàng cào một chút, Lăng Lang nhất thời thất khống tràn ra một tiếng rên rỉ.

“Xem ra là đúng.” Phong Hạo không nhanh không chậm dùng lực lên ngón tay, “Đã từng thử qua chỉ giao (dùng ngón tay) từ phía sau đến chưa?”

Lăng Lang thở gấp lắc đầu.

Phong Hạo chiếm được đáp án mình muốn liền không mở miệng nữa, đầu ngón tay như cũ có tiết tấu luật động, lực đạo không mạnh không nhẹ, tốc độ không nhanh không chậm, phạm vi ma sát chặt chẽ tập trung ở một vài điểm, Lăng Lang chỉ cảm thấy như một ngọn lửa nóng rực bị châm lên trong cơ thể, rất nhanh lan tràn đến từng mạch máu nhỏ, máu toàn thân đều vì vậy mà sôi trào.

Tiết tấu của Phong Hạo khiến anh không tự chủ được muốn vặn vẹo thân thể nghênh hợp, khi thực sự làm vậy mới ý thức cả người đều không thể động đậy. Tính khí đã sớm sung huyết vĩnh cao, vì chậm chạp không thể phóng thích mà trướng đau, suốt mười ngày cấm dục khiến lực nhẫn nại của anh đã hạ xuống điểm mấu chốt, anh cố gắng ma sát hạ thân xuống ga giường, lại phát hiện dù chỉ là động tác đơn giản như vậy anh cũng làm không được.

“Phía trước cũng muốn, ” bản năng thú tính khiến Lăng Lang buông xuống tôn nghiêm nhân tính, chủ động mở miệng khẩn cầu Phong Hạo.

“Không được, ” Phong Hạo ôn hòa mà kiên định cự tuyệt, “Tôi nói từ phía sau, thì chỉ có thể từ phía sau.”

Lăng Lang không nói nữa, vì anh nhận ra cảm giác từ hậu huyết ngày càng mãnh liệt, tế bào thần kinh bắt đầu di động tập trung đến một điểm. Ngón tay Phong Hạo như chớp lên trước mắt Lăng Lang, nhịp đập trái tim anh đều theo tiết tấu của hắn mà thay đổi, Lăng Lang là nhạc khí, Phong Hạo là gậy chỉ huy, hắn muốn anh du dương, anh liền du dương, muốn anh vút cao, anh sẽ vút cao.

Nhạc khúc đến cao trào, ngón tay đối phương mãnh liệt tăng thêm lực đạo, Lăng Lang chỉ cảm thấy phần eo đau xót, một cổ khoái cảm trước nay chưa từng có đánh úp lại, như luồng điện lưu bắt đầu từ hậu đình, theo xương chậu lưu chuyển đến phía trước, đem dục vọng trắng ngà bắn ra.

Cảm giác này hoàn toàn bất đồng với cao trào do ma sát quy đầu mang lại, toàn bộ hạ thân đều bị khoái cảm bao phủ, dục triều vô tận từng cơn đánh úp lại, khiến Lăng Lang chìm nổi trong đó. Ước chừng bốn mươi lần mới phóng thích hoàn toàn tinh hoa thân thể, anh cuối cùng đã biết Phong Hạo vì sao lâu như vậy không chạm tới anh.

Thời khắc cao trào đã chấm dứt, hậu huyết vẫn còn mạnh mẽ co rút, tựa hồ muốn giữ lại ngón tay Phong Hạo ở nơi này, còn đối phương cũng không hề có chút ý tứ muốn rời đi, trái lại càng gia tăng lực đạo cùng tốc độ.

Lăng Lang đột nhiên ý thức được cậu ta muốn làm gì, vừa phát tiết xong thân thể cực độ mẫn cảm, anh hoàn toàn không có năng lực thừa nhận khiêu khích thêm nữa, mỗi một lần ma sát đối với anh là một lần tra tấn khó có thể chịu nổi.

“Dừng! Dừng lại!” Lãng Lang hoảng sợ kêu lên, nhưng đối phương lại như hoàn toàn không nghe được, động tác trên tay không hề dừng trái lại càng nhanh.

“Dừng lại!” Anh vừa hô xong câu này, màn phát tiết mãnh liệt vừa rồi như trình diễn thêm lần thứ hai, anh một lần nữa trên tay đối phương nhất tiết ngàn dặm, đầu óc nháy mắt trống rỗng.

“Dừng, dừng...” Lãng Lang ngay cả thanh âm cũng không tự chủ phát run, hậu huyết co rút chặt đến không thể chặt hơn nữa. Thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy, anh muốn giãy dụa, nhưng đây thường lại không chút sức mẻ. Nếu giờ phút này anh có thể cử động, anh sẽ đâm một quyền vào mặt Phong Hạo, nhưng chuyện duy nhất anh có thể làm, chính là gục ở chỗ này tùy ý đối phương an bài thân thể chính mình.

Cả người anh ướt đầm, từng giọt từng giọt mồ hôi lớn theo gương mặt chảy xuôi đến hầu kết. Trước mắt anh xuất hiện ảo giác, có vô số đốm sáng cùng chớp động trên vầng mặt, tay chân anh bắt đầu co rút, miệng không thể khép lại, nước bọt theo khoe miệng chảy xuống, kéo thành sợi chỉ bạc.

Giờ anh không muốn đánh Phong Hạo, anh muốn quỳ xuống, cầu xin đối phương, lấy lòng hấn, hôn chân hấn, chỉ cần hấn chịu dừng lại, muốn anh làm gì anh đều nguyện ý. Khi khoái cảm lần thứ ba thổi quét đến thì ba hồn bảy vía đều bị đánh cho hồn phi phách tán, nếu anh là yêu ngàn năm đạo hạnh, lúc này chắc cũng hiện nguyên hình, nếu anh là tiên tu hành vạn năm, giờ phút này sợ là cũng lạc vào ma đạo.

Lần thứ ba bắn ra lượng tinh dịch đã ít đến đáng thương, Phong Hạo rốt cục chịu rút ngón tay khỏi cơ thể anh, “Mười ngày mà chỉ có thế, anh còn cần bổ sung dinh dưỡng.”

Lãng Lang ngay cả khí lực phản bác hấn cũng không có.

Phong Hạo nói lỏng dây trói cho Lãng Lang, cả người anh lập tức xụi lơ vô lực ngã xuống giường.

“Khoan ngủ đã, anh ướt đầm người rồi, phải tắm một chút mới được.”

Lãng Lang vẫn không nhúc nhích nằm giả chết, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Phong Hạo cười vỗ mông anh: “Nhanh đi, chó con lười biếng.”

Lãng Lang miệng thì than thở, mắt vẫn không thèm mở, “Không cần, không còn sức.”

Phong Hạo thở dài, đứng dậy vào phòng tắm xả nửa bồn nước, sau đó quay trở lại phòng ngủ, dùng sức bế Lãng Lang lên.

Lãng Lang cũng không biết hấn từ đâu mà có khí lực lớn như vậy, nhưng lúc được thả vào bồn nước ấm, vẫn thoải mái đến thở dài một hơi.

Phong Hạo để lại Lãng Lang trong bồn tắm, quay về phòng thay ga giường, lúc trở lại phát hiện đối phương đã ngủ.

Hấn vừa bực mình vừa buồn cười: “Dừng ngủ trong nước thế, anh muốn bị cảm sao?”

Lãng Lang bị hấn lay tỉnh, oán giận một câu: “Mệt mỏi quá.”

“Thể lực của anh quá kém,” Phong Hạo dùng khăn mặt vắt nước lên người Lãng Lang, “Về sau mỗi ngày dậy chạy bộ trên máy tập 5 km, chạy chậm hay nhanh tùy anh, đừng quên mang cái đuôi của anh vào.”

Nửa câu đầu không có gì khác thường, nhưng nghe được nửa câu sau, Lãng Lang dù mệt mỏi vẫn phải trừng mắt.

“Mang cái đó tôi chạy 5km kiểu gì?”

“Đi không được năm cây số thì đi sáu cây, bắt đầu từ ngày mai.” Giọng điệu Phong Hạo không cho phép thương lượng.

“Sao cậu có thể như vậy?” Lãng Lang buột miệng thốt ra.

“Tôi đương nhiên có thể. Chỉ cần tôi muốn, anh ngay bây giờ cũng phải tập, nếu anh đi không nổi, tôi cũng phải bắt anh đi cho đủ.”

Lăng Lang trợn mắt há mồm nhìn đối phương, trên đời này có lẽ chỉ có Phong Hạo mới có thể đem một câu nói mà nội dung khiến người nghe không rét mà run nói đến ôn nhu tựa như tâm tình. Lăng Lang không hề nghi ngờ chỉ cần mình tiếp tục phản bác một câu, đối phương sẽ không chút do dự đem bốn chữ “chỉ cần tôi muốn” đánh bật.

“Tắm xong rồi,” Phong Hạo ôm Lăng Lang từ bồn tắm ra lau khô, lần này hắn không ôm anh về phòng, mà giúp Lăng Lang chậm rãi ra khỏi phòng tắm.

Lăng Lang đôi chân run rẩy, đành đem toàn bộ sức nặng tựa lên Phong Hạo mới không ngã.

Chưa mang vòng cổ, Phong Hạo còn chưa cho phép anh lên giường.

“Tôi đứng không vững.”

“Đứng không vững thì quỳ.”

Phong Hạo phất tay, Lăng Lang liền không chút do dự quỳ xuống, nhân cách cùng tự tôn của anh giờ phút này cũng suy yếu như đôi chân anh, đã hoàn toàn không có năng lực chống đỡ thân thể.

Phong Hạo mang vòng tới, Lăng Lang ngửa cổ, tùy ý đối phương đeo lên cho mình.

“Tốt rồi, lên đi.” Được đối phương đồng ý, Lăng Lang dùng hết toàn bộ chút khí lực cuối cùng lặn lên giường, dù động đất cũng không thể khiến anh nhúc nhích.

Phong Hạo dùng tay gối đầu nằm xuống cạnh anh, trong ánh mắt tràn ngập tình yêu, Lăng Lang đột nhiên nhớ ra hôm nay hắn cũng không hề làm gì.

“Cậu cái tên lãnh đạm này!” Ngay bản thân Lăng Lang cũng không hiểu vì sao mình lại toát ra một câu như vậy.

Phong Hạo cười khanh khách, “Thế nào, anh bây giờ còn có sức lực hoài nghi năng lực của tôi sao?”

Lăng Lang lập tức ngậm miệng, đánh chết cũng không chịu nói thêm nửa chữ.

22. Chương 22: Tuyên Ngôn

“Cái gì? Muốn tôi dẫn dắt thêm một người?” Người đại diện nghe được tin kinh ngạc vạn phần, “Nhưng trước giờ tôi chỉ theo một mình Lăng Lang mà?”

“Lúc trước anh là người ngoài biên chế chúng tôi quản không được, giờ anh đã là nhân viên chính thức của công ty, chúng tôi ở đây một người làm kế hoạch dẫn dắt bảy tám nghệ sĩ là chuyện cơm bữa, huống chi anh chỉ có hai người.” Quản lý nói.

“Nhưng mà tôi thời khắc nào cũng phải theo Lăng Lang, nếu dẫn thêm một người thì rất không tiện nha.”

“Những hoạt động Lăng Lang chịu tham gia còn ít hơn một người mới nữa mà, cậu ta ngoại trừ quay phim thì đều ở nhà, tôi không cảm thấy cần phải theo cậu ấy 24 giờ trong ngày.”

“Nhưng mà...” Người đại diện nói đến ba cái nhưng.

“Không có nhưng nhị gì hết.” Quản lý cắt ngang hắn, “Đây là quyết định của công ty.”

“Được rồi.” Người đại diện không thể làm gì đành xuống nước. “Anh muốn tôi dẫn dắt ai?”

Quản lý đưa hắn một cặp hồ sơ, người đại diện vừa mở ra nhìn liền hồng mắt.

“Anh để tôi mang Phong Hạo? Người đại diện của cậu ta đâu?”

“Nghỉ sinh rồi.”

“... Hắn một tên đàn ông thì nghỉ sinh cái gì?”

“Mặc kệ anh tin hay không, đây chính là sự thật, từ nay về sau công tác kế hoạch của Phong Hạo do anh đảm nhiệm.” Quản lý vô cùng trịnh trọng vỗ vỗ vai hắn: “Công ty xem trọng anh, cố lên!”

“Tôi...”

“Còn nữa phải nhớ kỹ, kế hoạch của chúng ta lần này chính là —— giấu đầu hở đuôi.”

Người đại diện cảm giận giơ lên cặp hồ sơ đập mạnh xuống.

“OUCH!!” Trợ lý bị nện đau xoa xoa ót, “Sao lại vô duyên vô cớ đánh người ta?”

“Cô không thể làm chút chuyện đứng đắn sao? Mỗi ngày không phải buôn bán trên mạng thì đọc chuyện bát quái, công ty trả lương cho cô để làm những chuyện này hả?” Người đại diện chỉ tiếc rên sất không thành thép giáo huấn cô.

“Này!” Trợ lý không phục. “Lăng Lang bị anh cấm túc, anh ấy không ở đây muốn một trợ lý nhỏ nhoi như tôi làm cái gì đây?”

“Chuyện cô làm còn ít sao? Tôi hỏi cô, người tung tin đồn hai người họ ở chung cho giới truyền thông có phải cô không?”

Trợ lý lập tức quay mặt thối thối tóc huyết sáo.

“Tôi thật là nuôi phải quỷ mà.” Người đại diện nghiêng răng nghiêng lợi, đảo mắt nhìn cặp hồ sơ trong tay, “Ngày mai tôi sẽ hủy bỏ lệnh cấm túc, tôi muốn xếp kín lịch cho hai người, một người sắp xếp ban ngày một người ghi hình buổi tối, một người đưa đi Nam Cực người kia phải đến Bắc Cực, tôi muốn khiến hai người họ thiên thượng nhân gian (trên trời dưới trần) không thể gặp gỡ!”

“Ách xì!” Lăng Lang hắt hơi một cái.

“Lạnh không?” Phong Hạo quan tâm hỏi.

Lăng Lang lắc đầu.

“Vây là tốt rồi. Tôi sợ anh vận động nhiều sẽ nóng nên không chỉnh điều hòa cao.”

Hắn lấy ra một xương chìa khóa, mở một cánh cửa trong nhà, Lăng Lang nhìn vào, đó là một phòng tập thể thao, bên trong bày vài thiết bị thông dụng.

“Vào đi.” Phong Hạo nói với Lăng Lang đang không động tĩnh gì phía sau.

Lăng Lang lắc lắc đầu, ngược lại lui một bước.

“Tiến vào.” Hắn lập lại một lần.

Lăng Lang lại lui thêm một bước.

Phong Hạo cười cười, lập tức đến bên cửa sổ. Nói là cửa sổ không bằng gọi nó là tường, suốt hai mặt tường đều lắp kính trong cường lực, xuyên qua nó có thể nhìn rõ ràng cảnh sắc bên ngoài.

“Anh đang sợ cái này?” Phong Hạo dán tay lên kính, “Đây không phải loại kính thường, từ bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong.”

Lăng Lang bán tín bán nghi (nửa tin nửa ngờ), Phong Hạo nhú mày: “Anh không tin tôi?”

Lăng Lang trầm mặc một lát, lấy can đảm hướng trong phòng đi một bước, nhưng cũng chỉ có một bước mà thôi.

“Về sau nơi này chính là nơi tập thể hình của anh,” Phong Hạo giới thiệu, “Chỉ cần anh ở nhà, mỗi ngày sáu km, hôm nay ngày đầu tiên, có thể bắt đầu với hai km, sau đó mỗi ngày tăng thêm hai cây số.”

Phong Hạo mở ra một ngăn tủ âm tường, bên trong song song đặt ba loại đuôi kiểu dáng bất đồng, phần bên ngoài cơ thể nói chung giống nhau, nhưng phần đặt trong cơ thể hoàn toàn khác biệt, ngăn dưới tủ còn treo một cái đai lưng chữ T.

“Muốn dùng cái nào anh tự mình chọn, đai lưng có tác dụng cố định, để anh khỏi phải lo lắng nó sẽ rơi xuống.”

Phong Hạo nói xong câu đó thì không nói nữa, như đang chờ xem phản ứng của Lăng Lang.

Lăng Lang đợi nửa ngày, mới ý thức được ý tứ của đối phương là muốn mình mang vào ngay bây giờ.

Dù cho không phải lần đầu tiên, nhưng trước mặt Phong Hạo làm loại chuyện này vẫn khiến Lăng Lang khó mà chịu nổi, anh nhắm mắt chọn đại một cái trong ba cái đuôi lưng tung nhét vào cơ thể mình, lúc đến lấy dây lưng mới phát hiện phải gắn cái đuôi vào dây lưng trước mới được.

“Sao không nhắc tôi sớm.” Anh có chút bực, Phong Hạo biết mình làm sai lại từ đầu đến cuối không nói một lời, cố ý chê cười mình.

“Vì nhìn anh có vẻ không muốn tôi thấy anh đeo nó lên như thế nào, nên tôi chỉ đành giả bộ không thấy.” Phong Hạo bước tới giúp anh lấy cái đuôi xuống, dùng dây lưng cố định tốt rồi, lại kiên nhẫn đeo vào lại cho anh.

“Tốt.” Phong Hạo chỉ chỉ mấy tập chạy, “Anh có thể bắt đầu rồi.”

Lăng Lang không yên tâm nhìn ra ngoài vách kính, hai mặt tường kính thoáng rộng khiến anh sinh loại lỗi giác bại lộ giữa ban ngày ban mặt, Phong Hạo có mặt ở đây càng làm anh cảm thấy mất tự nhiên.

“Cậu cứ phải luôn đợi ở đây sao?”

“Tôi muốn đợi ở đâu là quyền của tôi.”

Lăng Lang đành phải bắt đầu tập dưới cái nhìn chăm chú của hắn. Phong Hạo thiết lập chương trình tập cho anh từ chậm đến nhanh, để Lăng Lang có thời gian thích ứng với dị vật trong cơ thể.

Tốc độ máy chạy càng lúc càng nhanh, ma sát nơi bộ vị tư mật cũng càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi khiến anh hồi tưởng lại đêm hôm trước, hai chân theo phản xạ có chút nhũn đi.

Chạy chạy một hồi, Lăng Lang chợt thấy cảm giác áp bách luôn dừng sau lưng tiêu thất, anh quay đầu nhìn lại, Phong Hạo quả nhiên đã rời khỏi đó, Lăng Lang nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng anh vừa quay đầu, thân ảnh Phong Hạo liền hiện ra bên ngoài bức tường kính, Lăng Lang thiếu chút nữa rơi khỏi máy tập.

Lăng Lang không biết tấm kính kia có phải thật là không thể nhìn xuyên qua từ bên ngoài không, nhưng Phong Hạo cho anh cảm giác tựa như tấm kính kia hai mặt đều trong suốt, trong phòng bất luận gió thổi cỏ lay đều không thoát khỏi ánh mắt hắn, nhất cử nhất động của mình đều đang diễn ra dưới sự giám thị của đối phương.

Lăng Lang đành phải cố gắng xem nhẹ hắn, tập trung lực chú ý lên máy tập, Phong Hạo nói đúng, khi chạy từ từ thân thể sẽ thích ứng, cái đuôi tựa hồ cũng trở thành một bộ phận của cơ thể, chỉ cần không nghĩ đến nó, sẽ không dễ dàng ý thức nó tồn tại.

Anh cứ chạy mãi, liền trầm vào suy nghĩ, ngay cả Phong Hạo rời đi lúc nào cũng không hay.

Chạy hết hai km, điện thoại của người đại diện cũng theo tới, may là hắn còn chút lương tâm không tổng hai người đến Nam cực Bắc cực, mà là báo cho họ tham gia buổi tuyên truyền cho phim mới ngày hôm sau.

Đây là lần đầu Lăng Lang cùng Phong Hạo cùng xuất hiện trước mặt công chúng kể từ khi về nước, các phóng viên sắp đem sấm tuyên truyền chen lấn muốn sập, người phát ngôn trong đoàn phim đều cười đến cứng ngắc, câu lặp lại nhiều lần nhất chính là “Xin mọi người tập trung vào vấn đề có liên quan đến bộ phim.”

“Nghe nói trong bộ phim này có một lượng lớn cảnh bạo lực và tình dục, xin hỏi khi công chiếu trong nước có bị cắt bỏ không?” Cuối cùng có phóng viên đưa ra vấn đề liên quan đến điện ảnh.

“No no no,” Đạo diễn phản bác, “Không phải bạo lực tình dục, là nghệ thuật cao nhã, nghệ thuật nê (anh / chị. Đạo diễn này nói tiếng Hoa không rõ) hiểu không?”

“Vậy xin hỏi ngài nghệ thuật cao nhấ đến mức nào?”

“Sĩ độ? Cái gì là sĩ độ?” Phiên dịch dán vào tai hắn giải thích một hồi, đạo diễn liền hiểu, “A a, không có sĩ độ!” (không có mức độ aka vô độ!?).

Hắn cảm xúc dâng trào làm cái thủ thế, “Qua (tôi) muốn khởi xướng cho ý tưởng trở về với nguyên bản, theo đuổi thủ pháp biểu hiện thiên nhân hợp nhất (con người hòa với đất trời), sĩ độ cùng giới hạn cho đến nay chưa từng tồn tại trong phim của qua”

Phong Hạo phì cười một tiếng vui vẻ, nhỏ giọng nói với Lăng Lang, “Ngay cả trở lại nguyên bản và thiên nhân hợp nhất cũng biết, đạo diễn này trình độ tiếng Trung tuyệt đối đạt đến 4/6”

Lăng Lang ở trước mặt công chúng luôn giữ vẻ mặt nhất quán lạnh lùng, giống như Phong Hạo đang tự mình nói cho mình nghe.

Người phát ngôn đầu đầy mồ hôi chuyển hướng lời phát biểu của đạo diễn, “Có cần cắt giảm hay không, vấn đề này do tổng cục điện ảnh quyết định, chúng tôi không có quyền phát biểu ý kiến.”

“Ý đạo diễn có phải ám chỉ trong phim diễn viên chính sẽ có cảnh thân thể tiếp xúc thân mật? Hai người có phải vì va chạm này nảy sinh hoa lửa? (ý nói nảy sinh tình cảm thật)

Vấn đề thứ nhất tôi nghĩ đến lúc mọi người xem phim thì sẽ sáng tỏ, vấn đề thứ hai không liên quan đến bộ phim, thật xin lỗi chúng tôi không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục. Mời vị kế tiếp.”

“Nếu hai người vì quay bộ phim này mà sản sinh mối quan hệ vượt qua tình hữu nghị, vậy làm sao có thể nói là không liên quan đến bộ phim?” Phóng viên chưa được như ý thì quyết không buông tha, dưới đài một mảnh phụ họa.

“Chúng tôi chỉ chú ý biểu hiện của diễn viên trong lúc quay, về phần bên ngoài phát sinh chuyện gì là việc tư của diễn viên.”

“Vậy vì sao trong quá trình quay phim lại khiến việc tư bùng nổ phơi bày trước ánh sáng?” Phóng viên giơ tờ tạp chí trong tay, “Ảnh này chụp rõ ràng như thế, chẳng lẽ không phải đoàn phim bí mật để cho thuộc cấp tạo ra tin đồn?”

Người phát ngôn đại diện cho công ty giải trí Diệp Thị chen miệng nói: “Loại tin tức này quan hệ trọng đại, chúng tôi sẽ không lấy danh dự nghệ sĩ ra đóng kịch phao tin đồn.”

“Không phải tin đồn tức là nói quan hệ của hai người là thật?”

“Chuyện này...” Người phát ngôn lúc này mới phát hiện mình nhảy vào cái bẫy đối phương bố trí sẵn, phía sau hậu trường người đại diện giận đến cào tường, “Người phát ngôn ngu ngốc như vậy rốt cuộc là kiếm đâu ra thế?”

Phong Hạo chủ động nhận lấy đề tài, “Quan hệ của tôi và Lăng Lang là thật sự hay chỉ là lời đồn,” hắn cười liếc mắt người bên cạnh một cái, “vấn đề này để cho thời gian định đoạt đi?”

Câu trả lời này không phải thừa nhận nhưng còn hơn cả thừa nhận, cấp cho giới truyền thông một không gian vô hạn để mơ màng, thấy đương sự rất cực tổ thái độ, các phóng viên đều bắt đầu hỏi như ong vỡ tổ, đâu còn quan tâm đến tính chất của hợp báo lần này.

“Trước đây anh luôn xưng hô với Lăng Lang là “thầy Lăng”, đột nhiên thay đổi, có phải quan hệ hai người có biến chuyển không?”

“Chúng tôi đã cùng hợp tác trong ba bộ phim nhựa, quan hệ có tiến triển là chuyện rất bình thường.”

“Từ sau khi anh ra nghề những phim đã tham gia đóng đều có quan hệ với Lăng Lang, hơn nữa mỗi tác phẩm đều diễn vai đối thủ, đây là do cố ý hay chỉ là trùng hợp?”

“Đây có lẽ là duyên phận chẳng.”

“Mọi người đều biết hình tượng trên màn ảnh của Lăng Lang từ trước đến nay đều rất bảo thủ, vì sao lần này nhận quay một bộ phim giới hạn lớn như vậy? Xin Lăng Lang đích thân trả lời.”

“Vì tìm kiếm đột phá.” Lăng Lang lời ít ý nhiều trả lời.

“Vậy xin hỏi anh đột phá đến mức độ nào? Lộ một chút? Lộ trọn vẹn? Cảnh hôn? Cảnh trên giường?”

“Vấn đề này đã hỏi qua , không lặp lại câu trả lời, ” người phát ngôn cướp lời đáp.

“Khi Phong Hạo vừa ra nghề anh từng công khai tán thưởng diễn kỹ của anh ta, trước đó chưa từng có ai có vinh hạnh này, vì sao chỉ riêng với anh ta là anh có cái nhìn khác trước? Có phải quan hệ của các anh đã bắt đầu vượt qua khỏi tình hữu nghị từ khi đó?”

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật.”

“Vậy nếu trong bộ phim này Phong Hạo không tham gia diễn, anh có thể cùng một diễn viên khác tìm kiếm đột phá không?”

Lăng Lang cùng Phong Hạo liếc mắt lẫn nhau một cái.

“Xin trả lời trực tiếp.” Phóng viên mạnh mẽ cường điệu.

“Sẽ không.”

—— Giữa buổi tuyên truyền đôi tình nhân đồng tính lớn tiếng phát biểu tuyên ngôn ân ái trước phóng viên!

—— Phong Hạo: tình cảm do thời gian chứng thực.

—— Lăng Lang: chỉ cùng duy nhất cậu ấy cầu đột phá.

Trợ lý một bên xoát weibo một bên cười vui vẻ, “Hôm qua đề tài của mọi người đều là ‘sống chung’, hôm nay lại thuần một sắc ‘cầu đột phá’, tôi dự đoán ‘cầu đột phá’ sẽ nâng cấp thành ‘cầu kết giao cầu bao nuôi’, trở thành từ thổ lộ thịnh hành nhất.”

Người đại diện đang gọi điện thoại, “Này, các anh gần đây có hạng mục quay phim nào yêu cầu phải đến Nam Cực không? ... Đề tài hử, như là quảng cáo công ích bảo vệ gấu bắc cực linh tinh... Cái gì? Nam cực không có gấu Bắc cực? Để chim cánh cụt cũng được a... Này? Này!!”

“Anh đừng có lao lực thế,” trợ lý chủ động an ủi người đại diện đang tức đến khó thở, “Anh nên nghĩ theo chiều hướng tốt, không phải lần tuyên truyền này thành công nhất từ trước đến nay sao? Lần đầu công chiếu mà trên mạng đã có đến hơn tám trăm trang đưa tin.”

“Hừ,” người đại diện không thêm ngó tới, “Chờ đến khi bọn họ phát hiện bản lưu hành trong nước đã thành thái giám (ý là bị cắt bớt những cảnh rating 18+), nhất định sẽ liên hợp lại yêu cầu trả vé.”

“Không sao, đến lúc đó, tôi sẽ thuận thế tung ra bản DVD cấm lưu hành trong nước, đến lúc đó nhất định có thể kiếm một vỏ lớn.”

“Đã cấm lưu hành trong nước cô còn đem bán DVD? Cô coi tổng cục chết rồi sao? Từ từ, chủ ngữ cô mới dùng là “Tôi” ?

“Hắc hắc, ” trợ lý nhanh như chớp chạy mất, lưu lại người đại diện tại chỗ nổi trận lôi đình, “Chờ cô bị bắt vì tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy lúc đó ngàn vạn lần đừng có gọi điện cho tôi đi bảo lãnh cô!”

“Không phải văn hóa phẩm đồi trụy!” Trợ lý từ xa lớn tiếng kêu, “Là nghệ thuật của qua!”

Lăng Lang tự giác trang bị vào phòng tập thể thao rèn luyện, mục tiêu hôm nay là 4 km.

Phong Hạo thường xuyên vô ý cố ý xuất hiện trong tầm nhìn của Lăng Lang, tạo cho anh lỗi giác bị thị gian. Đôi khi anh thực hoài nghi lời Phong Hạo không phải là thật, có lẽ cậu ta mang kính sát trùng công nghệ cao gì đó, có thể nhìn xuyên qua loại kính đặc thù thấy hình ảnh trong phòng.

Phong Hạo lại một lần nữa hiện ra bên ngoài khung kính.

Lăng Lang dùng tay ra hiệu với hắn.

Phong Hạo không có nửa điểm phản ứng.

Lăng Lang nhẹ thở phào, xem ra thật sự không thấy được.

23. Chương 23: Lần Đầu

Lăng Lang mang kính râm che hết nửa khuôn mặt, mũi ép xuống rất thấp, đứng tại cửa rạp chiếu phim lượng lưu thông khổng lồ có vẻ phá lệ khiến người ta chú mục, người qua lại đều hữu ý vô ý nhìn anh vài lần.

Chỉ một lát sau Phong Hạo đã tới, cách ăn mặc không khác biệt lắm với anh, trong tay còn cầm coca cùng với bắp rang bơ.

“Đợi lâu,” Người xem phim rất nhiều, Phong Hạo xếp hàng rất lâu mới mua được vé —— nói chính xác là nhận được vé, vì lần đầu công chiếu mới sáng sớm đã cháy vé, may là Phong Hạo đã đặt trước hai vé trên mạng rồi.

“Chúng ta có cần lén lút đến xem phim thế này không?” Lăng Lang nghiêng mặt tránh đi vài ánh nhìn.

“Tôi thỉnh thoảng cũng muốn cùng anh giống như những cặp tình nhân bình thường hẹn hò ăn cơm xem phim,” dù cách kính râm, Lăng Lang vẫn phát giác ý cười trong mắt cậu ấy.

“Tình nhân bình thường lúc hẹn hò sẽ không xem phim chính mình diễn.”

Phong Hạo cười trộm, “Cho nên đây mới gọi là tình thú a, làm những chuyện tình nhân bình thường làm, lại làm chuyện tình nhân bình thường không thể làm, anh không biết là như vậy thật có lời sao?”

Hai người ngụy trang đứng chung một chỗ càng dễ bắt mắt, cơ hồ trở thành tiêu điểm ngay cửa rạp. Cũng may rất nhanh bắt đầu kiểm phiếu, hai người theo dòng người bước vào, một cái sảnh to như vậy mà không còn chỗ ngồi, đều là đến xem Prison Breakback Ocean lần đầu.

“Anh đoán đoạn vượt ngục kia họ sẽ dùng phiên bản nào?” Sau khi ngồi vào chỗ Phong Hạo nhỏ giọng hỏi Lăng Lang.

“Phiên bản theo nguyên tác.” Lăng Lang nghĩ cũng không cần nghĩ, “Nếu không, đoạn đánh nhau trên thuyền sẽ trở nên không hợp lý.”

Phong Hạo gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời anh, “Nhưng tôi cảm thấy đoạn phát huy ngẫu hứng kia đáng xem hơn.”

Lăng Lang đoán không sai, hậu kỳ quả nhiên chọn dùng phiên bản theo đúng kịch bản, ngoài ra, vài đoạn tình cảm mãnh liệt đều bị cắt cũng nằm trong dự liệu của anh.

Màn giao dịch trong ngục cùng Phong Hạo chỉ đến đoạn hình ảnh tấm ga giường trắng được treo lên cao cao, cảnh làm tình trên bờ cát khó có được lưu lại một đoạn hôn môi ngắn, đến khi con cua tiến vào màn hình, đoạn này cũng chấm dứt, trong rạp chiếu phim vốn yên lặng nhất thời vang lên một loạt âm thanh tiếc hận.

“Cho dù bọn họ cắt nội dung phim, tôi vẫn nhớ rõ sau đó phát sinh chuyện gì,” Phong Hạo trộm nắm tay Lăng Lang, “Đó là đêm đầu cùng nụ hôn đầu của chúng ta trên màn ảnh.”

Lăng Lang trong lòng nói thầm, ở chung một tháng, trong hiện thực hai thứ này đều chưa từng phát sinh.

Phong Hạo đưa ống hút tới bên miệng Lăng Lang, anh theo bản năng há miệng hút vài hơi, sau đó mới ý thức ly nước của mình còn nằm trong tay.

Thấy anh xoay đầu lại, Phong Hạo ánh mắt loান loান, đem ống hút Lăng Lang vừa dùng đưa vào miệng mình, “Gián tiếp hôn môi.”

Lúc này trên màn ảnh, vì quá thiếu nước, Lăng Lang cùng Phong Hạo đều tiến nhập trạng thái hôn mê gián đoạn, có khi anh tỉnh, có khi hắn tỉnh, dù có khi hai người cùng thanh tỉnh, nhưng cũng không hề nói chuyện, như thể chỉ cần nói nhiều thêm một lời sẽ bốc hơi mất lượng nước còn trong cơ thể, mà chiếc thuyền nhỏ sớm đã không còn động lực phiêu lưu giữa biển rộng mênh mông, tựa như vĩnh viễn không đến được điểm cuối.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng bao phủ khiến hình ảnh mang chút lạnh ý, gió biển ẩm ướt thổi tỉnh Lăng Lang, anh nhìn người bên cạnh, hơi thở mỏng manh như tơ, có thể sống qua đêm nay hay không cũng khó nói.

Lăng Lang giãy dựa bò lên, đồ tiếp tế trong khoang thuyền ngoài thuốc và công cụ thì chẳng còn lại gì, nhưng Lăng Lang vẫn tìm kiếm, ngay lúc người xem thắc mắc anh đến tột cùng đang tìm cái gì, một thanh chủy thủ đã bị anh cầm trong tay, đúng là thanh lúc trước Phong Hạo dùng lấy viên đạn ra cho anh.

Nhìn thấy Lăng Lang nắm chủy thủ, từng bước gian nan lết đến bên người Phong Hạo, mọi người giật mình, một người sống sót hoặc hai người cùng chết, đã đến lúc đưa ra quyết định, mà hiển nhiên, Lăng Lang không có ý định cho Phong Hạo cơ hội lựa chọn.

Lăng Lang suy yếu cầm chủy thủ lay lắt bên người Phong Hạo, tầm mắt mờ hồ được biểu hiện ra trên màn ảnh, khi thì tập trung lúc lại tan rã, chủy thủ trước mắt khi thì là một thanh, khi thì biến hóa thành vô số thanh, vài lần thiếu chút là đụng tới chính mình.

Anh lắc đầu, rốt cục ổn định tầm mắt, đối mặt Phong Hạo, gơ chủy thủ lên cao.

Màn ảnh lại thêm một lần chuyển về không gian xung quanh, một tiếng rên vang lên, sau đó là thanh âm kim loại rơi trên ván gỗ.

Lăng Lang không khống chế nổi nữa, ngã xuống bên người Phong Hạo, dòng máu tươi chảy xuôi từ tay anh tìm đến bên miệng Phong Hạo.

Không biết qua bao lâu, lục địa rốt cục hiện ra trong màn ảnh, một thoáng đó, khán giả cơ hồ lớn tiếng hoan hô giùm hai người.

Mất nước nghiêm trọng lại mất quá nhiều máu, Lăng Lang lúc này gần như đang hấp hối. Phong Hạo dùng khí lực toàn thân tha Lăng Lang từ trên thuyền xuống, bản thân cũng không chống đỡ nổi ngã xuống cạnh anh, hai người tựa hồ đều ở đoạn cuối của sinh mệnh.

“Welcome back.” Một thanh âm vang dội vang lên, Phong Hạo chỉ còn một hơi thở nghe thấy thanh âm mở mắt ra, ánh vào đôi mắt là lão đối thủ của hắn.

“Là ông.” Phong Hạo nhếch khóe miệng, cho dù thân thể suy yếu đến cực hạn, dù nằm trên đất đứng cũng không đứng nổi, hắn vẫn không lộ ra nửa điểm mệt mỏi, thần thái vẫn kiêu ngạo hệt như năm đó.

“Là tao.” Lão đối thủ khanh khách nở nụ cười. “Không nghĩ đến phải không, mày vừa lên bờ tao đã đích thân tới đón, có phải tao đối với mày rất tình thâm ý trọng không?”

Phong Hạo vẫn đang cười, nhưng hắn giống như đã đoán được gì, nụ cười ngày càng mất tự nhiên.

Lão đối thủ cũng đang cười, nụ cười rõ ràng phần chán hơn Phong Hạo nhiều, “Thông minh như mày, chắc giờ đã đoán ra rồi?”

Hắn búng tay, lập tức thủ hạ trình lên một bộ máy, có điểm đồ đang chớp tắt trên địa đồ.

“GPS định vị toàn cầu, tao nghĩ mày nhất định đã thấy qua.” Lão đối thủ hảo tâm giới thiệu cho hắn, “Nếu không có nó, làm sao tao tìm được mày nhanh như vậy?”

Khóe miệng tươi cười của Phong Hạo chợt tiêu thất, biểu tình trên mặt âm trầm đến đáng sợ.

“Trong tay hắn là thiết bị thu sóng, có muốn biết thiết bị phát sóng ở đâu không?” Lão đối thủ cười như hồ ly.

Phong Hạo không hỏi, hắn cũng không cần hỏi, bởi vì một vật lạnh như băng đang áp vào ấn đường hắn, Lăng Lang vốn đã kề bên cái chết giờ đang cười trên người hắn, mặt không đổi sắc dùng súng chĩa vào trán hắn.

“Thế nào, đại lễ tao tặng mày, có thích không?” Lão đối thủ vỗ tay cười to, “Mày nhất định không tưởng tượng được, tao đã sớm đem thiết bị phát sóng gắn trong người hắn, trong khoảng thời gian này, mày là mày với hắn như hình với bóng.”

“Cậu bán đứng tôi, ” Phong Hạo thẳng tắp nhìn chăm chăm người trên thân, cảnh tượng này thật giống như đã từng trải qua, chẳng qua lúc ấy, người kia vút sừng hung hăng hôn xuống, mà giờ khắc này, Phong Hạo biết loại sự tình đó sẽ không bao giờ còn xảy ra nữa.

Lăng Lang chậm rãi lắc đầu, “Tôi không bán đứng anh, tôi từ ngay từ đầu chính là chấp hành nhiệm vụ.”

“Chấp hành nhiệm vụ đến mức cả mạng cũng dâng lên? Chấp hành nhiệm vụ đến mức dâng ra thân thể của chính mình?”

“Ít nhất tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, ” Lăng Lang không vì lời hấn nói mà thay đổi chút nào.

Lão đối thủ đầy hứng thú nghe bọn họ đối thoại, “Mày giờ có nói gì đi nữa cũng vô dụng, hấn là một tay tao nuôi lớn, mày biết ưu điểm lớn nhất của hấn là gì không?”

Hấn cố ý dừng lại thừa nước đục thả câu, “Chính là trung thành vô điều kiện với tao, chẳng ngại chết vì tao.”

“Tao nuôi hấn hai mươi mấy năm, chỉ hạ duy nhất một mệnh lệnh, đó là đem mày còn sống từ trong tù ra, từ lúc hấn nhận được mệnh lệnh này, đã biết mình đổi mạng với cái gì.”

Lão đối thủ lắc đầu, “Bây giờ tao đứng mày nằm, tao thắng mày thua, mày có biết chênh lệch lớn nhất của chúng ta là gì không? Chính là bên cạnh tao có người nguyện ý vì tao mà chết, mày thì không có.”

“Ông vắt hết óc lên kế hoạch tất cả chuyện này, chỉ vì muốn từ miệng tôi moi ra bí mật kia?” Phong Hạo đột nhiên chen miệng nói.

“Đúng vậy, ” lão đối thủ ánh mắt trở nên âm hàn, “Lão Tam lão Thất đều đã chết, hiện tại mày là người duy nhất trên thế giới biết bí mật, mày cho là trốn trong ngực mày sẽ an toàn? Nói cho mày biết, dù mày nằm chết đi trong quan tài, tao cũng muốn đào mộ mày lên, bắt mày đem bí mật nói ra.”

“Nếu tôi không muốn nói?”

“Tao sẽ dùng khổ hình tàn nhẫn nhất mày có thể nghĩ đến tra tấn mày, khiến mày muốn sống không được muốn chết không xong, đến khi mày phải van xin tao cho mày được nói.” lão đối thủ chậm rãi gần từng tiếng, tàn nhẫn ẩn trong giọng nói khiến người nghe không thể kìm được run mình.

Phong Hạo đột nhiên thoải mái cười ha hả, lão đối thủ biến sắc, “Mày cười cái gì?”

“Tôi cười ông chuẩn bị nhiều khổ hình như vậy, kết quả hoàn toàn không cần dùng đến, ” hấn dùng ánh mắt thâm ý nhìn Lăng Lang, “Bởi vì tôi đã không còn là người duy nhất trên thế giới biết bí mật kia.”

“Mày nói gì? Ý của mày là?” Lão đối thủ khấn trương lên.

“Đúng vậy, cách đây không lâu, tôi đã đem bí mật này nói cho hấn biết, ” Phong Hạo nhìn Lăng Lang ánh mắt càng toát ra ôn nhu như đang nhìn tình nhân bằng tình cảm chân thành nhất.

“Thật sao?” Lão đối thủ nhanh chóng nhìn về phía Lăng Lang.

“Phải, hấn đã nói cho tôi biết, ” Lăng Lang mặt không đổi sắc nói.

“Ha ha ha ha, ” lão đối thủ ngửa mặt lên trời cười to, “Thật là trời cũng giúp ta!”

“Bí mật chỉ cần một người biết là đủ rồi, ” hấn rút cục cười xong, “Xem ra mày đến cuối cùng một chút giá trị tồn tại cũng không có.”

Hấn đối Lăng Lang lạnh lùng ra lệnh, “Giết hấn.”

Lăng Lang không chút do dự lên đạn.

“Anh hối hận không?” Anh hỏi hấn một lần cuối cùng.

Phong Hạo chậm rãi lắc đầu, lần thứ ba lặp lại đáp án của mình, “ Cuộc đời tôi, cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là hối hận.”

Lăng Lang cùng người dưới thân nhìn nhau một lát, đột nhiên nở nụ cười, nhận thức Lăng Lang lâu như vậy, Phong Hạo vẫn là lần đầu tiên thấy cậu ấy cười.

“Ông ta nói đúng, bí mật chỉ cần một người biết là đủ rồi, chỉ cần tôi chết đi, ông ấy sẽ không giết anh.”

Phong Hạo sắc mặt thay đổi, “Khoan đã, cậu muốn làm gì?”

“Lúc này đây, tôi cũng không hối hận.”

Anh giờ súng nhắm ngay huyết thái dương của mình, không chút do dự bóp cò.

Đoàng —— tiếng súng làm kinh sợ vô số chim biển, mây che lấp mặt trời, ngàn dặm không ánh sáng.

24. Chương 24: Quy Củ

Buổi sáng lúc người đại diện đến công ty, bị đám người tụ ngoài cửa kháng nghị hù sợ, hấn xuất ra công lực dùng đối kháng phóng viên đột phá trùng vây, thật vất vả mới chen qua được cửa.

“Bên ngoài rối cuộc làm sao vậy, ” hấn vừa tiến vào văn phòng chỉ thấy trợ lý đang thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế ăn quả vật, “Sao lại nhiều người như vậy?”

“Đương nhiên là đến kháng nghị thị uy.”

“Kháng nghị cái gì?” Hấn vừa rồi toàn cổ chen vào trong, bên ngoài trương biểu ngữ gì cũng không nhìn rõ.

“Đương nhiên là kháng nghị chuyện hai người con trai bảo bối của anh...”

Người đại diện trừng cô.

“...cảnh trên giường của hai nghệ sĩ bảo bối của anh bị,” cô dùng tay làm một tư thế cắt cổ, “CUT.”

“Chuyện này quan hệ quái gì đến chúng ta? Muốn kháng nghị thì tìm tổng cục, nếu không được việc thì tìm công ty điện ảnh, chứ kháng nghị với công ty kế hoạch như chúng ta có ích gì?” Người đại diện không hiểu ra sao cả.

“Tự anh xem đi,” trợ lý cầm điều khiển từ xa hướng về phía TV ấn nút, một phóng viên cầm microphone lập tức hiện ra trên màn ảnh.

“Các bạn đang xem tin tức hiện trường tại cửa chính Diệp Thị giải trí, từ tám giờ sáng nay đã có rất nhiều fan tự phát tụ tập ở đây, kháng nghị do bộ phim “Prison Breakback Ocean” do hai nghệ sĩ dưới quyền quản lý của công ty là Lăng Lang và Phong Hạo thủ vai chính bị cắt giảm quá nhiều, dẫn đến nội dung phim thiếu hụt nghiêm trọng, sau đây tôi xin phỏng vấn một người hâm mộ điện ảnh tham gia quá trình biểu tình.”

Phóng viên ngăn lại một fan đang giơ biểu ngữ Phong Lang: “Xin hỏi các bạn vì sao phải khởi xướng hoạt động biểu tình lần này?”

Vị fan nói năng đầy nhịp điệu khí phách, “Tôi nghĩ mọi người đều thấy, phim được trình chiếu hoàn toàn khác với nội dung tuyên truyền lúc trước. Trước mặt phóng viên, đạo diễn từng rõ ràng bày tỏ đây là bộ phim hoàn toàn không có giới hạn, bộ phim không câu nệ tam quan và luân lý, với chúng tôi mà nói, tuyên truyền rất hấp dẫn mà đến khi xem phim lại là một bộ văn nghệ tình cảm sâu đậm cao thượng, chính nghĩa cùng đạo đức song song tồn tại, tôi cho rằng đây là lừa gạt nghiêm trọng, tuyên truyền giả dối!”

“Nhưng cắt giảm quá nhiều cảnh là lệnh của tổng cục, là người trong nước bạn hấn là phải đối với việc này tập mãi thành quen mới đúng, vì sao còn kích động như thế?”

“Khi cắt giảm điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến nội dung phim, nhưng hiển nhiên là bộ phim này bị cắt đến thành mảnh vụn, nội dung phim trước sau không liên mạch, mắc gì một giây trước còn trên đảo, khi một con cua đi qua hai người lại ra tới biển? Lúc trước hai người còn đánh cho người chết ta sống, sao tự nhiên chớp mắt biến thành quan hệ đồng sinh cộng tử? Việc này đối với nội dung phim không công bằng. Chúng tôi đã mua vé, là có quyền lợi biết đầy đủ nội dung bộ phim!”

“Nhưng theo tôi biết, phần biên tập hậu kỳ phim nhựa thuộc phạm trù công tác của nhà sản xuất, không có liên quan gì đến công ty kế hoạch...”

Người bị phỏng vấn đánh gãy lời cô: “Thứ nhất, bộ phim này do công ty nước ngoài chế tác, chúng tôi không thể xuất ngoại tập thể để kháng nghị, nếu chúng tôi có cơ hội xuất ngoại thì trực tiếp xem bản chưa bị cắt rồi còn ai kháng nghị nữa chứ? Thứ hai,” Cô lấy trong ngực ra một tờ tư liệu, hiển nhiên là có chuẩn bị trước mới đến, “Có đầy đủ chứng cứ cho thấy, Diệp Thị cũng là một trong những cổ đông lớn nhất của công ty điện ảnh, hai nhà này căn bản là một!”

Fan mê điện ảnh lòng đầy căm phẫn giơ lên nắm tay, “Quá đáng nhất không phải là nhà sản xuất tự tiện cắt giảm nội dung phim, mà là sau khi cắt giảm rồi, còn đăng phụ đề “Cua đồng sống ở đây 3 phút 28 giây (có lẽ ý là đoạn cắt đi là 3 phút 28 giây, xin lên trời xuống đất để tìm.” Chúng tôi cũng là tiền mua V... a không đúng, mua vé xem phim, quần cũng cởi rồi vậy mà cho chúng tôi coi cái này? Chúng tôi nhất định kháng nghị nghiêm chỉnh, tuyệt đối không dung túng.”

“Chúng ta là cổ đông công ty điện ảnh?” Người đại diện lần đầu tiên nghe nói tới chuyện này.

“Anh không biết hả?” trợ lý còn kinh ngạc hơn so với hần, “Tôi tưởng vì nguyên nhân này anh mới để Lãng Lang tiếp phim của họ.”

“Tôi để Lãng Lang tiếp là vì...” Người đại diện vùng tay, “Quên đi.”

Hần đem gói quà vật to trong tay trợ lý túm lấy, “Đừng ăn nữa đừng ăn nữa, làm việc.”

“Rốt cục muốn bắt đầu? Lãng Lang nhận phim mới?”

“Cậu ta còn chưa xem qua, nhưng mà lần này cậu ta không có quyền lựa chọn.” người đại diện đem kịch bản ném vào ngực cô, trợ lý vừa nhìn liền la lên, “Không thể nào, Prison Breakback Ocean II ? “

Lãng Lang sau khi xem tên phim không chút do dự cự tuyệt, “Tôi không nhận phim của Dịch biên kịch.”

“Yên tâm đi, lần này biên kịch không phải họ Dịch,” người đại diện đến nhà Phong Hạo nhưng không chịu ngồi, rất sợ sofa làm dơ móng, may là Phong Hạo không có ở nhà, nếu không hai người nhất định lại đối chọi gay gắt.

“Đổi biên kịch?”

“Phải.”

Lãng Lang lúc này mới mở ra kịch bản nhìn hai trang, đột nhiên lại nhớ tới, “Tôi cũng không nhận phim đạo diễn người nước ngoài.”

Người đại diện bắt đắc dĩ, “Tôi đã nghe ngóng, lần này đạo diễn là người Trung Quốc chính gốc.”

Thừa dịp anh xem kịch bản, người đại diện đem sự thật nói cho anh một lần, “Bộ đầu tiên doanh thu phòng vé cực cao, nội dung phim lại để lại rất nhiều lỗi mở, ý công ty muốn rèn sắt khi còn nóng quay tiếp bộ thứ hai, tranh thủ làm thành một phim nhiều kỳ.”

Lãng Lang lật lật mấy tờ sau, “Nếu theo kịch bản này khi phát hành phim sẽ bị cắt càng nhiều hơn.”

“Đúng vậy”, người đại diện cảm giận nói, “Nếu có chút nào cơ hội cự tuyệt, tôi sẽ không tiếp tục cho cậu diễn chung với Phong Hạo loại phim thế này.”

Lãng Lang phát giác hần có ẩn ý, “Có ý gì?”

“Là vì trong hợp đồng bộ thứ nhất có một điều khoản, nếu sau này quay phim nhiều kỳ, nhà sản xuất có quyền ưu tiên tiếp tục hợp đồng, nếu cậu không tiếp nhận, nghĩa là cậu vi phạm hợp đồng.”

Lãng Lang trầm ngâm chốc lát, “Vậy Phong Hạo thì sao?”

“Chuyện này còn phải hỏi?” Người đại diện tức giận, “Cậu ta nhất định là còn ước gì được như thế, tôi còn nghi chủ ý này là của cậu ta, nếu không phải cậu vốn chỉ đóng phim điện ảnh, tôi thấy cậu ta hận không thể biến nó thành phim truyền hình, giống như mấy bộ phim Hàn ấy.”

“Tôi biết rồi,” Lãng Lang khép lại kịch bản, “Kịch bản để ở đây đi, khi nào bắt đầu?”

“Cuối tuần.”

Lăng Lang sửng sốt, “Nhanh như vậy?”

“Cũng hết cách, phía nhà sản xuất thúc giục, nhưng cũng may lần này không cần quay trên đảo.”

Địa điểm quay phim lần này không chỉ không nằm trên đảo mà quả thực là ngay tại cửa nhà, đi xe không đến nửa giờ là tới.

Lăng Lang vào đoàn, ánh vào mi mắt là từng gương mặt vô cùng quen thuộc, đạo diễn quen thuộc, biên kịch quen thuộc, nhân viên công tác đoàn phim quen thuộc, quay phim quen thuộc.

“Đây là chuyện gì?” Lăng Lang quay đầu hỏi người đại diện phía sau, “Không phải anh nói đạo diễn là người Trung Quốc, biên kịch cũng không phải họ Dịch sao?”

“Chuyện này...” Người đại diện cũng hồ đồ, “Tin tức tôi nhận được là vậy...”

“Hắn nói không sai.” Đạo diễn Tây Dương nói leo, “Lần này đạo diễn vốn không phải qua, qua là biên kịch, qua quả thật không phải họ Dịch.”

Lăng Lang nhanh chóng quay đầu, biên kịch ngượng ngùng giơ tay lên, “Ngại quá, lần này tôi là đạo diễn, sinh trưởng ngay tại địa phương, người Trung Quốc.”

Lăng Lang sắc mặt trầm xuống, “Các người đùa giỡn tôi?”

“Relax relax!” Đạo diễn muốn đến vuốt vuốt Lăng Lang, bị anh né ra bỏ nhào vào khoảng không, “Mọi người đều quen thuộc, chẳng phải sẽ hợp tác càng ăn ý? Người Trung Quốc các en (các anh) không phải có câu ngạn ngữ là, ‘hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc duyệt hồ’ *?”

“Chữ đó đọc là ‘hồ’, không phải ‘hồ’.” Lăng Lang lạnh lùng cải chính.

*Trích từ lời Khổng Tử dạy “Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ? Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ? Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ?” - Dịch nghĩa: “Học rồi mà tùy thời ôn tập, lại chẳng đẹp lòng sao? Có bằng hữu từ phương xa đến, lại chẳng vui thích sao? Người ta không hiểu mình mà mình không giận hờn, chẳng phải là bậc quân tử đó sao?” Bạn đạo diễn đọc sai chữ “hồ” từ “yue” thành “shuo”, Lăng Lang chỉnh lại. Mình dịch vậy cho dễ hiểu.

Bạn đang ?

“Ah~~” đạo diễn giật mình, “văn hóa Trung Quốc thật bác đại tinh thâm, hay là tối nay nê đến phòng qua, chúng te trao đổi văn hóa Trung Quốc và phương Tây một chút?”

Rầm ——

Ngày hôm nay không phải chính thức khởi động máy, chỉ là theo thông lệ trước đó, mọi người gặp nhau trao đổi một chút cách nhìn về bộ phim.

Đạo diễn tây dương mang danh biên kịch đi đạo diễn, vác vành mắt đen chậm rãi nói. Lăng Lang từ đầu tới cuối đều thất thần.

Lại thêm một cuối tuần Phong Hạo ở nước ngoài, Lăng Lang sống một mình mười năm, ở chung với Phong Hạo bất quá chỉ hai tháng, lại phát hiện mình đã không còn thói quen sống một mình, một loại cảm xúc chưa bao giờ nhận thức tên là nhớ nhung len lỏi vào lòng.

Dường như có tâm hữu linh tê (thần giao cách cảm?!), một cái di động được đưa đến trước mặt anh, Lăng Lang ngẩng đầu nhìn biểu tình của người đại diện liền biết ngay người gọi là Phong Hạo.

“Tôi gọi về nhà, không ai tiếp,” Thanh âm hồ hởi của Phong Hạo vang lên ở đầu bên kia, “Đang họp?”

Lăng Lang liếc mắt vị đạo diễn Tây dương đang nước miếng tung trời, “Đang nghe biên kịch phân tích vai diễn.”

Phong Hạo cười rộ lên, “Có nhớ tôi không?”

Lăng Lang không đáp hồi lại, “Đến Hồng Kông chưa?”

“Vừa đến, đêm nay có thể trở về, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi.”

“Ừm.” Lãng Lang không mặn không nhạt ứng tiếng, nghe không ra cảm xúc.

Người đại diện thu hồi di động, “Hai người các cậu không thể trao đổi số điện thoại hả? Đừng có lần nào cũng gọi tới số của tôi, bộ tưởng nhận cuộc gọi đường dài quốc tế không thu phí sao?”

“Quên”, Lãng Lang nói thật.

“Hai người các cậu đều ——” người đại diện đột nhiên ý thức bên cạnh còn có người khác, đúng lúc đem câu nói kế tiếp nuốt xuống, hạ giọng, “Đều đã ở chung , còn không thèm cho đối phương số, chẳng lẽ đây là một loại tình thú sao? Có cần tôi đem số của cậu cho cậu ta không?”

“Không cần, sau khi về tôi tự đưa cậu ấy.”

Lãng Lang về đến nhà đã là sáu giờ tối, Phong Hạo vẫn chưa về, anh không biết cái gọi là đêm nay trở về của Phong Hạo là mấy giờ, tự mình ăn lung tung một chút, cũng không thay quần áo cứ thế ngã xuống giường, bất tri bất giác ngủ mất.

Trong mộng Lãng Lang cảm thấy có người hôn anh, cảm giác đó giống hết lần quay phim cảnh hôn nhau trên bờ cát, thậm chí còn nóng bỏng hơn, anh không kìm được hôn đáp lại. Sau khi được đáp lại, người trên thân hôn càng sâu hơn.

Xúc cảm chân thật hòa cùng hơi thở khiến Lãng Lang ý thức mình không phải đang mơ, anh mở mắt ra, lông mi Phong Hạo phóng đại thật gần trước mắt, đến tận giờ khắc nhìn thấy đối phương này, Lãng Lang mới biết mình nhớ cậu ấy biết bao.

Hai người tận tình hấp thu hơi thở đối phương, như muốn bù lại khoảng thời gian ly biệt, đây là lần thứ hai bọn họ hôn môi, nhưng cũng là nụ hôn đầu tiên đúng nghĩa.

Kỹ thuật hôn của Phong Hạo rất cao siêu, hai ba lần liền khơi mào ham muốn của Lãng Lang, anh rất tự nhiên vươn tay ôm cổ đối phương, hai người hôn đến quên mình, bàn tay Phong Hạo lượn vài vòng bên hông anh, tiếp theo chuyển đến cổ áo, từng cái từng cái cởi bỏ nút áo sơ mi.

Lúc Phong Hạo cởi bỏ quần áo trên người anh, Lãng Lang vô cùng phối hợp, anh tưởng Phong Hạo muốn làm, mà anh cũng hoàn toàn không có ý tứ cự tuyệt, anh thậm chí chủ động nâng khổ bộ, ma sát lên người đối phương ám chỉ hẳn.

Lãng Lang rất nhanh trần như nhộng, khi cuối cùng Phong Hạo nhẹ nhàng cắn lên chóp mũi anh một cái, cũng ngừng hẳn này triển miên ôm hôn.

Dưới trêu đùa thuần thực của Phong Hạo, Lãng Lang hơi thở rối loạn, trên mặt còn mang theo vẻ động tình ửng hồng.

Anh vốn tưởng Phong Hạo sẽ nói “Tôi muốn, ” thế nhưng đối phương lại nói “Đi theo tôi.”

Lãng Lang không biết Phong Hạo muốn dẫn anh đi đâu, nhưng vẫn thuận theo theo sau hắn đi đến trước một cánh cửa khóa chặt.

Phong Hạo lại rút chuỗi chìa khóa lần trước ra, chọn ra một cái chìa, mở cửa, Lãng Lang vừa nhìn thấy thứ bên trong cánh cửa liền ngây ngẩn cả người.

Phong Hạo cũng không để anh sững sờ lâu, dẫn đối phương vào phòng, ý bảo anh tiến vào, lồng sắt kia chỉ cao bằng nửa người, Lãng Lang vào đó chỉ có thể quỳ hoặc ngồi.

Phong Hạo ngồi xổm xuống bên ngoài lồng sắt, “Tôi đã nói chỉ cần lên giường là không thể mặc quần áo, đây là quy củ của tôi. Bất luận quy củ gì, tôi cũng chỉ nói một lần, nếu làm trái, là phải chịu phạt.”

Lãng Lang không rên một tiếng lặng lẽ nghe.

“Cái gọi là quy củ, chính là bất luận có mặt tôi hay không, anh đều phải tuân thủ, tôi không thể 24 giờ đều ở bên cạnh anh, nhưng tôi yêu cầu anh 24 giờ đều phải đặt tôi trong lòng, anh cần phải thời thời khắc khắc nhớ kỷ lời của chủ nhân mình.”

“Đoạn thời gian ở trong lồng này hy vọng anh có thể tự xét lại mình, thời gian anh tự kiểm là do tôi quyết định.”

Phong Hạo đem ngón trỏ đặt ở bên môi, “Cuối cùng, nhớ kỹ quy củ trong lồng sắt, không thể nói chuyện, nếu có chuyện trọng yếu, kêu tôi, anh biết phải kêu thế nào rồi đó.”

Hắn vươn tay, âm một tiếng, khép lại cánh cửa lồng sắt.

25. Chương 25: Nhà Giam

Lăng Lang chờ đợi trong lồng, nhìn Phong Hạo cầm lấy điều khiển từ xa, chỉnh nhiệt độ trong phòng, lại cầm lấy một cái điều khiển khác, ấn nút, bức tường trước mặt liền chậm rãi dời qua một bên, Lăng Lang lúc này mới phát hiện phòng này cùng phòng khách nguyên bản liền làm một khối, bị một bức tường giả ngăn thành hai không gian.

Phong Hạo rời đi, một lát sau một lần nữa hiện ra tại phòng khách, trên người đã thay đổi thành một bộ quần áo mặc ở nhà (QT là thường phục). Hắn ung dung ngồi trên salon đọc sách, từ góc độ của Lăng Lang có thể nhìn rõ sườn mặt đối phương, trên gương mặt Phong Hạo không hề có vẻ tươi cười ngày thường, ngược lại cho anh một loại cảm giác lạnh lùng.

Lăng Lang cũng an tĩnh quỳ gối trong lồng sắt nhìn hắn, đây không phải lần đầu tiên anh nhìn Phong Hạo từ xa, nhưng lúc này giữa hai người có thêm một song sắt vô tình.

Anh chăm chú nhìn sườn mặt đối phương, gương mặt khiến anh nhớ nhung đã lâu giờ phút này bỗng đánh úp lại, cảm xúc ấm áp của nụ hôn vừa rồi như còn dừng lại trên môi, chỉ chớp mắt quanh mình đã là lạnh băng một mảnh.

Giờ khắc này anh giống như một con chó bị chủ nhân bỏ ở nhà, thật vất vả chờ đến lúc chủ nhân về tới, vốn tưởng phải nhận được âu yếm ấm áp của chủ nhân, không ngờ vì làm vỡ cái bình hoa quý mà bị ném vào lồng sắt tự giam.

Lăng Lang trong lồng sắt đột nhiên cảm thấy có chút nôn nóng.

Anh bắt đầu nhìn chung quanh, hy vọng khoảng cách giữa hai chấn song đủ lớn để mình chui ra được.

Anh nhìn trên rồi lại nhìn dưới, hận chính mình không có sức cốt thần công (công phu khiến người ta co rút xương cho nhỏ lại), anh thậm chí bắt đầu ảo tưởng có được chiếc đèn pin thu nhỏ trong truyện tranh (Đèn pin của Doraemon á).

Tầm mắt anh ngẫu nhiên quét đến tấm thảm lông cừu bên chân Phong Hạo, anh chưa bao giờ phát hiện tấm da đó lại ấm áp mê người đến thế, trong lòng dâng lên khát vọng mãnh liệt muốn được nằm lên, anh muốn ngủ bên chân Phong Hạo, mà không phải như bây giờ bị vô tình khóa trong lồng sắt.

Lăng Lang trở nên nóng nảy, anh không hề ngoan ngoãn quỳ gối tại chỗ, bắt đầu nắm lấy song sắt liều mạng lay, nhưng nhà giam kia lại không chút sức mẻ.

Anh dùng sức đẩy cửa lồng sắt, cửa lại đã bị khóa.

Anh muốn đem khóa giật gãy, nhưng rất nhanh liền phát hiện đó là si tâm vọng tưởng.

Anh bắt an xoay người trong không gian nhỏ hẹp, thử mò đến mọi góc chết cố gắng tìm ra nhược điểm, anh thậm chí mất đi sức phán đoán của nhân loại, chỉ dựa vào bản năng của một động vật mà đi thử.

Cuối cùng anh dùng sức vỗ lên lồng sắt rần rần, cố khơi dậy lực chú ý của Phong Hạo.

Phong Hạo dư quang nhất định có thể quét đến xôn xao bên này, nhưng từ đầu chí cuối không hề liếc mắt một cái, đối với động tĩnh trong lồng sắt thờ ơ.

Xao động của Lăng Lang không đổi lấy bất luận đáp lại nào, anh nhận ra dù mình có cố gắng bao nhiêu cũng không thể khiến Phong Hạo hướng phía này quảng một cái liếc mắt, anh đã hoàn toàn bị đối phương không để mắt đến.

Anh bắt đầu tuyệt vọng.

Vì thế anh dần dần an tĩnh lại, giống như khi vừa tiến vào nhà giam.

Anh thành thành thật thật ngồi xuống, ôm lấy đầu gối của mình, tiếp tục hết sức chăm chú nhìn người trên ghế sa lon xa xa.

Thời gian dần dần đọng lại, một mỗi thối quét toàn thân anh, không biết ngừng thần nhìn như vậy bao lâu, mí mắt Lăng Lang từng chút rũ xuống.

Trong hoảng hốt anh nghe một thanh âm lách cách vang lên, mở mắt ra, thấy cửa lồng đã được mở, anh không thể chờ thêm vội chui ra ngoài, việc anh muốn làm nhất lúc này, chính là cọ hai má lên chân Phong Hạo.

Phong Hạo ngồi xổm xuống sờ sờ đầu anh, “Từ đầu tới cuối anh đều không nói chuyện, biểu hiện tốt lắm.”

Hắn đứng lên, ý bảo Lăng Lang ở tại chỗ này chờ.

Một lát sau, Phong Hạo trở lại, trong tay bưng một cái đĩa tinh xảo, bên trong đựng sữa ấm.

“Đây là thưởng cho anh.” Phong Hạo cúi người đem cái đĩa đặt ở trong tay Lăng Lang.

Lăng Lang ngẩng đầu nhìn hắn, rồi cúi đầu cẩn thận đem sữa trong đĩa liếm láp sạch sẽ.

Phong Hạo lại khen ngợi sờ sờ đầu của anh, “Giờ muốn làm gì?”

Lăng Lang nghiêng đầu đi, tầm mắt thẳng tắp bắn về phía thảm lông dưới sofa.

Phong Hạo nhìn theo tầm mắt của anh, hiểu ý nở nụ cười.

“Đi thôi.” Được chủ nhân đồng ý, đại cầu lập tức bỏ nhào vào tắm tắm mềm mại ấm áp, cuộn thân mình thành một đoàn, thỏa mãn ngủ bên chân chủ nhân.

Sau khi Phong Hạo trở về, bộ phim điện ảnh thứ hai cũng đúng hạn được xếp lên lịch trình, nhân viên công tác vội vàng làm chuẩn bị, nhóm Lăng Lang cũng bận rộn với phía tạo hình cùng thiết kế diễn phục.

Kết thúc phần trước Lăng Lang đã chết rồi, bộ thứ hai anh xuất hiện bằng diện mạo hoàn toàn mới, sắm vai một nhân vật có diện mạo thập phần tương tự mình lúc trước nhưng là một thiếu niên.

Thiếu niên khi vừa ra sân là hình tượng Cổ hoặc tử*, quần áo rách (cổ tình), tai xỏ đinh, nhuộm một đầu tóc vàng.

*Cổ hoặc tử, tên đầy đủ là “Cổ hoặc tử: Người trong giang hồ”, tên Tiếng Anh là ‘Young and Dangerous’, là một bộ phim Hongkong (rất nổi tiếng) về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lương Vĩ Cường.

Khi nhân viên tạo hình làm tóc cho Lăng Lang, cô lớn mật chọn màu vàng rất sáng, sau đó dùng gel tạo thành một đầu tóc hỗn độn vô trật tự.

“Nhất định phải khoa trương như vậy sao?” Lăng Lang hơi cau mày, nhìn bản thân mình trong gương đã trẻ ra mười tuổi.

“Như vậy không tốt sao?” Nhân viên tạo hình cũng nhìn nhìn Lăng Lang trong gương, “Tôi cảm thấy rất phù hợp với hình tượng trong phim.”

Nhìn thấy Phong Hạo đứng lúc đi ngang, cô thuận miệng gọi, “Phong Hạo anh nhìn xem như vậy được không?”

Phong Hạo đi tới, nhìn Lăng Lang trẻ ra mấy tuổi, huyết sáo một tiếng vui vẻ.

“Nhìn anh thế này giống hệt cậu trai thời kỳ phản nghịch, tôi thì vẫn cái loại già chết được.” Hắn vẫn đóng vai cũ, tuổi tác trong phim là trên dưới ba mươi lăm, bởi vậy hóa trang còn già hơn trước. Nguồn :

“Bộ dạng thì đạt chuẩn rồi, không biết Lăng Lang có thể tìm lại cảm giác thanh xuân kia không,” Nhân viên tạo hình nhìn nhìn Phong Hạo, “Bản thân tôi thấy nhân vật kia hợp với Phong Hạo hơn.”

Phong Hạo cười trêu chọc, “Cô dám hoài nghi kỹ xảo biểu diễn của anh đế?”

“Không dám không dám, ” Nhân viên tạo hình nhắc tay xin tha, “Tôi chỉ nói lên cảm giác, ngàn vạn lần đừng trừ lương tôi nha.”

Bên cạnh có người gọi cô hỗ trợ, nhân viên tạo hình ứng tiếng rồi khỏi .

Lăng Lang lúc này mới chuyển dời lực chú ý đến sinh vật cỡ lớn luôn luôn đi theo Phong Hạo, “Bên cạnh cậu là cái gì vậy?”

“Là chó Kim Mao(là một giống chó lông vàng, tên Tiếng Anh là Golden Retriever), ” Phong Hạo hướng Kim Mao làm một động tác tay, nó lập tức nghe lời ngồi vào trước mặt Lăng Lang.

“Chó của cậu?”

“Không phải, nó diễn chung với anh lần này.” Phong Hạo nhìn nhìn nó nét mặt có chút tiếc nuối, “ Tôi cũng từng có một con Kim Mao như vậy.”

Lăng Lang nhận ra hần dùng từ ‘đã từng’: “Sau đó thì sao?”

“Có một lần không cẩn thận ăn nhầm đồ ăn, đã chết.” Nhớ tới hồi ức đau khổ, nét cười trên môi Phong Hạo cũng tiêu thất.

Lăng Lang trầm mặc một lát, “Thực xin lỗi.”

Phong Hạo ôn nhu vuốt ve đầu nó, “Loại chó tôi thích nhất là Kim Mao, vừa dịu ngoan vừa nhu thuận, lại thông minh xinh đẹp, hơn nữa thực im lặng,” Hần hướng tầm mắt về phía Lăng Lang, nét tươi cười lại về trên mặt, “Giống như anh vậy.”

Lăng Lang bị hần không có hảo ý so sánh, quay mặt đi, chợt nhìn hình ảnh mình trong gương, màu tóc khoa trương kia quả thật giống Kim Mao như đúc.

Nhân viên tổ phục trang lại hối thúc anh đi thay quần áo, lúc từ trong phòng thay đồ ra, không ai tin được đây là một người đàn ông đã ba mươi ba tuổi.

Nhân viên tạo hình đeo vào tai phải anh một cái bông giả bằng kim loại, lại tỉ mỉ đánh giá một phen, “Tốt lắm, đi chụp ảnh đi.”

Nhiếp ảnh gia đã sớm chuẩn bị sắp xếp xong, Lăng Lang đi đến trước màn ảnh, nhắm mắt lại tìm một chút cảm xúc, khi mở mắt ra cả người đã biến thành một tên vô lại không sợ trời không sợ đất nơi xó chợ đầu đường.

“Quá tuyệt vời, chính là như vậy, ” nhiếp ảnh gia tự đáy lòng tán thán nói, máy dưới tay càng không ngừng bấm, “Giờ chuyển thân ra phía trái một chút, đầu héch lên bên phải, cao lên chút nữa, biểu cảm khinh bạc một chút, rất đẹp!”

Chụp hơn mười chuỗi động tác, nhiếp ảnh gia ra hiệu Phong Hạo tiến lên, tình tiết trong kịch bản là Phong Hạo cứu mạng Lăng Lang trong lần đầu gặp mặt, Lăng Lang xem hần như đại ca, vô cùng sùng bái, toàn bộ thế giới ai cậu cũng không phục, chỉ phục một mình hần, biến mình thành Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

“Anh phải dùng ánh mắt sùng bái nhìn hần biết không, giống như hần là ông trời của anh vậy đó.” nhiếp ảnh gia ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại không hy vọng gì, Lăng Lang đã có tiếng cao ngạo trong giới, hần rất nghi ngờ đối phương sẽ chỉ diễn xuất bề ngoài, trong mắt không thể thấy chút tình cảm sùng bái nào.

“Bắt đầu đi, ” nhiếp ảnh gia ra lệnh, Lăng Lang chậm rãi ngược mắt lên, nhiếp ảnh gia lập tức ngậy ngấn cả người, ngay cả tay cũng chậm chạp không ấn nút chụp.

Trợ lý cẩn thận đẩy đẩy nhiếp ảnh gia một cái, hần mới phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, liên tục dè xuống nút chụp, đem hình ảnh cảm động này lưu lại.

Không hổ là ảnh đế, hần một bên chụp một bên cảm thán, trong lòng đối với kỹ xảo biểu diễn của Lăng Lang lại phục thêm vài phần.

Chụp xong tổ hợp hai người, tiếp tục chụp ảnh Lăng Lang cùng chú chó. Khi ở cùng Kim Mao, chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Lăng Lang trong phim, anh hướng màn ảnh phát ra tiếng cười to thoải mái, một người một chó hạnh phúc châu mũi vào nhau, hoặc cùng ôm nhau vui sướng đùa giỡn.

Mọi người rất hiếm khi có thể nhìn thấy Lăng Lang dạng này, đi ngang đều không tự chủ được dừng chân đứng xem.

Nhiếp ảnh gia hô một tiếng OVER, nụ cười trên mặt Lăng Lang nhất thời thu liễm, lại khôi phục thành bộ dáng thường ngày, khiến tất cả mọi người hoài nghi cảnh vừa rồi mình thấy toàn là ảo giác.

Chụp ảnh cũng là một việc rất tiêu hao thể lực, trợ lý đã sớm chuẩn bị đồ thay cùng cà phê chờ Lăng Lang bên ngoài.

Nhân viên huấn luyện chó dẫn Kim Mao qua một bên, thưởng đồ ăn cho nó, rất nhiều nhân viên khác yêu thích nó cũng lấy đồ ăn vặt ra dụ.

Lăng Lang bưng cà phê lên uống một ngụm, lập tức nhắm lại mi.

“Bên trong bỏ cái gì?”

“Đường và bột sữa, ” trợ lý không rõ vì sao anh đột nhiên hỏi cái này, “Đều giống lúc trước.”

“Hương vị có chút lạ.”

“Vậy sao?” Trợ lý nhận lấy ngửi ngửi, “Tôi đi pha lại.”

“Thôi khỏi, cứ để vậy đi.” Lăng Lang ngại phiền toái, đón lấy cái tách uống một hơi cạn sạch.

“Sao lại cho nó ăn cái này?” Trong trường quay đột nhiên vang lên thanh âm nghiêm khắc quở trách của Phong Hạo, thanh âm rất lớn hấp dẫn tầm mắt mọi người, Lăng Lang cũng nhìn qua.

“Tôi, tôi...” Một nữ sinh không biết làm sao nhìn Phong Hạo giật miếng chocolate quảng trên đất vỡ thành mấy mảnh, không rõ vì sao đối phương lại tức giận như vậy.

“Cô có biết chó ăn chocolate sẽ chết không?”

Nữ sinh bị hù nhảy dựng, “Em thật sự không biết.” Cô khẩn trương đến muốn khóc, “Nó ăn một miếng rồi, làm sao bây giờ?”

Người huấn luyện chó từ bên ngoài vào đã phát hiện tình huống bên này, vội vàng chạy tới, kiểm tra lượng chocolate còn lại trên mặt đất một chút, “Ăn không nhiều lắm, nhưng lại là chocolate đen...” Hần nhíu mày, “Để bảo đảm, tôi mang nó đến viện thú y kiểm tra.”

Mọi người vội vàng tìm lồng sắt tìm lồng sắt, tìm dây thừng tìm dây thừng, hiện trường hỗn loạn, đột nhiên từ trong đám người truyền ra một tiếng thét chói tai.

26. Chương 26: Biến Cố

Tiếng thét còn chưa dứt, Phong Hạo đã vọt tới trước mặt Lăng Lang, chỉ thấy anh cả người cuộn lại ngã dưới đất, đồng tử kịch liệt co rút, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hô hấp dồn dập gần như khô khè.

“Sao lại thế này?” Thanh âm của Phong Hạo tràn ngập khẩn trương trước nay chưa từng có.

Trợ lý luống cuống, “Tôi, tôi không biết, đang êm đẹp đột nhiên liền...”

Phong Hạo không chút nghĩ ngợi đem Lăng Lang ôm ngang lên, “Trước đến bệnh viện.”

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, ba chân bốn cẳng lên hỗ trợ, người đại diện động tác so với Phong Hạo còn nhanh hơn, lái một cái xe thùng đến cửa, hắn không biết từ nơi nào biến ra cái đèn báo hiệu gắn lên trần xe, “Mau lên xe!”

Phong Hạo không nói hai lời bẻ Lãng Lang vào, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ló ra ngoài xe quát, “Đem mấy đồ anh ấy vừa ăn mang theo!”

“Anh ấy vừa rồi không có ăn...” Trợ lý nói đến một nửa thì kịp phản ứng, “Anh ấy có uống cà phê! Cái tách!”

Người đại diện đã nhún ga vọt ra ngoài, trợ lý dùng cái gói to bọc cái chén Lãng Lang vừa dùng qua lại, ngồi lên một chiếc xe khác, hai xe một trước một sau hướng bệnh viện gần nhất lao tới.

Trong xe Lãng Lang thẳng tắp nhìn chăm chăm Phong Hạo, nhưng tiêu cự sớm không biết đã tan rã đến phương nào, cả người anh đều sa vào trong mối hoảng loạn khó hiểu, đốt ngón tay nắm quần áo Phong Hạo vì dùng sức quá độ mà trắng bệch.

“Ráng chịu đựng,” Phong Hạo ôm chặt lấy anh, Lãng Lang thở càng ngày càng khó khăn, tựa hồ có thể thiếu dưỡng khí đến ngạt thở bất cứ lúc nào, Phong Hạo mày nhử chặt, “Chạy nhanh lên một chút!” Hắn ngẩng đầu hướng người đại diện đại ghế lái hô.

Người đại diện làm sao còn cần hắn dặn, hú vang còi cảnh sát, chân ga giẫm một phát, rồ cuộc, vượt qua hai chiếc xe phía trước.

Chiếc xe vọt vào trung tâm cấp cứu, nhân viên bệnh viện thấy thế lập tức chuyển Lãng Lang sang xe đẩy đẩy hướng phòng cấp cứu, dọc đường chỉ nghe thanh âm ngân ngửi của hộ sĩ dứt quãng vang lên.

“Thân nhiệt 36.”

“Nhịp tim 150.”

“Hô hấp 40.”

“Huyết áp không xem được.”

Bác sĩ lật mi mắt Lãng Lang quan sát con người của anh, “Người bệnh trước đó có dùng qua cái gì không?”

“Cà phê, ” Phong Hạo nhớ tới lời trợ lý mới nói.

“Có tiền sử mẫn cảm với cà phê không? Sữa thì sao?”

“Không có, ” người đại diện cướp lời đáp.

“Có tiền sử mẫn cảm với loại thuốc nào không?”

“Cũng không có.”

Bác sĩ nói nhanh những thứ cần thiết, hộ sĩ chạy đi chuẩn bị, đoàn người đẩy Lãng Lang vào phòng cấp cứu, nhốt Phong Hạo và người đại diện bên ngoài.

Trợ lý mang theo cái tách rất nhanh đuổi tới, đẩy tách còn lưu lại một ít cặn cà phê.

“Thế nào?” Cô vô cùng lo lắng hỏi.

Phong Hạo mắt nhìn cửa phòng cấp cứu, lắc đầu, “Đưa đi xét nghiệm trước.”

Sau khi trợ lý rời khỏi, Phong Hạo tiếp tục không ngừng đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu, người đại diện không nhìn nổi nữa, mạnh mẽ ấn hắn lên băng ghế ngồi: “Cậu bình tĩnh lại.”

Hắn trong lúc vô ý cúi đầu, nhìn thấy hai bàn tay giao một chỗ của Phong Hạo đều hơi phát run.

Người đại diện theo Lãng Lang hơn mười năm, những năm gần đây càng chiều cổ anh cẩn thận, cảm tình với anh đã sớm vượt qua loại cảm tình giữa người đại diện và nghệ sĩ, với hắn mà nói, Lãng Lang giống như con mình, mà Phong Hạo chính là một kẻ đột nhập muốn cướp đi đứa con mình.

Huống chi trong mười năm qua, âm thầm giám thị tất cả những người cố gắng tiếp cận Lăng Lang, đem những tình cảm có thể phát sinh bóp chết từ trong trứng nước cũng là một trong những nhiệm vụ bí mật của hắn, dù lúc này mệnh lệnh đã giải trừ, hắn vẫn theo thói quen bảo trì những cảnh giác ngày xưa.

Đối với hành động của Phong Hạo, hắn thậm chí từng hoài nghi đối phương bụng dạ khó lường muốn lợi dụng Lăng Lang để thăng tiến, nhưng giờ khắc này, cách nhìn của hắn với Phong Hạo bỗng xảy ra biến chuyển.

“Đừng lo lắng,” người đại diện thái độ khác thường đặt tay lên vai đối phương, như một trưởng bối trấn an: “Lăng Lang nhất định sẽ không sao.”

“Tôi đã từng,” Phong Hạo bất an nâng tay đến bên miệng, “nuôi dưỡng một con chó.”

Người đại diện ngăn ra.

“Là một con Kim Mao rất xinh đẹp.”

“Nó rất thông minh, lại ngoan, cho đến bây giờ cũng chưa từng sửa.”

“Sau đó có một lần...” Phong Hạo lâm vào thống khổ nhớ lại, “Nó ăn nhầm chocolate...”

“Theo lý mà nói, một con chó lớn ăn một chút chocolate cũng không đến mức chết, nhưng cố tình nó lại ăn rất nhiều...”

“Khi đó,” tầm mắt hắn hướng về phòng cấp cứu, “Bộ dáng của nó chính là như vậy, đồng tử co rút, khó thở...”

Tay người đại diện khoắc lên vai đối phương bắt đầu dùng sức, trên trán hiện ra mấy đạo hắc tuyến.

Thanh âm Phong Hạo nghẹn ngào, “Tôi trở mắt nhìn nó chết trong lòng mình, cái gì cũng không thể làm.”

“Đủ rồi!” Người đại diện bóp chặt cổ hắn dùng sức lay, “Lăng Lang một người tôn quý như vậy, vậy mà cậu so sánh với chó? Một tôi vừa rồi còn bị cậu cảm động, cậu cái tên căn bã này...”

“Trong bệnh viện xin giữ yên lặng,” hộ sĩ bất mãn nói, “Không cần vì chỗ này là phòng cấp cứu mà tùy tiện giết người trên hành lang.”

Người đại diện thở phì phì nói tay, vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Phong Hạo một cái.

Thời gian cấp cứu rất ngắn, nhưng trong lòng người đợi chờ mỗi giây đều rất dài.

Đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ vừa ra khỏi cửa liền bị Phong Hạo cùng người đại diện lo lắng ngăn lại.

“Bác sĩ, anh ấy thế nào?”

“Bước đầu phán đoán bệnh trạng của bệnh nhân thuộc loại dị ứng cấp tính* ”

*Tên bệnh là Sốc phản vệ, là một trong những phản ứng dị ứng cấp tính nguy hiểm nhất, ảnh hưởng mãnh liệt đến cơ thể

“Dị ứng?”

Bác sĩ gật gật đầu, “Anh ta có tiền sử mẫn cảm nghiêm trọng với cái gì không?”

“Chocolate!” Hai người trằm miệng một lời nói, sau đó lại liếc nhìn nhau một cái.

“Nhưng cậu ấy không thể nào ăn chocolate,” người đại diện bổ sung một câu, “Chúng tôi rất chú ý đến phương diện này.”

“Việc này phải chờ sau khi có kết quả xét nghiệm mới biết được.”

“Bệnh này có nghiêm trọng không? Anh ấy có thể gặp nguy hiểm không?” Phong Hạo giờ phút này quan tâm nhất chính là tình trạng của Lăng Lang.

“Loại bệnh dị ứng này có thể nặng có thể nhẹ, có loại chỉ là hắt hơi, nổi mẩn, nhưng cũng có loại có thể gây tử vong.”

Tâm Phong Hạo thất lại, “VẬY anh ấy...?”

“Lần này may là các anh đưa đến bệnh viện kịp thời, nhưng về sau nhất định phải chú ý hơn.”

Người đại diện nhẹ nhàng thở ra, “VẬY xin hỏi chúng tôi có thể chuyển viện cho bệnh nhân không?”

Bác sĩ dừng cước bộ, “VÌ sao?”

“CẬU ẤY là người của công chúng, ở lại đây tôi sợ sẽ gây ra rối loạn.”

“TUY HIỆN tại người bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, nhưng vì tránh những tình huống có thể phát sinh, tôi đề nghị tạm thời lưu lại bệnh viện quan sát đã.”

Lăng Lang đã được chuyển đến phòng giám sát, Phong Hạo canh giữ bên cạnh anh một tác không rời.

Cửa bị mở ra một cái khe, người đại diện cấp tốc chui vào liền nhanh tay khép lại, “CẬU ngàn vạn lần không được ra ngoài, bên ngoài toàn là phóng viên.”

Phong Hạo đã sớm đoán được kết quả như vậy, trong phim trường cùng bệnh viện đều rất nhiều người biết, chuyện lớn như vậy không thể nào không lộ tin tức ra ngoài.

“BÁC SĨ nói thế nào?”

“CHỈ cần từ phòng cấp cứu chuyển lại đây thì sẽ vô sự,” người đại diện quan sát khí sắc Lăng Lang, dù sắc mặt còn chút tái nhợt, nhưng cũng may người đã thanh tỉnh, “Hẳn là quan sát một hai ngày sau có thể xuất viện.”

Phong Hạo nắm tay đối phương mê luyến cọ xát lên gương mặt mình. “Anh thật làm tôi sợ muốn chết.”

Lăng Lang chậm rãi hạ ánh mắt, ý bảo đối phương mình không sao.

Phong Hạo đột nhiên nhớ ra, “BÁO CÁO kiểm tra thế nào?”

“À,” người đại diện vội đưa kết quả xét nghiệm trong tay cho hắn xem, trên đó toàn là những thuật ngữ phức tạp cùng công thức hóa học.

“BỘT ca cao?” Phong Hạo miễn tuệ bắt lấy thông tin quan trọng nhất.

“HƠN nữa hàm lượng còn không thấp.” Người đại diện biểu tình ngưng trọng, “Nếu không đánh giá sai, hẳn là chocolate độ tinh khiết cực cao.”

Phong Hạo màu sắc trầm xuống, “Trong cà phê sao lại có chocolate?”

Người đại diện cũng vô pháp trả lời vấn đề này, “TÔI đã hỏi trợ lý, cô ấy nói sau khi pha xong có rời đi một lát, trường quay rất nhiều người, ai cũng có thể trong khoảng thời gian đó tiếp cận cái tách của Lăng Lang.”

“CÓ những ai biết Lăng Lang miễn cảm với chocolate?”

“ĐÂY không phải bí mật gì, để đề phòng fan tặng quà sai, tin tức này được công khai rất sớm, ngay cả lên trang bách khoa cũng tra được.”

Phong Hạo nheo mắt lại, trong mắt thoáng hiện lệ khí, lực chú ý của người đại diện luôn đặt trên người Lăng Lang nên không để ý.

Phản ứng miễn cảm thế tới hung mãnh, đi cũng rất nhanh. Chưa đến một ngày Lăng Lang đã khôi phục bảy tám phần, hoạt động hằng ngày đều không đáng ngại, chuyện đầu đầu nhất tiếp theo chính là làm sao bình an vô sự từ bệnh viện ra ngoài.

Người đại diện cẩn thận tra xét bệnh viện một lần, rốt cục xác định bất luận cửa nào cũng có phóng viên gác, sau khi cảnh sát mạnh mẽ can dự, những ký giả này lại giả thành bệnh nhân, người nhà bệnh nhân, lao công, người bán hàng rong đầu đường, nhân viên dịch vụ mai táng vân vân mai phục trong ngoài bệnh viện, chỉ để chặn đường Lăng Lang xuất viện.

“TRỰC TIẾP phủ vải trắng lên rồi đẩy ra là được rồi,” Lăng Lang nghĩ thực thoáng.

“PHI phi phi,” người đại diện liên tục phun ba tiếng, “Miệng quạ đen!”

“Tôi có cách,” Phong Hạo nói xong nhấn chuông, một tiểu hộ sĩ tiến vào.

“Thật ngại quá, có thể nhờ cô một việc được không?” Phong Hạo nho nhã lễ độ hỏi.

Người hộ sĩ này là fan của họ, ngay cả Phong Hạo nhờ gì cũng không hỏi đã liên tục gật đầu.

“Có thể cho tôi mượn một bộ khẩu trang không?”

“Khẩu trang?” Tiểu hộ sĩ sững sốt, nhìn lại Lăng Lang mới bình tĩnh đại ngộ: “Các anh muốn cái trang để ra ngoài?”

Phong Hạo mỉm cười gật gù đầu, tán thưởng sự nhanh trí của cô.

Không mất bao lâu tiểu hộ sĩ đã đem đến đồ Phong Hạo cần. Hắn vò rối tóc Lăng Lang, phủ tóc mái xuống che mắt, lại mang khẩu trang lên, cả người nhất thời biến thành một người khác.

Người đại diện lúc này mới kịp phản ứng, Lăng Lang vừa nhuộm một màu tóc rất khoa trương, khẩu trang là đạo cụ của bệnh viện, trong hoàn cảnh này lại càng khó nhận ra, giờ phút này dù cho ai thấy Lăng Lang đều sẽ tưởng là một thanh niên bị cảm mạo đến đây chữa bệnh.

“Tôi phụ trách dẫn dắt bên truyền thông rời đi, anh đưa học trưởng về nhà.” Phong Hạo nói với người đại diện, “Có tôi ở đây, phóng viên sẽ không chú ý tới anh.”

Người đại diện thật tâm tán thưởng đó đúng là ý hay, ba người cứ vậy nghênh ngang chọn lối cửa chính của bệnh viện, Phong Hạo mang kính râm đi tuốt đằng trước, quả nhiên vừa lộ mặt đã bị tầng tầng phóng viên bao vây lại.

“Xin hỏi Lăng Lang rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao lại khẩn cấp nhập viện?”

“Lăng Lang tình trạng bây giờ như thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Chuyện này có liên quan tới anh không? Có người nói do đồng nghiệp thù nghịch nên hạ độc mưu hại, xin hỏi có thật vậy không?”

Phong Hạo trả lời có lệ những câu hỏi của phóng viên, dư quang ánh mắt lại nhìn đến Lăng Lang bên kia, hai tay rút túi, dáng vẻ lưu manh hướng ra cửa lớn, lúc đi ngang còn khinh thường liếc mắt đám đông một cái, nếu không phải hắn đã biết trước, trình độ diễn xuất đó muốn gạt hẳn chắc cũng còn thừa.

Phía sau Lăng Lang cách khoảng hai mét là người đại diện đang cúi đầu theo đuôi, Phong Hạo đã hấp dẫn toàn bộ hỏa lực của phóng viên nên cũng không ai phát hiện hắn.

Phong Hạo đưa mắt nhìn Lăng Lang thành công ra khỏi cửa, nhẹ nhàng thở ra, vừa định kiểm có thoát thân, chợt thấy một người đội mũ lưỡi trai, mặc áo gió nhìn chằm chằm Lăng Lang không chớp mắt, đang thẳng tắp hướng về phía anh.

Người đó hiển nhiên nhận ra Lăng Lang, trong mắt phát ra hung quang mãnh liệt, Phong Hạo theo trực giác cảm thấy không ổn, ngay sau đó liền lưu ý đến cái bình truyền dịch y đang nắm chặt gao trong tay.

“Cẩn thận!” Thanh âm Phong Hạo vang vọng cả đại sảnh bệnh viện, hắn muốn tiến lên nhưng lại bị phóng viên ngăn trở đường đi.

Lăng Lang nghe được tiếng hắn, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một người lạ đang mở nắp cái bình trong suốt trong tay.

Người đó rít gào, đem toàn bộ chất lỏng trong bình hắt về phía Lăng Lang.

?

“Đi chết đi! Biến thái chết tiệt!”

27. Chương 27: Phần Tiếp

Nhìn thấy động tác của hắn, ý nghĩ đầu tiên của Lăng Lang là lưu toan (acid sulfuric), nghệ sĩ kiểm cơm bằng gương mặt bị tạt lưu toan, Lăng Lang tuyệt đối không phải là người đầu tiên bị, cũng nhất định không phải người cuối cùng.

Anh phản xạ có điều kiện đưa tay chắn, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, một thân ảnh bay lại, che cả người Lăng Lang dưới thân, ngay sau đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết, khiến toàn bộ người nghe không rét mà run.

Đại sảnh nhất thời hỗn loạn, mọi người chạy trốn khắp nơi, tiếng thét chói tai vang lên hết đợt này đến đợt khác, sợ hãi dính một giọt loại chất lỏng ăn mòn này.

Người đại diện chỉ dựa vào một loại bản năng mà che chắn cho Lăng Lang, đến khi đại não kịp phản ứng, tức thì một thứ cảm giác sợ hãi mãnh liệt sinh ra, hắn không thể khống chế liên tục kêu thảm thiết, nhìn Lăng Lang tháo xuống khẩu trang lo lắng hỏi han, thấy miệng đối phương cử động nhưng lại không thể nghe nữa âm tiết.

Người đại diện kêu nửa ngày, rốt cục dừng lại, cúi đầu nhìn nhìn bản thân bị lưu toan tạt trúng, cứ cảm thấy là lạ chỗ nào.

Hắn đưa bàn tay dính chất lỏng đến trước mũi ngửi ngửi, lại liếm liếm, tức giận mắng, “Mẹ nó, là đường glucol!”

Lăng Lang thở dài một hơi nhẹ nhõm, vẻ lo lắng trên mặt trong nháy mắt tiêu thất, người đại diện nhất thời có chút hối hận, hắn khó có được chứng kiến Lăng Lang biểu lộ tình cảm thật, nhất là bộ dáng lo lắng, sớm biết thế đã giả bộ thêm một chỗ.

Bảo an vừa rồi không biết trốn chỗ nào, lúc này nhìn thấy trong tay hung thủ không phải acid mới hùng hổ chạy tới, đem đối phương đang gắng đào tẩu chặt chẽ chế ngự.

Phong Hạo bước từng bước dài đến trước mặt hai người Lăng Lang, chuyện đầu tiên làm là vỗ vỗ vai người đại diện, “Tôi quả nhiên không nhìn lầm anh, tôi sẽ tăng lương cho anh”

Dứt lời hắn kéo Lăng Lang, “Đi mau, lát nữa đi không được bây giờ.”

Người đại diện ướm sừng ngây ngốc đứng tại chỗ, không hiểu nổi tiền lương của mình có liên quan quái gì tới Phong Hạo, phóng viên trở mắt nhìn Phong Hạo lôi Lăng Lang đi, bỗng phản ứng kịp đành đem mục tiêu dồn lên người đại diện còn chưa kịp hoàn hồn.

Lúc này người đại diện mới ý thức mình lại bị bỏ rơi, trong vòng vây cảm giận la mắng, “Mẹ nó, tốt xấu gì cũng phải mang tôi đi với chứ, tôi rốt cục vì ai mà bị ướm hả!”

Phong Hạo ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động xe, “Người vừa rồi kia, anh có quen không?”

Lăng Lang lắc đầu, “Chưa từng thấy qua.”

“Coi bộ hắn rất hận anh, may là không phải lưu toan, nếu không...” Hắn liếc nhìn góc áo Lăng Lang, dù cho có người đại diện bảo hộ, cũng không thể tránh khỏi bị chất lỏng dính vào.

Sau khi về nhà việc đầu tiên Phong Hạo làm là vào phòng ngủ gọi điện thoại, Lăng Lang mở TV, gương mặt người đại diện và hung thủ quả nhiên luân phiên hiện ra trong màn ảnh, đối mặt vô số máy quay, hung thủ vẫn hồ ngôn loạn ngữ không chút e dè.

“Anh biết em đang xem, trước nay đều là anh nhìn em trên TV, rốt cục có một ngày đến phiên em nhìn anh, rốt cục có một ngày anh khiến em nghe được thanh âm của anh... Buông ra!”

Hắn ương ngạnh đấu tranh cùng cảnh sát phía sau, liều mạng dán mặt vào màn ảnh, “Anh muốn nói cho em biết, anh yêu em, anh muốn chiếm trọn con người em, khóa chặt em, hôn môi em, giữ lấy em...”

“Mày cảm mến cho ông!” Người đại diện chen lời với MC, muốn nhào lên lại bị cảnh sát ngăn lại, hung thủ thần tình hưng phấn, tươi cười dữ tợn, “Anh thậm chí muốn dùng roi quật em, muốn làm em nhũn cả hai chân, muốn nghe em khóc cầu xin anh tha thứ...”

Lăng Lang đến bồn rửa nôn khan nửa ngày, rõ ràng lời nói giống nhau như đúc, Phong Hạo nói ra, anh tiếp thu không hề kháng cự, từ miệng người khác nói ra, anh lại ghê tởm đến buồn nôn, chẳng lẽ là di chứng của bệnh dị ứng?

Hiệu suất phá án của giới truyền thông còn thần tốc hơn cảnh sát, không quá nửa ngày đã làm rõ chân tướng vụ việc, hung thủ từng là fan trung thành của Lăng Lang, thậm chí mê luyện đến biến thái.

Sau khi quan hệ giữa Lăng Lang và Phong Hạo bán công khai, hung thủ do yêu mà sinh hận, trà trộn vào đoàn phim, dự định hòa tan chocolate vào cà phê của Lăng Lang để khi anh vào viện thì mai phục hạ độc thủ, không ngờ trong bệnh viện rất nhiều chai giống nhau, trong lúc cấp bách đã cầm nhầm chai, vô tình cứu Lăng Lang một mạng.

Sau đó bệnh viện bị bắt kiểm tra toàn bộ bình truyền dịch, cuối cùng phát hiện lẫn trong đó là cái bình dùng để hại người chứa acid đặc nồng độ đến 98%.

Ngày hôm sau, truyền thông tiến thêm một bước đưa ra ánh sáng nơi ở của hung thủ, trên tường dày đặc hình chụp và áp phích của Lăng Lang, còn có lác đác hình vẽ, DVD và tạp chí, ngay cả gối đầu giường cũng là chân dung Lăng Lang.

Trong máy tính của hắn phát hiện số lượng lớn ảnh “vàng” (ý là ảnh 18+), toàn hình trai đẹp lỏa thân PS (photoshop) ghép gương mặt của Lăng Lang vào, còn có vô số đồng nghiệp H văn, tên nhân vật chính đều bị đổi thành Lăng Lang.

Cuối cùng, cảnh sát còn tìm được trong nhà hắn một bộ tù phục rách nát (bộ mà bạn trợ lý bán ấy), trên tù phục tìm thấy DNA của hung thủ, khi tin tức này vừa ra, Lăng Lang suốt một ngày ăn không ngon.

Ngày kế tiếp Lăng Lang theo thói quen thức dậy rất sớm, lấy báo cơ hồ là việc nhà duy nhất ở nhà Phong Hạo cần Lăng Lang làm – nếu việc này cũng được coi là việc nhà.

Đáy ngăn tủ dưới cùng rất thấp, bình thường Lăng Lang khê vươn tay là có thể mở, nhưng hôm nay anh do dự một chút, cúi đầu, dùng răng cắn tay nắm kéo ra, lại ngậm miếng vải nhưng to bằng bàn tay bên trong, sau đó đẩy ngăn kéo về.

Anh thuần thục đắp miếng vải nhưng lên tờ báo, ngậm chặt, quay người lại, đôi chân Phong Hạo liền hiện ra trong tầm nhìn.

“Tôi lo lắng thân thể của anh nên mới ra xem một chút,” Phong Hạo ngồi xổm xuống vuốt ve đầu anh, không ngờ anh làm tốt như vậy.”

Lăng Lang miệng ngậm tờ báo không thể nói chuyện, chỉ nháy mắt hai cái.

“Nhưng mà anh vừa hồi phục, tôi rất lo lắng, mấy ngày này anh không cần lấy báo, rèn luyện cũng có thể tạm dừng.”

Lăng Lang cảm thấy nửa câu sau thật không tồi, anh đưa báo đến tay Phong Hạo, rồi theo Phong Hạo trở lại giường.

Phong Hạo giở ra trang giải trí, tên Lăng Lang không ngoài dự liệu nằm ngay trang nhất, nhưng nội dung hôm nay so với mấy hôm trước có bất đồng nho nhỏ.

Chễm chệ ngay vị trí lẽ ra là ảnh chụp nghệ sĩ là một bức chân dung, bên dưới in đậm hai chữ màu đỏ “Truy nã”.

Trang giải trí đăng tin truy nã, loại chuyện này thực chưa từng nghe qua, huống chi còn tương liên chặt chẽ với tên Lăng Lang.

Lăng Lang lúc này mới lưu ý đến tiêu đề —— hung phạm tập kích Lăng Lang đào thoát trên đường áp giải, tung tích không rõ .

Lăng Lang tưởng sau khi xem tin tức Phong Hạo sẽ có phản ứng nào đó, ví dụ cấm anh ra ngoài chẳng hạn, nhưng biểu hiện của Phong Hạo lại vô cùng hờ hững, hẩn mặt không đổi sắc lật sang trang khác như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Dùng xong bữa sáng, hai người đi xe vào đoàn phim, khi Lăng Lang vừa lộ diện, mọi người trong đoàn đều vây quanh anh hỏi han ân cần, khiến anh cực không thích ứng.

“Í, tiểu Lang Lang thân ái của qua~” đạo diễn nhiệt tình nhào tới, Lăng Lang vội né, cả người hần liền đụng vào cánh cửa phía sau Lăng Lang, “Nè khỏe rồi đi?” Hần bưng mũi nước mắt lưng tròng hỏi.

Nhân viên phụ trách hậu cần của đoàn cũng ý vị đuổi theo Lăng Lang giải thích, “Người đó là nhân viên tạm thời, đều tại tôi kiểm tra không nghiêm, về sau khi nhận người nhất định phải phỏng vấn ba vòng, thà giết lầm ba ngàn cũng nhất định không bỏ sót một người nào.”

Cuối cùng là trợ lý đáng thương đã qua giáo huấn của người đại diện, “Tôi cam đoan sau này người ở cà phê ở, người đi cà phê đi, không để cho phần tử phạm pháp có cơ hội lợi dụng, còn nữa sau này tôi không bao giờ lên mạng bán đấu giá y phục của anh nữa oa oa oa...”

“Kim Mao đâu?” Lăng Lang quét mắt một vòng qua phim trường cũng không thấy thân ảnh vàng kim kia đâu cả.

“Bác sĩ thú y nói vì nó ăn ít nên không sao,” có người đáp, “Giai đoạn này nó chưa diễn nên chưa tới.”

Phong Hạo chờ đến khi xung quanh không còn ai, mới ghé vào tai anh trêu chọc, “Quan tâm đồng loại?”

Lăng Lang giả bộ nghe không hiểu, “Quan tâm bạn đồng hành.”

Prison Breakback Ocean II đi lộ tuyến thuần thương nghiệp, nội dung phim cầu huyết (chỉ những tình tiết sáo mòn khuôn mẫu) hơn nhiều so với bộ đầu, Lăng Lang sắm vai một nhân vật hoàn toàn bất đồng với lần trước, có điểm khôn vặt, thích chiếm tiểu tiện nghi, mồm mép lấu lỉnh, rất sợ chết nhưng lại ngoài ý muốn vô cùng trọng nghĩa khí.

Trước khi gặp được Phong Hạo, cậu là một tiểu nhân vật không có việc làm sống tạm bợ nơi đầu đường, dưới tay còn thu một nhóc tí yếu ớt làm em trai.

Lăng Lang cùng em trai đang mai phục trong kho hàng tại một bến tàu, trước đó cậu vô tình biết được đêm nay sẽ diễn ra một vụ giao dịch tại đây, cậu nghĩ bất quá là bọn buôn rượu và thuốc lá lậu, liền muốn nhân cơ hội nhìn xem có kiếm chác được gì không.

“Đại ca, em muốn đi tiểu,” em trai ngồi chờ lâu, rõ ràng đã có chút thiếu kiên nhẫn.

“Chịu đựng đi!” Lăng Lang mắng nó, “Mày như vậy làm sao thành việc lớn.”

Em trai thấp giọng lầm bầm vài câu, “Rình bọn buôn lậu đàm phán cũng gọi là việc lớn, có bản lĩnh thì tự mình buôn kiếm tiền xài đi a.”

Lăng Lang làm bộ muốn đánh nhóc, “Đã nói với mày bao nhiêu lần, mày mà dám đụng tới chuyện đó, anh mày sẽ... Suyt —— ”

Nghe được có người vào, cậu lập tức ra dấu báo đối phương dừng lên tiếng, hai người nín thở tránh sau mấy cái thùng, từ tiếng bước chân có thể nhận thấy người tới không ít, tiếp theo một thanh âm do thùng rơi mạnh xuống đất vang lên, Lăng Lang bỗng thấy không ổn, trọng lượng thứ này không giống như rượu.

Đôi bên giao dịch thật yên lặng, một câu nói dư thừa cũng không có, Lăng Lang nhìn không thấy tình huống bên ngoài, nhưng bên tai mơ hồ truyền đến từng trận thanh âm máy móc rất nhỏ khiến cậu càng khẩn trương, nhóc em dù không rõ nhưng nhìn vẻ mặt cậu cũng đoán ra tình hình không ổn, khẩn trương bịt miệng lại.

Lăng Lang nắm tay em trai, viết hai chữ “hủy bỏ” lên lòng bàn tay đối phương, nhóc con hiểu ý, liền mạng gạt đầu, hai người bỏ kế hoạch đã định lúc trước, thành thật ấn núp tại chỗ, chỉ chờ người bên ngoài đi sẽ nhanh chóng rút lui.

Giao dịch tựa hồ đã xong, tiếng bước chân càng lúc càng xa, cả kho hàng lại trở về sự yên lặng, em trai khoa tay múa chân với Lăng Lang ý nói mau ra ngoài, cậu ra dấu báo nó chờ, rồi từ chỗ trốn lặng lẽ nhô đầu ra.

Vừa ló đầu ra Lăng Lang liền tròn mắt, mấy cái họng súng đen thui nhắm thẳng ngay mình, tầm mắt cậu đảo qua khu trung tâm kho hàng, liền nhìn thấy Phong Hạo.

Lăng Lang cùng em trai song song bị áp giải đến trước mặt Phong Hạo, Lăng Lang rốt cục thấy rõ rồi, bọn họ đâu phải buôn lậu rượu hay thuốc lá gì, rõ ràng là buôn vũ khí đạn dược, em trai chưa từng gặp qua chuyện thế này, lập tức hai chân như nhũn ra quỳ xuống.

Một người Đông Nam Á nói tiếng phổ thông rất cứng nhắc mở miệng, “Cóm?” (ý chỉ cảnh sát)

Một người bên phía đối tác nói tiếp: “Xem ra không phải.”

“Mặc kệ phải hay không, thấy rồi thì phải chết.”

Hắn vừa dứt lời, nhất thời xung quanh vang lên tiếng súng lên đạn lách cách, đống quần em trai lập tức ướt một mảnh.

Trong lòng Lăng Lang cũng khẩn trương muốn chết, chân cậu có chút phát run, nhưng vẫn cố ngẩng đầu, bày ra tư thế đàm phán, “Tôi thề chúng tôi sẽ không nói gì hết.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Em trai gật gật đầu giống như gà con mổ thóc.

“Người chết sẽ không nói.” Tên người Đông Nam Á quơ quơ, thủ hạ cùng giờ súng nhắm vào hai người.

Lăng Lang theo bản năng bước một bước chắn trước em trai, mặt cũng lộ vẻ sợ hãi, chẳng lẽ hôm nay thực sự phải bỏ mạng ở chỗ này?

“Chậm đã, ” Phong Hạo luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên mở miệng, người ở đây đồng loạt nhìn về phía hắn.

Phong Hạo tầm mắt đối diện Lăng Lang, “Người lại đây.”

Lăng Lang đầu tiên nhìn nhìn hắn, lại khẩn trương nhìn trái nhìn phải, súng còn chưa có thu hồi, lỗ tên nào trái lờ đột nhiên bóp cò, cái mạng nhỏ của cậu liền xong.

Phong Hạo nhìn ra băn khoăn của cậu, làm như không có việc gì vung tay lên, bọn thủ hạ chần chờ hạ súng.

“Đến!” hắn lại lặp lại một lần.

Lăng Lang lúc này mới chậm như rùa bước đến trước mặt hắn.

“Gần một chút.”

Khoảng cách hai người lúc này gần đến mức chỉ cần duỗi tay liền có thể đụng tới đối phương. Phong Hạo khêu cằm Lăng Lang, trái phải đánh giá gương mặt cậu.

“Tên.”

Phong Hạo lời nói cực ngắn gọn, mắt một lúc Lăng Lang mới hiểu hắn là đang hỏi tên mình.

“Không có tên.”

Thấy Phong Hạo không lên tiếng, cậu lại bổ sung nói, “Tôi là cô nhi, không có ai đặt tên cho tôi.”

“Vậy người khác gọi người là gì?”

“Trên đường mọi người gọi tôi Lang ca (anh Lang), ” Lăng Lang cố ý ra vẻ cường ngạnh, cậu đã nhận ra, yếu thế cầu xin tha thứ đối với người này tuyệt đối vô dụng, chỉ bằng tìm con đường khác mà liều một phen.

“Lớn mật! Dám ở trước mặt Phong gia tự xưng anh!” Một tên thủ hạ khiển trách.

Phong Hạo lắc lắc đầu, ý bảo không sao.

“Muốn chết không?” Hắn hỏi Lăng Lang.

“Đương nhiên không muốn, ” cậu thành thật trả lời.

“Vậy sau này theo ta.” Phong Hạo lời nói khinh miêu đậm tả, người ở hiện trường bao gồm cả Lăng Lang đều sững sốt.

“Chờ một chút!” tên người Đông Nam Á lên tiếng ngăn cản.

Phong Hạo giơ tay, hần liền không tiếp tục lên tiếng.

Lăng Lang bị lời của hần hù sợ, nửa ngày cũng không tỏ thái độ, Phong Hạo khó được kiên nhẫn hỏi lại một lần, “Thế nào?”

“Nó thì sao?” Lăng Lang chỉ vào em trai trên đất.

Phong Hạo lắc đầu, “Nó không thể.”

Em trai nháy mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

“Tôi đây cũng không thể.” Lăng Lang quyết đoán từ chối, ở đây không ít người đều hít sâu một hơi, trên mặt em trai buồn vui cùng đến, như thể một giây sau liền khóc lên.

Phong Hạo nhìn chằm chằm cậu mấy giây, đột nhiên gục đầu xuống, khóe miệng khời lên nụ cười mỉm như có như không, bọn thủ hạ đưa mắt nhìn nhau, từ lúc theo Phong Hạo, chưa bao giờ thấy hần cười qua.

Hần ngẩng đầu, nói chuyện với đối tác cũng chính là người Đông Nam Á kia, “Hai người kia tôi muốn.”

Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi, “Không thể, người ngoài không đáng tin.”

“Nếu tôi mở miệng, bọn họ sẽ không còn là người ngoài.”

“Thân phận tụi nó anh cũng không rõ, làm sao biết không phải cảnh sát nằm vùng?”

“Tôi thề tôi không phải!” Em trai hốt ha hốt hoảng nói leo, “Việc đêm nay tôi sẽ không nói với bất cứ ai!”

“Tôi cũng thề,” Lăng Lang tiếp theo một câu, “Nếu nó nói, tôi sẽ, tôi sẽ giết nó sau đó tự sát.”

Phong Hạo mâu sắc (màu sắc con người) đột nhiên trầm xuống, “Người dám nhắc lại hai chữ tự sát, ta sẽ giết người trước.”

Lăng Lang bị hỉ nộ vô thường (vui buồn thất thường) của hần kinh sợ, nửa ngày không dám nói nữa.

“Tôi không đồng...” chữ ‘ý’ cuối cùng tên người Đông Nam Á vĩnh viễn không nói được nữa, bởi vì lúc này giữa mi tâm hần đã nhiều thêm một vết đạn, hần không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Phong Hạo, sau đó chậm rãi ngã xuống, nửa câu nói kia đã trở thành di ngôn cuối cùng của hần.

Lăng Lang cũng chết trân tại chỗ, cậu đứng đối diện Phong Hạo, ngay cả hần rút súng ra thế nào cũng chưa thấy rõ, tay đối phương giờ vẫn còn đặt lên bả vai cậu, giống như coi cậu là một cái báng súng thiên nhiên.

Thủ hạ của tên kia lúc này mới kịp phản ứng, muốn phản kháng thì đã muộn, em trai lần đầu nhìn thấy xã hội đen sống mái với nhau, sợ tới mức ôm đầu la hét, chờ nhóc kêu xong thì tiếng súng cũng ngưng, trên đất nhiều thêm vài thi thể.

Lăng Lang khiếp sợ nhìn Phong Hạo, cậu lúc này mới ý thức, hôm nay gặp gỡ người này, căn bản không cùng đẳng cấp với cái gọi là ‘đại ca đường phố’ ngày trước, hần có thể lấy đi sinh mạng một người không chớp mắt, tựa như giết chết một con kiến.

Phong Hạo như không có việc gì thu hồi súng, “Từ hôm nay trở đi, người gọi là Tiểu Lăng.”

28. Chương 28: Đoàn Phim

Trong phim một cái chớp mắt, đã qua một năm, dưới sự dẫn dắt của Phong Hạo, Lăng Lang từ một lưu manh cà lơ phất phơ nơi đầu đường, dần trở thành một tinh anh trong giới xã hội đen, không ít người thấy cậu được súng ai, gặp mặt cũng độ cung kính gọi cậu một tiếng ‘Lăng ca’.

Đi theo Phong Hạo càng lâu, Lăng Lang càng bị thuyết phục bởi khí thế toát ra từ mỗi động tác giơ tay nhắc chân của đối phương, ánh mắt cậu nhìn hần ngày qua ngày càng thêm sùng bái, cậu trời sinh nhanh mồm nhanh miệng, lấy lòng Phong Hạo lại càng dốc sức.

“Phong gia, ngài hôm qua một mình đối đầu với một đám người mà mặt không đối sắc, khiến bọn họ sợ tới mức rấm cũng không dám phóng, thực bảnh đến kinh thiên động địa nha.” Lăng Lang một bên bóp vai cho Phong Hạo một bên xuất mã.

Trước khi có Lăng Lang, Phong Hạo không để bất luận kẻ nào đụng đến thân thể mình, thà dùng ghế mát-xa chứ không tìm thợ đâm bóp, từ khi Lăng Lang đến, ghế mát-xa đã về vườn.

Quy củ của Phong Hạo, trong bang mọi người đều biết, lần đầu tiên Phong Hạo kêu Lăng Lang bóp vai cho hắn, đây tỏ nghe thấy vô cùng kinh ngạc, trong sảnh đường một đám người đông nghịt, chỉ riêng Lăng Lang được giao việc này.

Thật lâu sau đó Lăng Lang mới biết, Phong Hạo thế này gọi là thị uy, từ đó về sau, không một người nào dám đối với người Phong Hạo mang về có điều chậm trễ.

Phong Hạo nhắm mắt lại, cả người thả lỏng, mặc cho đối phương ở đằng sau lải nhải thổi phồng, chuyện gì cũng thêm mắm dặm muối hai ba phần.

Những người thân cận Phong Hạo đều biết cá tính hắn thích an tĩnh, càng phản cảm người khác nịnh nọt, giờ phút này lại có thể để một người nhiều lời như vậy theo bên người, đều hết sức tò mò Lăng Lang đến tột cùng có cái bản lĩnh thông thiên gì, có thể làm Phong Hạo nhìn bằng ánh mắt khác.

Lăng Lang đem toàn bộ chuyện Phong Hạo hôm nay đã biểu hiện ba hoa chích chòe tâng bốc một lần, lại hỏi: “Phong gia, ngài làm thế nào luyện thành ánh mắt không sợ tất cả như vậy, dạy dạy tôi với?”

“Chết qua một lần sẽ có thể,” Phong Hạo thần nhiên nói, mí mắt cũng chưa nâng.

Động tác trên tay Lăng Lang đình trệ một chút, cậu nghe không hiểu lời Phong Hạo, nhưng lại cảm thấy khổ sở một cách khó hiểu.

Cậu khó được an tĩnh một lát, thấy Phong Hạo tựa hồ muốn ngủ, đề nghị: “Gia ngài trên giường nằm đi, tôi xoa bóp tiếp cho.”

Phong Hạo đồng ý, đứng dậy lên phòng ngủ trên lầu, Lăng Lang theo sau hắn, thấy hắn tiện tay cởi áo ném một bên, lộ ra cơ lưng rắn chắc. Phong Hạo là điển hình mặc quần áo nhìn không ra, cởi sạch mới phát hiện dáng người rất chất, khiến Lăng Lang thân cùng là nam nhi cảm thấy có chút ghen tị.

Hắn nằm úp sấp trên giường, Lăng Lang cúi lên eo hắn tiếp tục mát xa mát xa, ắn ắn ắn, khó tránh có chút tâm viên ý mãn. Lăng Lang lúc ở nhà cho đến giờ đều không thấy được bộ dạng khóa thân của Phong Hạo, càng miễn bàn đến việc tự tay chạm đến, anh* thậm chí hoài nghi Phong Hạo mặc âu phục đi ngủ, hôm sau trên quần áo còn để lại không ít nếp nhăn.

*Tác giả thường mô tả cảnh phim lẫn vào đời thực, tên nhân vật trong phim cũng là tên thật, Lăng Lang ngoài đời đã trên 30 nên mình dùng danh xưng ‘anh’, nhưng nhân vật anh hóa thân lần này là thiếu niên nên mình gọi là ‘cậu’. Những chỗ chen vào dùng ‘anh’ ở đoạn này là vì đây là cảm xúc thật của Lăng Lang.

Hai người ở chung, Phong Hạo thường xuyên trêu chọc khiêu khích anh, khơi lên dục vọng của anh rồi thu tay, trong khoảng thời gian này lấy lý do lo lắng cho thân thể anh, lại càng không chạm đến anh, chính Lăng Lang cũng cảm thấy mình gần đây có chút dục cầu bất mãn.

Lăng Lang trúc trắc nương theo cột sống đối phương một đường ắn xuống, khi chạm đến thắt lưng thì cổ tay đột nhiên bị chế trụ, không đợi cậu kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, cả thân thể đã thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng) bị lật lại, Phong Hạo vốn đang nằm dưới lúc này đã thành nằm trên người cậu.

Lăng Lang bị cử động của đối phương làm cho hoảng hồn, vừa định giãy dụa, chợt nghe Phong Hạo ghé vào bên tai cậu nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Lăng.”

Động tác giãy dụa của Lăng Lang cứng đờ, một lát sau, tứ chi cậu dần trầm tĩnh lại, hai tay vô lực rũ trên giường, hoàn toàn buông tha việc chống cự.

Phong Hạo gọi tên cậu, tinh mẫn hôn môi cổ và tai cậu. Sau khi mượn tay thủ hạ cũ, lúc bấy giờ đã thành tay chân của lão đối thủ, giúp mình thoát khỏi y ngày đó, việc đầu tiên hắn làm là phái người điều tra lượng cô nhi tử sĩ mà lão ta nuôi. Nhưng khi lấy được kết quả lại khiến Phong Hạo vô cùng thất vọng. Không ai

biết “cậu ấy” tên gì, chỉ biết toàn bộ cô nhi đều được lão ta đặt cho họ ‘Lăng’, kết quả những thứ cậu ấy lưu lại cho hắn chỉ là một cái họ, ngay cả tên cũng không có.

Lăng Lang hai mắt nhắm nghiền, ấn đường nhấn thành hình chữ xuyên (là chữ này), bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được cậu đang cực lực ấn nhấn.

Cậu chán ghét loại hành vi này, nhưng cậu lại dùng toàn bộ sinh mệnh để cảm kích cùng sùng bái người này, chỉ cần đối phương nói một câu, cậu có thể vì hắn vượt lửa qua sông, huống chi là muốn thân thể cậu.

Lần tiền diễn này đã tiêu hao hết ôn nhu cả đời của Phong Hạo. Tình ái của hắn cùng người kia vĩnh viễn là tàn khốc chiếm đoạt cùng hung ác xỏ xuyên, ngay cả lúc trên đảo là anh tình tôi nguyện một lần cuối cùng, cũng đầy lực lượng thiêu đốt cả sinh mệnh. Mà giờ khắc này, hắn đem những ôn nhu chưa kịp trao, cũng không còn cơ hội trao cho người kia, toàn bộ đều cho Lăng Lang không hề giữ lại.

Hắn từ cảm cậu hôn lên, dưới ánh trăng gần gũi đánh giá khuôn mặt Lăng Lang, đồng dạng dung mạo, đồng dạng biểu tình, chẳng bao lâu người đó cũng sẽ mang biểu tình khuất phục ấn nhấn giống hệt khi nằm dưới thân mình... Hắn kim lòng không đậu vươn tay, xoa xoa ấn đường đang nhú chặt của đối phương.

Lăng Lang hơi hé mắt, trong đôi mắt đối phương ẩn chứa tình cảm thân thiết tựa như đối với bảo bối, trong mắt Lăng Lang, Phong Hạo xưa nay đều là người lãnh khốc vô tình, tâm ngoan thủ lạt, cậu chưa bao giờ thấy một Phong Hạo thế này, giờ phút này cậu mới biết thì ra con người này cũng có tình cảm.

“Phong gia...” Lăng Lang không tự chủ được nỉ non.

Cậu vừa nói xong hai chữ này, miệng đã bị che lấp, một lát sau, xúc cảm mềm mại kia mới từ bên môi rời đi, “Gọi Hạo ca.”

“... Hạo... ca?”

Phong Hạo sau khi nghe xưng hô đó như bị sét đánh dừng lại hai giây, tiếp theo động tác trên tay trở nên dồn dập, hôn như cuồng phong vũ bão, Lăng Lang bị hắn khơi mào cảm giác, liền theo bản năng nghênh hợp.

“Dừng dừng, CUT!” Đạo diễn lao bắt đầu phát huy bản lĩnh ‘chọn lúc khẩn cấp kêu dừng’ của mình, “Nê cái dạng này không được a,” hắn nói lăng Lang, “Nê hiện tại thân phận là thẳng nam, tuy rằng qua biết đối với homosexual (đồng tính) mà nói sắm vai straight (trai thẳng) rất khó...”

Mọi người tại trường quay nhất thời cảm thấy một cỗ áp suất thấp đánh úp lại, rất nhiều người yên lặng kéo chặt áo, chỉ riêng đạo diễn vẫn hồn nhiên không phát giác, “...nhưng mà nê cần cảm nhận được loại tâm tình này, thân thể giấy dứa, nội tâm mâu thuẫn, nê cần thể hiện không phải yêu mà là kính dâng, nhất định phải biểu hiện sự dâng hiến toàn tâm toàn ý, chứ không phải biểu tình khao khát nghênh đón, nê hiểu không?”

Mọi người bị lời nói đạo diễn chọc cười lại ngại Lăng Lang nên không dám cười, ai cũng nghẹn, biểu tình cứ như táo bón.

Phong Hạo cũng lẫn trong đám người âm thầm cười trộm, Lăng Lang oán niệm trừng mắt liếc hắn một cái, là ai hại tôi đói khát chứ?

Quay lại một lần nữa, Lăng Lang hạ quyết tâm, dù cho gió cuốn mây tan, ta vẫn sừng sững bất động, cảnh trên giường biến thành Phong Hạo một mình tự diễn.

Phong Hạo nương theo cơ hội hôn môi dán vào bên tai anh, “Đừng đùa giỡn trẻ con nữa, chuyên nghiệp một chút.”

Lăng Lang muốn lên gối vào bụng hắn một cái, động cũng không được, bất động cũng không được, rốt cuộc muốn thế nào?

Nghĩ lại nghĩ, chính anh cũng thừa nhận làm vậy có phần do giận dỗi, từ lúc ra nghề đến nay anh chưa bao giờ có hành động gây thơ như vậy, quả nhiên sống chung với cái đoàn phim này lâu, chỉ số thông minh của mình cũng giảm xuống.

Bất quá Lăng Lang rất nhanh gieo gió thì gặt bão, rõ ràng biết rõ đoạn quay này không dùng được, đạo diễn lại chậm chạp không kêu ngừng, anh đành tiếp tục nằm trên giường giả làm thi thể, muốn mượn có quên lời thoại để dùng cũng không được, vì đoạn này căn bản không có lời thoại.

Đợi Phong Hạo mỹ mãn ăn xong đậu hũ, đạo diễn mới chậm rì rì hô dừng, “Lần này lại hơi bị động, qua cảm thấy nè có thể tích cực tham gia một chút, người Trung Quốc các em không phải có câu ‘trọng tại tham dự’ sao?” (quan trọng là có mặt, cũng chỉ những trường hợp có mặt cho có, bạn đạo diễn vận dụng thành ngữ sai trường hợp).

Lăng Lang hít sâu một hơi, nói với Phong Hạo, “Lần này một lần phải qua.”

“Tôi sẽ cố gắng,” Phong Hạo vẫn rất muốn cười, “Bất quá mỗi lần anh nói vậy kết quả luôn không theo ý anh.”

Lăng Lang gắt gao nắm ga giường, tựa hồ không làm vậy, sẽ nhịn không được đem người trên thân đẩy ra.

Hàm dưới cậu khẽ nhếch, biểu tình trên mặt bình tĩnh mà thành kính, nhưng môi dưới bị cắn chặt lại làm bại lộ cảm giác chân thực của cậu.

Với cậu đây là đêm đầu tiên, thân thể tốt cùng đau đớn, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô thượng thỏa mãn, cậu rốt cục thông qua phương thức này báo đáp ân cứu mạng của Phong Hạo, thứ tình cảm tri ngộ, ngoài cái đó ra, cậu không nghĩ được đối với Phong Hạo mình còn có giá trị gì.

Đây là một cảnh trao đổi thân thể, cũng là một hồi hiến tế linh hồn, tầm mắt cậu thẳng tắp xuyên qua Phong Hạo, dừng ở một nơi không biết tên, tại điểm cuối của ánh mắt tựa hồ có ánh sáng lan tỏa, bao phủ thân thể đang giao triền của hai người.

Mọi người theo ánh mắt cậu ngẩng đầu, tìm kiếm trên không trung, tựa như nơi đó thực sự có thần linh của cậu nghỉ chân, đáng giá để cậu đánh đổi tất cả mà ngưỡng vọng.

“A ——” một tiếng quát to bén nhọn cắt qua không trung phim trường.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mọi người khẩn trương hỏi, bọn họ chưa từng nghe qua tiếng kêu nào thê thảm đến thế.

Trợ lý vẻ mặt hoảng sợ chỉ phía trên, “Trên trần nhà có con chuột!”

Vì chứng minh cô không nói xạo, con chuột còn vô cùng phối hợp chút chút kêu hai tiếng, biểu hiện sự tồn tại của mình.

Lăng Lang trong lòng nảy lên dự cảm không tốt, “Vây đoạn vừa rồi... ?”

“Để bảo trì sự liền mạch, phải quay lại thôi.” đạo diễn thần tình bí ẩn thuyết phục anh.

Lăng Lang ngẩng đầu, nhìn con chuột, ánh mắt âm u, trợ lý rùng mình một cái, như thể Lăng Lang đang dùng ánh mắt đủ để đem người lảng trí này nhìn chăm chú cô.

Kiểu tóc rối loạn quá, dừng.

Góc độ ngọn đèn chệch hướng 5 độ, dừng.

Quần áo ném trên mặt đất tạo hình không đủ đẹp, dừng.

Lại có người đem phân chim thả trên đầu pho đạo diễn —— mặc kệ đây là cảnh quay trong nhà, dừng.

Đến khi âm thanh “CUT” lần thứ n vang lên, Lăng Lang không thể nhịn nổi nữa đẩy Phong Hạo ra, “Làm sao nữa!”

Anh trai quay phim bị anh chất vấn sợ tới mức nói năng lộn xộn, chỉ vào sinh vật đang cản trước màn hình máy quay, “Con, con, con, con, con của.”

Lăng Lang cả giận, “Chỗ này cũng không phải bờ biển, của ở đâu ra?”

“Là c, c, c, c, của đồng.”

Lăng Lang đạp một chân xuống giường, “Cua đồng thì sao? Cua đồng là có thể đi ngang hả? Cua đồng là có thể che màn ảnh hả? Cua đồng là có thể dừng cảnh H sao? Không được hai lạng thịt mà còn tốn sức như vậy (ý là con cua nhỏ xíu mà cũng bày đặt kiếm chuyện để lao lực), cuộc đời tôi hận nhất là cua đồng cậu có biết không!”

*Cua đồng còn là cách đọc đồng âm với censored của người Trung, tác dụng của nó đúng là để che, thường là làm nhòa ảnh bằng mấy ô vuông nhỏ nhỏ trên màn hình

Cả trường quay to như vậy đều lặng ngắt như tờ.

Lăng Lang trợn mắt nhìn vào camera, anh trai quay phim vẽ mặt hoảng sợ, những người còn lại đều là một bộ biểu tình táo bón.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có người phì cười vui vẻ một tiếng, tiếp theo liền có tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, rồi tất cả mọi người ôm bụng cười thành một đoàn.

“Thì ra Ảnh đế cũng có một mặt gần với người phàm như vậy,” mọi người thất chủ bát thiết (bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói) bắt đầu, “Cảm giác khí hậu thay đổi trong nháy mắt phải không a?”

“Là bằng sơn một giây biến núi lửa, có thể tận mắt thấy Lăng Lang biểu lộ tình cảm thật, đời này thật không uổng”

“Tớ còn tưởng khi không quay phim Lăng Lang chỉ có một loại biểu cảm, xem ra là tớ đánh giá thấp năng lực biểu diễn của ảnh đế rồi?”

Lăng Lang bắt đắc dĩ đỡ trán, mình cuối cùng lại bị cái đoàn phim thoát tuyến (lối tư duy không giống người bình thường) này đánh bại.

Phong Hạo nhặt lên quần áo phủ thêm cho anh, “Thầy Lăng quả nhiên là người rất thân thiện nha~” hần dùng giọng điệu người đứng ngoài xem chuyện vui thoải mái trêu chọc.

Lăng Lang mặt không đổi sắc, “Tôi muốn bỏ qua đoạn này.”

“Qua là đạo diễn, qua không đồng ý!” Đạo diễn không biết từ đâu nhào vô.

“Anh là biên kịch, anh không có quyền.” Lăng không chút khách khí bác bỏ.

Đạo diễn giả mạo biên kịch á khẩu không trả lời được, biên kịch giả mạo đạo diễn đã sớm không biết chạy đi đâu.

Trải qua quá trình mọi người tận tình khuyên bảo rồi lại khuyên bảo cùng với đạo diễn than trời đập đất cầu xin, trên dưới rốt cục đạt thành nhất trí, bỏ qua đoạn này.

Lăng Lang vẽ mặt thoả mãn ngủ bên người Phong Hạo, không biết đang mơ thấy chuyện tốt đẹp gì.

Đột nhiên cậu cảm thấy trên người trầm xuống, mở mắt ra, Phong Hạo đã đem cả người cậu chế trụ, sủng lục bỏ túi trong tay chỉ thẳng huyết thái dương của cậu, trông mắt tối đen thẫm thẫm hàn ý lạnh như băng.

Lăng Lang ngây ngẩn cả người, chỉ trong vòng một đêm một người sao có thể biến hóa lớn như vậy?

“Người vì sao lại ở trên giường của ta?” Phong Hạo lạnh lùng hỏi.

Lăng Lang há miệng thở dốc, lại ngay cả một chữ cũng không nói được.

Phong Hạo tựa hồ nhớ lại cái gì, tay hần giật giật, những người khác bị cái chặn ngăn cách, ước chừng hần là đang sờ soạn bên dưới.

Ý thức được chuyện gì phát sinh, Phong Hạo chậm rãi buông Lăng Lang ra, nhưng trong mắt địch ý vẫn nồng đậm không tan.

Lăng Lang được tự do nhưng vẫn như cũ không dám động, chẳng lẽ đối phương chính là người hai nhân cách trong truyền thuyết? Cậu chần chờ một lát mở miệng: “Hạo ca...”

Hạng sủng nháy mắt lại chặn lên ấn đường cậu, Lăng Lang không chút nghi ngờ đối phương sẽ không do dự mà bóp cò.

“Ai cho phép người gọi như vậy?” Hạng sung ép xuống.

“Phong gia, ” Lăng Lang vội vàng sửa lời, lúc này mới khiến thần sắc Phong Hạo dịu đi một chút.

Phong Hạo lấy quần áo bên giường choàng lên người, lập tức ly khai phòng ngủ, trước khi đi còn lạnh lùng bỏ lại một câu, “Chú ý thân phận của người.”

Sau một tiếng mở cửa phòng thật mạnh, gương mặt chiếu gần của Lăng Lang hiện ra trên màn ảnh, bất an, nghi hoặc, ủy khuất, tất cả tràn ngập trên gương mặt trẻ tuổi.

Cảnh quay hôm nay của Lăng Lang đã hoàn thành hết, khúc sau còn một đoạn ngắn Phong Hạo đơn diễn tại phòng tắm.

Loại cảnh quay nội tâm, không có lời thoại, không có đối thủ chính là khảo nghiệm lớn nhất năng lực biểu diễn của một diễn viên, diễn nhiều quá thì khoa trương, đơn giản quá thì như khúc gỗ, cần có năng lực nắm bắt rất mạnh mới có thể cân nhắc cho vừa vặn.

Phong Hạo mở khóa, nước từ đỉnh đầu chảy xuống, hần nháy mắt rũ mình một cái.

Lăng Lang đứng ngoài kính ngạc phát hiện, hơi nước dâng lên trong không trung, nhưng Phong Hạo lại dùng nước lạnh.

Hần cứ đứng dưới vòi sen không nhúc nhích, cả người giống như đã hóa thành pho tượng không có cảm giác.

Sau một lúc lâu, hần ngẩng đầu lên, từng tia nước nhỏ tưới trên mặt hần, thay cho nước mắt rơi xuống trên sàn, người nam nhân này chắc chắn sẽ không khóc, nhưng mỗi người đều nhìn ra được nỗi bi thương sâu không thấy đáy của hần.

Khi đến đoạn cuối cảnh quay, Phong Hạo chống hai tay lên vách tường phòng tắm, cúi đầu, hầu kết động đập một chút.

Hần đột nhiên mở mắt, ngay sau đó hung hăng nện một đấm vào tường, hoa lệ đặt dấu chấm kết thúc cảnh quay.

Nghe được thanh âm của đạo diễn báo thông qua, Lăng Lang theo bản năng bước một bước về phía trước, nhưng rất nhanh dừng lại, có nhân viên công tác từ phía sau anh vội vàng chạy tới, đem khăn tắm choàng lên người Phong Hạo đã muốn lạnh đến mức đôi môi tái xanh.

Lăng Lang hướng phòng tắm liếc mắt một cái, trên tường mơ hồ lưu lại vết máu màu đỏ sẫm, kia hiển nhiên không phải kiệt tác của tổ đạo cụ.

Sau khi Phong Hạo rời đi, Lăng Lang hất mặt ra dấu, Phong Hạo hiểu ý, cùng anh trở lại phòng nghỉ.

Lăng Lang lấy ra hòm thuốc mượn từ chỗ trợ lý, khóa cửa, tự tay bôi thuốc cho Phong Hạo.

Phong Hạo ung dung ngồi, nhìn xuống mặt Lăng Lang đang thành thạo thao tác trên mấy chai thuốc sát trùng, “Kỹ thuật xử lý vết thương của anh rất thuần thục.” ?

“Lúc tôi chưa có trợ lý,” Lăng Lang dừng một chút, “Người khác không dám đến gần, người đại diện lại tay chân vụng về, khi quay phim bị thương chỉ có thể trông cậy vào chính mình.”

Phong Hạo ba đốt ngón tay đều bị ngoại thương, có thể thấy được một quyền kia hạ xuống có bao nhiêu ngoan. (tàn nhẫn)

Lăng Lang cẩn thận xử lý tiêu độc cho miệng vết thương, thần nhiên bôi lên một lớp thuốc mỡ.

“Xong rồi,” Lăng Lang xử lý hoàn tất, vừa định đứng lên, ngẩng đầu liền vừa vặn chạm đến tầm mắt Phong Hạo.

Phong Hạo từ trên cao nhìn xuống anh, ngọn đèn trên đầu hắt ánh sáng lên mi mắt, đem thất tình lục dục nơi đáy mắt giấu trong bóng ma, biểu tình thanh lãnh vô hình trung lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Lăng Lang lẳng lặng nhìn lên hần một lát, đem tay của đối phương đưa đến bên môi, thành kính hạ xuống một nụ hôn.

29. Chương 29: Phỏng Vấn

Môi Lãng Lang nhẹ nhàng dừng trên mặt Phong Hạo một lát, lại lặng yên không một tiếng động rời đi, Phong Hạo ngay cả khi ngủ cũng chau mày, như thể thần kinh một khắc cũng không thả lỏng.

Từ đêm Phong Hạo muốn cậu kia, tựa như mở ra một cánh cửa cấm kỵ, cậu không còn nhớ rõ đây là lần thứ bao nhiêu lên giường Phong Hạo, chỉ biết mỗi lần sau khi làm xong, vô luận cậu đau đớn mỗi một bao nhiêu, cũng sẽ gắng gượng lê thân thể trở lại gian phòng của mình.

Ban đầu cậu hoài nghi đối phương có hai nhân cách, nếu không sao có thể tồn tại tuyệt đối ôn nhu cùng lãnh khốc hai loại tính cách cực đoan trong một con người, nhưng dần dần cậu đã bỏ qua phán đoán này, vì vô luận ở trạng thái nào, Phong Hạo đều có đồng dạng kỳ ức.

Tâm tư Phong Hạo Lãng Lang đoán không ra, sự sùng bái của cậu với hắn ngày càng chuyển thành tình cảm mến mộ ai cũng có thể nhìn ra, dù không hề có một câu nói liên quan đến việc này, nhưng ánh mắt cùng hành động của Lãng Lang lại bán đứng tâm tư cậu.

Lại một nụ hôn nhẹ, Lãng Lang yên lặng nhìn chăm chú Phong Hạo trong chốc lát, sau đó mới nhặt lên áo tắm trên mặt đất khoác lên người, bước đi có chút tập tễnh rời khỏi phòng ngủ Phong Hạo.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng khép lại phía sau Lãng Lang, sau khi một thanh âm khô khốc vang lên, Phong Hạo nằm trên giường vốn nên ngủ say đột nhiên mở mắt ra.

“OK!” Hai người quay phim độ ăn ý càng ngày càng tăng, số lần NG càng lúc càng ít, đạo diễn mừng rỡ một thân thoải mái, “Cảnh tiếp theo!”

“Màn quay này không có cảnh kể , ” thư ký trường quay vội vàng nhắc nhở hắn.

“A, ” đạo diễn còn có chút ý do vị tấn (xúc động chưa nguội), “Hay là đem đoạn lúc trước bỏ qua quay bổ sung?”

“Không cần, ” Lãng Lang quyết đoán cự tuyệt, dưới yêu cầu mạnh mẽ của anh, mấy cảnh quay giường diễn đều bị cắt bỏ, biến thành một bộ phim trang nghiêm thích hợp với mọi lứa tuổi, dù có đưa đến tổng cục cũng sẽ không bị hài hòa *.

*Hài hòa: Ý chỉ bị che bằng những ô vuông để làm nhòa hình khu vực đó, thường thấy tại những chỗ nhạy cảm trên màn ảnh. Tiếng Anh là censored

Đạo diễn lập tức chạy tới góc tường khóc lóc kể lể, “Nhà đầu tư à qua thực xin lỗi nè! Lần này phòng bán vé không xong rồi! Nghệ thuật của qua đều bị cắt! Năm nay tiền của nè đành phải tặng cho lão hồn dân a~ (ý là bị bỏ phí) !”

Lãng Lang mặc kệ hắn oán trời trách đất, chỉ làm như không nghe thấy, giám chế có chút khó xử trộm liếc nhìn Phong Hạo một cái, thấy hắn mỉm cười lắc lắc đầu.

Giám chế chạy đến bên cạnh đạo diễn thì thầm vài câu, đạo diễn tâm không cam lòng không nguyện chu mồm tuyên bố hôm nay quay phim đến đây chấm dứt, nhân viên công tác tự giác bắt đầu chuẩn bị dàn dựng cảnh tiếp theo.

“Tiếp theo có chương trình?” Sau khi xuống Phong Hạo hỏi Lãng Lang.

“Hình như cần bổ sung một cuộc phỏng vấn.” Lúc trước tạp chí đã lên kế hoạch phỏng vấn xong rồi nhưng lại bị hủy ngoài ý muốn, sáng nay người đại diện dặn anh sau khi kết thúc công việc thì đi phỏng vấn bổ sung.

“Người đại diện đưa anh đi?”

“Phải.”

“Tôi về nhà chờ anh.” Phong Hạo như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi anh.

Khi hai người ra ngoài thì người đại diện đã đứng ngoài cửa không kiên nhẫn xem giờ, từ sau khi nhị vị đại thần ở cùng một chỗ, hẳn ngay cả quyền lợi đến phòng nghỉ của Lăng Lang cũng bị cướp đoạt, thường bị Phong Hạo ném ra.

Dù tốc độ hai người thay phục trang đã rất nhanh, người đại diện vẫn cứ cảm thấy bọn họ triển miên lâu thật là lâu, “Sao lâu quá vậy, đều lớn hết rồi mà còn phải lả lướt chào tạm biệt mới được hả?”

Lăng Lang lên xe của hắn, người đại diện tùy tay quăng cho anh một phần đại cương phỏng vấn, để tránh chương trình tẻ nhạt, chuẩn bị trước câu trả lời với người xem cho Lăng Lang luôn là một trong những công việc cố định nhiều năm qua của một người làm kế hoạch như hắn.

Lăng Lang nhanh chóng đọc lướt qua một lần đề cương, ngẩng đầu, liền qua kính chiếu hậu nhìn thấy phía sau có một chiếc xe màu đen có rèm che. Anh dù sao cũng là người hàng năm đều bị bọn chó săn theo dõi, tính cảnh giác so với người thường cao hơn, xe cùng hiệu cùng màu sắc anh gặp qua không chỉ một lần, có điều biển số có chút khác biệt, từ sau khi anh xảy ra sự cố liên thường thấy mấy chiếc như vậy theo đuôi mình.

Người đại diện so với anh kinh nghiệm càng phong phú hơn, theo lý mà nói không thể nào không phát hiện ra, thế nhưng lúc này không e dè mặc kệ nó đi theo, Lăng Lang trong lòng đã mơ hồ đoán được.

“Phía sau là người của Phong Hạo?”

Người đại diện cũng nhìn kính chiếu hậu, thoải mái thừa nhận, “Đúng vậy.”

Lăng Lang cảm thấy thế này có chút chuyện bé xé ra to, “Có cần thiết phải vậy không?”

“Cần hay không?” Thanh âm người đại diện nâng lên một quãng tám, “Tôi còn hận không thể mượn vệ sĩ bảo hộ bên người cậu 24 giờ, nếu không phải tên nhóc Phong Hạo đó thề son thề sắt tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện, tôi đã không dễ dàng để bọn họ theo đuôi y như bọn chó săn như vậy... Đừng quên cái tên biến thái đã thương tổn cậu kia còn đang lẩn trốn, đã nửa tháng rồi còn chưa bắt được, hiệu suất làm việc của cảnh sát thật quá kém cỏi mà!”

“Hắn sẽ không xuất hiện lại.” Lăng Lang nghĩ đến phản ứng của Phong Hạo khi chứng kiến tin tức sáng sớm hôm đó, buột miệng nói.

Người đại diện kinh ngạc xuyên qua kính chiếu hậu nhìn anh một cái, “Làm sao cậu biết?”

Lăng Lang lắc đầu, mặc cho người đại diện truy vấn thế nào cũng không nói thêm nữa câu.

Nhân viên tiếp tân ở bãi đỗ xe ngầm của khách sạn đưa Lăng Lang vào thang máy, không lâu sau chiếc xe của vệ sĩ cũng chậm rãi chạy đến, dừng cách xe anh không xa.

Người đại diện ngồi trong xe, càng nghĩ đến lời nói vừa rồi của Lăng Lang càng cảm thấy trong đó có điểm kỳ quái, tuy rằng Lăng Lang quả thật không thích nói chuyện, nhưng cậu ấy chưa bao giờ nói dối, chẳng lẽ cậu ta biết được cái gì?

Hắn trước nghĩ sau nghĩ, cuối cùng mở cửa xuống xe, ra vẻ tự nhiên lẩn đến bên cạnh chiếc xe có rèm che, gõ gõ cửa kính chỗ ghế lái.

Cửa kính xe chậm rãi trượt xuống, một anh vệ sĩ mặc âu phục mang kính đen mặt không đổi sắc hỏi: “Có chuyện gì không?”

Người đại diện nghiêm mặt kiểm chuyện: “Lăng Lang đã lên này giờ, cậu còn ngồi trong xe nhàn hạ? Cẩn thận tôi mách ông chủ các cậu.”

“Tôi chỉ phụ trách lái xe, có người khác phụ trách đi theo Lăng tiên sinh, an toàn của ngài ấy anh không cần lo lắng.” Anh chàng vệ sĩ không thêm để ý uy hiếp của hắn.

“Khụ, ” người đại diện che miệng ho khan một tiếng, “Là tôi hiểu lầm, đại ca hút thuốc không?”

Hắn làm bộ mò mò trong người, chàng vệ sĩ động tác so với hắn nhanh hơn, đi trước một bước thò tay vào túi áo trước ngực, người đại diện vừa nhìn động tác này, cả người đều cứng lại rồi.

“Đại ca, bình tĩnh, tôi chỉ là muốn lấy thuốc mà thôi, ” người đại diện thật cẩn thận mở miệng thương lượng, “Cậu xem trong chuyện này có khi nào có hiểu lầm gì không?”

Tay chàng vệ sĩ run lên, tiếp theo lấy ra một gói thuốc, “Tôi cũng vậy.”

Người đại diện thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Hút một điếu không?” Vệ sĩ còn rất khách khí.

Người đại diện run rẩy khóe miệng, “Tôi không hút thuốc, cảm ơn.”

“Cái đó...” người đại diện làm bộ đang nói chuyện phiếm, “tên biến thái lần trước tập kích Lăng Lang ấy mà...”

“Ồ?”

Người đại diện khoác tay lên trần xe, cúi đầu, lặng lẽ hỏi: “Cậu biết hắn bị sao đúng hôn?”

“Ồ.”

Anh vệ sĩ trả lời rất rõ ràng, ngược lại khiến người đại diện choáng váng, trong phim khi bị hỏi những chuyện cơ mật kiểu này không phải là sẽ trả lời ‘đánh chết cũng không nói’ sao?”

“Hắn bị sao dạ?” Người đại diện rất cục cựa phản ứng, truy vấn.

“Đánh chết cũng không nói.”

Người đại diện: “...”

Hắn nhất thời cảm thấy đối với người trước mặt này vẫn nên dùng chiêu ép hỏi sẽ hữu hiệu hơn.

“Cậu nếu không nói cho tôi, tôi sẽ nói với Phong Hạo cậu phi lễ (aka sàm sỡ) Lăng Lang.”

“Ngài ấy sẽ không tin.”

“Cậu nếu không nói cho tôi, tôi sẽ nói với Phong Hạo cậu phi lễ tôi.”

“Ngài ấy sẽ không để ý.”

Người đại diện: “...”

Người đại diện cảm giận về lại trong xe, còn cố ý đem cửa xe đóng cái rầm, sau khi ngồi trong xe tĩnh tọa một lúc, khóe miệng đột nhiên nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Hắn thần kỳ biến ra một máy tính bảng, điểm vài cái trên mặt, quả nhiên chính giữa màn hình có một điểm đỏ đang chớp tắt hiển thị vị trí của mình, đây là thành quả của công phu hắn thừa dịp nói chuyện phiếm với đối phương dính thiết bị phát tín hiệu lên mũ xe.

Người đại diện đắc ý nói với cái màn hình: “Chỉ cho phép mấy người theo dõi, không cho tôi theo dõi ngược lại sao?”

Người đại diện an bài phỏng vấn cho Lăng Lang là một tạp chí thời thượng, loại tạp chí này hướng đến tầng lớp thượng lưu, đưa tin cũng có chiều sâu hơn, thường sẽ không đuổi theo người nhận phỏng vấn hỏi những chuyện bất quá không tha, cho nên người đại diện mới có thể yên tâm để Lăng Lang nhận phỏng vấn của bọn họ.

Có lẽ do người đại diện đã can thiệp nói chuyện trước với đối phương, nội dung phỏng vấn thật xảo diệu tránh khỏi vấn đề tình cảm của Lăng Lang.

“Xin hỏi ngài lúc trước vì sao ghi danh vào học viện điện ảnh, từ đó bước lên con đường làm diễn viên này?”

Phản ứng đầu tiên trong đầu Lăng Lang là nghĩ đến dững giả vĩnh sinh , kịch bản của vở diễn này đã hoàn toàn nói lên động cơ anh thi vào học viện điện ảnh, nhưng anh vẫn theo đáp án chuẩn người đại diện chuẩn bị cho anh trả lời: “Vì tôi rất có hứng thú với việc diễn xuất.”

“Bộ phim ngài thích nhất là?”

Lăng Lang nói ra vài cái tên.

Phóng viên cân nhắc một chút, “Hình như đều là đề tài chiến tranh? Ngài đặc biệt thích thể loại này?”

Lăng Lang ngẩn gọng đồng ý.

“Nhưng hình như những phim ngài đã đóng không có đề tài này.”

“Chưa gặp được kịch bản thích hợp.”

“Vậy nếu gặp được...?”

“Tôi sẽ suy xét.”

Phóng viên hiểu chuyện gật gật đầu, “Bộ phim cuối cùng ngài đề cập đến tôi cũng rất thích, cũng đã xem đi xem lại rất nhiều lần, nếu hiện tại có đạo diễn muốn dựng lại, mời ngài nhận một vai trong đó, ngài sẽ chọn nhân vật nào?”

Không đợi Lăng Lang trả lời, phóng viên đã giành nói tiếp, “Để tôi đoán xem, là vai nam chính phải không?”

Lăng Lang lắc đầu, “Là địch nhân của anh ta.”

Phóng viên sửng sốt, “Nhưng đó là một hình tượng phản diện.” Cuối bộ phim, nhân vật phản diện này còn bị nam chính bắt được, cầm tù rồi gia hình, cực kỳ thâm độc.

Lăng Lang mặt không đổi sắc, “Nhân vật phản diện càng có thể khảo nghiệm kỹ năng biểu diễn của một diễn viên.”

Phóng viên nghiêm nghị nâng kính mắt.

Hắn cúi đầu nhìn những đề cương phỏng vấn, ý thức được vừa rồi hai người toàn là ngẫu hứng phát huy, vội vàng lái đề tài nói chuyện về.

“Có thể đơn giản giới thiệu về bộ phim nhựa ngài đang quay không?”

Lăng Lang tiếp lời, “Đó là một bộ phim hài.”

Phóng viên kinh ngạc, “Ngài còn có thể đóng phim hài?”

“Hi vọng là bộ duy nhất.”

Phóng viên không biết anh là nghiêm túc hay nói giỡn, nhưng nhìn biểu tình của Lăng Lang vừa rồi ngay cả một chút biến hóa cũng không có, đành xấu hổ cười ha ha.

“Ngài đối với kịch bản lần này cảm thấy thế nào?”

“Nhị.” (khờ khạo, ngốc nghếch)

Phóng viên đỏ mặt hỏi, “Với đạo diễn?”

“Càng nhị.”

Phóng viên đỏ càng nhiều mặt hỏi, “Nhưng bộ đầu tiên đã bán ra hơn mười tỷ vé...”

“Khán giả xem xong đều cầu trả vé.”

Phóng viên mặt đỏ như thối, “... Ở hải ngoại hưởng ứng không tồi, nghe nói còn được vào danh sách đề cử giải Oscar cho Phim nước ngoài hay nhất.”

“Tôi hi vọng Ban giám khảo có hành động gì mờ ám.” (ý ảnh là BGK nhận hối lộ, dàn xếp kết quả...)

Phóng viên Thành Cát Tư Hãn*, “Nghe ngài nói như vậy, tôi càng chờ mong ở bộ phim này, hy vọng có thể sớm nhìn thấy hình dáng nó trong rạp.”

*Chỗ này tác giả chơi chữ rất thần thánh, từ “hãn” nghĩa là “đỏ mặt”, tác giả viết cấp độ tăng dần của bạn phóng viên là hãn à đại hãn à bộc bố hãn (mặt đỏ như thối) à cuối cùng là Thành Cát Tư Hãn (dịch kiểu gì đây?!)

“Nếu được tặng vé mà lại không biết làm sao giết thời gian, có thể đến xem.”

Phóng viên vội vàng xua tay, “Không không, tôi nhất định sẽ tự mình mua vé vào xem.”

Lăng Lang từ túi áo khoác rút ra một tờ giấy không nói lời nào đưa qua.

Phóng viên lơ mơ luôn: “Ngài làm gì vậy?”

“Tránh cho anh đến lúc đó lại hối hận.” (ảnh muốn bạn phóng viên ký tên đóng dấu làm chứng!)

Phóng viên: “...”

Phần phỏng vấn khiến phóng viên lo lắng đề phòng cuối cùng cũng kết thúc, kể đó Lăng Lang thay bộ trang phục đã được phía tòa soạn chuẩn bị, để nhiếp ảnh gia chụp vài tấm ảnh, lúc này buổi phỏng vấn mới chính thức xong.

Phóng viên đưa Lăng Lang đến thang máy, lúc cửa thang máy mở ra, đã có người bên trong .

Lăng Lang rất ít khi sinh ra hứng thú với người lạ, nhưng không chế không được nhìn người trong thang máy vài cái, cảm thấy người này rất quen mắt, lại không nhớ ra đã nhìn thấy ở đâu.

Người đó hình như cũng muốn đến tầng này, sau khi bước ra khỏi thang máy, thấy Lăng Lang luôn đánh giá mình, liền không hề động mà trấn định nhìn thẳng anh.

“Tôi có quen biết anh không?” Lăng Lang vừa hỏi ra khỏi miệng liền hối hận, nghe thật giống những phương thức bắt chuyện cũ rích, hướng chỉ không tương xứng với thân phận của anh chút nào.

Không ngờ đối phương trả lời rõ ràng: “Quen.”

Phóng viên không biết lúc này nên xem mồm vào giới thiệu hai người với nhau hay không, đứng bối rối một bên.

Người đó lại nói tiếp: “Ngay cả nhà sản xuất bộ phim của mình cũng không nhận ra, mắt cậu có vấn đề nghiêm trọng rồi nhỉ?”

Lăng Lang nhớ ra rồi, mấy bộ phim gần đây mình đóng hình như cùng một nhà sản xuất, bất quá nhà sản xuất cũng có loại sẽ lên kế hoạch tổng quát, có loại chỉ bỏ vốn hữu danh vô thực, người trước mắt này thuộc loại sau, anh chỉ nhìn thấy sơ qua bộ mặt anh ta vài lần trong những buổi nghỉ thức khuya.

Nhưng mà mắt có vấn đề... Đánh giá của người khác với anh đều là tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì, nhưng những điều này cũng chỉ dám nói sau lưng anh, chưa từng có ai dám giáp mặt nói thẳng với anh như vậy.

Vài lần chạm mắt ngắn ngủi lúc trước cũng không để lại ấn tượng gì cho Lăng Lang, nhưng sau khi biết thân phận đối phương, Lăng Lang rốt cục nhớ ra vì sao anh ta lại trông quen mắt đến thế, vì anh ta với người kia bộ dáng thật sự tương tự, gương mặt như đúc từ một khuôn.

Khác biệt chính là bình thường khi đối mặt anh, gương mặt kia luôn mang ý cười ôn hòa, còn người này lại bất cầu ngôn tiểu (tính cách nghiêm túc, không nói cười linh tinh).

“Anh là anh trai Phong Hạo.”

30. Chương 30: Kẻ Thù

Phong anh* như cũ trả lời kiên quyết, “Phải.”

*Phong anh để phân biệt với Phong em (chỉ Phong Hạo), tác giả thường dùng thân phận nhân vật làm thành xưng hô chứ không gọi tên, truyện hình như có mỗi hai nhân vật chính là có tên, từ đây về sau sẽ gọi anh trai Phong Hạo là ‘Phong anh’

Lăng Lang không dự đoán được sẽ một mình mặt đối mặt với người nhà Phong Hạo trong hoàn cảnh này, càng không rõ thái độ đối phương với mình thế nào, không biết nói cái gì cho phải, dứt khoát bảo trì trầm mặc.

Phong anh cũng không phải kiểu người nói nhiều, hai người cứ như vậy yên lặng đối diện, bất động thanh sắc đánh giá đối phương.

Chỉ là một mình Lăng Lang đã đủ cho phóng viên cảm thấy áp suất thấp, giờ phút này thêm một Phong anh, độ ẩm càng giảm đột ngột xuống 0 độ.

Hắn cảm giác mình sắp lạnh cóng, vội đứng ra hòa giải, “A, Phong tiên sinh, còn chưa tới giờ hẹn, ngài tới thật là sớm.”

Phong anh lúc này mới đem lực chú ý dừng ở trên người hắn, “Lúc này không tiện sao?”

“Không phải không phải, đương nhiên là tiện, buổi phỏng vấn thầy Lăng vừa mới chấm dứt, ” phóng viên khoát tay nói.

Lăng Lang lúc này mới ý thức được anh trai của Phong Hạo cũng là tới nhận phỏng vấn của tạp chí, chẳng lẽ chuyên đề lần này là phỏng vấn cả đoàn phim, trong đó cũng bao gồm nhân vật thần bí nhà sản xuất?

Phong anh thoáng gật đầu với Lăng Lang một cái, xoay người liền hướng phòng phỏng vấn mới vừa rồi đi đến, phóng viên không biết là nên tiếp tục tiến Lăng Lang, hay là nên nhanh đuổi theo lên kia, đang do dự không quyết thì Lăng Lang đã bước một chân vào thang máy, đề xuống nút đóng cửa.

Lúc phóng viên đuổi vào phòng thì Phong anh đang đứng xem bản thảo cuộc phỏng vấn vừa rồi, đọc thấy đoạn đánh giá của Lăng Lang về bộ phim mới, khinh thường giễu cợt một tiếng, xếp lại bản ghi chép ném vào chỗ cũ.

Phóng viên vội vàng lật qua tờ này, “Viết rất ngoạn (là viết ẩu, viết tháo), khiến ngài chê cười rồi.”

Phong anh khí định thần nhàn ngồi lên sofa, bắt chéo chân, “Bắt đầu đi.”

Nếu như nói Lăng Lang cho phóng viên cảm giác khó có thể tiếp cận, thì Phong anh đang ngồi đằng kia lại cho hắn một loại cảm giác áp bách khó hiểu, hắn nơm nớp lo sợ hỏi vài câu đã định trước, đề tài không tránh khỏi động đến vài bộ phim điện ảnh đối phương đang đầu tư quay.

“Phong tiên sinh lúc trước luôn luôn không giao thiệp với giới giải trí , vì sao đột nhiên sản sinh hứng thú đối với điện ảnh, liên tiếp đầu tư quay bốn bộ phim nhựa, hơn nữa đã bắt đầu quay bộ thứ năm?”

Càng quỷ dị chính là bộ nào diễn viên chính cũng giống nhau, đương nhiên những lời này hắn không nói.

“Tôi chỉ được người nhờ vả, hữu danh vô thực mà thôi, ” Phong anh trả lời đến khinh miêu đạm tả.

Phóng viên không dự đoán được anh ta sẽ trả lời trắng ra như vậy, dứt khoát hỏi trực tiếp, “Được sự nhờ vả của ai?”

“Không thể trả lời.”

“Chẳng lẽ ngài hành động không phải vì muốn lăng-xê em trai trong giới giải trí?”

Phong anh lắc đầu, “Nó đang chơi cái gì, tôi một chút hứng thú cũng không có.”

“Đối với những bộ phim em trai ngài đóng vai chính do chính ngài đầu tư, xin hỏi ngài thấy thế nào?”

“Tôi không có xem.”

Phóng viên giật mình, “Ngài không xem? Vì sao?”

“Không được tặng vé.”

Phóng viên: “...”

“Đối với chuyện tình cảm của em trai ngài cảm thấy thế nào?” Đã là người thì ai cũng có bát quái chi tâm (tâm lòng buồn chuyện), dù nghiêm trọng tương phản với phong cách của tạp chí, phóng viên vẫn muốn mượn công việc nhân tiện nhiều chuyện một chút.

“Tôi đã nói, nó thích làm cái gì là chuyện của nó, nó muốn tự làm mình tinh hay là chơi mình tinh, tôi đều không có hứng thú.”

“Ngài ấy thực sự là em ruột của ngài sao?” Phóng viên nhin không được hỏi.

“Cậu cảm thấy chúng tôi lớn lên giống nhau?” Phong anh hỏi lại.

Phóng viên cẩn thận đánh giá, trịnh trọng gật gật đầu, “Rất giống.”

“Lớn lên giống nhau cũng không thể hiện được điều gì.”

Phóng viên trờng to mắt, như thể vừa biết một chuyện bà tám động trời.

“Bất quá nó đúng là em ruột của tôi.”

Phóng viên: “...”

Phong anh đưa mắt nhìn giờ, “Cậu hẹn tôi tới chỉ để hỏi những chuyện vô vị này? Tôi nhớ chủ đề phỏng vấn quý tập san đưa ra lúc trước hình như đâu phải cái này?”

Phóng viên nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, thành thành thật thật đem đề tài đối thoại dẫn về phương hướng đã định trước.

“Về ý tưởng quản lý của ngài...”

Lăng Lang về đến nhà, người lúc trước nói sẽ ở nhà chờ anh Phong Hạo lại đi vắng, anh cầm lấy di động, mới nhớ ra mình căn bản không có số điện thoại đối phương.

Anh bấm số người đại diện, bên kia truyền đến giọng nói của nhân viên tổng đài báo số điện thoại người dùng này không liên lạc được.

Lúc này người đại diện đã bắt đầu sự nghiệp theo dõi vĩ đại của mình, trang bị của hắn không phải chuyện nghiệp, cách mục tiêu quá ba cây số sẽ không bắt được tín hiệu, cho nên nhất định phải giành giật từng giây từng phút đi theo lộ tuyến của điểm đỏ.

Ngoài dự liệu của hắn, điểm đỏ di chuyển chừng một khắc đồng hồ (15 phút) liền dừng lại. Người đại diện đi vào một cái cửa có lối kiến trúc rất lạ, chẳng lẽ đây là cứ địa của Phong Hạo?

Hắn dừng xe ở một góc không thu hút, cầm máy định vị thật cẩn thận hướng vào trong, điểm đỏ trên màn hình đã sớm đứng yên bất động, chứng tỏ đối phương đã dừng ở đây, nhưng hắn tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng chiếc xe có rèm che đầu cả.

Người đại diện lòng vòng trong khu hồi lâu, một móng người cũng không thấy, hắn lần lượt sờ qua từng phòng, rốt cục nghe được trong một gian có âm thanh nói chuyện truyền ra, một trong số đó đúng là tiếng của Phong Hạo.

“Đã lâu như vậy, các người còn chưa tra ra được?”

Tuy rằng đúng là tiếng của Phong Hạo, nhưng ngữ khí giọng điệu lại khác biệt với thường ngày rất lớn, cửa phòng không khóa chặt, người đại diện qua khe cửa nhìn trộm vào trong, vừa nhìn liền kinh ngạc bịt miệng, người bên trong không phải tên biến thái ngày ấy tập kích Lăng Lang thì còn là ai?

“Thực xin lỗi, ” một người vệ sĩ rũ mắt cung kính nói, “Vô luận chúng tôi tra hỏi thế nào, hắn đều một mực khẳng khái lý do lúc trước.”

Phong Hạo nhặt lên một xấp tư liệu trên bàn, “Một người bệnh tâm thần, sẽ chuẩn bị toàn bộ tư liệu về căn bệnh trước khi hành hung để giúp mình thoát tội?” Tay hắn giơng lên, giấy tờ lưu loát rơi xuống đất, “Nếu như vậy cũng gọi là bệnh tâm thần, xem ra trong các người không có ai bình thường .”

Vệ sĩ cúi đầu không nói, ngược lại hung phạm ha ha ha cười dài ba tiếng, sau đó đột nhiên ngừng cười, hung tợn nói, “Mau thả tao, bằng không tao tố cáo bọn mày lạm dụng tư hình!”

“Lạm dụng tư hình?” Phong Hạo nở nụ cười, “Chỉ sợ người còn chưa gặp qua cái gì gọi là tư hình đi.”

Hắn vỗ vỗ tay, lập tức có vệ sĩ đem đến một cái bình thủy tinh, so với bình truyền dịch hung phạm dùng tập kích Lăng Lang ngày đó giống nhau như đúc.

Vệ sĩ đặt cái bình lên bàn, đeo bao tay plastic vào, rút ra vài giọt từ chất lỏng trong suốt trong bình, nhỏ lên một miếng băng gạc bên cạnh, miếng băng lập tức bị ăn mòn tạo thành một lỗ thủng màu đen.

Hung phạm sao lại không hiểu thứ này, sắc mặt lập tức thay đổi, “Các người muốn làm gì?”

Vệ sĩ lại lấy ra chín cái bình giống nhau như đúc, động tác cực nhanh đem cái chai kia đặt lẫn vào, hung phạm trừng to mắt, lại bị động tác đảo qua lật lại trên tay hắn khiến cho hoa mắt, căn bản không biết chai nào mới là chai đựng lưu toan (acid sulfuric) kia.

Người vệ sĩ đó đem đến một đôi bao tay, Phong Hạo tao nhã mang vào, dù là ai cũng không thể liên tưởng động tác của hắn với chuyện hành hung, người không biết còn tưởng tiếp theo hắn sẽ làm ra hành vi cao nhã gì.

“Chín bình là đường gluco, bình còn lại không cần nói ta nghĩ người cũng biết là cái gì, có thể người có chín lần cơ hội, nhưng cũng có thể một lần cũng không có,” Tay Phong Hạo từ từ lướt qua trên mười cái bình, mỗi lần có dấu hiệu dừng lại, đáy lòng tên hung phạm lại thất một cái, “Thế nào, là người tự mình chọn, hay ta tới chọn giúp người đây?”

Hung phạm mặt mũi trắng bệch, “Anh, anh* đừng làm vậy a!”

*Thái độ hắn đã thay đổi nên xưng hô phải tôn kính hơn

“Xem ra người muốn ta giúp người quyết định , ” hắn tùy tay cầm lấy cái chai đầu tiên bên phải, “Rất vui lòng cống hiến sức lực.”

“Đừng a a a a ——”, tên hung phạm nghĩ Phong Hạo chỉ hù dọa hắn một chút, ai ngờ đối phương không nói hai lời đã đem chất lỏng trong bình hắt đến, khi trong miệng nếm được vị ngọt của chất lỏng kia, hắn rốt cục đã hiểu người này kỳ thật không hề giống vẻ bề ngoài thoát nhìn rất vô hại của y.

“Vận khí không tệ, tiếp nào,” Phong Hạo căn bản không cho đối phương cơ hội để thở, ngay sau đó cầm lấy bình thứ hai, lại là đường gluco, nhưng lần này hung phạm đã sợ đến cả người đều run.

“Bình thứ ba.”

Nhìn thấy đối phương lại muốn động thủ, hung phạm không chút nghĩ ngợi lớn tiếng la lên, “Đừng! Đừng! Tôi nói! Tôi nói!”

Tay Phong Hạo ngừng lại.

“Tôi không phải biến thái, là có người muốn tôi làm như vậy !”

“Ai?”

Hung phạm bắt đầu do dự, thấy đối phương lại tỏ vẻ muốn tạt, vội vàng khàn giọng kêu, “Là Y tổng! Là Y tổng kêu tôi làm!”

Rầm —— cửa lập tức bị đá văng, người đại diện như một trận gió ủa vào, xách cổ áo hung phạm, “Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!”

“Là Y tổng kêu tôi giả thành biến thái đi tập kích Lăng Lang, ” hung phạm khai luôn một tràng, dù sao cũng nói rồi, “Đồ đạc trong nhà tôi đều do Y tổng bố trí để che mắt, hồ sơ bệnh án cũng là hắn giả tạo, hắn nói chỉ cần có cái đó tôi sẽ không bị hình phạt, hắn còn cho tôi một số tiền lớn... Tôi nói đều là sự thật, không tin các anh có thể đi tra tài khoản tiết kiệm của tôi!”

“Tài khoản của người chúng ta đã tra rồi, ” Phong Hạo nói.

“Không phải cái đó, tôi còn có một tài khoản khác! Dùng tên vợ trước của tôi mở!”

Phong Hạo đưa mắt ra hiệu, mấy vệ sĩ lập tức hiểu ý đi ra ngoài.

Người đại diện buông hấn ra, nhặt lên báo cáo bệnh án tán loạn trên đất, càng xem càng phần nộ, có những chứng cứ này, dù có bị đưa lên toà án, hấn cũng có thể lấy bệnh tâm thần làm nguyên nhân gây án, nếu Phong Hạo không đem hấn bắt ra, giờ phút này chỉ sợ đã nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật .

“Mẹ nó, tên lão vương bát (con rùa già, một câu chữ) họ Y này còn chưa chết, ” người đại diện hướng Phong Hạo phát tay, “Lấy một đôi bao tay đến đây!”

“Anh làm gì!” Hung phạm mặt lộ vẻ sợ hãi, “Tôi đã khai rồi!”

Người đại diện cầm giận nói, “Không đem mấy bình này tạt hết toàn bộ, khó tiêu mối hận trong lòng ta!”

Bình thứ tư cư nhiên vẫn là đường gluco, bất quá hung phạm không thể nào biết, bởi vì hấn đã bị dọa ngất luôn rồi.

“Thật là người xấu mạng lớn (aka ở ác sống lâu), di hại ngàn năm.” người đại diện không biết đang mắng chữ ai, tháo bao tay quăng lên bàn, bỗng nhìn thấy trên đó một thứ rất quen thuộc.

Hấn lúc này mới nhớ tới sự xuất hiện của mình đột ngột bao nhiêu, nhìn Phong Hạo đang hai tay đút túi xem kịch vui một bên, “Hắc hắc thật là trùng hợp a, lại có thể gặp được cậu trong này.”

Phong Hạo như không có việc gì ngẩng nhìn cái thiết bị phát sóng trên bàn, “Sau này có vấn đề gì anh có thể trực tiếp hỏi tôi, không cần phải đùa dỡn chút tài mọn như thế, huống hồ về việc này, tôi nghĩ anh hấn là cùng một mặt trận với tôi.”

Người đại diện hiểu hành động của mình ngay từ đầu đã nằm trong không chế của đối phương, đành phải cười cười xấu hổ, nhưng nhớ tới lời hung phạm vừa nói, lại không cười nổi nữa.

Hấn biểu tình ngưng trọng, “Tôi cho rằng lão vương bát họ Y đó đã sớm chết , ít nhất sẽ trốn rất xa không dám trở về, thật không nghĩ tới qua mười mấy năm, lão cư nhiên còn có lá gan lộ diện gây sóng gió.”

Thấy Phong Hạo không hỏi, hấn chủ động nói ra, “Họ Y kia từ rất lâu trước đây đã kết oán với Lăng Lang, hấn đối Lăng Lang hận thấu xương, nếu hấn còn sống, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Là lão tổng Y thị năm đó?”

Người đại diện kinh ngạc, họ Y năm đó cũng coi như nhân vật có uy tín danh dự, nhưng từ sau khi bị Mạc tiên sinh hủy diệt, sản nghiệp của hấn trong một đêm sụp đổ, đến hôm nay, đã không còn bao nhiêu người có thể gọi ra tên của hấn , huống chi là một người còn trẻ như Phong Hạo.

“Cậu biết?” Người đại diện kinh ngạc hỏi.

“Nghe nói qua mà thôi, ” Phong Hạo khinh miêu đạm tả đáp.

“Hấn...” Người đại diện nhíu nhíu mày, không biết có nên đem đoạn chuyện cũ này nói cho Phong Hạo biết hay không, “Năm đó khi hấn cố gắng tìm quy tắc Lăng Lang, cậu ấy còn là một tân nhân mới ra đời.”

Phong Hạo lẳng lặng chờ đợi nửa ngày, “Sau đó thì sao?”

“Không thực hiện được, Lăng Lang đem hấn đá cho tàn phế, ” cảm thấy hai chữ “tàn phế” biểu đạt chưa đủ xác thực, hấn lại bổ sung, “Một tắc phía dưới rốn, đưa đến bệnh viện cũng không cứu kịp, cuối cùng thành ‘Y bất lực’.”

Khi nói lời này hấn theo bản năng nhíu nhíu mày.

Sau đó nếu không nhờ Mạc tiên sinh đột nhiên nhúng tay can thiệp, chỉ sợ nửa đời sau của Lăng Lang đều phải trôi qua trong lao tù, cũng chính là thời gian đó, hấn đã nhận lời nhờ vả của Mạc tiên sinh trở thành người đại diện của Lăng Lang. ?

Hấn vĩnh viễn không bao giờ quên lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Lang trong phòng tạm giam ở sở cảnh sát, ánh mắt của con người trẻ tuổi đó hoàn toàn không giống một nghệ sĩ đã lặn lội vài năm trong giới giải trí, nếu chỉ nhìn bề ngoài thật không thể đem cậu liên hệ với thành tích của cậu (thành tích đá người quá chuẩn á)

—— Anh là ai?

— Tôi là người đại diện của cậu.

Lăng Lang trẻ tuổi ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm nhìn hẩn chăm chú, ánh mắt năm đó đến nay vẫn còn nguyên vẹn vẻ trong suốt.

Chuyện này thuộc loại năm xưa bí sử, đừng nói là giới truyền thông, cả giới giải trí cơ hồ cũng không có người biết, Mạc tiên sinh thậm chí đem án của Lăng Lang lau sạch không còn một mảnh, khiến người ta muốn tra cũng tra không được.

‘Y bất lực’ sau đó cũng nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, người đại diện cho là hẩn đã bị Mạc tiên sinh đuổi khỏi nhân gian, không ngờ hẩn còn sống, càng không thể ngờ hẩn còn lập kế hoạch báo thù Lăng Lang.

Người đại diện tỉnh lại từ trong hồi ức, Phong Hạo đã ra tới cửa, “Người này lưu cho anh xử trí đi, anh thích làm thế nào thì làm thế đó.”

“Cậu đi đâu?” Người đại diện cao giọng hỏi.

“Về nhà,” Phong Hạo đột nhiên đứng lại, xoay người, ánh mắt hẩn lạnh như băng, tựa hồ ngầm dâng lên sát khí, Phong Hạo bộ dạng này, người đại diện chỉ thấy qua trong khi diễn xuất.

“Còn nữa,” hẩn mở miệng, “Về chuyện này, đừng cho học trưởng biết.”

31. Chương 31: Điện Thoại

Giữa màn mưa như trút, Lăng Lang cùng một người khác nhào vào đánh nhau, cảnh này diễn ra vào buổi tối Lăng Lang đến quán bar vô tình phát hiện em trai ngày xưa đi theo mình đang chào hàng thuốc phiện, tức giận bắt nó lại chất vấn, em trai bất bình, sẵn đà hai người phát sinh tứ chi xung đột.

Kết thúc tấn tuồng này là một câu thoại, em trai gào thét với Lăng Lang, dùng cách này phát tiết bất mãn của mình, nhưng vô luận cậu kêu to thế nào, đạo diễn đều không hài lòng, hai người đã triển đấu trong mưa liên tục hơn một giờ, đến tận khi xe cứu hỏa dùng để tạo mưa tuyên bố hết nước.

Không thể không tạm ngừng việc quay phim, Lăng Lang mặc diễn phục ướt sũng, bóng đêm thâm trầm càng khiến độ ẩm giảm thấp hơn, chỉ có thể dựa vào trà gừng trợ lý đem đến để xoa cái lạnh.

“Thực xin lỗi tiền bối,” trong lúc chờ đợi, diễn viên đóng vai em trai lòng đầy sợ hãi đến giải thích với Lăng Lang, “đều tại tôi NG nhiều lần như vậy, mới hại ngài... hắt xì!”

Cậu khản trương che miệng, đến lúc này Lăng Lang mới thản nhiên liếc nhìn cậu một cái.

“Cậu không mắng ra miệng được, là bởi vì cậu không đủ hận tôi.”

“Dạ?” Em trai suýt nữa không theo kịp ý nghĩ Lăng Lang.

“Trong tiềm thức, cậu vẫn coi tôi như một người đại ca tôn kính.”

“Cho nên cậu mới không thể giáp mặt chỉ thẳng vào mũi tôi mà mắng.”

“Mà trên thực tế, cậu đã sớm không cho rằng như vậy.”

Em trai rốt cục ý thức được Lăng Lang đang dẫn dắt cho cậu diễn, lập tức tập trung tinh thần nghe, ngay cả khó chịu vì quần áo ướt sũng cũng tạm thời quăng ra sau đầu.

“Trong lòng cậu, tôi đã trở thành người mà cậu hận nhất.”

“Vì đạt tới mục đích, không tiếc bỏ lên giường lão đại.”

“Nếu đổi lại là một người khác, có thể cậu sẽ không có cảm xúc mãnh liệt như vậy.”

“Nhưng tôi không giống, tôi từng là đại ca của cậu, là người cậu kính ngưỡng.”

“Trước đó cậu sùng bái tôi bao nhiêu, hiện tại oán hận nhiều bấy nhiêu.”

Em trai nhìn ánh mắt Lăng Lang, ban đầu là kinh ngạc, sau một lát chuyển thành hận ý, ánh sáng ngược chiều ở phim trường hắt lên người cậu, khiến vẻ mặt xem thường cùng căn hận chìm trong bóng tối ma quái.

Guồng nước đã hoạt động lại, Lăng Lang cảm áo khoác ném một phát lên ghế, bước qua bên người em trai, “Nhớ kỹ tâm tình của cậu bây giờ.”

Hai người một lần nữa lao vào đánh nhau, vì kích động nên cục diện rất lộn xộn, ai cũng không chiếm được thế thượng phong.

Cuối cùng đến điểm mấu chốt, em trai liều mạng đẩy Lăng Lang ra, thanh âm khàn khàn gào thét với anh:

“Anh dựa vào đâu mà quản tôi? Anh có quyền gì? Tôi bán thuốc phiện, nhưng ít ra tôi kiếm tiền bằng hai bàn tay mình, không giống tên khốn anh là dựa vào cái mông, Phong gia trên giường thao anh rất thích chứ gì?”

Một tia sét xẹt qua không trung, rọi sáng từng đường nét trên gương mặt trắng bệch của Lăng Lang, hai người đều bất động tại chỗ, cả vai người em còn kịch liệt phập phồng, mà Lăng Lang đã đứng chết sững.

Mưa tầm tã vô tình trút xuống, dội vào trên đất phát ra âm thanh rào rào, thế nhưng xung quanh lại có vẻ vô cùng yên tĩnh, tĩnh đến mức khiến người ta khó mà thở nổi...

“Cám ơn tiền bối! Tiền bối chỉ điểm khiến tôi hiểu ra!” Em trai đuổi theo Lăng Lang sau hậu trường nói cảm ơn anh, tuy mọi người đều nói vị ảnh đế này vừa băng sơn lại cao ngạo, nhưng dù gì cũng chỉ là đồn đãi, chỉ dựa vào việc hôm nay anh ấy giảng giải cho mình, có khi bên trong anh ấy thực sự là người rất thân thiện thì sao.

Lăng Lang bỗng dừng bước không hề có dấu hiệu, khiến em trai suýt thì đụng vào anh.

“Tôi hướng dẫn cậu, là vì tôi không muốn tiếp tục tốn thời gian trong mưa với cậu, trừ lý do đó ra không còn ý gì khác, cậu không cần nghĩ nhiều.”

Anh lạnh băng ném những lời này lại xong liền rời đi, em trai một lời nhiệt huyết bị dội nước lạnh, mắt mắt đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Lăng Lang.

Lăng Lang thay xong quần áo bước ra, trợ lý vội đem đến một ấm trà gừng, Lăng Lang mở nắp nhìn, là ấm mới.

“Ấm vừa rồi đâu?”

“Không còn lại bao nhiêu, với lại đã nguội mất rồi.”

Lăng Lang đẩy nắp kín lại, “Tôi không uống.”

“A? Tôi đặc biệt pha cho anh đó, không uống thì phải làm sao, tôi lại không thích vị gừng...” Trợ lý mắt húng than thở.

“Đổ đi hoặc cho người khác, tùy cô.”

Trợ lý trong lòng oán hận đứng là lãng phí, vừa quay người lại liền thấy diễn viên đóng vai em trai, người đại diện của cậu diễn viên này đi vắng, cũng không có trợ lý, bên người ngay cả một người chiêu cổ mình cũng không có, đang run rẩy bọc cái áo bành tô sưởi ấm.

Trợ lý nhăn nhó sáng lên, nhìn cái ấm trong tay, có chủ ý.

“Uống đi, ” em trai nhìn thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bình, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Trà gừng, có thể chống lạnh.” trợ lý thấy cậu vẻ mặt nghi hoặc, liền giải thích, “Đề phòng bị cảm mạo.”

Em trai rất cảm động, cậu chỉ là một diễn viên nhỏ bé không danh không tiếng, chưa từng có ai đối tốt với cậu như vậy.

“Cám ơn,” cậu từ đáy lòng cảm tạ trợ lý, hơi nước trong bình dâng lên làm thân thể cậu ấm áp, ấm đến tận trong lòng.

Trợ lý đình đặc vỗ vỗ lưng cậu, hai người không ai chú ý tới ánh mắt cách đó không xa đang yên lặng chứng kiến tất cả chuyện này.

Lăng Lang nhìn trà gừng đã được thuận lợi chuyển đến tay đối phương, lúc này mới xoay người, nhìn thấy người đại diện đang đen mặt đứng phía sau mình, trong tay còn đang giữ lên di động của anh ta.

Nhìn thấy biểu cảm này của đối phương, Lăng Lang biết ngay nhất định lại là Phong Hạo gọi tới, mấy hôm nay vai của Phong Hạo không có diễn, người đại diện tìm mọi cách an bài cho hắn việc khác, hai người gần đây ngay cả thời gian gặp mặt cũng rất ít.

“Hey,” Lăng Lang đến chỗ không có người nghe điện thoại.

“Xong việc rồi sao?” Phong Hạo cho dù bận rộn đến đâu, thanh âm đều không nghe ra mỗi mệ.

“Vừa kết thúc.”

“Tôi cũng vừa về đến nhà... Tôi đến đón anh nhé?”

Lăng Lang quay đầu lại nhìn người đại diện đang chờ phía sau, “Không cần, tôi về ngay.”

Người đại diện đưa Lăng Lang về đến cửa liền rời đi. Lăng Lang mở cửa nhà, phát hiện trong nhà tối đen một mảnh, đang kinh ngạc thì cửa đã tự động khép lại sau lưng, trong bóng đêm, Lăng Lang cảm thấy một thứ sắc bén lạnh như băng kề lên yết hầu mình.

Lăng Lang không nhúc nhích, ý niệm đầu tiên toát ra trong đầu anh là Phong Hạo thế nào rồi, có phải đã gặp nạn không.

Một bàn tay mang bao tay da che lên miệng anh, nhưng mục đích của đối phương hiển nhiên không phải để đề phòng anh la lên, bởi vì cái tay kia hoàn toàn không dùng lực, ngón trỏ thậm chí còn lưu luyến bên môi Lăng Lang.

Khi Lăng Lang ý thức được ý đồ của đối phương, trong lòng đã tự nói với mình chỉ cần đối phương tiến vào, anh sẽ lập tức cắn xuống.

Nhưng chủ nhân bàn tay tựa hồ không có ý tứ đó, tại bên môi anh ma sát vài cái, sau đó theo thân thể anh một đường mò xuống dưới, cuối cùng dừng ở lưng quần Lăng Lang.

Ở nơi đó dừng lại một chút, bàn tay kia lại không an phận, mắt thấy sắp xâm nhập vùng cấm địa của Lăng Lang.

Trong nháy mắt khi bàn tay đối phương tiến vào, Lăng Lang nhắm mắt, cổ họng để trên lưỡi dao, thẳng tắp áp đến.

Không có đau đớn như trong dự liệu, cơ hồ cùng lúc với động tác của anh, chủ thủ cũng rút lui khỏi thân thể, không để lại nửa điểm vết thương.

Đèn sáng lên, Phong Hạo quần đến trước mặt anh, Lăng Lang không lộ ra nửa điểm phần nộ hay biểu tình oán hận, chỉ bình tĩnh nói một câu “Chơi không vui.”

Phong Hạo cẩn thận đánh giá anh, từ trên mặt người này, một chút cũng không nhìn ra anh ấy vừa chuẩn bị tìm cái chết, anh ấy thà tự sát cũng không để ai động đến mình, khó trách năm đó vừa mới ra đời anh đã dám một cước đá tổng tài Y thị thành phế nhân.

Phong Hạo cười cười, “Chỉ là muốn thử nhìn xem năng lực tự bảo vệ mình ở thời khắc nguy hiểm của anh, bất quá tác phong thà làm ngọc vỡ* này của anh thật đúng là khiến tôi nửa buồn nửa vui.”

*Trích từ câu nói “Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành”, ý nghĩa tương tự “Thà chết vinh còn hơn sống nhục.”

Lăng Lang nghe ra ẩn ý trong lời hắn, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” Anh nghĩ nghĩ, “Chẳng lẽ là tên hung phạm chạy trốn lúc trước?”

“Không phải hắn đã sớm trốn mất rồi sao?” Phong Hạo cố ý giả vờ không biết chuyện gì.

Lăng Lang chăm chú nhìn hấn một lát, hạ mắt, tỏ vẻ không truy vấn, Phong Hạo vừa lòng sờ sờ đầu anh, “Không cần quan tâm những chuyện không liên quan đến mình.”

Hấn hướng Lăng Lang ra một dấu hiệu, Lăng Lang lập tức đoan chính quỳ xuống, Phong Hạo tháo xuống bao tay đưa cho anh ngâm, đi về hướng phòng khách, Lăng Lang thuận theo theo sát phía sau.

“Hôm nay quay thuận lợi không?” Phong Hạo ngồi vào sofa, vươn tay cầm lại bộ bao tay, Lăng Lang tự giác ở lại trên tấm nệm da dê.

“Hoàn hảo, ” anh tránh nặng tìm nhẹ , tỉnh lược hơn một giờ NG trong mưa.

Phong Hạo gật gật đầu, “Vây là tốt rồi.”

Lăng Lang đột nhiên nghĩ đến, “Về sau cậu có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, không cần phải lần nào cũng thông qua người đại diện.”

“Tôi không có số của anh, ” Phong Hạo mỉm cười nói, “Anh không nhớ sao, tôi đã hỏi số anh hai lần, đều bị cự tuyệt, tôi đã nói về sau sẽ không bao giờ hỏi nữa,”

“Số của tôi là...”

“Tôi không muốn có, ” Phong Hạo cắt ngang lời anh.

Lăng Lang lập tức ngâm miệng, Phong Hạo ý cười doanh doanh (nhẹ nhàng) nhìn anh, lần trước khi cảnh tượng này xuất hiện là lúc Phong Hạo muốn anh lấy dép lê cho hấn.

Anh không nói một lời nhìn chăm chú đối phương một lát, đột nhiên đi một bước bằng đầu gối về phía trước.

Đến tận khi đối phương cởi bỏ dây lưng mình, Phong Hạo cũng không lộ ra chút kinh ngạc nào.

Lăng Lang thật cẩn thận nâng phân thân đối phương trong tay, nhắm mắt, cung kính ngâm vào miệng.

Phong Hạo từ đầu tới cuối đều không cự tuyệt, giống như đây là hành động đối phương nên có.

Cảm nhận rất rõ ràng khí quan trong miệng đang không ngừng bành trướng, biến lớn, Lăng Lang dùng kỹ thuật ngậy ngô không thuần thực phun ra nuốt vào, răng nanh va va chạm chạm, có mấy lần không cẩn thận đụng đến da.

Anh tận khả năng xâm nhập, khiến phân thân lưu luyến tại yết hầu chính mình, động tác thể này khiến anh có xúc động muốn nôn khan.

Anh cực lực khống chế đau nhức trên cơ mặt, phun ra khí quan trong miệng, đôi môi dịu dàng chặt chẽ bao lấy phần gốc.

Anh ngược mắt lên, tươi cười bên môi Phong Hạo đã biến mất, hấn bình tĩnh ngồi đó, đương nhiên tiếp nhận phục vụ của Lăng Lang, tầm mắt lạnh băng từ trên cao nhìn xuống, khiến Lăng Lang từ trong đáy lòng cảm nhận mình thật nhỏ bé, chỉ xứng quỳ dưới chân đối phương, dốc hết khả năng mà lấy lòng người này.

Nhận thức như vậy khiến niềm hưng phấn trong nháy mắt thối quết qua toàn thân anh, rõ ràng là đơn thuần trả giá, lại có thể khiến anh cảm nhận được khoái cảm phát xuất từ tâm linh, đến tận bây giờ anh chưa từng biết thì ra vì người khác phục vụ cũng có thể khiến bản thân cảm nhận được vui sướng. Nguồn :

Anh biết thân thể mình nhất định đã nổi lên phản ứng, nhưng giờ này khắc này, anh hoàn toàn xem nhẹ nhu cầu bản thân, chỉ cần người trước mặt này có thể vừa lòng.

Anh hết lần này đến lần khác đem dục vọng của Phong Hạo xâm nhập khoang miệng, cổ họng dần dần thích ứng với dị vật xâm lấn, răng nanh cũng không tiếp tục đụng vào địa phương không nên chạm đến, đầu lưỡi linh hoạt di chuyển, mỗi lần lui ra ngoài đều không quên khiêu khích một chút linh khẩu mẫn cảm.

Thẳng đến một khắc Phong Hạo bắn ra kia, vẻ mặt vẫn thủy chung tơ vãn không đổi, Lăng Lang từng hoài nghi hấn lãnh cảm, thì ra lúc cao trào hấn cũng lãnh đạm y như vậy.

Lăng Lang nuốt xuống chất lỏng nóng rực trong miệng, cẩn thận sửa sang lại quần áo cho hẵn xong, Phong Hạo nháy mắt khôi phục thành thân sĩ áo mũ chỉnh tề, như thể chuyện vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh.

Lăng Lang làm xong tất cả chuyện này liền lui về phía sau một bước, bất động, anh nhìn thấy Phong Hạo lấy điện thoại di động ra, trên màn hình đơn giản ẩn vài cái.

Phong Hạo đưa nội dung trong điện thoại di động ý bảo anh xem, trên số danh bạ chói lọi hai chữ Lăng Lang, bên dưới phần lưu số nằm cô đơn một con số 1.

“Mỗi lần biểu hiện của anh khiến tôi vừa lòng, tôi sẽ lưu thêm một con số, cho đến khi nào lưu xong, như vậy được không?”

Lăng Lang gật gật đầu.

Phong Hạo vươn ngón tay lau chất lỏng màu trắng còn sót lại bên khóe miệng Lăng Lang đưa vào miệng anh, “Bất quá lần sau sẽ không dễ dàng như vậy.”

32. Chương 32: Huấn Luyện

Lăng Lang đoan chính quỳ trên mặt đất, trước mặt bày ba cây gậy mát-xa màu đen, cùng chất liệu gỗ, độ lớn khác nhau. Cái ngoài cùng bên trái chỉ nhỏ bằng ngón tay, dài khoảng nửa bàn tay, cái ở giữa đứng thứ hai, đến cái ngoài cùng bên phải chính là cây gậy có quy tắc và độ lớn thông dụng.

Không rõ chúng nó để làm gì, Lăng Lang ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi Phong Hạo.

“Từ hôm nay trở đi, anh cần phải tự mình tiến hành khuếch trương,” Phong Hạo theo thứ tự điểm qua, “Mỗi ngày bắt đầu bằng cái thứ nhất, sau khi thích ứng thì đổi sang cái thứ hai, cho đến khi dùng xong cái thứ ba.”

“Trừ khi quá bận việc, nếu không chỉ cần anh có thời gian, mỗi ngày nhất định phải đảm bảo khuếch trương nửa giờ, mỗi cái mười phút, tôi sẽ không giám sát anh, thời gian này do chính anh nắm chắc.”

Hắn lấy từ trong ngực một cái chai nhỏ bỏ túi đặt lên bàn trà, “Chất lỏng này có thành phần thuốc gây tê, ban đầu anh có thể không thích ứng được với dị vật trong cơ thể, dùng cái này mỗi lần một chút, sẽ tạm thời bỏ qua được cảm giác không khỏe, hơn nữa thứ này không gây hại cho thân thể anh.”

“Đương nhiên, cách này chỉ được phép dùng lúc đầu, sau này chờ thân thể anh đã quen thì không được dùng nữa.”

“Lượng trong chai tôi đã tính toán rồi, sau khi dùng hết, nếu cần lại đến hỏi tôi.”

Lăng Lang nhìn cái chai trên bàn trà, chất liệu thủy tinh màu xanh biển, tràn ngập cảm giác thần bí.

“Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, tôi muốn anh chỉ khuếch trương phía sau, trong quá trình này dù có nảy sinh phản ứng gì, cũng không thể chạm đến phía trước, những lúc khác cũng không được phép.”

“Về sau, khi nào thì anh được phép phóng thích dục vọng, dùng loại phương thức nào phóng thích, đều do tôi quyết định. Tôi tạm thời không muốn khóa anh lại, hy vọng anh cũng không khiến tôi sinh ra ý niệm này, tôi không thể nào 24 giờ đều ở bên cạnh anh, tất cả đều phải dựa vào tự giác của anh.”

Lời của Phong Hạo từng tiếng rơi vào tai Lăng Lang, âm lượng không lớn nhưng lại tràn ngập uy nghiêm, Lăng Lang chỉ có thể yên lặng ghi nhớ mỗi một chữ hắn nói.

Phong Hạo dừng một lát để cho anh tiêu hoá, “Anh chọn một câu trả lời, tôi bảo anh làm tất cả những chuyện này, mục đích là gì? A - vì để thời điểm chính thức làm anh sẽ không bị thương? Hay là B - vì để cho anh cũng có khoái cảm?”

Lăng Lang nghĩ nghĩ, “A?”

“Không đúng.”

“B, ” anh đáp rõ ràng.

“Cũng không đúng, ” Phong Hạo lắc đầu, “Chính xác đáp án là C, vì để cho tôi thuận lợi tiến vào thân thể của anh, mà không bị anh vì không có kinh nghiệm kẹp đến đau đớn.”

Hắn đưa tay khoát lên đỉnh đầu đối phương, “Nhớ kỹ, tất cả những chuyện anh làm, đều là vì lấy lòng tôi, cảm giác của bản thân anh là thứ yếu, anh phải học được lấy khoái hoạt của tôi làm khoái hoạt cho mình, lấy việc thỏa mãn tôi làm nguyên tắc hành động tiên quyết, nhu cầu của tôi là cao nhất, hài lòng của tôi chính là lời khen ngợi lớn nhất đối với anh.”

“Thân thể và tâm hồn anh đều hoàn toàn thần phục tôi, an bài chúng thế nào là quyền lợi của tôi, việc duy nhất anh cần làm, chính là phục tùng. Anh bây giờ không hiểu được cũng không sao, tôi không cần anh hiểu, chỉ cần anh nhớ kỹ, hơn nữa phải tuân thủ.”

“Nếu có một ngày, anh có thể hiểu chính xác lời tôi nói, là chứng tỏ anh đã trưởng thành, là một sủng vật đủ tư cách.”

Tay hắn dừng trên đầu Lăng Lang trong chốc lát mới rời đi, “Nhớ kỹ chưa?”

Lăng Lang nhìn lên hắn, cái hiểu cái không gật đầu.

“Tốt lắm, ” Phong Hạo đã khôi phục biểu tình hòa ái, “Giờ anh có thắc mắc gì không?”

Lăng Lang trầm tư một trận, “Tôi làm chuyện này thì có thể lưu thêm một số điện thoại không?”

Phong Hạo nở nụ cười, “Có thể hay không thể lưu thêm một số, điều này cũng chỉ có tôi có thể đưa ra, anh không có quyền thỉnh cầu. Niệm tình lần này là lần đầu vi phạm, tôi sẽ không truy cứu, lần sau nếu lại xảy ra tình huống này, tôi sẽ xóa bỏ một số.”

Hắn cúi người, trong con ngươi đen thẳm phản chiếu ảnh ngược của Lăng Lang, biểu tình cười nhẹ nhàng khiến Lăng Lang nhớ lại bộ dạng hắn lúc đuổi theo mình gọi học trưởng.

“Chờ lưu đầy đủ số điện thoại của anh, tôi sẽ mua cho anh một chiếc điện thoại, anh muốn nghe cái gì, tôi sẽ nói cho anh nghe, được không? Học trưởng.”

Phong Hạo rời đi, Lăng Lang nhìn nhìn đồng hồ trước mặt, quyết định bắt đầu lần huấn luyện đầu tiên của mình.

Anh đến phòng tắm bên ngoài tẩy rửa sạch sẽ thân thể, khi đi ra thuận tay mang theo dịch bôi trơn đặt trên bồn rửa mặt, Phong Hạo từ lâu đã đem nó để ở chỗ bất mắt nhất, số lần dùng trên cơ thể anh lại cực ít.

Chất liệu gỗ của gậy mát-xa lớn rất đặc thù, Lăng Lang nhận không ra, ban đầu nhìn bề ngoài anh nghĩ nó là hợp chất (mình hay gọi gỗ công nghiệp), nhưng sau khi cầm lên mới phát hiện mặt ngoài bóng loáng dị thường, nặng trĩu, thậm chí còn mang theo vài phần mát lạnh của đá, nhưng khi sờ lại cho cảm giác hoàn toàn không phải đá.

Lăng Lang xoa dịch bôi trơn lên gậy mát-xa nhỏ nhất, qua một thời gian đeo gang tặc (gang = anal, tặc = vật chặn) vận động, loại độ lớn này hoàn toàn không thành vấn đề, cảm vào rất thuận lợi. Sau đó anh mới phát hiện khó khăn nhất không phải đưa nó vào, mà là bản thân vốn đã bóng loáng còn thêm bôi trơn rất tốt phải giữ nó lại, không để nó rơi ra khỏi cơ thể.

Anh hết sức buộc chặt mông, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nó đang theo tròng vách từng chút trượt xuống, lộ tuyến nó đi qua đều bị cảm giác mát lạnh cuốn hút, thần kinh bị kích thích thực mãn tuệ, có lẽ về mặt sinh lý không có khoái cảm mãnh liệt, nhưng trên tâm lý lại vì bộ vị tư mật bị dị vật xâm lấn sinh ra xấu hổ, nhân tiện khiến khí quan chỗ nào đó có dấu hiệu ngừng đầu.

Cơ vòng co rút quá lâu khó tránh khỏi mệt mỏi, có chút lơ lửng, gậy mát-xa nhất thời có xu hướng trượt ra ngoài, Lăng Lang không thể không dùng tay một lần nữa đẩy nó về đúng chỗ, sau đó lại một lần nữa cố gắng kẹp chặt.

Ước chừng có lẽ đã qua mười phút, Lăng Lang thả lỏng cơ mông, mặc cho nó trôi xuống trượt ra khỏi cơ thể, sau đó thay bằng gậy mát-xa thứ hai độ lớn vừa phải. Trải qua giáo huấn bơi trơn quá độ vừa rồi, lần này anh không tiếp tục thêm vào dịch bơi trơn nữa, nương theo chất lỏng thủy tinh lưu lại trong cơ thể, không phí bao nhiêu lực liền có thể đẩy vào hậu huyệt.

Gậy mát-xa này to khoảng bằng hai ngón tay, so với giang tắc lúc huấn luyện bình thường tương đương nhau, sau khi Lăng Lang cắm vào cảm giác độ lớn vừa phải, so với việc mang cái đó chạy sáu km thì việc luyện tập trước mắt khó khăn không đáng kể, rất thoải mái vượt qua lần mười phút thứ hai.

Lăng Lang có chút hiểu vì sao Phong Hạo lại để cái thứ hai tồn tại, so với thời gian dài cơ thể căng thẳng lúc trước, quá trình này càng giống một cơ hội để vách tràng nghỉ ngơi.

Cái cuối cùng không dễ dàng như vậy, Lăng Lang thử hai lần đều không vào được, không thể không bơi loạn một ít dịch bơi trơn lên trên, để nó thuận lợi kéo giãn nếp uốn của mình. Lần này ngay khi vừa tiến vào được phần đầu, Lăng Lang lập tức cảm nhận sự không thích ứng với dị vật xâm lấn, theo bản năng sinh lý muốn bài xích nó ra ngoài.

Lăng Lang lúc này mới nhớ tới thứ Phong Hạo lưu lại, anh mở ra bình thủy tinh đặc sánh, cẩn thận đổ ra vài giọt, xoa đều lên huyệt khẩu chính mình, lại chậm rãi mát-xa một lúc. Quả nhiên như lời Phong Hạo đã nói, chất lỏng trong bình có chứa thành phần gây tê, ban đầu nơi đó thực miễn cảm, càng về sau dùng móng tay cấu một chút cũng không cảm nhận được đau đớn. Sau khi công tác chuẩn bị đã hoàn thành, anh một lần nữa đem cái gậy mát-xa thô to thứ ba kia chậm rãi sáp nhập vào cơ thể, khi gặp lực cản thì rời khỏi một ít, lại mát-xa trước sau một lát, dần càng nhiều dịch bơi trơn vào trong cơ thể, lặp lại như thế vài lần, đến khi nó hoàn toàn tiến vào.

Lăng Lang ngoan ngoãn quỳ gối nơi đó, vừa rồi rèn luyện co rút cơ vòng, giờ phút này lại bị khuếch trương cực hạn, anh chậm rãi bắt thân thể chính mình ghi nhớ loại cảm giác này, khi cơ thể đang buộc chặt thả lỏng một chút, đối lập với nó chính là tiểu huynh đệ càng thêm hưng trí dạt dào.

Anh không thể hiểu mỗi một câu hôm nay Phong Hạo đã nói với anh, nhưng anh không thể phủ nhận từng lời mang tính cưỡng chế khiến anh cảm thấy hưng phấn, thậm chí có xúc động nóng lòng muốn thử. Anh cảm thấy phần nào đó trong cơ thể mình đã bị Phong Hạo thức tỉnh, cũng giống như lần đó ở phim trường, Phong Hạo bảy lần NG đã châm ngòi dục vọng của anh, có lẽ bắt đầu từ đó, thân thể anh cũng đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận người này.

Lăng Lang bắt đầu nhớ lại từng lời từng chữ Phong Hạo đã nói, tưởng tượng nếu lúc này trong cơ thể mình là tính khí của chủ nhân, anh phải làm gì mới có thể lấy lòng đối phương.

Anh bắt đầu một chút lại một chút từ từ mạnh mẽ co rút cơ vòng, ban đầu loại luyện tập này khiến anh cảm thấy cơ thể đau nhức, nhưng sau khi cố gắng chế phục cơn đau, nó liền trở thành một hoạt động thật tự nhiên, như thể cùng hô hấp một nhịp với tim anh.

Lăng Lang nhắm mắt lại, phối hợp chiều sâu lồng ngực hô hấp, có quy luật mà vận động vách tràng, anh có thể cảm nhận cơ bắp càng ngày càng hữu lực, mỗi lần co rút đều khiến đỉnh gậy mát-xa hình tròn bị dồn đến thật sâu trong tràng đạo, dừng lại vài giây ở đó, sau đó lại thả lỏng khiến nó chậm rãi trượt về chỗ cũ.

Anh không biết đến tốt cùng mình đã làm tổ hợp vận động này nhiều hay ít, khi cuối cùng anh mở mắt ra thời gian đã bắt tri bất giác vượt qua kỳ hạn mười phút.

Lăng Lang lại dùng cách hô hấp đứt quãng, từng chút bài xuất gậy mát-xa ra bên ngoài cơ thể, khi nó hoàn toàn thoát ly thân thể mình, cục huyết nguyên bản tràn đầy bỗng cảm thấy hư không, hận không thể có vật gì đó tráng kiện nhanh chóng tiến vào lấp đầy.

Anh đưa ngón tay qua dò xét, có lẽ đã hình thành quán tính, huyết khẩu vẫn như cũ duy trì vận động mỏng manh khe hở khe hở, tựa như nơi đó có một trái tim thật nhỏ đang đập.

Sau khi hoàn thành huấn luyện theo kế hoạch của hôm đó, Lăng Lang đem những dụng cụ đã dùng qua thật nghiêm túc cẩn thận xử lý sạch sẽ, cuối cùng đứng dưới vòi sen tẩy thân thể chính mình đã nhiễm một tầng mồ hôi mỏng. Anh đem bản thân toàn thân cao thấp đều tẩy sạch, cuối cùng tay phải dừng lại ở nơi

nào đó bị cấm đưng vào, vì qua một thời gian ngắn nơi đó đã bắt đầu hạ hỏa, nhưng chỉ cần một ngọn lửa thật nhỏ cũng đủ châm lên đục hỏa đã kìm nén lâu ngày của anh.

Lăng Lang vẫn không nhúc nhích đứng dưới vòi phun, yên lặng thật lâu, cuối cùng chậm rãi rời tay khỏi đục vọng đã bắt đầu thức tỉnh.

Không biết do trùng hợp hay cố ý, địa điểm quay bộ phim lần này vô luận là trong nhà hay ngoài trời đều cách nhà Phong Hạo không xa, Lăng Lang rất ít khi quay bộ phim nào mà mỗi ngày đều có thể về nhà, lần này đã hưởng thụ được loại đãi ngộ này.

Phong Hạo ở bên ngoài bận rộn một tuần rất cực đến phần diễn của hắn, Lăng Lang đã thu dọn thỏa đáng, lại phát hiện hắn còn đang trong phòng ngủ thu xếp đồ đạc.

“Chờng nào đi?” Anh đến bên người đối phương hỏi.

“Không vội,” Phong Hạo cười nói, “Còn thời gian.”

Lăng Lang lúc này mới phát hiện trước mặt Phong Hạo bày chỉnh tề mười quả cầu kim loại màu bạc, kích cỡ chừng hai phần ba quả bóng bàn.

Lăng Lang mặc dù lòng đầy nghi hoặc, ngoài miệng lại không hỏi, anh biết Phong Hạo sẽ không vô duyên vô cớ bày bộn nó ra.

“Tôi thực mâu thuẫn...” Phong Hạo cùng anh đồng thời đánh giá mấy quả cầu kim loại trên bàn.

Lăng Lang yên lặng chờ nửa câu sau của Phong Hạo.

Không ngờ hắn chuyển đề tài phát một, “Số thứ hai trong số điện thoại của anh là?”

Lăng Lang ngẩn người, mới đuổi kịp tư duy thoát tuyến của hắn, “3.”

Phong Hạo cười ra vẻ nhẹ nhõm thở phào một hơi, “Vậy là tốt rồi, ban đầu tôi còn lo, lỡ như số thứ hai lại là 8 hay là 9 thì phải làm sao bây giờ?”

Lăng Lang cảm thấy không quá hay ho, quả nhiên đúng như anh nghĩ, Phong Hạo lấy từ trong đồng đó ra ba viên, sau đó rất tự nhiên cởi bỏ quần của anh.

“Con số 3 này cũng rất tốt, không nhiều không ít, vừa khéo.”

Một cổ lãnh ý mạnh mẽ tiến vào thân thể, cảm giác đó liên tục lặp lại ba lần, sắc mặt Lăng Lang có chút thay đổi.

“Kiên trì đến khi kết thúc công việc hôm nay, tôi sẽ đem số thứ hai nhớ kỹ,” Phong Hạo mỉm cười, “Có vấn đề gì không?”

Lăng Lang rất muốn nói có, lại nói không nên lời.

Phong Hạo tựa hồ cũng không tính toán có được đáp án của anh, vừa cười vừa nói, “Anh bây giờ có hai lựa chọn, một là đem người bạn cũ của anh mang lên (cái giang tặc ấy), nó sẽ có phát huy tác dụng cố định, đương nhiên cũng sẽ khiến cho mấy quả cầu chen chúc càng chặt, hai là cứ bảo trì nguyên trạng thể này, bất quá chỉ sợ thời gian cả ngày sắp tới, anh đều phải cố gắng kẹp chặt chúng, lỡ như trong quá trình quay phim mà rơi xuống, vậy rất xấu hổ nha.”

33. Chương 33: Chân Tướng

Lăng Lang còn chưa phản ứng được từ giữa cơn khiếp sợ Phong Hạo gây cho anh, đã nghe hắn lại nói, “Nếu anh đã không hề gì, tôi liền giúp anh làm chủ chọn phương án hai đi.”

“Đợi một chút,” Lăng Lang một phen dè lại tay Phong Hạo đang giúp anh sửa sang lại quần áo, “Tôi còn chưa chọn.”

“Anh đã mất đi tư cách,” Phong Hạo cười lấy tay anh ra, “Lần sau xin trả lời trong vòng ba giây.”

“Nhưng mà...”

Phong Hạo vươn ngón trỏ chặn môi Lăng Lang, đem câu nói kế tiếp bức trở về, “Không có nhưng nhị gì hết, nhớ kỹ, không được động tay đến, nếu rơi ra, coi như nhiệm vụ thất bại. Anh có một lần cơ hội xin tôi giúp đỡ, nhưng đồng thời khi anh sử dụng quyền trợ giúp thì phải trả cái giá tương ứng, quy tắc trò chơi chỉ đơn giản như vậy.”

Lăng Lang theo sau Phong Hạo đi vào gara, dọc đường anh đều phải cố gắng co rút cơ mông, hành động này khiến tràng vách tiếp xúc cùng vật ngoại lai càng chặt chẽ, mỗi khi bước một bước đều kéo theo những quả cầu kim loại trong cơ thể ma sát va chạm lẫn nhau, anh vừa lo lắng nó sẽ rơi ra, lại vừa lo nó trượt vào chỗ càng sâu.

Phong Hạo mang biểu tình tán thưởng nhìn Lăng Lang đang đến bên cửa ghế phó lái, “Anh có biết hiện giờ bộ dạng anh thế nào không? Tựa như người mẫu đang trình diễn trên sàn chữ T (sàn catwalk), mỗi bước chân đều tao nhã như vậy.”

Lăng Lang giờ phút này tâm tình không thể nào vui vẻ thoải mái như hẳn được, “Người mẫu là do đội sách* mà luyện ra.”

*Người mẫu ban đầu khi luyện đi catwalk thường đội chông sách trên đầu, khi đi không cho nó rơi xuống để tập giữ cho mặt ngẩng cao mắt nhìn thẳng lưng thẳng và vân vân...

Phong Hạo mỉm cười, “Phương thức tôi huấn luyện người mẫu có chút không giống người thường, nhưng hiệu quả càng tốt hơn.”

Lăng Lang ngồi vào ghế lái phụ, Phong Hạo nghiêng người qua, giúp anh thắt chặt dây an toàn, thuận tiện trộm thơm lên mặt anh một cái.

“Anh có thể thử thả lỏng một chút, nếu anh luôn dùng sức buộc chặt, qua thời gian cơ thể mệt mỏi không kiên trì nổi sẽ trở nên càng thêm lỏng.”

Lăng Lang dù không đồng ý cách làm của hắn, nhưng vẫn để mặc hắn nói, dù sao đang ngồi trên xe, anh tận khả năng thả lỏng tứ chi, thậm chí chỉnh lưng ghế một chút, tựa về phía sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Phong Hạo bị hành vi mang chút giận dỗi của anh chọc cười, có người biểu hiện bất mãn bằng cách đối nghịch với người, còn Lăng Lang lại sẽ chấp hành quá độ, phạt anh chạy mười vòng, anh càng muốn chạy hai mươi vòng, dùng cách này phát tiết tâm tình của mình.

Đi ô-tô đến phim trường mất chừng nửa giờ, Lăng Lang toàn bộ hành trình đều nhắm mắt, muốn ngủ lại không ngủ được, xe ngẫu nhiên xóc nảy nhắc nhở anh chuyện sắp xảy ra hôm nay, anh bắt buộc chính mình nghĩ đến vài chuyện không liên quan khác để quên đi quần bách trên thân thể.

Nếu đem một quả cầu đang nắm buông tay giữa không trung, nó sẽ rơi xuống mà không phải rơi lên, đây là định luật vạn vật hấp dẫn.

Nếu đem hai quả cầu trọng lượng không giống nhau đồng thời thả rơi, tốc độ của chúng là như nhau, đây là định luật rơi tự do.

Nếu đem ba quả cầu treo song song, kéo quả cầu bên trái lên một độ cao nào đó rồi thả cho va chạm quả cầu ở giữa, sẽ làm cho quả cầu bên phải chuyển động đến độ cao tương đương, dưới điều kiện lý tưởng, chuyển động này sẽ diễn ra vĩnh viễn, đây là định luật bảo toàn năng lượng.

Lăng Lang nghĩ nửa ngày, mới phát hiện những hình ảnh sinh động trong đầu mình tất cả đều là quả cầu, anh lập tức lắc đầu cố gắng loại bỏ nó, ngay sau đó nghe được bên người truyền đến một tiếng cười giễu cợt, anh biết Phong Hạo nhất định lại đoán ra được suy nghĩ trong lòng mình, dứt khoát bất động giả chết.

Phong Hạo đã một thời gian không tới đoàn phim, mọi người nhìn thấy hắn đều tiến đến chào hỏi, Phong Hạo thân thiết nhất nhất đáp lễ.

Nhân viên hóa trang cho Lăng Lang vừa thấy anh liền lộ ra vẻ mặt khó khăn, “Lăng Lang anh phát sốt sao? Mặt anh có chút hồng.”

“Không có, ” Lăng Lang bình tĩnh trả lời, “Có thể là trong xe quá nóng.”

“Là tôi không cẩn thận mở điều hòa quá lớn.” Phong Hạo một bên thay anh giải thích.

“Mọi người đều biết hai người các anh đi chung, không cần diễn ân ái.” Nhân viên hóa trang không chút lưu tình phun tào, “Chuyện cần giải quyết bây giờ là đôi má hồng tự nhiên tình khiết này, bằng không cứ chờ bị đạo diễn K (chắc là kill?! Hay là kick?) đi.”

Lăng Lang hiểu ý tứ cô, hôm nay là bước ngoặt cực kỳ quan trọng trong toàn bộ phim, khi phát hiện người đứng sau bày mưu để bản thân bắt gặp em trai đang buôn lậu thuốc phiện chính là Phong Hạo, cảm giận đi tìm hẩn chất vấn, lại vô ý phát hiện bí mật ở tầng hầm nơi nhập hàng, lão đối thủ chính là đang bị giam cầm nơi đây.

Lão đối thủ mắt vừa nhìn thấy Lăng Lang, còn tưởng cô nhi tự sát năm đó sống lại, đến khi biết rõ đây là hai người hoàn toàn khác nhau, tâm lý trả thù liền động, một năm một mười nói hết cho cậu ta chân tướng.

Lăng Lang tin tưởng, thời điểm biết được chân tướng, sắc mặt anh tuyệt đối sẽ không hồng nhuận như bây giờ, nhất định là phải trắng bệch đến dọa được người.

Cảm thấy bên má trái chợt lạnh, Lăng Lang giương mắt, từ trong gương nhìn thấy thì ra cô nàng nhân viên hóa trang đang đè một cái túi chườm nước đá lên mặt mình.

“Đây này,” cô lại đưa Lăng Lang một cái túi chườm khác, anh tự giác ủ lên má phải mình.

“Lạnh không?” Cô hỏi.

Lăng Lang nháy mắt.

“Nhấn nài một chút đi, nếu không sao người ta lại bảo làm diễn viên vất vả chứ, cứ ủ như vậy một lát chỉ sợ cơ mặt bị đông cứng thành mặt liệt luôn, “ cô lấy túi chườm ra nhìn nhìn, lại áp lên, “Cũng may anh vốn là mặt liệt sẵn rồi.”

Phong Hạo nghe cô đùa bật cười vui vẻ, “Chắc chỉ có cô dám đùa với học trưởng kiểu này.”

“Tôi theo anh ấy đã nhiều năm vẫn sống tốt nha,” nhân viên hóa trang cuối cùng cũng lấy túi chườm xuống, “Nếu bình thường không tự tìm niềm vui đã sớm bị anh ấy đông chết mất rồi.”

Cô đánh giá trái phải, “Hiệu quả không tồi, anh thấy sao?” Cô trưng cầu ý kiến Phong Hạo.

“Ừm,” Phong Hạo xuyên qua tấm gương quan sát mặt Lăng Lang, “Đúng là so với vừa rồi tốt hơn nhiều.”

Chỗ đỏ mặt trên hai má Lăng Lang vốn đã dịu lại, giờ phút này tầm mắt đối diện với Phong Hạo, ánh mắt đối phương hàm chứa ý tứ trên chọc chỉ có Lăng Lang mới hiểu, khiến anh nhất thời cảm thấy máu lại dâng lên lần thứ hai.

“Tôi kháo!” nhân viên hóa trang rốt cục đã phát hiện nguồn gốc vấn đề, bắt đầu xua đuổi tên đầu sỏ gây chuyện Phong Hạo, “Ra ngoài ra ngoài ra ngoài!”

Phong Hạo cười bị cô đuổi khỏi phòng hóa trang, cô tràn đầy cảm phấn một lần nữa giúp Lăng Lang hạ nhiệt, “Vừa rồi lẽ ra tôi không nên để anh ta vào! Nhưng mà Lăng Lang anh là cô gái mười tám tuổi sao? Hai người các anh đủ rồi nha!”

Thời gian Lăng Lang ở lại phòng hóa trang lâu ngoài dự liệu, đạo diễn quả nhiên tỏ vẻ bất mãn với sự chậm trễ của bọn họ, sau đó nhìn thấy mặt Lăng Lang đánh phấn quá nhiều, càng phê bình nhân viên hóa trang thêm.

“Tôi thật sự đã cố hết sức,” nhân viên hóa trang vô đã mề lại sút* nói, “Hay là hôm nay đổi thành cảnh H đi, nếu không anh cứ đem anh ấy nhốt vào tủ lạnh, nhốt vào tủ thì không cần ba lớp phấn rồi, quay cảnh H thì ngay cả hóa trang cũng khỏi cần a.”

*Vò đã mẻ lại sứ : vò đã mẻ rồi thì chính là cái vò mẻ, không cần phải giữ cẩn thận nữa. Nghĩa bóng là vô trách nhiệm, không cầu tiến.

Đạo diễn hết cách, đành cho qua, phân phó bộ phận ánh sáng tận lực rọi mặt Lăng Lang cho tái nhợt một chút.

Lăng Lang nhìn thấy lão đối thủ trong gian tù ngầm bị giày vò đến hấp hối, đối phương không hổ là bậc tiền bối kinh nghiệm diễn xuất phong phú, Lăng Lang thậm chí dưới ánh sáng hôn ám vẫn thấy được khi đối phương ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe ra một tia sáng.

Anh cũng là một diễn viên chuyên nghiệp, rất nhanh tập trung vùi đầu đóng phim, quên mất ký hiệu Phong Hạo lưu lại trên người mình.

“Cậu bạn nhỏ, lại đây, vào gần một chút để ta nhìn người,” thanh âm lão đối thủ khàn khàn tang thương, suy yếu nhưng không thiếu uy nghiêm.

Lăng Lang dù khẩn trương, nhưng vẫn bị hấp mê hoặc từng bước từng bước tiến vào bên ngoài chấn song, ngay một khắc cậu tiếp cận, bàn tay lão đối thủ từ trong lồng vượn ta, như điện quang hỏa thạch chế trụ cổ tay cậu.

Lăng Lang cả kinh, bắt đầu liều mạng giật tay hấn ra, lão đối thủ dù sao cũng bị thương nặng thân thể yếu nhược, rất nhanh bị cậu giãy ra được.

“Giống, giống, quá giống, ” lão đối thủ lắc đầu cảm thán nói.

Lăng Lang đã lùi lại một bước, nắm lấy cổ tay mình, nghe được lời hấn, vẫn là không ức chế được lòng hiếu kỳ hỏi: “Giống cái gì?”

Lão đối thủ cười u ám, tiếng cười quanh quẩn trong địa lao nhỏ hẹp. ?

“Bạn nhỏ, người tên là gì?”

Qua một đoạn thời gian, “Tiểu Lăng.”

“Tiểu lăng? Ha ha ha ha, ” lão đối thủ ngửa đầu cười dài, “Tiểu lăng, tên này là người kia đặt cho người?”

Lăng Lang trong mắt hiện vẻ cảnh giác, “Làm sao ông biết?”

“Ha ha ha ha, hấn lại có thể gọi người tiểu Lăng, ha ha ha ha, ” lão đối thủ cười đến cơ hồ co rút người.

“Ông cười đủ chưa? ” Lăng Lang bị hấn cười, mặt trầm xuống.

Lúc này tiếng cười của lão đối thủ mới dần dần bình ổn, “Người có biết vì sao hấn đặt cho người tên này không?”

“... Tôi không biết chẳng lẽ ông biết?”

Lão đối thủ bắt lấy chấn song trước mặt, gần từng chữ, “Ta, đương, nhiên, biết.”

Sắc mặt Lăng Lang càng ngày càng trắng, bàn tay nắm thành quyền bắt đầu run nhẹ nhẹ, cậu không muốn tin tưởng lời người trước mặt này nói, nhưng lý trí lại cho cậu biết mỗi lời đối phương nói đều là sự thật.

“Thế nào, ” lão đối thủ vừa lòng nhìn kết quả hấn tạo ra, “Hiện tại đã biết người kia vì sao giữ người lại bên người chưa.”

“Ông nói bậy!”

“Trong mắt người đó, người cho đến giờ đều không phải chính bản thân người.”

“Ông câm miệng!”

“Người căn bản từ đầu tới cuối chính là một vật thay thế.”

“Ai thềm tin lời ông, lão hồn cầu này—— ” (“hồn cầu” có lẽ giống nghĩa “hồn đản”, là “khốn kiếp / khốn nạn”)

Lăng Lang đọc lời thoại một nửa thì im lặng.

Đạo diễn hô dừng.

“Quên lời thoại?”

Lăng Lang lặng im một lát, nâng tay không được tự nhiên ma sát môi trên một chút, “Làm lại đi.”

“Người căn bản từ đầu tới cuối chính là một vật thay thế.”

“Ai thêm tin lời ông, lão hồn cầu này—— ”

Lăng Lang lại mắc kẹt, loại sai lầm cấp thấp này rất hiếm khi thấy anh phạm phải, mọi người đều che mắt không dám nhìn thẳng.

Lần thứ ba nói được lời thoại thì lắp bắp, lần thứ tư nói lưu loát rồi, lại hoàn toàn khuyết thiếu khí thế “thẹn quá hóa giận”.

Đạo diễn kinh ngạc từ sau màn hình nhô đầu ra, “Tiểu Lang Lang nè làm sao vậy?”

Những người khác cũng đồng dạng nghi hoặc, ngược lại Phong Hạo đứng ra thay anh giải vây, “Hay là đổi ‘lão hồn cầu’ thành ‘lão hồn đản’ thử xem?”

Lần này quả thật phi thường thuận lợi, có điều mọi người đều không hiểu được, chẳng lẽ hai chữ “hồn cầu” là cấm ngữ của Lăng Lang?

“‘Hồn cầu’ không phải ‘cầu’, anh không cần có áp lực tâm lý.” Thừa dịp nghỉ ngơi giữa buổi, Phong Hạo lặng lẽ áp vào tai Lăng Lang dùng giọng điệu trêu chọc nói.

Lăng Lang trừng mắt liếc hẩn một cái, hẩn lại tươi cười một bộ vui sướng khi người gặp họa, như thể biểu hiện thất thường của anh hẩn không có chút trách nhiệm nào.

“Hôm nay không quay cảnh đánh nhau, anh hẩn là nên cảm thấy may mắn, đừng dùng loại ánh mắt này trừng tôi, nếu muốn ngưng hẩn trò chơi, cũng có thể.”

“Trừng phạt thế nào?”

“Xóa đi ba số.” Phong Hạo trả lời đặc biệt rõ ràng.

“... Cậu mới lưu tổng cộng có một số.”

“Phải,” Phong Hạo tươi cười thực thiếu đánh, “Còn hai số tạm thời cho nợ, lần sau chỉ có thể bắt đầu lưu từ +86.” (+86 là mã quốc gia của Trung Quốc, như Việt Nam là +84).

Diễn viên bắt đầu vào vị trí, Lăng Lang ổn định tốt tâm tình đi đến vị trí đã định, dừng vài giây, vung tay, bình hoa quý báu trên bàn bị vô tình gạt xuống đất vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp đó lại hung hăng đá một cước, ghế dựa trước mặt Lăng Lang bị gạt ngã, khăn trải bàn cũng bị mạnh mẽ lật lên, mấy thứ bên trên dùng dùng rơi hết xuống đất, Lăng Lang cả người lâm vào tình trạng mất khống chế, đập hết những gì có thể đập trong tay, động tác tứ chi kịch liệt áp bách lên dị vật bên trong cơ thể, thời thời khắc khắc đều hướng Lăng Lang kêu gào nhắc nhở sự tồn tại của chúng.

Căn phòng rất nhanh lâm vào một mảnh hỗn độn, đã không còn thứ gì may mắn còn nguyên vẹn, Lăng Lang đứng ngay giữa phòng, bả vai kịch liệt phập phồng, tỏ rõ người này đang trong cơn giận không kiềm chế được.

Một vật trên sàn nhà trước mặt hấp dẫn tầm mắt cậu, cậu bước qua một bước, đó là món quà Phong Hạo tặng cậu nhân dịp “sinh nhật”, là món quà trân quý nhất trong lòng cậu, là món đồ cậu cẩn thận nâng niu nhất.

Lăng Lang xuất thân cô nhi đương nhiên là không có sinh nhật, chỉ là mười mấy phút trước cậu mới biết, thì ra không chỉ tên đặt cho cậu là theo họ người kia, ngay cả ngày sinh nhật định cho cậu, cũng là ngày giỗ của người đó.

Tâm tình cậu phức tạp ngồi xổm người xuống, đưa tay nhặt lên vật trên mặt đất, nhưng vào thời khắc tay cậu sắp chạm vào nó, động tác cậu bỗng dừng lại.

Đạo diễn tán thưởng gật đầu, tâm tình muốn cầm lại không dám cầm biểu đạt rất đúng chỗ.

Thế nhưng trong lòng Lăng Lang lại là một tư vị khác, theo động tác ngồi xổm xuống của anh, mấy khối cầu lại trượt xuống vài phần, cơ hồ sắp rơi ra ngoài.

34. Chương 34: Cái Giá Phải Trả

Lăng Lang cố gắng hít sâu hai hơi, ba lần bốn lượt buộc chặt móng, xác định không có vấn đề mới nhặt lên vật trên mặt đất, chậm rãi đứng lên.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn lễ vật trên tay, mọi người đều cho là anh đang đắm chìm trong mâu thuẫn sau khi biết được sự thật, làm sao lại nghĩ đến toàn bộ giấy dựa của anh giờ phút này đều đến từ vùng cấm địa không nói nên lời kia.

Lăng Lang thống khổ nhắm mắt lại, giác quan của anh trở nên càng rõ ràng, toàn bộ lực chú ý đều tập trung lên hạ thân, hậu huyết phẳng phất có ngọn lửa thiêu đốt, những quả cầu trở nên nóng bỏng, gần như muốn tổn thương nội bích yếu ớt của anh.

Kích thích trên sinh lý còn chưa phải loại mãnh liệt nhất, nếu Phong Hạo muốn anh làm loại chuyện này trong nhà, có lẽ sẽ không có phản ứng đến mức độ này, có thể do bản thân đang ở trường quay, loại ý thức xung quanh có trên một trăm ánh mắt đồng thời theo dõi khiến cảm giác nhục nhã thẳng tắp bay lên, mà thể chất bất trị lại khiến anh trong nháy mắt nổi lên phản ứng.

Lăng Lang phút chốc mở mắt, đem lễ vật trân quý nhất trong tay ném mạnh lên mặt đất, quơ lấy ghế dựa nện nó đến dập nát, sau đó đá tung những mảnh vụn tán lạc khắp nơi, cậu điên cuồng phát tiết tâm tình mình, cuồng phong mưa rào cuốn qua, động tác cậu lại trở nên chậm chạp, cậu bắt đầu nhặt lên từng mảnh từng mảnh vụn, lại nhận ra chúng không thể nào còn hợp lại như cũ được nữa.

Trên gương mặt đầy bi thương cùng tuyệt vọng, anh vô lực tựa đầu trên tường, lợi dụng thân tường che đi phần hạ thân hơi nhếch, nắm tay phải giơ lên đỉnh đầu, vì ức chế dục vọng mà móng tay hung hăng ấn vào trong thịt, nhưng vẫn vì hưng phấn mà không ngừng run lên.

Thậm chí vai anh cũng bắt đầu run rẩy, diễn cảm gương mặt ngày càng phong phú, mâu thuẫn cùng giấy dựa biểu hiện rất tinh tế, mọi người cơ hồ bị diễn xuất sinh động của anh khiến cho sợ hãi người, đặt mình vào hoàn cảnh đó mà cùng cảm nhận thống khổ anh phải trải qua.

Đạo diễn vỗ đùi, “PERFECT! Tiểu Lang Lang kỹ xảo biểu diễn của nê không thể nào đạt hơn nữa, thật khiến cho qua...”

“Nghỉ ngơi mười phút, ” Lăng Lang đầu cũng không quay lại, câu nói vừa dứt, người đã đi ra ngoài thật xa.

Nhân viên công tác nghe vậy tự giác nghỉ ngơi tại chỗ, đạo diễn nói còn chưa xong đã bị cho qua một bên, nửa ngày mới phát hiện mình bị qua mặt, buồn bực hô lớn, “Nhưng qua mới là đạo diễn a! Mấy ngư (mấy người) rốt cục nghe ai a!”

Lúc Phong Hạo vào phòng hóa trang, Lăng Lang đang tập trung tinh thần mặc niệm Tâm kinh, có điều lần này tựa hồ Tâm kinh mất đi tác dụng, niệm đi niệm lại hai lần vẫn không xoa dịu được những xao động không dứt trên thân thể, lúc sau ngay cả trật tự kinh văn cũng bị rối loạn.

Phong Hạo ôm thái độ xem cuộc vui đứng một bên, không lên tiếng quấy rầy.

Lăng Lang rốt cục mở mắt, Phong Hạo cho là anh đã nghĩ thông suốt, ai ngờ anh lại bắt đầu tìm kiếm khắp nơi cái túi chườm nước đá lúc sáng nhân viên hóa trang đã dùng cho anh.

Khi phát hiện ý đồ của anh Phong Hạo hiển nhiên không thể cười nữa, “Tư vị mạnh mẽ áp chế làm lạnh không dễ chịu đâu, anh có chắc anh muốn dùng?”

Lăng Lang tìm được túi chườm nước đá rồi, lại thất vọng phát hiện đá đã tan hết. Anh cam chịu đem túi chườm ném lên bàn, bắt đầu suy xét đề nghị của Phong Hạo, “Cái giá phải trả là gì?”

“Khi anh quyết định sử dụng quyền trợ giúp thì sẽ biết.”

Lăng Lang cúi đầu suy tư một phen, Phong Hạo mắt nhìn đồng hồ, “Anh chỉ còn thời gian năm phút.”

Lăng Lang dứt khoát thống nhất tư tưởng, đến trước mặt Phong Hạo, lấy tư thế tiêu chuẩn quỳ xuống.

“Suy nghĩ kỹ rồi?”

Anh gật đầu.

“.”

Phong Hạo bình thường động tác luôn thông thả và tao nhã, thông qua việc kéo dài thời gian gia tăng cảm giác nhục nhã của Lăng Lang, nhưng hôm nay hành động của hắn không chút nào dài dòng dây dưa, trong nháy mắt quần Lăng Lang đã rơi trên đất.

Lăng Lang nhìn thấy hắn từ gian hóa trang của mình mang tới một thùng đồ hóa trang nhỏ, cái thùng còn được khóa.

Phong Hạo mở khóa, lấy từ bên trong một thanh nhỏ dài cỡ ngón tay bằng bạc, “Biết đây là cái gì không?”

Lăng Lang đương nhiên nhận ra, “Son môi.”

Trong khi anh nói chuyện, cây son môi kia đã bị nhét vào phía sau mình, “Bất cứ bất ly thập* rồi chứ.” Phong Hạo không phủ nhận suy đoán của anh.

*Bất cứ bất ly thập: Tám chín không rời mười, ý anh Hạo nói mấy quả cầu đó không rời ra được rồi.

Tiếp theo hắn lại lấy từ tầng dưới thùng hóa trang một cái đai dùng để cố định, kết cấu tương tự cái Lăng Lang bình thường dùng khi rèn luyện ở nhà, nhưng cái trong nhà là bằng da, còn cái trên tay Phong Hạo là sợi, còn có thể co giãn, mang bên dưới quần áo hoàn toàn nhìn không ra.

Phong Hạo đeo đai cố định cho Lăng Lang, khí quan không an phận bị cố định lại bên người, mặt sau cũng bị chèn chặt, vừa không cần lo phía trước sẽ bị lộ, cũng không cần lo những quả cầu sẽ rơi ra, Lăng Lang thật sâu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cái Phong Hạo gọi là trả giá có lẽ là cây son môi kia, nó khiến những quả cầu bị đẩy vào trong thân thể sâu hơn một chút, nhưng mức độ này Lăng Lang vẫn có thể tiếp thu được.

“Cậu đây là làm càn,” Lăng Lang vẫn là nhịn không được muốn nói, “Cậu để tôi chọn một trong hai phương án, cuối cùng cả hai phương án đều đem ra dùng hết.”

Phong Hạo buồn cười, “Anh biết là tốt rồi, thế này sẽ giúp cho đầu óc anh mỗi lần chọn lựa sẽ phán đoán bằng tốc độ nhanh nhất, đề cao lực phản ứng của anh.”

Cùng với âm thanh cuối cùng phát ra, Lăng Lang đã khôi phục trạng thái ban đầu, nhìn từ bên ngoài, không ai nhìn ra có gì khác biệt so với khi anh bước vào cửa.

“Mười phút, không nhiều không ít.” Phong Hạo xem giờ rồi xác nhận, từ thùng đồ hóa trang lấy ra vật gì đó nhét vào túi quần, lại lần nữa đem thùng khóa kỹ, cất về chỗ cũ. “Đi thôi.”

Hắn ngả ngớn sờ soạng mông Lăng Lang một cái, dẫn đầu ra khỏi phòng hóa trang, Lăng Lang chậm rãi thích ứng với tình trạng mới của thân thể một chút, mới bước đi trầm ổn đuổi theo.

Lăng Lang lần nữa trở lại trường quay một mảnh hỗn độn, đạo diễn giảng giải phần diễn tiếp theo cho anh.

“Lúc tiểu Hạo Hạo xuất hiện, nê cần phải thể hiện được một chữ “nhẫn”, trong lòng nê rất phẫn nộ, nhưng bề ngoài nhất định phải nhịn xuống, thân thể nê không thể đối diện cậu ta, nhưng ánh mắt nê phải nhìn chăm chăm cậu ta, có vấn đề gì không?”

Lăng Lang lắc đầu.

“OK, ” đạo diễn rút khỏi phạm vi quay, hạ lệnh bấm máy, “ACTION!”

Lăng Lang khôi phục tư thế ở màn kết cục cảnh quay trước, đầu tựa vào vách tường, Phong Hạo mở cửa bước vào, thấy nhà một đồng hồ hỗn độn, biểu cảm có chút ngoài ý muốn.

Lăng Lang nghe được âm thanh mở cửa phòng, chậm rãi quay đầu sang, tại một khắc ánh nhìn chạm đến tầm mắt Phong Hạo, cả thân mình anh chấn động.

Động tác này tới rất tự nhiên, mọi người đều cảm thấy Lăng Lang bộc lộ thật hoàn mỹ loại tình cảm mãnh liệt từ đáy lòng khó có thể ức chế của một người dưới tình huống thế này nhìn thấy Phong Hạo. Chỉ có Lăng Lang mới nắm bắt, trong nháy mắt khi anh quay đầu lại, bàn tay trong túi quần Phong Hạo hơi giật giật, cái gọi là thanh sơn môi trong hậu đình lập tức bắt đầu chấn động không dứt.

Anh sớm nên đoán ra Phong Hạo tuyệt đối sẽ không dùng một cây son trở thành đại giới, mỗi lần Lăng Lang cho rằng đối phương đã làm đến cùng, hẳn đều có thể xuất hồ ý liệu (bất ngờ) làm nảy sinh nhận thức mới trong anh.

Khiêu dẫn tác động khiến những quả cầu nhỏ rung động theo, dù trên thực tế không có bất kỳ thanh âm nào từ sâu trong cơ thể truyền tới, nhưng bên tai Lăng Lang lại luôn có âm thanh chấn động ong ong không lảng đi được.

Anh quay đầu lại vách tường, một lần lại một lần thở sâu, nhìn qua tựa như đang cố gắng bình ổn tức giận, như thể nếu không làm vậy, anh sẽ lập tức làm ra hành động một bước dài vọt đến trước mặt Phong Hạo, níu cổ áo hẳn chất vấn.

Trong lòng anh dậy lên kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn), ngoài mặt vẫn là nhẫn! Nhẫn! Nhẫn!

Đạo diễn kìm lòng không đậu lui một bước về sau, hẳn chưa từng gặp qua một diễn viên nào có thể đem chữ “nhẫn” diễn sống động đến thế, về ngoài bình tĩnh đè nén tình cảm kịch liệt đó, tựa như nham thạch nóng chảy đang sôi trào quay cuồng nơi tận sâu trong lòng đất, bất cứ lúc nào cũng có thể từ màn ảnh phun trào ra ngoài làm tổn thương chính mình.

Phong Hạo mặt không chút thay đổi quét mắt một vòng quanh phòng, “Người làm sao vậy?”

Lăng Lang lúc này mới lại một lần nữa nhắc đầu chuyển hướng hẳn, “Phong gia, tôi không sao.”

Phong Hạo trên mặt hiện lên một tia không vui, “Ta không thích người khác nói dối với ta.”

Lăng Lang hít một hơi thật sâu, “Chuyện em trai tôi tham gia buôn bán thuốc phiện, Phong gia ngài biết không?”

Phong Hạo trầm mặc vài giây, mặt không đổi sắc, “Ta không biết.”

Đáp án này khiến khóe miệng Lăng Lang gợi lên một nụ cười khổ, cậu cúi đầu, “Chỉ là tôi đột nhiên biết được chuyện này, cho nên có chút kích động. Thực xin lỗi, tôi lập tức thu dọn hết chỗ này.”

Tầm mắt Phong Hạo rơi xuống mảnh nhỏ trên đất, đó chính là một bộ phận của món quà sinh nhật hẳn tặng Lăng Lang, chẳng qua giờ đây đã trở nên hoàn toàn biến dạng, ngay cả bản thân mình cũng không nhận ra.

“Vậy là tốt rồi, ” Phong Hạo trầm ngâm một chút, “Những thứ này để về hãy dọn, ta muốn ra bến tàu gặp một người, người theo ta cùng đi.”

Lăng Lang thông thả gật đầu, “Tôi sẽ đóng chặt cửa sổ.”

Mỗi chữ anh đều gằn thật mạnh, Phong Hạo nghe hiểu, lúc xoay người ra ngoài gảy ngón tay một cái, chấm dứt tra tấn Lăng Lang.

Lăng Lang thân mình mềm nhũn, lập tức đưa tay chống đỡ vách tường, tựa hồ nếu không làm như vậy, cậu sẽ lập tức quy trên đất, như thể màn đối thoại nghe như không có gì với Phong Hạo vừa rồi đã rút cạn sức lực cả đời của cậu.

Vừa về tới nhà, Phong Hạo vừa ngồi xuống Lăng Lang đã giải khai đai lưng hẳn, Phong Hạo cười đè lại tay anh, “Anh làm gì?”

Bị cự tuyệt, Lăng Lang vùi đầu giữa khó hạ đối phương, mê luyến cọ xát hai má, trong miệng nỉ non thanh âm ‘chủ nhân’.

Phong Hạo ôn nhu vuốt ve tóc anh, “Chó con của tôi hôm nay sao lại chủ động như vậy, chẳng lẽ ở trường quay nhin đến hồng rồi?”

Hắn cho tay vào túi quần gảy một cái, Lăng Lang lập tức tràn ra một tiếng ngâm tiêu hồn.

Nhấn nạy cả một ngày anh không bao giờ còn muốn nhin nữa, anh thậm chí quên mất đây chỉ là một nhiệm vụ để trao đổi số điện thoại mà chỉ nửa giờ nữa thôi anh đã thành công qua ải. Anh mấp máy trong lòng Phong Hạo cầu hoan, tận lực nhếch miệng lay động vài cái, ám chỉ giờ phút này anh vô cùng chờ mong được chủ nhân sủng hạnh.

Phong Hạo như nguyện giải khai toàn bộ trói buộc trên người anh, vừa cời vừa khen, “Anh không biết là hôm nay anh biểu diễn phần khích thế nào đâu, quả thực có thể tấn công giải Oscar.”

Vô luận lúc này Phong Hạo nói gì, đối với Lăng Lang đều như phiêu hốt trong mây mù, hạ thể vừa được giải phóng liền khẩn cấp đặt tay lên, lại bị Phong Hạo không chút lưu tình ngăn lại.

“Quên lời tôi nói rồi sao?”

Lăng Lang gian nan đem tay dời đi, tiếp tục hạ thấp tư thái tìm kiếm âu yếm của chủ nhân, trong ánh mắt ướt sũng không che giấu được ý cầu xin.

“Tôi hẳn là người duy nhất trên thế giới nhìn thấy anh lộ ra vẻ mặt này đi.” Phong Hạo vươn tay tới, Lăng Lang lập tức áp mặt vào lòng bàn tay đối phương cọ xát, “Thật sự là mê người, tôi sắp không thể kiềm chế nổi rồi.”

Phong Hạo miệng thì nói vậy, hành động lại không có một chút đáng vẻ vội vã, Lăng Lang cọ rồi lại cọ, càng không thể cầm lòng ngậm ngón cái của hắn vào miệng mút vào, chẳng được bao lâu lại đi thân mật liếm lòng bàn tay của hắn.

“Được rồi được rồi, biết đầu lưỡi của anh linh hoạt rồi,” Phong Hạo bị anh liếm đến ngứa ngáy, cười đẩy anh ra, ra lệnh: “Ngồi!”

Nhận được mệnh lệnh Lăng Lang lập tức thu lại mị thái, đoan chính quỳ ngồi xuống, lưng thẳng, vẻ mặt đoan trang, chỉ có nhìn vào trong mắt anh mới thấy tràn ngập khát vọng.

Cái thùng đựng đồ hóa trang nhỏ cũng được Phong Hạo mang từ phim trường về, hắn tìm kiếm bên trong đạo cụ thích hợp, đựng đến một cái, quay đầu đánh giá Lăng Lang một chút, tựa hồ đang suy xét có nên dùng nó hay không, vài giây sau lắc đầu, lại chuyển dời đến cái tiếp theo. Tâm Lăng Lang bị hắn treo ngược bất ổn, không biết cuối cùng hắn sẽ từ bên trong lấy ra thứ gì.

Cuối cùng Phong Hạo lấy từ trong thùng ra một bao đựng đồ nghề trang điểm thật, Lăng Lang dù là một nam nhân, nhưng theo nghề nhiều năm như vậy, đối với những đồ vật này rất quen thuộc. Thế nhưng từ sau khi có vết xe đổ cây son môi, anh không dám vọng hạ phán đoán (vô đoán, đoán khi chưa nắm chắc) nữa.

“Đến trên ghế đi, ” Phong Hạo ra lệnh.

Nhà Phong Hạo không hề giống như trong tưởng tượng ban đầu của Lăng Lang sẽ có vài thứ đồ dùng đặc thù SM —— ví dụ như dụng cụ kiểm tra phụ khoa hoặc hình giá (giá dùng để trói người lên và dùng hình hoặc tra tấn...). Hoàn toàn tương phản, ngoại trừ cái lồng sắt kia, toàn bộ đồ dùng trong nhà nhìn qua đều bình thường đến không thể bình thường hơn, dù cho có khách đến cũng sẽ không gây chú ý.

Cái gọi là ghế dựa của Phong Hạo lại là một cái ghế rất thông thường, lưng ghế được tạo thành từ bốn chấn song dựng thẳng, bệ ngồi lớn hơn loại ghế bình thường một chút, vừa lúc đủ cho Lăng Lang tách chân ra quỳ gối bên trên.

Phong Hạo lấy ra hai bộ còng tay, vòng qua chấn song tại lưng ghế, khóa tay chân Lăng Lang lại một chỗ, lại dùng dây thừng luôn xuống đáy bệ ngồi, phân biệt cố định chặt chẽ hai đầu gối, như vậy Lăng Lang không chỉ có tay chân không thể động đậy, ngay cả hai chân cũng vô pháp khép lại.

“Đây là để phòng ngừa một lát anh lại lộn xộn làm thương tổn chính mình.” Phong Hạo giải thích.

Lăng Lang không rõ cái gọi là tổn thương là có ý gì, đến tận khi Phong Hạo từ trong bộ đồ nghề hóa trang lấy ra vật đó, chính là một con dao cạo râu.

“Biết trang điểm không?” Hấn hỏi.

Là một diễn viên, Lăng Lang không có cách nào nói không, đành phải nói, “Hiểu sơ.”

“Hiểu sơ là đủ rồi,” Phong Hạo mấp máy khóe miệng, “Trang điểm bước đầu tiên là gì?”

Lăng Lang trầm ngâm vài giây, nói ra đáp án tiêu chuẩn: “Tu mi.” (sửa chân mày)

35. Chương 35: Trang Điểm

“Bingo*.” Phong Hạo cười đáp, “Chúng ta đây liền bắt đầu từ...” Hấn cầm qua dao cạo râu, khoa tay múa chân giữa hai chân Lăng Lang, “tu mi.”

*Bingo: Thán từ, thường thể hiện tâm trạng đắc ý, vui vẻ, hoặc trong này nghĩa là ‘đúng rồi!’, ‘chính xác!’ đại loại thế.

“À, đúng rồi, “ Phong Hạo lấy điều khiển từ xa tắt đi khiêu dẫn bên trong cơ thể Lăng Lang, “Tạm thời chưa cần dùng đến nó.”

Hấn đem tới một cái khăn lông ướt, đệm dưới thân Lăng Lang, sau đó thuận thực phun lên một lớp kem cạo râu.

Khi lưỡi dao sắc bén tiếp xúc đến làn da Lăng Lang, cả người anh rung mình một cái.

“Làm sao vậy?” Phong Hạo bảo trì tư thế vừa bắt đầu mà không hề động, này cho Lăng Lang một loại ảo giác hấn tùy thời sẽ cắt xuống, “Anh hấn đã có kinh nghiệm loại chuyện này không phải sao? Đừng quên, lần đầu tôi nhìn thấy nó, bộ dạng nó chính là sạch sẽ xinh đẹp.”

Phong Hạo cạo xuống dao đầu tiên, “Lần trước chỉ vì không muốn lưu lại nhược điểm trước mặt tôi, không tiếc đeo đai trình tiết cho mình, lúc đó chẳng phải đã làm công tác chuẩn bị kiểu này sao.”

Tuy Phong Hạo nói là nói vậy, nhưng loại chuyện nguy hiểm này do bản thân mình làm cùng với do người khác làm là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, Lăng Lang có cảm giác mình thời khắc đều chạy bên bờ nguy hiểm, cơn sợ hãi này khiến cho hạ thể anh vốn vẫn luôn phấn khởi tạm thời có dấu hiệu mềm nhũn.

“Không tồi,” Phong Hạo đối với phản ứng của anh tỏ vẻ khen ngợi, “Như vậy dễ dàng cho tôi thao tác hơn.”

Hấn thật nghiêm túc thanh lý vùng lông giữa khó Lăng Lang, xong mỗi nhát dao lại dùng khăn thật cẩn thận lau đi hỗn hợp lông cùng bọt kem, chỉ mất công phu một lát, nửa bên trái Lăng Lang đã bị cạo đến gọn gàng sạch sẽ.

Lo lắng của Lăng Lang cũng không vì vậy mà giảm bớt, hầu như mỗi người đàn ông khi dùng dao cạo râu đều từng trải qua sự cố vì đã dùng quen tay phải, khi cạo má trái bị ngược hướng sẽ tổn thương khuôn mặt. Ngay tại thời điểm khi anh nghĩ vậy, chỉ thấy Phong Hạo đem dao cạo râu từ tay phải chuyển đến tay trái, động tác này khiến Lăng Lang cả kinh tuôn một thân mồ hôi lạnh, hạ thân hoàn toàn ủ rũ.

Phong Hạo cười cười, không để ý phản ứng của anh, tiếp tục dùng tay trái tiến hành bài tập.

“Anh phải tin tưởng tôi sẽ không khiến anh bị thương, tuy rằng tôi biết vượt qua được sợ hãi trong tiềm thức là rất khó.”

Lăng Lang phát hiện hấn dùng tay trái cầm dao cũng thuận thực hết như dùng tay phải, thanh dao cạo râu trong tay hấn trở nên dễ bảo, hoàn toàn chỉ sượt qua da, không nhiều một phân, không ít một phân.

“Nếu tôi làm chuyện gì mang tính chất nguy hiểm với anh, vậy nhất định được xây dựng trên cơ sở luyện tập qua hàng trăm lần.”

“Cậu luyện tập trên thân thể người khác?”

Phong Hạo mỉm cười lắc đầu, “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“...Cậu luyện tập trên thân thể mình?”

“Ha ha ha ha, ” Phong Hạo rất khó được thoải mái cười ha ha, “Đã nói là anh nghĩ nhiều rồi.”

Hắn dừng cười, nhưng ánh mắt vẫn cong cong hình trăng khuyết, “Tôi chỉ luyện tập dùng tay trái cạo râu mà thôi, luyện hai năm.”

Lăng Lang quả thực khó mà tin được, “Chỉ vì làm chuyện này?”

Phong Hạo mím môi, “Đừng nói tiếp nữa.”

Lăng Lang bị đối thoại phân tán tinh lực, chờ chú ý tới thì Phong Hạo đã hoàn thành tám chín phần, đang kiên nhẫn xử lý “những con cá lọt lưới” trong một góc sáng sửa khác.

Anh hiện tại đã tin tưởng Phong Hạo sẽ không làm mình bị thương, có điều sau khi sợ hãi biến mất, áp lực vì dục vọng ngược lại càng mạnh hơn, thân thể anh không thể ức chế nổi lên phản ứng, nhất là đang nhìn đến hạ thể trơn nhẵn của chính mình, loại cảm giác khuất nhục càng thêm mãnh liệt.

“Thân thể anh miễn cảm đến mức khiến tôi giật mình,” Phong Hạo tán thưởng, “Cũng may đã gần xong, bằng không thực sự sẽ khiến công việc của tôi gia tăng độ khó rất nhiều.”

Hắn dùng khăn mặt lau đi một chút bọt cuối cùng, Lăng Lang giờ phút này sạch sẽ tựa như một đứa trẻ sơ sinh.

“Đau không?” Ngón tay Phong Hạo từ khó hạ chậm rãi trượt xuống.

Lăng Lang gật gật đầu, tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng vẫn có cảm nhận nóng rát sau khi cạo xong.

“Sửa xong mi, bước thứ hai nên đến phiên cái gì?”

Lăng Lang nghĩ nghĩ, “Cách ly?”

“Anh rất có kinh nghiệm, ” Phong Hạo bỏ đi cái khăn dưới thân Lăng Lang, từ trong túi đồ trang điểm lấy ra một cái chai màu lam, đổ một chút chất lỏng trong suốt trơn dính ra tay.

“Mục đích của việc cách ly chủ yếu là để bảo hộ làn da không bị mỹ phẩm thương tổn,” Hắn đem chất lỏng trong lòng bàn tay trực tiếp áp vào vùng tam giác, Lăng Lang bị lạnh hít vào một hơi, “Ồ chỗ này cũng vậy.”

Bàn tay Phong Hạo bắt đầu ôn nhu đảo quanh vùng tam giác, cảm giác nóng rát rất nhanh đã dịu xuống, cảm giác mát lạnh kích thích đầu dây thần kinh anh, khiến đại não càng cảm nhận rõ ràng kích thích đến từ phía dưới.

Đợi đến khi khu vực vừa cạo lông xong đều sũng hạnh qua một lần, tay Phong Hạo lập tức tiến đến phân thân Lăng Lang, đem chất lỏng lạnh lẽo nhẵn mịn xoa khắp dục vọng lửa nóng của anh, Lăng Lang vừa muốn trốn tránh xúc cảm lạnh lẽo đó, lại vì âu yếm hấp dẫn kia mà muốn nghiền ngẫm, động tác Phong Hạo thông thả, ngón tay linh hoạt khiến Lăng Lang trầm mê trong ôn nhu của hắn.

“Đừng...” Cảm nhận được ôn nhu kia đột nhiên rời mình mà đi, Lăng Lang kim lòng không nổi gọi ra tiếng.

“Hiện tại cách lúc kết thúc còn rất sớm.” Phong Hạo trêu anh, “Cách ly mới là bắt đầu trang điểm thôi, còn nhớ bước tiếp theo không?”

Lăng Lang nhớ lại từng bước làm của nhân viên hóa trang, “Phấn lót.”

“Chính xác.” Vừa dứt lời, một cổ xúc cảm nóng bỏng chụp lên khí quan Lăng Lang, kích thích bất thành linh khiến Lăng Lang kinh hô một tiếng, lạnh cùng nóng mãnh liệt tương phản khiến anh cảm nhận độ nóng còn cao hơn mức bình thường.

Động tác Phong Hạo trái ngược với ôn hòa vừa rồi, trở nên như gió táp mưa sa, bàn tay nắm chặt phân thân đối phương luật động cực nhanh, Lăng Lang cảm giác hạ thể thiêu đốt đến muốn hòa tan anh.

Anh không thể không chế bật ra tiếng rên rỉ, khoái cảm thăng tấp dăng trào, dưới sự dẫn dắt của đối phương đã sắp đặt chân lên thiên đường.

Phong Hạo ngay trước khi Lăng Lang đạt đến điểm tới hạn thì dừng tay, Lăng Lang giống như đang ngồi trên một toa xe guồng sắp lên đến đỉnh thì đột nhiên mất điện, lại trượt trở xuống, anh cơ hồ muốn khóc, “Dừng ngừng!”

Phong Hạo mất diết tại ngơ, bình tĩnh đứng ở một bên, chờ Lăng Lang tự mình bình phục cảm xúc.

Lăng Lang thở dốc nửa ngày, trong đầu dần dần khôi phục thanh tỉnh, anh lúc này mới phát hiện cái chai trên tay Phong Hạo chẳng biết lúc nào đã thay đổi thành một chai hình dáng giống như vừa rồi nhưng màu đỏ.

Phong Hạo xác nhận Lăng Lang đã một lần nữa trở lại trên đất bằng, đem cái chai trong tay thả lại trong túi đựng đồ, lại rút tay ra thì giữa ngón tay đã có thêm hai thứ nhìn bề ngoài tương tự như cây bút.

Hắn rút nắp cây bút đầu tiên, Lăng Lang chăm chú nhìn rồi lại nhìn, là bút vẽ mi (bút kẻ chân mày) rất bình thường.

“Vốn tôi không có nhiều hứng thú với loại chuyện này, “ Phong Hạo khước miệng ngẩn cười, “Nhưng không hiểu vì cái gì, nhìn thấy thân thể anh tôi lại rất có xúc động muốn làm vậy.”

Hắn cúi người, ở khó hạ Lăng Lang cứng cáp mạnh mẽ viết một chữ Thiên.

“Đối với tôi mà nói, anh chính là bầu trời của tôi.”

Hắn lại viết thêm một chữ Nhật bên trên chữ Thiên, tạo thành một chữ Hạo, “Nhưng mà, tôi chính là ông Trời.” *

*Chữ Thiên (天) nghĩa là Không trung, bầu trời. Chữ Nhật (日) nghĩa là Mặt trời, ngày. Chữ Hạo (昊): (QT nguyên câu là “Ngã thị Nhật Thiên đích”), ghép từ hai chữ trên, nghĩa là Trời, hoặc mệnh mông, vô bờ bến.

Lăng Lang không nói gì, Phong Hạo thu hồi bút kẻ mi, một bên tự cười nhạo mình, “Loại việc làm ký hiệu tuyên cáo quyền sở hữu này, so ra chỉ có học sinh tiểu học mới có thể làm, có chút ngây thơ.”

Hắn nói tiếp, “Nhưng mà, xăm mình hay xuyên lỗ (đục lỗ để đeo trang sức) là việc tôi không đồng ý nhất, cho nên anh không cần lo lắng tôi sẽ tạo thành thương tổn vĩnh cửu trên thân thể anh, tôi thích thân thể tự nhiên thuần khiết, không hy vọng bên trên lưu lại dấu vết của bất kỳ người nào khác.”

Hắn ngược mắt lên, “Cho nên, tôi cũng không cho phép anh có bất kỳ hành vi nào thương tổn tới thân thể chính mình.”

“Được rồi,” hắn thoải mái đem bút kẻ mi ném trở về, “Anh hiện tại cảm giác thế nào?”

Lăng Lang vẫn còn giận dữ hắn vừa rồi không để mình phóng thích, “Không có cảm giác gì.”

Phong Hạo gật gật đầu, “Vây là đúng rồi, kể tiếp...”

Hắn lại rút nắp một cây bút khác ra, “Vẽ mi xong rồi, nên kẻ mắt .”

“A —— ”

Lăng Lang trơ mắt nhìn hắn đem ngòi bút sáp nhập linh khẩu* của mình, ngón cái giật giật, một luồng điện nhảy mắt truyền vào thân thể, loại mùi vị này khó có thể hình dung, anh vô pháp không chế kêu to thành tiếng.

(*Dành cho bạn nào chưa biết, “linh khẩu” là đầu ra của niệu đạo ở nam giới)

“Thứ này điện lượng (cường độ dòng điện) thực mỏng manh,” Phong Hạo chờ anh thở dốc một trận mới mở miệng, “Nhưng mà xem ra nhằm vào thân thể miễn cảm này của anh vậy là đủ rồi.” Bạn đang ?

Hắn lại một lần nữa đề xuống công tắc, Lăng Lang liếc mạng ngứa đầu, cả người căng cứng, luồng điện xuyên thấu qua linh khẩu truyền đến từng đầu dây thần kinh, mỗi một mao mạch trong mạch máu đều như có phân tử điện ong ong rung động, sau khi dòng điện biến mất, mười đầu ngón tay đều tê dại như muốn mạng anh.

“Vẫn còn chưa có cảm giác sao? Vậy lại thêm một lần,” Lần thứ ba, tính khí Lăng Lang mãnh liệt run lên, như thể sắp bất tỉnh, hô hấp anh đình trệ, máu cả người dồn lên đầu, trên trán thậm chí toát ra một tầng mồ hôi tinh mịn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Phong Hạo trước mặt, ngay cả đồng tử cũng giãn lớn ra.

Trạng thái yên lặng này duy trì vài giây, anh tựa như trong nháy mắt bị rút đi khí lực toàn thân, đầu vô lực rũ xuống, bả vai cũng suy sụp, nếu không có còng tay cố định, chắc anh đã ngã từ trên ghế xuống đất.

Thanh âm tràn ngập ý cười của Phong Hạo vang lên, “Còn nói không có cảm giác nữa không?”

Lăng Lang vẫn cúi đầu, khẽ lắc nhẹ đến gần như không thể thấy.

“Vậy là tốt rồi, này chứng minh kỹ thuật trang điểm của tôi không phải bết bát (tệ) đến thế.” Phong Hạo rút bút ra, nơi đó lập tức chảy ra một cổ dịch thể trong suốt, làm ướt một mảng lớn trên ghế dựa.

“Nếu là trang điểm tự nhiên, vậy đến bước này cũng không còn gì nhiều lắm,” Phong Hạo lại lục trong túi đồ, “Thuốc chải mi (QT là Tiệp mao cao, mình nghĩ là mascara) ... Anh hiện tại không có lông mi, nhân ảnh (kính sát trùng?)...” Hắn đưa mắt nhìn trạng thái của Lăng Lang, “Cũng có thể tình lược, hay là...”

Hắn lôi ra một hộp phấn thương hiệu nổi tiếng, “”Trực tiếp đánh phấn đi.”

Lăng Lang quả thực muốn điên rồi, “Ngừng, dừng lại.”

Phong Hạo động tác trên tay một chút cũng không giảm bớt, “Không tốt sao?”

Lăng Lang không chế không nổi muốn cười, “Ngứa quá.”

“Nhưng tôi cảm thấy thế này rất tốt,” Phong Hạo trêu đùa dục vọng anh, còn thường gãi một chút ở góc đùi, Lăng Lang liếc mạng trốn tránh, nhưng phạm vi có thể động lại cực kỳ hữu hạn, đuôi cây chổi lông mềm mại kia phát qua hạ thân, ngứa đến tận trong lòng.

“Ít nhất, ” Phong Hạo rốt cục ngừng lại, “Có thể nhìn thấy anh cười khi không phải đang quay phim.”

Tươi cười vẫn còn tiếp diễn trên mặt Lăng Lang, anh nhìn Phong Hạo, ánh mắt tinh lượng.

“Thời cổ có phi tử không thích cười, thiên tử không tiếc lấy phong hỏa hí chư hầu*,” Phong Hạo bắt đầu trêu đùa anh, “Phi tử của trẫm cũng không thích cười, nhưng trẫm chỉ dùng một hộp phấn là có thể thu phục.”

*Phong Hỏa hí chư hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hỏa thường dùng để triệu gọi chư hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chư hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngỡ ngỡ ngác ngác thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một lần. Dần dà chư hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này Khuyển Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hỏa đã đốt nhưng chư hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự tự vẫn. Nhà Chu rời đô về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Lăng Lang bị hắn trêu chọc lại càng muốn cười, nhưng cực lực kiềm lại, môi dùng sức mím thành một đường.

“Thiếu chút nữa tôi quên,” Phong Hạo lại mở công tắc điều khiển từ xa, “Một bước cuối cùng, son môi.”

Hắn nắm cằm Lăng Lang khiến anh mở miệng, kéo xuống dây kéo quần, đem vật nơi khó hạ tiến vào, “Bây giờ, khao nhân viên trang điểm của anh đi.”

Lăng Lang toàn tâm toàn ý trả thù lao cho người trang điểm, thẳng đến khi Phong Hạo đem hóa đơn xuất vào miệng mình.

Thu được thù lao, Phong Hạo đem tinh dầu để trang điểm đổ vào lòng bàn tay xoa nóng, lần này hấn rút cục không dừng lại giữa đường, triệt triệt để để vì Lăng Lang trang điểm xong, lấy được nhũ dịch (ở đây hiểu là tinh dịch) lại bị hấn lấy danh nghĩa bảo vệ da mà bôi lại lên người Lăng Lang.

Hôm nay Lăng Lang vẫn bị Phong Hạo ôm vào phòng tắm, Phong Hạo khởi động công năng mát xa trong bồn tắm lớn, Lăng Lang toàn thân đều thả lỏng.

“Tôi biết anh mệt chết đi, nhưng huấn luyện hàng ngày hôm nay không thể bỏ.”

Lăng Lang thực buồn bực, “Tôi đã khuếch trương cả ngày .”

Phong Hạo mỉm cười lắc đầu, “Nhất mã quy nhất mã*, nhiệm vụ là nhiệm vụ, huấn luyện là huấn luyện, anh không nên lẫn lộn .”

*Mượn một con ngựa phải trả một con ngựa, nợ gì trả nấy, ý nói việc nào ra việc đó.

Lăng Lang không còn cách nào khác, sau khi tắm rửa chỉ đành trở lại căn phòng anh dùng cho huấn luyện, lại nhìn thấy trên tường có thêm một bộ lịch ngày hình ô vuông, trong ô vuông đầu tiên cư nhiên còn dán một đóa hồng nhỏ.

“Đây là cái gì?” Lăng Lang khó hiểu.

“Đây là bản ghi chép huấn luyện mỗi ngày của anh... Anh có từng theo đội đánh phỏ bản chưa?”

Lăng Lang không hiểu gì hết.

“Anh có từng chơi game, làm hằng ngày chưa?”

Lăng Lang như nghe thiên thư.

Phong Hạo bắt đầu, “Anh có bao giờ lên Tấn Giang (một trang văn học mạng của Trung Quốc), xem qua văn V chưa?” (không hiểu văn V là văn gì, có thể là văn VIP? Có bạn nào biết giải thích giúp mình)

Lăng Lang cái hiểu cái không gật đầu, “Hình như từng xem qua.”

“Giống vậy đó, anh mỗi một ngày hoàn thành huấn luyện, sẽ dán một đóa hoa hồng lên đây, hôm qua tôi đã giúp anh dán rồi.”

Hấn chuyển qua ô thứ hai, cũng dán lên một bông hồng, “Đây là ngày hôm nay, tôi cũng giúp anh dán lên trước.”

Lăng Lang nhìn phía sau tổng cộng ba mươi một ô vuông, giật mình, “Sau khi nghiêm chỉnh dán kín hết chỗ này sẽ có thưởng phải không?”

Phong Hạo phủ nhận, “Đó là kỹ xảo tiểu hài tử trong nhà trẻ thôi, ở chỗ này của tôi, hoàn toàn tương phản.”

Hấn cười quay đầu lại, “Nếu anh gián đoạn một ngày, sẽ bị trừng phạt.”

36. Chương 36: Bánh Quy

Quá trình quay bộ phim mới cuối cùng đã tới phần hậu kỳ, sau khi biết chân tướng Lăng Lang bắt đầu âm thầm đối đầu với Phong Hạo, cậu thả lỏng đối thủ bị cầm tù dưới hầm giam ngấm, hai người nội ứng ngoại hợp gây cho Phong Hạo không ít phiền toái, nhưng những phiền toái này toàn bộ đều bị Phong Hạo thủ đoạn cường đại giải quyết.

Phong Hạo rốt cục đã phát hiện người đứng đằng sau phá rối, hấn giải quyết lão đối thủ, đem Lăng Lang cầm tù trong biệt thự, bên ngoài biệt thự chính là vách núi, dưới vách núi là biển khơi vô tình, là nơi trong phần một bộ phim Lăng Lang đã vì bảo toàn tính mạng cho Phong Hạo, chấm dứt sinh mệnh của mình.

Lăng Lang sắm vai một nhân vật mà tính cách ở phần hậu kỳ, trung kỳ cùng đầu phim hoàn toàn bất đồng, cậu từ một tên lưu manh vô lại, thích chiếm tiểu tiện nghi nhưng lại là một thiếu niên thanh xuân dào dạt, trong vòng một đêm biến thành tính cách âm u, không từ thủ đoạn nào báo thù người, cuối cùng khi bị Phong Hạo cầm tù thì quyết tâm đã như tro tàn, không còn niềm vui sống.

Ba giai đoạn, ba tính cách hoàn toàn bất đồng, vừa muốn cho người ta cảm nhận vân nhưỡng chi biệt*, lại muốn ngầm thể hiện ý thiên ti vạn lữ** thống nhất, dù sao từ đầu tới cuối, cậu vẫn là cùng một người, cậu có tình cảm với Phong Hạo, dù bị cưỡng chế đè nén lại thì tình cảm đó vẫn tồn tại.

*Vân nhưỡng chi biệt: Mây và đất khác biệt, ý chỉ sự khác biệt rõ ràng

*Thiên ti vạn lữ : Ngàn tơ vạn sợi, nghĩa là muôn hình vạn trạng.

(Đoạn này ý là phải thể hiện được sự khác biệt nhưng vẫn thống nhất)

Lăng Lang vừa có cơ hội sẽ vui đầu vào nhân vật mình đang diễn, nghiền ngẫm tâm lý nhân vật, nhảy nhót chuyển hoá giữa ba loại tính cách, mỗi khi như vậy, Phong Hạo chính là đối tượng luyện tập tốt nhất của anh, hần dôi theo ánh mắt anh, lúc tràn ngập nóng rực sùng bái, lúc bao hàm hận ý mãnh liệt, khi lại như chứa đựng tuyệt vọng tựa tro tàn, Phong Hạo chỉ cần nhìn thoáng qua anh, liền biết ngay anh đang tập diễn đến giai đoạn tính cách nào.

“Anh lúc đầu nghĩ thế nào mà muốn làm diễn viên?” Phong Hạo một bên rửa cái chén, một bên hỏi Lăng Lang đang chờ ở cửa phòng bếp thuận tiện lại lấy hần ra luyện tập.

“Mắc mớ gì tới người, ” Lăng Lang lạnh lùng trả lời.

Phong Hạo hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn anh một cái, Lăng Lang tựa như lúc này mới ý thức được đối thoại vừa rồi có vấn đề, dần dần thoát ra khỏi nhân vật.

“Thực xin lỗi,” anh nói, tiếp theo liền phản xạ có điều kiện trả lời câu hỏi vừa rồi của Phong Hạo, “Là bởi vì trước đó...”

“Thích xem phim phải không?” Phong Hạo thay anh nói xong, “Đừng lấy đáp án anh dùng đối phó công chúng nói lại cho tôi, tôi có xem tạp chí.”

Lăng Lang trầm tư, “Bởi vì tôi, tôi... Tôi trước đó vô cùng thích xem những bộ phim cổ trang hoặc thời kỳ kháng chiến, hơn nữa điểm chú ý cũng không giống với người khác.”

“Khi xem đã tưởng tượng chính mình diễn phải không?” Phong Hạo nở nụ cười, “Xem ra suy đoán của tôi không sai, vai diễn trong vở dựng giả vĩnh sinh kia hẳn cũng là anh tranh thủ được đi.”

Lăng Lang không phủ nhận, “Nhưng... Lúc tôi diễn kịch thì rất vui vẻ, khi vừa xuống sân khấu lại có tâm lý phủ nhận chính mình vô cùng mãnh liệt.”

“Tựa như sau khi cao trào liền không muốn làm tình nữa phải không?”

“Tôi không có cách nào đối mặt với bản thể của mình, cảm thấy mình thực dơ bẩn.” Lăng Lang hạ mi mắt, tựa hồ tiến nhập giai đoạn sám hối không còn lưu tâm đến xung quanh, “Sau khi diễn xong, tôi rất cực không thể tiếp nhận bất cứ bình luận gì liên quan đến nó, tôi thiêu hủy VCR (Video Cassette Recorder: băng ghi hình), lưu lại hình chụp trên báo, giấu ở nơi không ai thấy, tôi nghĩ làm vậy có thể giết chết một mặt khác của bản thân mình.”

Lăng Lang hiếm khi nói một đoạn dài như vậy, Phong Hạo lắng lắng nghe, từ đầu tới cuối không lên tiếng, “Thế nhưng mỗi lần tôi có thêm một cơ hội diễn xuất như thế, tôi lại nóng lòng muốn thử, sau đó về đêm lâm vào chán ghét chính mình, tuần hoàn không dứt, không ngừng trầm trọng thêm, cho đến cuối cùng không còn lối thoát.”

Phong Hạo đợi trong chốc lát, thấy Lăng Lang không có ý muốn nói tiếp, mới nói, “Cho nên, lần anh ở nhà tôi xem đĩa ghi hình, chính là lần đầu anh quay đầu nhìn lại nó sao?”

Lăng Lang gật đầu, “Phải.”

“Cùng tôi một chỗ đóng phim, anh cũng có loại cảm giác này sao?”

Lăng Lang ánh mắt lóe lên, chậm chạp không nói.

Phong Hạo đem cái chén cuối cùng thả lại lên kệ, “Như vậy tốt hơn, anh không cần lúc nào cũng phải đưa ra câu trả lời, chỉ cần anh nguyện ý nói ra, đã tốt lắm rồi.”

Hắn đến bên cạnh, xoa nhẹ lên tóc anh, “Tuy tôi thích Kim Mao im lặng, nhưng đôi khi tôi sẽ không để ý nếu anh nhiều lời một chút, nhất là những chuyện thế này, giữ lâu trong lòng sẽ làm chính mình cảm thấy thống khổ.”

Lăng Lang thở một hơi dài nhẹ nhõm, đoạn đối thoại ngắn này khiến thể xác cùng tinh thần anh đều thả lỏng, từ sau khi rời đi Mạc tiên sinh, anh đã rất lâu chưa từng cùng người khác chân chính nói chuyện với nhau.

“Đến đây,” Phong Hạo hướng phía phòng khách, Lăng Lang đuổi theo sau, “Anh đã có hứng thú với diễn xuất đến thế, chúng ta đối diễn một lần lời thoại ngày mai đi.”

Lăng Lang rút cục một lần nữa gặp được Kim Mao, từ hôm nay trở đi, bộ phim trở về chủ đề vượt ngục, Lăng Lang hết lần này đến lần khác cố gắng từ nơi Phong Hạo giam cầm thoát ra ngoài, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại.

Mỗi lần trốn đi bị bắt trở về, Phong Hạo đều hung hăng trừng phạt cậu, nhưng Lăng Lang vẫn như cũ chưa từng bỏ cuộc, lại tìm cách tạo ra cơ hội chạy trốn tiếp theo.

Lời thoại của cậu càng ngày càng ít, bởi vì cậu với Phong Hạo hầu như đã không còn lời nào để nói, đến cuối cùng cậu hoàn toàn dùng ánh mắt và ngôn ngữ thân thể để diễn. Cậu phải đeo xiềng xích, thừa nhận đánh đập bạo lực, nhưng cừu hận làm ánh mắt cậu bảo trì vẻ sắc bén, cậu vẫn là một con người.

Kim Mao là nhu tình cuối cùng của Phong Hạo đối với Lăng Lang, để tránh cho Lăng Lang quá khó chịu khi bị cầm tù một mình ở biệt thự, hắn thông qua người khác đưa Kim Mao đến cho cậu.

Kim Mao trở thành bằng hữu tốt nhất trong những ngày cuối cùng của sinh mệnh Lăng Lang, chỉ khi cùng nó một chỗ cậu mới có thể cười, cũng chỉ có những lúc này, người ta mới lơ mờ nhìn ra trên người cậu bóng dáng thiếu niên ngày xưa.

Những khi hoàng hôn mặt trời lặn, Lăng Lang luôn cùng Kim Mao ghé vào bên cửa sổ, hai sinh mệnh màu tóc giống nhau cách chần song cùng nhau ngắm nhìn mặt trời chậm rãi biến mất nơi cuối biển.

Lăng Lang bắt đầu toàn bộ lời nói đều là nói với Kim Mao, mỗi lần nói là nói liên tục vài giờ, nhưng ai nghe cũng không hiểu cậu đang nói gì. Bác sĩ tâm lý Phong Hạo gọi tới đề nghị hắn đưa Lăng Lang đi tiến hành trị liệu chính quy, nhưng Phong Hạo vẫn như cũ bất vi sở động. (không làm ra hành động gì)

Lăng Lang bề ngoài lạnh như băng, đối với động vật nội tâm lại phá lệ mềm mại, rất nhanh sinh ra cảm tình với Kim Mao, Kim Mao cũng thích theo anh cùng ngồi đợi, nhưng trừ nhân viên huấn luyện, nó cũng chỉ phục tùng khẩu lệnh của Phong Hạo.

“SIT.” Phong Hạo ra lệnh một tiếng, Kim Mao ngoan ngoãn ngồi xong, Lăng Lang cũng thiếu chút theo phản xạ mà quỳ xuống.

“Tôi bảo nó ngồi, nó sẽ không có phản ứng.” Lăng Lang có chút bất mãn, rõ ràng người ở chung với nó nhiều nhất mỗi ngày chính là mình.

“Xem ra nó coi anh thành đồng bạn, mà coi tôi là chủ nhân của nó.” Phong Hạo cười đáp.

“Cậu không phải chủ nhân của nó.”

Phong Hạo nhìn chung quanh một chút thấy không có người, cực nhanh vuốt ve đầu anh, “Anh tội gì ăn dấm chua* của một con chó chứ?”

*Ý chỉ ghen

Lăng Lang sững sốt nửa ngày, mới ý thức được câu kia của anh nguyên bản ý là Phong Hạo không phải chủ nhân của Kim Mao mà nhân viên huấn luyện mới đúng, lại bị Phong Hạo xuyên tạc thành tranh đoạt tình nhân, lập tức đỏ mặt khóc đỏ cười.

“Xem này,” Phong Hạo lấy từ túi trước ra một cái bánh quy dùng cho chó, Kim Mao vừa nhìn thấy ánh mắt liền tỏa sáng, cái đuôi đã quét động trên mặt đất.

“FREEZE*.” Phong Hạo lại hướng Kim Mao hạ một mệnh lệnh, Kim Mao được nghiêm chỉnh huấn luyện lập tức toàn thân yên lặng, không chút động đậy, như một pho tượng.

*Nghĩa là “đóng băng”.

Phong Hạo đem cái bánh quy cẩn thận đặt trên sống mũi Kim Mao, Kim Mao không chuyển mắt nhìn chăm chăm nó, trang nghiêm biến thành thêm khát, nước miếng cũng chảy xuống, nhưng nó vẫn không nhúc nhích.

Lăng Lang thật kinh ngạc với lực nhẫn nại của nó, đến tận khi Phong Hạo nói “OK” nó mới khẩn cấp cúi đầu, đem cái bánh quy vừa trượt xuống đất làm thịt, lại đòi hỏi Phong Hạo thưởng thêm một cái nữa.

“Cái này huấn luyện rất khó, không phải con chó nào cũng làm được.” Phong Hạo giải thích, “Dù chúng biết nhẫn đến cuối cùng sẽ nhận được hai cái bánh quy, cũng chưa chắc có thể chịu được sức hấp dẫn của cái bánh quy thứ nhất.”

Lăng Lang thừa nhận đối với một con chó mà nói, đây quả thật là rất khó.

“Anh thì sao? Anh làm được chứ?” Phong Hạo đột nhiên chuyển hướng Lăng Lang, cười hỏi.

Lăng Lang cảm giác chỉ số thông minh của mình bị vũ nhục.

Bắt đầu diễn. Lăng Lang hôm nay tâm tình khó được không tệ, cậu nói với Kim Mao bằng thứ ngôn ngữ nhân loại không thể hiểu, Kim Mao qua tay nhân viên huấn luyện ư ử đáp lời, Lăng Lang lại nói vài câu, Kim Mao gâu gâu về một tiếng, một người một chó cứ như vậy nói chuyện với nhau không hề áp lực.

Phong Hạo đẩy cửa vào, ánh vào mi mắt chính là cảnh tượng này, trời chiều khiến tóc họ vốn cùng màu với mặt trời ửng lên một tầng ánh sáng màu hoàng kim, hắt trong một thoáng như bị rực rỡ làm chói mắt.

Khi phát hiện trong phòng có thêm một người, thần nhiên tươi cười trên mặt Lăng Lang trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, thái độ cậu trước sau biến hóa chộc giận Phong Hạo, hắt cho là trong lòng đối phương, mình còn không sánh bằng một con chó. ?

Hắn một phen xách cổ áo Lăng Lang lên, khiêng xiềng xích trên chân cậu phát ra tiếng vang nặng nề.

“Cười cho ta.” Hắn vô lý ra lệnh.

Lăng Lang lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt như căn bản không hề có người này.

“Ta nói cười cho ta, ” hắn âm ngoan ra lệnh thêm một lần.

Lăng Lang sắc mặt vẫn như cũ không chút thay đổi.

Thẹn quá hoá giận, Phong Hạo liền bóp chặt cổ họng cậu, lực trên tay càng lúc càng lớn cơ hồ muốn đẩy người trước mặt vào chỗ chết, cuộc đời hắn bất kính thiên địa, không sợ quỷ thần, chỉ có hai người từng cho hắn cảm giác thất bại bất lực, mà hai người đó lại cố tình mang cùng một khuôn mặt, khuôn mặt này như thể sinh ra để làm khắc tinh của hắn, khiến hắn hận không thể vĩnh viễn xóa bỏ.

Lăng Lang tùy ý hắn chặn yết hầu mình, không chút giãy dụa, thậm chí tựa hồ thực chờ mong cứ chết đi như vậy, Kim Mao phần nộ bổ nhào qua bảo hộ chủ nhân. Bị hắn đá một cái ngã bay thật xa, giãy dụa ngồi dậy không nổi, lo lắng kêu ô ô.

Khi Lăng Lang hấp hối, Phong Hạo rốt cục ý thức được mình đang làm gì, buông lỏng tay, cả người Lăng Lang ngã xuống trên đất.

Phong Hạo nheo lại mắt, gọi một cuộc điện thoại cho bác sĩ tâm lý.

Vô luận bác sĩ hỏi gì Lăng Lang cũng không chịu nói, sau khi kiểm tra toàn bộ tình trạng của Lăng Lang, bạo gan một lần nữa đưa ra yêu cầu Phong Hạo đưa cậu đi tiếp nhận trị liệu, lại vẫn như cũ bị cự tuyệt không còn đường sống.

“Lần trước anh nói cậu ta mắc chứng trầm uất, tôi tặng cậu ta một con chó.” Thanh âm Phong Hạo lãnh khốc vô tình, mặc cho ai nghe cũng cảm thấy e ngại.

“Bây giờ mỗi ngày cậu ấy nói chuyện với chó, anh lại nói cậu ta có triệu chứng tâm thần phân liệt?”

Tầm mắt Phong Hạo dừng trên người Kim Mao đang vất vả phủ phục tiến lại tựa bên người Lăng Lang, “Nếu đã vậy, chi bằng đem nguồn gốc bệnh tâm thần phân liệt giết đi, để cậu ta quên đi uất ức.”

Lăng Lang mãnh liệt trừng lớn mắt, ý thức được hắn muốn làm gì, liều lĩnh đem Kim Mao bảo hộ sau người, Kim Mao tựa hồ cũng cảm nhận được sát khí đến từ Phong Hạo, nước nử lùi về phía sau.

Phong Hạo bước từng bước qua, dồn Lăng Lang cùng Kim Mao vào góc, không còn đường lui.

Lăng Lang rốt cục mở miệng, đã quá lâu không dùng ngôn ngữ nhân loại, thanh âm cậu trở nên đông cứng, “Không...thể...được...”

Phong Hạo có tai như điếc, hắn móc súng lục ra, cách không nhắm ngay đầu Kim Mao, Lăng Lang không chút nghĩ ngợi chắn trước mặt nó.

“Không... thể...” Cậu lặp lại một lần.

Phong Hạo cũng cuối cùng mở miệng, hắn nói đúng ba chữ.

“Cười một cái.”

Lăng Lang trầm mặc, Phong Hạo cũng không động, hai người cứ như vậy một cao một thấp không tiếng động giằng co, trong đó một người còn đang giương súng nhắm ngay đầu người kia.

Tựa hồ đã trải qua một đời, khóe miệng Lăng Lang nhếch lên một độ cong không thể nhận ra, sau đó từng chút, từng chút cong lên thêm, đến tận khi tạo thành nụ cười lạnh lẽo xinh đẹp nhất trên thế giới này.

“Không bằng chúng ta đi thử một chút đi, ngồi.” Hai người đã từ phim trường về đến nhà, Phong Hạo cư nhiên vẫn còn nhớ đến chuyện đã hỏi Lăng Lang ban ngày kia.

Lăng Lang trong một ngày chỉ số thông minh bị vũ nhục hai lần thuận theo quỳ xuống.

“Không được động, ” Phong Hạo hạ xuống mệnh lệnh thứ hai.

Lăng Lang nguyên bản cũng không có động.

“Cứ coi như anh có hứng thú với bánh quy của chó, tôi cũng không có biện pháp đặt nó trên mũi anh.” Phong Hạo tâm tình vui vẻ cùng anh đùa giỡn, “Chi bằng đổi sang một thứ anh thấy hứng thú đi, thứ gì có thể rèn luyện lực nhấn nại của anh đó.”

Hắn tiến về trước một bước, lấy ra khí quan của mình, đặt tại môi Lăng Lang.

37. Chương 37: Mệnh Lệnh

Lăng Lang cứng người nâng lên mắt, Phong Hạo biểu tình tựa tiểu phi tiểu (như cười mà không phải cười), tựa hồ biết anh sẽ có phản ứng như thế.

Khí quan giống đực kia cứ như vậy để bên miệng mình, cho dù không nhìn tới, dư quang cũng sẽ quét đến. Tuy tiếp xúc thân mật hơn thế này Lăng Lang cũng đã làm qua, nhưng chưa khi nào nó gần gũi xuất hiện trong tầm nhìn của mình thời gian dài như vậy.

Tầm mắt Lăng Lang không tự chủ được dời xuống, lại tại thời điểm cuối cùng nhanh chóng chuyển sang trái, tựa như liếc mắt nhiều thêm một cái cũng sẽ bị tổn thương.

“Thế nào, tôi đã nói anh không làm được rồi,” Thanh âm Phong Hạo từ bên trên vui vẻ vang lên, “Kim Mao kia chính là từ đầu chí cuối không hề chuyển mắt nha,” đến đây thanh âm của hắn đã tràn ngập mê hoặc, “Anh làm được không?”

Lăng Lang trấn định tâm thần, cường bách chính mình vượt qua tâm lý thẹn thùng, một lần nữa dời tầm mắt về giữa.

“Cho dù là chảy nước miếng, nó vẫn có thể nhấn đến cuối cùng, anh làm được không?” Phong Hạo đem ba chữ “chảy nước miếng” đặc biệt nhấn mạnh.

Lăng Lang nhìn chằm chằm vật trước mắt, tiềm thức hấp thu lời nói của Phong Hạo, trong miệng lại bắt đầu không tự chủ được phân bố nước bọt.

Phong Hạo ngay trước mặt Lăng Lang mà ma sát biên độ nhỏ, đem dịch thể trong suốt vẽ loạn lên môi anh, hormone khí tức giống đực xông vào mũi, “Anh phải tưởng tượng nó là thứ anh muốn có nhất, anh khát vọng nó, mê luyện nó, sùng bái nó...”

Lời nói của Phong Hạo như thôi miên rót vào não Lăng Lang, ánh mắt anh dần trở nên mê hoặc, tựa hồ nhìn thẳng nó cũng trở thành một việc không còn gì khó khăn, thậm chí sau cùng tầm mắt còn luyện tiệp dời đi.

“Bây giờ anh cảm giác thế nào?”

Lăng Lang kiểm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

Phong Hạo lùi một bước về sau, độ ẩm trên môi Lăng Lang tiêu thất, anh thấy vật kia rời khỏi mình, không chút nghĩ ngợi liền quỳ tiến về trước hai bước, một lần nữa hôn lên vật ngay phía trước, nhưng không dám ngông cuồng làm ra hành vi vượt ranh giới.

“Biểu hiện của anh không tệ,” Phong Hạo khen ngợi vuốt đầu anh, “Nhưng anh hình như đã quên mệnh lệnh ban đầu của tôi, không được động.”

Lăng Lang rung mình, mới ý thức được chính mình vừa rồi đã làm gì.

Mặt anh xoát cái liền đỏ, Phong Hạo phát ra một tiếng cười khẽ.

“Anh thật đáng yêu, khiến người ta nhìn liền nhịn không được muốn khi dễ.”

Từ khi già từ thời thơ ấu, chưa có ai dùng hai chữ “đáng yêu” để hình dung anh.

“Thực tiếc là anh không hoàn thành mệnh lệnh, không có được cái bánh quy thứ hai rồi.”

Lăng Lang vẫn không phục, sớm biết vậy trước hết đã đem cái thứ nhất ăn vào miệng.

“Cho dù tôi hoàn thành xong mệnh lệnh, ngài cũng không tìm ra được cái thứ hai.”

“Ha ha, ” Phong Hạo nhin không được cười ra tiếng, hắn ngẩng đầu lên, “Nếu như vậy, tôi sẽ cho anh thêm một cơ hội, để xem anh có bản lĩnh lấy được cái thứ hai từ chỗ tôi không.”

Lăng Lang cho là kế tiếp hắn sẽ nói ngắn gọn trọng điểm của yêu cầu, nhưng Phong Hạo lại dừng lời ở đây, giống như trong câu nói vừa rồi kia đã có chứa điều kiện.

Anh cố gắng hồi tưởng lại mỗi một từ Phong Hạo đã nói, muốn tìm ra manh mối trong đó.

Nếu “Cẩn”* là cái bánh quy thứ nhất, vậy cái bánh quy thứ hai là cái gì đây?

*Chữ “cẩn” là , tách ra làm đôi thì thành “Khẩu giao”

Lăng Lang mơ hồ đoán được ý tứ của Phong Hạo, anh chủ động cởi ra quần, xoay người, quỳ rạp trên đất, nhếch mông lên cao.

Tuy anh không thể nhìn phía sau, nhưng có thể cảm nhận được Phong Hạo từ trên ghế salon đứng lên, sau đó quỳ xuống phía sau anh, một vật cứng rắn tùy ý để nơi huyệt khẩu.

Một khắc này Lăng Lang đột nhiên có chút khẩn trương, đây là lần đầu tiên chủ nhân sử dụng thân thể anh, mỗi ngày anh kiên trì việc huấn luyện khuếch trương , chính là vì giờ khắc này.

Động tác Phong Hạo vẫn không tiến thêm một bước, tâm tình khấn trương của Lăng Lang dần dần chuyển hóa thành chờ mong, anh thậm chí bắt đầu kỳ vọng chủ nhân tiến vào thân thể mình, không chỉ là xuất phát từ dục vọng, mà là một loại khẳng định giá trị của mình.

Anh khát vọng có thể cùng chủ nhân hợp thành một thể, anh hi vọng thân thể của chính mình có thể gây cho chủ nhân khoái hoạt, cú huyệt anh vì kích động mà khẽ mở khẽ hợp, phát ra lời mời bức thiết đến vị khách nhân đã đến trước cửa mà lại không vào.

Tình cảnh này kéo dài ước chừng một phút, Phong Hạo trấn định rời khỏi người anh.

Một khắc khi hắn đứng dậy, một thứ cảm xúc tên là thất vọng nháy mắt bao phủ Lăng Lang.

“Lực lĩnh ngộ của anh rất không tồi, bất quá, bây giờ chưa phải lúc.” Phong Hạo vỗ vỗ Lăng Lang, ý bảo anh đứng lên.

“Bởi vì biểu hiện của anh khiến tôi vừa lòng, nên tôi quyết định nhận lấy số điện thoại di động kế tiếp của anh.” Lần này, hắn trực tiếp ấn đầu Lăng Lang xuống phía dưới mình, “Số kế tiếp là bao nhiêu, thì cho anh bấy nhiêu phút đồng hồ, tôi sẽ báo giờ, khi nào đến đúng con số của anh thì dừng.”

Lăng Lang bắt đầu chuyên tâm phục vụ cho hắn, khi Phong Hạo đếm tới 6, anh tăng nhanh tốc độ phun ra nuốt vào, lúc đếm đến 7, anh tăng độ mạnh nút vào, khi Phong Hạo đếm đến 8, vừa lúc phóng thích trong miệng anh.

“Có phải tôi nên thấy may mắn đây là một số 8 mà không phải là số 2 gì gì đó?” Phong Hạo trêu ghẹo anh, một bên cảm qua di động, ở mặt trên nhấn nhấn vài cái.

Phong Hạo ghi nhớ xong, hỏi Lăng Lang, “Thuốc lần trước đưa anh dùng huấn luyện khuếch trương còn không?”

Lăng Lang cũng nhớ tới, “Vừa mới dùng hết.”

Phong Hạo gật gật đầu, “Vậy thì đúng rồi.”

Hắn đứng dậy rời đi, khi trở về trên tay đã có thêm một cái chai, “Tiếp theo dùng bình này, đi thôi.”

Lăng Lang nhìn không ra vẻ ngoài hai cái chai có gì khác nhau, nghĩ chắc là cùng loại, tiếp nhận.

Phong Hạo thấy anh còn chưa đi, liền hỏi, “Sao thế?”

Mới vừa hỏi xong hắn liền đoán ra tâm tư Lăng Lang, cười nói, “Không, hôm nay không có phần của anh, bởi vì anh thất bại trong huấn luyện mệnh lệnh, giờ anh có thể đi rồi.”

Lăng Lang cảm giận trở về phòng tiến hành huấn luyện mỗi ngày, có thể do nguyên nhân tâm tình khó chịu, anh không cẩn thận đem bình thuốc Phong Hạo vừa đưa trút ra hơi nhiều, nhưng điều này cũng không khiến anh chú ý.

Huấn luyện hôm nay cũng không khác biệt gì với ngày thường, sau khi kết thúc, Lăng Lang cảm giác thân thể có chút khô nóng, anh nghĩ chắc nguyên nhân vì dục vọng không được giải quyết triệt để, dù sao cảm giác này cũng không quá mãnh liệt, đảo mắt liền bị anh quăng ra sau đầu.

Lăng Lang đã có một đoạn thời gian không hề gặp diễn viên đóng vai em trai, từ sau khi hướng dẫn cho cậu, em trai mỗi lần nhìn thấy Lăng Lang đều rất cung kính, hơn nữa nhìn ra được, cung kính của cậu là phát xuất từ nội tâm, không phải chỉ là khách khí bề ngoài như những người khác.

“Tiền bối, hôm nay phiền anh chiếu cố nhiều hơn.” Em trai vừa thấy Lăng Lang đến đoàn phim, liền lễ phép đứng lên chào hỏi.

Lăng Lang gật gật đầu liền đi ngang qua cậu, trợ lý theo phía sau nện vào ngực cậu một cái, “Đừng để ý, anh ấy lúc nào cũng thế.”

“Thầy Lăng đối với ai cũng như thế này sao?”

“Đúng a, lúc anh ấy lần đầu tiên nhìn thấy Phong Hạo còn lãnh đạm hơn thế này, so ra anh ấy với cậu vậy là không tệ rồi,” trợ lý nhún nhún vai, “Còn nữa, đừng có gọi anh ấy là thầy, nghe không quen gì hết.”

Em trai xa xa nhìn lại, trên bức chụp ảnh bên kia, Lăng Lang không biết đang cùng Phong Hạo nói gì đó, tuy rằng trên mặt vẫn như cũ không có biểu cảm gì, nhưng tầm mắt luôn luôn dừng trên người đối phương, nhìn ra được anh ấy đối đãi với Phong Hạo không giống người thường.

Cậu có chút chán nản gãi gãi đầu, chừng nào thì cậu mới có thể giống như Phong Hạo, cùng thần tượng của mình thoải mái nói chuyện với nhau đây?

Có người gọi tên cậu, cậu vội thu lại tâm tư chạy qua, nhân viên công tác giúp cậu đeo dây treo vào.

Sau lần đánh nhau cùng Lăng Lang thậm chí trở mặt, em trai hầu như không xuất hiện lại, mãi đến khi cậu biết Lăng Lang bị Phong Hạo cầm tù trong biệt thự, tình cảm anh em ngày xưa mới trở dậy trong lòng cậu.

Hôm nay quay cảnh cậu nghỉ cách cứu viện, cho đến nay, em trai cùng với Kim Mao là hai ngọn đèn còn sót lại trong lòng Lăng Lang, mà sau khi cảnh này kết thúc, nhân vật cậu sắm vai cũng chấm dứt sinh mệnh mình, triệt để dập tắt ánh sáng trong Lăng Lang.

Bên ngoài biệt thự của Phong Hạo bố trí đầy chướng ngại, cậu mua chuộc người kiến trúc sư thiết kế, từ chỗ hắt chiếm được bản thiết kế biệt thự, cuối cùng chọn một cửa có lực phòng ngự yếu nhất để đột phá.

Khi cậu mở ra cửa sổ trên mái nhà thì Lăng Lang đang nằm trên giường ngủ. Lăng Lang so với lần cuối khi anh ấy gặp mình đã gầy đi rất nhiều, anh* bình tĩnh nằm nơi đó, cơ hồ không thể nhìn thấy chút sinh khí của một người sống.

*Đây là xưng hô theo em trai

Cái mũi cậu đau xót, nước mắt chực rơi.

“Anh.” Em trai nhỏ giọng kêu, Lăng Lang không nghe được, nhưng Kim Mao đang ghé vào bên cạnh cậu thì cảnh giác ngẩng phát đầu lên.

“Suyt.” Em trai sợ tới mức vội đưa ngón tay lên miệng ra dấu lung tung, “Ngàn vạn lần đừng sửa, tao là người tốt mà, tao tới cứu chủ nhân của mày.”

Kim Mao khéo hiểu lòng người tựa hồ hiểu lời em trai, cúi đầu liếm liếm cổ cùng lỗ tai Lăng Lang, đến khi đem cậu liếm tỉnh.

“A...” Lăng Lang vừa mở mắt liền chứng kiến người trên nóc phòng, cậu không nghĩ có thể gặp lại nó ở chỗ này.

“Anh, ” Em trai nhe răng kêu một tiếng, lại cảm thấy mắt mặt vì chính mình không khống chế được, vội vàng thu liễm tâm tư, “Em tới mang anh đi.”

Lăng Lang biểu tình vốn là kinh hãi, rồi lại nhanh chóng sa vào thất vọng, cậu lắc đầu, chỉ chỉ xiềng xích trên chân.

Em trai thấy được, trong mắt lập tức lộ ra mãnh liệt hận ý cùng hối hận, thấp giọng mắng một câu, sau đó từ phía trên cửa sổ tiêu thất.

Lăng Lang ngửa đầu chờ đợi nửa ngày, cho là có lẽ nó cứ như vậy đi rồi, mắt mát cúi đầu.

Đỉnh đầu lại một lần nữa phát ra tiếng vang, Lăng Lang kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện em trai thể nhưng cầm lấy dây thừng đang từ từ đu người xuống.

Xiềng xích khóa Lăng Lang có hai cái, em trai nghĩ hết cách cũng không thể mở được chúng, Lăng Lang lúc này công năng ngôn ngữ đã thoái hóa, liền không nói một lời ngồi chỗ kia nhìn em trai đang gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, trong đáy mắt đều là nỗi vui mừng.

“Hết cách rồi, chỉ có thể đánh cuộc một lần,” Em trai lấy từ trong ngực ra một cây súng lục hàm thanh, Lăng Lang bị dọa hết hồn, theo lý mà nói, nó tuyệt đối không thể nào có được loại đồ vật này.

Khẩu súng của em trai nhắm ngay xích, cầm cái gối đặt lên trên, không chút do dự bóp cò, tiếp đó y theo cách thức bắn gây bên kia, may là không gây ra âm thanh gì khiến cho bọn canh giữ cửa nghe được.

“Tốt, đi mau, ” em trai kéo Lăng Lang đi, mâu thuẫn lại một lần nữa phát sinh, Lăng Lang bất kể thế nào cũng không chịu dứt bỏ chú chó của cậu, nhất định phải mang Kim Mao cùng đi, hai người trong thời gian ngắn tranh chấp không quyết định được.

“Anh lên trước, em chờ một lát sẽ xuống lần nữa đón nó.” Em trai đành hứa hẹn.

Lăng Lang vẫn không buông tay nhóc ra.

Em trai chăm chú nhìn mắt cậu, trịnh trọng nói một câu, “Tin tưởng em.”

Tay Lăng Lang chậm rãi buông lỏng, em trai của mình đã trưởng thành rồi, không còn là thằng nhỏ nhất gan sợ chết năm đó nữa, bất tri bất giác, nó đã lớn lên trở thành một nam nhân đáng tin cậy. Bạn đang ?

Lấy thân thủ Lăng Lang, kỳ thật chỉ hai ba cái là có thể theo dây thừng leo lên, đáng tiếc anh muốn xây dựng bộ dạng suy yếu trường kỳ dinh dưỡng không đầy đủ, điều này tạo ra khó khăn rất lớn trong quá trình quay kế tiếp , không phải không thể lên, mà là lên rồi góc độ đạo diễn lại không hài lòng, chỉ một đoạn diễn cảnh leo lên ngắn ngủn mà NG hết lần này đến lần khác.

Thật vất vả đem Lăng Lang đưa lên nóc nhà, diễn viên vào vai em trai đã tuôn mồ hôi đến ướt đầm diễn phục.

“Tiếp tục được không?” Lăng Lang thanh âm không trộn lẫn bất cứ tia cảm tình nào hỏi han.

Em trai ngẩn người, sau đó mới kịp phản ứng Lăng Lang là đang quan tâm cậu, dùng sức gật gật đầu, “Không thành vấn đề!”

Em trai được gia tăng trạng thái “Quan tâm của tiền bối mình kính ngưỡng”, ý chí chiến đấu tràn đầy một lần nữa từ nóc nhà du xuống, ôm lấy Kim Mao, một người một chó hướng lên trên.

Lăng Lang cũng muốn hỗ trợ kéo dây, chính là cậu quá suy yếu hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức), đành lo lắng từ phía trên cửa sổ trông mong nhìn xuống.

Kim Mao mặc dù không nặng bằng Lăng Lang, nhưng cũng là một con chó cỡ lớn, thể trọng ít nhất cũng 60 cân, hơn nữa không có cách nào đeo dây treo giống Lăng Lang, toàn bộ đều nhờ em trai ôm tay không.

Em trai một tay ôm chó, một tay còn phải cầm dây thừng, leo lên cực kỳ khó khăn.

Đáng tiếc dù là chó được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng vẫn còn bản tính của chó, loại chó Kim Mao trời sinh có chứng nôn nóng bất an rất cao, đến giữa không trung, nó bắt đầu lắc lư vẩy vẹo, muốn thoát khỏi khống chế của em trai.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, ” trong kịch bản không có đoạn này, em trai linh cơ vừa động, phát huy tại chỗ, thật giống như đang làm yên lòng Kim Mao hoảng sợ, “Ca ca lập tức liền mang mày lên tìm chủ nhân, mày im lặng một chút.”

Lăng Lang biểu tình càng thêm lo lắng, cậu tự tay nắm lấy dây thừng, nhưng phát hiện mình một chút khí lực cũng không dùng được.

Đạo diễn nhìn thấy đoạn triển khai tự nhiên này nhân tình sáng lên, vội vàng chỉ huy quay phim đem cận trục camera đưa qua, quay cận cảnh em trai cùng chú chó hồ động.

Kim Mao cách mặt đất càng ngày càng xa, nó vốn không sợ hãi camera nhưng giờ phút này lại làm nó cảm thấy sợ, nó bắt đầu liều mạng giãy dụa, lực chú ý của mọi người đều đặt ở phía dưới, ai cũng không phát hiện, sợi dây thừng mới vừa rồi đã phải thừa nhận qua nhiều lần NG của em trai và Lăng Lang, dưới tình trạng kịch liệt ma sát lúc này, đã dần dần tưa ra sắp đứt.

38. Chương 38: Cầu Hoan

Dây thừng cột trên nóc nhà rốt cục không chịu nổi ma sát, đứt phụt một tiếng.

Lăng Lang nắm lấy dây thừng vốn chỉ là để diễn, thực tế không dùng sức, đột nhiên anh cảm thấy dây thừng trong tay trượt đi, không chút nghĩ ngợi liền nắm chặt, thân mình bị lực kéo xuống mãnh liệt bất thành linh lồi đi.

Trong lúc nguy cấp, anh một chân móc vào khe hở trên nóc nhà, dùng khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đến giờ túm chặt dây thừng, dây treo cũng phát huy công dụng nhất định, em trai và Kim Mao đang cấp tốc rơi xuống cứ như vậy dừng lơ lửng ở không trung.

Nhân viên công tác sợ hãi, từ bốn phương tám hướng chạy tới, ba chân bốn cẳng đem người cùng chó cứu được, Lăng Lang trên nóc nhà thở phào một hơi dài, lập tức có người lên kiểm tra thương thế của anh, may là chỉ rách da, không nghiêm trọng lắm.

Trong quá trình quay phim gặp phải chuyện ngoài ý muốn là việc khó tránh, diễn viên bị thương lại càng là việc cơm bữa, Lăng Lang cũng không để trong lòng, lúc Phong Hạo xúc thuốc cho anh, em trai cứ đuổi theo anh không ngừng nói cảm ơn.

Lăng Lang thật sự bị cậu ằm ỉ đến nhức đầu, “Cậu không cần cảm ơn tôi, đổi lại là ai ở vào vị trí của tôi cũng sẽ làm vậy.”

Anh nói xong câu đó liền đi ra, Phong Hạo hướng phía em trai đang thất vọng cười cười, cũng vội vàng đi theo, em trai nhìn theo hai người đi đến một chỗ xa đám đông, Phong Hạo kéo cánh tay Lăng Lang qua, tựa hồ đang kiểm tra vết thương của anh.

“Tay thế nào?” Phong Hạo nhẹ nhàng hoạt động các đốt ngón tay anh.

“Tạm được.”

Lăng Lang trả lời thực khinh miêu đậm tả, kỳ thật giữ chặt sức nặng một trăm ki-lô-gram đang rơi tự do tuyệt không nhẹ nhàng giống như hình dung của anh, hai cánh tay anh đến giờ còn nâng không nổi, không trật khớp đã là vạn hạnh rồi.

“Có muốn nghỉ ngơi một ngày không?”

“Không cần, ” Lăng Lang cự tuyệt, ” Phần diễn tiếp theo không cần dùng tay.”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng cảnh này vẫn phải tiếp tục, nhân viên huấn luyện trấn an Kim Mao nửa ngày, rốt cục khiến nó trấn định lại, lại chuyển tâm tập trung vào công việc.

Nhân viên công tác thay một sợi dây thừng rắn chắc hơn, cũng trải thêm một cái đệm bên dưới cửa sổ áp mái, ngay lúc em trai mang theo chú chó sắp leo đến mái nhà, Phong Hạo đột nhiên trở về, phát súng đầu tiên trúng Kim Mao, phát súng thứ hai bắn trúng tay em trai, một người một chó rơi xuống trên đệm.

Bọn bảo tiêu bên ngoài bị tiếng súng dẫn vào, không hẹn mà cùng rút súng bắn phá một trận.

Em trai vừa rơi xuống đất nháy mắt rút súng, nhưng vẫn là quá muộn, cậu ngay cả một phát súng cũng chưa kịp bắn, đã trúng phải vô số phát, thân thể cậu không ngừng run lên, cuối cùng chậm rãi ngã xuống.

“A a ——” Lăng Lang trên nóc nhà phát ra tiếng hét to, liều lĩnh nhảy xuống, Phong Hạo khoát tay, bọn bảo tiêu nhất thời dừng bắn, nhưng súng trong tay vẫn không buông, nhất tề nhắm vào Lăng Lang.

Lăng Lang kéo đôi chân bị thương do té ngã gian nan đến bên người em trai, ôm lấy cậu a a kêu lên.

Đôi môi em trai run rẩy, khó khăn thốt ra một chữ cuối cùng của sinh mệnh, “Anh...”

Một khắc khi Lăng Lang biết mình là thể thân, cậu không khóc, sau đó bị Phong Hạo giam lỏng cũng không khóc, nhưng khi nghe đến một chữ này, nước mắt cậu không ngừng tràn mi tuôn ra.

Em trai còn muốn nói gì, há miệng thở dốc, nhưng lại không nói được lời nào, rốt cục ánh mắt khép lại, đầu lệch đi, cứ thế chết trong lòng Lăng Lang.

Lăng Lang trong nhất thời không thể tiếp nhận sự thật, sau một lúc lâu sững sờ cậu mới giật mình, đột nhiên nhớ đến còn có Kim Mao tồn tại, mà khi cậu quay đầu sang chỗ khác tìm kiếm lại phát hiện sinh mệnh vài phút trước còn sống động tươi đẹp đã cùng theo em trai, vĩnh viễn rời đi cậu.

Lăng Lang run rẩy đem đầu nó gác lên chân mình, một trái một phải ôm hai thi thể, vô thanh vô tức ngồi giữa vũng máu. Hai nguồn sáng cuối cùng trong cuộc sống cậu cũng đã tắt, nước mắt trong nháy mắt khô cạn, trong mắt cậu không hề có nước mắt, chỉ còn tuyệt vọng sâu không thấy đáy.

Hiện trường lâm vào tĩnh mịch.

“A —— ”

Hồi lâu, Lăng Lang ngửa đầu phát ra một tiếng thét thê lương, tiếng kêu vang vọng trong phòng, khiến mỗi người nghe đều động dung. Bọn họ chứng kiến rõ ràng, một tia thần thái còn lại trong mắt Lăng Lang từng chút ảm đạm đi, đến khi tiêu thất hầu như chẳng còn gì, Lăng Lang giờ phút này nghiễm nhiên đã thành một người chết.

Lăng Lang sau khi hoàn thành huấn luyện hôm nay, ngâm trong phòng tắm lâu hơn một chút, không hiểu sao gần đây sau khi kết thúc huấn luyện anh luôn có cảm giác thân thể khô nóng, hơn nữa cảm giác đó ngày sau so với ngày trước càng mãnh liệt hơn.

Phong Hạo không cho anh chạm vào phía trước, anh chỉ có thể nhân lúc tắm vòi sen đem nước ấm chỉnh lạnh đi một chút, hóa giải xao động khó hiểu trên thân thể.

Sau khi tắm vòi sen xong, anh nhìn chính mình trong gương, xương gò má rõ ràng nổi lên trên mặt, xương sườn trên người cũng từng cái từng cái phân minh. Từ sau khi quay phim cảnh bị Phong Hạo cầm tù, anh đều không ăn thức ăn có đường, về sau ngay cả lòng trắng trứng cũng cấm, hiện giờ việc ép gầy đã có chút hiệu quả, đạo diễn đối với tính chuyên nghiệp của anh khen không dứt miệng.

Khi Lăng Lang từ phòng tắm đi ra, Phong Hạo vừa mới về đến nhà, hai người tuy là nói quay phim cùng chỗ, nhưng mỗi người đều có lịch ghi hình riêng, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng không hoàn toàn đồng bộ.

Phong Hạo vào nhà khi Lăng Lang đang chuẩn bị thay quần áo, hắn đi tới đem quần áo trên tay Lăng Lang lấy đi, nhìn anh từ trên xuống dưới, có chút đau lòng, “Rất gầy, còn tiếp tục như vậy, tôi sợ anh sẽ mắc chứng chán ăn*.”

*Còn gọi là chứng “biếng ăn tâm lý”, tên Tiếng Anh là Anorexia nervosa

“Không đâu, quay phim cũng kết thúc nhanh thôi.”

“Sau khi hơi khô thể tre*, anh lập tức ăn trở lại cho tôi.” Phong Hạo nghiêm túc ra lệnh.

* Hơi khô thể tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơi cho khô mực)

Lăng Lang trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Anh vươn tay muốn lấy y phục của mình, nhưng Phong Hạo không cho, “Đúng lúc, hai ngày nay tôi đang muốn tìm thời gian nói với anh quy củ tiếp theo, anh đã cởi hết, vậy bây giờ nói luôn đi.”

“... Tôi về sau không thể mặc quần áo khi ở nhà sao?”

“Có thể, ” Phong Hạo đem quần áo Lăng Lang cầm đi treo lại lên giá, “Thỉnh thoảng xích lõa có thể xem là tình thú, nhưng liên tục 24 giờ sẽ không có mỹ cảm.”

Hắn đóng lại ngăn tủ của Lăng Lang, lại mở ra cửa mình, “Từ nay về sau, anh ở nhà sẽ mặc những đồ này.”

Lăng Lang quét mắt bên trong tủ quần áo, hàng loạt đồ có vẻ đều là áo sơ mi của Phong Hạo, mỗi một cái đều được ủi phẳng chính chỉnh tề tề.

Phong Hạo lấy ra một cái màu trắng thay cho anh, lại giúp anh cài lại từng cái cúc áo, “Muốn mặc cái nào là tùy anh, nhưng không thể để tôi thấy anh ở nhà mặc loại đồ khác, trừ khi anh vừa về tới nhà hoặc muốn ra ngoài.”

Phong Hạo cao hơn Lăng Lang một chút, áo sơ mi của hắn Lăng Lang mặc vào miễn cưỡng che khuất hạ thể, chỉ cần cử động một chút là lộ hết.

“Quần đâu?” Lăng Lang nhin không được hỏi.

Phong Hạo kéo ra một ngăn phía dưới, bên trong rực rỡ muôn màu toàn bộ là các loại nội y nam gợi cảm, cái màu đen và màu đỏ hôm dạ hội từ thiện cũng được trưng trong đó.

“Mặc hay không là tùy anh,” về vấn đề này, Phong Hạo khó được biểu hiện rất rộng lượng.

Lăng Lang nghĩ nghĩ, vẫn là không có thói quen để trống không, chọn một cái tương đối bảo thủ mặc vào.

Phong Hạo lại nhéo nhéo cánh tay Lăng Lang, cả người anh gầy cứ như bên trong y phục trống lỗng vậy, “Huấn luyện chạy bộ trên máy tập có thể tạm dừng, những hoạt động tốn sức khác cũng không cần làm, tôi cảm thấy anh đủ gầy rồi, không cần tiếp tục giảm cân thêm nữa.”

Hai chữ huấn luyện nhắc nhở Lăng Lang, “Thuốc lần trước dùng hết rồi.”

“Nhanh như vậy?” Phong Hạo cảm thấy ngoài ý muốn, “Dựa theo tính toán của tôi, ít nhất còn có thể dùng năm ngày nữa.”

“Có một lần không cần thận dùng hơi nhiều, ” Lăng Lang thành thực trả lời.

Phong Hạo như có điều suy nghĩ gập đầu, lại mang đến một cái chai mới, “Đây là bình dùng cho thời gian tới, lần này chú ý dùng lại không cần thận dùng quá liều.”

Bình thuốc lần này Phong Hạo đưa lúc đầu dùng không hề hiệu quả, nhưng sau khi kết thúc huấn luyện một lát, Lăng Lang chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập, tay chân tê dại, đầu ngón tay phẳng phất như có hàng ngàn con kiến đang bò, tình trạng này kéo dài liên tục ít nhất nửa giờ mới dần biến mất.

Càng không xong chính là, loại cảm giác này càng ngày càng tăng, thời gian duy trì càng lúc càng dài, nơi không nên ngứa cũng bắt đầu ngứa, thân thể khô nóng khó nhin, đến cuối cùng ngay cả biện pháp tắm vòi sen nhiệt độ thấp cũng mất tác dụng.

Mỗi lần triệu chứng này phát tác, Lăng Lang đều hận không thể có cái gì hung hăng tiến vào xỏ xuyên mới tốt, vậy mà trong khoảng thời gian này Phong Hạo lại cố tình hóa thân thành quân tử khiêm nhường, ngay cả chạm cũng không chạm qua anh, có vài lần anh nhin không được muốn tự mình giải quyết, nhưng đều dừng lại ở thời khắc cuối cùng.

Ban ngày dục vọng của anh không chiếm được giải thoát, buổi tối sẽ khiến anh mộng xuân, trong mộng Phong Hạo đối anh làm đủ loại chuyện xấu hổ, đôi khi xung quanh còn có người xem, có máy quay, có ánh đèn loang loáng, buổi sáng sau khi tỉnh dậy đối mặt ga giường bị mình làm bẩn lại ngượng ngập vô cùng.

Phong Hạo đối với phản ứng dị thường của anh nhìn mà không thấy, ga giường dơ liền cầm đi giặt rồi phơi, ngay cả hỏi cũng không hỏi anh một câu, Phong Hạo không đề cập tới, Lăng Lang càng không có khả năng chủ động mở miệng yêu cầu.

Nhưng dục vọng luôn có thể chiến thắng lý trí, rốt cục có một ngày, Lăng Lang kìm nén không nổi nữa, lúc Phong Hạo đang đọc sách, ôm lấy chân hần cạo xát, thấy chủ nhân không phản đối, nhin không được lại cạo thêm vài cái.

Loại chuyện này có lần đầu tiên, liền sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, mỗi lần Phong Hạo đều không cự tuyệt, ngược lại dung túng vuốt đầu của anh. Có điều Lăng Lang dù sao vẫn là một người thực sĩ diện, cạo xát vài cái thấy Phong Hạo không có tiến thêm một bước phản ứng, chỉ đành vắng vẻ lui ra.

Lăng Lang thông thường không thể nào xem tiết mục giải trí, hôm nay lúc chuyển kênh, anh lại vô tình thấy buổi phỏng vấn Phong Hạo, trên TV Phong Hạo vừa lúc cùng người dẫn chương trình nói tới chủ đề súng vật.

“Thoạt nhìn Phong Hạo anh đối với phương diện súng vật này thật sự trất hiểu biết, vậy anh thì sao, bản thân anh có nuôi súng vật không?”

“Có, ” Phong Hạo cười trả lời, “Tôi nuôi một con chó lớn.”

Người chủ trì oa a một tiếng, “Là loại chó nào?”

“Chó săn hoàng kim.”

“Chính là loại chúng ta thường gọi là Kim Mao phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, loại chó này phi thường thông minh.”

Phong Hạo gật đầu, “Nếu xếp hạng chỉ số thông minh của chó, nó bài danh đệ tứ.” (xếp thứ tư)

“Hơn nữa thập phần dịu ngoan nhu thuận.”

“Kim Mao lúc một tuổi thường rất nghịch ngợm, nhưng khi qua thời kỳ ấu khuyển (là đã trưởng thành), chúng trở nên vô cùng nghe lời chủ nhân, cho nên phi thường phù hợp với những nhiệm vụ dành cho chó, ví dụ như làm chó dẫn đường.”

“Theo tôi thấy Kim Mao cũng không thích kêu cho lắm?”

“Tuyệt đại đa số chó Kim Mao đều rất an tĩnh, đôi khi thậm chí bị người ta hoài nghi nó không biết sủa.”

Người dẫn chương trình giơ ngón tay đếm, “Chó Kim Mao cũng có rất nhiều loại màu lông, theo tôi hiểu sơ thì có màu vàng nhạt, màu hoàng kim... hình như còn có màu đỏ?”

Cô một bên kể, Phong Hạo một bên gật đầu.

Người dẫn chương trình liệt kê xong, lại hỏi Phong Hạo, “Kim Mao của anh màu gì?”

Phong Hạo suy tư một chút, “Hắn là màu vàng thuần túy.”

Lăng Lang nghe đến đó theo bản năng sờ sờ tóc.

“Vậy nhất định nhìn đẹp lắm?”

Phong Hạo không chút nào khiêm tốn, “Phi thường xinh đẹp.”

“Nuôi chó nhất định rất thú vị đi, anh ngày thường bận rộn như vậy, có thời gian chăm sóc nó sao?”

“Dù có bận việc hơn nữa tôi cũng sẽ dành thời gian bồi nó, có điều gần đây nó ăn uống không tốt, rất là gầy.”

“Nga? Tại sao vậy?”

Phong Hạo cúi đầu nghĩ nghĩ, “Có thể là phát tình đi.”

Hắn buông mắt, tựa hồ nhớ lại hình ảnh gì đó thực ảm áp, phát ra mỉm cười từ nội tâm, “Gần đây luôn ôm chân của tôi cầu hoan, làm cho người ta thực khổ não mà.”

Buổi tối Lăng Lang lên giường liền không thành thật, dù sao Phong Hạo cũng đã ở trong TV nói mình phát tình, anh liền dứt khoát vò đã mẻ lại sứ khơi gợi ân ái, chui vào lòng Phong Hạo, trên người hắn cọ đến cọ đi, còn vươn đầu lưỡi liếm cổ cùng vành tai của hắn, ngứa đến khiến Phong Hạo bật cười.

Phong Hạo đề lại Lăng Lang không cho anh tiếp tục xằng bậy, hôn một cái trên trán anh, “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải quay phim lúc sáng sớm đó.”

Lăng Lang đang phấn khởi bị tạt nước lạnh, cảm giận xoay người sang chỗ khác, ghen một bụng khí .

Mình là tính lãnh đạm, đừng có đem người dạy dỗ thành tính cơ khát!

39. Chương 39: Hơ Khô Thở Tre*

* Hơ khô thở tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (hồi xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Quá trình quay phim chính thức tiến vào thời kỳ cuối, Lăng Lang trở nên càng ngày càng im lặng, tựa hồ cùng nhân vật anh đang diễn hoàn toàn dung nhập thành một thể, có khi vài ngày cũng không nói câu nào, hỉ, nộ, ái, ố (vui, giận, yêu, ghét) đã hoàn toàn không thể nhìn ra, khi anh lẳng lặng ngồi nơi đó, người thậm chí không có cảm giác có người này tồn tại.

Người đại diện gấp đến độ chà xát hai tay, trong phim Lăng Lang cũng vì thời gian dài không nói lời nào, cuối cùng thành chứng đánh mất ngôn ngữ, hẳn cũng không muốn Lăng Lang trong hiện thực lại diễn giả thành thật.

Hắn liều mạng theo sau Lăng Lang đang im lặng tìm đề tài nói chuyện, đem những mẫu chuyện ngắn trên mạng trích in thành tập, một chuyện tiếp một chuyện trông mong Lăng Lang sẽ nghe, nhưng đối phương hoàn toàn không có phản ứng.

“Nhìn tôi này, nói ‘A ——’ ” hắn đem phương pháp phục hồi chức năng ngôn ngữ xem trên TV cố gắng tiến hành khôi phục trị liệu cho Lăng Lang.

Lăng Lang yên lặng ngoảnh đầu đi, đối với biểu hiện thiếu năng trí tuệ của hắn không đành lòng nhìn thẳng.

“Hay là anh thử từ khác xem, ví dụ như là,” trợ lý nhún nhún vai, “Ba?”

Người đại diện lập tức trừng mắt cô, trợ lý vô tội nhìn trời huýt sáo.

“Đều là cái kịch bản lừa đảo này làm hại,” người đại diện căm giận nắm kịch bản ném trên mặt đất, “Sau này tôi nhất định phải để cậu ta nhận một vai nói thật nhiều, như là thiết xỉ đồng nha* Tiểu Linh Dương chẳng hạn,” trên đỉnh đầu hắn xuất hiện bóng đèn sáng ngời (ý nói ảnh có sáng kiến), “Luật sư, cô cảm thấy diễn luật sư thế nào? Luật sư lời thoại là nhiều nhất.”

*Thiết Xỉ Đồng Nha là biệt danh của Kỷ Hiểu Lam. Ông giữ chức tổng biên tập Tứ khố toàn thư, một công trình biên soạn sách nổi tiếng dưới thời Càn Long, chép 10.254 loại sách, gồm 172.860 quyển, cơ hồ thu nạp hết kinh sách văn học sử Trung Quốc thời vua Càn Long về trước. Phải điều động đến vài ngàn sĩ tử, học giả làm việc ròng rã 20 năm mới xong. Tiểu thuyết về ông là “Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam”, đã được dựng thành phim. Tác giả lấy biệt danh này gán cho Tiểu Linh Dương (aka Lăng Dương). Ai không biết cái bạn rõ linh lợi nói rõ nhiều này mời đọc truyện “Cám ơn em vẫn cười” của Dịch tỷ.

Trợ lý bưng cái hộp giữ ấm lại, “Vây anh cần phải cầu nguyện đến lúc đó Lăng Lang còn có thể nói ra lời.”

Cô đem hộp đưa cho Lăng Lang, “Đến, ăn canh.”

Người đại diện nhìn Lăng Lang đem canh uống hết một nửa, “Cô mỗi ngày cho Lăng Lang uống canh gì vậy?”

” Canh thiên ma óc heo.” (Thiên ma là tên một vị thuốc Đông y)

“Cô hù tôi?” Người đại diện bị cái tên này làm hoảng sợ.

Trợ lý đẩy cái kính mắt ‘có lẽ có’ trên sống mũi, tạo dáng trường phái nghiên cứu khoa học, “Tôi đã tra qua tư liệu, con người nếu thời gian dài không nói lời nào, sẽ dễ dẫn đến bệnh si ngốc người già, canh thiên ma óc heo, có thể lọc gan bổ não, rất hữu hiệu trong việc phòng ngừa bệnh trạng này.”

Người đại diện khoe miệng co giật.

Trợ lý đắc ý nói tiếp, “Tôi còn thêm vào rất nhiều dược liệu bổ thận tráng dương, như là nhân sâm, nhưng hươu, đông trùng hạ thảo (trùng mùa đông cỏ mùa hè?), và vân vân.”

Động tác ăn canh của Lăng Lang lập tức dừng lại.

Trợ lý còn đang dương dương tự đắc ca ngợi chính mình, “Một chén canh bổ, nhiều loại hiệu quả trị liệu, mình thật sự là thiên tài.”

Lăng Lang không nói được một lời đem canh buông xuống.

“Diễn viên vào vị trí!” Phó đạo diễn thông báo chuẩn bị.

Lăng Lang đi đến bên cửa sổ, tùy ý trời chiều phía sau cậu kéo một vệt bóng thật dài, thế nhưng bóng dáng này cũng bị bóng chân song cửa sổ đè bên dưới, tựa như cười nhạo Lăng Lang vĩnh viễn không thể thoát khỏi lòng bàn tay nó.

“ACTION!” Đạo diễn ra lệnh bắt đầu.

Phong Hạo đẩy cửa ra, sau đó cả người đều yên lặng bất động.

Lăng Lang chậm rãi xoay người lại, một đầu tóc vàng của cậu đã biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là một màu đen thuần túy, nổi bật lên sắc mặt tái nhợt dị thường, trên môi cũng không một điểm huyết sắc.

Bởi vì gầy, vành mắt cậu càng hãm sâu, đôi mắt có vẻ đặc biệt lớn, cứ như vậy không hề chớp một cái nhìn chăm chăm đối phương, Phong Hạo biểu tình có một thoáng hốt hoảng, như thể đã quên thân thể chính mình đang ở phương nào, trước mặt mình là ai.

“Người đang làm gì!” chờ đến khi ý thức được Lăng Lang vẫn là Lăng Lang đó, chỉ là nhuộm lại tóc, Phong Hạo sắc mặt trầm xuống nói.

Lăng Lang đi đến bên cạnh bàn, nhắc bút viết mấy chữ to trên giấy.

—— tôi như vậy có phải càng giống anh ta không?

Phong Hạo quay đầu rời đi, “Người xem tiểu thuyết quá nhiều rồi.”

Hắn không nhìn thấy, sau khi hắn rời đi, khóe miệng Lăng Lang thoáng gợi lên một nét cười châm chọc thần nhiên.

Ngày từng ngày trôi qua, Lăng Lang bỏ ăn cơm, Phong Hạo tìm cách buộc cậu ăn chút gì đó, cuối cùng thậm chí cưỡng ép trút vào, nhưng không được bao lâu cậu liền nôn ra, nôn đến hôn thiên ám địa. (trời đất tối tăm)

Bác sĩ chẩn đoán cậu mắc chứng biếng ăn, cậu bị mạnh mẽ cố định trên giường, dựa vào tiêm đường glu-cô duy trì sinh mệnh, Lăng Lang hiện giờ, ngoại trừ một hơi thở, không có gì khác biệt với một người chết.

Phong Hạo bắt đầu các loại giận chó đánh mèo, mỗi ngày đều có người vì Lăng Lang mà bị trừng phạt, bọn thuộc hạ vì vậy lo sợ bất an, trung tâm (lòng trung thành) đối với Phong Hạo dần dần dao động, người không đủ trung thành, thậm chí bắt đầu gạt Phong Hạo làm vài chuyện mờ ám. Phong Hạo loạn trong giấc ngoài cùng nhau phát tác, đủ loại phát sinh làm phiền hắn đến sứt đầu mẻ trán, dần dần có chút không rảnh bận tâm Lăng Lang, lực lượng canh phòng ở biệt thự hạ xuống mức thấp nhất.

Rốt cục có một ngày, Lăng Lang thừa lúc bảo tiêu lơ lửng, dùng hết tia khí lực cuối cùng trốn thoát, Phong Hạo nhận được thông tri nhanh chóng về tới, chặn đường Lăng Lang đang chạy trốn bên ngoài biệt thự.

Một bên là Phong Hạo, một bên là vách núi, dưới vách núi là biển rộng sóng lớn ngập trời.

Lăng Lang đã vào thế hũ nút, Phong Hạo từng bước một tới gần.

“Trở về,” Phong Hạo vẻ mặt âm trầm ra lệnh.

Lăng Lang lui về phía sau một bước.

“Ta kêu người trở về cho ta,” Phong Hạo nghiêm khắc lại lặp lại một lần.

Lăng Lang lại lui về sau thêm một bước, cậu đã đứng ở rìa vách núi, đá vụn dưới chân cậu lăn xuống, nháy mắt bị sóng biển cuốn biệt tăm.

Phong Hạo đứng lại bất động, nhưng Lăng Lang không dừng, cậu chậm rãi xoay người, hướng mặt về phía biển, hoa đã điêu linh, mùa xuân cũng sẽ không về nữa.

Phong Hạo trong lòng nổi lên dự cảm bất tường (không rõ), “Người muốn làm gì?”

Lăng Lang từng chút từng chút xoay đầu lại ——

“CUT!”

Không khí khẩn trương ở hiện trường nháy mắt bị phá hỏng, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào đạo diễn.

“Biểu cảm vừa rồi chưa được, không thể hiện được tâm lý trước khi lâm chung của một người, làm lại lần nữa đi, chuẩn bị bắt đầu, ACTION!”

Lăng Lang đứng ở vách đá hít sâu một hơi, thở ra, lại chậm rãi xoay đầu lại. Lần này, mọi người thấy trong mắt cậu nồng đậm hận ý, người trước mắt này, đã tước đoạt hết thảy của cậu—— thân thể cậu, tình cảm của cậu, anh em của cậu, vật cưng cậu yêu sủng, tự do của cậu... Bây giờ, hắn lại muốn đoạt đi sinh mệnh cậu, không có lý do gì cậu lại không hận hắn, cậu hận hắn đến thấu xương.

Mọi người ở đây đều cảm nhận được hận ý thật sâu trong lòng nhân vật, tâm tình bọn họ bị Lăng Lang cuốn hút, cả một đám người vẻ mặt đều ngưng trọng, chính là loại cảm giác này!

“CUT!” Đạo diễn lại một lần nữa cắt ngang.

“Nê không nên dùng ánh mắt này nhìn hắn, nê đối với hắn có hận không sai, nhưng cảm tình của nê là vì yêu mà sinh hận, dù về sau hắn làm nhiều việc quá phẫn đối với nê, nhưng nê vẫn yêu hắn như cũ! Tình yêu của nê là bị đè nén, nhưng không biến mất, vào thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, nê phải đem nó thể hiện ra, làm lại!”

Lăng Lang lần thứ ba quay đầu, lúc này, mọi người đều nhìn ra mâu thuẫn trong đáy mắt cậu, giữa những vướng mắc hai người đã đi qua, phân không rõ là yêu hay là hận, nhưng hận vẫn nhiều hơn, hai thứ tình cảm kịch liệt gắt gao đan vào nhau, không tìm thấy lối thoát.

Này ánh mắt khiến mọi người cảm nhận nội tâm mâu thuẫn giãy dụa của Lăng Lang, trước mắt họ như thoáng qua từng ngày từng đêm Lăng Lang chịu đủ dày vò trong băng trong lửa, thứ cậu coi như trân bảo rời xa cậu, mà kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này cũng là người mà cậu yêu nhất.

Dù không hề có một câu thoại, thống khổ từ đáy lòng Lăng Lang vẫn lan tràn đến mỗi góc ngách, không ai ở đây lại không động dung, thậm chí mũi bắt đầu lên men, chính là loại cảm giác này!

“NO NO NO, ” đạo diễn vẫn không vừa lòng, “Nê biểu hiện không tệ, nhưng qua cảm giác còn thiếu thiếu cái gì đó.”

“Nê biểu đạt cảm tình rất mãnh liệt, nhưng loại cảm giác này tuy mạnh mà chật hẹp, qua hi vọng thấy được một loại hiệu quả thực thoáng thực mở, nê hiểu hông?”

“Đạo diễn này người Nhận Bản hả,” trợ lý nhịn không được lên nôn trong lòng, “Tôi cảm thấy vừa rồi Lăng Lang đã phát huy rất tốt rồi, tôi thiếu chút cảm động đến rơi nước mắt này.”

“Đây chính là lý do vì sao người ta là đạo diễn, mà cô chỉ là tiểu trợ lý.” Người đại diện phun ngược lại cô.

“Cảnh quay cuối, tôi có thể lý giải vì sao đạo diễn muốn tận thiện tận mỹ (hoàn thiện hết mức đẹp hết cỡ), nhưng Lăng Lang cũng diễn rất đạt rồi, vừa muốn mãnh liệt lại muốn phóng khoáng, đây không phải ép người ta sao?”

“Cô phải tin tưởng, nếu ngay cả một chút khó khăn này Lăng Lang cũng không vượt qua được, cậu ta đã không làm Ảnh đế.” người đại diện kiên định nói.

Lăng Lang nhìn trời, đạo diễn còn đang giúp anh nhập diễn, “Suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút, hắn đã làm gì đối với nê, nê đối hắn là dạng tâm tình gì, một lần cuối cùng, nê muốn cáo biệt hắn như thế nào? Nê hi vọng hắn có thể nhớ kỹ nê? Hay là quên nê? Nê...”

Phong Hạo đi tới, “Tôi nghĩ tôi đại khái có thể hiểu được ý của đạo diễn.”

Hai người đồng thời nhìn về phía hắn, “Tôi đoán có lẽ đạo diễn muốn nói, anh yêu tôi, anh hận tôi, anh trút hết tất cả những tình cảm mãnh liệt nhất lên người tôi, nhưng chuyện này đều đã là quá khứ. Anh lập tức sẽ chết, tình cảm nóng cháy bao nhiêu đều sẽ hóa thành hư ảo, những chấp nhất không thể bỏ được của anh, một khắc sau cùng rốt cục có thể buông, anh tựa như đã đến cánh cửa cuối cùng của nhân sinh từ túng, tiến một bước về phía trước, trời cao biển rộng.”

Đạo diễn vỗ tay một cái: “Chính là ý này!”

Lăng Lang hiểu rõ ý hẩn, tựa hồ minh bạch điều gì.

Camera lại một lần nữa khởi động, trước mắt bao nhiêu người, đứng bên vách núi, Lăng Lang thông thả quay đầu lại, cái thoáng nhìn cuối cùng của cậu trong đời, gió biển cuộn cuộn bay góc áo trắng như tuyết, mái tóc đen cũng bị gió thổi làm hỗn độn.

Lăng Lang nhìn Phong Hạo, người đàn ông mà cậu đã từng, thậm chí hiện giờ, không lúc nào không yêu sâu đậm.

Từ lúc đầu hẩn cứu cậu trong kho hàng, đến khi đem cậu mang về nhà, ôn nhu ôm cậu, lừa gạt cậu, cầm tù cậu, hủy diệt cậu... Chuyện cũ rõ ràng hiện lên trong lòng, tất cả những tốt đẹp, những hồi ức không thể quên, tựa như ngọn đèn lao đến trước mắt cậu.

Cậu nhìn thấy cả cuộc đời mình, lại bình tĩnh như đang nhìn chuyện xưa của một người nào khác.

Lăng Lang lẳng lặng dừng mắt nơi Phong Hạo, nhưng suy nghĩ đã bay xa ngoài ngàn dặm.

Anh không còn phân rõ là đang diễn hay là hiện thực, như thể một giây sau đã phải cùng đối phương rời xa nhau.

Nếu mình chết đi như vậy, mình sẽ tiếc nuối điều gì đây?

Lăng Lang nghĩ, có lẽ tiếc nuối lớn nhất, là bản thân còn là một xử nam.

Khi anh sinh ra ý nghĩ này, trong ánh mắt yêu say đắm quăng đến Phong Hạo có thêm vài phần hận ý.

Tôi sắp tìm cái chết rồi, mà cậu còn chưa có ăn nằm với tôi đâu.

Có điều sau này cậu cũng không còn cơ hội thương tôi nữa. Nghĩ đến đây, Lăng Lang mỉm cười, xoay người nhảy xuống vách núi.

40. Chương 40: Diễn Viên

Cuối cùng ba tháng quay phim đã kết thúc, đoàn phim long trọng tổ chức lễ bế mạc, Lăng Lang người vô cùng hiếm khi tham gia loại hoạt động này, dù tham gia cũng chỉ xuất hiện cho có mặt rồi về, lần này khó được lưu lại dự tiệc.

Nhà sản xuất “thần long kiến thủ bất kiến vĩ*” trong truyền thuyết cũng tham dự, lên bục nói vài câu hay ho mở màn, vô cùng cảm ơn đạo diễn, cảm ơn diễn viên, cảm ơn nhân viên công tác đoàn làm phim, chúc bộ phim phòng vé bội thu vân vân.

*Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, chỉ những người hành tung bí ẩn

Lăng Lang nhìn người đang phát biểu trên bục có gương mặt quá giống Phong Hạo nhưng lại mang đến cảm giác hoàn toàn bất đồng, nội tâm cảm khái tính cách và khí chất tạo ra ảnh hưởng đến vẻ ngoài của một người lớn đến thế nào.

“Nhìn gì đó?” Phong Hạo đi đến bên cạnh anh thì thào nói.

Lăng Lang dùng tầm mắt trả lời hẩn.

Phong Hạo cũng nhìn qua, “Anh có thấy tôi giống anh trai tôi không?”

Lăng Lang lắc đầu.

“Tôi từng nghe qua một câu nói rất thú vị,” Phong Hạo nhấp môi một chút rượu, “Một gia đình nếu có hai người con trai, tính cách tuyệt đối sẽ hoàn toàn trái ngược, dù là song sinh cũng thế.”

Lăng Lang lần đầu nghe loại lý luận kiểu này, cảm thấy thực mới mẻ, đáng tiếc anh không có anh em để thử nghiệm cách nói này.

Trong đám người vang lên tiếng vỗ tay, Phong anh đã phát biểu xong, gật đầu với đám đông tỏ ý kết thúc, lập tức hướng về phía hai người, trên đường đi lấy hai ly rượu từ khay của phục vụ sinh, đưa một ly cho Lăng Lang.

“Chúc mừng, ” hân hướng Lăng Lang nâng ly, “Diễn xuất của cậu thực tuyệt vời.”

Lăng Lang hoang mang, “Anh nhanh vậy đã xem xong rồi?”

“Không có, tôi chỉ khách sáo thôi.”

Lăng Lang: “...”

Hai người nhấp một hớp rượu tượng trưng, khách sáo theo lệ thế là xong.

“Đi theo anh, ” đối với em trai mình, Phong anh ngay cả khách sáo cũng lược bỏ.

Phong Hạo lặng lẽ néo lòng bàn tay Lăng Lang, “Chờ tôi.”

Lăng Lang kỳ thật rất muốn về, nhưng Phong Hạo nói như vậy, anh cũng chỉ đành nán lại.

Đạo diễn Tây Dương trước sau như một nhiệt tình bỏ nhào qua, đương nhiên vẫn là nhào vào không khí.

“Tiểu Lang Lang, quay xong bộ này, qua phải về nước, không biết phải chờ tới khi nào mới gặp lại, nê còn không uống với qua một ly.” Hân ủy khuất chọt chọt đầu ngón tay vào nhau.

Lăng Lang thấy thế, đành phải cùng hân chạm ly.

Đạo diễn dong dài nửa ngày mới đi, diễn viên thủ vai lão đối thủ cũng tới .

“Người trẻ tuổi, tiền đồ vô hạn, ” lão đối thủ nói ngắn gọn.

Dựa theo vai vế, theo lẽ Lăng Lang nên chủ động đi kính (mời rượu) đối phương, giờ đối phương lại mời anh trước, đã là cho Lăng Lang mặt mũi rất lớn, Lăng Lang càng không thể từ chối hảo ý của hân, thuận theo uống hết thứ trong ly.

Em trai cũng tới, còn rất chăm sóc mà mang thêm một ly rượu đưa cho Lăng Lang: “Tiền bối, rất cảm ơn anh chỉ bảo tôi lúc diễn, càng cảm ơn anh lúc nguy cấp đã cứu tôi, tôi mời anh một ly.”

Cậu ngựa đầu uống một hơi cạn sạch, Lăng Lang thoái thác không được, cũng nhấp một hớp.

“Từ nay về sau anh chính là thần tượng của tôi, tôi sẽ hướng về anh không ngừng nỗ lực, cũng xin tiền bối tiếp tục cố lên!” Em trai cung kính bái anh một cái.

Loại chuyện này nếu đã có lần thứ hai, sẽ có lần ba lần bốn, những người vây xem thấy Lăng Lang không cự tuyệt mấy người trước, đều có thêm can đảm, sôi nổi tiến lên mời rượu Lăng Lang, có người Lăng Lang còn miễn cưỡng nhận ra, có người anh một chút ấn tượng cũng không có.

Nếu là cách đây mấy tháng, Lăng Lang cơ bản sẽ không để ý, nhưng đoàn phim này cho anh hiểu đầy đủ cái gì gọi là tinh thần ý chí kiên cường, nhận một lần rồi, sẽ không được phép không nhận lần hai, cứ tiếp tục như thế, toàn bộ đoàn phim đều lên lần lượt kính rượu Băng sơn Ảnh để ngày thường khó mà thân cận này.

Kỳ thực tửu lượng Lăng Lang rất bình thường, có điều trước giờ không ai cho anh cơ hội nghiệm chứng. Rượu vào vài ly, trước mắt anh cũng bắt đầu lơ mơ, lý trí bảo anh nên ăn vài thứ gì đó để lót dạ, nhưng hai tháng ăn kiêng khiến anh mất đi ham muốn với thức ăn.

Phong Hạo vẫn chưa trở lại, Lăng Lang bị bao vây, có muốn chuồn đi cũng không xong, anh nhìn biểu tình nóng lòng muốn thử trên mặt mọi người, không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Trong khi Lăng Lang đang bị mọi người thay nhau mời rượu thì Phong Hạo trong phòng khách sạn nhận lấy từ anh trai một viên thuốc màu trắng được niêm phong trong một cái túi trong suốt.

Phong Hạo mở túi đưa viên thuốc lên mũi ngửi một chút, mặt liền biến sắc.

“Tìm thấy trong túi một bồi bàn trà trộn vào.” Phong anh tựa tay lên cạnh bàn, “Hắn thật đúng là không được thì không bỏ cuộc, chỉ nội trong tháng này nếu không phải anh thay cậu kiểm tra, tiểu sủng vật của cậu đã chết ít nhất ba lượt rồi.”

Phong Hạo vẽ mặt âm trầm cất viên thuốc lại vào túi, “Tìm được người chưa?”

Phong anh hất mặt về phía xấp tài liệu trên bàn, Phong Hạo cầm lên lật từng trang xem, càng xem hàn ý dưới đáy mắt càng dày đặc.

“Mười năm trước không trừ khử hắn, thật không ngờ mười năm sau hắn lại có thể trốn ở nước ngoài đến phong sinh thủy khởi*.” Phong anh tùy tay cầm một tờ, “Hơn nữa còn có xã hội đen chống lưng, cái này càng khó giải quyết, anh xem cậu làm thế nào đây.”

*Gió nổi nước lên, tiếng Việt nghĩa tương tự “làm mưa làm gió”.

Phong Hạo ném xấp tư liệu lên bàn, “Khó hơn nữa cũng phải làm, em không thể dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy.”

“Hắn chính là bị một đập hủy đi một nửa tôn nghiêm nam nhân, thù này chưa trả được hắn tuyệt đối không bỏ ý đồ,” Phong anh chắc chắn hai tiếng, “Người nào đó xuống tay cũng quá ngoan (ngoan độc, tàn nhẫn), anh thật sự cảm thấy lo lắng thay cho cậu.”

“Việc này không cần nhọc anh phí tâm.”

“Còn nữa, tầng bảo vệ của anh cũng không thể cam đoan vạn vô nhất thất (không có sơ hở), nếu cậu sợ chuyện phát sinh ngoài ý muốn, cách tốt nhất là đem sủng vật của cậu nhốt vào lồng sắt, đương nhiên tạm thời vẫn chưa cần.”

Phong anh giả hoạt cười cười, “Anh vừa tạo cho lão ta chút phiền toái nho nhỏ, phỏng chừng sẽ có một đoạn thời gian không rảnh mà ngắm nghía bên này,” hắn dò xét, “Thế nào, có phải anh đối với cậu rất săn sóc không? Lại ký khế bán mình thêm ba năm đi.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ,” Phong Hạo một hơi từ chối, Phong anh tiếc hận nhún nhún vai.

“Đi rồi,” Hắn bước nhanh ra ngoài, “Chúc cậu ở giới giải trí chơi đùa vui vẻ.”

Khi Phong Hạo trở lại sảnh, Lăng Lang chỉ còn năm phần thanh tỉnh, ngay cả đứng thẳng không nhúc nhích cũng lộ vẻ miễn cưỡng. Phong Hạo vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Lăng Lang lúc say, mắt anh như hoa đào, sắc mặt ửng hồng, đầu mày cuối mắt đều hiển lộ phong tình vạn chủng, tựa hồ đem một mặt không muốn người biết trong tính cách đều thể hiện ra.

Phong Hạo đi tới, thái độ rõ ràng không thân thiện như trước, người chung quanh đương nhiên phát giác, sợ bị trách tội, nhanh chóng lập tức giải tán.

Lăng Lang nhìn thấy Phong Hạo, chỉ cho là hắn cũng tới mời rượu mình, theo phản xạ muốn nâng ly, bị Phong Hạo một phen chặn lại miệng ly, kéo cánh tay anh dắt ra ngoài.

Lăng Lang lên xe ngược lại thực an tĩnh, một đường nhắm mắt không lên tiếng, hô hấp đều như đang ngủ say.

Đến nhà, Phong Hạo dìu anh vào cửa, cửa vừa đóng, Lăng Lang đã xoay lại, hai cánh tay thuận thể quần lên cổ Phong Hạo.

“Anh say rồi.” Phong Hạo nói với Lăng Lang rõ ràng đang câu dẫn mình. ?

“Tôi không say.” Lăng Lang tựa vào cổ hắn tỉnh tề người.

“Anh say rồi tựa như thay đổi thành người khác, hay là, đây mới là bản tính của anh?”

Lăng Lang dường như có chút bất mãn, “Đã nói tôi không có say.”

Phong Hạo đỡ lấy bả vai Lăng Lang, đẩy anh ra xa mình một chút.

“Nhìn tôi, tôi là ai?”

Lăng Lang nâng lên đôi mắt phủ sương mù nhìn nhìn, “Chủ nhân của tôi.”

Phong Hạo mỉm cười, “Xem ra còn chưa say quá mức.”

Lăng Lang nhìn phía Phong Hạo, trong ánh mắt tràn ngập ai oán, “Chủ nhân, ngài vì cái gì không chịu thưởng tôi?”

Phong Hạo nhin không được cười ra tiếng, “Tôi thu hồi lời tôi vừa nói.”

Lăng Lang lại dán qua ma sát lên hạ thân Phong Hạo như cầu hoan, kỳ thật anh không phải say đến mức hồ đồ, trong đầu vẫn biết mình đang làm gì, nhưng tác dụng của cồn khiến anh can đảm làm việc mà ngày thường muốn nhưng không dám làm, có lẽ đúng như Phong Hạo đã nói, đây mới là bản tính của anh.

Phong Hạo nâng cằm anh, “Nếu tôi thừa dịp anh uống say mà thưởng anh, chờ khi anh tỉnh sẽ trách tôi.”

Lăng Lang sóng mắt lưu chuyển, “Nếu tôi uống rượu mà cậu cũng không biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tôi tỉnh lại mới có thể trách cậu.”

Phong Hạo ha ha nở nụ cười, Lăng Lang hoảng hốt cảm giác thấy khí tràng toàn thân hần đều biết chuyển, hần liếc mắt kiêu ngạo nhìn xuống anh, ánh mắt lạnh băng, “Đối với anh, tôi còn cần phải lợi dụng lúc người gặp khó khăn sao? Chẳng lẽ không phải tôi ngoắc ngoắc ngón tay, anh sẽ ngoan ngoãn cỡi hết năm tháng...”

Vài chữ cuối hần dán sát vào tai Lăng Lang mà nói, nhiệt khí phun bên tai Lăng Lang, anh nghe xong lời hần, ánh mắt khó có thể tin trọn to, cả người cũng bắt đầu không thể khống chế phát run.

Phong Hạo tựa hồ đoán được anh sẽ có phản ứng như thế, hần một lần nữa thẳng người, mấp máy môi, không tiếng động phun ra hai chữ.

Lăng Lang thế mà lại nhìn hiểu, anh thống khổ nhắm mắt, lửa dục trong cơ thể trong nháy mắt bị châm lên, anh khiêu khích nửa ngày Phong Hạo vẫn bất vi sở động, Phong Hạo chỉ một câu liền khiến anh dục hỏa đốt người, khó mà tự chế.

“Mới kích thích thế này đã không chịu nổi rồi?” Phong Hạo ve vuốt cổ anh, “Theo tôi thấy, anh còn rất xa mới đạt đến trình độ có thể để tôi sử dụng.”

Hần sờ lên hai má Lăng Lang, ngón cái ma sát đôi môi vì sung huyết mà có vẻ phá lệ hồng nhuận,” Bất quá tôi cũng không phải là không thể cho anh cơ hội, muốn tôi thưởng anh, liền dùng hành động thực tế của anh đến tranh thủ đi.”

Không đợi Lăng Lang phản ứng, Phong Hạo chế trụ cổ tay của anh bước đi, động tác cơ hồ có chút thô bạo, Lăng Lang vốn đã uống rượu bước chân không vững, lão đảo bị hần lôi đi.

Phong Hạo kéo Lăng Lang đến trước một cánh cửa chưa bao giờ được mở ra, Lăng Lang khẩn trương nuốt nước miếng, anh nghĩ gian này hẳn là nơi Phong Hạo điều giáo (dạy dỗ), thậm chí đều chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với hình cụ.

Cửa mở, bên trong tối đen một mảnh, Phong Hạo vung tay ném Lăng Lang vào, anh còn chưa kịp thích ứng bóng tối trong phòng, đã bị một luồng sáng mạnh mẽ rơi vào mắt, Lăng Lang theo bản năng giơ tay che mắt lại.

Một lát sau, Lăng Lang mới chậm rãi buông tay, mọi thứ trước mắt khiến anh kinh ngạc đến không đóng miệng lại được — trong phòng căn bản không phải như anh tưởng tượng, không có hình giá, không có ngựa gỗ, không có roi da, có chăng là những thứ anh vô cùng quen thuộc— camera, đèn bốn bóng*, tấm hắt sáng(còn gọi tấm phản quang)... Phòng này căn bản chính là một studio chụp ảnh mini.

Phong Hạo đem những ngọn đèn quây quanh Lăng Lang từng cái từng cái bật lên, dưới ánh sáng không ngừng trung hòa, bóng Lăng Lang hoàn toàn biến mất dưới chân**, tiếp theo đó máy ảnh cũng lục tục khởi động, hai cái máy đặt vuông góc với nhau, Lăng Lang theo bản năng chuyển má đến chính diện, việc này cơ hồ đã là bản năng nghề nghiệp của anh.

“Anh quả nhiên là một diễn viên đủ tư cách.” Phong Hạo khen ngợi, trong thanh âm lại không hề có ôn nhu ngày thường, mà băng lãnh vô tình, “Chỉ là tôi không biết anh có được xem là một diễn viên ưu tú hay không.”

“Một diễn viên ưu tú chân chính, có thể không chế bất luận đề tài gì,” Phong Hạo đứng phía sau camera, “Chúng ta không ngại thử xem, bắt đầu từ phim người lớn (aka AV).”

Môi hắn khê mở, ngữ khí bình tĩnh nhưng không cho phép kháng cự, “Cởi.”

41. Chương 41: - Ảnh Đế

Dục vọng của Lăng Lang đã hoàn toàn bị đánh thức, không cần nhìn anh cũng biết mặt mình nhất định đỏ vô cùng, mà đó cũng không hoàn toàn vì tác dụng của cồn. Anh sờ lên nút âu phục, lại vì tay run mà nửa ngày cũng không mở được cái nào.

“Cắt.” Phong Hạo vô cùng sát phong cảnh kêu ngừng, “Anh cho là anh đang quay cái gì đây, phim phóng sự sao?”

Tay Lăng Lang cứng lại trước ngực không biết phải làm sao.

“Chuyển lại đây, mặt hướng ống kính.”

Lăng Lang gian nan xoay góc ba mươi độ, cùng máy quay mặt đối mặt. Mặc dù là diễn viên, cũng rất ít khi trực diện camera như vậy, phàm là lúc sử dụng đến thủ pháp quay này, nếu không phải một đoạn diễn nội tâm, thì chính là muốn cùng người xem sinh ra tương tác, Lăng Lang gần như đã nhìn thấy, giờ phút này có vô số người xuyên thấu qua màn ảnh, đang quan sát nhất cử nhất động của anh.

Anh lại nuốt nước miếng, rõ ràng còn chưa chính thức bắt đầu, ngực đã không khống chế nổi lên xuống phập phồng, dùng một tay đã không thể hoàn thành loại động tác tinh tế giải khai cúc áo này, không thể không đem tay kia cùng dùng tới, nửa ngày mới cởi bỏ được một cái.

Phong Hạo rất hài lòng, “Bảo trì tốc độ này.”

Tay Lăng Lang lại dời đến một nút khác, lần này dùng thời gian còn lâu hơn cái vừa rồi, âu phục Lăng Lang bị cởi ra ném qua một bên, tiếp đó lại vội vàng nới lỏng cravat, tựa như phải làm vậy anh mới có thể hít thở.

Cravat bị giải khai một phần ba, lông lẻo treo trên cổ, cúc áo trên cùng áo sơ mi cũng bị giải khai, từ cằm dục đến dâm đang chỉ còn cách một bước, Lăng Lang lúc này so với vừa rồi, khí chất cả người đều khác biệt rất lớn.

Phong Hạo luôn luôn im lặng bỗng lên tiếng, “Cúc thứ hai áo sơ mi, ngậm nó.”

Lăng Lang làm theo lời hắn, sau khi cởi bỏ cúc áo thứ hai thì đưa đến bên môi hôn xuống, sau đó nhẹ nhàng ma sát, vươn đầu lưỡi tinh tế liếm, ánh mắt anh từ đầu đến cuối đều nhìn thẳng ống kính, dốc hết diễn kỹ lấy lòng người xem đối diện.

Anh ngậm một nửa cái cúc áo ở miệng, hơi hơi ngưỡng đầu, bắt đầu cởi một cúc khác. Rốt cục cái cúc áo thứ ba cũng bị cởi bỏ, Lăng Lang đưa tay luồn vào vạt áo, cách một lớp y phục có thể nhìn thấy anh đang vuốt ve lồng ngực của mình.

Một đạo ánh đèn flash nhá lên, Lăng Lang lúc này mới phát hiện không biết từ bao giờ trong tay Phong Hạo đã có thêm một cái máy ảnh, đứng đối diện anh chụp hình. Anh có chút khấn trương, nhưng lại càng hưng phấn, thanh âm shutter ở bên tai lách tách rung động, mỗi một đạo cường quang đều muốn ghi lại tư thế dâm mỹ của anh giờ phút này.

Phong Hạo hơi dời phương vị, Lăng Lang nhả răng ra, tầm mắt đuổi theo ống kính của hắn, đến khi cả đầu chéch về bên phải, anh chậm rãi kéo áo sơ mi ra, lộ ra nửa đầu vai, xương quai xanh tinh xảo bên dưới cổ

tay như ẩn như hiện. Anh ngẩng đầu, phô diễn toàn bộ đường cong tối mê người ở cổ trước màn ảnh, hầu kết nhẹ nhàng trượt lên xuống, tựa như ám chỉ giờ phút này anh có bao nhiêu cơ khát.

Càng ngày càng nhiều cúc áo bị giải khai từng cái, hai tay Lăng Lang từ hai bên thân thể chậm rãi trượt đến giữa ngực, sau một khắc giao nhau, một tay chuyển dời đến bả vai, tay còn lại trượt xuống ôm lấy eo, dừng lại nơi này một lát, sau đó hai tay đồng thời đi xuống đan chéo tại cổ hạ, mỗi một động tác đều tràn ngập vẻ đẹp âm tính mềm dẻo, lại ngừng kết khí tức dương cương của giống đực, hai điểm tràn ngập hấp dẫn trước ngực khi thì lộ ra, lúc thì che lại, dục cự hoàn nghênh*, dục thuyết hoàn hưu**.

*Dục cự hoàn nghênh: Tuy trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn phục tùng, không dám phản kháng

**Dục thuyết hoàn hưu: Muốn nói lại thôi

Lăng Lang giơ tay lên, áo sơ mi trắng nhẹ nhàng đáp xuống trên đất, nửa thân trên hoàn toàn lộ trong không khí, đầu vú hồng nâu vì hưng phấn mà trở nên cứng rắn vểnh cao, một tay anh nắm lấy cravat nâng giữa không trung, đáy mắt vừa rồi quyến rũ xinh đẹp thoát cái trở nên trống rỗng, thay vào đó là phản nghịch cùng lãnh khốc.

Cravat từ trên cổ đã chuyển dời đến cổ tay, hai tay anh giơ lên cao, cổ tay bị cravat trói buộc vào nhau, anh vẫn như cũ nhìn thẳng ống kính, trên mặt tràn ngập không khuất phục cùng địch ý.

Lăng Lang lúc này, từ đầu đến chân đều tản ra một loại vẻ đẹp cường chế, nhất cử nhất động đều có thể gọi lên thú tính của những người đứng xem, khiến người ta vừa nhìn liền nhịn không được muốn nghiền nát toàn bộ vẻ phóng túng không bó buộc trong mắt anh, hung hăng giẫm nát chà đạp dưới chân, dốc hết sức phá hủy nhân cách của anh, để anh hoàn toàn biến thành nô lệ của mình.

Không khí ở hiện trường đột nhiên thay đổi, Lăng Lang xoay người sang chỗ khác, hiện ra thất lưng trũng sâu mê người, nhìn qua màn ảnh không cách nào nắm bắt động tác của anh, chính là như vậy mới càng thêm chọc người mơ màng.

Quần tây lẫn quần lót đồng thời bị cởi ra từng chút, đến khi khe mông như có như không lộ ra một đoạn, thể rơi xuống của quần lót đã dừng lại, quần tây lại lập tức chảy xuống tới bên chân.

Lăng Lang hướng ra xa ống kính, chậm rãi nâng lên chân phải, lui về sau một bước, lại theo cùng cách thức bước ra chân trái, chân anh mỗi lần nâng lên hạ xuống đều tiến hành thực thông thả mà lại hữu lực, để cho từng đường nét cơ thể nguyên vẹn bày ra trước màn ảnh.

Anh cúi người, cố ý giữ nguyên tư thế đó dừng trong chốc lát, mới nhặt quần trên mặt đất ném qua một bên, rốt cục trên người anh đã cởi hết chỉ còn lại chiếc quần lót cuối cùng, quần lót màu sắc thuần trắng bó sát người hoàn mỹ buộc quanh đường nét cái mông xinh đẹp, hơi hé lộ cảnh xuân ngẫu nhiên hiện ra nơi khe đùi, ánh đèn ập ập màu da cam càng đem không khí ái muội ở hiện trường tô đậm đến đỉnh điểm.

Lăng Lang yên lặng bất động, tựa hồ đối với chuyện sắp phát sinh nảy sinh lo âu, Phong Hạo không cho phép anh có càng nhiều thời gian tự hỏi, nghiêm khắc ra lệnh, “Tiếp tục.”

Lăng Lang lại một lần nữa xoay người lại, đối mặt màn ảnh, thẳng tắp quỳ xuống.

Chân anh gấp lại, mũi chân chạm đất, hai đầu gối mở thật rộng, tính khí được vây trong quần đã sớm cương, tựa hồ có thể phá tan lớp vải dệt trói buộc mà hiện thân rõ như ban ngày bất cứ lúc nào.

Lăng Lang ngửa thân thể về sau, tay phải chống trên đất, tay trái phủ lên khối gồ lên kia, cách lớp quần lót vỗ về chơi đùa, hô hấp anh rõ ràng ngày càng gấp rút, môi hơi hơi hé mở, ánh mắt trở nên mê ly, hàng mi tinh mịn tựa như bàn chải hơi run rẩy, trong mắt dần tụ hơi nước.

Đùa bỡn thân thể chính mình như thế trong chốc lát, tay phải anh cũng không chịu yếu thế chuyển dời đến trước ngực, hai ngón tay bóp chặt đầu vú, xoa nắn chuyển động, khiến phần đỉnh vốn đã cứng rắn bị chà đạp càng thêm vểnh cao.

Sờ xong bên này, anh lại chuyển đến bên kia, tay trái cũng bắt tri bắt giác tiến vào trong quần lót, vuốt ve nơi không thể nhìn đến, gọi lên suy nghĩ xa xôi vô hạn trong tâm người.

Tay Lăng Lang từ trong quần lót lui ra, kéo ra một sợi tơ trong suốt thật dài, anh đưa ngón tay ngậm vào miệng mút lấy, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng say mê.

“Cối.” Phong Hạo một lần nữa ra lệnh, Lăng Lang cắn răng một cái, cái quần lót cuối cùng cũng rời đi thân thể, giờ phút này anh cả người trần trụi quỳ gối trước ông kính, hạ thân đã tấy lông không hề che lấp, nhìn một cái không sót chút gì.

Thanh âm shutter vẫn vang lên không hề gián đoạn, Lăng Lang chỉ yên lặng không nhúc nhích, vẫn cảm nhận được hưng phấn trước nay chưa từng có, Phong Hạo đem máy ảnh đến bên cạnh anh, chụp cận cảnh đặc tả nơi tư mật, Lăng Lang thậm chí đẩy đưa khó hạ về phía trước, để hân có thể chụp rõ hơn.

Tay anh cầm lấy hạ thể, một lên một xuống, từ chậm tới nhanh bộ lộng. Một vật gì đó được đưa đến bên miệng anh, không ngờ là microphone thu âm, thanh âm Lăng Lang dần vang lên trong không gian nhỏ hẹp, một tiếng lại một tiếng, từ ngắn ngủi đến ngâm dài, tiếng rên rỉ kia thật tiêu hồn, khiến người ta chỉ nghe thôi đã rã rời xương cốt.

“Ngừng!” Phong Hạo cắt đứt khoái cảm của Lăng Lang, dù trăm lần không tình nguyện, Lăng Lang vẫn bắt buộc chính mình dừng lại.

Chỉ thấy Phong Hạo mở ra ngăn tủ âm tường, một loạt đồ dùng cho người lớn bày chỉnh tề, từ cái khiêu dẫn nhỏ nhất, đến gậy mát-xa to bằng cánh tay trẻ con, trên thân gậy còn có nhiều điểm gồ lên, Lăng Lang nhìn mà hoa cả mắt.

“Một loạt này vừa lúc là mười cái.” Phong Hạo đếm, “Giờ anh có thể nói ra số điện thoại kế tiếp của mình.”

Lăng Lang nheo lại mắt, giống như đang cố gắng nhớ lại số tiếp theo trong dãy số điện thoại của mình, đầu óc anh không còn thanh tỉnh như ngày thường, mất một chút thời gian mới giải quyết được vấn đề vốn đơn giản này.

Hắn là 6 đi, Lăng Lang đếm từ bên trái qua, một, hai, ba, bốn, năm, cái thứ sáu là một gậy mát-xa điểm G*, thân gậy to bằng ngón tay, đầu hơi gấp khúc, anh nhẹ nhàng thử ra, may là nhìn không quá dọa người.

*điểm G là điểm nhạy cảm, viết tắt tên của vị bác sĩ tìm ra điểm này, Grafenberg

“Là 6.” Anh trả lời câu hỏi của Phong Hạo.

Phong Hạo gật gật đầu, phác tay, “Từ bên trong chọn sáu cái.”

Lăng Lang trợn tròn mắt.

Anh cân nhắc nhiều lần, cuối cùng chọn ra sáu cái nhìn có vẻ ôn hòa nhất, tất nhiên không có cái gậy mat-xa lớn có điểm gồ lên trong số đó.

“Chọn xong chưa?” Phong Hạo xác nhận lại với anh.

Lăng Lang gật đầu.

“Mấy cái anh vừa chọn, không dùng đến.”

Anh trở mắt nhìn Phong Hạo đem mấy thứ mình lấy ra che lại, mỗi cái còn lại trước mắt đều khiến anh kinh hồn táng đảm, có một cái anh thậm chí còn không biết cách dùng.

Phong Hạo cầm lấy cái bình nhỏ đầu tiên, “Tôi rất hiếu kỳ anh vì sao không chọn cái này, vì không biết bên trong đựng cái gì?”

Cái chai đó ngược lại mỗi ngày Lăng Lang đều thấy, đúng là loại thuốc Phong Hạo đưa anh, nhưng trực giác nói cho Lăng Lang biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

“Đây là loại mạnh của bình thuốc anh thường sử dụng, bình thứ hai anh dùng chứa một phần thứ này, bình hiện tại đang dùng chứa hai phần, còn bình này,” Phong Hạo đem cái bình đặt trước mặt anh, “Là nguyên chất.”

Lăng Lang do dự nhìn cái bình trước mắt một lát, vẫn là đưa tay cầm, nhổ ra hai giọt lên đầu ngón tay, sau đó bôi đều lên hậu huyệt của mình, thông thả mat-xa đến khi chất lỏng hoàn toàn bị hấp thu.

Thuốc lần này hiệu lực không chậm chạp như ngày thường, thân mình Lăng Lang oanh một cái như bị châm lửa, lồi vào vừa ngứa vừa tê, toàn thân lại càng tê dại khó nhin.

“Cảm giác thế nào?” Phong Hạo biết rõ còn cố hỏi.

Lăng Lang bị thiêu đốt trong dục hỏa, thanh âm Phong Hạo nghe như cách một tầng giấy bóng.

Một trận tiếng máy móc chuyển động vang lên kịch liệt, Phong Hạo mở công tắc của đạo cụ thứ hai, Lăng Lang hoàn toàn không thể gọi tên nó, đỉnh của nó là một nửa khối cầu, vô luận là bán kính khối cầu hay tần suất chấn động đều làm Lăng Lang không rét mà run, thậm chí phải nối vào nguồn điện, ngay cả pin cũng không thể gánh vác được công suất của nó.

“Yên tâm, vật này không phải đặt vào phía sau anh.” Phong Hạo nói xong, vật trong tay đã đặt đến trước ngực Lăng Lang, Lăng Lang thét một tiếng kinh hãi, bộ phận mỏng manh non nớt không thể thừa nhận đối đãi thô bạo như thế, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đầu vú đã bị ma sát đến đỏ bừng một mảnh.

Lăng Lang theo bản năng né tránh, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Phong Hạo từng chút từng chút về lại chỗ cũ, anh nghĩ loại tra tấn này sẽ kéo dài thật lâu, nhưng không ngờ rất nhanh sau đối phương liền tắt công tắc.

“Anh khấn trương cái gì, vật này vốn không thể sử dụng thời gian dài, sức bật quá mạnh mẽ, độ bền dĩ nhiên theo không kịp, thật là chẳng có ý vị gì*.” Phong Hạo ghét bỏ ném nó qua một bên, Lăng Lang thở phào một hơi.

*QT là “kê lặc”, tức là “gân gà”, chỉ những sự việc / sự vật không có ý vị gì sâu xa.

Khẩn trương vừa rồi khiến anh tạm thời xem nhẹ sự khác thường của thân thể, hiện tại trầm tĩnh lại, tác dụng của thuốc phi thiên cái địa đánh úp lại, hiệu quả so với vừa rồi còn mãnh liệt gấp mấy lần.

Tầm mắt Lăng Lang không thể kèm chế bay tới trên hai đạo cụ còn lại, ngay cả cái gây mat-xa to khủng bố kia giờ phút này nhìn qua cũng tràn ngập lực hấp dẫn, anh theo bản năng liền liếm liếm môi.

“Muốn sao?” Thanh âm hấp dẫn vang lên bên tai.

“Ừm, ” Lăng Lang không chút nghĩ ngợi liền đáp, đợi khi ý thức được chính mình vừa nói gì, anh nhất thời xấu hổ vô cùng.

Phong Hạo cười khê một tiếng.

Đồ vật trước mắt bị nhặt lên, “Anh đã muốn đến thế, vậy kế tiếp liền dùng nó đi.”

42. Chương 42: Quý Tộc

Lăng Lang ngồi xổm trước ống kính vố về chơi đùa hạ thể, gây mat-xa lớn đầy điểm gồ ghề đang chấn động trong cơ thể, vật thể nhân tạo này tựa hồ khuyết thiếu trí năng, thân thể anh không ngừng giãy dụa vận vẹo điều chỉnh tư thế, nhưng điểm cực độ khao khát kia lại không thể chiếm được thỏa mãn.

Phong Hạo đem máy quay đẩy gần lại một chút, ra lệnh cho anh chống hai tay sau người, nâng hạ thể lên, khiến toàn bộ nơi riêng tư đều triệt triệt để để bại lộ trước màn ảnh. Dù Lăng Lang không nhìn thấy, nhưng anh có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó dâm mỹ đến thế nào, cảm giác nhục nhã trong lòng càng thêm mãnh liệt, thân thể lại càng phấn khởi, anh không thể chờ đợi muốn được phóng thích, Phong Hạo lại tước đoạt quyền lợi tiếp tục đung vào hạ thân của anh.

“Thế nào, trước ống kính làm loại chuyện này, có phải khiến anh càng thêm hưng phấn?” Đầu ngón tay Phong Hạo thông thả lướt trên làn da anh, “Kỳ thật đây mới là nguyện vọng của anh đi, anh lựa chọn trở thành một người diễn viên, không phải vì cái này sao?”

“Mặc kệ hình tượng anh lãnh diễm cao quý đến đâu, đều không thể che giấu sự thật nội tâm anh rất dâm dăng.” Hần vẽ theo hình dáng xương quai hàm của đối phương, “Có muốn người hâm mộ nhìn thấy bộ dáng hiện tại của anh, để bọn họ chứng kiến thần tượng của mình ở trước màn ảnh lộ ra biểu tình cơ khát này không?”

Ngón trỏ của hắn không mất chút khí lực gì đã cạy mở khớp hàm Lăng Lang, “Để bọn họ nghe được thanh âm rên rỉ phóng dăng của anh, nghe anh cầu xin bọn họ nhồi đầy cái miệng bên trên lẫn phía dưới, thay vì để fan xếp hàng chờ anh ký tên, không bằng xếp hàng dài chờ thao anh, như vậy mới càng có thể thỏa mãn tính ảo tưởng biến thái của anh nhỉ.”

Phong Hạo thấy anh phản ứng kịch liệt như thế, cười lạnh một tiếng, đứng lên.

Lăng Lang chỉ cảm thấy nửa thân dưới truyền đến một trận áp bách, anh cố gắng mở mắt ra, lại thấy Phong Hạo đứng ở giữa háng chính mình, giày da dưới chân dẫm lên lửa nóng đục vọng nhẹ nhàng nghiền áp, hắn kiêu ngạo liếc nhìn xuống anh, ánh mắt thanh lãnh (trong trẻo lạnh lùng), bộ dạng cao cao tại thượng phảng phất như thiên thần hạ phàm.

Lăng Lang thân tâm đều mang cùng một nỗi sợ hãi, Phong Hạo như vậy cho anh cảm giác cao lớn, mà chính mình lại nhỏ bé đến thế. Bộ vị yếu ớt nhất bị đối phương giẫm dưới chân, tất thấy của anh đều bị đối phương nắm trong tay, này chênh lệch địa vị cách biệt, nội tâm dâng lên không chỉ là tính dục mãnh liệt, còn có vô thượng kính sợ.

Lực tấn công thị giác thật lớn khiến anh trong nháy mắt đánh mất chính mình, Lăng Lang chưa bao giờ biết bị giẫm đạp cũng có thể gây cho anh khoái cảm lớn như vậy, anh hận không thể cứ như vậy vĩnh viễn thân phục dưới chân Phong Hạo, chỉ cần chủ nhân ra mệnh lệnh, dù muốn anh liếm giày da anh cũng sẽ không chút do dự chấp hành.

Anh vong tình mà bắt đầu tự mình động khổ bộ, dưới đế giày đối phương ma sát tính khí của mình, trong miệng còn thì thảo thỉnh cầu càng nhiều, không rảnh mà đánh giá hành động chính mình giờ phút này dưới mắt Phong Hạo có bao nhiêu cam chịu thấp hèn. Trước mặt người đàn ông này, anh đã sớm từ bỏ nhân cách lẫn tôn nghiêm, hoàn toàn trầm luân thành một con chó bị dục vọng thao túng.

Phong Hạo từ bên trên thưởng thức mỗi một động tác của anh, dưới chân khi thì phát lực khi thì ôn hòa, khi thì kịch liệt khi thì thông thả, kéo theo Lăng Lang trên mặt đất biểu tình lúc thì thống khổ lúc lại sung sướng, lúc thì trốn tránh lúc thì ngênh hợp, giờ khắc này, thất tình lục dục của anh, đều do người đàn ông này nắm giữ.

Phong Hạo nắm tóc Lăng Lang đem anh chính thành tư thế quỳ, một khí quan giống đục dữ dần đã kề đến bên miệng, Lăng Lang không chút nghĩ ngợi liền một ngụm ngậm lấy, cảm thụ trong chốc lát hương vị của chủ nhân, lúc này mới một trước một sau phun ra nuốt vào.

Phong Hạo một tay điều khiển phần tay quay của camera, đem ống kính nhắm ngay mặt Lăng Lang, “Biểu tình say mê một chút, khán giả cũng không muốn thấy một gương mặt đông cứng.”

Lăng Lang nghe vậy càng ra sức mút liếm, biểu tình tựa như trên đời này không còn thứ gì có thể so với mỹ vị trong miệng. Anh vươn lưỡi từ gốc một đường tình tế liếm đến đỉnh, dùng đầu lưỡi lượn ở đó, theo chiều kim đồng hồ đánh vài vòng, đem thứ tràn ngập co dãn ở ngay miệng hút vào một chút, lại đảo ngược chiều kim đồng hồ.

Anh ở mỗi góc độ đều lặp lại một quá trình này, biểu cảm từ đầu tới cuối hết như Phong Hạo phân phó, vẫn duy trì thật sâu mê luyến.

Lăng Lang hôn đến động tình thì hai tay đỡ lấy phần háng đối phương, đem tính khí đối phương chôn thật sâu vào cổ họng mình, chậm rãi làm động tác nuốt, anh nghe được Phong Hạo từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng than nhẹ thỏa mãn, bàn tay đang nắm tóc mình cũng chuyển thành xoa nắn trào lộng.

Phản ứng của Phong Hạo cho anh khích lệ lớn lao, anh dốc hết sức lực làm đẹp lòng hắn, một cảm giác đủ đầy chiếm lấy thể xác và tinh thần anh, trong đầu anh thoáng hiện lời Phong Hạo đã nói lúc trước —— “khoái hoạt của tôi sẽ là khoái hoạt của anh, hài lòng của tôi chính là lời khen ngợi lớn nhất đối với anh.”

Anh không tự chủ được làm nhanh hơn động tác phun ra nuốt vào, anh cảm thấy khí quan của chủ nhân trong miệng mình trương lên, biến lớn, đến khi Phong Hạo đẩy anh ra khỏi thân thể chính mình.

Lăng Lang khó hiểu nâng lên mắt, cho dù trải qua chuyện vừa rồi, vẻ mặt Phong Hạo vẫn trước sau như một thoải mái tự nhiên, hẳn tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không để đối phương nhìn thấy biểu hiện ý loạn tình mê trên mặt mình.

“Hôm nay là ngày thứ một trăm bảy mươi bốn chúng ta ở chung, anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Dem mình hoàn toàn giao cho tôi. Anh cần phải thanh thanh sở sở (rành mạch) trả lời tôi, để tôi biết hành vi lúc này của anh không phải là nhất thời xúc động sau khi say rượu.”

Lăng Lang thần sắc đoan chính, “Từ ngày đầu tiên tôi bước vào cánh cửa này, tôi cũng đã có giác ngộ như vậy.”

Phong Hạo vừa lòng gật đầu, hẳn xoay người lấy ra dương cụ giả trong cơ thể Lăng Lang, xoay người rời khỏi phòng, lưu lại Lăng Lang một mình lo sợ bất an quỳ gối tại chỗ, anh liên tưởng đến kinh nghiệm mấy lần trước, chẳng lẽ Phong Hạo lần này vẫn chỉ là trêu chọc anh như cũ?

Một lát sau, Phong Hạo quay trở về, trên tay có thêm một cái vòng cổ kim loại màu bạc, Lăng Lang hiện giờ vừa nhìn thấy vòng cổ sẽ phản xạ có điều kiện mà ngẩng cổ lên, chờ đợi Phong Hạo mang vòng lên cho mình. Mang xong, Lăng Lang mới phát hiện dây vòng còn nối với một cái chuông, theo động tác của mình sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Biết đây là cái gì không?” Phong Hạo lấy ra một miếng mỏng khoảng một tấc vuông kẹp ở ngón giữa.

Lăng Lang cảm giác chỉ số thông minh của mình lại một lần nữa bị vũ nhục, dù anh còn là xử nam, cũng nhận ra được áo mưa (aka BCS) đóng gói chứ.

Phong Hạo khoe miệng gợi lên ý cười trêu tức, “Một cơ hội cuối cùng, muốn, hay là không muốn, chính anh chọn.”

Hắn vung tay, cái áo mưa đóng gói bay ra, vẽ trên không trung một đường parabol hoàn mỹ, đụng vào vách tường sau đó dội ngược lại rơi trên mặt đất.

Lăng Lang chăm chú nhìn hẳn một lát, xoay người bò qua, cúi đầu, thật cẩn thận ngậm lấy một góc của nó, tha nó về trước mặt Phong Hạo.

Phong Hạo nường theo miệng anh xé mở giấy gói, lấy mũ ra đưa tới trước mặt anh.

“Dùng miệng, được không?”

Lăng Lang thành thực lắc đầu.

“Thử xem.”

Lăng Lang đem mũ ngậm trong miệng, vụng về hướng về hạ bộ Phong Hạo, chụp vào nửa ngày cũng không thấy tiến triển.

“Ngược rồi, ” Phong Hạo tựa hồ một mực xem kịch vui, đến hiện tại mới lên tiếng nhắc nhở anh.

Lăng Lang không nói gì dùng đầu lưỡi đem mũ lật lại, để ở ngay trước đỉnh Phong Hạo, dùng môi vuốt vào nếp cuốn, sau nhiều lần nỗ lực, miễn cưỡng xem như có hiệu quả.

“Được rồi, ” Phong Hạo ý bảo anh có thể dừng lại, “Về tự mình luyện, luyện đến thuần thục mới thôi.” Chính hẳn đem phần còn lại mang vào.

“Chờ anh luyện đến khi nào có thể hoàn thành trong thời gian ba mươi giây,” Phong Hạo dừng một chút, tự mình nở nụ cười, “chúng ta có thể không cần dùng mũ.”

Lăng Lang: “...”

“Thế nhưng hiện tại, anh còn chưa có tư cách này,” Tay hẳn lại một lần nữa để lên đỉnh đầu anh, “Nhớ kỹ, thể dịch của chủ nhân là ban thưởng lớn nhất cho anh, anh nhất định phải dùng cố gắng lớn nhất để tranh thủ, mà không phải ngồi chờ tôi chủ động cho anh, hiểu chưa?”

Lăng Lang gật gật đầu.

“Bây giờ nghe mệnh lệnh của tôi, ngồi.”

Lăng Lang lập tức dùng tư thế quỳ đoan chính nhất ngồi xuống.

Phong Hạo mở ra bàn tay, “Tay.”

Lăng Lang đặt tay lên.

“Chờ đợi.”

Lăng Lang hai nắm tay chống đỡ mặt đất, kiễng đầu ngón chân.

“Nằm.” Bạn đang ?

Lăng Lang cả người phủ phục, trán tiếp xúc mặt đất, những động tác này đều là do Phong Hạo trong thời gian trước đã từ từ chỉ qua cho anh.

“Hoàn thành không tệ, kế tiếp, chúng ta bắt đầu học tập mệnh lệnh mới, nằm.”

Lăng Lang suy tư một chút, chính diện nằm ngửa xuống.

“Không đúng, làm lại.”

Trong đầu Lăng Lang hiện ra tư thế một con chó nằm ngửa, cong gập hai tay hai đùi lên.

“Còn kém một chút.” Phong Hạo gợi ý cho anh, “Đây là một tư thế chuẩn bị.”

Lăng Lang có chút không tự tin, chậm rãi tách ra hai đùi.

“Góc độ không đủ lớn, mông nâng không đủ cao.”

Lăng Lang làm theo càng khiến phần háng hướng ra đằng trước, tận khả năng tách chân ra.

“Hai tay ôm lấy sau gối.”

Lăng Lang nghe theo.

“Tốt lắm, giữ nguyên tư thế này, đến khi thân thể của anh nhớ kỹ nó.”

Lăng Lang duy trì tư thế nhục nhã này, bộ vị riêng tư của anh triệt triệt để để phô bày, cho anh cảm giác mình là một tính nô (nô lệ tình dục) đợi người hưởng dụng.

Phong Hạo quỳ gối giữa khó anh, hạ thân cứng rắn lại một lần nữa đặt trước huyết khẩu, “Chuẩn bị tốt chưa?”

Lăng Lang gật gật đầu, Phong Hạo chậm chạp không hề có động tác, Lăng Lang lúc này mới ý thức được đáp án chính xác của câu hỏi vừa rồi.

“Mời chủ nhân tiến vào.”

Phong Hạo không chút nào trì hoãn động thân một cái, dùng đạo Lăng Lang đã sớm được khuếch trương đầy đủ, hần cơ hồ không hề tổn sức liền cắm vào tận gốc. Lăng Lang hít vào một hơi, anh không có cảm giác đau đớn, cảm giác dâng lên đầu tiên từ đáy lòng không ngờ là một loại hạnh phúc trọn vẹn, Phong Hạo lấp đầy không chỉ là thân thể anh, mà còn là khát vọng đã lâu trong tim anh, anh vì bản thân cuối cùng đã có thể được chủ nhân hưởng dụng mà cảm thấy vô cùng quang vinh cùng thỏa mãn.

Phong Hạo bắt đầu trầm ổn trừu tượng, vô luận hậu đình Lăng Lang đã bị bao nhiêu khí cụ ghé thăm, so ra đều kém sủng thật đạn thật xâm nhập, Phong Hạo dẫn dắt anh đến một thế giới mới trước đây chưa từng có, đây là trải nghiệm mà ba mươi mấy năm đã qua trong đời anh chưa bao giờ thể nghiệm.

Anh nắm lại hai tay thật chặt, đem lối vào chính mình kéo lên thật cao, động tác mới này khiến tốc độ Phong Hạo nhanh hơn gấp bội, hần không hề rút ra tận gốc, mà mỗi lần chỉ rút một nửa liền nặng nề đẩy về, mỗi một lần đều ở giữa hồng tâm Lăng Lang.

“Ha a...” Lăng Lang không thể kiềm chế tràn ra tiếng rên rỉ, anh không dám tin đây là thanh âm phát ra từ miệng mình, có lẽ chỉ có diễn viên nam nữ trong phim người lớn mới có thể kêu đến tiêu hồn như thế, cùng với động tác Phong Hạo gia tốc, tiếng kêu của anh cũng ngày càng dồn dập vang cao, vừa nghe đã khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

“Thích không?” Phong Hạo dù đến loại thời điểm này vẫn có thể bảo trì thanh âm tao nhã của hắn.

Lăng Lang xấu hổ đến không biết nên trả lời thế nào mới tốt, “... Uhm.”

“Có thích chủ nhân của anh thao anh không?” Kia khí chất quý tộc, phối hợp với ngôn ngữ hạ lưu, tạo nên một loại tương phản giác quan mãnh liệt, kích thích Lăng Lang đến cả người run rẩy không thôi.

“Có muốn để người khác cũng đến thao anh không?” Càng ngày càng nhiều từ ngữ vũ nhục từ trong miệng Phong Hạo rủ rỉ êm tai phun ra, “Anh vì sao phải nhắm mắt lại? Anh nhắm mắt rồi, sao có thể chứng kiến xung quanh có nhiều người như thế đang nhìn anh?”

“Bọn họ đều ở đây thưởng thức diễn xuất của anh, anh ngàn vạn lần đừng để bọn họ thất vọng.”

Thanh âm của hắn tựa như ma chú cuộn cuộn không dứt truyền vào tai Lăng Lang.

“Anh không ra sức vận vẹo một chút, sao có thể không khiến người xem đã mua vé thất vọng? Sao có thể không làm chủ đầu tư thất vọng? Sao có thể không làm thất vọng người hâm mộ điện ảnh?”

“Trong trường chẳng lẽ thầy không dạy anh phải đọc lời thoại thế nào sao? Anh cứ tiếp tục hữu khí vô lực nói lảm nhảm như thế, còn không bằng đem cái miệng bên trên cũng lấp kín lại.”

“Anh phải nhờ vào cái miệng bên dưới há ra mà nhận thưởng, không hút chặt một chút sao được? Tôi mỗi ngày cho anh luyện tập khuếch trương co rút, có phải anh chỉ luyện khuếch trương, căn bản không tập co rút đúng không? Hay là anh cảm thấy chỉ cần mình được làm đến thích là được, người làm anh sướng có khó chịu hay không căn bản không quan trọng? Anh bất kính với nghề như thế, không lẽ anh còn trông đợi fan tiếp tục mua vé xem phim của anh?”

“Đến lúc đó dù anh có quỳ xuống van cầu bọn họ thao anh, cũng không có ai sẽ phản ứng anh,” Phong Hạo mỉm cười sờ hai má Lăng Lang, “Không có ai thao chó con, thật là đáng thương mà.”

Phong Hạo động thân thật mạnh một cái, thân thể Lăng Lang chấn động, linh khẩu run rẩy phun ra tinh hoa màu trắng ngà, trên ngực, bụng đều bị vấy đến rồi tinh rồi mù.

“A?” Phong Hạo kinh ngạc nhíu mi, “Mới vậy đã không được rồi? Bộ phim vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Lăng Lang vừa bắn xong cả người đều tê liệt nằm đó, ngực kịch liệt phập phồng, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà.

Phong Hạo từ trong thân thể anh lui ra ngoài, “Anh có thời gian ba phút để khôi phục, nhưng mà trong thời gian này, chúng ta học tập mệnh lệnh tiếp theo.”

Môi hắn mấp máy va chạm, “Nằm sấp.”

43. Chương 43: Kết Thúc

Phong Hạo điều chỉnh góc độ máy quay một chút, để ống kính có thể nhắm chính xác hơn vào mặt Lăng Lang. Lăng Lang như tư thế của một con chó quỳ rạp trên mặt đất, hai tay và hai đầu gối chạm đất, đầu ngẩng cao, cái vòng màu bạc trên cổ bị ánh sáng vàng ảm rọi chiếu ánh lên một tầng màu đồng, trên bề mặt cái chuông rung rung phản xạ ánh sáng rực rỡ.

Phong Hạo búng vào cái chuông một cái, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe, “Biết cái này dùng để làm gì không?”

Lăng Lang không biết.

“Sau này anh sẽ biết,” Hấn rời khỏi tầm nhìn, đến phía sau Lăng Lang.

“Động tác nằm sấp này anh nắm bắt rất tốt,” Bàn tay Phong Hạo ôm lấy cái hông rắn chắc vênh cao của Lăng Lang, “Nhưng thế này cũng không có gì hay để mà kiêu ngạo, bởi vì chó trời sinh chính là tư thế này.”

Hấn không hề báo trước nâng tay vỗ một cái, Lăng Lang không hề có chuẩn bị, cơ hông vì thành lĩnh cảm nhận đau đớn mạnh mẽ co rút, bên trên mơ hồ lưu lại dấu vết đỏ nhạt.

“Nằm sấp cũng là một trong những tư thế chuẩn bị, nhưng hôm nay tôi không muốn dùng tư thế này.”

Hấn lại hạ một mệnh lệnh, “Phục.”

Lăng Lang không chắc chắn, gập lại hai khuỷu tay, tựa đầu nằm trên mặt đất, giống như nguyên lý bập bênh, hông không thể tránh khỏi vênh cao, đem hậu huyết hoàn toàn phô bày.

“Không sai, ” Phong Hạo tán dương, “Bây giờ có phải cảm thấy tay mình rất thừa thãi không?”

Hấn vừa nói như thế, Lăng Lang nhất thời không biết hai tay nên để ở nơi nào mới tốt, duỗi cũng không đúng, co cũng không phải.

Phong Hạo rất sẵn sàng giải quyết vấn đề này cho anh, hấn đem tay Lăng Lang bẻ ngoặt lên lưng, dùng một cái còng tay bằng da rộng khoảng một bàn tay khóa kỹ, Lăng Lang bị hạn chế tự do, không thể không nghiêng đầu, dùng cổ chia sẻ một phần sức nặng cơ thể.

Phong Hạo đem máy quay nghiêng xuống một góc sáu mươi độ, tỉ mỉ giải thích, “Góc độ quay này, giống như đang ở trước mặt anh, từ trên nhìn xuống, phi thường có thể khiến người xem có nhập cảm (cảm giác như đang tham gia vào bối cảnh, như chính mình đang ở hiện trường).”

Độ cao tầm mắt Lăng Lang bị hạn chế, trước mắt anh chỉ có đôi giày da màu đen sáng loáng của Phong Hạo, đường nét đôi giày lẳng lẹ (sắc bén) như dao, đem cao quý cùng ngạo mạn trộn chung một chỗ, tản ra một loại mỹ cảm lạnh khốc.

“Chụp lên sẽ khiến cho hình tượng nhân vật thêm phần cao lớn thần thánh, chụp xuống sẽ có vẻ hèn mọn nhỏ bé.” Phong Hạo cười cười, “Những điều này là giáo trình chuyên ngành trong trường giảng, tôi nghĩ học trưởng nhất định so với tôi càng hiểu rõ hơn.”

Giày da lỵ khai tầm nhìn Lăng Lang.

“Nếu lấy loại góc độ này mà quay, biểu tình diễn viên không thể là say mê được, học trưởng anh nói có phải không?”

“Umm —— ”

Một từ “Vâng” cuối cùng vừa hạ xuống, Phong Hạo hung hăng xỏ xuyên vào thân thể Lăng Lang, ấn đường Lăng Lang nhú chặt, kêu rên thành tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

“Chính là như vậy, ” Phong Hạo lại một lần nữa khen ngợi anh, “Loại thời điểm này, diễn cảm khuôn mặt diễn viên càng giãy dụa, càng thống khổ, lại càng có thể kích thích tâm lý bạo ngược trong lòng người xem. Trong bản thân mỗi người đều có một mãnh thú, mà một diễn viên giỏi, chính là chìa khóa mở ra nhà giam đang cầm tù mãnh thú đó, không biết biểu hiện hôm nay của học trưởng, có thể mở ra bao nhiêu cái lồng sắt đây?”

Phong Hạo so với vừa rồi hoàn toàn thành một người khác, lúc này đây, tốc độ tiến công của hấn như cuồng phong vũ bão, công kích bí huyết Lăng Lang không chút lưu tình, lớp áo ngoài ôn nhu hoàn toàn bị xé bỏ, Phong Hạo giờ phút này hóa thân thành một mãnh thú vô tình.

Lăng Lang dưới va chạm mạnh mẽ, thân thể bị buộc theo tần suất của hấn lay động không thôi, khuôn mặt cùng đầu gối ma sát lên thảm trải sàn, thanh âm của anh còn chưa kịp thoát ra khỏi yết hầu đã bị thanh âm kế tiếp thay thế, tiếng rên rỉ hẹp dài đã sớm chuyển thành từng âm tiết như nhẩn nại dồn dập vang lên.

Tiếng kêu liên tiếp thành chuỗi, dần dần hợp thành giọng trầm giàu tiết tấu, cùng âm thanh thân thể hai người va chạm bành bạch, âm thanh lạnh lạnh của chiếc chuông trên vòng cổ, cùng tấu vang khúc tà âm hoang dã vô độ.

“Xem ra học trưởng không những có thể tấn công giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất, còn có thể thuận tiện khiêu chiến giải hòa âm xuất sắc nhất.” Phong Hạo giấu cợt anh, “Có điều không biết đến lúc đó học trưởng định ăn mặc thế nào để bước lên thảm đỏ.”

“Hay là...” Hần ngẫm nghĩ, động tác nơi hạ khổ cũng không vì vậy mà dừng lại,” Sơ mi trắng, nơ đen, áo bành tô... Về phần nửa người dưới, chỉ cần mang vớ trắng cùng giày da đen là đủ rồi, anh cảm thấy thế nào?”

Khi Phong Hạo miêu tả, trước mắt Lăng Lang đều là hình ảnh ba thứ này lượn lờ, thảm đỏ tươi, áo sơ mi trắng tuyết, lễ phục đen, giới truyền thông chật ních hai bên trái phải lối đi, ánh đèn loang loáng cơ hồ không có khoảng cách, người xem qua TV tính bằng đơn vị hàng vạn đang quan sát trực tiếp, tầm mắt mỗi người đều tập trung tại nửa người dưới trần trụi của anh. Ánh mắt bọn họ đều che giấu bóng ma, khóe miệng tà ác nhếch lên, anh từ đầu này thảm đỏ đi đến đầu kia, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, vật nơi hạ khổ hoàn thành quá trình một lần cương.

“Anh nhìn thấy hình ảnh đó chưa?” Thanh âm Phong Hạo phảng phất như từ đám mây phiêu xuống, “Nơi đó của anh chắc đã trưởng đến không chịu nổi rồi nhỉ, đi, đưa tay kiểm tra nó, cho nó một chút âu yếm.”

Tay Lăng Lang bị trói buộc sau người, nhưng trong ảo tưởng kia của anh, lại như bị mê hoặc, bàn tay từng chút từng chút dời đến nơi không nên đến. Ngay trong nháy mắt khi chạm vào, dự vọng không thể ức chế phun ra, Lăng Lang chỉ cảm thấy bụng một trận ầm thấp, anh lại một lần nữa dưới hai tầng kích thích ngôn ngữ cùng luật động của Phong Hạo mà đạt đến cực cảm.

Sau cao trào, dững đạo Lăng Lang như có sinh mạng co rút từng trận, chặt chẽ khóa lại khí quan Phong Hạo, độ ẩm trong cơ thể cao đến mức gần như hòa tan hẳn.

Phong Hạo tự đáy lòng cảm thán, “Tôi không phải không biết thân thể của anh thực miễn cảm, nhưng mức độ miễn cảm của anh vượt qua tưởng tượng của tôi.”

Hần nặng nề đẩy hai cái lại dừng lại, Lăng Lang không chịu nổi phát ra một tiếng thét kinh hãi, “Tuy rằng mỗi người đàn ông đều có tuyến tiền liệt, nhưng có người cả đời cũng sẽ không có cao trào tuyến tiền liệt, cho dù là có, chỉ dựa vào phía sau cũng rất khó đạt đến.”

Ngón tay hần theo đường trung sau lưng Lăng Lang một đường sờ xuống, “Nhưng anh, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy làm được liên tục hai lần, thật là một thân thể dâm đẳng cực phẩm.”

Lăng Lang nghe hần đánh giá chính mình như vậy, xấu hổ không chịu nổi.

Phong Hạo một lần nữa từ trong cơ thể anh rút khỏi, “Tôi không nghĩ ra được hình dung từ nào so với “cao triều diệt khởi” (sóng triều thay nhau nổi lên) lại thích hợp với bộ phim này hơn. Nhất là, động cơ thúc đẩy cao trào không phải do kịch bản, mà là do biểu hiện của diễn viên quyết định. Học trưởng, anh thực sự không thiện với danh hiệu Ảnh đế của chính mình.”

“Có điều kế tiếp, nếu không thể tạo ra xung đột kịch tính, đạo diễn tôi đây hoàn toàn mất tư cách.”

Phong Hạo cúi đầu cười rộ lên, “Học trưởng, anh chính là ra cho tôi một nan đề không nhỏ nha.”

Hần đến bên tường, nhanh nhẹn chuyển động một trục quay bên tường, một hệ treo dây thừng từ trần nhà thông thả hạ xuống, Lăng Lang chỉ nghe thấy thanh âm chuyển động của trục quay, lại không nhìn được chuyện gì đang xảy ra, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi không tên.

Phong Hạo hạ cái móc xuống một độ cao thích hợp, lại trở lại bên người Lăng Lang, “Nếu là vậy, chúng ta chỉ có thể dùng dây treo, không biết thể lực của học trưởng hiện giờ có tiêu hóa nổi không.”

Hai tay Lăng Lang được giải khai, nhưng đây cũng chỉ được một lát, không đầy một khắc, hai tay của anh lại bị gior lên cao quá đầu, dùng dây thừng chặt chẽ cố định trên móc sắt.

“Kỳ thật tôi thích hành vi ôn nhu một chút,” Phong Hạo lời nói ngoài miệng cùng hành động hoàn toàn không phù hợp, “Là anh buộc tôi đến bước này, chúng ta đều hiểu phim điện ảnh chỉ có thể càng quay càng kịch tính, nếu không khán giả đều sẽ bỏ về.”

Một sợi dây thừng vòng qua đùi phải Lăng Lang, tại đầu gối gút một nút kết, lại treo lên cao cao. Anh chỉ còn một chân gánh vác sức nặng thân thể, cổ tình Phong Hạo còn không để anh toại nguyện, lại điều chỉnh hệ treo cao thêm cách mặt đất một khoảng, Lăng Lang bị ép dùng mũi chân chĩa xuống đất, cổ tay bị trói lại càng đau.

“Đàn ông rất ít khi bị treo thành tư thế này,” Phong Hạo quần đến đằng sau Lăng Lang ôm lấy anh, ghé vào tai anh thấp giọng tán tỉnh, “Đêm nay đành ủy khuất anh làm chó cái một chút đi.”

Từ ngữ vũ nhục này khiến hạ thể vừa phóng thích được làm lạnh lại một lần nữa bị châm lên lửa dục, Phong Hạo cưỡng chế kéo mặt anh qua, đầu lưỡi không cho cự tuyệt thăm dò vào khoang miệng anh, cùng đầu lưỡi anh triển miên giao kết, tùy ý hấp thu hơi thở anh.

Tay hắn không an phận di chuyển trước ngực Lăng Lang, tại hai điểm đỏ ửng xoa nắn bóp kéo, đem chất lỏng trên bụng anh xoa loạn, cuối cùng đùa bốn phân thân đã bắn qua hai lần không tinh thần cho lắm kia.

“Nơi này vẫn còn ngạnh lên được sao?” Phong Hạo chủ động kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, trêu ghẹo anh.

Khóe miệng Lăng Lang còn treo một sợi tơ dài mảnh, hơi thở vì cái hôn kịch liệt vừa rồi còn chưa vững vàng.

“Tôi thiếu chút nữa quên, anh còn một đồ chơi nhỏ vẫn chưa dùng đến.”

Phong Hạo buông anh ra, đem đạo cụ cuối cùng tới.

“Anh không chọn nó, có lẽ vì anh không rõ ràng lắm cách dùng, tôi chỉ có thể chúc mừng anh, chó ngáp phải ruồi* rồi.”

*Chỉ việc vô tình gặp may mắn Bạn đang ?

Đó là một vật thể hình trụ đầy những hạt tròn, đỉnh có một lối vào hẹp, hình dáng lối vào tựa như bộ phận tư mật nào đó. Phong Hạo đem vị tiểu huynh đệ một lần nữa tỉnh lại của Lăng Lang, để ở lối vào, đẩy tới.

Lăng Lang hít sâu một hơi, anh tựa như tiến nhập một dung đạo chật hẹp, quanh dung đạo phủ kín lông tơ tinh mịn, Phong Hạo niết một ống bơm nối với hình trụ, Lăng Lang chỉ cảm thấy dung càng ngày càng hẹp, thẳng đến khi hoàn toàn cắn lấy hạ thân anh.

“Thoải mái không?” Phong Hạo hỏi.

Lăng Lang chần chờ một chút gật đầu.

“Càng thoải mái hơn còn ở phía sau.” Phong Hạo chuyển động một chút điều khiển từ xa trong tay, những quả cầu nhỏ trên hình trụ bắt đầu có quy luật xoay tròn, từ mọi góc độ ma sát lên tính khí Lăng Lang, nhất thời làm anh thoải mái tới cực điểm.

“Có phải anh thấy thật may mắn đã giữ nó lại?” Phong Hạo rất hài lòng nhìn Lăng Lang có phản ứng như thế, hắn đem điều khiển từ xa dùng dây lưng cố định trên lưng Lăng Lang, đỡ lấy khổ bộ, từ phía sau tiến vào thân thể anh.

Lần này hắn không lập tức vào trạng thái, mà là trước tiên thông thả trườn sát vài cái, dừng lại, yên lặng vài giây, lại tiếp tục thông thả trườn sát, tựa như trong phim để tạo cảm giác sắp đến đoạn cao trào, tận lực tạo ra tiền diễn yên tĩnh.

“Phim cũng nên đến lúc kết thúc rồi.” Tươi cười trên mặt hắn lập tức biến mất, Phong Hạo như vậy Lăng Lang cũng không xa lạ, lần đầu tiên khi diễn xuất cùng hắn giao phong, khí chất của hắn khi đó chính là như vậy, mỗi lần Lăng Lang quỳ gối giữa khổ hạ hắn phục vụ cho hắn, hắn cũng là như thế.

Phong Hạo ôn nhu khiến Lăng Lang luân hãm, Phong Hạo lãnh khốc khiến Lăng Lang mê muội, anh không phân rõ đâu là con người thật, đâu là hư ảo, một là người yêu, một là chủ nhân, thân ảnh hai con người đó dần dần trùng hợp, cuối cùng dung nhập vào nhau hoàn mỹ không tỳ vết.

Sau khi phía trước chặt chẽ phối hợp giáp công cùng Phong Hạo đồng thời tiến lên, Lăng Lang nghênh đón lần xuất tinh cường liệt nhất trong đêm nay, tiếng chuông thanh thúy liên tục vang lên bên tai anh, kéo dài âm cuối của bản Sonata tình ái rồi dần dần tắt đi.

Dây thừng trên cổ tay cùng đầu gối được cởi bỏ, Lăng Lang vô lực quỳ xuống trên đất, hai chân nhũn ra không đứng dậy nổi.

Thật lâu sau, anh ngẩng đầu, xuyên thấu qua màn sương mù trong mắt, chứng kiến đường nét hàm dưới của Phong Hạo.

Hắn vẫn như vậy thẳng tắp đứng thẳng, quần áo chỉnh tề, hàng cúc áo sơmi duy nhất cái trên cùng đã mở, buộc nơ ngay cổ, nhìn không ra nửa điểm bộ dáng một người vừa trải qua tình sự.

Hắn ngay cả đầu cũng không cúi, từ đáy mắt uy nghiêm mà hờ hững nhìn xuống Lăng Lang trên mặt đất, thần tình trong trẻo mà lạnh lùng.

Lăng Lang trong hoảng hốt, bất tri bất giác hỏi ra miệng, “Cậu bây giờ, cùng cậu lúc bình thường, người nào mới là thật?”

Lúc này khóe miệng Phong Hạo mới có một tia ý cười như có như không, hắn không đáp mà hỏi lại, “Anh bây giờ, cùng anh lúc bình thường, người nào lại là thật đây?”

44. Chương 44: Bày Tổ

Ngày kế tiếp khi Lăng Lang tỉnh lại, đầu còn có chút phát đau, anh sờ lên cổ mình, cái vòng cổ có gắn chuông mang tới hôm qua đã không thấy, không biết từ lúc nào đã được đổi thành cái bằng da mềm mại ngày thường anh thường mang khi ngủ.

Anh giật mình ngây ngẩn nửa ngày mới nhớ tới tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, những chuyện từ trước đến nay anh muốn nói mà không dám nói, muốn làm mà không dám làm, cứ như vậy giữa cảm giác nửa say nửa tỉnh đã biến thành sự thật.

Tình cảnh trong studio chụp ảnh từng màn từng màn quay về - không gian nhỏ hẹp, thân thể trần trụi, biểu tình dâm dăng, rên rỉ mất hồn, đạo cụ tà ác, máy quay lạnh như băng... Sắc đỏ lập tức ửng lên mặt anh, anh không dám tưởng tượng đêm đầu của mình thể nhưng lấy một loại nghi thức như vậy tuyên cáo kết thúc.

“Tỉnh?” Thanh âm vui sướng của Phong Hạo vang lên bên tai, anh quay đầu, chỉ thấy Phong Hạo đang chống một tay chỗ đầu nằm, ánh mắt cong thành hình trăng khuyết, cười đến mê người, nhất thời cảm giác độ ẩm trên mặt càng thêm nóng.

Phong Hạo ánh mắt cười đến càng loan, “Nếu tôi ra ngoài nói với phóng viên, bằng sơn ảnh để cao không thể chạm trong lòng công chúng, là một xử nam gây thơ động một tí là đỏ mặt, chắc là mọi người đều cho là tôi đang nói đùa đi.”

Lăng Lang có vài phần không được tự nhiên quay mặt qua chỗ khác.

“Ây da, tôi nói sai rồi,” Tay Phong Hạo hướng xuống chỗ không nên động vào sờ soạng, “Từ hôm qua trở đi, đã không còn là xử nam.”

Lăng Lang mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn không hề động, tùy ý Phong Hạo đem đầu hủ ản đủ.

Nhưng anh vẫn có chuyện lo lắng, “Bản ghi hình hôm qua...”

“Không có bản ghi hình.”

Lăng Lang sửng sốt.

“Anh chẳng lẽ không phát hiện loại tôi dùng là máy ảnh kiểu cũ sao? Bên trong cũng không có phim, máy quay cũng vậy.”

Phong Hạo vuốt đầu anh, “Tuy rằng tôi rất muốn lưu lại hình ảnh trân quý kỷ niệm lần đầu tiên đáng giá của anh, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không tạo ra nửa điểm khả năng có thể khiến anh lâm vào nguy hiểm.”

Thanh âm của hắn không hiểu sao có một lực lượng có thể khiến tâm tình người khác an ổn lại, “Cùng tôi một chỗ, anh có thể tuyệt đối yên tâm, về điểm này tôi cam đoan với anh.”

Lăng Lang thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tốt rồi, ” Phong Hạo nhắc lên chân, xuống giường, vẫn là áo dài quần dài võ trang đến tận cổ tay áo, “Đoạn thời gian kế tiếp tôi sẽ rất bận, còn anh hình như lại bị hạ lệnh cấm túc.”

Lăng Lang không rõ, “Vì sao?”

Phong Hạo sờ sờ hai má gầy guộc của anh, “Bởi vì người đại diện chê anh hình tượng không tốt, muốn anh dưỡng cho mập ra mới được ra ngoài, mấy ngày này, anh cứ ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt đi.”

Tin tức này đối với nghệ sĩ khác mà nói là rất không xong, nhưng đối với Lăng Lang mà nói tuyệt đối là tin tức tốt, người đại diện cũng ngày đưa đến một xấp lớn kịch bản tới cho anh chọn, để cuộc sống của anh không quá nhàm chán.

Phim còn chưa công chiếu, tuyên truyền đã phô thiên cái địa triển khai, hình ảnh chọn đăng trên poster (áp phích), chính là một khắc quay đầu nhìn lại lần cuối cùng trước khi Lăng Lang nhảy xuống núi. Đạo diễn tây dương trong các giai đoạn tuyên truyền trước lúc công chiếu, đã tuyên dương bốn phía rằng cảnh cuối cùng này chính là tinh thần của toàn bộ bộ phim, hắn sinh thời chưa từng thấy qua diễn xuất sinh động đến thế, bạn căn bản không thể nào tưởng tượng Lăng Lang làm sao mà thể hiện được như vậy.

Lăng Lang chờ đợi ở nhà, Phong Hạo không biết cả ngày bận rộn chuyện gì, lần trước tuyên truyền cho phần 1 bộ phim, hai nam diễn viên chính cùng vắng mặt, đến bộ thứ hai lại như thế, việc đi ngược lại sách lược tuyên truyền trái lại khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người, thậm chí có người cho rằng đây là một loại thủ đoạn tiêu thụ mới do nhà sản xuất phát minh – tiêu thụ thần bí.

Nhờ vào thủ đoạn đặc thù này, bộ phim thứ hai còn chưa lên sóng, đã gây nên cơn sốt dư luận, được bình chọn là một trong những bộ phim được giới thanh niên hâm mộ điện ảnh chờ mong nhất.

Quá trình khôi phục khỏe mạnh của Lăng Lang thời gian đầu tiến hành rất gian nan, anh đã hoàn toàn mất đi ham muốn với thức ăn, Phong Hạo một ngày không ở nhà, anh có thể cả ngày cũng không ăn gì, cuối cùng Phong Hạo bất đắc dĩ dùng tới vài thủ đoạn ép buộc nhỏ, mới khiến cho anh dần dần khôi phục chế độ ăn bình thường.

Dưới sự cưỡng chế của Phong Hạo, sắc mặt Lăng Lang ngày càng hồng nhuận hơn, thể trọng cũng từ từ tiếp cận mức nguyên bản, những kịch bản người đại diện đưa anh đều cẩn thận xem qua, phần lớn loại hình nhân vật anh đều đã diễn qua, chỉ riêng có một bộ cổ trang cung đình là anh chưa bao giờ thử, mỗi một diễn viên đều mong muốn không ngừng khiêu chiến các loại hình tượng màn ảnh bất đồng, Lăng Lang cũng không ngoại lệ.

Đợi cho hình tượng của anh rốt cục đạt tới tiêu chuẩn có thể ra ngoài, dưới sự an bài của người đại diện, Lăng Lang cùng với nhà sản xuất và đạo diễn gặp mặt, bọn họ đều hiểu nếu để Lăng Lang nhận vai diễn đó đúng là một khiêu chiến, nhưng cũng là lợi điểm tiêu thụ tuyệt hảo.

“Những vai diễn trước đây của cậu đều là bối cảnh hiện đại, đối với diễn cổ trang cậu có cho rằng bản thân sẽ không chế tốt được không? Nhất là nhân vật này lại là vua của một triều đại, thân phận ngôi cửu ngũ đặc thù như vậy.” Đạo diễn hỏi anh.

“Tôi cho rằng có thể, tôi có lòng tin này.” Lăng Lang lời ít ý nhiều trả lời.

Bình thường trong những loại thời điểm này, người đại diện đều đảm nhận vai trò người phát ngôn của Lăng Lang, “Tuy Lăng Lang chưa từng đóng phim cổ trang, nhưng kỹ năng diễn xuất của cậu ấy đã rõ như ban ngày, huống hồ chẳng lẽ các anh không thấy vai diễn hoàng đế trong kịch bản này tính cách lãnh khốc vô tình, rất gần với khí chất bản thân Lăng Lang sao?”

“Lời này cũng không phải giả, ” đạo diễn nhìn anh từ trên xuống dưới, “Có điều nhân vật Hoàng thượng kia từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, cầm y ngọc thực (quần áo nhung lụa thức ăn trân quý), đáng người phải...”

“Không phải phim này còn hai tháng nữa mới khởi quay sao, thời gian dài như vậy cũng đủ cho Lăng Lang dưỡng thành trắng trẻo mập mạp.” Người đại diện giành lời hứa hẹn.

Lăng Lang nghe được người đại diện dùng từ để hình dung anh như vậy, trừng mắt liếc hẩn một cái.

Đạo diễn cùng nhà sản xuất dùng ánh mắt trao đổi, “Cũng tốt, vậy xin để chúng tôi suy xét kỹ càng lại, sau đó sẽ cho các anh câu trả lời thuyết phục.”

Lăng Lang từ nơi gặp mặt đi ra, lên xe người đại diện, ngắn gọn nói rõ, “Đến hiệu sách.”

“Làm gì?”

“Mua sách.”

Người đại diện tìm hiểu, dò tìm phương hướng một chút, quẹo đến nhà sách lớn nhất trong vùng, Lăng Lang ngụy trang tốt, bước vào mua hết những sách lịch sử về triều đại liên quan có đề cập đến trong kịch bản.

Chờ Lăng Lang ôm một đống sách trở lại trên xe, người đại diện thuận miệng hỏi: “Phong Hạo đang quay MV(music video) ở gần đây, cậu có muốn tiện đường ghé tham quan không?”

“MV?” Anh chưa từng nghe Phong Hạo nhắc qua, đối phương rất ít khi trao đổi chuyện làm ăn với mình, trừ phi đang quay phim, hai người cùng nhau tập thoại mà thôi.

Người đại diện nhìn biểu tình của anh cũng hiểu xảy ra chuyện gì, hẩn khởi động xe, “Đi thôi, tôi mang cậu đi bắt kẻ thông dâm.”

Nơi Phong Hạo quay MV quả nhiên cách nơi này rất gần, chưa tới mười phút đã đến nơi – một biệt thự hai tầng nhỏ.

Lăng Lang đến khiến mọi nhân viên công tác ở hiện trường đều thực kinh ngạc, dù sao anh chưa bao giờ giao thiệp với giới âm nhạc thịnh hành, bọn họ đều biết vị này là tai to mặt lớn trong giới điện ảnh, nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Đây là lần đầu tiên mọi người gần gũi vây xem ảnh để sống thế này, liên tưởng đến lần scandal ồn ào huyền náo lần trước của anh với Phong Hạo, mọi người nhất thời trong lòng đều rõ ràng.

MV vẫn còn đang quay, Lăng Lang lảng lảng tìm một chỗ khuất thờ ơ nhìn, Phong Hạo mặc một thân âu phục thuần trắng, giơ tay nhắc chân đều hiển lộ vẻ phong độ cao nhã, chỉ có một người trưởng thành trong một môi trường giàu có, giáo dục tốt đẹp mới có thể có được khí chất quý tộc tự nhiên lại tinh khiết đến thế.

Phong Hạo cũng không phải diễn viên duy nhất trong MV, bên cạnh hẩn còn có thêm sáu “gia cụ” (dụng cụ gia đình) - nói chính xác là sáu diễn viên quần chúng, họ đều là nam thanh niên tương mạo xuất chúng, toàn thân chỉ mặc độc nhất một cái quần tam giác màu trắng, cũng gần tiếp cận cảnh giới hoàn toàn lỏa lồ.

Nhiệm vụ của họ trong MV, là sắm vai gia cụ trong cái biệt thự cơ hồ trống rỗng này, mà Phong Hạo là chủ nhân của biệt thự. Vô luận hẩn đi đến nơi nào, gia cụ đều như hình với bóng, khi thì biến thành sofa, khi thì biến thành giá áo, Phong Hạo đang sử dụng những gia cụ bằng cơ thể người có sinh mệnh này giống như dùng đồ dùng thông thường ở nhà.

Lúc này họ đang di chuyển đến phòng bếp, Lăng Lang nhìn thấy bốn người trong đó quỳ rạp trên đất, lộ ra sống lưng bằng phẳng, nhân viên công tác đem tấm thủy tinh đặt vững vàng lên người họ, bốn người vừa lúc thành bốn góc chống đỡ cho bề mặt thủy tinh bên trên.

Họ lại bày trên tấm thủy tinh một mâm trái cây và bình hoa, một bàn trà nhân thể (làm từ người) nháy mắt hình thành.

Còn lại hai người, một người giống như trước quỳ rạp trên đất làm thành chỗ ngồi, một người thẳng lưng quỳ gối phía sau người kia làm thành một chỗ tựa lưng, Phong Hạo an vị ở đó, thân ngồi trên một người, dựa vào một người khác, mười ngón tay tao nhã đan chéo khoát lên đầu gối.

Bối cảnh vang lên giai điệu tao nhã, Phong Hạo dựa theo ca từ tạo hình dáng của miệng khi phát âm, đây là lần đầu tiên Lăng Lang nghe Phong Hạo hát, thanh âm của hẩn biểng nhắc gợi cảm, tràn ngập từ tính,

“Đằng nhĩ ngưỡng vọng, nguyệt lượng chi thượng, thương mang đích thiên nhai, thủ hậu giá kiêu bạch nguyệt quang*...”

*Đợi em nhìn lên, mặt trăng trên cao, chân trời mênh mông hư ảo, có ánh trăng sáng trong trông nom...

Bức tranh trước mắt vô cùng hài hòa, gia cụ hoàn mỹ, chủ nhân hoàn mỹ, nhưng Lăng Lang càng xem càng cảm thấy không có tư vị.

Anh có thể suy diễn không hề lệch lạc là kịch bản đang nói đến một loại tình cảm bất kỳ nào đó, nhưng ba mươi năm chưa từng có kinh nghiệm yêu đương khiến anh không cách nào gọi tên chuẩn xác cảm thụ trong lòng mình giờ phút này.

Đó là một thứ cảm giác có chút ê ẩm, không muốn đối diện, muốn đem Phong Hạo rời khỏi người kia, thậm chí có ý tưởng thay thế chính mình vào đó.

Ngay cả chính anh cũng không biết, về mặt anh giờ phút này mất tự nhiên đến độ nào, ý nghĩ cũng hoàn toàn chạy theo, ngay cả khi ghi hình tạm thời nghỉ một lát, Phong Hạo hướng đến góc của anh đi tới anh cũng không nhận ra.

“Anh tới xem tôi diễn sao?” Trong thanh âm Phong Hạo tràn ngập niềm vui sướng ngoài mong đợi.

Lăng Lang rất nhanh nhìn hấn một cái, lại lập tức rũ mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Với năng lực quan sát mẫn tuệ của Phong Hạo, sao lại không phát hiện ra vẻ dị thường của anh. Hấn lại gần một bước, gần đến mức cơ hồ cùng anh mặt đối mặt, “Anh làm sao vậy?”

Ánh mắt Lăng Lang nghiêng đi một chút, cơ hồ đang trốn tránh câu hỏi của hấn.

Phong Hạo quay đầu nhìn nhìn mấy diễn viên quần chúng đóng vai gia cụ, lại nhìn nhìn Lăng Lang, trong lòng đoán được vài phần.

Hấn thừa dịp người khác không chú ý tới bên này, bí mật kéo tay anh, “Anh đi theo tôi.”

Lăng Lang tùy ý hấn nắm tay, đi vào gian phòng nhỏ cách vách, nhìn hấn tùy tay khóa cửa lại.

“Nói cho tôi biết, anh đang suy nghĩ gì?” Lăng Lang tựa vào bên tường, Phong Hạo vẫn duy trì khoảng cách chặt chẽ với anh.

Lăng Lang không trả lời.

Phong Hạo giơ tay, thân mật vuốt ve cổ anh, “Có phải anh ăn dấm chua của tiểu diễn viên kia không?”

Lăng Lang cúi đầu xuống, rồi lại bị đối phương cưỡng chế nâng lên.

“Tôi muốn nghe chính miệng anh nói.”

Lăng Lang bị buộc nhìn vào mắt hấn, điểm tâm tư nhỏ này hoàn toàn bại lộ dưới cái nhìn dò xét của đối phương, không thể trốn tránh.

Anh không tiếng động nhìn thẳng hấn trong chốc lát, cuối cùng buông khí giới đầu hàng.

“Phải, tôi ghen, tôi đổ kị đến mức phát điên.”

Từ lúc anh nói ra chữ đầu tiên, tươi cười đã dần lan trên mặt Phong Hạo, khi chữ cuối cùng chấm dứt, Phong Hạo đã chặt chẽ ôm anh vào lòng.

“Thật vui có thể nghe được anh nói như vậy, điều này chứng tỏ ngoại trừ chủ nhân, trong lòng anh vẫn có xem tôi là người yêu mà đối đãi.”

Hấn buông anh ra, “Cho đến nay anh đều là một sủng vật thật đủ tư cách, tôi có thể cảm nhận lòng trung thành của anh, nhưng lại rất ít cảm nhận được tình cảm của anh.”

“Anh từng nói với tôi anh không biết thích là gì, nhưng bây giờ nhìn qua anh vô hình trung đã nắm được kỹ năng này.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hắn cười cười, “Hôm nay biểu hiện của anh thật khiến cho tôi phải nhìn với ánh mắt khác xưa, tôi quyết định tiếp tục lưu thêm một số trong dãy số điện thoại của anh.”

Lăng Lang ngần ra, “Chỉ đơn giản như vậy?”

Phong Hạo cười gật gật đầu, “Đối với anh, đây là một bước đi rất lớn, tôi cho rằng nó đáng giá với phần thưởng này.”

Hắn lấy điện thoại di động ra, đăng sau dãy số điện thoại của Lăng Lang ghi nhớ thêm một số.

“Nếu anh chính miệng nói với tôi anh yêu tôi, tôi có thể lưu thêm một số nữa.”

Lăng Lang há miệng thở dốc, lại cảm thấy ba chữ kia nghĩ đến thì dễ dàng, nói ra lại dị thường khó khăn.

“Không sao, ” Phong Hạo không hề cưỡng cầu, “Điều kiện trao đổi này tôi đã hứa với anh, chỉ cần anh cảm giác mình có thể làm được, có thể tới tìm tôi thực hiện bất cứ lúc nào, tôi chờ anh.”

* Lời tác giả: Để đề phòng bị chỉ trích là sao chép, xin thanh minh: MV có phiên bản thật, nhưng không liên quan đến bài này, vì ngăn ngừa độc giả liên tưởng lầm lẫn, ẩn tên ca sĩ cùng tên bài hát.

45. Chương 45: Thất Lễ

MV của Phong Hạo như thế hẳn là không thể thông qua xét duyệt của tổng cục, bất quá ở thời đại internet phát triển này, cái từ “cấm” trái lại trở thành phương tiện tuyên truyền tự nhiên, những trang web có tỉ suất lượt truy cập lớn đều sôi nổi lấy “Thị giác kinh diễm”, “Thiên triều cấm truyền bá” làm từ mấu chốt trong tiêu đề, long trọng đem Phong Hạo tiến vào hàng ngũ ca sĩ đang nổi danh, đẩy MV có lượng tiêu thụ lớn nhất lúc bấy giờ ra sau vươn lên đứng đầu bảng, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt, chỉ riêng đĩa đơn Đăng nhĩ ngưỡng vọng cũng đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc uy tín nhất trong một thời gian dài.

Đánh giá về MV, dân mạng có khen có chê không đồng nhất, người thích thì nói đây là nghệ thuật thị giác, người chán ghét nói đây là hạ lưu thấp kém, hai phe cùng biện luận chỉ trích, không ai nhường ai, dẫn đến thảo luận sôi nổi trong một thời gian dài.

Trong khi mọi người tranh luận không ngớt, thì trong một phạm vi bí ẩn khác, MV này của Phong Hạo, lại khơi dậy sóng to gió lớn.

Bộ phim tiếp theo của Lăng Lang rốt cục đã được xác định, nhà sản xuất quyết định để anh diễn vai Hoàng đế, mấy ngày nay anh nhàn rỗi ở nhà, mỗi ngày không phải đọc sách sử thì nghiên ngẫm kịch bản, thời gian còn lại, anh dùng bồi dưỡng một sở thích mới – dù sở thích này cùng thân phận của anh cực kỳ không tương xứng – đó chính là lên mạng lặn xuống nước (ý nói ẩn thân, chỉ xem chứ không tham gia) xem thiên hạ thảo luận MV của Phong Hạo.

Ngoại trừ diễn đàn chính thức của Phong Hạo, nơi anh “lặn” nhiều nhất chính là weibo, từ sau lần loạn trích đăng weibo Phong Hạo trước đó, Lăng Lang đã có một đoạn thời gian không hề đăng nhập.

Phái ủng hộ cùng phái chống đối vẫn như trước trên weibo không ngại phiền toái mà đánh võ mồm, qua một thời gian, luận điệu song phương đều không còn gì mới mẻ, ngay lúc Lăng Lang lướt qua đám bình luận, cho rằng mình cũng đến lúc buông tha cho sở thích mới này rồi, một cái reply không phù hợp xuất hiện trong tầm mắt anh.

-Thật muốn trở thành cái ghế tựa kia, thân thể ở phía dưới để anh ngồi lên.

Lăng Lang nhú nhú mày, hình chân dung (avatar) của người này là một người đàn ông chân mang giày da, góc độ chụp từ dưới để giày nhìn lên, anh theo trực giác thấy không thích hợp điểm vào trang chủ của đối phương, trong lúc vô ý lại phát hiện một thế giới mới.

Weibo của người kia đã chuyển phát trước đó đều là hình chụp chân nam nhân, có mang giày da, mang giày thể thao, mang vớ trắng, thậm chí có một tấm dưới chân giẫm lên một nam nhân trần truồng, người đó đầu bị áp lên sàn gạch, cổ và cổ tay đều có đeo vòng cổ và vòng tay màu đen.

Lăng Lang xem tiếp xuống dưới, rốt cục nhìn thấy một cái chuyển phát weibo về MV của Phong Hạo, nhưng không phải chuyển phát từ weibo của Phong Hạo mà là từ một người khác. Người đó phát một bức hình chụp lại trong đoạn ở phòng ăn, Phong Hạo đang ngồi trên chiếc ghế bằng cơ thể người, mười ngón đan chéo đặt bên miệng, ánh mắt dừng bên bốn nam nhân lỏa thể đang chống đỡ bàn trà.

Phía trên hình ảnh, chủ weibo còn để một câu, câu văn rất ngắn gọn, vốn vẹn chín chữ thêm một dấu chấm câu: “Giấc mộng cuối cùng của mỗi một chủ nhân.”

Lăng Lang lại click vào, lượng chuyển phát của weibo này cao thần kỳ, nhưng không khí của bình luận bên dưới lại hoàn toàn bất đồng với bên ngoài.

—— đây cũng là giấc mộng của ta, đáng tiếc giấc mộng này có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không thành hiện thực

—— ha ha, một ý tưởng không tồi, có nô nào nguyện ý làm sô pha của gia không?

—— chủ nhân này quá đẹp trai, anh ấy muốn tôi làm gì tôi đều nguyện ý.

—— không thể kích thích hơn nữa, nghĩ đến liền cứng.

—— Xuất xứ hình ảnh? Cầu cầu cầu.

Phía dưới rất nhanh có người trả lời hẳn.

—— là hình ảnh trong MV [Đẳng nhĩ ngưỡng vọng](#) , ca sĩ gọi là Phong Hạo, có thể đi lục (search).

Chỗ khác có người phản hồi:

—— Đã lục , chưa nghe nói qua ca sĩ này, người mới sao? Ca cũng không tệ lắm, bắt quá sao anh ta phải quay MV này?

—— Ca sĩ là người trong giới? Tìm được weibo của anh ấy , follow xem sao.

Lăng Lang một đường đọc xuống, nội dung ngoại trừ thảo luận về Phong Hạo, một nửa là hâm mộ bản thân Phong Hạo, một nửa khác hâm mộ sofa, hơn nữa hình chân dung của mọi người đa phần là giống nhau. Anh tùy tiện điểm vào vài cái, nhìn thấy weibo của những người đó Lăng Lang giật mình không thôi, giờ anh mới biết, thì ra còn có những người như vậy tồn tại trên đời.

Nghe được thanh âm xoay chìa khóa và tiếng đóng cửa, anh ngay cả nút tắt trang cũng chưa kịp đóng, vội vàng quay về giao diện chủ, đem máy tính bảng đẩy qua một bên, khoác áo sơ mi của Phong Hạo lên rồi xuống giường, ngay khi anh cài lại cái cúc áo cuối cùng, Phong Hạo vừa lúc bước vào phòng.

“Lại đang xem kịch bản?” Phong Hạo cười hỏi, hẳn chứng kiến bộ dạng Lăng Lang ngay cả quần lót cũng không kịp mặc liền biết anh mới từ trên giường xuống, từ sau khi bị giam vào lồng sắt, Lăng Lang một lần cũng chưa từng làm trái với quy củ trên giường.

“... Phải, ” Lăng Lang có chút chột dạ đưa mắt nhìn kịch bản mở ra trên giường, bên cạnh kịch bản chính là ipad, vừa rồi nội dung trong lúc vô ý nhìn đến làm anh có chút khẩn trương, theo bản năng liền nói dối Phong Hạo.

“Lúc anh nói dối, ánh mắt sẽ nhìn xuống.” Phong Hạo khinh miêu đậm tả vạch trần anh.

Lăng Lang không nghĩ tới chi tiết nhỏ như vậy cũng bị hắn nhìn thấu, kinh ngạc đến có chút không biết phải làm sao.

Phong Hạo đi đến bên cạnh anh, cầm lấy ipad ở đầu giường, Lăng Lang muốn ngăn lại nhưng không dám, trơ mắt nhìn bức ảnh phóng lớn hiện ra trên màn hình, trong ảnh là một người đàn ông trần trụi đeo miếng che mắt, quỳ trên mặt đất vẽ mặt say mê liếm lấy giày da trước mặt hắn.

Phong Hạo bất động thanh sắc tắt đi bức ảnh , rất nhanh đảo qua nội dung weibo, cuối cùng tầm mắt trở lại trên người Lăng Lang. Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, nhưng Lăng Lang biết đây chính là biểu hiện hắn không vui.

Ipad bị ném lại trên giường, Phong Hạo cũng ngồi xuống, thản nhiên ra lệnh một tiếng, “Quỳ xuống.”

Mệnh lệnh âm lượng không lớn nhưng nghe vào tai lại như sấm sét giữa trời quang, Lăng Lang trong lòng sợ hãi, lập tức quỳ xuống.

“Vì sao muốn xem cái đó?”

Thanh âm của Phong Hạo không hề gợn sóng, nhưng chính như vậy mới khiến cho Lăng Lang cảm thấy càng sợ hãi, “... Tôi không cần thận click vào.”

“Lần đầu tiên?”

Lăng Lang cuống quýt gật đầu.

“Anh cảm thấy tò mò, nhìn một cái cũng không có gì quá đáng trách, ” Phong Hạo bắt chéo hai chân, dùng mũi giày khơi cảm Lăng Lang, “Nhưng anh vì sao phải nói dối?”

Lăng Lang cẩn thận ngắm nhìn Phong Hạo, lại nhanh chóng nhìn về hướng khác, không dám nhìn thẳng hắn.

“Dù chỉ là việc rất nhỏ nhặt, nhưng nói dối chính là nói dối, không có phân nặng nhẹ, nói đi, anh muốn bị phạt thế nào?”

Giày da của Phong Hạo ngay tại bên miệng, hình ảnh vừa xem kia còn bồi hồi trong đầu Lăng Lang, anh hoàn toàn nhớ rõ, khi lần đầu tiên mắt anh chứng kiến hình ảnh này, đã bất giác tự thay mình vào một phía, thậm chí vì vậy mà cảm thấy từng trận hưng phấn.

Ma xui quỷ khiến, Lăng Lang quay đầu, mỗi cách mục tiêu càng lúc càng gần, mắt thấy sắp thân mật tiếp xúc, tiêu điểm lại đột nhiên rời anh mà đi. Anh thất vọng ngẩng đầu, khoe miệng Phong Hạo có ý cười, nhưng ý cười này cũng lạnh như băng, không chút nào truyền đến trong ánh mắt.

“Anh có lầm lẫn gì không vậy,” Phong Hạo dùng mũi chân nhẹ nhàng vỗ vỗ má anh, “Đây là thưởng, không phải trừng phạt, anh ngay cả phân biệt rõ hai cái này cũng không được? Lại nói, anh phạm sai lầm, lẽ nào tôi trái lại cần khen ngợi anh?”

Lăng Lang không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ đành lẳng lặng quỳ.

Mũi chân Phong Hạo một đường đi xuống, cuối cùng dừng trên hạ thể trần trụi của Lăng Lang, trong nháy mắt va chạm, như có luồng điện xẹt qua thân thể Lăng Lang, khí quan anh tựa như bắt lửa, nháy mắt sung huyết bành trướng, lại bị Phong Hạo giẫm dưới chân hạn chế cử động.

Trong đêm đầu của Lăng Lang, anh cũng từng bị Phong Hạo đối đãi như thế, nhưng lúc đó anh đã sớm bị vây trong trạng thái hưng phấn, không có loại cảm giác thân thể tiến vào trạng thái phấn khởi nhanh chóng thế này.

Phong Hạo chỉ hơi chút dùng lực độ nghiêng động hai cái, Lăng Lang lập tức một bộ động tình khó nhịn, dồn dập thở hổn hển, tầm mắt thẳng tắp dừng trên mặt đối phương, không di dời lấy một chút.

Phong Hạo mỉm cười, khi mở miệng lần nữa lại nói sang một chuyện khác, “Hôm nay tôi vốn có một tin vui muốn nói cho anh.”

Lực chú ý của Lăng Lang toàn bộ tập trung ở hạ thể, Phong Hạo đang nói cái gì anh căn bản nghe không vào, tê dại từ ngực lan đến đầu ngón tay, lại từ đầu ngón tay vòng trở lại ngực, cuối cùng tê đến da đầu.

Anh chỉ muốn Phong Hạo tiếp tục động tác của hắn, nhưng đối phương cố tình không cho anh toại nguyện, chân vẫn dừng lại ở chỗ cũ không chút suy chuyển.

Phong Hạo bất động, anh đành phải trộm nhúc nhích, muốn thông qua ma sát xoa dịu một chút dục vọng trướng đau, lại bị Phong Hạo phát hiện ngay từ đầu, nghiêm khắc quát bảo ngưng lại, “Không được động.”

Động tác Lăng Lang lập tức cương cứng giữa đường.

“Anh cho là, cái gì gọi là trừng phạt?”

Lăng Lang giờ mới hiểu được hấn muốn làm gì, nuốt nước miếng, thành thành thật thật quỳ lên, nhưng tầm mắt vẫn thường phiêu xuống địa phương kia.

Phong Hạo chậm lại giọng điệu, “Tin tốt của tôi chính là...”

Hấn cười cười, “Chúng ta rất nhanh sẽ lại hợp tác một lần nữa rồi.”

Lăng Lang đang phân tâm mất một chút thời gian mới tiêu hóa được những lời này, lực chú ý bị thành công dời đi một chút, “Có ý gì?”

Tầm mắt anh rơi trên kịch bản của mình nằm một bên, “Chẳng lẽ...?”

Phong Hạo mỉm cười gật gật đầu, “Đúng như anh nghĩ.”

Lăng Lang không thể tưởng được Phong Hạo lại cùng mình tiếp tục đóng chung một phim, “Nhân vật nào?”

“Trung thần.”

Thân là hoàng đế, bên người Lăng Lang có hai đại thần cử túc khinh trọng*, ngang vai ngang vế, cũng giống như mỗi một bộ phim cung đình đều nhất định sẽ có yếu tố một bên là trung thần, một bên là gian thần. Hoàng đế tuy rằng chính trực nghiêm minh, nhưng cũng khó tránh khỏi bị gian nịnh thần giả danh trung thần lừa dối, nhất thời tin lời sàm ngôn, thiếu chút phạm sai lầm lớn, cũng may cuối cùng dưới sự ngăn cản sòng dũ của trung thần, diệt trừ thế lực tà ác.

*Cử túc khinh trọng: Nhắc chân về bên nào thì nặng về bên ấy, chỉ người hay sự việc có địa vị trọng yếu, ảnh hưởng toàn cục

Tuy rằng Phong Hạo có gương mặt của một trung thần, nhưng từ sau khi ra nghề đều luôn sắm vai nhân vật phản diện, đây có lẽ là vai diễn chính diện đầu tiên từ lúc hấn theo nghiệp điện ảnh đến nay.

Nhưng Lăng Lang có phản ứng không phải với điều này, “Vì sao hai người chúng ta luôn đóng chung một bộ phim?”

“Có lẽ là vì duyên phận?” Phong Hạo còn có tâm tư nói đùa.

Lăng Lang đương nhiên sẽ không tin.

“Được rồi, là tôi biết anh tiếp bộ này, theo đạo diễn không nhẽo kiên quyết cầu xin được, ” Phong Hạo sửa lời.

Lăng Lang lại càng không tin, Chữ “cầu” này cho đến nay không phải tác phong của Phong Hạo.

“Chúng ta luôn xuất hiện đồng thời, người xem sẽ sinh ra cảm giác một mối.”

Phong Hạo mỉm cười, “Chỉ cần tôi không một mối là được, còn người xem, ” hấn cười cười, “Bọn họ sẽ tập thành thói quen.”

“Chúng ta lại sắp ở trong cùng một đoàn phim mấy tháng, chẳng lẽ anh không vui sao?” Phong Hạo giật giật mũi chân, Lăng Lang nguyên bản đã bị phân tán lực chú ý lại nhớ tới nửa người dưới. Nguồn :

Phong Hạo rõ ràng đang khiêu khích anh, nhưng Lăng Lang lại một chút cũng không vượt qua được trêu cợt của hấn, chỉ hai ba cái đã bị khơi mào tình dục không nên có.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, cho mình thêm can đảm kêu Phong Hạo, “Chủ nhân...”

“Không được, ” Phong Hạo trái lại thu chân trở về, “Tôi nói là trừng phạt, chính là trừng phạt, niệm tình lần này vì phạm lần đầu, tôi sẽ cho qua, nếu có lần sau...”

Lời cuối cùng hấn chưa nói, loại bỏ lững không rõ ràng này lại càng có lực chấn nhiếp, khiến Lăng Lang không dám có chút tâm vi phạm nào.

“Về phần những ảnh chụp linh tinh đó...” Phong Hạo nhếch môi, “Nếu anh muốn xem, thì tùy anh, cứ coi như tài liệu giảng dạy.”

Hắn cúi người, ánh mắt sắc bén hoàn toàn trói chặt Lăng Lang, “Học được gì, đều phải từng cái từng cái biểu diễn cho tôi xem.”

Vài ngày sau khi biết Phong Hạo cũng diễn bộ phim này, Lăng Lang nhận được thông báo, đoàn phim muốn có một buổi gặp mặt giữa những thành viên chủ chốt, địa điểm ước định là phòng họp ở tầng cao nhất Diệp Thị.

Hai người đến sớm hơn giờ hẹn một chút, những người khác còn chưa đến, trong phòng hội nghị không hiểu sao chỉ bày một cái ghế, Lăng Lang đương nhiên nhường Phong Hạo ngồi, bản thân thì tựa trên bàn hội nghị bên cạnh, hai người tận dụng thời gian cầm lấy kịch bản tập đối thoại.

Phong Hạo đọc xong câu thoại sau cùng, tùy tay lật sang trang khác, một trang giấy rơi khỏi kẹp giấy, dừng ở cửa cách vài bước chân.

Lăng Lang nhìn thấy, không chút nghĩ ngợi liền đi qua nhặt lên, anh mới vừa ngồi xổm xuống, một đôi giày ống cao màu đen rõ ràng xuất hiện trước mắt, không thiên vị đem trang giấy kia giấu dưới chân.

Lăng Lang theo đôi giày ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người mặc áo da quần da khêu gợi, đang từ trên cao nhìn xuống anh, trong mắt tràn ngập vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Anh chợt cảm thấy không thích hợp, nhanh chóng đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp đáp lễ.

Người đó tầm mắt trước tiên dạo qua một vòng chỗ Phong Hạo đang ngồi, lại vòng lại trên người Lăng Lang, hơi có chút nghiền ngẫm đánh giá hai người.

Qua lại đánh giá nửa ngày, hắn mới không nhanh không chậm thối lui một bước, cong thắt lưng nhặt lên trang giấy trên mặt đất, lại lưỡi biếng đứng thẳng người, khoe miệng gợi lên một nụ cười cuồng vọng không hề bó buộc.

Lăng Lang mâu sắc trầm xuống, thần thái kiêu ngạo của đối phương khiến anh đối với người này theo bản năng sinh ra cảnh giác.

Người đó như thể căn bản không quan tâm địch ý tản mát từ Lăng Lang, hắn ngả ngón nhướng nhướng mày, “Sao có thể để hoàng thượng làm loại sự tình này chứ, thật sự là quá thất lễ.”

46, Màn 46 – Trung khuyến

46. Chương 46: Trung Khuyến

Lăng Lang trầm mặt tiếp lấy vật trên tay đối phương, lập tức thu hồi tầm mắt, dựng lên khí tràng “người lạ chỗ gần”.

Người tới mỉm cười, vòng qua Lăng Lang, lập tức đi đến trước mặt Phong Hạo, vươn tay ra, “Ngô Quan Phong.”

Phong Hạo bất luận đi đến đâu, bất luận đối với ai, thủy chung nho nhã lễ độ. Mà giờ khắc này, hắn không chút động đậy ngồi tại chỗ, chỉ thần nhiên ngắm đối phương liếc mắt một cái, vừa không tự giới thiệu, cũng không thấy có ý tứ cùng ý bắt tay.

Ngô Quan Phong thấy thế, không xấu hổ cũng không giận, thu lại bàn tay giữa không trung, nhét vào túi quần.

“Cửu ngưỡng đại danh, vẫn luôn không có duyên được gặp, hôm nay vừa thấy, ” hắn lại lần nữa ý vị thâm trường đánh giá Phong Hạo từ đầu đến chân một lần, “quả nhiên phi phạm.”

Phong Hạo như trước không tỏ vẻ gì, Ngô Quan Phong không chút lưu tâm tự thuyết tự thoại, “Tôi đã nghe qua ca khúc mới của anh, hát thật không tồi, có điều...”

Hắn hơi cúi thân, “MV lại càng khiến tôi thấy đáng để xem hơn.”

Hai người bất động thanh sắc bốn mắt va chạm, bề ngoài bình tĩnh bên trong ngầm giương cung bạt kiếm giằng co.

“Người xem mà không hiểu tất nhiên sẽ xem không hiểu, nhưng mà, người biết tất nhiên vừa liếc mắt một cái đã biết,” Ngô Quan Phong từng chữ từng chữ phun ra, “Ý tứ của anh, không khỏi thể hiện quá rõ ràng đi.”

Phong Hạo lúc này mới có phản ứng, hắn từ chối cho ý kiến cười cười, “Tôi không hiểu anh đang nói gì, nếu anh là đang khen ngợi hiệu quả MV, tôi thay đạo diễn cảm ơn anh.”

Ngô Quan Phong lần nữa đứng thẳng người lại, như đã sớm đoán được đối phương sẽ dùng cái cớ này che giấu, hắn cũng không tiếp tục truy vấn, mà đem mũi nhọn chuyển đến Lăng Lang, “Về đại danh Ảnh đế, lại càng như sấm bên tai, tuy chưa từng hợp tác qua, nhưng nghe qua không ít lời đồn...”

Tầm mắt hắn tiếp tục qua lại giữa hai người, “Có điều giờ phút này xem ra, nghe đồn này nọ chỉ sợ cũng chưa chắc là thật.”

Hắn nhìn Lăng Lang, “Một tiền bối,” lại nhìn về phía Phong Hạo, “Một hậu bối, dưới tình huống trong phòng chỉ có một cái ghế, lại có thể không phải hậu bối chủ động nhường ghế cho tiền bối, mà là hoàn toàn tương phản,” Hắn nói tới đây, dừng một chút, “Điểm này cũng không phù hợp với hình tượng Băng sơn ảnh đế trong lòng công chúng, không phải sao?”

Lăng Lang chỉ coi hắn như không khí, bất luận hắn nói gì đều không để ý, ngược lại Phong Hạo ngay cả liếc mắt cũng lười mà cười cười: “Cái gọi là hình tượng trong lòng công chúng, đơn giản là do truyền thông một tay đắp nặn. Anh lẫn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, không thể không biết, lời của giới truyền thông, mười thì có chín không tin được, cũng như giới truyền thông đem anh đắp nặn thành một thanh niên ba tốt, nhưng sự thật thế nào, ai mà biết được?”

“Tiền bối suy nghĩ cho hậu bối, nhường lại chỗ ngồi, đây gọi là quan tâm nhân nhượng theo lễ, nếu anh đối với cái ghế dựa này chấp nhất như vậy, tôi cũng không ngại thể hiện quan tâm mà nhường lại cho anh. Dù sao đây chỉ là một chỗ ngồi bình thường, không phải ngôi vị hoàng đế, ai muốn ngồi đều có thể ngồi, phim còn chưa khởi quay, anh không cần nhập diễn sớm như vậy.”

Ba người trong phòng ai cũng không tiếp tục mở miệng, trong không khí lưu động khí tức đối chọi gay gắt, cổ khí tức này ngày càng nghiêm trọng, đến tận khi đám người giám chế đạo diễn đẩy cửa vào đánh vỡ yên tĩnh khác thường này. Phong Hạo thấy bọn họ đến, mới từ trên ghế đứng lên.

“Ôi chào! Ba người các cậu tới sớm thế, sao lại đứng hết làm gì? Ngồi a.” Giám chế thấy không khí trong phòng hợp có gì đó không bình thường, lập tức lên tiếng điều tiết, nhưng hắn nhìn quanh bốn phía mới phát giác điểm không đúng, “Ghế dựa đi đâu hết rồi?”

Một người phía sau có vẻ là bí thư vội vàng giải thích: “Hôm qua phòng họp cách vách không đủ ghế nên dời hết qua, tôi sẽ chuyển lại ngay.”

Mười mấy phút đồng hồ sau, một đám người rót cục ngồi xuống, Lăng Lang kế bên Phong Hạo, Ngô Quan Phong ngồi xuống phía đối diện, tiếp tục dùng ánh mắt khiêu khích nhìn bên này, Phong Hạo đã khôi phục hình tượng nhất quán hào hoa phong nhã, đối với khiêu khích đến từ đối diện nhìn mà như không thấy.

Giám chế dù có hồng mắt đi nữa thì cũng nhìn ra, hắn nói đến một nửa thì khụ khụ hai tiếng, “Khó được diễn viên chính bộ phim này đều đến từ một công ty quản lý, vậy mọi người chắc cũng rất quen thuộc nhau rồi...”

“NO NO, ” Ngô Quan Phong khoát khoát tay cắt đứt hắn, “Tuy chúng tôi đều là nghệ sĩ dưới trướng Diệp Thị không sai, nhưng tôi chỉ là một tiểu nhân vật, về phần hai vị kia, chính là tai to mặt lớn ngay cả hợp thường niên công ty cũng kính thường tham gia, tôi sao dám trêu cao chứ.”

“Ách, ” giám chế ghen một chút, “Vây vừa hay có thể mượn cơ hội quay phim lần này, cùng nhau bồi dưỡng tình cảm một chút, cũng không tồi.”

“Tôi cũng hi vọng như thế, ” Ngô Quan Phong nói mà mặt không đổi sắc, “Dù sao cũng là anh em trong cùng một công ty, tôi cũng không muốn bộ phim còn chưa quay đã truyền ra loại tin tức tiêu cực diễn viên bất hòa.”

“Tôi cũng tràn đầy đồng cảm, ” Phong Hạo bất lộ thanh sắc phụ họa.

Ngô Quan Phong nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng, “Về sau xin nhị vị huynh đệ đồng môn chiếu cố nhiều hơn.”

Phong Hạo nghiêng đầu một chút, quăng trả cho hắn một cái mỉm cười mê người, “Cũng thế.”

Lăng Lang dưới chú mục muôn người đang cơ, đạo diễn chưa bao giờ thấy anh diễn vai cổ trang, vừa xem xong đoạn đầu khi anh làm nổi bật tâm tư nhân vật liền vỗ bàn tán dương, anh sẵn có khí chất đế vương hồn nhiên, vẻ cao cao tại thượng coi rẻ hết thấy đó, trời sinh đã ở trên vạn người.

Hắn thầm vui vẻ thật may nhân vật này không chọn làm người, biểu hiện của Phong Hạo và Ngô Quan Phong cũng rất đáng khen ngợi, trong cung đình giương thương múa kiếm, bên ngoài triều chính địa vị cũng ngang hàng...ngay cả trong đoàn phim ở hiện thực, quan hệ hai người cũng vô cùng vi diệu.

Lăng Lang đang ôn lại kịch bản cảnh diễn tiếp theo, mảy may thành hình chữ xuyên.

“Làm sao vậy, ” Phong Hạo đi tới, “Có khó khăn?”

Lăng Lang không lên tiếng, tức là ngầm thừa nhận.

“Tôi biết diễn đoạn cuối với anh mà nói có lẽ có chút khó khăn,” Phong Hạo nhắc nhở anh, “Nhưng đừng quên, anh là một diễn viên.”

Lăng Lang giương mắt lên nhìn hắn, thần sắc khó xử vẫn hằn nơi mi tâm không hề tán đi.

“Bắt đầu!” Đạo diễn ra lệnh một tiếng, quay phim chậm rãi đưa ống kính đẩy về phía trước.

Trong ngự thư phòng, Lăng Lang một tay cầm lên một bản tấu chương trong đồng công văn, “Nói, chuyện trong tấu chương này là thế nào?”

Phong Hạo buông thông tay đứng một bên, tuy là cung kính, nhưng thái độ vẫn nổi bật sự kiên định đặc biệt của một bề tôi đang can gián, “Thần cho rằng việc này nhất định có uẩn khúc, Thái thú Hồ Châu* cương chính không xu nịnh, hết lòng phụng sự, cũng tuyệt không tham phú quý hay lạm dụng tư quyền, mong bệ hạ cho phép vi thần điều tra rõ sẽ tấu lại.”

*Hồ: Là Lương Hồ (Hồ Nam, Hồ Bắc); châu: Một đơn vị hành chính thời xưa, tương đương một tỉnh / một bang

Thái thú Hồ Châu là vị quan viên Phong Hạo một tay đề bạt, chương quản châu quận trọng yếu trong triều đình, vì muốn lung lay vị trí này, Ngô Quan Phong đã lén lút ra sức không ít, hiện giờ Thái thú bị người vu hãm, hắn sao lại không thừa dịp lửa cháy thêm dầu, bỏ đá xuống giếng?

“Mọi người đều biết Hồ Châu Thái thú cùng Phong Tướng quốc (quan tể tướng) quan hệ không tầm thường, hiện giờ Thái thú phạm tội, lệnh cho Phong Tướng quốc đi tra, ai biết Phong Tướng quốc sẽ theo lẽ công bằng mà làm việc, hay lại mượn cơ hội hủy tang diệt tích?”

Phong Hạo hướng hắn trợn mắt, “Phong mỗ làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc, hoàng thượng trong lòng tự có định đoạt, ở đâu đến phiên người xen mồm? Nếu Hồ Châu Thái thú quả thực bị người vu cáo hãm hại, công lao của Ngô Tể tướng* nhất định không thể bỏ qua.”

*Tể tướng và Tướng quốc đều cùng một cấp bậc Tể tướng, mình dịch vậy để dễ phân biệt và đọc cũng thuận miệng hơn.

Ngô Quan Phong thấy Phong Hạo nói như vậy, trên miệng tự nhiên sẽ không yếu thế, hai người người một lời ta một câu tranh luận, hoàn toàn xem hoàng thượng như đồ trang trí.

“Đủ rồi!” Lăng Lang gầm lên.

Ngô Quan Phong láu cá thấy được thành tựu liền ngừng, Phong Hạo đang kích động đem lửa giận chuyển đến trên người hoàng đế, “Bệ hạ nếu tiếp tục tin tưởng dễ dàng vào lời sàm tấu của bọn tiểu nhân, không phân rõ phải trái trắng đen giết hại trung lương, chỉ sợ người trong thiên hạ sau lưng đều phải thoả mạ bệ hạ một tiếng hôn quân!”

“Lớn mật!” Lăng Lang giơ tay phải lên cao, lại chần chờ không hạ xuống.

“Cắt! Xảy ra chuyện gì?” Đạo diễn không rõ Lăng Lang động tác đang êm đẹp vì sao đột nhiên ngừng lại.

Lăng Lang mày càng thêm nhíu vài phần, anh buông tay, giữ tay áo, “Thật có lỗi, làm lại.”

Phong Hạo tìm lại cảm xúc, lại đem Lăng Lang mắng cầu huyết lâm đầu, “... Chỉ sợ người trong thiên hạ sau lưng đều phải thoả mạ bệ hạ một tiếng hôn quân!”

“Lớn mật!” Phong Hạo đã không sợ chết giờ cổ, chuẩn bị nghênh đón cái tát kế tiếp của Lăng Lang, nhưng Lăng Lang lại giống bị trúng định thân chú*, không thể động đậy chút nào.

*Định thân chú: Bạn nào chơi game hay đọc võng du sẽ biết, trúng chiêu này thì hết động đậy trong một thời gian nào đó, như cá nằm trên thớt chờ người chặt chém

Sau khi NG ba lượt, tay Lăng Lang rốt cục miễn cưỡng rơi xuống, lại căn bản không đụng tới mặt Phong Hạo, mềm nhũn xẹt qua tai đối phương, nhìn từ góc độ máy quay, càng giống như đang nhu tình vuốt ve.

Đạo diễn bất đắc dĩ, hạ lệnh nghỉ ngơi một lát, Lăng Lang đi theo Phong Hạo tới một góc vắng người.

“Anh là một diễn viên, anh cần chuyên nghiệp một chút.”

“Thực xin lỗi, tôi làm không được.”

Phong Hạo thở dài, “Anh bây giờ chỉ đang diễn mà thôi.”

“Tôi biết, nhưng tôi làm không được.”

“Lúc quay phim, anh cần quên thân phận của tôi.”

Lăng Lang nghĩ nghĩ, “Không có khả năng.”

“Nhìn tôi, ” Phong Hạo buộc anh nhìn thẳng vào hai mắt mình, “Anh bây giờ là vua của một nước, tôi là thần tử của anh, tôi chọc giận anh khiến long nhan bất duyệt (mặt rồng không vui), anh đánh tôi, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Lăng Lang nghiêm túc nhìn hấn một lúc lâu, vẫn là trả lời, “Không thể.”

Anh hạ mắt, “Tôi biết hành vi hiện tại của mình rất ấu trĩ, nhưng vô luận vì lý do gì, vô luận trong trường hợp nào, nếu phải khiến tôi có hành động bất kính với cậu,” anh ngẩng đầu, “Thực xin lỗi, tôi làm không được.”

Phong Hạo đánh giá anh một lát, cuối cùng cười ra tiếng, “Tôi không biết bây giờ mình nên vui, hay là...”

Ngô Quan Phong liếc nhìn đến hai người đang lặng lẽ nói chuyện trong góc, chậm rãi từ từ bước tới, “Thế nào, cảm tình tốt đến ngay cả tát một bạt tai cũng luyện tiếu? Nếu không hạ thủ, tôi hoàn toàn không ngại nhọc nhằn thay anh.”

Lăng Lang thấy hấn tới, nhắc chân bước đi, đi chưa được vài bước, bị Phong Hạo từ phía sau giữ cổ tay lại.

Hấn kề sát bên tai Lăng Lang, “Số điện thoại.”

Lăng Lang kinh ngạc mở to hai mắt.

Phong Hạo cười cười, “Quy củ cũ, làm không được, khấu trừ ba số.”

Lăng Lang chân mày căng chặt, Phong Hạo chạy trước tới vị trí đứng vững, ý cười doanh doanh chờ anh.

Ngô Quan Phong cũng lướt qua bên cạnh anh, đầy hứng thú nhìn hai người.

Lăng Lang từng bước đi tới, bề ngoài nhìn qua thực trấn định, trên thực tế mỗi bước đi đều thật gian nan. Anh đi đến trước mặt Phong Hạo, đứng lại, xoay người, về mặt nghiêm túc.

“Tốt, bắt đầu!” Đạo diễn thấy ba người chuẩn bị xong, hạ lệnh khởi động máy.

Đèn xanh của camera sáng lên, Phong Hạo đồng dục lập lại lời thoại một lần.

Theo sau một tiếng “Lớn mật”, bàn tay giữa không trung của Lăng Lang lại run nhẹ.

Ngô Quan Phong một bên gọi lên khỏe môi, chậm rãi bước tới.

“Phong Tướng quốc dám nói lời đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời, bất quá hoàng thượng cần gì phải ô uế tay mình, không bằng nhường ty chức làm thay đi.” Bạn đang ?

Khi âm cuối cùng hạ xuống, tay hắn đã giơ lên cao, không nói hai lời liền quạt qua, nhưng chưa mấy may đụng được đến Phong Hạo, đã bị người hung hăng ngăn lại giữa không trung.

Ngô Quan Phong kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Lăng Lang dùng sức chế trụ cổ tay của hắn, mày kiếm khiêu lên tức giận, đôi mắt tinh anh hàm chứa uy lực, khí lực to lớn trên tay khiến hắn nhất thời không thể động đậy, tay hai người cứ như vậy giằng co giữa không trung, không khí hiện trường quỷ dị tới cực điểm.

“Ngừng ngừng! Mấy người các cậu làm cái gì vậy!” Đạo diễn nhìn thấy không hiểu ra sao.

Tay hai người chậm rãi từng chút hạ xuống, đến khi xác định hắn không còn uy hiếp , Lăng Lang mới ghét bỏ thả tay hắn ra, Ngô Quan Phong xoa xoa cổ tay của mình, nơi đó lưu lại vài dấu tay rõ ràng.

“Lập lại, lần này tôi đã biết nên làm thế nào , ” Lăng Lang mặt không đổi sắc trở về vị trí cũ.

Tiếng đập bàn thanh thúy vang lên, chỉ nghe một tiếng “Lớn mật”, Lăng Lang long nhan giận dữ, anh giơ tay phải lên cao, hô hấp nặng nề, tựa như đang nỗ lực khống chế lửa giận của chính mình.

Rốt cục, anh lật tay quét qua long án thật mạnh, thủy tự* cuộn lấy tấu chương và mực vẩy hết xuống đất, khiến nền đất ngự thư phòng nhiễm một màu đen.

*Là ống tay áo rộng trong trang phục cổ

Bốn phía tĩnh lặng không tiếng động, chỉ riêng chén trà rơi trên mặt đất lăn mấy vòng mới dừng lại.

Lăng Lang vung tay, quay lưng đi, trong thanh âm đã tràn ngập uy nghiêm vô thượng, “Đi tra!”

47. Chương 47: Thiên Tử

Lăng Lang đến tận khi về nhà vẫn còn trầm mê trong nhân vật của chính mình, hôm nay quay phim cũng không thuận lợi, cảnh cuối thủy chung không thể hoàn thành, đạo diễn bất đắc dĩ, chỉ đành tuyên bố kết thúc công việc, để anh trở về nghỉ ngơi.

Anh cố gắng đem chính mình dung nhập thành một hoàng đế, tay động, chân nhấc, đều lộ ra phong phạm đế vương, Phong Hạo nhìn thấy dáng vẻ này của anh, liền biết anh lại đang nhập tâm diễn xuất.

Vào cửa, Lăng Lang cũng không như bình thường lấy dép lê cho Phong Hạo, Phong Hạo lên tiếng nhắc nhở anh, “Dép lê.”

Lăng Lang vung cánh tay, quay đầu lại, không chút nghĩ ngợi, lớn tiếng quát, “Làm càn!”

Phong Hạo không nói được một lời, Lăng Lang lúc này mới ý thức được chính mình nói cái gì, liền quỳ xuống tại chỗ, “Là trẫm làm càn.”

Anh đem dép lê đưa đến bên chân Phong Hạo, Phong Hạo trái lại không đổi , lập tức hướng vào trong nhà, Lăng Lang thấy hắn vào phòng khách, chần chờ một chút, vẫn là về phòng ngủ thay đổi quần áo trước rồi mới đi ra ngoài, một lần nữa ở trước mặt hắn quỳ tốt.

“Anh hôm nay nhiệm vụ thất bại...”

Lăng Lang biết hẳn mở miệng sẽ đề cập đến chuyện này, cung kính một tiếng “Phải”.

“Anh thù bị trừ ba số, cũng làm không được nhiệm vụ phải không?”

Lăng Lang cúi đầu, muốn cùng Phong Hạo cầu tình, lại sợ sẽ mang đến hiệu quả trái ngược.

Phong Hạo thở dài, “Để tôi nghĩ một chút.”

Nói xong, hắn liền nhắm mắt lại, như là đang tự hỏi.

Phong Hạo trước nay chưa từng có khẩu khí thả lỏng, Lăng Lang nghe hắn nói vậy, lòng thầm dậy lên một tia cầu may.

Mười phút trôi qua, Phong Hạo vẫn trầm mặc không nói một lời, Lăng Lang thấp thỏm bất an, anh lâm thời cải biên kịch bản có thể miễn cưỡng qua một cửa của đạo diễn, lại không biết có thể qua cửa ải này của Phong Hạo hay không.

Dựa theo phong cách hành sự nhất quán nói một không hai của Phong Hạo, có lẽ nhiệm vụ lần này nhất định sẽ bị phản thất bại. Nghĩ đến điểm đó, Lăng Lang ủy khuất cắn cắn môi dưới, vốn đã không lưu được bao nhiêu số, giờ lại trừ đi mất ba, nếu tiếp tục như vậy, nói không chừng đến chết cũng không có cách nào khiến Phong Hạo ghi nhớ xong số điện thoại của mình, làm không tốt có khi còn nợ vài số nữa.

Ngay lúc Lăng Lang đang miên man suy nghĩ, Phong Hạo ho nhẹ một tiếng, Lăng Lang theo bản năng thẳng người, khẩn trương chờ đợi kết quả suy xét của đối phương.

Phong Hạo chỉ tay sang bên cạnh, nói sang chuyện khác: “Ngăn dưới tủ có hai cái hộp, anh đến đem lại đây.”

Lăng Lang theo lời hắn phân phó tìm được hai cái rương, cái thứ nhất là một hộp làm bằng giấy cứng, hơi mỏng, toàn hộp màu vàng kim; cái thứ hai là một hộp gấm dài chừng một thước (thước này không dài bằng mét đâu nha), thân hộp vàng trắng đan xen, có điêu khắc hoa văn tinh xảo, chính giữa nắp hộp còn khảm một viên ngọc xanh biếc, cầm lên ước lượng thấy rất nặng, so với cái hộp lớn kia còn nặng hơn nhiều.

Anh đem hai cái hộp để trước mặt Phong Hạo, Phong Hạo chỉ vào cái hộp lớn hơn nói, “Mở ra.”

Lăng Lang mở nắp hộp ra, ánh mắt kinh ngạc trừng lớn, vật chứa đựng bên trong chính là một Long bào ánh vàng rực rỡ, từ phần lộ ra có thể thấy, so với trang phục anh dùng khi quay phim còn hoa lệ hơn nhiều.

“Này...” Anh nghi hoặc nhìn Phong Hạo.

“Nhiệm vụ của anh không hoàn thành, theo lý nên bị phạt,” Phong Hạo tùy ý gác tréo chân, “Nhưng biểu hiện của anh lúc sau lại làm tôi vừa lòng, cho nên, tôi cho anh một cơ hội lập công chuộc tội.”

Hắn dùng tay phác một tư thế mời, “Hoàng thượng mời thay y phục.”

Lăng Lang vốn chỉ mặc duy nhất một cái áo sơ mi, trong nháy mắt trên thân thể liền không còn lại sợi tơ nào.

Dưới cái nhìn chăm chú của Phong Hạo, anh đem Long bào mặc lên người, buộc lại đai lưng, nhìn bề ngoài không khác gì bộ dáng lúc quay phim.

Lăng Lang vừa rồi chỉ mặc một cái áo sơ mi còn không cảm thấy, hiện giờ Long bào vật áo thật dài luôn rũ xuống bên chân, che thân thể anh đến nghiêm nghiêm thực thực, anh trái lại càng cảm nhận rõ ràng nửa người dưới lạnh lẽo bại lộ trong không khí.

Trong ánh mắt Phong Hạo thủy chung hàm chứa ý cười, Lăng Lang cảm giác hắn có thể xuyên thấu qua lớp vải dệt thấy rõ cơ thể trần trụi của chính mình che giấu dưới lớp long bào.

“Đến.” Phong Hạo hướng anh ngoắc tay, Lăng Lang đi qua, lại bị Phong Hạo một phen kéo đến trên đùi hắn, tư thế này đầy nhục nhã trắng trợn, tựa như nam nhân thời cổ cợt nhả chơi đùa tiểu quan.

“Thoải mái không?” Tay Phong Hạo không chút khách khí, cách lớp long bào vuốt ve anh, áo choàng kia làm từ tơ lụa, tiếp xúc với làn da có loại xúc cảm nhẵn nhụi.

Hắn từ bên ngoài sờ đủ rồi, dùng sức kéo một cái, nửa bả vai Lăng Lang lộ ra, tay hắn theo vạt áo dò xét đi vào, tùy ý thưởng thức nhũ thủ Lăng Lang, Lăng Lang nơi đó cực kỳ mẫn cảm, lên xuống hai ba cái thân thể liền nổi lên phản ứng.

Phong Hạo hiển nhiên đã phát hiện, hắn châm chọc nói, “Hoàng thượng không khỏi cũng quá dục cầu bất mãn rồi, hậu cung ba nghìn giai lệ mà không có biện pháp thỏa mãn bệ hạ sao?”

Lăng Lang bị hắn nói như thế, lại càng xấu hổ không chịu nổi, nửa người dưới không thể khống chế vênh cao, anh thậm chí có thể cảm giác được long bào bị đâm dịch của chính mình chảy ra làm ướt.

“Đường đường ngôi cửu ngũ, thế nhưng lại đói khát đến mức này,” hắn nhéo mạnh chỗ nhô lên một cái, đổi lấy một tiếng hô nhỏ, “Chẳng phải mất hết thể diện hoàng thất?”

Lăng Lang cũng biết mình lúc này bộ dạng mất mặt đến thế nào, bị một nam nhân khác ôm trên đùi đùa bỡn, bả vai trắng mềm lộ ra ngoài, sắc mặt ửng hồng, cực kỳ giống một luyện đồng thân phận thấp hèn, cố tình lại mặc một thân long bào tượng trưng cho vua một nước, mỗi một con rồng thêu trên áo choàng dường như đều đang cười nhạo anh.

“Thế nào, thần nói không đúng sao?” Phong Hạo xem thường hỏi.

Lăng Lang nhục nhã đến nói không ra lời, liền chôn đầu vào lồng ngực hắn.

Phong Hạo mạnh mẽ nâng cằm anh, Phong Hạo ôn nhu kia đã không thấy, giờ phút này trong mắt hắn chứa đựng chỉ có cười lạnh, “Người còn giả bộ thanh cao cái gì?”

Lăng Lang đối với Phong Hạo cái dạng này hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của hắn tay chân liền như nhũn ra, cả người bủn rủn, cho dù khoác long bào trên người, cũng hiểu được chính mình hèn mọn tới cực điểm, thầm nghĩ phủ phục bên chân hắn, hôn môi lên bàn chân.

Phong Hạo tựa hồ nhìn thấu tâm tư của anh, hắn buông lỏng thắt lưng anh, môi khẽ mở, phun ra ba chữ, “Lăn xuống đi.”

Lăng Lang vội vàng cuống quýt bò lui xuống, đầu cũng không dám nâng quỳ gối một bên.

Phong Hạo khinh thường cười lạnh nói, “Nhìn người bộ dáng này, làm sao còn giống một thiên tử?”

Hắn tự tay cầm lên hộp gấm một bên, tùy tiện đem lại, “Thần đau lòng hoàng thượng dục hỏa gia thân, đặc biệt sai người điêu khắc ngọc khí (món đồ bằng ngọc), để giải trừ đói khát cho Long thể Hoàng thượng, mong hoàng thượng vui lòng nhận cho.”

Lăng Lang cúi đầu, giơ cao hai tay, lễ độ cung kính tiếp nhận hộp gấm, mở ra, bên trong không ngờ là một ngọc thể* dài ba tấc to bằng hai ngón tay, toàn thân vật thể xanh biếc không tì vết, long lanh trong suốt, tựa hồ có thể tản mát ra ánh sáng trong bóng tối, một đầu mượt mà, đầu kia điêu khắc Bàn Long đồ án tinh xảo.

*Là cái biểu tượng của nam tính làm bằng ngọc

Lăng Lang khó có thể tưởng tượng Phong Hạo làm ra thứ này từ đâu, chỉ nghe hắn biếng nhác mở miệng, “Thích không?”

Lăng Lang đưa hộp gấm ra phía trước, phủ phục thân mình, “Tạ ái khanh.”

Một tiếng cười khê, “Thích thì thử thử xem.”

Lăng Lang còn đang chần chừ không biết phải thử thế nào, Phong Hạo đã đứng lên, hướng sô pha khoa tay múa chân một chút, “Hoàng thượng mời ngồi.”

Lăng Lang ngoan ngoãn ngồi xong, Phong Hạo trái lại thối lui đứng một bên.

“Triển lãm cho các đại thần xem một chút, Hoàng thượng bên dưới long bào mặc cái gì đi.”

Mặt Lăng Lang xoát cái liền đỏ, anh bất an ngấm Phong Hạo vài lần, đối phương lại cứ dương dương tự đắc khoanh tay mà đứng, không hề có nửa điểm bộ dạng muốn thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Gần đây mỗi ngày quay phim, Lăng Lang đều ngồi trên long ỷ (ghế rồng), phía dưới đông nghìn nghịt đều là người, Phong Hạo khinh miêu đậm tả vài lời, liền đưa anh dẫn nhập cảnh tượng đó, quần thần giờ phút này đều ngưỡng mặt lên, chờ thưởng thức cảnh xuân bên dưới long bào của hoàng đế đương triều.

Tay Lăng Lang nắm lấy vạt áo, đầu ngón tay run nhẹ, anh vừa hạ quyết tâm định kéo vạt áo ra, chợt nghe Phong Hạo nói, “Không được mau, phải chậm rãi lột trần.”

Tay anh thoáng chần chừ, nhưng không dừng lại động tác, long bào bị từng chút từng chút xóc lên, động tác thông thả khiến quá trình này vô cùng lê thê, cảm giác khuất nhục theo thời gian trôi qua càng chồng chất gấp bội, đến khi hạ thể trần trụi hoàn toàn lộ ra, đã vì phần khởi mà dựng thẳng tắp.

Phong Hạo cười khê, “Hoàng thượng thật sự là thú vị.”

Lăng Lang biết hẳn đang cười nhạo nơi riêng tư trụi lủi của mình, ánh mắt nhất thời không biết nên đặt vào đâu mới tốt, anh vừa không dám cúi đầu xem chính mình, cũng không dám nghiêng đầu nhìn Phong Hạo, nhìn ra phía trước, lại giống như tất cả mọi người đang lén lút nghị luận, mỗi người trên mặt đều treo vẻ châm biếm.

“Hoàng thượng, ” Phong Hạo lại mở miệng, “Văn võ bá quan đã chờ không nổi, người liền thưởng công cho quần thần một chút đi.”

Lăng Lang ánh mắt gian nan bay tới trên ngọc thể một bên, nuốt nước miếng, co hai chân lên ghế, từng chút một mở ra. Bạn đang ?

“Góc độ quá nhỏ , người bảo các đại thần hai bên làm sao thấy đây?”

Lăng Lang bị bức bách lại đem hai chân mở lớn thêm một chút, cơ hồ đạt đến cực hạn.

Tiếng thì thầm của quần thần đình chỉ, tầm mắt mọi người đều tập trung vào cùng một chỗ, không chuyển mắt nhìn chằm chằm nơi tư mật của hoàng đế đương triều, dưới sự chú mục của bao người, nơi đó chẳng những không mềm xuống, ngược lại hưng phấn tràn ra chất lỏng sền sệt, dưới dẫn dắt của trọng lực, kéo ra thành một sợi tơ trong suốt thật dài.

“Hoàng thượng quả không hổ là một vị quân vương phong tao nhất năm nghìn năm qua.” Thân mình Lăng Lang run lên, sợi chỉ nhỏ kia kéo càng thêm dài, “Sử quan* nhất định phải hảo hảo ghi lại một màn này, để thế nhân cũng biết hoàng đế đương triều trong xương cốt có bao nhiêu phóng đảng.”

*Vị quan chuyên chép sử

Thấy Lăng Lang chậm chạp không động, Phong Hạo lại một lần nữa hạ lệnh, “Tiếp tục.”

Lăng Lang chỉ đành đưa ngón tay ngậm vào miệng, liếm ướt sau đó đưa đến huyết khẩu, đâm chọc từng cái từng cái khuếch trương, khi ngón trở có thể thuận lợi ra vào, ngón giữa cũng gia nhập, thẳng đến khi nơi đó trở nên mềm mại mà lại co giãn.

Tay kia anh cầm ngọc thể qua, đặt đầu trơn nhẵn nơi lối vào, sau đó từng chút một vạch ra nếp uốn, tiến vào dững đạo chật hẹp, hàn ý lạnh lẽo nơi ngọc khí khiến anh không khỏi rung mình một cái.

“Nếu Hoàng thượng không muốn tự mình động, thì triệu hồi một đại thần lên giúp người thế nào?” Phong Hạo thấy động tác của anh dừng lại, móc mĩa nói.

Đôi mắt Lăng Lang gắt gao nhắm chặt, lần trước khi ở trước ống kính, chuyện nhục nhã hơn thế này anh cũng đã làm qua, nhưng lần đó tốt xấu gì cũng có cớ gia tăng can đảm, lần này anh lại hoàn toàn trong trạng thái thanh tỉnh, động tác đồng dạng lại có vẻ gian nan hơn rất nhiều.

Anh bắt đầu từng chút từng chút rút cầm ngọc thể trong cơ thể, ngọc thể bề ngoài sáng loáng ma sát lên tràng vách, dần dần sản sinh độ ẩm, phảng phất như có sinh mệnh, thể nhưng tính chất cứng rắn lại khiến cho nó có vẻ băng lãnh vô tình.

Tay kia của anh phủ lên phân thân trắng đau, vì bảo trì cân bằng thân thể, anh không thể không đẩy đẩy hông về phía trước, độ cung gấp khúc nơi eo càng lớn.

Lăng Lang trước sau cùng nhau vận động, tốc độ không tự chủ được nhanh hơn, sương mù dần dần tràn ngập hai mắt của anh, mọi thứ trước mắt đều trở nên càng thêm mờ lung, chỉ duy nhất một đôi mắt đang phát ra quang mang, xuyên thấu tầng tầng sương mù, thẳng tắp dừng nơi thân thể đang phủ kín một tầng mồ hôi tinh mịn của anh, tầm mắt chúng nhân như châm lửa mỗi một tác trên da thịt anh, trong cơ thể như bắt lửa, độ ẩm cao đến mức tựa như có thể hòa tan cả ngọc thạch.

Anh cảm giác mình càng lên càng cao, càng lên càng cao, đến khi chỉ còn cách tầng mây một bước, đột nhiên từ địa ngục vọt ra một bàn tay ma quỷ, đem cả người anh kéo xuống không kịp trở tay.

“Ha a, ” Lăng Lang thô suyền* một tiếng, từ trong ảo cảnh trở lại thực tế, lúc này mới phát hiện Phong Hạo chẳng biết từ bao giờ đã đến bên cạnh mình, đè xuống tay anh.

*Tiếng thở hổn hển lại trầm đục

“Hoàng thượng biểu diễn thật sự dốc sức, bất quá, ” hắn cúi thân mình, “Các đại thần vẫn cho rằng không đủ kích thích.”

Hắn tao nhã kéo, cởi xuống đai lưng long bào, trên dục vọng nóng rực của Lăng Lang thấy một cái nơ bướm, Lăng Lang đối với hành vi của hắn tuyệt không xa lạ, trong mắt lập tức lộ ra thần sắc van nài.

Phong Hạo làm như không thấy, lại đem ngọc thể trong cơ thể anh rút ra, vút qua một bên, thân thể đã hưởng qua tình sự của Lăng Lang nhất thời hư không muốn chết, anh hơi hơi vận vẹo hai cái, cố gắng xoa dịu cảm giác ngứa ngáy trong cơ thể.

“Muốn sao?” Phong Hạo mỉm cười như một thiên sứ.

Lăng Lang hơi có chút thẹn thùng gật gật đầu.

“Đương triều tuyên dâm, còn thể thống gì, ” Phong Hạo trả lời như một ma quỷ.

Lăng Lang xấu hổ cúi đầu, tiểu huynh đệ lại kích động nảy lên một cái.

“Nhưng nếu hoàng thượng đã hạ lệnh, thần cũng không thể bất tuân.”

Trái tim Lăng Lang kịch liệt nhảy lên, anh liếm liếm môi, “Trẫm, trẫm mệnh lệnh, mệnh lệnh ái khanh...”

Phong Hạo không hề động, lười biếng ứng thanh, “Ừm?”

“Mệnh lệnh ái khanh... Thị tẩm*...”

*Hầu ngủ

Phong Hạo cúi đầu, thanh âm trầm thấp nở nụ cười nửa ngày, “Thần cũng không phải phi tử của hoàng thượng, không nắm rõ bản lĩnh thị tẩm này, xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Lăng Lang vắt hết óc nghĩ nghĩ, “Cùng trẫm... Giao hoan?”

Lúc này Phong Hạo cười đến càng lâu, chờ cười xong , hắn nói rõ ràng, “Hoàng thượng, thần là một võ quan, không biết loại văn viết nho nhã này, hoàng thượng vẫn là nói lời thô tục thần có thể nghe hiểu đi.”

Lăng Lang trầm nghĩ, người rõ ràng là Tể tướng, lúc nào lại thành võ quan, rõ ràng chính là muốn bức người ta xấu mặt.

Chính là cho dù lòng dạ biết rõ, anh vẫn không thể không tôn sùng ý tứ của hắn, “Trẫm mệnh lệnh ái khanh... Thao trẫm.”

Phong Hạo đem Lăng Lang lật qua, quỳ sấp trên ghế sa lon, hung khí để ở mục tiêu, lại chậm chạp không hề động.

Lăng Lang nhịn không được, lên tiếng, “Tiến vào.”

“Tiến vào nơi nào?” Phong Hạo cực kỳ nhanh tiếp lời.

Lăng Lang mặt đỏ lên, bất chấp tất cả, “Long huyệt của trẫm.”

Phong Hạo thúc hông một cái, “Thần tuân chỉ.”

48. Chương 48: Nghịch Thân

Hai tay Lăng Lang đỡ lấy chỗ tựa lưng sofa, vì thiếu đi đai lưng, long bào lỏng lẻo xốc xếch vắt trên thân người, hơn nửa bộ ngực lộ ra bên ngoài, vạt áo long bào bị vén cao lên eo, lộ ra đường nét duyên dáng của hông cùng đùi, ở giữa hai chân, khí quan giống đực không ngừng ra vào, va chạm thân thể Lăng Lang đông đưa không thôi.

Đầu anh vươn cao, biểu tình trên mặt rối rắm, vui thích đến từ hậu đình cùng khổ sở khi dục vọng bị trói buộc đan xen cùng một chỗ, làm anh không thể phân rõ khoái cảm nhiều hơn, hay là thống khổ nhiều hơn. Dần dần, giới hạn giữa hai loại cảm giác trở nên mơ hồ không rõ, cho đến khi đại não cũng bị thứ cảm quan không thật này che mờ, tiết ra lượng hormone hiệu quả so với ma túy tinh khiết càng cao hơn, khiến anh phát nghiện, khiến anh mê muội, bất tri bất giác chìm đắm trong đó, không thể tự chế.

Anh thậm chí bắt đầu chờ mong động tác của Phong Hạo có thể thô lỗ thêm một chút, anh hi vọng đôi tay khớp xương thon dài tràn ngập dục vọng thao túng kia không chỉ dừng nơi khổ gian mình không làm gì cả, mà là nặng nề đánh vào cơ thể mình, khiến cho run rẩy từ thân thể liên tục lan tràn vào trong tâm, chỉ tưởng tượng ra cảnh tượng đó đã khiến anh hưng phấn đến mức cả người phát run.

Mông anh hơi lay động hai cái, cơ mông co rút không có tiết tấu, ám chỉ với Phong Hạo ham muốn giờ phút này của mình. Tựa như cảm ứng được lời mời của anh, tay Phong Hạo từ bên hông trượt đến phần mông đang căng chặt, ở đó thông thả vẽ hai vòng, chỉ là khúc nhạc dạo đầu ngắn ngủi như vậy, đã dẫn dắt hơi thở Lăng Lang trở nên dồn dập, ngón tay bám lấy sofa liễu mạng cầu chặt, đốt ngón tay vì dùng sức quá độ mà tái nhợt, khó mà nhận ra phản ứng của anh giờ phút này đến tột cùng là khát vọng hay là sợ hãi, hoặc là cả hai đều có.

Tay Phong Hạo tại mục tiêu cần đánh di chuyển nửa ngày, mạnh mẽ nâng lên, toàn thân Lăng Lang căng thẳng, hệ thống phòng ngự của thân thể tự động mở ra, chuẩn bị nghênh đón trọng kích.

Thế nhưng ngoài dự liệu của anh, đau đớn trong tưởng tượng không tới đúng lúc, một bàn tay này của Phong Hạo không đánh xuống, trái lại ôn nhu phủ lên cánh mông anh.

Dưới vuốt ve này thân thể Lăng Lang dần dần thả lỏng, tựa hồ quên mất mình nguyên bản phải chịu đài ngộ thể nào, thế nên khi Phong Hạo lại giơ tay lên, phản ứng so với lần trước chậm nửa nhịp.

Lần này Phong Hạo vẫn không có xuống tay, Lăng Lang cảm thấy thất vọng, cảm xúc bị khơi mào lại giữa âu yếm kế tiếp dần dần bình ổn lại.

Khi bàn tay Phong Hạo chính thức rơi xuống tốc độ so với trong tưởng tượng của Lăng Lang nhanh hơn rất nhiều, thậm chí trước đó thân thể anh vì bị lừa bịp qua hai lần vẫn trì hoãn chưa kịp phản ứng, đau đớn đã xuyên thấu qua điểm tiếp xúc xoát một cái lan tràn tới toàn thân.

Đau đớn thành linh đến khiến Lăng Lang kinh hô một tiếng, nhưng tiếng la này còn chưa hoàn toàn chấm dứt, âm cuối liền chuyển hóa thành rên rỉ tiêu hồn, hai đoạn thanh tần trước sau hoàn toàn bất đồng không dấu vết liền lạc làm một, lại sinh ra vẻ hài hòa quý dị.

Bị đánh trúng một cái trong tư thế hoàn toàn không có chuẩn bị, cảm giác đau càng thêm mãnh liệt, theo với nó còn có khoái cảm tê dại không nên có, cùng cảm giác khuất nhục không nói nên lời, ba loại cảm xúc chồng lên nhau khiến thân thể rất nhanh mê luyến loại thể nghiệm này, lần này Lăng Lang không còn để ý đến xấu hổ tăng lớn biên độ vận vẹo mông, khẩn thiết tác cầu càng nhiều.

Phong Hạo theo nhiều phương thức khác nhau, khi thì rất nhanh, khi thì giảm tốc độ, khi thì nâng lên mà không rơi xuống, lúc lại lên nhanh đánh xuống nhanh, động tác hoàn toàn không rõ quy luật đùa bỡn cả thể xác và tinh thần Lăng Lang, âm thanh đánh xuống cùng tiếng rên đau đớn như hình với bóng, so với âm thanh lúc phóng đăng trên giường còn khiến người mơ màng hơn.

Tiền diễn để làm nóng kết thúc, bàn tay Phong Hạo chuyển sang hạ xuống dày đặc như mưa rơi, cơ hồ không chừa cho anh thời gian để thở, mỗi lần hạ xuống lực độ đều vừa phải, cũng không khiến anh cảm

thấy đau đớn khó chịu nổi, càng không yếu đuối vô lực, dư vị do cảm giác đau đớn đem lại kéo dài vô hạn, Lăng Lang từ ban đầu kinh hô dần dần chuyển thành kêu rên, hai tay không còn dùng sức chế trụ sofa nữa, mà luôn cả đầu cũng cùng rũ xuống vô lực, khiến mông vì thế càng thêm nhếch cao.

Khi Phong Hạo rốt cục dừng tay, cái mông trắng nõn của Lăng Lang đã nhiễm thượng một tầng hồng sắc, trên ánh sáng long bào màu hoàng kim càng nổi bật vẻ đẹp yêu diễm, đầu ngón tay Phong Hạo đảo vòng quanh khiêu khích khu vực phần hồng, Lăng Lang hít vào một hơi, giữa cảm giác đau đớn cùng tê dại đan xen bỗng có một cổ tâm dương (ngựa gãy) nhàn nhạt nảy lên trong lòng.

Anh chỉ cảm thấy hậu huyết hư không, thì ra Phong Hạo đã rời khỏi cơ thể anh, ngay sau đó cả người đều bị cường thế lật ngửa lại, đầu ép xuống, mông hướng thẳng lên cao, hai chân bị đè sát bên tai, anh chưa bao giờ bày ra tư thế khuất nhục đến thế này, máu trong nháy mắt dồn xuống đại não, thất lực cơ hồ bị bẻ gãy.

Phong Hạo đem ngọc thể một lần nữa cắm vào bí xứ của anh, tiếp theo lại có xu thế muốn rời đi, Lăng Lang khẩn trương kêu một tiếng, lại bị Phong Hạo quát bảo ngưng lại.

“Hoàng thượng không cần lo lắng, thần đi một chút sẽ trở lại.”

“Không...”

“Hoàng thượng dám can đảm nói thêm một chữ không, thần không ngại đem ngọc thể đổi thành nền.”

Hắn nói xong liền đi, lưu lại Lăng Lang bị bức bách duy trì cái loại tư thế khó chịu nổi này, dưới đáy lòng lập lại một vạn lần “nghịch thần”.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Phong Hạo trước khi đi chỉ đem ngọc thể sáp nhập một phần hai, Lăng Lang mới đầu còn tưởng rằng hắn là sẵn sóc, giờ phút này mới biết hắn là cố ý, nội bích trong bí huyết trải qua một phen ôn tồn tiết ra tràng dịch thủy nhuận (trơn trượt), ngọc thể bóng loáng dưới tác dụng của trọng lực thể nhưng đang từng chút thông thả đi xuống.

Cảm giác kia rất nhỏ bé, nhưng lại làm cho người ta không thể xem nhẹ, Lăng Lang liều mạng buộc chặt cơ mông, nhưng vẫn không thể ngăn cản xu thế trượt xuống, ngược lại vì lực co rút khiến nó càng thâm nhập sâu thêm vài phần.

Lăng Lang muốn đưa tay đem vật trong cơ thể rút ra một ít, lại phát hiện với tư thế hiện tại của anh căn bản không thể làm được, anh chỉ có thể bảo trì nguyên dạng không nhúc nhích, sợ Phong Hạo đã nói là làm thực sự sẽ biến anh thành giá cắm nền hình người.

Phong Hạo rốt cục quay trở lại đây, trong tay tựa hồ cầm cái gì, Lăng Lang máu dồn xuống đầu nhìn không được rõ.

Bất quá anh rất nhanh đã biết, anh cảm thấy dưới mông truyền đến một trận lạnh ý, theo hình dạng tiếp xúc mà nghiền ngẫm thì có lẽ thứ Phong Hạo lấy ra chính là một loại thuốc mỡ gì đó.

Bình thuốc trong tay Phong Hạo rất nhỏ, đỉnh là một hình bán cầu, hắn cẩn thận đem thuốc mỡ lạnh lẽo trong suốt bôi loạn lên mỗi một tác da khu vực ứng đỏ, dưới đùa nghịch của hắn, Lăng Lang bị đau miệng kêu thảm thiết, dần dần chuyển hóa thành rên rỉ thoải mái, tiếng rên rỉ tràn ra từ nơi môi răng khe hở, nghe như tiếng kêu của con mèo nhỏ.

Lăng Lang cảm thấy sô pha trầm xuống, là Phong Hạo giẫm lên, ngọc thể lại bị ném đến một bên, Phong Hạo liền theo tư thế này của Lăng Lang từ bên trên sáp nhập vào.

Lăng Lang quả thực muốn điên rồi, cổ của anh cùng thất lực đều muốn đứt, nhưng cố tình loại tư thế làm tình dị dạng này lại mang đến khoái cảm tinh thần không thể nào ngăn cản, đại não sung huyết khiến anh vô pháp tự hồi như bình thường, hạ thể càng lúc càng trương, lại chậm chạp không chiếm được giải thoát, anh không thể không lên tiếng khẩn cầu Phong Hạo cho phép anh phóng thích.

“Ái khanh, giải khai cho trẫm.”

Phong Hạo hồ hững.

“Trẫm lệnh người giải khai cho trẫm.”

Phong Hạo tiến công lực độ càng mạnh , từng cái từng cái mạnh mẽ hữu lực va chạm nơi riêng tư của anh.

Lăng Lang khẩu khí mềm nhũn, “Cầu ái khanh giải khai cho trẫm.” ?

Phong Hạo lúc này mới cho một điểm phản ứng, “Vậy thần được lợi gì a?”

Lăng Lang đã không còn thanh tỉnh lắm, lung tung dùng lời thoại trong kịch bản trả lời, “Trẫm vì ái khanh thăng quan tiến tước, phong vương tứ địa (ban đất), thưởng vạn lượng hoàng kim...”

Phong Hạo gọi lên khoe môi, “Hoàng thượng dù có đem giang sơn này cho vi thần, vi thần cũng không hiềm lạ.”

Lăng Lang cắn răng một cái, “Trẫm nguyện hàng đêm vì tướng quân thị tẩm.”

Cái người từ Tể tướng chuyển chức thành tướng quân Phong Hạo ngón tay ưu nhã vừa kéo, đai lưng kim sắc đã rơi xuống mặt đất, dục vọng trẫm tích đã lâu rốt cuộc tìm được cửa đột phá, không thể chờ đợi được mà bùng nổ, dịch thể trắng ngà phun lên chính mặt anh.

Phong Hạo căn bản không để anh có cơ hội thở gấp, một tay kéo lấy anh, nhặt lên đai lưng một lần nữa trói chặt tay anh, ấn cả người anh ngã trên ghế sa lon, nâng chân trái anh đặt tại bả vai mình, không thu lưu ý kiến nào khác cầm súng tiến thẳng vào.

Lăng Lang dư âm cao trào vẫn chưa qua, thân thể mẫn cảm khiến anh không thể thừa nhận công kích cường thế thế này, anh vùng vẫy, giãy dụa, khoe mắt phiếm lệ hoa, trong thanh âm cầu xin “Đừng...” lẫn theo tiếng khóc nức nở.

Phong Hạo căn bản không thêm ngó ngang tới, khổ hạ dùng sức thẳng tiến cầm rút, mỗi một lần đều ngay giữa hồng tâm, Lăng Lang như đang ngồi trên một cỗ xe ngựa xóc nảy, không có một tác cơ thể nghe theo sai phách của mình, xương cốt cả người đều rã rời.

Tinh thần của anh ngã vào một thế giới khác, không có ánh sáng, không có dưỡng chất, ngũ quan từng bước từng bước biến mất, chỉ còn xúc cảm bành trướng đến mỗi một tế bào. Anh thậm chí từ trong bóng đêm khôn cùng có thể nhìn thấy kinh mạch toàn thân tựa như những sợi dây nhỏ phát ra ánh sáng, huyết đạo giống như một điểm tròn, đang bị Phong Hạo từ đáy xương chậu từng chút thấp sáng.

Khi kỳ kinh bát mạch hoàn toàn được đả thông, trong cơ thể chợt phóng xuất vô số đạo ánh sáng chói mắt, đem toàn bộ thế giới khác đó chiếu xạ như ban ngày, Lăng Lang phút chốc mở mắt ra, đồng tử kịch liệt co rút hoàn toàn mất đi tiêu cự, một cỗ nhiệt lưu theo thông đạo hẹp dài phun mạnh ra, anh bị Phong Hạo cưỡng chế tiến nhập cao trào.

Phong Hạo giữa chấn động cường liệt này cũng tăng nhanh tốc độ trùu tổng, Lăng Lang trong một khoảng thời gian ngắn trải qua hai lần cao trào bị lực xung kích cực lớn này khiến cho thần chí không rõ, lý trí đã sớm bay lên chín tầng mây.

Trong đầu anh chỉ còn lại duy nhất một cảnh tượng, chính là nhấp nhô, nhấp nhô, lại nhấp nhô, mà loại vận động quy luật này tựa như kéo dài đến thiên trường địa cửu.

Phong Hạo cuối cùng tiến lên như cuồng phong mưa rào, “Hoàng thượng, thần một mảnh trung tâm* đều tại nơi này, hoàng thượng nhất định phải giữ kỹ.”

*Trung tâm: Lòng trung thành

Dứt lời, hần bảo kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong (mũi kiếm) trực chỉ thiên Tử Long nhan, Lăng Lang theo bản năng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mấy đạo kiếm khí đập thẳng vào mặt, ngay sau đó chất lỏng sền sệt chảy xuôi trên mặt.

Phong Hạo nhắm mắt thưởng thức dư vị vài giây, lúc này mới thông thả mở mắt ra, vô lễ nắm lên góc áo long bào, lau lau lên dương vật lưu lại trọc vật, lại vút qua một bên.

Trong nháy mắt, hần lại khôi phục dáng vẻ quân tử phong lưu văn nhã áo mũ chỉnh tề, cùng với Lăng Lang trên ghế salon cúi vô pháp khép lại, long bào hỗn độn, cả người đầy chất lỏng trắng đục tạo thành vẻ tương phản rục rở.

Thanh âm Phong Hạo từ trên cao vang lên, “Hoàng Thượng, để chuẩn bị hạ màn người định nói câu gì đây?”

Lăng Lang nửa chết nửa sống, cả người hư thoát, nửa ngày mới hữu khí vô lực hạ chỉ:

“Lôi ra ngoài chém!”

49. Chương 49: Mâu Thuẫn

Khi Ngô Quan Phong đến phim trường, một em trai có vẻ là nhân viên cửa hàng bán hoa đang ôm một bó hoa bách hợp to đứng ở cửa nhìn quanh quất.

Hắn lướt qua bên cạnh cậu, hạ kính râu xuống, bày ra một bộ biểu tình tự cho là có mị lực nhất, “Cần giúp đỡ không?”

“Chào anh, có người muốn em đem bó hoa này đưa cho Lăng Lang.”

Ngô Quan Phong một tay vơ lấy bó hoa, “Nguyên cớ hiển sức lực.”

“A không được, người đó muốn em tự tay giao cho chính chủ,” Em trai cửa hàng bán hoa đưa tay gạt lại, lại chụp phải không khí.

Ngô Quan Phong lắc lắc ngón tay, “Tiểu đệ đệ, cậu có biết mỗi ngày có bao nhiêu fan cố tình lấy loại lý do giao hoa, giao hàng chuyển phát nhanh, giao bánh pizza để cố gắng tiếp cận thần tượng của mình không? Lăng Lang cũng không phải người muốn gặp là có thể gặp.”

“Nhưng mà...”

Ngô Quan Phong dùng ngón trỏ nâng cằm đối phương ngả ngón một câu: “Có thể nhìn thấy tôi, đã là vinh hạnh của cậu.”

Thừa dịp em trai cửa hàng bán hoa còn đang hóa đá, Ngô Quan Phong đã đi xa vài thước có hơn, vẫn không quên đưa lưng về phía cậu nhóc giơ giơ lên bó hoa, “Nhất định thay cậu đưa đến nơi.”

Ngô Quan Phong vừa đi vừa ngắm bó hoa trong tay, “Hoa bách hợp, có ý tứ gì?”

Hắn đem bó hoa để dưới mũi khẽ ngửi thật sâu, “Ây dô, lại còn rất thơm.”

“Cái gì đây?” Hắn lúc này mới chú ý tới giữa bó hoa còn lộ ra một phong thư được niêm phong kỹ.

Hắn hoàn toàn không để ý đó là riêng tư của người khác, tự tiện mở ra xem, bên trong lộ ra một tấm thiệp mừng thuần trắng sắc, loại giấy cũng khá tinh tế.

Thiệp mừng vừa mở ra, một cỗ hương thơm nồng đậm xông vào mũi, trên đó viết một hàng chữ nhỏ hoa lệ — Gửi đến tình yêu đích thực của tôi, Lang.

“Há, ” Ngô Quan Phong cười ra tiếng, xếp lại tấm thiệp trả về nguyên trạng.

Hắn hừ nhỏ một tiếng, nhanh chóng hướng về phía phòng nghỉ, lại như từng bước đi vào trong mây, hai chân càng lúc càng nhuyễn, bước chân càng ngày càng chậm, cuối cùng trước mắt tối sầm, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Thời gian quay phim đã qua nửa giờ, Ngô Quan Phong vẫn không xuất hiện, phụ tá của hắn tìm không thấy hắn, không ai biết tung tích hắn ở đâu.

Lăng Lang mặc diễn phục, đợi ở chính diện, thoáng nhìn long ý ngay trung tâm, nhớ đến chuyện trải qua tối hôm qua, không khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

“Thật muốn đùa quá đi,” Thân mình Lăng Lang chấn động, không biết từ khi nào Phong Hạo đã áp sát phía sau anh, kề tai anh thân mật nói chuyện, “Chờ hơ khô thề tre rồi, chúng ta bao phim trường một ngày, có được không?”

Tai Lăng Lang xoát cái liền đỏ, mà Phong Hạo vẫn còn phun nhiệt khí bên tai anh, “Đến lúc đó muốn chơi cảnh nào thì chơi cảnh đó, ngự thư phòng ngự hoa viên, tam cung lục viện, tất cả đều làm một lần.”

Lăng Lang một bên kinh ngạc hẳn có ý tưởng lớn mật như thế, một bên cảm giác mình nhất định là điên rồi, nếu không sao lại đối với cảnh tượng tốt đẹp mà hẳn miêu tả nẩy lên tâm tình chờ mong.

“Hoàng cung lớn như vậy, cậu cũng không sợ tinh tấn nhân vong, ” Lăng Lang hạ thấp giọng nói.

Phong Hạo ha ha cười rộ lên, “Chỉ cần hoàng thượng đừng có vừa xong việc liền chém thần là tốt rồi.”

Lăng Lang biết hẳn đang trêu chọc mình chuyện tối hôm qua, đỏ mặt lên, chỉ bởi vì câu nói cuối cùng kia, anh lại bị cường bức ăn đau thêm một giờ, bị Phong Hạo lẩn qua lẩn lại tra tấn, thậm chí bắt anh hàm chứa ngọc thể, dùng đai lưng long bào cột qua cổ anh, dắt đi khắp các phòng một lần, ý là cầu hoàng đế đạo phố thị chúng, đến tận bây giờ đầu gối anh còn ần ần đau.

Một cây quạt lớn Hoàng đế dùng khi đi tuần chợt chen vào giữa hai người, người đại diện giơ quạt mặt không đổi sắc, “”Trên đại điện, cùng hoàng thượng châu đầu ghé tai, còn thể thống gì.”

Phong Hạo cười thối lui một bước, “Được a, Kỷ công công.”

Người đại diện tạc mao (xù lông), “Kỷ cái đầu của cậu á! Ai là Kỷ công công a!”

“Đừng tức giận hại thân, Kỷ công công.”

“Tôi không phải họ Kỷ! Đừng có gọi tôi là Kỷ công công! ... A không đúng, lão tử căn bản không phải là công công!”

Bọn họ ở đó náo nhiệt vui vẻ, những người khác đã sớm đợi đến mất kiên nhẫn, nhất là đạo diễn, sắc mặt rõ ràng không vui. Trợ lý của Ngô Quan Phong tuôn một thân mồ hôi, lần thứ một trăm lẻ một gọi đến số điện thoại Ngô Quan Phong, nhưng vẫn không có người nghe.

“Không phải lúc sáng cô đi cùng anh ta sao?” Có người hỏi trợ lý.

“Đúng là tôi đi cùng anh ấy, nhưng khi đến cửa ảnh đột nhiên nhớ ra mình quên đồ, kêu tôi về lấy.” Trợ lý lôi một cái khăn dài ra lau mồ hôi.

“Vậy mới kỳ, người đã đến đây rồi, còn có thể đi đâu?”

Một bác gái phụ trách dọn dẹp vệ sinh ở phim trường bỗng hốt hoảng chạy tới, “Mau, mọi người mau đến, bên kia có người ngất xỉu!”

Mọi người vừa nghe, đều vội vàng chạy qua, Phong Hạo cùng Lăng Lang liếc mắt nhau một cái, cũng một trước một sau đi tới.

Nơi Ngô Quan Phong té xỉu là lối đi dành cho nhân viên, bình thường chỉ có nhân viên vệ sinh đi qua, lúc này trợ lý mới nhớ tới: “Anh Phong ngại cửa chính nhiều người, bình thường đều đi lối này.”

Nói xong cô lại cúi đầu gọi Ngô Quan Phong, “Phong ca, phong ca?”

Cô dùng sức vỗ hẳn, nhưng không có hiệu quả.

“Hắn không phải là cơn sốc bình thường.” Người nói chuyện là Phong Hạo, xung quanh mọi người đều kích động, hẳn vẫn còn duy trì vẻ lãnh tĩnh, “Đưa đi bệnh viện trước rồi nói sau.”

Nếu không phải hẳn nhắc nhở, mọi người đã quên mất thường thức cơ bản này, lập tức có người lấy ra điện thoại gọi 120, những người khác ba chân bốn cẳng chuyển hẳn đến một chỗ thoáng.

Ngô Quan Phong bị khiêng đi, trên mặt đất lưu lại một bó hoa bách hợp cùng một phong thư, có người muốn đi nhặt, bị Phong Hạo ngăn lại.

“Khoan đã!”

Hắn dùng mũi chân khảy khảy bó hoa một chút, cảm thấy sinh nghi, gọi một cuộc điện cho vệ sĩ.

Vệ sĩ mang khẩu trang và bao tay vào, thật cẩn thận kiểm tra bó hoa, sau đó lại nhặt lên phong thư.

“Là gửi cho Lăng tiên sinh.” Vệ sĩ nhìn xong nội dung bên trong, báo cáo với Phong Hạo.

Phong Hạo quay đầu cùng Lăng Lang đang đứng cạnh tường trao đổi một ánh mắt, anh nghe thấy kết quả này, cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Cách khẩu trang, vệ sĩ cũng có thể ngửi được hương khí tản mát ra từ tấm thiệp mừng, mùi hương này cùng với vẻ ngoài thanh lịch của nó cực kỳ không tương xứng.

Hắn lập tức nín thở, dùng tốc độ nhanh nhất đem tấm thiệp thả vào bao niêm phong lại.

“Xét đoán sơ bộ có thể là tấm thiệp có vấn đề, tôi lập tức mang về kiểm tra.”

Phong Hạo gật đầu, vệ sĩ mang theo bó hoa cùng phong thư rất nhanh rời đi.

Phong Hạo trầm ngâm một chút, đi đến bên Lăng Lang, “Về phòng nghỉ trước chờ tôi, đừng ra ngoài.”

Lăng Lang cũng không hỏi nguyên nhân, gật đầu liền rời đi.

Phong Hạo thấy anh đi xa, lúc này mới đến một góc hẻo lánh không có người, gọi đến chỗ anh trai mình.

“Chuyện thế nào rồi?”

“Anh cũng đang muốn gọi cho cậu.” Phong anh ngữ khí tương đối thoải mái, “Phiền phức anh gây cho lão già họ Y đã bị hắn giải quyết, lại trả lại chúng ta chút phiền toái nhỏ.”

Phong Hạo sắc mặt trầm xuống, “Còn chưa tìm ra người của hắn sao?”

“Hắn bây giờ giao hoạt như hồ ly, bản thân căn bản không lộ diện, ngay cả người hắn phái ra cũng không biết hắn ở đâu... Sao thế, bên cậu lại có chuyện?” Thanh âm Phong anh nghe có chút vui sướng khi người gặp họa, “Đã sớm bảo cậu đem tiểu sủng vật của mình đi rồi, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ có chuyện phát sinh.”

Phong Hạo thấp giọng, “Biết rồi, mấy ngày nữa em sẽ về một chuyến.”

“Không phải cậu đang quay phim sao?”

“Em sẽ nghĩ cách tạm nghỉ.”

“Vậy không thể tốt hơn.” Phong anh làm bộ như được giải thoát hô lên, “Cậu nếu không về, anh sắp bị đồng công tác chồng chất như núi tra tấn điên rồi.”

Đạo diễn kiểm kê nhân số một chút, dựa theo kịch bản chọn cảnh không có Ngô Quan Phong mà quay, vì không đủ diễn viên quần chúng có khả năng diễn để thủ vai cung nữ, đành phải lâm thời tìm vài người mặc diễn phục của cung nữ, đứng ở chỗ xa không chớp mắt làm bối cảnh.

Lăng Lang đi trên đường lát đá trong ngự hoa viên, cảm giác được một tầm mắt ở xa, anh ngẩng đầu, trong một loạt cung nữ chuẩn xác nhìn đến một người, Lăng Lang rất ít khi chú ý đến người lạ, nhưng người này cho anh cảm giác rất kỳ quái, khiến anh không thể xem nhẹ.

Người phụ nữ đó nhìn qua ước chừng bốn mươi mấy tuổi, vì khoảng cách quá xa nên ngũ quan có vẻ mơ hồ, phần eo hình như có chút vấn đề, vì đứng không thẳng còn bị kịch vụ răn dạy quả mãng.

Hết giờ nghỉ trưa, Lăng Lang một mình quay về ngự hoa viên chuẩn bị luyện tập để quen chỗ, lại lần nữa cảm nhận tầm mắt bức người đó. Anh quay đầu, lần này người cung nữ kia cách đó rất gần, anh nhìn thấy rõ khuôn mặt, dù rõ ràng có dấu vết lão hóa, nhưng vẫn có thể thấy khi còn trẻ là một mỹ nhân.

Lăng Lang nhìn người đó mang vẻ mặt như đã từng quen biết anh chậm rãi hướng về phía mình, hồi ức thoáng qua trong đầu, đến khi người đó vô tình làm một động tác vén tóc, anh mới giật mình, “Là cô?”

Cung nữ đến trước mặt Lăng Lang, tự giễu cười cười, “Thì ra anh vẫn nhớ rõ tôi.”

Lăng Lang quả thực không thể tin vào hai mắt mình, người này là một trong số ít nữ diễn viên đã từng cùng anh hợp tác, từng cùng anh sắm vai một đôi tình lữ trong nhân ngư chú ngữ, đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước, hiện giờ ngay cả tên đối phương anh cũng không nhớ nổi, chỉ nhớ mang máng cô ấy họ Kiều.

Nhưng dù vậy, cô cũng không đến mức già như thế, trong ấn tượng của Lăng Lang, cô chỉ nhiều lắm là ba mươi lăm tuổi, vẫn còn trong độ tuổi phong hoa của một nữ minh tinh.

“Cô...” Từ sau vụ “nổi tiếng” kia Lăng Lang không hề cùng cô có liên hệ, hoàn toàn không biết từng ấy năm qua đến tột cùng đã có chuyện gì xảy đến với cô.

“Anh muốn biết vì sao tôi lại thành như vậy?” Cung nữ nhếch nhếch miệng, nét cười trên mặt đều tràn ngập trào phúng, “Đây đều nhờ ơn anh ban tặng.”

Lăng Lang cả kinh, “Có ý gì?”

“Học trưởng.”

Có người ở phía sau kêu Lăng Lang, mà gọi anh như thế chỉ có thể là một người.

Lăng Lang quay đầu, quả nhiên thấy Phong Hạo biểu cảm nghiêm túc đứng ở không xa phía sau, “Lại đây.”

Lăng Lang càng thêm ngoài ý muốn, Phong Hạo trước mặt người khác vẫn duy trì tôn kính nên có của một hậu bối đối tiền bối với anh, chưa bao giờ có trường hợp ở nơi công cộng ra lệnh với anh như vậy.

“Tôi gặp một người quen cũ, muốn nói với cô ấy vài câu.” Lăng Lang giải thích, cũng không quan tâm có người ngoài ở đây sẽ cảm thấy kỳ quái.

“Lại đây, ” Phong Hạo lặp lại một lần.

Gần như cùng lúc với hắn, cung nữ cũng mở miệng: “Anh chẳng lẽ không muốn biết nguyên nhân?”

Lăng Lang quay đầu lại nhìn cô ta một cái, lại xoay người nói với Phong Hạo, “Tôi lập tức...”

Phong Hạo vô tình cắt đứt anh, thanh âm so với vừa rồi còn lạnh hơn, “Lăng Lang, lại đây.”

Nghe được Phong Hạo kêu tên của anh, Lăng Lang trong lòng rung mình, đây là lần đầu tiên hắn mặt đối mặt gọi tên anh.

Anh lập tức bước lại, ngay cả lời tạm biệt cũng không nói, theo sau Phong Hạo rời đi.

Đằng sau nơi anh không nhìn tới, cung nữ nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, đáy mắt dần dần hiện lên nồng đậm hận ý.

Buổi chiều khi quay phim, diễn viên quần chúng đều bị triệu tập trở về, cung nữ kia tất nhiên cũng bị đổi đi, cho đến tận lúc kết thúc công việc Lăng Lang cũng không gặp lại cô ta.

Phần diễn của Phong Hạo không nhiều lắm, phần lớn thời gian đều ngồi ở bên ngoài, Lăng Lang trong thời gian quay phim thủy chung không gián đoạn, hai người đến tận qua trưa cũng không trao đổi với nhau.

Sau khi kết thúc công việc, Lăng Lang bị kịch vụ gọi lại, báo cho anh ngày mai không cần đến. Vì Ngô Quan Phong gặp chuyện ngoài ý muốn, cảnh quay ngày mai sẽ đổi thành cảnh khác, không có phần diễn của Lăng Lang.

Lúc Lăng Lang quay về phòng nghỉ tháo xuống trang sức, phát hiện Phong Hạo đã rời đi, chờ anh ra khỏi phim trường mới nhìn thấy xe Phong Hạo ở cửa.

Trước kia mỗi lần lên xe, Phong Hạo đều cài dây an toàn cho Lăng Lang, hắn cười bảo đây là vì súng vật sẽ không biết tự cài dây an toàn, cho nên hôm nay sau khi đi được một đoạn rồi, còi báo động trên dây an toàn ghê láy phụ vang lên, Lăng Lang mới ý thức dây an toàn của mình không được cài. Bạn đang ?

Phong Hạo từ đầu tới cuối nhìn thẳng phía trước, một bộ dạng không muốn bị quấy rầy, thẳng đến khi hai người về đến nhà, Lăng Lang mới có cơ hội mở miệng.

“Buổi trưa hôm nay...”

“Trưa hôm nay tôi gọi anh ba lượt anh mới lại,” Phong Hạo một lần nữa ngắt lời anh, “Tôi không nhớ có dạy anh quy tắc lạ lùng như thế.”

Lăng Lang kiên nhẫn giải thích, “Cô ấy từng cùng tôi hợp tác, giờ lại thay đổi rất lớn, tôi chỉ là muốn biết đã xảy ra chuyện gì với cô ấy, không có ý tứ gì khác.”

“Làm trái mệnh lệnh chính là làm trái mệnh lệnh, không cần giải thích, ” Phong Hạo thái độ thập phần cường ngạnh, dẫn phát ý muốn phản nghịch của Lăng Lang.

“Khi ở trước công chúng, tôi cho rằng tôi có quyền lợi làm trái mệnh lệnh, ” Lăng Lang giọng điệu cũng không hữu hảo.

“Ở bất kỳ trường hợp nào, anh đều không có loại quyền lợi này, ” Ánh mắt Phong Hạo bắn về phía anh mang theo sắc bén trước đây chưa từng có, “Hạ hay không hạ lệnh là do tôi quyết định, nếu tôi công khai ở nơi công cộng ra lệnh, anh cũng chỉ có thể công khai tuân thủ.”

“Tôi chỉ là gặp được người quen cũ, muốn cùng cô ấy nói vài lời, chẳng lẽ như vậy cũng không thể?”

Lăng Lang lời vừa ra khỏi miệng, đã bị âm lượng của mình dọa sợ, anh chưa từng dùng loại thái độ này nói chuyện với Phong Hạo, cơ hồ trong nháy mắt liền hối hận, nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, có muốn thu lại cũng không được.

Phong Hạo lạnh lùng nhìn anh chăm chú một lát, xoay người đi đến sofa ngồi xuống, không nói một lời.

Lăng Lang nắm chặt tay, cũng đi đến trước mặt hắn, thẳng tắp quỳ xuống, “Thực xin lỗi.”

Phong Hạo làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ.

Lăng Lang theo dõi hắn, lại kiên định lập lại một lần, “Thực xin lỗi.”

Phong Hạo không hề chớp mắt, giống như trong phòng căn bản không tồn tại một người như vậy.

Không khí an tĩnh đến mức quỷ dị, Lăng Lang mảy hơi nhú, từ trên mặt đất đứng lên.

Anh xoay người rời khỏi phòng khách, đi vào phòng tạm giam cách vách, tự mình tiến vào lồng sắt, nặng nề đóng lại cánh cửa lồng.

50. Chương 50: Vụ Nổ

Đáy lồng sắt trần trụi cứng rắn, Lăng Lang đổi vài tư thế, rốt cục ôm đầu gối ngồi xuống tựa vào góc. Bức vách giả không được mở, anh nhìn không thấy cảnh tượng trong phòng khách, cũng không nghe Phong Hạo vọng lại thanh âm gì.

Anh nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Phong Hạo không nói một lời ngồi trên ghế salon, anh biết Phong Hạo thực sự tức giận, anh cho đến giờ chưa từng thấy qua một Phong Hạo bộ dáng đó, lạnh lùng như vậy, vô tình như vậy, tựa như có thể đuổi anh ra khỏi cửa bất cứ lúc nào.

Anh vùi đầu vào đầu gối, từ từ cả người yên tĩnh lại, không hay không biết, anh ngủ mất.

Lăng Lang nửa đường tỉnh lại một lần, anh không biết đã qua bao lâu, cũng không biết bây giờ là lúc nào, bảo trì một tư thế trong một thời gian dài khiến thân thể anh có chút tê dại.

Anh nhìn trái nhìn phải, tối đen một mảnh, Phong Hạo hiển nhiên chưa hề tới, anh cuộn tròn người nằm xuống, dưới thân là bản thép lạnh như băng, không có chấn, thân thể cảm giác từng trận lạnh người.

Trước khi gặp Phong Hạo Lăng Lang chưa từng nói qua chuyện yêu đương, nhưng anh biết tình lý bình thường cãi nhau, kết quả chắn chắn không như cái cảnh lúc này. Nếu anh cùng Phong Hạo là một đôi tình nhân bình thường, vậy hiện tại anh hoàn toàn có thể ấm áp ngủ trên giường, đuổi Phong Hạo ra sofa.

Trong lòng anh dâng lên oán hận, không phải oán hận Phong Hạo, mà là oán hận chính bản thân anh, người đã lớn tiếng tranh luận với Phong Hạo, ngay cả anh cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Anh một chút cũng không sợ sẽ bị nhốt trong lồng, anh sợ chính là Phong Hạo sẽ đuổi anh đi, điều anh lo lắng nhất chính là một giây sau Phong Hạo sẽ xuất hiện trước mặt mình, nói rằng cậu ấy không cần một con chó không nghe lời, như thế so với người yêu cãi nhau nói lời chia tay còn khiến anh khó mà chịu đựng hơn. Sự ỷ lại của anh vào Phong Hạo, bất tri bất giác đã đến mức vượt qua cả tưởng tượng của mình.

Lăng Lang cứ miên man suy nghĩ, mơ mơ màng màng lại ngủ, đến khi tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng.

Anh từ trong lồng sắt bước ra, có một phòng tắm không thường dùng đến, trong phòng tắm khác lạ đó đem bản thân chỉnh lý sạch sẽ, lại lần nữa trở về lồng sắt, từ đầu tới cuối đều không chạm mặt Phong Hạo.

Qua một đoạn thời gian, anh nghe được Phong Hạo tỉnh dậy, bên ngoài lục tục truyền đến các loại thanh âm quen thuộc, tiếng nước trong phòng tắm, tiếng dầu chiên trong bếp, thanh âm lách cách chìa khóa va chạm, cuối cùng cách một tiếng, cửa chính đóng lại, tất cả khôi phục về yên tĩnh.

Thời gian như ngừng trôi, không khí dường như lưu động, Lăng Lang không nhúc nhích ngồi trong lồng sắt, dần hóa thành một pho tượng.

Trong hoảng hốt, anh nghe được điện thoại di động của mình vang lên, ngừng rồi lại vang mấy lần. Sau đó di động hoàn toàn an tĩnh lại, thay bằng điện thoại bàn.

Lại qua một đoạn thời gian rất dài, chuông cửa vang lên, dựa theo tuần tự này tìm đến chỉ có thể là người đại diện, Lăng Lang lại chôn đầu xuống, đem những thanh âm không liên quan chặn đến sau đầu.

Người đại diện nhấn chuông cửa thật lâu mới bỏ cuộc, căn phòng một lần nữa yên tĩnh lại, Lăng Lang mất đi cảm giác với thời gian, giữa mông lung, anh cứ nhiên lại có thể ngủ thêm lần nữa.

Lần này Lăng Lang bị thanh âm mở cửa đánh thức, anh nghe được tiếng bước chân của giày da giẫm trên sàn nhà, từng tiếng từng tiếng, từ yếu dần dần mạnh, thẳng đến khi ngừng hẳn bên tai. Anh mở mắt ra, quả nhiên thấy giày da của Phong Hạo xuất hiện trước mắt.

Phong Hạo ngồi xổm xuống, “Anh định không ăn không uống ở bên trong chờ đợi bao lâu? Nếu trong lồng sắt có một cái phòng tắm, anh có phải tính cả đời ở luôn trong đó không ra?”

Lăng Lang giữ im lặng.

Phong Hạo mở cửa lồng, “Ra đi.”

Lăng Lang vẫn ti vị động. (không động dù là một sợi tơ)

Hắn lại lặp lại một lần, “Đi ra.”

Lăng Lang vẫn không động.

“Nếu anh không ra, tôi sẽ đem lồng sắt khóa lại, không qua bao lâu, anh sẽ phải cầu tôi thả anh ra ngoài.” Phong Hạo uy hiếp.

Lăng Lang ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, lại cúi đầu.

Phong Hạo thở dài.

“Ra đi, tôi tha thứ cho anh.”

Lăng Lang lúc này mới từ trong lồng sắt bò ra ngoài, chui vào lòng Phong Hạo, lại tiếp tục không nhúc nhích.

Phong Hạo vuốt ve lưng anh, “Sao anh cứ phải bướng bỉnh như thế chứ.”

Lăng Lang nhắm mắt, hưởng thụ Phong Hạo vuốt ve, tựa hồ trên đời này không có động tác nào so với thế này thoải mái hơn, có được một cái vuốt ve ấm áp như vậy, hai mươi bốn giờ trong lồng sắt lạnh như băng đã hoàn toàn không tồn tại.

“Có đói bụng không?” tay Phong Hạo chuyển đến trên đầu anh, xoa xoa tóc anh.

Lăng Lang cảm thụ một chút, “Khát.”

Khi anh nghe được thanh âm của mình mới phát hiện thanh quản đã khàn khàn. Phong Hạo nói rất đúng, nếu hẳn thực sự đem cửa lồng khóa lại, không qua bao lâu anh nhất định sẽ khát nước đến không nhịn nổi.

“Sữa?” Phong Hạo hỏi.

Lăng Lang gật gật đầu.

“Chờ tôi.”

Không bao lâu sau Phong Hạo mang theo sữa đã được hâm nóng trở lại, Lăng Lang quỳ rạp trên mặt đất, từng chút liếm lấy sữa trong đĩa, cảm giác sữa lần này so với lần trước còn thơm ngọt hơn, Lăng Lang gần như mê luyến loại hương vị này.

Chờ Lăng Lang đem toàn bộ sữa liếm sạch, Phong Hạo nhặt đĩa lên, “Tôi đi nấu một ít cháo cho anh, anh gọi cho người đại diện đi, anh mất tích một ngày, hẳn lắm rồi đến sắp điếc tai tôi rồi.”

Không ngoài sở liệu của Lăng Lang, người đại diện hung hăng quở trách anh một trận trong điện thoại, khó được một lần Lăng Lang không cắt ngang hẳn, ngoan ngoãn nghe từ đầu đến đuôi, đến khi đối phương hết tức giận.

“Hôm nay cậu bị bệnh hả?” Người đại diện phát tiết xong, mới ý thức được sự khác thường của Lăng Lang, bình thường loại tình huống này, nói không đến ba câu hẳn nhất định sẽ bị đối phương cúp máy.

“Không.”

“Thật? Thanh âm cậu sao nghe như có chút ách?”

“Tín hiệu không tốt.”

“Vậy được rồi, ” người đại diện không nghi ngờ gì, “Ngày mai có phần diễn của cậu, cần đúng giờ đến đoàn phim.”

“Biết rồi.”

Lăng Lang cúp điện thoại, lật xem nhật ký cuộc gọi, suốt mười một cuộc gọi lỡ gần nhất đều đến từ người đại diện, nếu có một ngày mình thực sự mất tích, có lẽ cũng chỉ có anh ấy sẽ đi khắp thế giới tìm mình đi.

Cháo nấu xong, Phong Hạo múc ra, đặt xuống sàn nhà cạnh bên bàn ăn.

Lăng Lang khó hiểu, rõ ràng mới vừa nói đã tha thứ cho mình rồi.

“Anh hôm nay không thể ăn cơm trên bàn, đây là trừng phạt vì anh hôm qua không được hoa hồng nhỏ.”

Lăng Lang lúc này mới nhớ tới, “Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết, gián đoạn chính là gián đoạn, không cần lý do, trừng phạt này đã là rất nhẹ.”

Lăng Lang không hề phản bác, chỉ cần Phong Hạo không đuổi anh đi, dù muốn anh ăn đồ ở bên chân anh cũng nguyện ý.

Ngày hôm sau khi Lăng Lang đến đoàn phim, cứ nhiên thấy được Ngô Quan Phong, tác dụng của thuốc đã hết, nhìn qua so với bình thường không có gì khác biệt, lúc nhìn thấy Lăng Lang hẳn còn đặc ý dào dạt đánh một cái hỏi thăm.

Phong Hạo không biết dùng thủ đoạn gì, che dấu chân tướng việc Ngô Quan Phong té xỉu, đối phương đến bây giờ cũng không biết mình là thay Lăng Lang cần một kiếp.

“Cậu nói với hẳn thế nào?” Lăng Lang hỏi Phong Hạo.

“Tôi chỉ nhờ bác sĩ nói với hẳn nguyên nhân ngã xỉu là do mệt mỏi quá độ.”

“... Sau đó thì sao?”

Phong Hạo mơ hồ có ý cười, “Muốn hẳn nghỉ ngơi dưỡng sức, trong vòng ba tháng tránh chuyện phòng the.”

Lăng Lang lần đầu tiên đối với Ngô Quan Phong nổi lên tâm đồng tình.

Phong Hạo sang gian cách vách thay diễn phục, Lăng Lang dọn dẹp trên bàn, phát hiện hộp đồ trang điểm đang chặn lên một tờ giấy.

— giữa trưa tôi ở Tây Tứ cung chờ anh, không gặp không về.

Ký tên chính là đơn danh của nữ diễn viên kia, nếu không phải trước đó Lăng Lang đã lên mạng tra, chắc anh cũng không nhớ rõ.

Anh không chút nghĩ ngợi đem tờ giấy vò lại ném vào sọt giấy vụn, mặc kệ Phong Hạo ngăn cản hai người gặp mặt vì lý do gì, chỉ cần cậu ấy nói, anh sẽ nghe theo, cậu ấy không muốn nói lý do, anh liền tuyệt không hỏi đến.

Quay xong phần diễn buổi sáng, anh liền ngoan ngoãn đợi trong phòng nghỉ, cơm nước xong thì ôn lại kịch bản, giống như lúc sáng tờ giấy kia căn bản chưa từng xuất hiện.

Cảnh buổi chiều là thái hậu triệu kiến hoàng thượng, cháu ngoại của thái hậu Ngô Quan Phong đã có mặt ở hiện trường, không thể thiếu lại là một phen minh tranh ám đấu, nơi triệu kiến ban đầu là Hiếu Từ cung, kết thúc cảnh quay đã ở Tây Nhị cung.

Chờ mọi người dùng xong cơm trưa vào đến Tây Nhị cung, đều chấn động, trong cung rất nhiều thứ đã bị phá hủy, màn bị cắt, ga giường bị xé, ngay cả đệm ghế ngồi cũng bị rách, lộ ra lớp bông bên trong.

Nhân viên trực ban hốt ha hốt hoảng chạy tới, hần ăn hết cơm trưa, không hiểu sao lại đặc biệt buồn ngủ, ngủ như chết chìm, một điểm động tĩnh cũng không nghe được, đến tận vừa rồi mới bị người ta đánh thức.

Nhà sản xuất cùng giám chế đều tức muốn điên, nhưng lại không thể chậm trễ tiến độ quay phim, đành phải tìm người của phim trường đến, bọn họ sau khi chứng kiến tình cảnh bi thảm của hiện trường cũng hoảng sợ.

Chỗ tương tự Tây Nhị cung... Vậy cũng chỉ có Tây Tứ cung sát bên, đại bộ phận bố cục như nhau, nhưng bài trí thì có chút khác biệt.

Mọi người thảo luận xong, quyết định dời bước khỏi Tây Nhị cung, Phong Hạo vừa ra khỏi chưa được vài bước, nhận được điện thoại vệ sĩ gọi tới.

“Báo cáo xét nghiệm xác định là tẩm thiếp bị người động tay động chân, qua kiểm tra dấu vân tay, một cái là của Ngô tiên sinh, cái kia là của người cửa hàng bán hoa, không có người thứ ba.”

“Thăm dò qua cửa hàng bán hoa chưa?”

“Đã đi, người mua hoa đúng là nữ nhân mà thiếu gia miêu tả.”

Phong Hạo siết tay lại thật chặt.

“Vội lại, đại thiếu gia bên kia đưa tin tới, nói là người nữ nhân kia trước đó không lâu đã từng gặp mặt Y tiên sinh, muốn chúng ta đặc biệt cẩn thận.”

Phong Hạo màu sắc trầm xuống, “Trước đó không lâu đã gặp mặt, vì cái gì tới hôm nay mới nói?”

“Bên kia cũng vừa mới biết tin tức.”

Phong Hạo cất lực nuốt giận, “Đặt vé máy bay cuối tuần trở về cho tôi.”

“Dạ.”

Phong Hạo cúp điện thoại, biểu tình âm vụ đứng tại chỗ giữa trời, lúc này mới nâng bước rời khỏi Tây Nhị cung.

Một vệ sĩ vội vàng chạy tới, đúng là người ngày đó đã lấy đi hoa và thiếp mừng.

“Phát hiện trong sọt rác ở phòng nghỉ của Lăng tiên sinh,” hần đem tờ giấy từng bị vò thành một nhúm nhỏ ra đưa cho Phong Hạo, “Cùng với bút tích trên tẩm thiếp mừng hôm đó là cùng một người.”

Phong Hạo rất nhanh xem qua một lần nội dung trên giấy, “Tây Tứ cung?” Trong lòng hắn thành thích một cái.

Hắn đột nhiên hướng Tây Tứ cung chạy như điên, vệ sĩ tuy không hiểu rõ nhưng theo phản xạ đuổi sát phía sau, lại phát hiện chính mình được nghiêm chỉnh huấn luyện vậy mà theo không kịp tốc độ Phong Hạo.

Nhân viên công tác với hiệu suất nhanh nhất bố trí tốt trang bị ở Tây Tứ cung, đạo diễn tuần tra một vòng trong phòng, nơi này lấy sáng kém phòng cách vách rất nhiều, nhưng lúc này chỉ có thể lấy lùi làm tiến.

Ngô Quan Phong cũng nghênh ngang đi vào, đoạn diễn sắp tới hắn phải hạ uy phong Lăng Lang một trận , biểu hiện cụ thể ở việc sẽ “không cần thận” làm rơi chén trà lên bệ đặt chân*.

*Bên dưới mấy loại ghế sang trọng, ngai vàng... thường có bệ đặt chân

Hắn ở trong phòng hết nhìn đông tới nhìn tây một vòng cũng không tìm được bệ đặt chân đâu, lại nhìn thấy một đạo cụ khác có thể lấy ra thay thế, hắn linh cơ chợt động.

Lăng Lang đứng ở ngoài cung, thấy Ngô Quan Phong lộ ra nửa cái đầu, hướng anh hô, “Đàn anh, phiền anh lại đây một chuyến, có chuyện muốn cùng anh thương lượng.”

Anh từng bước đi tới, mắt thấy cách cửa cung ngày càng gần.

“Đừng vào!” Khi Phong Hạo đuổi tới chỉ thấy được bóng dáng long bào kim sắc chợt lóe, biến mất sau cánh cửa.

Hắn không chút nghĩ ngợi vọt tới, Lăng Lang chỉ cảm giác chính mình bị một cỗ lực lượng thật lớn lôi ra khỏi cửa, ngay trong nháy mắt đó, một tiếng vang đinh tai nhức óc vang lên, trước mắt xuất hiện ánh lửa chói mắt, ngay sau đó một cỗ sóng nhiệt đẩy anh ra thật xa, lúc rơi xuống đất bị một người gắt gao che dưới thân, vô số mảnh vụn thật nhỏ từ bên trong bắn ra với tốc độ cao, ầm ầm đánh vào trên người bọn họ.

Hơn mười giây sau, hết thảy yên tĩnh lại, Lăng Lang rốt cục ý thức được vừa rồi đã xảy ra một vụ nổ.

Người trên thân anh xác nhận an toàn rồi, mới từ trên người anh ngồi dậy.

“Anh không sao chứ?” thanh âm của Phong Hạo dị thường bình tĩnh, bình tĩnh đến độ có chút quá mức.

Lăng Lang cũng xoa xoa mắt ngồi dậy, vừa rồi bụi bay vào mắt anh, khiến anh trong chốc lát không thể mở mắt được.

“Tôi không sao, ” Lăng Lang rốt cục mở mắt, hình dáng mơ hồ của Phong Hạo trong tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng, Lăng Lang ngây ngẩn cả người. Nguồn :

Phong Hạo bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, tựa như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Đôi mắt hắn đóng chặt, từ trong mắt chảy xuống hai dòng máu tựa như nước mắt.

51. Chương 51: Đôi Mắt

Phim trường Hồ Sóc phát sinh vụ nổ ngoài ý muốn, nhiều diễn viên trong đoàn phim bị thương, nguyên nhân nổ còn đang điều tra, cảnh sát nghi ngờ là do con người gây ra

“Nhường một chút, nhường một chút,” Người đại diện dùng khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đẩy ra đám ký giả bu đầy trước mặt.

“Thương thế Lăng Lang rồi cuộc thế nào?”

“Nghe nói Phong Hạo bị thương rất nghiêm trọng, có nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Nguyên nhân nổ là do sự cố? Vì sao đến giờ cũng chưa cho truyền thông cách giải thích nào?”

“Giải thích? Tôi cũng muốn được giải thích đây, ai giải thích cho tôi chứ hả?” Người đại diện giấy dựa tiến vào thêm được một thước, “Phiền tránh đường!”

Phóng viên theo đuổi không bỏ, “Có người tận mắt thấy Phong Hạo vì bảo hộ Lăng Lang mới bị thương, là thật sao? Quan hệ hai người họ đã tiến triển đến mức đó rồi?”

Người đại diện nổi giận, “Lúc này rồi còn bầu lấy chuyện này không tha, buôn chuyện đối với mấy người quan trọng vậy sao? Còn quan trọng hơn tính mạng nghệ sĩ sao? Trong lòng các người, giá trị của mình tính là tạo ra scandal có phải không? Bọn họ chết hay sống, cần bản không sao cả, đúng không? Còn không để bệnh nhân an tĩnh một chút!”

Ký giả bị khí thế hung hãn của hắn làm kinh sợ, thừa dịp bọn họ chưa sững sờ xong, người đại diện ba bước thành hai, bay nhanh thoát thân khỏi đám phóng viên, vọt vào bệnh viện.

Hắn không tiếng động đẩy ra cửa phòng bệnh, bên trong gian phòng im lặng tựa như không người, Lăng Lang ngồi trước giường, mười ngón giao nhau tựa vào bên môi, hắn nhớ rõ lúc hắn rời đi Lăng Lang chính là đang ở tư thế này, ngay cả phương hướng tầm mắt cũng không hề thay đổi một chút.

Người ngồi trên giường bệnh đúng là Phong Hạo, vẻ mặt hắn bình tĩnh như đang ngủ, không có cách nào thấy đôi mắt hắn, vì nơi đó đang quấn một vòng lại một vòng bằng gạc, ánh mắt từng sáng ngời vô cùng bị tầng tầng bao vây, người đại diện chỉ nhìn liếc mắt một cái liền bắt buộc chính mình dời tầm mắt, mạnh mẽ dẫn xuống một trận xót xa chột dạ dâng lên trong lòng.

“Thế nào?” Người hỏi là Phong Hạo, dù động tác của người đại diện đã nhẹ đến không thể nhẹ hơn, vẫn bị hắn nhận ra được.

Người đại diện khống chế một chút tâm tình, “Còn có thể thế nào, truyền thông huyền não ngất trời, hung thủ còn chưa tìm được, phim trường đã bị phong tỏa, cảnh sát đang lấy khẩu cung của những người có mặt ở hiện trường hôm đó, chắc là rất nhanh sẽ đến đây.”

“Những người khác thì sao?”

“Trung tâm vụ nổ là ngay cửa, người ở bên trong trái lại bị thương không quá nghiêm trọng, ngoại trừ Ngô Quan Phong, cậu ta là người cách điểm nổ gần nhất, lại không tránh ra kịp lúc, không chết đã là vạn hạnh.”

Phong Hạo cư nhiên còn có tâm tư đùa giỡn, “Lúc trước tôi nhờ bác sĩ bảo hắn trong vòng ba tháng tránh chuyện phòng the, xem ra kỳ hạn này phải kéo dài rồi.”

Người đại diện một chút cũng cười không nổi, Ngô Quan Phong bị thương tuy nặng, nhưng đều là vết thương theo thời gian chậm rãi an dưỡng có thể chuyển biến tốt, còn đôi mắt Phong Hạo bị mảnh nổ làm bị thương, kết quả thế nào đến giờ vẫn còn là ẩn số.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy trong phòng bệnh áp khí thấp đến bức người, đợi thêm một giây cũng ngạt thở, vội vàng tìm cơ trốn, “Tôi đi hỏi một chút xem bác sĩ nói thế nào.”

Phong Hạo mỉm cười gật đầu, Lăng Lang từ đầu tới cuối bảo trì nguyên trạng, như thể cả người đã biến thành đá.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, tay Phong Hạo hướng bên cạnh tìm kiếm, Lăng Lang ý thức được hắn đang tìm mình, lập tức dùng hai tay cầm lấy tay hắn.

“Muốn cái gì?” Anh hỏi.

Phong Hạo trái lại an ủi anh, “Thả lỏng chút đi, tình huống chưa hẳn tệ như anh nghĩ, bác sĩ còn chưa có kết luận không phải sao?”

Lăng Lang nắm tay hắn thật chặt, Phong Hạo có thể cảm giác được đôi tay kia có chút run rẩy.

“Được rồi, không sao đâu mà,” hắn dùng bàn tay còn tự do sờ sờ đầu anh, hệt như thường ngày, “Tôi không phải còn có anh sao?”

Thanh âm của hắn nghe đặc biệt thoải mái, “Đừng quên, Kim Mao là chó dẫn đường xứng chức nhất.”

“Tôi một chút cũng không xứng chức, ” Lăng Lang cắn môi dưới, trong mắt tất cả đều là ảo não, “Hắn là phải bảo vệ chủ nhân của mình, lại trái lại để chủ nhân bảo hộ.”

Phong Hạo bật cười, “Có lẽ trong nhận thức của anh là vậy, nhưng trên quan điểm của tôi, bảo hộ sủng vật cũng là chức trách của người chủ nhân.”

“Nhưng mà...”

“Quên đi, không cần rối rắm loại chuyện nhỏ thế này,” Phong Hạo đổi đề tài, “Anh biết ký âm chứ?”

Lăng Lang không rõ hắn vì sao đột nhiên đưa ra vấn đề này, “Biết một chút.”

“Không biết tại sao, mất đi thị giác ngược lại khiến linh cảm của tôi càng sống động, từ lúc này đã luôn có một giai điệu bồi hồi trong đầu, nhân lúc còn chưa quên, tôi định ghi lại.”

Lăng Lang hiểu ý, đứng dậy mang giấy bút tới, Phong Hạo khẽ ngâm nga, anh tốc ký lên giấy từng nốt nhạc, những âm tiết đó ẩn chứa vô vàn sức sống, dần dần hợp thành một bài nhạc hoàn chỉnh.

Phong Hạo hát lại mấy lần, Lăng Lang từng chút nhớ hết toàn bài, trong lòng cũng lặng lẽ hát thầm theo một lần.

“Thế nào?” Phong Hạo hỏi.

“Rất êm tai, ” Lăng Lang trầm tư một chút, lại bổ sung, “Rất có lực lượng.”

Phong Hạo buồn cười, “Đây là một ca khúc trữ tình.”

“Tôi biết, tuy tôi không hiểu trào lưu âm nhạc đang thịnh hành lắm, nhưng thực sự khiến người ta cảm thấy rất có lực lượng.”

“Vậy được rồi, ” Phong Hạo mỉm cười, “Dùng điện thoại di động của tôi gọi cho giám chế âm nhạc, tôi đoán trong khoảng thời gian ngắn chắc không đóng phim được rồi, chỉ bằng thừa dịp này kiếm chuyện gì đó để làm.”

“Nhưng mà thân thể của cậu...”

“Tôi chỉ có mắt nhìn không thấy, ” Phong Hạo ôn hòa cắt lời anh, “Miệng vẫn có thể hát, tai còn có thể nghe, lại nói, tôi còn có anh, anh chính là đôi mắt của tôi.”

Lăng Lang chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, yên lặng theo lời hắn nói đi làm.

Giám chế âm nhạc nhận một cú điện thoại liền bị triệu tập bệnh viện, “Tôi quả thực phải phong cậu làm chiến sĩ thi đua, tôi thề trên đời này tìm không ra nghệ sĩ thứ hai chuyên nghiệp như thế, ” hắn vừa vào cửa liền nói, còn chưa kịp hỏi đến thương thế Phong Hạo.

“Đôi mắt bị thương nghiêm trọng không?” Hắn đi đến bên giường, lúc này mới quan tâm đến bệnh tình của Phong Hạo.

“Không đáng ngại, ” Phong Hạo khinh miêu đạm tả ra hiệu, ý bảo Lăng Lang đem bản nhạc giao cho đối phương.

Giám chế là người coi âm nhạc bằng trời, nhìn thấy bản nhạc liền đem mọi chuyện khác ném ra sau đầu, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong đó.

Từ đầu tới đuôi ngâm nga một lần, giám chế vỗ đùi, “Quá tuyệt vời, bài hát này quả thực là...” Hắn cân nhắc từ dùng hết nửa ngày, “Trần ngập lực lượng!”

Phong Hạo nhéo nhẹ tay Lăng Lang, anh lập tức hiểu được ý tứ của hắn.

“Bài hát này cậu định đặt tên gì?”

Phong Hạo suy nghĩ một chút, “Be My Eyes.” (Hãy là đôi mắt của anh)

Giám chế chắc một tiếng, “Thật sâu sắc, chờ tôi về tìm người phối khí cùng viết lời, cơ mà cậu bộ dạng này có thu âm được không?”

Phong Hạo cười trả lời, “Không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi, ” tầm mắt hắn lại dừng trên bàn tay hai người đang gắt gao giao nhau, “Tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra hình ảnh MV , chỉ là không biết...”

Phong Hạo thấy hắn nửa ngày cũng không nói tiếp, dứt khoát hỏi, “Không biết cái gì?”

Giám chế bối bối tóc, Lăng Lang là người trong giới điện ảnh, hắn chưa bao giờ kết giao qua, nhưng nghe nói người này tính cách rất khó gần, “Không biết thầy Lăng có bằng lòng hữu tình xuất kính(nể mặt bạn bè mà ra sức)?”

Phong Hạo gọi lên khoe môi, hơi hướng đầu về phía Lăng Lang, “Liệu tôi có được vinh hạnh mời anh diễn vai nam chính trong MV của tôi không?”

Lăng Lang trả lời được khôngchút suy tư, “My pleasure.”(Rất hân hạnh)

Giám chế nhúu mày, cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, bất quá hắn cũng không nói gì, lắc lắc bản nhạc trong tay liền cáo từ.

Người đại diện sau khi trở về nghe nói hai kẻ điên này lại muốn trở lại làm việc thì hoảng sợ, “Bình thường cũng không thấy các cậu tích cực như vậy, công tác muốn từ chối là từ chối, nhân lúc nàyđoàn phim đình công, còn không nghĩ ngơi cho tốt?”

“Không sao,” Phong Hạo đáp, “Chỉ là thu âm một ca khúc mà thôi, cũng không làm thương thể chậm hồi phục. Lại nói, bác sĩ không phải cũng bảo còn cần quan sát thêm một đoạn thời gian, tạm thời không thể phẫu thuật sao? Dù sao kiếm chuyện để làm, coi như phân tán tinh lực(tinh thần và thể lực) .”

Người đại diện mất tự nhiên nhìn Lăng Lang, hắn biết Phong Hạo làm như vậy, hơn phân nửa là vì phân tán tinh lực Lăng Lang, vì thế cũng vô pháp cự tuyệt, đành phải dẫn dò, “Vậy các cậu nhất định phải để ý biết không? Tôi đoạn thời gian này cần ứng phó rất nhiều phóng viên, vô luận đi đâucũng nhất định phải để lái xe cùng trợ lý đi theo trong mọi thời tiết.”

Phong Hạo một lời đáp ứng, “Tuân mệnh, Kỹ công công.”

“Ai là Kỹ công công a? !”

Giám chế âm nhạc hiệu suất đột phá chân trời, chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã thu phục xong phần hòa âm và ca từ, ca khúc trải qua trau chuốt nghe càng thêm êm tai, lời bài hát từ nhà soạn nhạc kim bài (ý nói danh tiếng đứng đầu) vừa giản dị thê mỹ (đẹp mà buồn), vừa sáng sủa lưu loát, giám chế khen không dứt miệng, không ngớt lời đảm bảo ca khúc này một khi phát hành, tuyệt đối đoạt hết những giải thưởng nổi bật trong làng âm nhạc Hoa ngữ.

“Nhưng trước hết chúng ta cần nhận xuống khoan hãy phát hành, chờ quay xong MV sẽ cùng nhau ra mắt , hai bút cùng vẽ thì tấn công mới có lực, tôi muốn khiến cho đôi mắt cùng lỗ tai mọi người đồng thời bị kinh bạo!”

Phong Hạo ngồi trên xe lăn, do Lăng Lang đẩy, đi qua hành lang dài trải thảm đỏ của công ty băng đĩa nhạc. Nghe xong lời nói hùng hồn của giám chế, Phong Hạo không nhận được cười nói, “Mong được nhờ cát ngôn của anh.”

Lăng Lang dắt tay Phong Hạo, dẫn hắn vào phòng thu âm, đặt tay hắn lên microphone, Phong Hạo hơi vuốt cằm, ý bảo hắn đã biết.

Lăng Lang lui ra ngoài, tiếng piano du dương vang lên, cách một tấm kính chắn, anh nghiêm túc nhìn chăm chú vào Phong Hạo ở đối diện. Đây là lần đầu tiên anh nghe Phong Hạo hát trực tiếp, người ấy đứng nơi đó, lẳng lặng biểu diễn, không có động tác hoặc biểu cảm khoa trương nào, toàn thân như bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, từng chuỗi nốt nhạc như lưu thủy tuần tự từ giữa răng môi tuôn ra, chảy đến tận trong lòng Lăng Lang.

Ghi âm thuận lợi vô cùng, sau khi hát vài lần, ngay cả giám chế âm nhạc yêu cầu hà khắc nhất cũng thấy không còn chỗ nào để mà xét nét.

“Có lẽ chúng ta phải đưa trước bản thu âm cho phía trung tâm phát hành, ngay bây giờ tôi sẽ đem bản này xuống phần hậu kỳ, về phần MV cũng đang tiến hành rất thuận lợi, kịch bản gốc nằm trong này.” nói xong hắn đưa một tập văn kiện mỏng cho Lăng Lang.

“Vây...”

Hắn còn chưa thốt ra câu nào, nhân viên phòng thu đã hốt ha hốt hoảng chạy vào, “Không hiểu sao tin tức bọn họ ở đây bị truyền ra ngoài, giờ cửa trước cửa sau đều đầy phóng viên, gần như không ra ngoài được.”

Giám chế hoảng sợ, “Sao mấy ký giả này mũi thính y như chó vậy, ” hắn cúi đầu hỏi Phong Hạo, “Giờ làm sao đây?”

Phong Hạo đặt tay lên vai, Lăng Lang lập tức hiểu ý cầm lấy.

“Anh nói xem?” Phong Hạo trưng cầu ý kiến của anh.

Lăng Lang trầm ngâm một chút, “Đi cửa chính.”

Các vị trong phòng thu nhìn bóng lưng hai người rời đi, trao đổi mắt với nhau, không phải họ chưa từng nghe lời đồn đang lưu truyền về hai người này, mà là không nghĩ tới lời đồn này là sự thật, hơn nữa hai người kia tựa hồ căn bản không hề kiêng kỵ tránh né ánh mắt thế tục.

Các phóng viên dàn trận địa sẵn sàng đón địch canh giữ ở cửa, nhưng dù là ai cũng không dự đoán được Lăng Lang lại có thể đẩy Phong Hạo từ cửa chính công khai đi tới, trong nhất thời đèn flash loang loáng đồng loạt chớp động, vô số máy quay cùng micro nhắm ngay hai người, thanh âm câu hỏi vang lên liên tiếp, không một kẻ hở.

Lăng Lang dưới sự mở đường của bảo an, lấy tốc độ vô cùng thông thả đẩy xe lăn đi tới, đối mặt câu hỏi của phóng viên, anh thủy chung rũ mắt, không nói một lời, tựa như tranh cãi âm ỉ bốn phía căn bản không tồn tại.

Phong Hạo cũng không mở miệng, từ đầu tới đuôi bên môi hắn đều cười mỉm như có như không, như thể chuyện ngoài ý muốn kia không chỉ đoạt đi thị giác của hắn, mà đoạt luôn cả thính giác cùng thanh âm.

Trong hoàn cảnh xung quanh vô cùng huyền ảo, hai người trầm mặc đi về phía trước, hướng về một mục tiêu, chẳng sợ tốc độ chậm hơn nữa, cũng có thể đến điểm cuối cùng.

Trong một khu thương mại sầm uất, mọi người không thể không nhìn thấy một màn hình LED cực lớn đang truyền trực tiếp, “Xem kìa, là Lăng Lang cùng Phong Hạo!”

“Trời ạ, mắt Phong Hạo làm sao vậy?” Rất nhanh đã có người phát hiện dị trạng của Phong Hạo.

“Anh ấy không sao chứ?”

Người qua đường lục tục dừng chân nhìn lên, trên màn ảnh hai người thần tình lạnh nhạt, tựa như thân ở một thế giới khác, chung quanh hết thấy đều cùng bọn họ không chút quan hệ.

Phóng viên càng ngày càng hung tàn, phóng viên ở cửa sau nhận được tin tức, cũng tràn tới như gió, chặn hết đường đi chật như nêm, bảo an thể đơn lực bạc dần dần chống đỡ không được, Lăng Lang đã là nửa bước khó đi.

Anh ngược mắt, lần đầu tiên từ lúc rời công ty đĩa nhạc biểu tình có biến hóa, phóng viên cho là anh rất cực muốn phát biểu, lục tục yên tĩnh trở lại, hiện trường hơn trăm người chỉ còn lại thanh âm shutter lách tách rung động.

Lăng Lang mở miệng, “Xin nhường đường.”

Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Tránh ra, ” anh lại lập lại một lần, âm lượng không lớn lại truyền vào tai mỗi người ở hiện trường vô cùng rõ ràng, đã tràn ngập kiên quyết không cho phép kháng cự.

Chậm rãi, có phóng viên bắt đầu né về phía sau, sau đó càng ngày càng nhiều, cho đến khi trước mặt hai người xuất hiện một lối đi.

Lăng Lang tiếp tục không tiếng động đẩy Phong Hạo qua hết con đường, mọi người đều bị khí thế Lăng Lang tản mát ra chấn nhiếp rồi, không ai nhắc lại dù là nửa câu hỏi, trơ mắt nhìn hai người thông thả ra khỏi đám người. Có một vài ký giả không cam lòng còn theo sát, lại không ai dám lên tiếng quấy rầy, cho đến khi hai người lên xe của tài xế đã sớm đứng chờ ở cửa, nghênh ngang rời đi.

Người đi đường thông qua màn hình LED chứng kiến một màn như vậy, rất nhiều người không kìm lòng nổi đưa tay che miệng, tựa hồ nếu không làm vậy, nổi bi thương khó hiểu sẽ liên miên không dứt từ đáy lòng dâng lên.

52. Chương 52: Nhạc Công

Kịch bản gốc của MV đơn giản vô cùng, một người là nghệ sĩ dương cầm hai mắt mù lòa, một người là người yêu đồng tính chăm sóc cho người kia, Lăng Lang đem mấy trang giấy lật qua lật lại nhìn mấy lần, vẫn không nghĩ ra được có sắp đặt nào phù hợp hơn.

Cảnh tượng trong MV cũng gọn sạch như thế, căn phòng trống trải, cửa kính sát sàn, rèm lụa trắng nửa trong suốt lẳng lặng rủ xuống, ngay chính giữa phòng bày một chiếc đại dương cầm* thuần sắc trắng, ghế ngồi chơi đàn bằng gỗ cùng màu, bốn chân cong thành một độ cung tạo nhả.

*QT là đàn dương cầm tam giác, đây là loại grand piano, Tiếng Việt là đại dương cầm, chỉ có thể đặt giữa một không gian, dùng để phân biệt với loại upright piano, loại này có thể đặt dựa tường, hình chữ nhật.

Lăng Lang nắm tay Phong Hạo, dẫn hắn đi từng góc trong phòng, thấp giọng vì hắn miêu tả hết thấy trước mắt, Phong Hạo chậm rãi phát qua phím đàn, dưới sự giảng giải của anh mang theo ý cười khê gặt đầu. Nhân viên công tác đều dừng việc trong tay nhìn hướng bên này, hai người kia chỉ là đứng lặng yên nơi đó, cũng tạo nên một khung cảnh tuyệt mỹ.

Hai người đều đã thay quần áo màu trắng, hòa thành một thể với căn phòng, băng gạc trên mắt Phong Hạo vẫn chưa thể tháo xuống, cả người càng toát lên một loại bệnh thái mỹ cảm.

Phong Hạo ngồi xuống trước cây piano, gơ cổ tay lên, đầu tiên là như có như không ấn mấy âm, sau đó giai điệu du dương liên tục theo đầu ngón tay của hắn tuôn ra, lan tràn khắp cả phòng. Tiếng đàn va chạm vào vách tường trắng tinh bốn phía tiếp tục phản xạ lại, cho đến khi lấp đầy toàn bộ trống trải, dường như cũng đem trống rỗng trong tâm người lấp đầy.

Lăng Lang thế mới biết thì ra Phong Hạo còn có thể đàn dương cầm, ngón tay thon dài của hắn vũ động trên phím đàn hắc bạch phân minh, khi thì dương cương mạnh mẽ, khi thì hoan khoái (nhẹ nhàng và vui) nhẩy nhót, lúc lại ôn nhu như nước, khiến người khác chẳng còn chú tâm đến đôi mắt mù lòa, nhìn như tự động tự huyền, nghe như mê như say.

Theo bản gốc kịch bản, Lăng Lang hẳn là phải đứng bên cạnh piano, cúi đầu nhìn chăm chú tất cả. Thế nhưng một lát sau, anh lại quần đến giữa Phong Hạo và ống kính, ngồi xuống tựa vào ghế đàn, ôm lấy đầu gối, lâm vào trầm tư.

Đạo diễn MV hai mắt tỏa sáng, chỉ huy quay phim đem màn ảnh từng chút hướng về phía anh, anh đi chân trần, mắt cá chân lộ trong không khí, rõ ràng không có gì hở hang vượt quá chừng mực, lại trong nhất thời làm cho người ta cảm thấy gợn cảm đến mức kinh diễm.

Trong bối cảnh bị xóa nhòa phía sau anh, giày da trắng của Phong Hạo trên bàn đạp (pedal của piano) khi nhắc khi hạ, tăng thêm vài phần sinh động cho khung cảnh yên lặng.

Khi một âm cuối cùng bản nhạc hạ xuống, Phong Hạo bảo trì tư thế chấm dứt mà ngồi yên trong chốc lát, mới sờ soạn đứng dậy, Lang chậm rãi ngẩng đầu, nhưng không đứng dậy đỡ hắn, mà chỉ nhìn theo hắn từng bước một đi đến bên cửa sổ.

Phong Hạo vươn tay ra, đến khi đầu ngón tay cảm nhận được cảm giác mát lạnh của thủy tinh, chân bước cũng dừng lại, nếu không nhìn vào đôi mắt hắn, chỉ cảm thấy hắn giờ phút này bất quá là đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Hai người, một đứng một ngồi, một người nhìn ngoài cửa sổ, một người nhìn đối phương, một đem đối phương chiếu vào trong mắt, một đem đối phương chứa ở trong lòng.

Khung cảnh vừa chuyển, Lăng Lang hiện ra phía sau Phong Hạo, cũng học bộ dáng của đối phương vươn tay ra, phủ lên bàn tay Phong Hạo, lòng bàn tay Phong Hạo dán lên cửa sổ lạnh như băng, lưng bàn tay truyền đến độ ấm của người kia, Lăng Lang chậm rãi nắm chặt năm ngón tay, cũng nghênh đón đáp lại đồng dạng từ Phong Hạo, hai người mười ngón tay đan vào cùng một chỗ, Lăng Lang khép lại mắt, chôn đầu vào hõm cổ Phong Hạo.

Thời gian như ngừng lặng tại giây phút này, ngoài cửa sổ đảo mắt đã vài kỷ nguyên trôi qua, từ ánh nắng tươi sáng đến sấm rưng chớp giạt, cuồng phong gào thét cuộn cuộn thổi tung rèm vải bay múa, ngập trời hoa tuyết rơi lả tả, bên trong cửa sổ hai người thủy chung vẫn vãn vi diệu*, tựa như một khắc này đã biến thành vĩnh hằng.

*Một sợi tơ cũng không động

Người chung quanh đều nhìn đến ngây người, trợ lý chọc chọc đạo diễn, hắn mới giật mình tỉnh lại, kích động kêu ngừng.

“Tôi, tôi đột nhiên có linh cảm, muốn lâm thời thêm một, thêm một cảnh, không biết, không biết hai người các cậu...” Đạo diễn không hiểu sao lại cà lăm.

Lăng Lang cái gì cũng không nói, chậm rãi đợi câu sau của hắn.

“Nghĩa là, muốn cái đó, giới hạn lớn thêm một chút, không, không phải vấn đề tình dục, mà thực ra là,” đạo diễn thống khổ gãi gãi đầu, hắn trong giới cũng không phải người mới gì, nhưng vẫn là lần đầu tiên khó xử như vậy, “Chính là tôi muốn theo đuổi cái đẹp, tôi nghĩ không ra có phương thức nào so với cách này biểu đạt tốt hơn.”

Lăng Lang quay đầu nhìn nhìn Phong Hạo, thấy hắn không nói ra lời phản đối, một lần nữa chuyển hướng đạo diễn, gật gật đầu.

Hai người một lần nữa ra hiện ra trước ống kính, nửa người trên của bọn họ đã xích lỏng, lộ ra đường nét dương cương cùng cơ thể căng tràn đầy nam tính.

Đạo diễn không hiểu sao có chút cảm động, đã hoàn toàn quên là đang quay MV cho Phong Hạo, mà chân chính xem nó như tác phẩm nghệ thuật của mình mà đối đãi, hắn xếp đặt đem camera khổng lồ chế bên trên bả vai hai người, từ hình ảnh thu được nhìn không ra nửa điểm ý vị tình sắc.

Hai người đứng đúng vị trí, đạo diễn hướng bọn họ làm một thủ thế OK, click một tiếng, camera khởi động, chấm đỏ REC (record, bắt đầu ghi hình) ở màn hình giám thị chớp tắt có quy luật, ghi lại hết thảy vào máy quay.

Lăng Lang từ sau lưng thông thả ôm Phong Hạo, hai cổ thân thể xích lỏng chặt chẽ dán vào nhau không một khe hở, đường cong cơ thể lưu sướng biến chuyển, buộc quanh thân thể hai người vừa cương vừa nhu tình tế hòa quyện. Đây động tác quen thuộc, Phong Hạo đối với anh đã làm vô số lần, nhưng anh vẫn là lần đầu tiên ôm Phong Hạo như vậy, mỗi lúc Phong Hạo ôm anh như thế, đều cho anh vô hạn cảm giác an toàn, mà lúc này đây, anh cũng muốn chặt chẽ bảo hộ đối phương.

Hầu kết anh đặt sau gáy Phong Hạo mấp máy một chút, anh tin tưởng Phong Hạo cũng nhất định cảm nhận được, anh đem cái ôm siết càng chặt thêm, sợ trong lòng đang ôm được chỉ là một cảnh mộng hư vô mờ mịt, nhắm mắt sẽ hóa thành bọt biển không thấy tăm hơi.

Như cảm nhận được nội tâm bất an của anh, Phong Hạo vươn tay trái, phủ lên tay anh vỗ nhẹ, rồi cứ như vậy dừng ở đó, đem lực lượng cuộn cuộn không dứt rót vào thân thể anh.

Rèm tơ bị kéo lại, thân ảnh hai người mờ lung, loáng thoáng có thể thấy động tác của bọn họ, lại như hoa trong sương, trăng trong nước, không cách nào nhìn rõ.

Bọn họ bên này bức rèm triển miên quên mình, khiêu khích đám người bên kia rèm vô hạn mơ màng, gió nhẹ thì thoáng thổi bay một góc rèm, thổi đến cảnh xuân chợt hiện khắp cả phòng.

Cảnh cuối MV là, cách một bức rèm trong ánh sáng ngược, Lăng Lang kiễng chân, nhẹ nhàng ẩn xuống một nụ hôn trên đôi mắt Phong Hạo, tại nơi ai cũng không thể nghe được, bên tai Phong Hạo truyền đến tiếng nỉ non nho nhỏ của Lăng Lang.

Let me be your eyes, may I (Để em làm đôi mắt của anh, có thể chứ?)

Phong Hạo khước miệng khẽ nhếch.

Sure. (Nhất định rồi)

Lăng Lang vừa bước vào cửa chính liền quỳ gối thay dép lê cho Phong Hạo, sau đó đỡ hần đến ghế salon ngồi xong, sợ hần cảm thấy buồn, mở TV lên cho hần nghe, đặt điều khiển từ xa bên cạnh tay hần, còn mình thì vào bếp chuẩn bị bữa tối. Bạn đang ?

Từ sau khi đôi mắt Phong Hạo bị thương, toàn bộ việc nhà đều trở thành trách nhiệm của Lăng Lang, anh đã thật lâu không hề tại thời điểm Phong Hạo ở nhà mà động qua những dụng cụ trong bếp, ban đầu còn có chút ngượng tay, nhưng qua vài ngày đã chậm rãi tìm lại xúc cảm.

Anh làm toàn là những món tiện cho Phong Hạo ăn, thịt và rau dưa cắt thành hình khối để dễ dàng dùng nĩa xiên, Phong Hạo kiên trì không muốn anh dứt, anh chỉ đành dốc hết công phu vào phương diện này.

“Tài nấu nướng của anh mỗi ngày đều có tiến bộ, ” Phong Hạo nhắm nháp một miếng, khen ngợi.

“Tôi chỉ là đem tay nghề đã hoang phế nhất lại mà thôi, ” Lăng Lang nghĩ nghĩ, “Tôi còn biết làm rất nhiều món, chờ tôi từng món từng món làm cho cậu ăn.”

Phong Hạo cười nói, “Nói như thế tôi từ đây về sau không thể làm được cơm nữa vậy.”

Lăng Lang trầm mặc, Phong Hạo chú ý tới thất thường của anh, buông nĩa xuống, sờ soạng tìm tay anh, Lăng Lang lập tức đặt tay vào lòng bàn tay hần.

“Anh phải tin tưởng chủ nhân của mình, cứ xem như tôi thật sự rất cực không thể nhìn thấy, cũng không có nghĩa là tôi sẽ không thể xuống bếp. Tôi mất đi đôi mắt, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thành một phế nhân.”

Lăng Lang thấy mũi mình đau xót, anh cường chế đem loại cảm giác này nén xuống, lật tay lại cầm tay đối phương, thấp giọng nói câu ăn cơm thôi.

Cơm chiều qua đi, Lăng Lang thu dọn xong phòng ăn, trở lại phòng khách cùng Phong Hạo xem TV. Trong TV không biết khi nào đã chuyển kênh, nơi chốn tràn đầy phim thần tượng cầu huyết thanh xuân, nam chính bị bệnh bệnh bạch cầu (bệnh máu trắng), tìm một người nữ phụ đóng giả thay lòng đổi dạ, mong chặt đứt nhớ nhung của nữ chính.

“Anh chẳng lẽ chưa từng nghĩ, anh làm vậy, sẽ càng khiến cô ấy khó vượt qua?” Vai nữ phụ không đồng ý cách nghĩ của hần.

“Dù khó sống đến thế nào, cũng không bằng nỗi thương tâm tận mắt nhìn thấy tôi rời khỏi thế gian này.” Nam chính một góc bốn mươi lăm độ u buồn nhìn trời ngẩng sao, “Tôi không thể tiếp tục chậm trễ hạnh phúc của cô ấy như thế nữa, cô ấy xứng đáng có một tương lai tốt đẹp.”

Hần lại gục đầu xuống, “Có lẽ, cô ấy tạm thời sẽ khó sống, sẽ thống khổ, nhưng tương lai không lâu nữa, sẽ có một người đàn ông tốt, thay tôi yêu cô ấy.”

Lăng Lang không hiểu sao nghe thấy thế có chút ưu phiền, anh cầm điều khiển từ xa, nhấn một phát tắt TV.

Phong Hạo lộ ra một chút tiểu ý, hần không hỏi Lăng Lang vì sao đột nhiên tắt TV, cho dù nhìn không thấy, hần cũng có thể hiểu rõ tất cả.

“Tôi đọc báo cho cậu nghe nhé?” Lăng Lang đề nghị.

Phong Hạo gật gật đầu.

Lăng Lang mang tới báo chí xuất bản cùng ngày, theo phản xạ trước tiên lật đến trang giải trí, không hề bất ngờ khi hai người bọn họ lại chiếm cứ hai phần ba độ dài trang đầu, một phần ba độ dài khác là về Ngô Quan Phong.

Thấy Lăng Lang chậm chạp chưa mở miệng, Phong Hạo chủ động hỏi, “Có tin tức gì không?”

Lăng Lang rất nhanh đọc lướt phần tin bên cạnh một lần, “Ngô Quan Phong có thể trở mình.”

Phong Hạo mỉm cười, “Tiền triển không tồi.”

Lăng Lang lật qua trang giải trí, bắt đầu đọc trang xã hội, Phong Hạo lẳng lặng lắng nghe, ngẫu nhiên đánh giá một đôi lời, cho đến khi trên báo không còn tin tức nào hai người thấy hứng thú.

Lăng Lang gấp báo lại, đang nghĩ tiếp theo hai người nên làm gì, chỉ nghe Phong Hạo đã mở miệng, “Đẩy tôi ra công viên dạo một chút được không?”

Phụ cận nhà Phong Hạo có một cái công viên, người đến kẻ đi rất nhiều du khách, Lăng Lang bọn họ cho đến giờ chưa từng thăm qua, thân phận mình tinh tước đoạt của họ rất nhiều tự do, kể cả một nguyện vọng vô cùng đơn giản như đi dạo công viên cũng thế.

Mặt trời chiều ngã về tây, gió lạnh ẩm áp, đúng là khoảng thời gian tốt để chậm bước trong công viên, ngày hôm nay Lăng Lang cùng Phong Hạo so với ngày thường còn chọc người chú mục hơn, bọn họ một người bịt mắt ngồi trên xe lăn, một người ở phía sau chậm rãi đẩy đối phương đi tới, cơ hồ hấp dẫn mọi tầm mắt trong công viên, lập tức có người nhận ra bọn họ, lén thì thầm với nhau, do dự có nên tiến lên không.

Lăng Lang không coi ai ra gì đẩy Phong Hạo một đường đến bên hồ, mình cũng ngồi xuống trên băng ghế, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, sương mờ lưu chuyển, ráng chiều phủ lên người họ một tầng lụa mỏng hoàng sắc, ngày đang tắt hắt bóng họ thật dài phía sau.

Cảnh tượng như thơ như họa, khiến những người còn do dự kia bỏ đi ý niệm ban đầu, không ai lên quấy rầy, mọi người đều đứng nhìn xa xa, không gian yên tĩnh ở chung hài hòa giữa hai người tựa hồ không thể chấp nhận người thứ ba tồn tại.

53. Chương 53: Kiên Trì

Hai người ở bên hồ công viên ngồi đến khi mặt trời khuất sau núi mới về nhà, Lăng Lang pha nước tắm thật kỹ, dắt tay Phong Hạo cẩn thận đưa hắn đến phòng tắm, còn muốn giúp hắn cởi quần áo nhưng bị ngăn lại.

“Tôi tự mình làm được rồi.” Miệng thì nói vậy, nhưng tay lại không tiếp tục động tác, thực hiển nhiên ngụ ý muốn Lăng Lang tránh đi.

Lăng Lang không rõ vì cái gì đến tận lúc này Phong Hạo vẫn kiên trì tự mình tắm rửa, nếu trên thân thể có chỗ nào thiếu hụt không muốn bị người khác thấy thì còn miễn cưỡng hiểu được, thế nhưng lúc quay phim thân thể hoàn mỹ không tì vết của đối phương đã sớm phơi bày trước sáng, lý do duy nhất cũng không thể dùng để giải thích.

“Để tôi giúp cậu đi.” Lăng Lang nói xong lại muốn đi cởi cúc áo, bị Phong Hạo nắm chặt tay lại.

“Tôi nói tôi có thể.” Hắn kiên trì.

Lăng Lang không hiểu sao có chút xúc động, “Mắt cậu không nhìn thấy, lỡ ngã thì làm sao?”

Phong Hạo mỉm cười, “Anh không khỏi nghĩ tôi quá vụng về, trong khoảng thời gian này mắt nhìn không được, chậm rãi hình thành thói quen lợi dụng các giác quan khác, kỳ thật có rất nhiều việc người mù làm cũng không khó khăn như trong tưởng tượng của người khỏe mạnh.”

Lăng Lang vẫn không đồng ý, “Vậy nếu băng gạc dính nước vào thì làm sao, bác sĩ dặn không thể đụng nước.”

“Tôi sẽ cẩn thận.”

“Nhưng tôi lo lắng, ” Tính tình bướng bỉnh của Lăng Lang trời dậy, “Cậu đuổi tôi tôi cũng không đi, tôi muốn giúp cậu tắm rửa.”

Phong Hạo cúi đầu cười cười, “Được rồi, tôi không đuổi anh đi.”

Bàn tay bắt lấy tay Lăng Lang thả lỏng, một bộ ngầm đồng ý.

Lăng Lang từng cái từng cái cởi cúc áo, dáng người ưu tú của Phong Hạo dần dần bày ra, đường nét cơ thể trong nhu có cương, cao quý tựa như tác phẩm điêu khắc từ tay nghệ nhân giỏi nhất thời Trung cổ, cho dù lộ ra trọn vẹn cũng không hiển hiện sắc tình, ngược lại khiến người khác cảm thấy thần thánh không thể tiếp cận.

Lăng Lang muốn học theo dáng vẻ Phong Hạo đã từng giúp anh tắm rửa, nhưng anh phát hiện mình hoàn toàn không ung dung được như vậy, quần áo rất nhanh bị bọt nước thấm ướt, dán lên da sinh ra khó chịu.

Anh dứt khoát cởi quần áo ra, mình cũng tiến vào bồn tắm lớn, nhìn biểu tình Phong Hạo có chút kinh ngạc.

“Anh là đang giúp tôi tắm rửa, hay là mượn cơ hội quấy rối tình dục chủ nhân của mình đây?” Phong Hạo mỉm cười hỏi.

Lăng Lang không trả lời, tay anh lướt qua từng tắc da thịt săn chắc của Phong Hạo, trừ lúc quay phim, đây vẫn là lần đầu anh chân thật mà va chạm thân thể đối phương, anh rốt cục đã hiểu cho đến nay mình bắt nhầm chỗ nào, có lẽ đây là cái gọi là khát khao da thịt.

Ở một khắc này, Lăng Lang thực khát vọng có thể cùng đối phương thân mật khăng khít ôm nhau một chỗ, không có bất luận tầng vải nào cách trở.

Khi anh ý thức được chính mình có ý nghĩ như vậy, bản thân đã không tự chủ ôm lấy người kia, Phong Hạo không đẩy anh ra, anh liền càng dùng sức ôm, hai thân thể trần trụi lửa nóng gắt gao giao triền cùng một chỗ, ma sát lẫn nhau, châm lửa cho nhau, từ thân thể đến linh hồn, không bao giờ còn tồn tại bất luận khoảng cách nào nữa.

Lăng Lang chủ động hôn môi Phong Hạo, Phong Hạo cũng hôn trả, hơi thở hai người đan vào nhau, môi lưỡi dây dưa, ngũ quan đối phương đều lẫn trong màn hơi nước dày đặc, chỉ có môi răng cắn bó cảm giác vô cùng rõ ràng.

Này một nụ hôn nhu tình như nước, xót xa triền miên, Lăng Lang vốn không khéo nói, đem tất cả tình cảm của mình trút vào nụ hôn dài, hôn xong, hai người vốn đã ở trong không gian ngập hơi nước liền có chút hô hấp bất ổn.

Lăng Lang nghiêm túc nhìn chăm chú vào Phong Hạo, ánh mắt anh nóng cháy như thế, Phong Hạo cách tầng tầng băng gạc cũng cảm thụ được. Hắn vươn tay, vuốt ve gương mặt Lăng Lang, trong lòng phác thảo ra hình dáng đối phương, dù cho hình dáng đó quen thuộc đến thế, chính là mất đi ngũ quan hắn cũng phải tưởng tượng cho ra.

Phong Hạo chỉ cảm thấy trên tay trống không, Lăng Lang hình như hạ đầu, hắn chỉ nghe được thanh âm thứ gì đó tiến vào nước, tiếp theo một bộ phận mềm mại để ở đỉnh hắn.

Lăng Lang gắt gao co rút khoang miệng, đem tính khí chủ nhân từng chút một hút vào, Phong Hạo chỉ cảm thấy bộ vị mẫn cảm nhất toàn thân, tiến vào một nơi chật chội ôn nhuận, còn có một tiểu xà (con rắn nhỏ) linh hoạt quấy đảo trong động, chỗ nó lướt qua đều dẫn phát khoái cảm rùng mình.

Cứ như thế có lẽ qua hơn mười giây, phân thân Phong Hạo đột nhiên bị buông ra, nước ảm từ bốn phương tám hướng một lần nữa bao vây hắn, đồng thời vang lên thanh âm kịch liệt trôi lên khỏi mặt nước.

“Anh điên rồi, ” Phong Hạo mang theo vài phần thương tiếc trách cứ anh, “Anh cũng không sợ bị ngọt thử.”

Lăng Lang nghẹn thở gần một phút đồng hồ, giờ phút này đang tham lam hô hấp lấy dưỡng khí có hạn chung quanh, “Nghe nói, người lúc, hít thở không thông, nơi đó sẽ trở nên, chật lạ thường, ” anh lại hít sâu một hơi, hô hấp chậm rãi đều lại, “Chủ nhân ngài chẳng lẽ không muốn thử một lần?”

Phong Hạo trầm mặc một chút, “Từ sau khi tôi gặp chuyện, anh liền trở nên vô cùng chủ động, hi vọng đây không phải xuất phát từ đồng tình với tôi.” (Tiếng Việt thường dùng từ thương hại)

“Với người ăn mày ven đường, hay chó lưu lạc tôi cũng đồng tình, nhưng tôi sẽ không làm loại chuyện này với họ,” Lăng Lang phản bác, “Ngược lại là chủ nhân ngài sau khi xảy ra chuyện không may, liền trở nên thực cẩn thận thực ôn nhu với tôi, khiến tôi thật không quen.”

Phong Hạo mỉm cười, “Chẳng lẽ tôi trước kia đối với anh không ôn nhu?”

“Lúc bình thường có lẽ có, nhưng loại thời điểm này, cậu đã sớm đem đầu tôi nhặn vào trong nước đi.”

Phong Hạo bị anh chọc đến bật cười, “Cho nên anh là đang oán hận tôi bình thường nghiêm khắc với anh, hay là lúc này rất nhân từ với anh đây?”

Không đợi Lăng Lang trả lời, Phong Hạo liền dựa người về sau, “Vậy được rồi, tùy anh.”

Lăng Lang hít sâu một hơi, chui đầu vào nước, bắt chước bộ dáng vừa rồi, dừng nơi phần đỉnh của Phong Hạo đem cả khí quan hút vào miệng, cao thấp đưa ngẩng đầu, vừa gắp gao co chặt khoang miệng không cho nước tràn vào, vừa phải đề phòng để mình không bị sặc, lần này kiên trì hơn bốn mươi giây, mới lại một lần nữa buông đối phương ra trôi lên mặt nước.

Lăng Lang lặp lại quá trình đồng dạng vài chục lần, vì thời gian hồi phục ngắn, nên lần sau so với lần trước kéo dài được ít hơn, anh chỉ cảm thấy dưỡng khí càng ngày càng không đủ dùng, suy nghĩ cũng vì thiếu dưỡng khí thời gian dài mà trở nên hỗn loạn, có loại ảo giác đang làm tình.

Anh lần thứ n lặn vào nước, lúc này anh trôi lên chỉ thở một hơi, vì theo kinh nghiệm của anh, anh biết Phong Hạo đã muốn tới, anh không có biện pháp ở trong nước làm ra động tác biên độ kiêu ngạo, đành vận dụng đầy đủ đầu lưỡi, tận hết khả năng kích thích điểm mẫn cảm của đối phương.

Lăng Lang có chút ngạt không thở nổi, anh sắp lại trôi lên lấy hơi, tiến hành cố gắng cuối cùng, nhưng khi anh ngẩng đầu, một cỗ lực lượng thật lớn đè lại gáy anh, khiến anh không thể động đậy chút nào, ngay sau đó dương vật trong miệng tự mình luật động, trườn tống thật nhanh trong miệng anh.

Lăng Lang chỉ cảm thấy một tia dưỡng khí cuối cùng chậm rãi rút khỏi thân thể, bọt khí bốc lên bên má, thần trí từng chút phản bội chính mình, mạch máu trên đại não bắt đầu phát trướng, trái tim như nhảy lên tận đó, ở trong đầu mạnh mẽ đập, mà nơi vốn chứa trái tim ban đầu vì trống rỗng mà khiến anh kinh hoảng.

Anh cảm giác mình sắp chết, anh bắt đầu điên cuồng giãy dụa, lại không chống nổi sức lực của Phong Hạo, nghe nói người sắp chết có thể phát ra lực lượng kinh người, anh không biết khí lực Phong Hạo lớn tới như vậy là đến từ đâu, có thể khống chế anh chỉ bằng một bàn tay, chẳng lẽ anh chỉ tự cho là mình đã dùng hết khí lực, nhưng trong tiềm thức căn bản không có toàn lực chống cự?

Tứ chi Lăng Lang ngày càng nhuyền đi, động tác cũng ngày càng vô lực, ngay lúc anh cho rằng linh hồn đã sắp vỡt bỏ anh mà đi thì áp lực trên đỉnh đầu chợt tiêu thất, bản năng thúc đẩy anh nổi lên mặt nước, thở hổn hển như một con cá mắc cạn.

“Còn chơi nữa không?” Thanh âm Phong Hạo truyền đến từ trên đầu trở nên lãnh liệt.

Lăng Lang cúi thấp đầu, toàn thân có loại nguy cảm giác (cảm giác giả) hư thoát sau cao trào, anh vô lực lắc đầu, lại nhớ đến đối phương không nhìn thấy, bồi thêm một câu: “Không chơi nữa.”

Trong thanh âm lãnh liệt của Phong Hạo trộn lẫn ý cười không dễ nhận ra, “Anh không phải muốn tôi thể nghiệm một chút bộ mặt mình khi lâm vào cảnh hít thở không thông sao?”

“Tôi... Tôi có nói qua sao?”

Phong Hạo gọi lên khoe miệng, “Quân vô hí ngôn.” (Vua không nói đùa)

“Hoàng thượng đã thoái vị,” Lăng Lang ngẩng đầu, miệng buột ra một câu “Thôi chết!”, vừa rồi động tác của anh quá lớn, đôi mắt che kín bằng gạc của Phong Hạo không thể tránh khỏi bị thấm nước.

Phong Hạo đương nhiên hiểu được ý anh, “Đây chính là nguyên nhân tôi không để anh tắm rửa cho tôi.”

Lăng Lang lòng tràn đầy áy náy, “Tôi băng lại cho cậu.”

Phong Hạo gạt đầu một cái, “Vừa lúc nước cũng dơ rồi, không thể tắm nữa.”

Lăng Lang mặt đỏ lên, anh có điểm cảm tạ Phong Hạo không phóng thích khi ở trong miệng anh, bằng không với tình huống của anh lúc đó, không bị ngạt chết cũng bị sặc chết, anh ho nhẹ một tiếng che giấu xấu hổ, đưa tay đỡ Phong Hạo, “Nhanh ra ngoài đi.”

Băng gạc trên mắt Phong Hạo từng tầng bị tháo xuống, rơi trên mặt đất, qua nhiều ngày như vậy, động tác hộ lý của Lăng Lang đã luyện đến quen thuộc, không hề kém hộ sĩ chuyên nghiệp chút nào.

Đôi mắt Phong Hạo rất nhanh đã được băng tốt một lần nữa, hắn tự tay sờ sờ, “Nếu ngày nào đó tôi không mang cái này nữa, có khi trong nhất thời không bỏ được thói quen.” Nguồn :

“Cậu nhất định sẽ không có chuyện gì.” Lăng Lang kiên định nói.

Phong Hạo cũng cười, “Hy vọng như thế.”

Lăng Lang đỡ Phong Hạo lên giường, nhìn bờ môi của hắn, theo phản xạ nhớ đến nụ hôn vừa rồi, cảm giác ngọt ngào kia vẫn còn quanh quẩn trong lòng, anh kìm lòng không đậu lại tiến đến hôn lên.

Anh phải thừa nhận, đôi mắt Phong Hạo nhìn không thấy, vô hình trung cho anh thêm dũng khí, nếu là bình thường, anh trăm triệu lần không có can đảm đó, Phong Hạo chỉ cần một ánh mắt, đã khiến anh rùng mình từ tận đáy lòng, thậm chí dục hỏa đốt người, nhưng khi ánh mắt Phong Hạo bị che khuất, loại cảm giác áp bách này liền giảm đi rất nhiều, hôn môi và ôm ấp đều trở nên dễ dàng.

Bàn tay Phong Hạo thông thả lướt qua trên người anh, cuối cùng không thể tránh né mà đi đến nơi nào đó đã sớm vì dục vọng mà ngẩng đầu, “Chó con của tôi lại phát tình,” Lăng Lang thừa nhận, ôm ấp trong phòng tắm vừa rồi là lời dẫn, hôn là xúc tác, thể nghiệm ngạt thở cũng có tác dụng trọng yếu trong đó.

“Muốn chủ nhân của anh giúp anh hạ hỏa sao?”

Lăng Lang lại theo phản xạ gạt đầu, sau đó mới kịp phản ứng, lần này anh dùng phương thức biểu đạt càng rõ ràng trực tiếp hơn, cọ sát hạ thân lên người Phong Hạo.

“Đi, lấy vòng cổ của anh lại đây.”

Phong Hạo nói đến là vòng cổ Lăng Lang chuyên dùng lúc ân ái, cái bằng inox có gắn chuông kia, từ sau đêm đầu đó, phàm là khi Phong Hạo tiến vào thân thể anh, đều đeo cho anh cái vòng này, bình thường đều là Phong Hạo đi lấy, Lăng Lang tự mình cầm lại vẫn là lần đầu tiên.

Cái vòng được đưa tới trong tay Phong Hạo, hắn lắc lắc, cái chuông phía trên đỉnh đang rung động, không biết có phải mỗi khi bị sáp nhập đều nghe trong thời gian lâu, sản sinh phản xạ có điều kiện, Lăng Lang vừa nghe đến thanh âm này, phía dưới liền tự động phân bố dịch thể trong suốt.

Vòng cổ lạnh băng tiếp xúc làn da nóng bỏng, bộ phận nào đó của Lăng Lang lại cảm thấy khó chịu, vì nó biết chờ đợi nó phía trước là thể nghiệm vui sướng đến mức nào, quả nhiên Phong Hạo không chút sút mẻ ngồi ở đầu giường, đối anh ra lệnh, “Ngồi lên.”

Huấn luyện khuếch trương của Lăng Lang đã tốt nghiệp, chỉ cần bôi trơn một chút theo lệ liền thuận lợi ngậm vào tính khí đối phương, hai chân tách ra khóa ngồi trên đùi Phong Hạo, tùy ý Phong Hạo đỡ thắt lưng anh, cao thấp từng chút luật động, tư thế này khiến Phong Hạo đắm vào rất sâu, mỗi lần Lăng Lang ngồi xuống đều có một loại khoái cảm từ chỗ sâu bên trong cơ thể khuếch tán đến toàn thân.

Phong Hạo buông tay ra, Lăng Lang tự giác tiếp tục, biên độ động đưa phần eo theo thời gian trôi qua dần dần tăng lớn.

“Vì sao không lên tiếng?” Phong Hạo đột nhiên mở miệng hỏi.

Lăng Lang ngẩn người, lúc này mới ý thức được chính mình từ đầu tới đuôi đều không rên một tiếng, “Có lẽ là tư thế cơ thể này...” Nếu kêu ra tiếng, sẽ có vẻ chính mình thực phóng đảng, Lăng Lang giấu đi nửa câu sau chưa nói.

Phong Hạo chạm đến bờ môi anh, cọ xát, “Tôi đã nhìn không thấy bộ dáng của anh , ít nhất để tôi nghe được thanh âm của anh.”

Một câu nhất thời khiến Lăng Lang xấu hổ vô cùng.

“Vậy mới tốt , số điện thoại di động kế tiếp của anh là?”

“7.”

“Vừa hay, ” Phong Hạo dừng một chút, “Anh đã từng chơi qua trò chơi “sổ thất” (đếm đến bảy) chưa?” (cái trò gì thế này!)

Lăng Lang lắc đầu, lại nói, “Chưa từng.”

“Quy tắc rất đơn giản, đếm tới bảy, hoặc là bội số của bảy thì không được đọc ra.” Phong Hạo lại chế trụ thất lưng của anh, “Đến, thử một lần.”

Lăng Lang lại theo động tác Phong Hạo lúc lên lúc xuống mà động, trong miệng thấp giọng nhớ kỹ, “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...” Phong Hạo đẩy mạnh một cái, Lăng Lang kinh hô thốt ra, “A...”

“Chính là như vậy, ” Phong Hạo khen ngợi, “Sau đó tự anh đếm, đừng có ngừng.”

Lăng Lang tiếp tục đếm lên, “...mười một, mười hai, mười ba, ha a, mười lăm, mười sáu, mười bảy...”

“Mười bảy không được, đếm lại từ đầu.”

Lăng Lang trở về số một, động tác dưới khổ theo con số thay đổi lúc nhẹ lúc mạnh, khi nông khi sâu, đếm đếm cùng tiếng rên rĩ luân phiên vang lên, thường bởi vì lảm lẩn bị đánh quay về điểm khởi đầu, nhưng tiếp thu kinh nghiệm từ sai lầm, tiếp đó liền có thể đi được càng lâu...

54. Chương 54: Hồi Phục Thị Lực

Single (đĩa đơn) Be my eyes ra mắt, tuần đầu tiên đã vinh dự đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc Hoa ngữ thịnh hành nhất, trong nhất thời chỉ cần có màn ảnh trên đường phố, đều sẽ đang phát lặp lại MV này, hình ảnh tinh thuần duy mỹ khiến vô số người cảm động đến rơi lệ.

Fan của Phong Hạo tự phát tụ tập tại cửa tổng công ty Diệp Thị, giăng đủ các kiểu biểu ngữ cầu phúc cho Phong Hạo, trong các cô có người trưng ảnh bìa CD của đĩa đơn khổ lớn, trên ảnh chính là cảnh Lăng Lang hôn lên đôi mắt Phong Hạo, che lấp dưới tấm rèm lụa trắng, chỉ để lại một bóng dáng mờ lung, càng thêm vẻ ái muội lại xinh đẹp.

Lăng Lang đứng ở chỗ cao nhìn xuống tình cảnh dưới lầu, biểu tình bình thản khiến người khác nhìn không ra chuyển biến tâm lý của anh, người đại diện lại càng nói điện thoại một khắc không ngừng, cuối cùng cũng nhất nhất giải quyết toàn bộ truyền thông, thở ra một hơi thật dài.

Lăng Lang rời cửa sổ, người đại diện lấy thư mời từ trong ngăn kéo đưa cho anh, “Lần này cậu được đề cử giải nam diễn viên xuất sắc nhất, hơn nữa từ nguồn tin phong thanh lộ ra, khả năng cậu nhận giải lần này là rất lớn, chỉ có điều thời gian trùng với lúc Phong Hạo phẫu thuật...”

Thiệp mời mà vô số diễn viên khát vọng được nhận, trong tay Lăng Lang chỉ được tùy ý mở ra nhìn thoáng qua đã bị buông xuống.

“Tôi không đi, ” Lăng Lang thản nhiên nói.

Người đại diện lại thở dài, hẳn đã sớm dự đoán được kết quả thế này.

“Hợp đồng của tôi với Diệp Thị còn bao nhiêu năm?” Lăng Lang đột nhiên hỏi.

Người đại diện tính tính, “Ba năm, cậu hỏi cái này làm gì?”

“Nếu hủy hợp đồng trước thời hạn, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng là bao nhiêu?”

Người đại diện sững sốt, “Cậu đang nói gì vậy, đang êm đẹp sao phải hủy hợp đồng?”

“Tôi chỉ hỏi chút thôi.”

“Cậu muốn đầu quân chỗ khác? Không đúng,” người đại diện bật người phản ứng, “Cậu có phải định, nếu Phong Hạo phẫu thuật không thành công...”

Người đại diện không hỏi hết câu, Lăng Lang cũng không phủ nhận.

“Cậu... Cậu ta là cậu ta, cậu là cậu, cậu đâu cần phải...” Người đại diện nghẹn lời, “Ý tôi muốn nói, tiền đồ của cậu một mảnh tươi sáng, không nên vì người khác mà từ bỏ.”

“Cậu ấy không phải người khác.” Lăng Lang chỉnh một từ của đối phương, “Tôi suy nghĩ rồi, nếu đôi mắt cậu ấy thật sự không tốt lên,” khi nói những lời này thanh âm cực thấp, nhưng lập tức âm điệu lại cao lên, “Tôi sẽ rời bỏ nghiệp diễn viên, ở lại bên cạnh chiếu cố cậu ấy.”

“Cậu không đùa đó chứ?” Người đại diện không thể tưởng tượng nổi, “Cậu còn đang trong thời kỳ hoàng kim của nghề diễn, dù tiếp tục sự nghiệp, công việc rất nhiều cũng có thể chiếu cố cậu ta, bình thường còn có thể mượn hộ lý, đâu cần phải hoàn toàn rút lui như thế? Cứ cho là cậu với cậu ta tình cảm tốt như keo như sơn, nhưng sự nghiệp của người đàn ông không thể nói bỏ là bỏ, lại nói Phong Hạo cũng sẽ không bằng lòng cậu làm vậy.”

“Đây là quyết định của tôi, không cần bất luận kẻ nào bằng lòng.” Mặc kệ người đại diện nói thế nào, Lăng Lang vẫn kiên trì quyết định của chính mình, “Tôi không phải đang trưng cầu sự đồng ý của anh, mà là báo cho anh quyết định của tôi.”

Người đại diện thống khổ ôm đầu: “Không được, dù cậu có nói thế nào, tôi kiên quyết không đồng ý.”

Thái độ của hắn cũng thập phần cường ngạnh, “Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không sắp xếp công tác cho cậu, cậu có thể luôn luôn cùng cậu ta, mọi chuyện đợi phẫu thuật xong rồi nói, hiện tại nói gì cũng là quá sớm.”

Hắn dừng lại một chút, “Cậu cần nghĩ theo hướng tích cực, phải tin tưởng đôi mắt Phong Hạo nhất định có thể chữa khỏi, cậu sẽ không rút lui, cậu ta cũng không, hai người các cậu còn phải gây sóng gió trong giới thêm hai mươi năm nữa. Bây giờ thành thành thật thật quay về bệnh viện cho tôi, đừng có nghĩ đông nghĩ tây!”

Lúc này trong bệnh viện, một người đàn ông có khuôn mặt tám phần tương tự Phong Hạo đang tựa vào cửa sổ, tầm mắt dừng trên người đôi mắt quán đầy băng gạc trên giường bệnh, ánh mắt đồng dạng thâm thúy không nhìn ra cảm xúc.

“Cậu nói cậu sẽ về, kết quả vẫn là anh phải lưu lạc sang đây.” Lời hắn không biết là đang nói móc hay đang oán giận Phong Hạo không cẩn thận.

Phong Hạo cười cười, “Thật có lỗi đã thêm phiền toái cho anh.”

“Đừng dùng khẩu khí nói chuyện với người ngoài mà nói với anh.” Phong anh cải chính.

“Sao giờ anh mới đến, không sợ em sẽ không thể gặp lại anh nữa?” Phong Hạo lập tức thay đổi giọng điệu.

“Hừ.” Phong anh khinh thường một tiếng.

“Anh cũng không biết nên xem cái này như tin tốt hay là xấu đây,” hắn cố ý nặng nề thở dài, “Bọn anh bám theo nữ nhân kia, tìm được nơi ẩn thân của lão đó, thành công tập kích nơi ở của hắn, tuy cuối cùng vẫn để hắn chạy mất, nhưng anh nghĩ về sau hắn sẽ không lại vực dậy nổi.”

“Chạy mất vừa lúc,” thanh âm Phong Hạo đột nhiên trở nên có chút lạnh, “Để hắn lại cho em.”

Phong anh nhún nhún vai, cũng không quan tâm chẳng em mình có thấy được không, “Cậu tìm được hần mới nói đi.”

Phong Hạo lại khôi phục thái độ bình thường, “Tin này còn không phải tin tốt sao, vậy tin xấu kia là gì?”

Phong anh nhìn chăm chú bằng gạc trên mắt hần: “Giá phải trả quá lớn.”

Phong Hạo mỉm cười, trong lòng hiểu ý.

Lúc Lăng Lang trở lại, trong phòng bệnh chỉ còn lại mỗi mình Phong Hạo.

“Anh trai cậu đâu?”

“Đi ký tên lên đơn đồng ý phẫu thuật rồi.”

Lăng Lang không nói chuyện, ngược lại Phong Hạo nở nụ cười, “Nếu anh là bạn lữ trên pháp luật của tôi, thì lúc này người có quyền lợi ưu tiên ký tên lên đơn đồng ý phải là anh rồi.”

Lăng Lang thanh âm trầm thấp, “Thật may tôi không phải.”

“Anh sợ?”

Lăng Lang dùng cách nắm chặt tay hần để trả lời.

“Không có việc gì, ” Phong Hạo chạm đến đầu anh vỗ vỗ, “Anh phải tin tưởng tôi cát nhân tự hữu thiên tương*.”

*Cát nhân tự hữu thiên tương: Người tốt tự nhiên có trời phù hộ.

Dù Lăng Lang có sợ hãi đến thế nào, đúng hẹn hôm sau, anh giúp Phong Hạo vào cửa phòng giải phẫu, Phong anh cùng người đại diện đều đã đợi ở đây, Phong anh vĩnh viễn một bộ biểu tình “Thái Sơn có sập xuống mặt cũng không đổi sắc”, khiến người ta không khỏi hoài nghi hần có thực tình quan tâm em trai mình không, người đại diện thì trong lòng khẩn trương muốn chết, nhưng vì Lăng Lang nên vẫn cố gắng trấn định.

Hộ sĩ tiếp nhận xe lăn từ tay anh, Lăng Lang mắt thấy Phong Hạo sắp bị đẩy vào phòng phẫu thuật, đột nhiên mở miệng gọi lại: “Chờ một chút!”

Hộ sĩ ngừng lại.

“Tôi muốn nói với cậu ấy một câu.” Lăng Lang đưa ra thỉnh cầu, thấy đối phương do dự, lại bổ sung, “Chỉ một phút là tốt rồi.”

Hộ sĩ nghĩ nghĩ, nhận lời, Phong anh cùng người đại diện thấy thế, cũng rất biết điều mà tránh đi, trước cửa phòng phẫu thuật chỉ còn lại Lăng Lang cùng Phong Hạo.

Lăng Lang đi đến bên người Phong Hạo, ngồi xổm xuống.

“Muốn nói cái gì?” Phong Hạo sờ sờ mặt của anh, muốn biết biểu tình của anh giờ phút này.

Lăng Lang ở trong lòng diễn luyện vô số lần, lúc chân chính mở miệng vẫn cảm thấy lúng túng, “Tôi...”

Phong Hạo lẳng lặng chờ đợi.

“Tôi...” Lăng Lang lại một lần nữa giữa đường ngừng lại, trầm mặc một lát, anh áp môi vào bên tai Phong Hạo.

Ý cười yếu ớt trên mặt Phong Hạo, theo hình dáng biến hóa của môi Lăng Lang khi phát âm, từng chút từng chút sâu thêm.

Lăng Lang ly khai tai hần, như thể vừa hoàn thành nhiệm vụ gian khổ nhất, nhẹ nhàng thở ra thật to.

“Tuy tôi phi thường tiếc nuối không nhìn thấy biểu tình của anh giờ phút này,” Phong Hạo mở miệng, “Nhưng tôi vẫn rất vui, ít nhất khi tôi còn có thể nghe, nghe được anh nói những lời này.”

Nghe hần nói thế, Lăng Lang nhất thời ảo não, sao mình không nói ra ba chữ kia sớm một chút, cứ phải chờ đến khi sinh ra tiếc nuối, mới nghĩ đến chuyện bù đắp.

Phong Hạo tựa hồ không hề để ý giống như anh, “Tôi đã đáp ứng anh ba chữ kia có thể đổi một con số, hy vọng sau khi phẫu thuật, tôi có thể tự mình lưu lại.”

Lăng Lang không hề nói gì, chỉ cầm chặt hai tay đối phương, đem sức lực đã từng lấy từ nơi đó của Phong Hạo, cộng thêm cả của mình, cuộn cuộn không dứt truyền qua cho hắn.

Người đại diện khẩn trương nắm chặt tay mình, từ lúc phẫu thuật chấm dứt đã qua một tuần, hôm nay chính là ngày quyết định vận mệnh. Bác sĩ từng từng cởi xuống băng gạc trên đôi mắt Phong Hạo, hắn gắt gao nhìn bàn tay bác sĩ, quá trình này, hắn vừa hy vọng trôi qua thật nhanh, lại hy vọng nó vĩnh viễn dừng bao giờ xong.

Rốt cục, băng gạc bị hoàn toàn tháo xuống, lộ ra hai mắt nhắm chặt của Phong Hạo, trái tim người đại diện nhảy tới cổ họng.

“Chậm rãi mở mắt xem, ” Bác sĩ nói.

Nghe xong lời bác sĩ, đôi mắt Phong Hạo từng chút mở ra, cả quá trình như một màn chiếu chậm, ngay cả biên độ rung động của lông mi cũng bị phóng đại vô số lần, mỗi người trong phòng đều khẩn trương đến không nói nên lời, người đại diện theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Đôi mắt hắn rốt cục hoàn toàn mở ra, đầu tiên nhìn nhìn Lăng Lang bên phải, lại nhìn nhìn Phong anh bên cửa sổ, tầm mắt cuối cùng dừng trên người người đại diện ở đuôi giường.

Phong Hạo cười cười, “Kỷ công công, râu anh dài rồi.”

Người đại diện ngao ô một tiếng bưng kín mặt, không biết nên khóc nên giận hay nên cười, Phong anh cũng trong nháy mắt thở ra một hơi, Lăng Lang đã đang cầu nguyện.

Phong Hạo trước tiên gật đầu cùng anh trai, hai anh em chỉ một ánh mắt liền trao đổi vô số tin tức, lúc này mới dừng ở tay Lăng Lang, “Để anh lo lắng rồi.”

Bác sĩ kiểm tra mắt hắn xong, “Hắn là không có vấn đề, quan sát vài ngày là có thể xuất viện.”

“Cám ơn cám ơn cám ơn, ” người đại diện không ngớt lời, chỉ hận không thể cúi mình ba cái.

Phong Hạo rốt cục lại ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách nhà mình, Lăng Lang như thường ngày quỳ gối bên chân hắn, gối đầu lên đùi hắn, trong lòng cảm thấy kiên định trước nay chưa từng có.

Sự yên tĩnh một lần nữa phủ quanh hai người, ngôn ngữ đã không còn là phương thức trao đổi duy nhất giữa họ, dường như chỉ cần lắng lắng ngồi, là có thể cảm nhận được tiếng lòng của đối phương.

Phong Hạo đánh vỡ sự yên lặng, “Có phải trước đó anh rất lo lắng đôi mắt tôi sẽ không hồi phục không?”

Lăng Lang không trả lời, Phong Hạo lại nói tiếp: “Kỳ thật tôi biết, điều anh lo lắng nhất, không phải đôi mắt của tôi sẽ nhìn không thấy, mà là vạn nhất đôi mắt của tôi nhìn không thấy , tôi sẽ đuổi anh đi.”

Lăng Lang kinh ngạc ngẩng đầu, anh không nghĩ tới ý nghĩ chân thật nhất trong tận đáy lòng mình vậy mà lại bị Phong Hạo dò đến.

Nhìn biểu tình của anh, Phong Hạo biết ngay trong lòng anh đang nghi hoặc điều gì.

“Hôm đó anh đột nhiên tắt TV, tôi đã đoán được một hai phần.”

Chỉ một động tác nhỏ nhất, lại có thể bị Phong Hạo mắt nhìn không thấy lưu tâm đến, Lăng Lang có một thoáng kinh ngạc.

Phong Hạo vuốt ve đầu anh, “Anh sợ tôi lo lắng mình biến thành trói buộc của anh, cố tình đuổi anh đi, để anh tìm chủ nhân khác, có đúng không?”

Lăng Lang nói không ra lời.

Phong Hạo cười cười, “Mượn danh vì người khác, luôn miệng không muốn làm lỡ hạnh phúc của đối phương, bề ngoài quả là một loại hy sinh bản thân mình thật vĩ đại, thực tế chính là hành vi giẫm đạp lên lòng trung thành của sủng vật.”

“Không tin tưởng người yêu của người, cũng không cho người mới của đối phương cơ hội, đó mới chính là một chủ nhân không xứng chức nhất, ngay cả làm người yêu cũng không đủ tư cách.”

Hắn cúi đầu, như đang tuyên thệ khi kết hôn, từng chữ từng chữ, trịnh trọng đọc rõ, “Tôi thề, dù có xảy ra chuyện gì, dưới bất kỳ lý do nào, vô luận giàu có hay bần cùng, khỏe mạnh hay bệnh tật, tôi đều cho phép anh ở lại bên cạnh tôi, trọn đời trọn kiếp.”

Lăng Lang nhìn lên hắn, khi Phong Hạo mù lòa, anh chưa từng rơi một giọt lệ, mà giờ khắc này, nước mắt đã có xúc động muốn tràn mi.

“Còn anh thì sao?” Phong Hạo hỏi lại anh, “Nếu tôi thật sự từ nay về sau sẽ bị mù, anh có nguyện ý ở lại bên cạnh tôi, làm chó dẫn đường cho tôi cả đời không?”

Lăng Lang nhẹ nhàng hôn tay hắn, “Vĩnh không buông bỏ.”

Phong Hạo cười một tiếng, tựa hồ đã sớm dự đoán được đáp án này.

Lăng Lang một lần nữa gối đầu lên đùi đối phương, lẳng lặng nằm trong chốc lát, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác.

“Vậy nếu người mù là tôi, cậu sẽ làm thế nào?”

Phong Hạo cơ hồ không có một khắc tự hỏi cùng do dự, chính là sững nịch xoa tóc anh, ngữ khí bình thản như đang nói chuyện thời tiết bên ngoài.

“Tôi đem giác mạc cho anh.”

55. Chương 55: Khăn Choàng

Trong xe “bảo mẫu” người đại diện một lát ngó ngó bên này, một lát lại nhìn nhìn bên kia, Lăng Lang đang nhắm mắt dưỡng thần, Phong Hạo bên cạnh anh câu được câu chăng lật tạp chí trong tay, hai người đều vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không có trạng thái nên có của người vừa tiêu thất mấy tháng khối tầm nhìn công chúng nay trở lại nhậm chức.

Lăng Lang đứng như lời mình nói mạnh mẽ dừng mọi công tác, một lòng cùng Phong Hạo khôi phục. Ban đầu nghe quyết định đó từ miệng Lăng Lang người đại diện còn tưởng anh nhất thời máu nóng dồn lên não, giờ ngấm lại, dùng hình dung từ “máu nóng lên não” này đặt trên người kẻ này chính là một sai lầm của mình.

Nhưng cậu vậy mà dám làm lơ cả lão tử, người đại diện nghiêng rằng nghiêng lợi chửi bới trong lòng, vì một người, không để ý đến tất cả những người khác, giải ảnh đế năm nay dù cho không có phần cậu đi nữa, nhưng còn giải thưởng nam diễn viên vô trách nhiệm nhất nếu không vào tay cậu thì cũng không lọt được vào tay ai.

Dù rất cảm tức nhưng hắn vẫn thấy may mắn, ít nhất cửa ải này hữu kinh vô hiểm* vượt qua, nghĩ đến đây, hắn bỗng thấy tạp chí trong tay Phong Hạo thực chướng mắt, liền chộp lại.

*Bị kinh sợ nhưng không nguy hiểm

“Đọc cái gì, mắt vừa mới tốt đã nhìn chăm chăm vào sách, cậu có chút giác ngộ của một bệnh nhân mới khỏi có được không?”

Phong Hạo bất đắc dĩ gơ tay, làm một động tác đầu hàng, cũng không cãi lại, chỉ là quay đầu nhìn Lăng Lang một bên.

Người đại diện cũng theo tầm mắt hắn nhìn qua, Lăng Lang hôm nay mặc một chiếc áo khoác dài màu xám, trên cổ quần một cái khăn choàng, tuy khăn choàng này rất hợp với cái áo khoác, nhưng hắn cứ cảm thấy khó chịu thế nào ấy.

“Xe này lại không có gió, cậu choàng khăn như thế không nóng sao?” Người đại diện vừa nghĩ cái gì thì lập tức phải nói cái đó ra, không nói hấn không thể thoải mái.

Lăng Lang hiểu rất rõ tính hấn, tự động lọc bỏ những lời vô nghĩa, nhưng Phong Hạo vừa nghe xong lời này thì dán qua tự tay chỉnh chỉnh lại khăn choàng cổ, “Gần đây cổ họng học trưởng có chút không thoải mái, tôi sợ anh ấy cảm lạnh.”

Khi hấn chỉnh khăn quàng cổ thì ngón tay ngấm dùng ba phần khí lực, đè lên cổ Lăng Lang, đổi lấy Lăng Lang mím nhẹ môi lại. Đêm qua Phong Hạo không đeo vòng cổ cho anh, anh cũng giả vờ quên không chủ động lấy, ai mà ngờ đây là một khảo nghiệm nhỏ của Phong Hạo. Để trừng phạt, anh hôm nay phải mang cái vòng ra ngoài cả ngày, hoàn mỹ mượn dịp buổi lễ quay lại giới (QT là tái nhậm chức) .

Động tác mang ý tứ hàm súc nhắc nhở vào trong mắt người đại diện biến thành trắng trợn tán tỉnh, “Mới sáng sớm diễn ân ái cái gì, mắt đều bị các cậu chói mù đây này.”

Lăng Lang luôn nhắm mắt dưỡng thần lúc này đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén liếc hấn một cái, người đại diện bỗng nhận ra mình lỡ lời, loại lời nói đùa này quả thật không thích hợp nói trước mặt người vừa trải qua giai đoạn mù lòa.

“Cái đó, tôi chỉ thuận miệng nói vậy, không có ý tứ gì khác.”

Phong Hạo cười khúc khích, “Tôi không để ý đâu.”

Người đại diện ho khan vài tiếng, thuận thế chuyển đề tài, “Lúc phát biểu nhất định phải cẩn thận biết không, chuyện lần này nhiệt náo lớn như vậy, các cậu lại nghỉ ngơi quá là lâu, không lấy được chút tư liệu to tát truyền thông sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ tận lực ít nói đến những vấn đề không liên quan đến hoạt động hôm nay,” Phong Hạo nhu thuận phối hợp.

“Vậy là tốt rồi, ” người đại diện gật gật đầu, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, “Về chuyện ngoài ý muốn lần này...”

“Nguyên nhân đã thống nhất với phía công luận là?”

“Phim trường ngoài ý muốn xảy ra cháy dẫn đến nổ bình gas.” người đại diện ngữ khí chần chẫn, nói cứ như luật sư.

Phong Hạo cúi đầu cười cười, gật gật đầu tựa hồ đã tiếp nhận lý do này, ngược lại Lăng Lang mở miệng, “Đoàn phim nào lại nghĩ quẩn đến mức để bình gas trong phim trường?”

Người đại diện nghiêm nét mặt, “Vấn đề này để lại cho giới truyền thông quan tâm đi.”

Chuyện giới truyền thông quan tâm không chỉ có thế, xe của “bảo mẫu” vừa tới đích đã bị vây chặt như nêm, nhớ năm đó khi Lăng Lang lần đầu đăng ngôi Ảnh đế bị chú mực cũng chỉ đến thế này.

Phong Hạo từ trên xe bước xuống, trên mặt sớm có thêm một cái kính râm siêu sang trọng, lấy lý do mắt vừa mới khỏi nên dù trong nhà vẫn có thể đeo kính râm, Lăng Lang thì không có đãi ngộ tốt như vậy , mấy tháng không bị ánh đèn loang loáng vây công, hơi không thích ứng khiến anh không tìm được nhú nhú mày.

Sau khi nhân vật chính ngồi xuống, đủ loại câu hỏi liên phô thiên cái địa mà đến, người chủ trì đầu đầy mồ hôi cố cường điệu chủ đề hôm nay, nhưng dù có làm gì đi nữa đối với thể tới hưng hân của truyền thông cũng không chút tác dụng, chiêu bài tươi cười từ đầu tới cuối vẫn treo ở khóe miệng Phong Hạo, cùng bên cạnh vẻ mặt lãnh ngạo Lăng Lang hình thành đối lập mạnh mẽ.

Mất thấy người chủ trì càng ngày càng HOLD (nắm giữ, quẩn) không nổi cục diện, Phong Hạo rất sẵn sốc đối với anh ta làm một thủ thế tạm dừng, kê miệng vào micro hắng giọng.

“Tôi biết hôm nay các vị có mặt nhất định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi...”

Nghe được hấn mở miệng, hiện trường nhanh chóng yên tĩnh trở lại, chỉ còn âm thanh shutter lách cách vang lên không ngừng.

Không biết là vô tình hay cố ý, Phong Hạo dừng một chút, mới lại nói, “Nhưng mà trước hết...”

Hắn mới vừa nói xong bốn chữ này, đèn đuốc sáng ngời trong phòng đột nhiên trong nháy mắt vụt tắt, rèm cửa vừa dày vừa nặng ngăn lại ánh sáng mặt trời, thỉnh linh xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến cho nhóm ký giả quên luôn máy ảnh trong tay, vừa ban ngày đảo mắt đã biến thành màn đêm đưa tay không thấy ngón.

Chợt mất đi thị giác khiến mọi người trở nên khủng hoảng, không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, muốn di động nhưng bốn phương tám hướng đều là người, muốn tìm thiết bị chiếu sáng lại luống cuống tay chân, rất nhiều người không thể khống chế la lớn, cảnh tượng hỗn loạn thành một đoàn.

Khoảnh khắc đèn tắt Lăng Lang đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay sau đó một bàn tay đặt lên sau gáy anh, chuyển mặt anh qua một hướng khác.

“Đừng sợ, ” Lăng Lang nghe thanh âm của Phong Hạo vang lên bên tai, hai chữ trầm thấp giữa lúc mọi người đang bối rối trở hết tài năng la hét, trong nháy mắt làm anh trấn định lại.

Ngay sau đó, khí tức quen thuộc đã tràn ngập xoang mũi cùng khoang miệng anh, cảm giác được xúc cảm mềm mại đó, vài giây sau anh mới kịp phản ứng đây là bị Phong Hạo hôn trộm , ngay trước mặt vô số người giới truyền thông, hơn nữa không phải đang đóng phim.

Lăng Lang bị hành động lớn mật khác người của Phong Hạo làm cho sợ ngây người, cũng may Phong Hạo không có ý lưu luyến lâu, nhanh chóng trộm hôn một cái rồi rời khỏi, tựa như đã thương lượng rất kỹ, vừa hôn xong trong phòng đã lập tức sáng đèn trở lại, mọi người khôi phục thị giác, phát hiện an toàn không bị uy hiếp gì, đột xôn xao này mới chậm rãi bình ổn.

Đợi cho mọi người một lần nữa an tĩnh, Phong Hạo mới thần bí cười cười, tiếp tục chủ đề vừa rồi.

“Tôi biết, chuyện ngoài ý muốn vừa rồi khiến mọi người rất sợ hãi. Chúng ta đều thực may mắn, từ khi sinh ra đã có một đôi mắt sáng ngời khỏe mạnh, có thể nhìn rõ sự vật quanh mình. Nhưng chúng ta có nghĩ đến không, nếu thị giác bị cướp đoạt, thế giới sẽ trở nên như thế nào?”

Hắn dừng lâu một chút, lần này xung quanh càng thêm yên lặng, mọi người đều bị lời hắn hấp dẫn, ngay cả âm thanh chụp ảnh cũng giảm bớt rất nhiều.

“Mấy tháng qua, tôi đã trải qua trong bóng đêm như vậy, tôi nghĩ vừa rồi mọi người đều đã thể nghiệm, hãy hồi tưởng cảm giác của bạn lúc đó, nhân với bội số thời gian, bạn sẽ hiểu được tâm tình của tôi.”

“Tôi cũng thực may mắn, có thể từ bóng đêm lại bước ra, một lần nữa đón nhận ánh sáng, có thể lại ngồi ở đây, nhìn mọi người, nhưng mà,” Phong Hạo tăng ngữ khí, “Trên thế giới này còn có rất nhiều người, họ không hề may mắn như chúng ta, có người trời sinh đã không được thấy ánh sáng, có người sau đó mới bị tước đoạt khả năng nhìn, nhưng họ cũng không phải hoàn toàn mất hết hy vọng, chỉ cần một ít trợ giúp theo khả năng, có lẽ có thể thay đổi cuộc đời họ.”

Hắn quay đầu nhìn Lăng Lang, “Đây chính là lý do hôm nay chúng tôi ở đây, tôi biết, so với chuyện bát quái scandal giữa chúng tôi, lý do này hoàn toàn không thể hấp dẫn ánh mắt độc giả...”

Bên dưới có người nở nụ cười, đợi họ cười xong , Phong Hạo mới cười nói tiếp, “Nhưng so với “thích nhìn”, thì “có thể nhìn” mới càng quan trọng phải không.”

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay, Phong Hạo tiếp tục nói, “Tôi nghĩ sau này chư vị có rất nhiều thời gian để quan tâm chủ đề mọi người quan tâm, cho nên hôm nay trong hoạt động từ thiện đầu tiên vào ngày trở lại của thầy Lăng và tại hạ, xin hãy để chúng tôi làm một chút chuyện có ý nghĩa, có được không?”

Nói xong hắn cũng không chờ đợi phóng viên tỏ thái độ, trực tiếp quay đầu ý bảo người chủ trì tiếp tục, phóng viên thấy thế đều cho rằng vượt giới hạn cũng không tốt, người chủ trì lau mồ hôi, như trút được gánh nặng, nhanh chóng dẫn đề tài quỹ đạo.

“Thế nào?” Nhân lúc ký giả đang đặt câu hỏi, Phong Hạo thấp giọng hỏi Lăng Lang.

Tâm tình Lăng Lang còn đắm chìm trong nụ hôn lớn mật vừa rồi còn chưa hồi phục, dù diễn kỹ đã tu luyện nhiều năm cũng không cách nào che giấu một tia thoáng ửng hồng trên gương mặt.

“Quá mạo hiểm , ” anh nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ ra ba chữ này, đối phương sao lại đoán chắc lúc ấy không có phóng viên theo quán tính đề xuống nút chụp ảnh.

Ý cười bên môi Phong Hạo dần dần nồng đậm, “Vì chuyện có ý nghĩa như vậy, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.”

“Thế nào?” Cùng lúc đó, trong di động người đại diện cũng truyền đến thanh âm tranh công của trợ lý.

Nhìn thấy làn sóng lớn cương thi bị Phong Hạo tứ lạng bạt thiên cân* ứng phó, người đại diện tuy rằng cảm thấy có chút xằng bậy, nhưng kết quả lại làm cho hắn không phục không được.

*Bốn lạng đẩy ngàn cân

“Thấy tôi làm thế nào?” Trong điện thoại trợ lý truy vấn.

Người đại diện liếc mắt, cuối cùng vẫn là quyết định khen ngợi, “Tay kéo công tắc nguồn điện thật giỏi.”

Không xa bên ngoài, tên chó săn ăn mặc một thân tiêu chuẩn ký giả đang ngồi xổm trên đất nhìn chăm chăm tấm thẻ hoạt động ngắn người, logo của Mạc thị rất bắt mắt trên tấm thẻ dẫn phát linh cảm nào đó trong hắn, đến tận khi trợ thủ kêu mấy tiếng hắn mới phục hồi tinh thần.

“Cậu vừa nói gì?” Chó săn lộ ra vẻ mặt vừa từ cõi thần tiên nào trở về.

Trợ thủ trốn trắng mắt xem thường trong lòng, từ sau khi chó săn giành trước tung ra scandal của ảnh đế cùng một người mới ra nghề, liên tiếp đào ra không ít quả bom tấn, lượng tiêu thụ báo trong thời gian ngắn tăng gấp mười, được chủ biên phong làm cây bút có tiền đồ nhất tòa soạn, không chỉ rất chịu đầu tư, xem hắn như trọng điểm bồi dưỡng, còn đặc biệt sai thực tập sinh như cậu làm trợ thủ cho hắn. Thái độ làm người của tên chó săn này thực ra cũng không khó ở chung, chỉ là suy nghĩ quá rộng, khiến cậu không theo kịp.

“Anh hôm nay đặc biệt ăn vận như phóng viên trà trộn vào hội trường...”

Trợ thủ nói còn chưa nói xong, đã bị chó săn cắt đứt, “Tôi vốn là phóng viên.”

“... Được rồi, ” trợ thủ bắt đầu dĩ phụ họa, “Cứ coi như anh là một cảnh sát, cũng chỉ là cảnh sát mặc thường phục, hôm nay đặc biệt mặc chế phục, lại không vào phỏng vấn, ngồi xổm ở đây làm gì?”

“Phỏng vấn?” Chó săn nhún nhún vai hỏi ngược lại, “Phỏng vấn cái gì, nước ta có bao nhiêu người mù đang chờ phí trợ cấp cấy ghép giác mạc?”

“Chuyện này...” Trợ thủ bị hỏi khó .

Chó săn nói tiếp, “Dù hỏi được thì sao, cách đối phó cơ quan ngôn luận đều đã được thống nhất, cậu nói xem có cái đoàn phim nào ngớ ngẩn đến nỗi đặt bình gas trong phim trường?”

Trợ thủ lau mồ hôi, “Công ty kế hoạch tiêu khiển chỉ số thông minh của giới truyền thông cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng bọn họ một mực chắc chắn thì chúng ta cũng đâu còn cách nào, chẳng lẽ anh thật sự định không làm phóng viên mà mặc thường phục đi thăm dò sao?”

Chó săn nhún vai, tầm mắt một lần nữa dời về trên tấm thẻ tuyên truyền, nhìn một hồi, như có gì suy nghĩ, mở miệng:

“Một quỹ từ thiện khác Lăng Ảnh đế quyên tặng hình như cũng là tổ chức này.”

Trợ thủ theo đó nhìn lại, lập tức giật mình, “Anh là nói quỹ từ thiện Mạc thị? Lăng Lang hàng năm đều quyên một số tiền lớn, trong hoạt động tuyên truyền cũng không vắng mặt, việc này mọi người đều biết.”

Chó săn không biết đang hỏi hay đang tự mình lảm bảm, “Lần trước ký tặng cũng vậy, lần này ký tặng cũng thế, vì sao cứ phải là Mạc thị... Lẽ nào chỉ là quan hệ bình thường giữa hội từ thiện và người quyên tặng?”

Trợ thủ nghe xong lời của hắn, lúc đầu như lọt vào trong sương mù, sau một lát, đột nhiên thể hồ quán đỉnh*, đập tay một cái, “Cho nên đây là bước tiếp theo của anh để tiếp cận trọng điểm? Danh nhân giới nghệ sĩ âm thầm cấu kết với hội từ thiện, lợi dụng quỹ quyên góp để rửa tiền?”

*Thể hồ quán đỉnh: Nghĩa đen là tưới sữa lên đầu, nghĩa bóng là đã lĩnh hội được tinh hoa, hiểu được vấn đề.

Chó săn liếc mắt xem thường trợ thủ đang hưng phấn một cái, “Có bệnh.” (Nguyên văn là “xà tinh bệnh”, chắc ý nói bạn trợ thủ suy nghĩ vẩn vơ như con rắn thành tinh)

Trợ thủ bị tạt một chậu nước lạnh nhất thời ử rũ, “VẬY Ý CỦA ANH LÀ GÌ A?”

“Tôi hỏi cậu, ” Chó săn phun nước miếng với tấm thẻ, “Đối với Mạc tiên sinh này cậu hiểu được bao nhiêu?”

Trợ thủ suy đi nghĩ lại, cuối cùng có thể nghĩ đến chỉ có một từ, “Hắn thực thần bí.”

“Hửm?”

“Không ai không biết Mạc tiên sinh, vậy mà chưa có một ai từng gặp qua Mạc tiên sinh. Săn nghiệp Mạc thị rất lớn, nhưng không ai nói được cụ thể con số chính xác là bao nhiêu. Đầu tư rất nhiều lĩnh vực, về điểm này thật ra có thể tra được. Quý từ thiện lập ra rất lớn, nghe qua có vẻ là một người tốt, nhưng truyền thuyết trong giới hắc đạo cũng không thiếu.”

Nghe trợ thủ miêu tả như vậy, chó săn nhin không được phì cười một tiếng, “Thật đúng là người không chỗ nào không tới, không gì không làm được.”

“Sự thật là vậy, anh không tin cũng được, ” trợ thủ không tự giác bắt chước chó săn nhún vai, “Tôi chỉ biết, Mạc tiên sinh trong giới chúng ta là người có thể một tay che trời, hắn không muốn tin tức bị phơi bày, sáng ngày thứ hai sẽ không xuất hiện trên bất cứ đơn vị truyền thông nào, hắn muốn lảng-xê ai, ngay đêm đó đã có thể thổi quét toàn bộ phổ lớn ngõ nhỏ trong thành.”

“Tựa như Lăng Ảnh để năm đó?”

“Chuyện này anh tốt nhất đừng hỏi tôi, năm đó Lăng Lang gặp may tôi còn là học sinh trung học không danh không tiếng.”

Chó săn nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, “Giờ định ngữ này cũng vẫn không có gì thay đổi.”

Trợ thủ không nói gì, “... Cám ơn a.”

Trong hội trường truyền đến xôn xao, chó săn quay đầu lại nhìn thoáng qua, đứng lên, “Xem ra bên trong đã kết thúc.”

Trợ thủ nghe vậy lập tức bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, “Chúng ta tiến lên chứ?”

“Lên hỏi chuyện giác mạc, hay chuyện bình gas?”

“...” Trợ thủ lần nữa không còn lời để nói, “Chẳng lẽ hôm nay phí công sao? Về lấy gì báo cáo kết quả công tác với tổng biên tập đây?”

Chó săn không đáp lời, nhìn về hướng hai người một lần nữa lâm vào trầm tư.

Trợ thủ vừa nhìn tư thế quen thuộc liền biết ngay hắn lại đi vào cõi thần tiên nào rồi, đành phải quyết định buông tha cho hắn, bất chấp tất cả trước hết cứ lên chụp vài tấm ảnh rồi nói sau, không ngờ mới bước một bước đã bị người từ phía sau túm áo.

“Cứ như vậy sẽ đuổi không kịp, ” trợ thủ có chút lo lắng.

“Cậu lạnh không?” Tên chó săn không hiểu sao quăng một câu.

“Hả?” Trợ thủ đôi mắt tròn tròn, tự dưng hỏi vậy là chuyện gì đây?

“Hôm nay nhiệt độ không khí có thấp không? Gió lớn không?”

“Cũng... tạm a...” Trợ thủ hoàn toàn không hiểu gì hết, chỉ trả lời theo bản năng.

Tên chó săn đã hướng chỗ dày đặc nhất trong đám đông chạy tới, trợ thủ cũng nhanh chóng đi theo, một bên đuổi một bên nghe chó săn cực nhanh giải thích.

“Tôi theo dõi Lăng Ảnh để lâu như vậy, trừ phi thời tiết rất lạnh, những thứ vụn vặt như khăn quàng cổ, mũ, bao tay này nọ anh ta luôn không thích mang.”

Trợ thủ kinh ngạc há to mồm, này quan sát cũng rất cẩn thận .

“Hơn nữa nếu tôi không nhớ lầm, khăn choàng này là của Phong Hạo, anh ta đang mùa hè chạy tới nam bán cầu chụp hình, vì trời lạnh nên mua khăn quàng cổ thậm chí còn đăng ảnh chụp lên weibo.”

Trợ thủ giờ khắc này quả thực nhìn hấn với cặp mắt khác xưa.

“Nếu một người không thích mang khăn choàng, trong thời tiết không lạnh lại choàng khăn của người khác, chúng ta có thể hoài nghi hấn...”

“Muốn che giấu gì đó, ” trợ thủ cực kỳ nhanh tiếp lời.

Chó săn quay đầu lại cho cậu một ánh mắt tán thưởng, “Tôi dám cam đoan, tuyệt đối là dấu hôn.”

Trợ thủ đẩy người hai bên ra bắt đầu chen chúc vào trong, “Cũng có thể là vết thương.” Nguồn :

“Bất kể cái gì, đều đủ viết một bài, chuẩn bị xong chưa?”

Trợ thủ giơ máy ảnh lên cao, “Anh xác định anh có thể làm được?”

“Dù có chút khó khăn, bất quá...”

Vài chữ cuối của chó săn lẩn vào âm thanh ồn ào của đám người, trợ thủ mắt thấy đối phương chen đến phía sau mục tiêu, lợi dụng dòng người chen lấn giả vờ lảo đảo một cái gục trên người Lăng Lang.

Chính là lúc này! Trợ thủ không nghĩ ngợi đề xuống nút chụp, đây là cơ hội trời cho, còn tin gì có thể so với “trên cổ Ảnh đế lãnh ngạo xuất hiện dấu hôn” càng bùng nổ càng bất ngờ hơn đây?

56. Chương 56: Thôi Học

Lăng Lang chỉ cảm thấy một cỗ xung lượng từ sau lưng truyền đến, người đó mất cân bằng liều lĩnh bất lý thứ tay có thể chạm đến như cộng rơm cứu mạng sau đó dùng sức kéo xuống một cái.

Đắc thủ! Trong lòng chó săn vừa toát ra hai chữ kia, đã bị một lực rất lớn lôi về sau, hai người bảo an mỗi bên một người kèm chặt cánh tay hấn, đem hấn từ trên người Lăng Lang lột xuống, trong tay còn nắm thật chặt khăn quàng cổ của Phong Hạo.

“Xin thứ lỗi xin thứ lỗi xin...” chó săn nhớ kỹ lời thoại đã chuẩn bị sẵn, ổn định thân hình, ngẩng đầu vừa nhìn, mấy lời cuối đã không nói tiếp nổi dừng lại bên miệng.

Lăng Lang đang đứng nơi đó, quay đầu ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hấn, rõ ràng chênh lệch chiều cao không lớn, lại cho hấn loại lỗi giác cao cao tại thượng. Hấn từng vô số lần trốn nơi tăm tối theo dõi người đàn ông này, đây là lần đầu tiên tầm mắt hai người giao nhau, cảm giác áp bách nghênh diện mà đến (đập vào mặt) khiến hấn không kịp được rung mình một cái.

Mà bên dưới khăn choàng của người đàn ông đó, phần cổ được áo len che phủ nghiêm nghiêm thực thực, không chút nào chấp nhận để người khác tìm tòi đến cùng.

“Không sao chứ?” Một thanh âm đem chó săn đang sững sờ gọi về, hấn lúc này mới phát hiện Phong Hạo ở một bên mang theo ý cười quan tâm hỏi hấn.

Nhìn hấn như khúc gỗ ngờ ngác lắc đầu, Phong Hạo lúc này mới lại cười cười, dặn dò: “Phải cẩn thận a.”

Chó săn đành phải gật gật đầu, đảo mắt nhìn thấy khăn choàng của Phong Hạo còn bị mình chộp trong tay, vội vàng đưa trả lại cho hấn.

Động tác này làm người ngăn ra biến thành Phong Hạo, bất quá vẫn chỉ thoáng qua, không ngần ngại tự tay choàng lên cho Lăng Lang. Đối với truyền thông đói khát từ sáng tới trưa mà nói, đây quả thực là nhà nước đang phát đường, hận không thể đem ống kính tiến lại gần hơn nữa.

Phong Hạo trước mặt mọi người rất sẵn sóc chỉnh tốt khăn choàng cho Lăng Lang, sau đó mới chuyển lực chú ý lên người tên chó săn.

“Thì ra cậu là người của tập san giải trí Hồ Sóc.” Liếc nhìn tấm thẻ trước ngực chó săn, Phong Hạo nhẹ nhàng nói ra vài từ, rõ ràng nụ cười tươi không đổi, chó săn lại có lỗi giác ánh mắt đằng sau kính râm kia đột nhiên trở nên sắc bén.

“Lực nắm bắt tin tức của quý báo thật miễn cưỡng, không tồi, cố lên.” Phong Hạo dường như đang khen ngợi, xoa vai tên chó săn vài cái, tiếp đó xoay người sang chỗ khác, xem thường mọi câu hỏi của ký giả, lập tức hướng về phía xe người đại diện đang chờ ngoài cửa đi đến, Lăng Lang theo sau hần cách nửa bước chân, tất cả mọi chuyện vừa rồi tựa như hoàn toàn chưa từng phát sinh.

Chiếc xe giữa từng vòng người vây quanh chậm rãi khởi động, đến khi rời đó vài chục mét rồi, Phong Hạo mới dùng sức cầm tay người bên cạnh, quả nhiên lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Hắn ngẩng người qua dùng thanh âm người ngoài không thể nghe được nói bên tai Lăng Lang: “Đã nói có áo len là đủ rồi, anh không nên lại khoác thêm một thứ, giấu đầu hở đuôi thế chứ.”

Lăng Lang sắc mặt hơi tái mím môi, kéo tay đối phương, trong lòng bàn tay hắn viết hai chữ: Đừng đùa.

Phong Hạo cười cười ngồi thẳng lại, “Được rồi, lần này nghe lời anh.”

Người đại diện ngồi đối diện đem tất cả chuyện này thu hết vào mắt, nhấn đến nội thương mới không nôn ra, hai người này một kẻ mù, một người câm, thật sự là thiên tạo nhất đối, địa thiết nhất song*.

*Thiên tạo nhất đối, địa thiết nhất song: Trời sinh một cặp, đất tạo một đôi

“Xong rồi xong rồi anh xong rồi, ” từ lúc xe “bảo mẫu” rời đi trợ thủ cứ lặp lại mấy chữ này không dứt miệng.

Chó săn sắc mặt không được tốt, hắn dựa vào thông minh tài trí của mình vẫn một đường thành công, muốn moi tin gì đều có thể thuận tay bắt giữ, mỗi scandal của Phong Hạo cùng Lăng Lang đều do hắn đi đầu phơi sáng, đây là lần đầu tiên hắn thể nghiệm tư vị bại trận.

Trợ thủ vẫn còn không hề tự giác cần nhẫn, “Phong Hạo nhớ kỹ anh rồi, anh ta nhất định biết trước đây đều là anh đăng tin, anh đăng chuyện tiêng tư của người ta nhiều như vậy, hôm nay lại còn cướp khăn quàng cổ của người ta... Cướp của Lăng Lang mà đem trả cho Phong Hạo, thằng ngốc cũng nhìn ra là anh cố ý , anh xong rồi anh xong rồi anh xong rồi...”

“Câm miệng, ” Chó săn hung tợn nói một câu, trợ thủ lập tức mím môi thành một đường.

“Quấy rầy một chút...”

Thanh âm trợ thủ vừa dứt, một giọng nữ yếu ớt vang lên, hai người lúc này mới phát hiện bên cạnh mình không biết từ đâu hiện ra thêm một người, trên đầu cô ta quấn một cái khăn choàng thật lớn, che toàn bộ gương mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Chỉ nghe cô ta nói tiếp, “Vừa rồi tôi nghe được các anh là phóng viên tập san giải trí Hồ Sóc phải không?”

Trên mặt hai người đầy nghi hoặc nhìn nhìn nhau, lại không hẹn mà cùng xoay qua nhìn cô gái kia gật gật đầu.

Tay cô ta nắm chặt góc khăn choàng rũ xuống trước ngực, hình như rất khẩn trương, “Tôi có tin muốn báo,” cô ta dừng một chút, thấy hai người đối diện phản ứng không lớn với lời mình, lại bổ sung một câu, “Là tin về hai người vừa mới rời khỏi kia.”

“A, có điều nói đến tập san giải trí Hồ Sóc, thật đúng là rất lợi hại.” Trợ lý ngồi kế bên tài xế vừa lật lật tờ giấy mới cất ra từ báo vừa nói, “Scandal đầu tiên của Lăng Lang với Phong Hạo chính là do bọn họ phơi bày, về phần những tin tức đưa sau đó căn bản chỉ là ghi chép quá trình kết giao của hai người mà thôi.”

Người đại diện hận không thể lấy cái tờ cất từ báo đó gõ đầu cô, “Quá trình kết giao quá trình kết giao, sao cô không tự đi ghi chép một bản luôn đi?”

“Còn nữa nha,” trợ lý từ dưới chân lấy ra một tập báo rồi rút ra một tờ, “Lần này hai người họ trở lại, rất nhiều cơ quan truyền thông đều làm một chuyên đề để làm nóng trước, nhưng tập san giải trí này là có ý tứ nhất.”

Phong Hạo nghe vậy nổi lên hứng thú, “Cho tôi mượn nhìn xem.”

Người đại diện đẩy tay hắn ra, “Chữ trên báo nhỏ như vậy, cậu không cần mắt nữa hả?”

“Không sao, tôi đọc cho anh nghe.” Trợ lý thoải mái trải báo ra, tìm được một trang, bắt đầu đọc tiêu đề: “Uông tinh nhân gặp gỡ miêu tinh nhân*, tình yêu say đắm vượt chủng tộc!”

*Uông: gâu gâu, ăng ăng... tóm lại tiếng cún kêu, tinh nhân: chắc là người hành tinh?; miêu: meo meo, tiếng mèo kêu

Người đại diện vừa nghe đầu đề đã hắc tuyến, “Đây là cái thứ loạn thất bát tao gì, cái gì meo meo a gâu gâu a, động vật đại loạn đầu sao?”

“Anh không thể không ngắt lời thành thật nghe tôi đọc sao?”

“Một tờ báo hạng ba đăng cái loại văn chương tam tục, có cái gì hay mà đọc?”

Mắt thấy hai người lại sắp bùng nổ một trận võ mồm, Phong Hạo vội chen ngang: “Tôi cũng rất tò mò miêu tinh nhân và uông tinh nhân rốt cuộc có ý tứ gì?”

“Cái này a,” Trợ lý cực nhanh đọc đến một dòng, “Có một băng sơn ảnh để tên gọi Lăng Lang, không thể nghi ngờ chính là nam nhân điển hình đại diện cho miêu tộc, hần cao quý lãnh diễm, một mình lập nên thành tựu, thần nhiên hưởng thụ tán tụng ngưỡng mộ của mọi người, tuyệt đối sẽ không cố tình lấy lòng ai. Nam miêu tộc đều thực kiêu ngạo, hơn nữa họ cũng không che giấu kiêu ngạo này, nhiều khi trong giao thiệp với người ngoài, họ tạo ra một loại cảm giác cô độc giả dối với người khác, nhưng thực tế chính là miêu tinh nhân khinh thường cùng kẻ phàm phu tục tử làm bạn.”

Phong Hạo nghe thế cười đến không chống đỡ nổi người: “Vậy còn khuyến tộc thì sao?”

“Cùng người đó hoàn toàn tương phản, nam khuyến tộc sáng lạn như ánh mặt trời, bình dị gần gũi, thực dễ dàng hòa mình cùng người khác, giống như Phong Hạo, cao có tiền bối đức cao vọng trọng, thấp có tiểu tốt không tiếng không tăm, chỉ cần là người đã từng tiếp xúc với hắn, liền đối hắn thêm phần tán thưởng. Nam khuyến tộc nghiêm túc, dũng cảm, không ngại thất bại, đối với tình cảm vô cùng trung thành, một khi đã nhận định người nào, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay.”

Phong Hạo cười hì hì tới gần Lăng Lang, “Câu cuối cùng kia là thật.”

Trợ lý đọc tiếp, “Trong hiện thực miêu tinh nhân cùng uông tinh nhân tựa như đến từ hai tinh cầu, khó mà hài hoà chung sống, nhưng một khi đứng bên cạnh nhau rồi, lại có cảm giác hai người xứng đôi đến bất ngờ.”

“Uông tinh nhân thích tiến, miêu tinh nhân thích lùi, miêu tinh nhân ngạo kiều nhảy lên cây, uông tinh nhân kiên nhẫn sẽ luôn canh giữ dưới tàng cây chờ hắn xuống. Ban ngày đầu đến gà bay chó chạy, tới ban đêm miêu tinh nhân sợ lạnh vẫn sẽ chủ động chạy đến trong lòng uông tinh nhân mà ngủ...”

Đọc đến đây lý trợ lý càng cười khanh khách không dứt, “Này nhất định là do hủ nữ nào đó viết.”

“Câu cuối cùng kia cũng thật, ” Phong Hạo dùng ngữ khí trêu chọc nhỏ giọng nói, người duy nhất trên xe có thể nghe được hắn nói chuyện Lăng Lang lại phá lệ trả lại hắn một ánh mắt ngạo kiều.

“Sự kết hợp giữa Lăng Lang cùng Phong Hạo cũng giống như miêu tinh nhân cùng uông tinh nhân, ban đầu khiến người ta cảm thấy rất không hợp. Sau vụ scandal đầu tiên tuôn ra, dư luận đều sôi nổi ồ ạt thái độ không tin, không thích nhìn, xem nó như chuyện xào xáo ghép đôi của các sao... mà đối đãi chuyện này.”

“Nhưng theo thời gian, hai nhân vật của công chúng cùng giới tính đó dù gánh vác áp lực thật lớn từ xã hội, vẫn một đường nắm tay nhau cùng bước, bất ly bất khí (không rời không bỏ). Cho đến khi Phong Hạo trong lúc quay phim ngoài ý muốn bị thương, Lăng Lang tuyên bố rút lui khỏi giới điện ảnh không thời hạn, cùng với MV đã cảm động hàng ngàn vạn con người, chúng ta mới tỉnh tâm lại một lần nữa nhìn kỹ tình cảm của hai người, sau đó tiếp nhận họ, chúc phúc cho họ.”

Theo tiếng đọc thoại của trợ lý, trong xe dần dần yên tĩnh lại, ngay cả người đại diện cũng không mở miệng nói, chỉ có tiếng động cơ xe hòa với thanh âm của cô chậm rãi vang lên, “Lúc này nghĩ lại, băng sơn không

đóng băng được ánh dương, chỉ có ánh dương có thể hòa tan băng sơn, hai người ở mọi phương diện đều hoàn toàn khác biệt như thế, có lẽ mới là thể gian tuyệt phối.”

Trong xe yên tĩnh một lát, trợ lý mạnh mẽ tầm tắc hai tiếng, “Biên tập này viết tốt thật, tôi muốn cho cô ấy 32 điểm khen thưởng!”

Người đại diện cũng đã khôi phục vẻ châm chọc nhất quán của hắn, “Giờ nói thì nghe hay lắm, lúc trước đăng các loại tin tức bóng gió trái chiều cũng có thiếu mặt tòa soạn này lần nào đâu.”

“Truyền thông mà không biết kiến phong sử dầ* thì không phải truyền thông tốt.” Trợ lý lại lật sang trang kế: “Xem này, ở đây còn đăng một bản kết quả bỏ phiếu của độc giả.”

*Kiến phong sử dầ: Thấy gió tới thì mượn lực, a.k.a gió chiều nào theo chiều đó.

“Bỏ phiếu gì?”

“Năm ngoái báo giải trí Hồ Sóc nhằm vào hai người họ đã làm một bản khảo sát dân ý, năm nay lại làm một cái, giờ đem kết quả ra đối chiếu, đây là của năm ngoái, ờm...”

Trợ lý ề a một hồi, mới đem kết quả khảo sát đọc ra, “Có ba phần độc giả cho rằng, hai người họ cùng một chỗ, là ảnh đế tiềm quy tắc tân nhân.”

“Hừ, ” người đại diện từ trong mũi hừ một tiếng.

Trợ lý không thèm để ý hắn, “Có ba phần độc giả cho rằng, là tân nhân lợi dụng ảnh đế để tiến thân.”

“Ha ha, ” lúc này là Phong Hạo bật cười, “Vây bốn phần còn lại thì sao?”

“Còn có bốn phần độc giả cho rằng, là ảnh đế tiềm quy tắc tân nhân, đồng thời, tân nhân cũng lợi dụng ảnh đế để tiến thân.”

Phong Hạo cười đến muốn ngã lên người Lăng Lang, người đại diện tức giận đến phồng má , “Loại báo này lẽ ra năm ngoái phải khiến nó đóng cửa rồi.”

“Sau đó là kết quả điều tra năm nay, có năm phần trăm người cho rằng tình yêu đồng giới là trở ngại sự phát triển chủng tộc của nhân loại, năm phần trăm cho rằng tình cảm của giới giải trí không thể tin. Năm phần trăm tỏ vẻ mình là người qua đường, không liên quan tới tôi, còn có năm phần trăm chọn ô... Ảnh đế gả cho tôi? Đây là cái hạng mục gì?”

Phong Hạo một bộ dáng như lâm đại địch, “Tình địch so với trong tưởng tượng của tôi còn hơn nhiều a.”

“Còn lại tám mươi phần trăm, khụ, ” trợ lý háng háng giọng rồi mới nói, “bỏ phiếu chính là, buông tha cho họ đi, bọn họ là chân tình.”

Ánh mắt ôn nhu có thể khiến người chết chìm của Phong Hạo lại rơi xuống gương mặt Lăng Lang, Lăng Lang muốn nâng tay nới lỏng một chút cái vòng trên cổ lại sợ bị người đại diện đối diện nhìn ra manh mối, nhất định là do cái vòng siết quá chặt mới khiến anh có chút khó thở, người đại diện lại từ trong khoang mũi hừ một tiếng không rõ nghĩa, ngược lại tài xế luôn không mở miệng nói chuyện lúc này lên tiếng.

“Đợt điều tra này tiến hành tháng trước, người đại diện cũng có bỏ phiếu.”

“Cái gì?” Trợ lý kinh hô.

“Sao cậu có thể nhìn lên người khác bỏ phiếu thế!” Lần này là giọng người đại diện. Bạn đang ?

“Vì anh mua một trăm tờ báo về để điền vào bảng câu hỏi, muốn không nhìn thấy cũng rất khó a,” Lái xe thành thành thật thật nói.

“Á à ~” trợ lý tỉnh ngộ, “Anh ấy nhất định là chọn cái ô “tình yêu đồng giới là trở ngại sự phát triển chủng tộc của nhân loại” chứ gì?”

“Không cho nói!” Người đại diện hỗn hển.

“Không phải,” lái xe dừng một chút, “Anh ấy chọn “Ảnh đế gả cho tôi.” “

“... ..”

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người cùng sự cực lực biện giải của người đại diện, chiếc xe đã đến mục tiêu chiều nay – Học viện điện ảnh Hồ Sóc, hôm nay là lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày thành lập trường, Lăng Lang tốt nghiệp ở đây nên cũng nằm trong hàng ngũ khách mời tham dự.

Người tiếp đãi Lăng Lang là chủ nhiệm cũ của anh trong học viện, hiện giờ đã là viện trưởng, Lăng Lang là học trò đặc ý nhất của ông, cách mấy năm mới gặp lại nên đối phương rất kích động.

“Thành tài to mắt lớn có tên tuổi rồi thì không về thăm thầy.” Viện trưởng vừa thấy Lăng Lang liền nín giận nửa vui đùa nói.

“Thực xin lỗi, ” Lăng Lang ở trước mặt ân sư tự nhiên thu liễm rất nhiều ngạo khí, “Thật sự là công tác bận quá, không dứt ra được.”

Viện trưởng nhiệt tình ôm anh, lại hàn huyên vài câu, mới phát hiện cách đó không xa Phong Hạo đang khoanh tay chờ đợi.

“Ày da, là em, ” viện trưởng vui vẻ nói.

Phong Hạo thấy thế, vội vàng tiến lên vài bước, lễ độ cung kính cúi mình vái chào, “Thưa thầy.”

Lăng Lang sững sốt, “Hai người biết nhau?”

“Đúng vậy, Phong Hạo là học đệ của em, so với em nhỏ hơn hai lớp, ” nói tới đây viện trưởng dùng sức vỗ vào lưng Phong Hạo, “Giờ cũng là đại minh tinh rồi .”

“Em không dám nhận, ” Phong Hạo khiêm tốn nói, Lăng Lang lúc trước chỉ biết đối phương cùng ngành với mình, hôm nay mới biết cư nhiên còn là huynh đệ cùng một thầy trong học viện.

Viện trưởng nhìn bên trái, lại nhìn bên phải, mỗi người đều là nhân tài trẻ tuổi, tuần tú lịch sự, thốn thức thở dài một hơi. “Hai người các em đều là học trò có thiên phú cực cao, tiểu Lăng lúc còn đi học đã bộc lộ tài năng , Phong Hạo... Nếu không phải năm ba giữa chừng thì nghỉ học, đến khi tốt nghiệp nhất định cũng đạt hạng nhất hạng nhì.”

Ánh mắt Lăng Lang hướng về Phong Hạo có thêm vài phần kinh ngạc, Phong Hạo lại cứ như một con ngựa, bộ dáng phục tùng rũ mắt lẳng lặng chờ đợi viện trưởng thoát ra khỏi ký ức.

“Năm đó em đột nhiên yêu cầu thôi học, thầy vô luận thế nào đều thấy luyến tiếc, vậy mà em cứ không chịu nghe khuyên nhủ, quyết tâm phải đi. Nhiều năm qua mỗi lần hồi tưởng lại, không mạnh mẽ giữ lại em đến khi tốt nghiệp là tiếc nuối lớn nhất trong đời thầy.”

Viện trưởng nhớ chuyện năm xưa, cuối cùng thở ra thật dài, “Có điều giờ đây các em đều rất nổi trội, thầy thực vui mừng.”

57. Chương 57: Số Cuối

Cùng viện trưởng hàn huyên một chút, hai người mới từ tòa nhà học viện đi ra, trong lòng Lăng Lang vẫn luôn nghi hoặc phỏng đoán, giờ mới có cơ hội hỏi ra miệng.

“Vừa rồi viện trưởng nói cậu thôi học... Là xảy ra chuyện gì?”

Phong Hạo từ chối cho ý kiến cười cười, “Chính là chuyện anh nghe được thôi.”

“Lúc chúng ta lần đầu nói chuyện, cậu nói cậu tốt nghiệp Hồ Ảnh...”

“Tôi nói tôi học Hồ Ảnh,” Phong Hạo ngắt lời anh, “Không có hai chữ “tốt nghiệp”.”

“Vì sao?”

“Vì sao giấu anh?”

“... Không, vì sao lại bỏ học?”

“Tôi đã từng giải thích rồi, bởi vì trong nhà có một việc phải giải quyết.”

Lăng Lang đã hoàn toàn không nhớ được lúc trước Phong Hạo nói thế nào, “Nghiêm trọng đến mức nhất định phải nghỉ học để giải quyết?”

“So với việc học mà nói quả là quan trọng hơn nhiều.”

“Anh sẽ không vì tôi không tốt nghiệp đại học mà xem thường tôi chứ?” Phong Hạo đột nhiên hỏi.

Lăng Lang kinh ngạc một chút, “Đương nhiên là không.”

Phong Hạo cười cười, không nói gì.

Lăng Lang vẫn còn suy tư, “Nghỉ học vào năm ba, tức là một năm sau khi tôi tốt nghiệp?”

“Phải a, ” Phong Hạo ngữ điệu thoải mái, “Không có học trưởng giảng đường thật khiến người ta không kiên nhẫn nổi.”

Lăng Lang dở khóc dở cười, “Đừng đùa nữa.”

“Tôi không có, ” Phong Hạo thản nhiên nói, vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng không giống đang nói đùa.

“Vậy cuối cùng chuyện của cậu giải quyết ra sao rồi?”

Phong Hạo có thâm ý khác liếc mắt nhìn anh một cái, “Phi thường hoàn mỹ.”

Có nhóm đàn em trong trường nhận ra bọn họ, chạy tới xin kí tên chụp ảnh chung, chờ đợi xong mọi người, hai người đã đến cửa kịch viện (khu hội trường, sân khấu...) trong trường.

Đồng học phụ trách tiếp đãi thấy hai người họ đến, vội vàng dẫn họ về chỗ ngồi phía trước, hôm nay là tiết học kịch nói cuối cùng, chuyên đề xoay quanh vở kịch nói *Đừng giả vờ vĩnh sinh*.

Phong Hạo vừa nhìn thấy tên kịch trên màn hình chiếu thì không nhịn được cười thành tiếng: “Thật là khéo, bọn họ vậy mà sắp xếp như thế, này có xem như lời chào gửi đến tiền bối không?”

Lăng Lang không thể kìm lòng sờ sờ cổ, động tác nhỏ này đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Phong Hạo.

“Chính anh yêu cầu lấy xuống, lấy xuống rồi lại không quen, thật là một chút cũng không thành thực, ” Phong Hạo tiến đến bên tai Lăng Lang khe khẽ thì thầm.

Lăng Lang ban đầu không kịp phản ứng, chờ lúc ý thức được hấn ám chỉ cái gì, nhất thời mặt hơi nóng lên.

“Tôi làm gì có không quen?” Lăng Lang phản bác.

“Chỉ mới một lát mà anh đã sờ soạng ba lượt rồi, ” Phong Hạo ngay tại chỗ vạch trần anh.

“... Tôi chỉ muốn xác nhận nó thực sự đã được lấy xuống mà thôi.”

“Tôi không nên nghe lời anh mà lấy nó xuống, ngôn xuất bất hành (nói mà không làm được) cũng không phải là phong cách của tôi.”

“Biến bản gia lệ (Đổi thành cái tệ hơn) mới là tác phong của cậu.”

“Anh nói đúng rồi, ” Phong Hạo khen ngợi, “Lúc khác tôi sẽ lấy lại gấp bội, đã nói là trừng phạt cũng không thể cứ quên đi như vậy.”

“Đêm qua rõ ràng là cậu không nhớ, ” Lăng Lang không phục.

“Ỗ vào tôi cứng chịu anh mà thế cũng dám nói, tôi lẽ ra nên cho anh mang nó cả ngày.”

Máy quay đảo qua hướng hai người đang ngồi, Phong Hạo hướng về ống kính vẫy tay một cái, cười đến vẻ mặt vô hại, giống như vừa rồi hai người chỉ là đang thân mật nói chuyện.

Phía sau cách hấn không xa, hai đồng học Hồ Ảnh đang múa ngón tay cái cực nhanh trên điện thoại di động.

— nghe được hai người bọn họ nói cái gì không?

— thanh âm quá nhỏ , nghe không được!

— nghe cẩn thận vào!

— a tớ nghe được một câu!

— câu gì?

— Phong Hạo nói... Chỉ mới một lát mà anh đã sờ soạng ba lượt!

— a a a a! Ảnh đế là loại người này sao?!

— quả nhiên không thể xét người qua tướng mạo!

— tớ cũng nghe!

— cái gì cái gì? !

— ảnh đế nói đêm qua...

— đêm qua thế nào?!

— khúc sau nghe không được , dù sao chính là đêm qua!!

— thật khiến người ta suy nghĩ miên man!!!

“Nè! Cô đừng có ở đó suy nghĩ miên man!” Từ sau khi Lăng Lang theo Phong Hạo xuống xe tầm mắt trợ lý chưa hề rời khỏi người đại diện, rốt cục thành công đem hần nhìn đến phát cẩu.

“Tôi đã giải thích rất nhiều lần, tôi chỉ là giả mạo fan chiếm tỉ lệ, cô đừng nghĩ nhiều quá!”

Trợ lý tiếp tục nhìn chằm chằm hần nửa ngày, sau đó mới từng tắc từng tắc máy móc quay đầu rồi đi một góc chín mươi độ, một bộ biểu tình không đành lòng nhìn thẳng.

Người đại diện gơ chân, “Đừng tưởng không nói thì tôi không biết cô đang náo bỗ (tưởng tượng) cái gì!”

“Người máy” trợ lý gian nan mở miệng: “Không cần nói nữa, ba ba biến thái của ảnh đế.”

“Ba em gái cô!!!”

Đèn trong hội trường đã sớm tắt, diễn viên trên sân khấu rất nhập tâm, Lăng Lang cũng xem thật nghiêm túc. Lời thoại trong kịch bản anh vẫn thuộc nằm lòng, kịch bản đã đổi nhiều chỗ, nhưng tổng quan hướng đi vẫn tôn trọng nguyên tác.

Vở kịch rất nhanh đến hồi cuối, một khắc diễn viên kia bị trói gô áp giải lên sân khấu, Lăng Lang theo bản năng nuốt nước bọt, một bàn tay nam giới từ bên cạnh dò xét qua, bám trên đùi anh.

Lăng Lang đột nhiên ý thức được cái gì, nhanh chóng quay đầu qua, dưới ánh sáng cực kỳ mỏng manh cổ phân biệt hình dáng thân thể cường tráng của Phong Hạo. Lăng Lang không quên, Phong Hạo từng nói thời điểm cậu ta đối với anh nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên), chính là năm đó vào thời khắc này khi anh ra sân khấu.

Phát giác người bên cạnh dị thường, Phong Hạo cũng quay đầu nhìn qua, bốn mắt chạm vào nhau, Phong Hạo nhất thời hiểu rõ tâm tư Lăng Lang.

“Đừng nghĩ nhiều, so với anh cậu ta kém xa, ” Phong Hạo dán vào tai anh nói.

Lăng Lang không tin, niên đệ (cậu đàn em) này rõ ràng diễn rất khá.

“Anh và cậu ta căn bản không cùng một loại người, cậu ta chỉ sắm vai nhân vật đó, mà anh,” Phong Hạo đùa dai thổi khí bên tai Lăng Lang, “ Từ đầu đến chân đều tản ra khí tức “Đến đây ngược tôi”.”

Nghe xong Phong Hạo trấn an, Lăng Lang không biết mình có nên thấy hãnh diện hay không.

Phong Hạo chỉ chỉ phía trước, “Thấy vị trí kia không? Tôi lúc ấy là đứng ở đó chụp ảnh anh, ” hần lại chỉ chỉ trên sân khấu, “Anh thì đứng trên kia, cách tôi chưa đầy hai mét.”

“Anh không nhìn thấy tôi, nhưng tôi lại thấy anh rất rõ ràng, chúng ta là đồng loại, từ ánh mắt đầu tiên tôi đã nhận ra.”

Thanh âm ma huyền của Phong Hạo pha lẫn khí tức hấp dẫn từng chữ từng chữ truyền vào tai Lăng Lang, “Có biết lúc ấy tôi nghĩ gì không? Tôi muốn dùng dây thừng gấu gai trói chặt anh, dùng dao từng nhát từng nhát cắt y phục anh, để thân thể anh từng chút từng chút phơi trần, chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này...”

Tay Phong Hạo dùng tốc độ người ngoài không thể cảm giác được trên người Lăng Lang di động, tinh thần Lăng Lang vì lo lắng bị phơi bày buộc chặt cực điểm, thân thể như bị trói chặt không thể động đậy.

“Ánh mắt anh muốn lại không dám cầu, mỗi một câu thoại vào tai tôi đều nghe như tiếng rên rỉ, tôi còn cách ống kính máy ảnh cường gian anh, mỗi lần dè xuống shutter đều là một lần xỏ xuyên qua thân thể anh... Anh cảm nhận được không?”

Lăng Lang nhắm mắt, từng cảnh Phong Hạo miêu tả tựa như chiếc đèn kéo quân trôi qua trước mắt anh. Anh mơ hồ nhớ lại giấc mộng sau lần đầu tiên đến nhà Phong Hạo, giờ này phút này cảnh trong mơ kia dường như hóa thành sự thật.

Tiếng súng đánh thức Lăng Lang, tay Phong Hạo cuối cùng rơi xuống bộ vị mẫn cảm của anh, dùng sức ấn xuống nơi đó một cái liền nhanh chóng rút đi, tiếng vỗ tay như sấm vang lên bên tai, Phong Hạo cũng làm như không có chuyện gì vỗ tay, cứ như thể người vừa rồi lợi dụng bóng tối làm xằng làm bậy không phải hắn.

“Công việc hôm nay chỉ có thể xem như làm nóng, công ty đặc biệt cho phép các cậu tiếp tục nghỉ ngơi hai ngày, sau đó phải tiến vào quá trình ma quỷ đẩy nhanh tiến độ, toàn bộ lượng công việc tồn đọng mấy tháng qua đều phải bù lại, biết không?” Trên đường về, người đại diện hung hăng chỉ đạo.

“Được rồi.” Phong Hạo hết cách đành buông thông tay đầu hàng, “Ba ba biến thái của anh đấy.”

“Ba em gái cậu!”

Phong Hạo quay đầu nói với Lăng Lang, “Anh có ba ba như vậy thật khiến tôi thấy áp lực như núi.”

Người đại diện ném lịch trình trong tay một phát: “Lão tử mặc kệ!”

Khi Phong Hạo bị thương Lăng Lang tiếp nhận toàn bộ việc nhà, giờ Phong Hạo khôi phục đảm nhận lại việc bếp núc, còn anh quỳ một bên chờ đợi.

Thu dọn xong dụng cụ cất gọt cuối cùng, Phong Hạo hướng Lăng Lang tuyên bố chỉ thị đi ngủ, Lăng Lang lần này đã học ngoan không dám giả bộ quên, ngoan ngoãn lấy vòng cổ dùng khi ngủ đặt vào tay Phong Hạo, Phong Hạo cầm lấy nhìn nhìn, lại trả lại cho anh.

“Không phải cái này, lấy cái có chuông ấy.”

Phong Hạo sưu tầm rất nhiều vòng cổ, mỗi cái đều có tác dụng bất đồng, khi hắn muốn làm, sẽ cho Lăng Lang đeo cái vòng có gắn chuông đồng, âm thanh tiếng chuông đó rất đặc biệt, trầm thấp lại vang vọng.

Cái có gắn chuông được đưa đến tay Phong Hạo, Lăng Lang hơi ngưỡng cổ, để chủ nhân mang vòng cho mình, đầu ngón tay Phong Hạo phớt nhẹ qua chiếc chuông, tạo nên một trận khê ngân nga, nghe đến thanh âm quen thuộc này, thân thể Lăng Lang không thể tự chủ dậy lên phản xạ có điều kiện.

Thu hết phản ứng của Lăng Lang vào mắt, Phong Hạo bật cười khanh khách. Rõ ràng đã vô số lần trước mặt người này bại lộ thân thể của chính mình, nhưng tiếng cười của hắn vẫn khiến Lăng Lang xấu hổ đến tột đỉnh.

Anh cúi đầu xuống, nghe thanh âm Phong Hạo từ đỉnh đầu truyền tới.

“Sắp tới chúng ta hẳn là đều bề bộn nhiều việc, có lẽ không có nhiều thời gian cùng một chỗ, nên tất nhiên tôi phải đem chuyện chưa làm xong hoàn thành.”

Lăng Lang nhớ đến kế hoạch số điện thoại di động kia, mấy tháng vừa qua hai người cơ hồ hai mươi bốn giờ cùng ra cùng vào, điện thoại liên lạc có vẻ không hề cần thiết, kế hoạch này tự nhiên cũng mắc cạn.

“Số di động của anh tôi đã ghi nhớ được mười số, thừa dịp còn hai ngày nghỉ cuối cùng, hay là đem số cuối bổ sung cho xong đi?”

Lăng Lang căn môi dưới đợi ở nơi đó, tâm tình có chút khẩn trương lại có chút chờ mong, không biết lần này Phong Hạo lại sẽ chơi kiểu hoa lá gì, thế nhưng đối phương lại chỉ thuần túy lấy từ trong lồng ngực ra một cái mũ (BCS), đặt trước mặt Lăng Lang.

Lăng Lang vô cùng kinh ngạc, Phong Hạo lại lôi ra cái thứ hai, cái thứ ba... Cho đến khi xếp thành một loạt, tổng cộng chín cái, Lăng Lang khó hiểu ngẩng đầu.

“Tôi đã từng nói, chờ anh học dùng miệng mang thuần thực rồi, sẽ không cần dùng nó. Giờ chuyện đó không cần nữa, chỉ còn lại bao nhiêu dây cái, dùng một lần cho xong đi.”

Phong Hạo điểm nhẹ trên cái mũ thứ nhất, “Số di động cuối cùng của anh là số nào, thì chúng ta dùng chùng đó cái.”

Lăng Lang kinh ngạc há miệng thở dốc, lại cúi đầu nhìn nhìn trước mặt một loạt mũ xếp chỉnh tề, ngay sau đó nghĩ đến điều gì thú vị, miệng gất gao mím thành một đường, lại ức chế không được khoe miệng giương lên một độ cong.

Phong Hạo rất ít khi thấy anh vui vẻ thành dạng này, cũng không thúc giục, kiên nhẫn đợi anh cười xong.

Tựa hồ kiểm chế tốt rồi, Lăng Lang lúc này mới mở miệng, trong thanh âm không che giấu được đắc ý nho nhỏ, “Số cuối của tôi là 0.”

Phong Hạo sau khi nghe được cũng vui vẻ, bị nét tươi cười của hắn cuốn hút, Lăng Lang cũng nhin không được lại nở nụ cười, hai người cứ như vậy một cao một thấp mặt đối mặt nhìn nhau chăm chú, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười bất tận.

Cho đến khi Lăng Lang một lần nữa cười xong, Phong Hạo mới mỉm cười đưa tay tham nhập vào ngực, lấy ra một cái mũ cuối cùng lẳng lẳng bày trước mặt Lăng Lang.

“Linh(0) chính là mười.”

58. Chương 58: Tiếng Chuông

Lăng Lang mơ mơ màng màng ngủ, bên tai như luôn có tiếng chông đồng vang vang. Phong Hạo làm đúng như lời hắn khiến anh hai ngày không thể xuống giường, tiếng chuông ngân không ngừng, ban đầu là trong hiện thực, sau đó lại trong mơ, đến cuối cùng ngay cả anh cũng không phân biệt được là mơ hay thực.

Anh chuyển người, tay không kiên nhẫn vung vài cái, tựa hồ muốn đem ngọn nguồn quấy nhiễu mộng đẹp của mình đuổi đi, nhưng thanh âm kia vẫn ngắt quãng truyền vào tai anh, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Lăng Lang giãy dụa mở mắt, rốt cục xác nhận thanh âm này không phải là mộng, mà là đến từ điện thoại di động của mình nằm không xa trên tủ đầu giường, theo thanh âm tiếng chuông đồng quen thuộc, màn hình di động sáng lên.

Anh nghi hoặc cầm di động lên, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến của một thuê bao hoàn toàn xa lạ - người yêu.

Lăng Lang dụi dụi mắt, nhìn chằm chằm hai chữ kia ba giây đồng hồ, phảng phất như muốn biết rõ tổ hợp hai chữ này có nghĩa gì. Trong lúc anh ngẩn người, có lẽ là điện thoại reo lâu không có người nhận, tiếng chuông ngừng, nhưng rất nhanh đối diện lại gọi tới, lúc này Lăng Lang nhấn xuống nút nhận, chần chờ nói tiếng alo.

Thanh âm từ trong loa qua bộ lọc (filter) càng lộ ra từ tính truyền đến, “Còn chưa rời giường sao, chó con lười biếng của tôi?”

Nghe thanh âm đó, Lăng Lang chỉ cảm thấy máu toàn thân trong phút chốc vọt lên đỉnh đầu, cơn buồn ngủ vừa rồi bốc hơi mất tăm.

“Cậu thiết lập nhạc chuông gì cho tôi thế?” Lăng Lang đột nhiên ý thức được dụng ý tà ác của Phong Hạo, không nhịn được muốn cười.

“Đương nhiên là tiếng chuông anh quen thuộc nhất, không vui sao?” Phong Hạo cười hỏi lại.

Lăng Lang lại trở mình, “Đừng đem chương trình huấn luyện phản xạ có điều kiện cho động vật dùng trên người tôi.”

“Anh dám nói anh không có phản ứng?”

Lăng Lang nhắc chần lên nhìn nhìn, tiểu Lăng Lang trong bốn mươi tám giờ vừa qua tiêu hao thể lực quá độ, vậy mà lúc này lại có thể giãy dụa ngẩng đầu.

“Không có, ” Lăng Lang khẩu thị tâm phi nói.

“Gạt người là chó con, ” Phong Hạo cười nói.

“... Gâu.”

“Phong Hạo đang nói điện thoại cùng ai, cười đến vui vẻ như vậy, ” trợ lý đang ôm một chồng CD lớn tiến vào, ánh mắt đầu tiên đã thấy Phong Hạo tựa bên cửa sổ cảm di động cười đến vẻ mặt ngọt ngào.

Người đại diện hướng về phía Phong Hạo trừng mắt, “Này còn phải hỏi sao?”

“A, ” trợ lý ngăn ngủi a một tiếng, “Thực xin lỗi hình như tôi đụng vào nỗi đau của anh a ba ba.”

Cảm giận của người đại diện chĩa về phía cô, “Không được gán hai cái chữ đó cho tôi!”

Nói xong hần liền thở phì phì hướng về phía Phong Hạo đi đến, trợ lý phía sau vô tội chớp chớp mắt, “Được a... PAPA.”

Bên kia Phong Hạo còn đang vui vẻ cùng Lăng Lang nói chuyện phiếm.

“Sao tên người liên lạc trên danh bạ lại là thế này?” Lăng Lang hỏi.

“Tôi vốn muốn lưu là chủ nhân, nhưng điện thoại di động của anh thường xuyên để chỗ trợ lý, tôi sợ dọa đến cô ấy.”

“Cậu khẳng định “người yêu” sẽ không dọa cô ấy?”

“Vậy làm sao bây giờ? Đổi thành tình nhân?”

“Phong tổng?”

“Cảm giác như đang gọi anh của tôi ấy, Phong thiếu thì sao?”

“Vừa nhìn chính là một tay ăn chơi trác táng bao dưỡng tiểu minh tinh.”

“Vậy...” Phong Hạo còn đang cân nhắc, đã bị người đại diện thế tới hung hãn cắt đứt.

“Bắt đầu làm việc! Còn gọi điện thoại! Trừ lương cậu bây giờ!”

Phong Hạo không nói gì mắt nhìn thời gian cuộc gọi, “Tôi mới nói có mười phút.”

“Mười phút!” Người đại diện cơ hồ nhảy dựng lên, “Cậu có biết đôi khi thời gian cậu ta nói chuyện với tôi cả một ngày cộng lại cũng không quá mười phút không!”

Phong Hạo nghe vậy tỉnh ngộ, “Thì ra anh đang ghen a ba ba.”

“Không được gọi tôi là ba ba!!” Người đại diện phát điên, “Hạn cho cậu trong vòng nửa giờ đem đồng CD kia của cậu ký tên cho tốt! Còn cậu nữa!” Hần lại hướng về phía điện thoại rống, “Cái tên đang ngủ nướng kia, mau dậy làm việc cho tôi!”

Phong Hạo bắt đầu đi đem di động kê lên tai, thở dài thật là dài, “Anh cũng nghe rồi đó, người yêu có ba ba như vậy tôi thực áp lực như bị nguyên một ngọn núi lớn đè ấy, trước cứ vậy đi, tối nay tiếp tục tán gẫu.”

“Tối nay?” Đối diện khó hiểu.

“Lát nữa phải qua thành phố lân cận, đêm nay có thể không về được,” Phong Hạo tiếc nuối đáp.

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, “Được.”

“Có việc gọi điện thoại.”

“Ừm.”

“Nghĩ tới tôi cũng gọi điện thoại.”

“... Ừm.”

Phong Hạo vốn định hôn tạm biệt, dư quang quét đến người đại diện sắp phun lửa, liền tranh thủ ngắt máy. Lăng Lang nhìn thông tin trên danh bạ thất thần một lát, tay trái sờ lên cổ của mình, mới ý thức được cái vòng sớm đã được Phong Hạo lấy xuống.

Anh xuống giường, thân thể loạng choạng một cái, vội vàng đỡ lấy tường, đôi chân bủn rủn như không phải của mình, vào tắm vòi sen một lát thể lực mới từng chút trở lại trong thân thể anh.

Bữa sáng Phong Hạo chuẩn bị vẫn còn hơi ấm, anh vừa ăn vừa đọc lướt lịch trình một ngày, quả nhiên y như lời người đại diện, sắp xếp phi thường dày đặc, tiếp đó cả ngày anh như người đi chợ hối hả ngược xuôi, loại cảm giác bận rộn này đã lâu anh không cảm thấy.

Chờ về đến nhà đã gần nửa đêm, ngoại trừ ngã người lên giường anh cái gì cũng không muốn làm. Nằm một lát, đột nhiên nhớ đến cái điện thoại, lấy ra di động kiểm tra, không có cuộc gọi nhớ nào của Phong Hạo, nói vậy bên kia hẳn cũng rất bận.

Lăng Lang nhìn đồng hồ, cuối cùng quyết định vẫn là không nên quấy rầy, theo quy củ trên giường của Phong Hạo mà ngủ, cho đến khi ánh nắng đầu ngày khiến anh tỉnh giấc.

Tiếng chuông đồng anh mong đợi không vang lên, Lăng Lang cầm lấy di động do dự nửa ngày xem có nên chủ động gọi qua chào buổi sáng không, đến tận khi tiếng chuông giống hệt như thể truyền ra từ loa, anh mới ý thức lúc mình ngăn người không cẩn thận đã nhấn vào nút gọi.

Lăng Lang sửng sốt hai giây, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, Phong Hạo không chỉ đem nhạc chuông cuộc gọi đến trong máy anh cài đặt thành tiếng chuông, mà nhạc chờ khi anh gọi qua cũng cùng loại, Phong Hạo lại có thể nhắc nhở thân phận Lăng Lang trong từng chi tiết nhỏ, quả thực nhọc lòng.

Anh nhìn bộ vị vừa mới lộ ra vẻ mặt mỗi giờ lại rất tinh thần, quả thực không biết nên bội phục Phong Hạo dụng tâm lương khổ, hay nên phiền não một chiêu này đối với mình thật sự rất hiệu quả đây.

Trong khi anh tự mình mâu thuẫn, tiếng chuông lặp lại rất nhiều lần, thủy chung không ai nghe máy, cuối cùng chuyển sang hộp thư thoại.

Lăng Lang nhú nhú mày, khi công tác không thể nghe điện thoại cũng là chuyện cơm bữa, những lúc như thế di động đều giao cho trợ lý bảo quản, dù Phong Hạo không tiếp, trợ lý cũng sẽ nghe giùm, hay là cô ấy thật sự bị tên người gọi tới dọa sợ?

Không biết bên kia Phong Hạo lưu thể nào, giống như của mình, cũng là người yêu sao?

Lăng Lang rửa mặt xong theo lệ thường đi vào phòng ăn, bàn ăn quanh quē không một vật nhắc nhở anh sự thật Phong Hạo chưa trở về.

Từ sau lần quay phim trước anh liền ăn uống điều độ quá độ, giờ thân thể anh lưu lại một di chứng, bỏ bữa sáng liền sẽ đau dạ dày. Khi Phong Hạo khỏe mạnh, mỗi ngày đều sáng sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh, cho dù trong lúc bị mù, cũng sẽ mỗi ngày đốc thúc anh.

Nếu là ngày thường, Lăng Lang chắc chắn ăn hết bữa sáng mới ra cửa, nhưng quy luật ấy hôm nay bị phá vỡ khi anh nhìn giờ, trước khi lên xe anh lại gọi cho Phong Hạo lần nữa, vẫn như cũ không có ai nghe.

“Hoan nghênh quang lâm, ” nghe được thanh âm của nhà hàng bị đẩy ra, cô chủ quán ngẩng đầu đón tiếp, hôm nay thời tiết âm u không thấy ánh mặt trời, người đến lại đeo kính râm, hơi hơi cúi đầu, nửa khuôn mặt đều bị che đi.

Lúc này đã không còn là giờ cao điểm buổi sáng, trong nhà hàng rải rác ngồi mấy bàn, người đó đi đến một góc không thu hút nhất ngồi xuống, gọi một phần ăn.

Nhà hàng này buôn bán doanh thu không tồi, cô chủ kết hợp sở thích thường có khi mọi người ăn điểm tâm, rất tri kỷ mà mua báo sớm để phục vụ, khi Lăng Lang đợi cơm, thuận tay cầm tờ báo hôm nay lên đọc.

Nếu một người nào đó mở ra báo buổi sáng, trên tiêu đề chỗ bắt mắt nhất thấy hình của mình mà tập mãi thành quen, người này không phải lãnh đạo quốc gia thì chính là minh tinh giới giải trí. Nhưng hôm nay, đối với chuyện thường xảy ra như chài dầu này Lăng Lang lại không thể thờ ơ như ngày thường.

Anh từng xem qua đủ kiểu đưa tin về mình, tán dương, phê phán, chân thật, bịa đặt... Nhưng lại chưa bao giờ có bài nào khiến anh lạnh người như hôm nay.

Cô chủ nhiều chuyện đã lần thứ ba trộm nhìn người đàn ông mang kính râm kia... anh ta như một tòa núi băng, nơi chốn tản mát khí tức “người lạ chớ gần”, đồng thời lại như một nguồn sáng, làm cho người ta trốn tránh nhưng lại nhịn không được đem tiêu điểm tầm mắt tập trung vào anh ta.

Bữa sáng đã dọn lên được mười phút, mà người đàn ông đó thủy chung không có ý tứ dùng cơm, lực chú ý toàn bộ đặt trên tờ báo trước mặt.

Cô chủ rất tò mò rốt cuộc là tin tức gì so với bữa sáng còn mê người hơn, cũng dứt khoát cầm một tờ, mở ra, ở vị trí bắt mắt nhất là một tiêu đề lớn – Người đàn ông sau lưng núi băng trôi lên mặt nước, tin đồn ảnh để bị bao dưỡng được chứng thực!

Cô chủ không rảnh đọc nguyên trang báo chỉ chút chữ, ngược lại ảnh chụp nhân vật chính ngay trung tâm khiến cô chú ý —— người này rất quen mặt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

Không đúng, cô nghĩ nghĩ lại phủ nhận chính mình, anh ta là ảnh để nhà nhà đều biết, mình đương nhiên không có khả năng chưa thấy qua, ngay nhà mình đây không mê điện ảnh mà cũng có DVD của đối phương.

Thế nhưng loại cảm giác quen thuộc quỷ dị này đến từ đó sao? Cô chủ đột ngột ngẩng đầu, hay là...

Cô đột nhiên nhớ ra mình có một người bạn làm việc trong tòa soạn, không chút nghĩ ngợi liền bấm số điện thoại đối phương.

“Alo, chuyện gì a?” Điện thoại vừa mới nổi, liền truyền đến thanh âm thúc giục từ bên kia.

Cô chủ cũng không biết tại sao mình phải tận lực hạ thấp giọng, “Này, bỏ đang ở tòa soạn hả?”

“Không, tớ đang ở ngoài.”

Cô chủ thấp giọng ho một tiếng, “Cậu nghe tớ nói...”

Cô vừa mới nói bốn chữ, đã bị đối diện vội vàng cắt ngang, “Tớ đang đi tham gia buổi họp báo (QT là hội chiêu đãi ký giả) rất quan trọng, có chuyện gì tối nay nói sau.”

“Này, này?” Trả lời cô chủ chỉ có một chuỗi âm báo bận máy. Cô nhìn thấy mình bị cúp điện thoại, không cam lòng gờ di động lên, từ trong góc bí mật chụp một tấm hình gửi qua, quả nhiên chưa quá ba giây, di động vang lên.

“Cậu chụp ở đâu thế?” Thanh âm đối phương không kiềm nổi hưng phấn, “A, là trong tiệm của cậu đúng không? Anh ta đến đó ăn cơm đúng không? Một mình sao? Ngồi lâu chưa? Nghĩ cách gì lưu anh ta lại được không?”

Cô chủ bị bạn đặt câu hỏi như bắn liên thanh hù sợ, chỉ trả lời kịp câu cuối, “Chỗ của tớ là nhà hàng, cũng không phải cục cảnh sát, anh ta muốn đi thì đi, tớ làm sao mà ngăn đây?”

“Tớ lập tức tới, tận lực giúp tớ giữ nguyên hiện trường!” Người bạn không để người ta phân trần đã cúp điện thoại, cô chủ chỉ đoán được có người chuyển hướng tay lái.

Cô lại đến góc sáng sửa trộm liếc mắt một cái, chưa tính tới chuyện có thể lưu lại người đó hay không, nhưng thức ăn trên bàn lúc dọn ra thế nào thì bây giờ y như thế nằm nguyên chỗ cũ, không hề được động đến chút nào.

Cuộc điện thoại thứ ba của Lăng Lang là gọi cho người đại diện, lần này rất nhanh đã có người nhận, xung quanh đó ồn ào hệt như anh nghĩ.

“Này, cậu nghe tôi nói, lần này tình huống tương đối đặc biệt... Ngại quá, chúng tôi hiện tại không tiếp nhận phỏng vấn... Cậu không cần lo, chúng ta đang nghĩ biện pháp giải quyết... Không có bình luận gì, xin cho qua, cho qua, xin nhường một chút!”

Theo một tiếng sập cửa thật lớn, tạp âm bị ngăn cách bên ngoài, người đại diện lúc này mới thở một hơi.

“Kế hoạch xảy ra chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không quá tệ, cậu ngàn vạn lần đừng có gấp, hôm nay nhất định, nhất định, nhất định phải ở nhà, ngàn vạn lần không được ra cửa, mọi kế hoạch đều tạm dừng,” hần liên tiếp cường điệu ba lần nhất định, dù vậy trong lòng cũng không yên lòng Lăng Lang sẽ ngoan ngoãn làm theo lời mình.

“Phong Hạo đâu?” Lăng Lang ngắn gọn hỏi.

Người đại diện không nghĩ tới câu đầu tiên cậu ta hỏi lại là chuyện này, nhất thời không kịp phản ứng, “Hả?”

“Cậu ấy không tiếp điện thoại của tôi, ” Lăng Lang lại ngắn gọn giải thích.

“Có thể là không dứt ra được đi, bên này thật sự rất rối loạn.”

Lăng Lang dừng một chút, “Cậu ấy cũng xem báo rồi?”

“Ồm...” Người đại diện quanh co.

Lăng Lang lập tức minh bạch ba phần, “Thấy rồi phải không.”

Người đại diện đỡ trán, loại chuyện này chỉ mấy câu nói thì giải thích không rõ, không giải thích đối phương lại khó tránh khỏi miên man suy nghĩ, “Là vậy, nửa đêm hôm qua, chúng tôi đã thông qua người quen bên tòa soạn biết chuyện này.”

Chờ không thấy đối phương trả lời, hần tiếp tục nói, “Nếu là hồi trước, loại tin tức này hôm sau căn bản không thể nào lên được báo.”

“Nhưng lần này không biết ai ở sau lưng làm chỗ dựa cho tạp chí giải trí Hồ Sóc, ... Bên kia tạo áp lực không có tác dụng, ” người đại diện nói tới đây thì nuốt vào một từ, cũng may Lăng Lang không hỏi tới. ?

“Sự tình có chút thoát ly tầm kiểm soát, nhưng chúng ta đã nghĩ kỹ biện pháp ứng đối, ” dù rất không muốn nói giúp người nào đó, nhưng cuối cùng vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi thêm một câu, “Cậu không nên hiểu lầm Phong Hạo, cậu ta không phải cố ý không tiếp điện thoại của cậu.”

“Biết rồi.”

Điện thoại nhanh chóng bị ngắt, Lăng Lang trả lời gọn gàng lưu loát khiến người đại diện không chắc đối phương rốt cuộc có tin lời của mình không.

Nhưng thời gian không để hần suy tư, lấy ra khăn tay lau cái trán đầy mồ hôi, người đại diện quyết tâm mạo hiểm chịu chết mở cửa phòng.

59. Chương 59: Nội Tình

“Xin chờ một chút!”

Vừa đứng dậy rồi đi Lãng Lang nghe thấy tiếng gọi lại, xoay người chỉ chỉ tiền trên bàn, ý bảo mình đã trả tiền rồi.

“A, không phải,” cô chủ vắt hết óc nghĩ, lúc nhìn đến tiền trên bàn linh cơ vừa động, “Tôi còn chưa thối tiền cho ngài đâu.”

“Không cần, ” Lãng Lang thấp giọng trả lời cô, xoay người lại muốn đi.

“Không được, ” cô chủ cố dùng ngữ khí cứng rắn, “Chúng tôi ở đây không nhận tiền boạ.”

Lãng Lang nghe vậy, đành phải ở lại chờ cô chủ thối tiền, tiền lẻ trong tiệm tựa hồ không nhiều lắm , đợi nửa ngày đối phương cũng chưa tìm xong.

“Xong chưa?” Lãng Lang không kiên nhẫn mở miệng hỏi.

“Sắp rồi sắp rồi, ” cô chủ thấy không thể kéo dài được nữa, đành phải đem tiền lẻ đã tìm xong từ sớm ra, “Xin hỏi...”

Bàn tay Lãng Lang vươn ra nhận tiền dừng lại một chút.

“Bữa sáng không hợp khẩu vị của ngài sao?”

Thấy đối phương nghi hoặc ngắc đầu, cô chủ vội vàng chỉ chỗ Lãng Lang vừa ngồi “Cái đó, tôi thấy ngài chưa động tới miếng nào...”

“Tôi có việc gấp.”

Lãng Lang hiển nhiên không muốn tốn thời gian với cô, mắt thấy đối phương muốn đi ra cửa quán, cô chủ không chút nghĩ ngợi nhân tiện nói, “Tôi là fan điện ảnh của anh, có thể cho tôi xin chữ ký không?”

Lời vừa nói ra, cô chủ liền cảm thấy hỏng chuyện, quả nhiên người đằng trước nhanh chóng xoay đầu lại, cách kính râm đều có thể cảm nhận được hàn ý nơi đáy mắt đối phương.

Nhà hàng còn lại vài người khách, nghe được động tĩnh, đều không hẹn mà cùng hướng về bên này nhìn qua, muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

“Đã nói tôi có việc gấp, ” Lãng Lang không lưu tình chút nào cự tuyệt, cô chủ quán trở mắt nhìn đối phương sải bước nhanh ra ngoài, tâm hận đứa bạn rùa đen của mình vì cái gì còn chưa tới.

Một trận gió lốc thổi mở cửa chính nhà hàng, phóng viên vội vàng chạy vào thở hào hển nói không ra lời, đầu như cái kim đồng hồ quay nhìn khắp tiệm vài vòng, không phát hiện mục tiêu, chuyển sang cô chủ làm ra một cái động tác ý hỏi “Người đâu”.

Cô chủ cũng kích động nói không nên lời, ngón tay mảnh liệt chỉ ra cửa chính, phóng viên hiểu ý, lại một trận gió liền xông ra ngoài.

Phóng viên mất sắc vừa ra khỏi cửa, dư quang tầm mắt liền quét đến một thân ảnh màu đen thoáng hiện, nếu nhớ không lầm, vừa rồi cô chủ chia sẻ hình cho mình, cái thứ hư hư thực thực Lãng Lang mặc chính là cái áo khoác màu đen như vậy.

Cô không chút nghĩ ngợi liền vọt tới, vào một giây cuối cùng đã kịp ngăn cản đối phương sắp đóng cửa xe.

“Thật là anh? !” Phóng viên hưng phấn kêu lên, như thể tin tức ngày mai làm chấn động toàn thành đã nằm gọn trong túi.

Nhìn đối phương máy ảnh trong tay, thẻ ký giả trước ngực, Lãng Lang sắc mặt trầm xuống, lại muốn đóng cửa, bị đối phương một phen ngăn lại.

“Thầy Lãng, có thể chậm trễ ngài vài phút làm một cuộc phỏng vấn đơn giản hay không?”

“Tôi có việc, ” Lãng Lang quyết đoán từ chối.

“Năm phút là tốt rồi, ba phút!”

“Không tiện.”

“Anh đã xem báo sáng nay chưa? Trên đó viết có phải sự thật không?”

“Không thể trả lời.”

Phóng viên đánh chết không chịu buông tha, “Ngài thật sự từng có quan hệ mờ ám với Mạc tiên sinh sao?”

Cái kẻ đột nhiên xuất hiện này khiến Lăng Lang gắt gao nhú mày, tay anh đã đặt lên tay lái, chuẩn bị mạnh mẽ thoát khỏi dây dưa của đối phương, chỉ nghe cô lại hỏi: “Kiều tiểu thư vì có scandal với ngài mà bị tuyết tàng (bị tuyết che lấp, ý nói bị trừ dập) hiện đang ở cuộc họp báo, ngài không có ý định ra mặt làm sáng tỏ một chút sao?”

Câu nói của phóng viên thành công hấp dẫn lực chú ý của Lăng Lang, “Khi nào?”

“Hiện tại, ” phóng viên mắt nhìn đồng hồ, “Đã bắt đầu được nửa giờ, ” nếu không phải lâm thời nhận được điện thoại của cô chủ, mình sớm đã có mặt ở buổi họp rồi.

“Địa điểm?” Lăng Lang lại hỏi.

“Đại Khách sạn Hồ Sóc.”

Lăng Lang chân giẫm ga một cái vọt đi, phóng viên chưa chuẩn bị tâm lý giật mình, vội buông lỏng cửa xe đối phương ra. Xe Lăng Lang rời đi hơn mười mét mới dừng lại, từ trong xe một bàn tay vươn ra sập mạnh cửa lại, ngay sau đó quay đầu xe lao về hướng ngược lại.

Phóng viên đứng nguyên tại chỗ ngây ngốc chốc lát, lúc này mới ý thức được phương hướng rời đi của đối phương đúng là về Đại khách sạn Hồ Sóc, lúc này mới vội ba bước biến thành hai vọt vào xe của mình, giẫm ga theo sau Lăng Lang.

Cửa chính Đại khách sạn Hồ Sóc cơ hồ bị đám phóng viên nghe tiếng gió mà đến san bằng, cuộc họp đã bắt đầu hơn nửa giờ, hội trường đã náo động, nhưng vẫn lục tục có người xâm nhập.

Trên bục chủ trì, nữ nhân vật chính đang vừa anh anh (tiếng khóc) giảng về trải nghiệm thâm cảm của mình vừa khóc đến lê hoa xuân đài vũ*, thỉnh thoảng vì bị thông mà nghẹn ngào nói không nên lời.

*Lê hoa xuân đài vũ: Hoa lê mùa xuân ướm mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để tả cảnh người con gái khóc như mưa.

“Tôi quen biết Lăng Lang là khi quay bộ phim nhân ngư chú ngữ, lúc ấy anh ta chỉ là một người mới ra nghề không có danh tiếng, mà lại có thể trực tiếp thủ vai nam chính. Tôi tuy rất kinh ngạc, nhưng không hề suy đoán ác ý gì về anh ta, dù sao trong giới có rất nhiều tân nhân vận khí tốt, mà trong số những người mới ra nghề Lăng Lang cũng là một diễn viên rất có thực lực.”

“Lúc đó Lăng Lang không hề có danh vị như hôm nay, vì có rất nhiều cảnh quay tình cảm, chúng tôi thường xuyên qua lại liên quan thân, khi diễn là một đôi tình lữ, trong hiện thực cũng thành bạn bè có thể tán gẫu nhiều thêm đôi câu... Giờ nghĩ lại, tôi năm đó thực sự rất đơn thuần, cứ nghĩ đã là bạn tốt là có thể không cần kiêng dè, nhưng không ngờ...”

Kiều tiểu thư lau lau mắt, “đêm nhân ngư chú ngữ quay xong, đoàn phim tổ chức tiệc hơ khô thẻ tre, tôi vốn tửu lượng thấp, lại vì mọi người xúi mồi nên uống nhiều mấy ly, lúc ấy đầu óc cũng không quá thanh tỉnh.”

“Sau khi kết thúc bữa tiệc, tôi lỡ mớ nghe được có người nhờ Lăng Lang đưa tôi về khách sạn, chuyện sau đó tôi không nhớ được gì, cho đến hôm sau...”

Ký ức kế tiếp dường như rất thống khổ, cô ta cần môi nửa ngày mới nói tiếp được, “Lãnh đạo công ty gọi tôi đến, cho tôi xem tấm hình này.”

Cô ta thể mà thực sự lấy ra một tấm ảnh, từ góc độ cùng ánh sáng có thể nhận thấy đây là ảnh chụp (ý nói không phải cắt ghép hay chụp từ phim ra...), trên ảnh là một người thanh niên trẻ tuổi đỡ cô ta vào cửa chính khách sạn, có lẽ do say rượu, nửa người cô đều tựa vào đối phương, nhìn qua rất thân mật.

Dù đã qua mười mấy năm, ảnh chụp đã cũ không chịu nổi, nhưng ngũ quan xuất chúng đặc thù này, vẫn có thể nhìn ra Lăng Lang mười năm trước.

Phóng viên sôi nổi dí sát ống kính vào, cố gắng chụp cận cảnh bức ảnh rõ ràng hơn, Kiều tiểu thư chờ một đợt tập kích ánh đèn flash qua đi, ngửi khí cảm giận nói tiếp, “Tấm hình này, tôi đã giữ mười mấy năm, chính vì tấm hình này, cả đời tôi đã bị hủy.”

Bàn tay cầm tấm ảnh của cô ta vì kích động mà run rẩy, “Mọi người nhất định thấy rất kỳ quái, vì cái gì tấm hình này xuất hiện trên bàn làm việc của lãnh đạo mà không được đăng báo, lúc ấy tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng sau đó mới biết, thì ra một trong hai nhân vật chính trong hình, có một chỗ dựa vững chắc một tay che trời trong giới giải trí, mà nhân vật đó,” cô ta cắn chặt răng, “Hiển nhiên không phải tôi.”

Dưới hội trường một mảnh xôn xao.

“Đúng vậy, ngay khi tôi nghĩ đây chỉ là một sự kiện săn tin bình thường, hơn nữa đã bị công ty kế hoạch áp chế, thì tôi lại được báo mọi công việc đều tạm đình chỉ, kịch bản mới vốn đã lập kế hoạch quay cũng thay đổi nữ diễn viên chính, tôi cứ nhiên cứ thế vì một bức ảnh không thực đoạn chương thủ nghĩa*, bị công ty kế hoạch phong tỏa mọi hoạt động.”

*Đoạn chương thủ nghĩa: Cắt câu lấy nghĩa, ý nói trích dẫn mà tách rời bối cảnh, làm lệch lạc ý nguyên bản.

“Tôi cùng công ty có hợp đồng năm năm, nếu tiếp tục lưu lại công ty, căn bản không có cơ hội, nhưng nếu đơn phương hủy hợp đồng, lại phải đối mặt với phí bồi thường hợp đồng kếch xù, tôi không có tiền, đành bù bằng những năm tháng rực rỡ quý giá nhất của một nữ diễn viên. Năm năm trôi qua, tôi mới nhận ra tôi đã sai lầm, sai đến thái quá, không có một công ty kế hoạch nào chịu ký hợp đồng với tôi, không có thanh xuân, không ai đoái hoài, không người nâng đỡ, cuộc đời diễn viên của tôi thì ra đã kết thúc từ cái ngày nhân ngư hồ khô thể tre rời.”

Cô ta càng nói càng kích động, hầu như đã không thể tự chế: “Lỗi lầm lớn nhất trong đời của tôi, chính là có quan hệ với người đàn ông trong tấm hình này, nếu sớm biết anh ta là người của Mạc tiên sinh, dù có cho tôi một trăm lá gan, tôi cũng không dám đến gần anh ta nửa bước.”

“Nhiều năm qua, tôi nhìn anh ta từ một tân nhân không tăm không tiếng, từng bước đi lên ngai vàng Ảnh đế, trên báo chí tin tức cho đến giờ chưa từng xuất hiện vụ tai tiếng nào, các người thật sự nghĩ anh ta giữ thân trong sạch sao? Quá ngây thơ rồi! Tấm ảnh trên tay tôi chính là ví dụ rõ ràng nhất, các người chỉ nhìn thấy một tấm này, ở nơi các người không nhìn thấy, không biết còn có bao nhiêu ảnh chụp như vậy bị bóp chết từ trong máy ảnh của các vị bằng hữu ký giả!”

“Tôi nghĩ mọi người nhất định không biết, khi Lăng Lang vừa ra nghề, từng vì tội cố ý gây thương tích cho người khác phải vào trại tạm giam, sự kiện tồi tệ như vậy, cũng bị người bao dưỡng anh ta khinh miệt đấm tã che giấu. Người mà ngay cả pháp luật cũng có thể đùa giỡn trong lòng bàn tay, còn có chuyện gì làm không được?”

“Lăng Lang hàng năm đều quyên tiền cho quỹ từ thiện Mạc thị, còn vì vậy mà từng được phong đại sứ từ thiện giới giải trí, nhưng sự thật thì sao? Chẳng qua là cầm tiền người ta rồi quyên lại cho người ta mà thôi! Hồi những người hâm mộ điện ảnh đã vì sự cố động của anh ta mà quyên tiền, tôi thật không dám nói đồng tiền mồ hôi nước mắt của các bạn có được đưa đến tận tay những người thực sự cần nó, hay lại trở thành vốn riêng của con người ngớp trong vàng son nào đó rồi!”

Kiều tiểu thư chính nghĩa lắm nên nói, “Tôi hôm nay dám mạo hiểm nói ra tất cả những chuyện này, chính là muốn trước mặt mọi người, vạch trần bộ mặt thật của con người cao quý lãnh diễm anh, để đông đảo người hâm mộ điện ảnh không bị hình tượng của anh lừa bịp, coi như là vì những năm tháng thanh xuân đã bị chôn vùi của tôi đòi lại công bằng!”

“Vị tiên sinh này, xin hỏi anh có giấy chứng nhận không?” Lăng Lang bị nhân viên bảo an tận chức tận trách ngăn lại tại cửa hội trường, nhiều năm qua, đều là người khác ngóng trông anh tham dự, vì không có giấy chứng nhận mà bị chặn lại ngoài cửa thì đây vẫn là lần đầu.

Phóng viên chậm hơn một bước đuổi tới nhìn thấy một màn này, vội vàng tiến lên trình giấy chứng nhận phóng viên của mình, “Anh ta đi cùng tôi.”

Bảo an nghiêm túc cự tuyệt, “Hợp báo đã kín người, có giấy chứng nhận thì có thể vào, không có thì lưu lại.”

“Xin hãy chậm chước một chút đi, ” phóng viên nài nỉ.

“Không được không được, muốn vào thì vào nhanh, bằng không liền rời đi, ” bảo an đã bắt đầu phát tay đuổi người.

“Để tôi vào.”

“Đã nói không...” Bảo an ngắc đầu, nửa câu sau liền tự giác nuốt lại trong cổ họng, người trước mặt tháo xuống kính râm, không phải Lăng Lang thì còn ai?

Bảo an còn đang sững sờ, Lăng Lang đã sớm vòng qua hần sườn bước hướng hội trường, nhắm mắt theo sát phía sau là vị phóng viên cầm máy ảnh kia.

Hội trường đa năng đã sớm chật kín, đám người đông nghìn nghịt đem con đường phía trước chắn đến kín không kê hở.

Phóng viên thấy thế nhanh trí, vội bước một bước dài lên đến trước mặt Lăng Lang, lớn tiếng kêu: “Xin cho qua!”

Thanh âm của cô rất nhanh chìm trong đám người không ai để ý đến, bất đắc dĩ, cô đành nâng cao âm lượng thêm một bậc: “Xin cho qua!”

Lúc này rốt cục có người phản ứng, hình như người đó vốn chỉ muốn quay đầu lại rống lại một câu “La la cái gì?!” , khi nhìn thấy người đứng lạng sau phóng viên, tự động biến thành “Lăng Lang đến!”

Giọng hân có thể sánh ngang phóng viên nhưng thanh âm có lực xuyên thấu hơn, nhất thời mọi người bên trong hội trường đồng loạt quay đầu lại nhìn sang hướng này, toàn bộ tầm mắt đều gắt gao tập trung một chỗ.

Kể bị muôn người chú mục chính là phóng viên – dù là gián tiếp, nhưng lúc này một loại cảm giác sứ mệnh tự nhiên sinh ra, cô mạnh mẽ đẩy người trước mặt sang hai bên, “Nhường một chút!”

Mọi người thật sự không dự liệu được Lăng Lang sẽ chủ động xuất hiện tại hiện trường, nghe thấy thế, thân thể phản ứng trước đại não, dưới sự mở đường của phóng viên, rẽ ra một lối đi cho Lăng Lang.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, từng bước hướng về phía bục chủ trì, bước chân vẫn ti bất loạn, như anh đã từng vô số lần dưới cái nhìn không chớp mắt của chông chúng mà đi qua.

Kiều tiểu thư thấy Lăng Lang cách mình ngày càng gần, trong con ngươi thoáng hiện một tia hoảng loạn, nhưng chỉ trong giây lát. Cô ta thẳng thẳng lưng, bày ra một bộ tư thái lâm nguy không sợ hãi, nghiêm nhiên là hóa thân của chính nghĩa.

Đối với hành động thị uy rõ ràng của cô ta, Lăng Lang không có bất cứ động thái gì đáp lại, cho đến khi anh đến một ghế trống trên bục chủ trì ngồi xuống, tầm mắt cũng chưa từng dừng trên người cô ta.

Trong nháy mắt khi anh ngồi xuống, dạ dày truyền đến một cơn đau bén nhọn, Lăng Lang nhắm mắt, cực lực khống chế vẻ mặt của mình, chờ cơn đau qua đi, anh mới chậm rãi mở mắt ra.

Ánh vào mi mắt, là dày đặc đầu người, mặt ngược lên trông mong, cùng với ánh đèn flash loang loáng dệt thành lưới. Khi anh mới thành danh, đứng trước ánh đèn năm phút đã cảm giác mắt mình lóa đi, giờ lượng đèn nhiều hơn thế vài lần, anh lại ngay cả chớp mắt cũng không chớp.

Trong âm thanh shutter liên tục, Lăng Lang chậm rãi mở miệng, “Tôi hôm nay xuất hiện tại đây, là để làm sáng tỏ một vài tin đồn, những tin đồn này gây ảnh hưởng không tốt đến không phải chỉ riêng cá nhân tôi.”

“Tôi tại đây xin phát thệ (thề), mỗi một từ tôi sắp nói, đều là sự thật, nếu có nửa câu giả dối, tôi sẽ rời khỏi giới điện ảnh, suốt đời không đặt chân trở lại.”

Anh vẻ mặt nghiêm túc, lời nói đầy khí phách, vô hình trung ẩn chứa một loại lực lượng, khiến không một ai có thể đối với lời anh nói sinh ra nghi ngờ.

“Có thể trước tiên hỏi ngài mấy vấn đề không?” Có phóng viên giơ tay hỏi.

Lăng Lang gật đầu.

“Ngài có thể bảo chứng mỗi câu hỏi đều dựa vào thực tế trả lời chứ?”

Lần này Lăng Lang mở miệng, “Có thể.”

Chiếm được cam đoan của Lăng Lang, phóng viên hỏi thẳng: “Xin hỏi có lời đồn nói ngài từng vì cố ý gây thương tích phải vào trại tạm giam, có phải là thật không?”

“Phải.”

“Ngài từng giữa đêm đưa Kiều tiểu thư quay về khách sạn, bị một tay săn tin chụp ảnh, có phải là thật không?”

“Phải.”

Phóng viên lót đường trước hai câu, vốn đã sớm không kiềm nổi vội tung đòn nặng ký thứ ba: “Sau khi ngài vào nghề, chủ tịch kiêm người sáng lập Mạc thị Mạc tiên sinh, nghe nói từng bao dưỡng ngài một đoạn thời gian rất dài, có phải là thật không?”

Lăng Lang đang định trả lời, cảm giác đau đớn quen thuộc lại một lần nữa quét qua đại não anh, anh không thể không lần thứ hai nhắm mắt, thở sâu ba lần mới chậm rãi áp chế được cảm giác này.

Lần thứ hai mở mắt ra, tiềm thức dẫn dắt anh nhìn ra cửa chính, vừa nhìn, liền thấy Phong Hạo.

Phong Hạo đứng đó, không chuyển mắt dõi theo anh, hai người cách một đoàn người xa xa tương vọng (từ xa nhìn nhau), Lăng Lang gần như đã hồn nhiên quên mất chính mình đang ở phương nào.

Phóng viên nghĩ Lăng Lang không nghe thấy, lại nhấn mạnh từng tiếng lặp lại câu hỏi của mình, khi nhắc đến hai từ “bao dưỡng”, giọng phá lệ nặng nề.

Lăng Lang tầm mắt như cũ không hề dời đi, toàn bộ đại sảnh tựa như chỉ còn lại anh cùng Phong Hạo tồn tại, đáp án câu hỏi lần mấy vòng trong cổ họng, rốt cục cũng không nói ra miệng.

Phóng viên có chút không kiên nhẫn, lần thứ ba thúc giục, “Xin trực tiếp trả lời.”

Lăng Lang phảng phất như đã ngưng vọng (dừng mắt nhìn) một thế kỷ, một thế kỷ qua đi, tất cả mọi người ở hiện trường đều rõ ràng nghe được câu trả lời của anh:

“Phải.”

60. Chương 60: Làm Sáng Tổ

Hội trường vì câu trả lời của Lăng Lang nổ tung rồi, nhất thời vô số câu hỏi ném qua, nhưng Lăng Lang không trả lời thêm một câu nào.

Anh thủy chung nhìn chăm chăm vào một hướng của hội trường, cho đến khi xung quanh một lần nữa an tĩnh mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Mạc tiên sinh là người đã giúp đỡ tôi, trong cuộc đời diễn viên của tôi, đã cho tôi tương trợ rất lớn, tôi có được thành tựu hôm nay, chủ yếu là do công của ngài ấy. Nếu không có ngài ấy, hôm nay tôi không thể ngồi ở đây. Nếu không có ngài ấy, các bạn cũng sẽ không biết trên thế giới có một người là Lăng Lang. Nếu không có ngài ấy, tôi thậm chí có khả năng phải sống hết quãng đời còn lại trong lao ngục, mà điều duy nhất tôi có thể hỏi báo ngài, cũng chỉ có thể quyên một chút tiền cho quỹ từ thiện Mạc thị mà thôi.”

Lăng Lang nghiêm mặt nói: “Mỗi một phân tiền tôi đã quyên góp, đều do tự tay tôi kiếm lấy, tuyệt không hề có mục đích rửa tiền không trong sạch. Cũng như thế, mỗi một khoản chi tiêu của quỹ hội, đều có bản ghi chép đã được công khai, có các ngành công chứng trông coi giám sát.”

“Hàng năm người quyền tiền cho quỹ từ thiện Mạc thị rất nhiều, chính giới (giới chính trị), thương giới (giới kinh doanh), đương nhiên cũng bao gồm giới nghệ sĩ, tôi chỉ là một phần tử bé nhỏ không đáng kể trong đó. Tôi không hy vọng chỉ vì cá nhân tôi, khiến cho toàn quỹ hội bị hàm oan, cũng không hy vọng những nhà hảo tâm đã quyên tặng khác vì tôi mà bị hoài nghi cùng chỉ trích, càng không hy vọng những tin tức không thực hạ thấp uy tín của tổ chức từ thiện trong lòng người dân. Các bạn là ký giả, phải đi tìm chứng cứ, đi tra xét, mà không nên dễ dàng tin vào tin đồn, tin tức vĩa hè, cho dù là các tập san giải trí, cũng phải có trách nhiệm đối với công chúng, đối với dư luận.”

Lăng Lang không nhìn lại phương hướng kia dù chỉ một cái, nhưng anh biết người đó vẫn luôn nhìn anh không dời mắt, mà anh cũng nhất định phải đem những lời này nói cho xong.

“Tôi cùng Kiều tiểu thư quen biết chính là trong lễ khởi động máy phim nhân ngư chú ngữ, trong quá trình quay cũng xây dựng tình hữu nghị không tồi, buổi dạ tiệc hồ lô nhân ngư hôm đó, Kiều tiểu thư không chịu nổi tác dụng của rượu, tôi nhận sự nhờ vả của người đại diện của cô ấy, đưa Kiều tiểu thư về khách sạn, thu xếp xong lập tức rời đi, nhưng ở cửa khách sạn, lại lọt vào tầm ngắm của phóng viên.”

“Việc này bị người giúp đỡ tôi cùng với người đại diện biết được, tôi đã nhận lấy nghiêm túc phê bình,” Phóng viên nghe thế vừa kinh ngạc vừa tò mò, không thể tưởng tượng nổi một Lăng Lang cao quý lãnh ngạo bị nghiêm túc phê bình thì như thế nào, “Cũng chính vì việc đó, tôi đơn phương đoạn tuyệt mọi quan hệ cá nhân cùng Kiều tiểu thư, vô luận là công khai hay bí mật, đều chưa từng cùng Kiều tiểu thư gặp mặt, về việc công ty kế hoạch phong tỏa hoạt động Kiều tiểu thư, càng hoàn toàn không hay biết.”

Kiều tiểu thư nhin không được lớn tiếng xen vào: “Anh nói dối! Anh sao có thể không biết chuyện đó?”

Lăng Lang từ khi bước vào cửa, tầm mắt lần đầu tiên dừng trên người đối phương, “Tôi cảm thấy rất đáng tiếc vì những chuyện Kiều tiểu thư đã gặp sau đó, nhưng tôi quả thật đối với chuyện này không biết chút gì. Tôi dù thân ở giới giải trí, nhưng lại rất ít quan tâm tin tức trong ngành, sau sự kiện ảnh chụp, vì tránh thêm một bước hiểu lầm, tôi càng chủ động lánh tránh tất cả những khả năng xuất hiện trong cùng hoạt động cùng Kiều tiểu thư.”

Kiều tiểu thư trên mặt vẫn một bộ không tin, nhưng Lăng Lang không để ý tiếp tục nói: “Tuy tôi không hiểu nguyên do cụ thể trong chuyện này, nhưng tôi vô điều kiện tuân theo bất kỳ quyết định gì của Mạc tiên sinh. Tôi tin tưởng mỗi chuyện ngài ấy làm đều có nguyên nhân, tuyệt đối không vì một tấm ảnh chụp mà vô đoán chấm dứt cuộc đời diễn viên của Kiều tiểu thư.”

Kiều tiểu thư tức giận đến mức ngũ quan biến dạng, “Không sai, đương nhiên là chuyện gì cũng có nguyên nhân, còn không phải là vì anh sao? Vì tôi nhúng chàm người của lão ta, nên tôi nhất định phải biến mất, người mà trong giới này có thể đùa bỡn với quyền mưu, một tay che trời, muốn phong tỏa đường sống của một người còn cần lý do sao?”

Lăng Lang quay đầu lại, hướng dưới hội trường thản nhiên nhìn lướt qua, cái nhìn này không nhằm vào bất luận người nào, nhưng lại khiến mỗi người đều cảm thấy Lăng Lang đang nhìn chính mình, mỗi một lời kế tiếp đều là nói với mình.

“Cô sai rồi, tôi không phải là gì của Mạc tiên sinh. Ngược lại, Mạc tiên sinh là ân nhân của cuộc đời tôi, tôi sẽ dốc hết tất cả những gì mình có để giữ gìn thanh danh cho ngài ấy. Vô luận các bạn viết thế nào về tôi, đều không hề gì, nhưng với Mạc tiên sinh, tôi không cho phép người bên ngoài có một lời phỉ báng nào, tất cả những bài báo đăng tin không thật, tôi đều bảo lưu quyền lợi truy cứu cuối cùng.”

Kiều tiểu thư cười lạnh: “Đừng đem quan hệ xấu xa của các người nói đến thần thánh vĩ đại như vậy, nói cho cùng, anh vẫn là sợ truyền thông phơi bày quan hệ của các người mà thôi.”

“Mạc tiên sinh dù là người nâng đỡ tôi,” Lăng Lang dừng lại một chút, “Hoặc theo lời các người nói, là bao dưỡng cũng tốt, giữa chúng tôi chưa bao giờ phát sinh quan hệ xa hơn.”

Anh nhìn xuống hội trường: “Tôi biết, mọi người ở đây lúc này, không có ai từng gặp qua Mạc tiên sinh... Thật đáng tiếc, tôi cũng thế.”

Lời nói của Lăng Lang dẫn phát một trận xôn xao trong hội trường, lần này anh không dừng lại chờ xôn xao qua đi, mà đề cao âm lượng: “Tiếc nuôi lớn nhất của tôi trong đời này, chính là không thể tận mắt nhìn

thấy Mạc tiên sinh, giáp mặt hướng ngài ấy nói lời cảm tạ, cảm tạ ngài đối với sự nghiệp diễn viên, thậm chí nhân sinh của tôi, vô tư trợ giúp, dù hôm nay tôi nói lời này, thì cũng là đã chậm mười năm, có thể trước mặt công chúng nói ra miệng...”

Kiều tiểu thư cảm giận cắt ngang, “Anh nói những lời không chứng cứ trăm ngàn chỗ sơ hở, ai sẽ tin?!”

“Ta tin.”

Một thanh âm đột nhiên chen ngang vang lên, thanh âm này trung khí mười phần, lực xuyên thấu mạnh, dù trong hội trường ồn ào, cũng không chìm khuất giữa đám người.

Tất cả mọi người hướng về nơi phát ra thanh âm tìm kiếm, một lão nhân tóc trắng xóa, thân hình thẳng tắp vừa vận hiện ra trong tầm mắt mọi người. Ánh mắt ông sáng ngời có thần, mặt mỉm cười, lập tức có người nhận ra, hô to tên của ông.

Lão nhân bước chân vững vàng hướng về bục chủ trì, ông cũng đã từng bước lên rất nhiều bục chủ trì lớn nhỏ, từng nhận qua nhiều giải thưởng lớn nhỏ, có giải dành cho người mới, rồi nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, đến nam chính xuất sắc nhất, giải thưởng cuối cùng, chính là giải thưởng vinh dự nhất trong giới diễn viên, giải Thành tựu trọn đời.

Ông là tiền bối được tôn kính nhất trong giới diễn viên, từ kỹ năng diễn xuất đến đạo đức nghề nghiệp, đều được người người tán tụng, đạo diễn tài năng nhất gặp ông cũng sẽ tất cung tất kính gọi một tiếng Lão sư, vô số diễn viên đều lấy ông làm gương. Từ hai năm trước khi nhận được giải thưởng Thành tựu trọn đời, ông liền dần rời khỏi tầm mắt công chúng, hôm nay lại chủ động xuất hiện tại đây, giới truyền thông so với khi thấy Lăng Lang đến còn kinh ngạc hơn.

Mà người đang theo sau ông, rõ ràng là Phong Hạo, hai người một trước một sau lên đài, Lăng Lang cũng đứng lên. Anh không biết lý do vì sao lão tiền bối rất ít khi xuất hiện cùng mình lại có mặt ở đây, Phong Hạo vì sao đi cùng ông, Phong Hạo lại như không nhận thấy nghi hoặc của đối phương, theo lễ kéo ghế mời tiền bối ngồi, nụ cười chiêu bài thủy chung treo trên mặt, khiến Lăng Lang dò không thấu.

Cho đến khi tiền bối an vị, hai người mới một trái một phải ngồi xuống, ánh đèn flash loang loáng từ đầu đến cuối chưa từng gián đoạn, ngón tay ký giả đều muốn rút gân, hận không thể treo một tiểu tinh linh lên cái nút chụp ảnh.

Kiều tiểu thư một bên sắc mặt trở nên cực kỳ không tốt, tuy cô ta cũng không rõ lão tiền bối đức cao vọng trọng trong giới sao lại đột nhiên hiện ra ở đây, nhưng từ tình thế vừa rồi có thể thấy rõ đối phương không đứng về phía mình.

Một mình đối phó Lăng Lang cô ta đã thấy không đủ khí thế, thêm hai người đó càng làm cô ta không còn phần thắng, bàn tay giấu dưới bàn nắm chặt góc áo, vải dệt bị cô ta cẩu đến nhăn nhúm.

Tiền bối mới vừa ngồi xuống, đã có phóng viên không thể chờ đợi giơ tay phát biểu, “Lão sư ngài vừa mới nói tin tưởng Lăng Lang, đây là ý gì?”

Tiền bối mỉm cười ra dấu tạm dừng, từ chối các câu hỏi khác của ký giả, không chút hoang mang mở miệng, “Việc này nói ra rất dài dòng, hy vọng mọi người có thể kiên nhẫn cho tôi một chút thời gian.”

“Nói về chuyện này, nhất định phải bắt đầu từ quý Mạc thị. Quý Mạc thị là một quý khổng lồ, cơ cấu quý bao trùm cực rộng, quý từ thiện chỉ là một chi nhánh trong đó. Ngoài trừ từ thiện, quý đó đa phần đầu tư vào một số ngành thương nghiệp, về điểm này, ta nghĩ các vị ngồi đây nhất định so với ta càng rõ ràng hơn.”

Các phóng viên sôi nổi gật đầu, quý Mạc thị đầu tư trên diện rộng, thế nhân đều biết, chỉ riêng trong mảng giải trí, mỗi năm đều rót vào lượng tài chính rất lớn, hơn nữa thua lỗ lại cực nhỏ.

“Vài thập niên trước, cũng chính là... lúc lão phu còn hào hoa phong nhã,” tiền bối bán manh (tỏ ra dễ thương), khiến dưới đài một mảnh tiếng cười, “Quý hội Mạc thị, đã bí mật tiến hành kế hoạch đầu tư bởi đường nghệ sĩ trẻ, thực vinh hạnh, ta đã trở thành người đầu tiên được hưởng lợi từ kế hoạch này.”

Dưới đài vang lên âm thanh kinh ngạc, ngay cả Lăng Lang cũng không ức chế được ngạc nhiên trong lòng.

“Cơ hội này, chưa bao giờ được công khai...”

“Vì sao?” Dưới đài có người hỏi.

Lão tiên bói cười cười, “Cậu hãy nghĩ xem, nếu kế hoạch này công khai, sẽ có bao nhiêu người trẻ tuổi muốn chen chúc chiếm đoạt cơ hội? Đó cũng không phải kết quả mà Mạc tiên sinh muốn.”

Có thể trở thành người Mạc tiên sinh nâng đỡ, không khác gì một bước lên trời, mọi người nào bỏ (tưởng tượng) một chút, nhất thời hiểu được cảnh tượng kia thật đáng sợ.

“Mạc tiên sinh muốn, không phải đầu tư hơi hợt, một vạn chỉ thu hoạch một, mà là đầu tư chuẩn xác một cách tinh giản, tinh chuẩn, tinh anh hóa. Bởi thế, nhiều năm qua như vậy, những diễn viên tham dự trong kế hoạch này, tổng cộng không quá mười người.”

“Là người đầu tiên được lợi, ta rất vinh hạnh được tham dự vào quá trình tuyển diễn viên giai đoạn sau,” Ông hướng Lăng Lang phác tay, “Trong đó đương nhiên bao gồm Lăng hậu bói đã trúng tuyển. Tại lúc một diễn viên còn trẻ phải đưa ra phán đoán ngày sau có thể thành công hay không, kỳ thật là một khó khăn rất lớn, việc này cần tổng hợp suy xét tố chất bẩm sinh của diễn viên, tính cách, khả năng diễn xuất, trọng yếu hơn cả chính là nhân phẩm của người đó, mà Lăng hậu bói vô luận ở phương diện nào, đều phù hợp tiêu chuẩn tuyển chọn, từng được các ủy viên nhất trí xem trọng, đương nhiên, biểu hiện của cậu ấy cũng hoàn toàn không làm chúng ta thất vọng.”

Tiền bói dừng một chút để các phóng viên tiêu hóa, mới nói tiếp: “Ta biết lúc này nghi hoặc lớn nhất trong lòng mọi người là gì, quả thật, kế hoạch bồi dưỡng này, xét trên phương diện kinh tế, phương diện cơ hội thể hiện năng lực, thậm chí phương diện những quan hệ giao tế tất yếu, đều là trợ giúp rất lớn cho người được nâng đỡ, nhưng mà,” ông đổi ngữ khí, “Mỗi một diễn viên khi được chọn, những thành tựu người đó đạt được, đều quyết định bởi thực lực bản thân họ, điểm này, ta nghĩ chư vị phóng viên, thậm chí toàn thể giới đam mê điện ảnh rộng lớn đều đã quá rõ ràng, nếu có người nghi ngờ năng lực ảnh đế, mời trước tiên bắt đầu từ ta.”

Lão tiên bói nghĩa chính ngôn từ nói chuyện một phen, đem nghi vấn của đám phóng viên chặn lại ngay miệng, có thể có người dám nghi ngờ Lăng Lang, nhưng tuyệt đối không có ai dám nghi ngờ diễn kỹ của tiền bói. Những lời này của ông, rõ ràng đem Lăng Lang cùng ông gom chung một chỗ, hoài nghi Lăng Lang chính là hoài nghi ông, huống chi sau lưng ông còn có nhân vật ngay cả tên cũng không được công khai.

Có phóng viên cẩn thận hỏi, “Nếu là kế hoạch bồi dưỡng diễn viên, vì sao ngay cả bản thân Lăng Lang cũng thừa nhận là được bao dưỡng, mà không phải bồi dưỡng?”

Tiền bói nghe xong câu hỏi rất vui vẻ: “Có ba nguyên nhân, đầu tiên căn cứ vào tính bảo mật của kế hoạch mà suy xét, diễn viên sau khi trúng tuyển không biết có kế hoạch này tồn tại; tiếp đó dùng danh nghĩa bao dưỡng trong giới này ngược lại có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái,” Ông một câu hai nghĩa nói: “Nếu Lăng hậu bói có thể “được bao dưỡng” sớm một chút, thì đã không cần vì phòng vệ chính đáng mà phải vào trại tạm giam một chuyến cho dù vô tội.”

Ông nhấn mạnh bốn chữ “phòng vệ chính đáng”, trực tiếp phủ nhận “cố ý gây thương tích” lúc trước, rất xảo diệu hóa giải một đồng tin tức trái chiều.

“Về phần nguyên nhân cuối cùng, thân là thành viên trong kế hoạch bồi dưỡng này, chuyện mặc, ăn, đi lại, nơi ở đều do Mạc tiên sinh bỏ tiền đảm trách, cái này không gọi “bao dưỡng” thì gọi là gì? Hy vọng mọi người khi viết danh sách người được Mạc tiên sinh bao dưỡng, ngàn vạn lần đừng bỏ sót ta, và vị Phong tiểu huynh đệ bên cạnh ta đây,” Ông chuyển hướng Phong Hạo, hẳn cũng lễ phép hướng ông gật đầu một cái, “cũng là một phần tử mới trúng cử, xin giới truyền thông quảng đại đối xử bình đẳng, đừng nặng bên này nhẹ bên kia đó.”

Lăng Lang kinh ngạc nhìn qua, anh trăm triệu lần không thể tưởng được tiền bói lại có thể xưng huynh đệ với Phong Hạo, càng thêm không thể tưởng được Phong Hạo cũng nhận thức Mạc tiên sinh, thậm chí giống như anh là đối tượng được nâng đỡ. Ngay lúc nội tâm anh vô cùng phức tạp, tiền bói xoay đầu, hiền lành hòa ái nhìn anh.

“Cậu rất có dũng khí, có thể trước mặt mọi người bày tỏ lời vừa rồi, liều lĩnh bảo vệ ân nhân của cậu. Mạc tiên sinh cũng là ân nhân của ta, ta lại chưa từng giống cậu công khai hướng ngài cảm tạ. Cậu nói lời cảm

ơn của cậu đến chậm mười năm, không biết một tiếng cảm ơn chậm vài thập niên của tôi, có thể có vinh hạnh được ngài nghe thấy hay không.”

Hội trường vì lời nói đột nhiên trở nên cảm tính của lão tiền bối an tĩnh lại, mà tiền bối cũng không mở miệng nữa, ánh mắt ông ôn hòa nhìn thẳng mặt đất phía trước, tựa hồ đã sa vào hồi ức tốt đẹp.

Một âm thanh bén nhọn cắt qua tấm màn yên tĩnh, “Đều là nói vậy, đều là nói vậy!”

Kiều tiểu thư cảm giận đứng lên, vung tay gạt ly tách trên bục chủ trì xuống đất vỡ nát, “Các người,” cô ta kích động chỉ vào ba người, “Các người chỉ là một đoàn thể lừa gạt công chúng mà thôi, các người luôn miệng xưng chính mình may mắn, chẳng qua là dựa trên bất hạnh của những người như tôi! Các người cả đời trong sạch, danh lợi thu cả đời, cũng không biết còn có bao nhiêu người giống như tôi, vì thành toàn cho các người mà bị hy sinh!”

Tiền bối liếc mắt nhìn cô ta một cái, thở dài, lại không thể làm gì khác, lắc lắc đầu.

Ông biểu hiện ý muốn đứng dậy, Phong Hạo bên cạnh thấy thế vội đứng dậy kéo ghế tựa ra cho ông, Lăng Lang cũng theo bản năng đứng lên đỡ lấy ông.

Tiếp theo, dưới đài một người nhanh chóng tiến đến, lễ phép cúi chào lão tiền bối, Kiều tiểu thư nhìn rõ người đến, sắc mặt trong phút chốc trở nên tái nhợt không còn chút máu.

Tiền bối gật gù đầu với người đến, “Kế tiếp giao cho cậu.”

Được người đó khẳng định, ông lại quay đầu nói với Lăng Lang, “Cậu cũng đưa tiền ta đi.”

Lăng Lang lòng đầy nghi hoặc, nhờ Phong Hạo mở đường, đưa tiền bối đến cửa khách sạn, xe của ông đang đợi ở nơi đây.

Nhân lúc Phong Hạo đi mở cửa xe, lão tiền bối đột nhiên cười vỗ vỗ cánh tay Lăng Lang.

“Lão phu tránh bóng đã lâu, không nghĩ tới hôm nay còn có thể dùng lại nghề cũ, cũng coi như bảo đao chưa mòn, không cô phụ sứ mệnh của ân nhân a.”

Lăng Lang nhất thời ngây ngẩn cả người, “Ý ngài là vừa rồi đều là diễn sao?”

Tiền bối ý vị thâm trường cười cười, “Ta có thể cam đoan một đoạn cuối cùng, từng câu từng chữ đều là sự thật.”

Nói xong, cũng không đợi Lăng Lang kịp phản ứng, ông vươn tay ấn mạnh lên bả vai anh, “Cố lên đi, người trẻ tuổi.” Sau đó xoay người lên xe, không hề cho đối phương bất luận cơ hội truy vấn nào.

Lăng Lang nhìn theo xe tiền bối đi xa, cho đến khi Phong Hạo đem lực chú ý của anh gọi về.

“Người đã đi xa rồi, còn ở đó phát ngốc cái gì?”

Lăng Lang lúc này mới một lần nữa chú ý tới hắn, rõ ràng mới tách ra không đến hai ngày, lại như đã thật lâu không đối diện khoảng cách gần như vậy, nhất thời trong lòng Lăng Lang có vô số lời muốn nói cùng hắn, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Tôi...”

“Câu hỏi của anh để sau hãy hỏi,” Phong Hạo không đợi anh mở miệng đã cắt ngang, hất cằm về hướng hội trường, “Bên trong còn có kịch hay đang diễn, không vào xem sao?”

61. Chương 61: Chân Tướng

Phóng viên theo đuôi Lăng Lang đến hiện trường, sau khi nhìn thấy người vừa đến, cũng không khỏi sửng sốt.

Người này không phải ai khác, đúng là chủ biên tòa soạn của cô, nghe nói lúc tuổi còn trẻ cũng là một tay săn tin lão luyện.

Chủ biên đáng người có chút mập ra, Kiều tiểu thư liệu sống liệu chết theo dõi hần, như đang muốn xác nhận hần rốt cục có phải là người đó không, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Chủ biên bước lên bục, hướng Kiều tiểu thư cùng bên dưới phân biệt gật đầu hai cái, lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu tiến hành tự giới thiệu.

“Kẻ hèn này là chủ biên Nhật báo giải trí Hồ Sóc*, mười sáu năm trước, tôi giữ một chân ký giả trong cùng tòa soạn, chủ yếu phụ trách theo dõi, chụp lén, đào bới chuyện đời tư của nghệ sĩ, cũng chính là chó săn theo tục xưng...”

*Tờ báo này khác với Tập san giải trí Hồ Sóc nơi bạn chó săn gây ra đủ chuyện hồi trước làm việc.

“Hần nói dối! Hần là một tên lương gạt!” Kiều tiểu thư lớn tiếng cắt lời, “Mọi người không nên tin lời hần!”

Chủ biên không để ý đến cô ta, vẫn tiếp tục, “Chức nghiệp tôi làm tuy rằng thường có quan hệ không tốt với nghệ sĩ, nhưng cũng có vài người bạn bí mật trong giới, Kiều tiểu thư chính là một trong số đó.”

Cô phóng viên dưới đài nghe nói như thế, ngay cả tay chụp ảnh cũng khựng lại nửa nhịp, chủ biên đại nhân nhà mình cứ nhiên còn có một tầng quan hệ như thế với nữ diễn viên chính trong sự kiện lần này, vậy tại sao còn bị tập san giải trí đối thủ cạnh tranh đoạt mất đầu đề?

“Đương nhiên, chó săn cùng nghệ sĩ có thể đồng hành, chủ yếu vẫn là vì đối phương có giá trị lợi dụng. Mục đích của tôi là từ Kiều tiểu thư moi thêm càng nhiều tin tức trong giới giải trí, mà Kiều tiểu thư, là muốn thông qua tôi, gia tăng xác suất xuất hiện trên các phương tiện truyền thông.”

“Sau khi Kiều tiểu thư ra nghề, có ước chừng tám phần những tin tức trọng yếu được đăng là do báo chúng tôi dẫn đầu tuôn ra, đó là vì mỗi lần tôi đều có tin tình báo nội bộ, trong thời gian sớm nhất đuổi tới hiện trường sự kiện.”

“Để báo đáp, tôi cũng tận hết khả năng vì Kiều tiểu thư tranh thủ mặt báo, hơn nữa bản thân Kiều tiểu thư ngoại hình xinh đẹp, diễn kỹ xuất sắc, rất nhanh bộc lộ tài năng giữa lớp người mới.”

Kiều tiểu thư nghe đến đó sắc mặt âm tình bất định, rõ ràng là lời khích lệ, lại tuyệt không thấy cô ta vui vẻ.

Chủ biên tiếp tục nói, “Khi Kiều tiểu thư xuất hiện trong phim nhân ngư chú ngữ, lúc ấy đã là nữ minh tinh trẻ có chút danh tiếng. Thời gian đó, nội dung công tác của tôi ngoại trừ tiếp tục tung những tin tích cực về Kiều tiểu thư lên mặt báo, còn phụ trách che giấu tin tức mặt trái của cô, đó chính là...”

Hần hít sâu một hơi, “Cô cùng một vị nhân sĩ đã kết hôn ngầm duy trì mối quan hệ yêu đương lâu dài.”

“Nói hươu nói vượn!” Dù là ai cũng đều nhìn ra hoảng loạn của Kiều tiểu thư giờ phút này, cùng biểu hiện của cô ta hoàn toàn tương phản, chủ biên bình tĩnh từ trong ngực lấy ra một phong thư, nhìn qua thì bên trong hần chứa một xấp giấy đó rất dày.

“Tuy lúc đó cô từng ra lệnh cho tôi tiêu hủy chứng cứ, nhưng thực không khéo chính là, tôi có thói quen lưu lại bản ghi chép công việc của chính mình. Nếu cô vẫn tiếp tục nghi ngờ, tôi sẽ suy xét việc công khai ảnh chụp khi đó.”

Chủ biên vừa nói xong, ký giả dưới đài đều vô cùng hưng phấn, hần không nói tí mĩ thân phận nhân vật nam chính, bọn họ những người có khứu giác mẫn tuệ đều đánh hơi được một cỗ vị bất quá nồng đậm.

Ngay Kiều tiểu thư có lẽ cũng ý thức được điểm này, cứ nhiên thực sự ngậm miệng không nói thêm một lời.

Không có cô ta ngắt lời, chủ biên thuận lợi nói tiếp, “Nhưng vì Kiều tiểu thư một lần sơ sẩy, khiến phối ngẫu (ở đây nghĩa là vợ) của vị đó hoài nghi, để dời đi tầm mắt đối phương, Kiều tiểu thư phải tự mình tạo ra một vụ tai tiếng tình dục giả.”

Lăng Lang vừa trở lại hội trường, liền bắt kịp một màn này, “Vì thế, Kiều tiểu thư lợi dụng thầy Lăng Lang lúc bấy giờ đang cùng cô ấy hợp tác, mượn danh nghĩa say rượu, để tôi đã mai phục ở cửa khách sạn từ

trước chụp được một bức ảnh ái muội, cũng chính là bức Kiều tiểu thư vừa đưa mọi người xem. Về điểm này, người đại diện năm đó của Kiều tiểu thư cũng có thể làm chứng.”

Lời nói của chủ biên dẫn phát một mảnh xôn xao ở hiện trường, Kiều tiểu thư trên đài mặt mang vẻ tức giận, nhưng lúc này đây lại không mở miệng phản bác.

“Tấm hình này nguyên bản dự tính sáng hôm sau sẽ đăng báo, nhưng vì...” Nói tới đây chủ biên dừng lại một chút, như đang cân nhắc tìm từ, “Vừa rồi tiền bối đã giải thích nguyên do, tin tức cổ tình tạo ra này, bị người giúp đỡ riêng của thầy Lăng, cũng chính là Mạc tiên sinh ngăn chặn, không thể công khai.”

“Vậy phong tỏa hoạt động Kiều tiểu thư cũng là mệnh lệnh của Mạc tiên sinh sao?” Lập tức có phóng viên hỏi.

“Không, ” chủ biên nhanh chóng phủ nhận, “Trên thực tế, bà lớn* bên nam đã sớm nắm giữ chứng cứ kết giao của hai người, mà bản thân bà cũng là một vị đại nhân vật rất có lực ảnh hưởng trong giới, công ty quản lý của Kiều tiểu thư dưới yêu cầu của bà, mạnh mẽ ngưng hẳn mọi hoạt động công chúng của Kiều tiểu thư, chuyện này cùng Mạc tiên sinh hoàn toàn không liên quan.”

*QT là “thái thái”, chỉ bà lớn, bà chủ, cụ cố, bà xã... Ở đây chắc có nghĩa là mẹ của bên nam.

Nghe thế, đông đảo phóng viên càng hiếu kỳ, sôi nổi suy đoán người dính dáng đến sự kiện này gây ảnh hưởng đến đời nam nữ nhân vật chính là ai, ngay cả bản thân Kiều tiểu thư cũng chấn kinh rồi, chân tướng sự thật vẫn là lần đầu cô ta nghe nói, cùng với phán đoán của cô một trời một vực.

“Xét thấy tôi cũng là người thuộc bên thứ ba biết rõ chuyện, thậm chí còn là người đồng lõa trong vụ việc, bà lớn bên nam cũng thông qua tòa soạn gây áp lực với tôi. Tôi từng một lần đối mặt nguy cơ thất nghiệp, nhờ Mạc tiên sinh giúp đỡ mới có thể lưu lại, cho đến hôm nay được đảm nhiệm vị trí chủ biên.”

Chủ biên ngồi thẳng người, “Tôi biết, tôi hôm nay ở đây nói những lời này, đối với cá nhân tôi, cũng như danh dự tòa soạn, đều sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt, cũng sẽ đắc tội đương sự trong việc này, nhưng tôi phải nói ra chân tướng, không chỉ vì để báo đáp một phần nhân tình, mà còn vì trả lại một phần trong sạch cho người vô tội.”

Lăng Lang đứng cuối cùng trong đám đông yên lặng nghe, trước đây đều là anh ngồi ở vị trí kia bị mọi người chú mục, đây là lần đầu tiên anh ở dưới đài nhìn chăm chú nhất cử nhất động của người khác. Anh luôn biết Mạc tiên sinh đã vì anh làm rất nhiều, nhưng hôm nay anh mới biết, những điều Mạc tiên sinh làm vì anh so với điều anh biết còn nhiều hơn nhiều lắm.

Chủ biên đứng lên, hướng thẳng màn hình bên dưới đài cúi người thật sâu, “Tôi tại đây, chính thức từ chức chủ biên nhật báo giải trí Hồ Sóc, cảm tạ mọi người đã chiếu cố tôi trong thời gian qua, toàn bộ hành vi và ngôn luận của tôi đều cùng bản báo không có quan hệ, cảm ơn mọi người.”

Ký giả tờ nhật báo trợn tròn mắt, sao đang êm đẹp nói nói xong lão đại nhà mình lại từ chức luôn rồi, cô mở mắt trừng trừng nhìn chủ biên bước xuống bục, vừa định đi lên ngăn đón, lại bị người từ phía sau đẩy ra.

Phóng viên vừa quay đầu lại, chỉ thấy hai vị cảnh sát thân mặc chế phục xuyên qua đám người đi lên bục chủ trì, trước mắt bao nhiêu người đem một bộ công tay sáng loáng công vào cổ tay Kiều tiểu thư.

“Bà Kiều XX, bây giờ chúng tôi nghi ngờ bà có liên quan đến vụ nổ tại phim trường Hồ Sóc ngày 14 tháng 7, xin bà theo chúng tôi về sở.”

Mọi người đều bị diễn biến lên lên xuống xuống của cục diện làm sợ ngây người, Kiều tiểu thư lại như đã sớm dự đoán sẽ có cảnh này, không biện bác không giãy dụa, ngoan ngoãn đứng lên, dưới sự mở đường của cảnh sát ra ngoài.

Khi đi ngang Lăng Lang, bọn họ bốn mắt giao nhau, trong mắt cô có thứ cảm xúc phức tạp Lăng Lang không thể hiểu.

“Tin tưởng tôi, ngày đó tôi thực sự muốn nổ chết anh.” Lăng Lang chấn động thân mình, thanh âm của cô ta không lớn, hiện trường lại âm ỉ, chỉ có vài người đứng gần nghe được.

“Chỉ tiếc...” Ánh mắt oán niệm của cô ta dừng trên người Phong Hạo, sau một lát lại thu về, từ từ hướng thẳng phía trước.

“Tôi vẫn luôn cho rằng anh là người hủy đi cả đời tôi, thật không nghĩ tới, kết quả cũng do tôi gieo gió thì gặt bão.”

Nói xong câu đó, cô bước đi, cũng không quay đầu lại, đám phóng viên chen chúc theo sau.

Người đại diện vọt tới, nắm tay Lăng Lang cùng Phong Hạo kéo đi, “Hai người các cậu còn đứng ngây ra làm gì, lát nữa còn có thể đi được không!”

Lăng Lang bị hấn kéo mạnh một cái, túm nguyên thân về, cơn đau dạ dày luôn bị anh xem nhẹ lại quét đến, khiến anh nhìn không được hít vào một hơi, chau mày.

Động tác nhỏ đó đương nhiên không qua khỏi Hỏa nhãn kim tinh* của Phong Hạo, anh nhất thời bị Phong Hạo kéo lại.

*Con mắt thần của Tôn Ngộ Không J

“Chưa ăn điểm tâm?” Hấn lời ít ý nhiều hỏi han.

Lăng Lang do dự một chút, gật gật đầu.

“Hôm qua tôi dặn anh thế nào?” Ngữ khí hấn có chút nghiêm khắc.

“... Phát sinh chút ngoài ý muốn, quên.”

Phong Hạo cũng đoán được chuyện ngoài ý muốn anh nói đến là gì, chỉ huy người đại diện: “Anh đi hiệu thuốc gần đây mua một ít thuốc, tôi dẫn anh ấy lên lầu tìm phòng nghỉ ngơi.”

Người đại diện nhìn thấy sắc mặt Lăng Lang không tốt, ngay cả tính kiên quyết cũng không còn, cư nhiên đối Phong Hạo ăn nói khép nép, lại nhìn cửa khách sạn bị phóng viên vây kín như nêm, chỉ đành tiếp nhận phương án này.

“Các cậu lên đó chờ tôi, ngàn vạn lần phải cẩn thận không để bị theo dõi biết không?”

Phong Hạo gật đầu một cái, “Tôi sẽ lưu ý.”

Lăng Lang cùng Phong Hạo ở hành lang đợi một hồi trợ lý mới cầm thẻ phòng đuổi tới, Phong Hạo tìm trong phòng một vòng, chỉ có các loại rượu nước cùng mì ăn liền.

“Phiền cô đi mua chút thức ăn lên, ” Phong Hạo nhờ trợ lý.

“A, được, muốn mua gì?” Trợ lý hỏi.

“Cái gì dễ tiêu hóa chút, cháo, linh tinh,” Hấn vừa nói vừa pha ly nước ấm cho Lăng Lang.

Trợ lý chạy nhanh như chớp, trong phòng rốt cục chỉ còn lại hai người bọn họ, Lăng Lang sau khi uống chút nước, sắc mặt dịu lại đôi chút.

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, sau này anh đều phải ăn điểm tâm cho tôi,” Lăng Lang nghe được ngữ khí Phong Hạo có chút giận, lúc trước chỉ khi anh vi phạm mệnh lệnh của đối phương, Phong Hạo mới có thể dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với anh.

Lăng Lang nửa ngày không dám lên tiếng, trong phòng trầm mặc một chốc.

Thật lâu sau, Phong Hạo mới tiến lại, cầm lấy cái ly trong tay anh, tay kia thì xoa nhẹ tóc anh: “Còn đau không?”

Lăng Lang nghĩ nghĩ, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Cậu không nghe điện thoại của tôi.”

Phong Hạo nghe vậy vui vẻ, “Tôi lúc đó đang vội ngược xuôi hỏi hả bốn phía tìm người.”

“Tôi đã nghĩ cậu tức giận.”

“Tôi vì sao phải giận? Vì bài báo đó sao? Không phải anh vừa mới làm sáng tỏ trước giới truyền thông, hết một nửa tin tức đó đều là giả sao?”

Lăng Lang nâng mí mắt, con ngươi đen lách ngừng nhìn đối phương, “Vì bài báo đó có một nửa là thật.”

Phong Hạo ngồi xuống cạnh anh, “Cho nên, anh định nói cho tôi biết, anh là được bao dưỡng theo đúng nghĩa?”

“Không phải, nhưng việc này nói ra rất không hợp lẽ thường, thực sự rất khó khiến người ta tin tưởng.”

“Chỉ cần là anh nói, tôi sẽ tin.”

Lăng Lang cúi đầu, “Tôi thật không ngờ cậu cũng nhận thức Mạc tiên sinh, cậu cùng ngài ấy... cũng là loại quan hệ này sao?”

Phong Hạo theo dõi anh, trong mắt lộ vẻ trêu ghẹo, “Loại quan hệ nào?”

“Chính là...” Lăng Lang nghẹn lời, anh không biết nên miêu tả quan hệ giữa mình và Mạc tiên sinh thế nào, càng không thể tưởng tượng quan hệ đồng dạng giữa Phong Hạo và Mạc tiên sinh sẽ là tình hình ra sao.

“Ngài ấy là ân nhân của tôi,” cuối cùng Lăng Lang nói. Nguồn :

“Anh mới vừa nói rồi.”

“Cũng là người vô cùng quan trọng trong đời tôi.”

Phong Hạo nghiêm túc lắng nghe.

“Tôi quen biết ngài lâu như vậy, chỉ phát sinh tranh chấp duy nhất một lần, chính là chuyện liên quan đến Kiều tiểu thư.”

Lăng Lang nhớ lại chuyện cũ, “Sau sự kiện tấm ảnh chụp, Mạc tiên sinh cấm tôi cùng Kiều tiểu thư tiếp tục lui tới, tôi đã cho rằng ngài can thiệp vào tự do kết giao của chúng tôi, nhưng đến hôm nay tôi mới biết, ngài là bảo hộ tôi không bị người lợi dụng.”

“Ngài cẩn thận chu đáo bảo hộ tôi, thậm chí một tên chó săn nhỏ nhoi cũng đi lung lạc, tôi lại hiểu lầm ngài. Tôi luôn tiếc nuối không thể giáp mặt hướng ngài cảm ơn, kỳ thật ngấm lại, có lẽ tôi càng thiếu ngài một lời giải thích.”

Phong Hạo nghe đến đó cười cười, “Nghe anh xem trọng ông ấy như vậy, tôi thực có chút ghen tị đó.”

“Đôi khi tôi có ảo giác, cảm thấy cậu và ngài ấy là cùng một người, vì trong vài phương diện cậu và ngài thật sự giống nhau.”

“Ví dụ như?” Phong Hạo bất động thanh sắc hỏi.

“Khi thì thực ôn nhu, khi lại thực nghiêm khắc, với tôi mà nói, lại cùng rất trọng yếu.”

“Nếu như,” Phong Hạo kéo hơi dài âm cuối, rốt cục tự mình cũng không nhịn được bật cười vì câu hỏi của mình, “Tôi và ông ta cùng rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai?”

Lăng Lang thế mà lại thực nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, nghĩ nửa ngày, anh lắc đầu, “Không giống nhau, Mạc tiên sinh có ân như tái sinh với tôi, tôi dù hy sinh tính mạng cũng phải cứu ngài ấy lên bờ.”

“Vậy tôi thì sao?”

Lăng Lang nhìn hắn, nhấn mạnh từng từ, “Tôi nguyện chết cùng cậu.”

Anh cầm tay Phong Hạo, quỳ xuống trước mặt hắn, “Thực xin lỗi, về chuyện Mạc tiên sinh, tôi luôn giấu cậu.”

Ánh mắt Phong Hạo ôn nhu nhìn anh, “Nhưng tôi cũng có chuyện giấu anh.”

Lăng Lang lần thứ hai lắc đầu, “Cậu không cần phải nói cho tôi biết mỗi một việc, nhưng về phần tôi lại không nên đối với cậu giữ lại điều gì. Tôi không thẳng thắn thừa nhận với cậu, tuy có thể nói đó là bởi vì tôi và Mạc tiên sinh là trong sạch, nhưng đây chỉ là lừa mình dối người. Tôi không nói, là bởi vì lòng tôi lo lắng, tôi sợ cậu biết được quá khứ của mình.”

Phong Hạo vuốt ve gò má anh, “Vậy anh lúc này đối với tôi là không hề giữ lại gì sao?”

Lăng Lang gật gật đầu.

Phong Hạo nở nụ cười, “Anh đã thắng thần thừa nhận như vậy, tôi cũng chia sẻ với anh bí mật của tôi,” Hấn cúi người xuống, áp vào tai Lăng Lang, “Tôi chính là...”

Lời còn chưa dứt, Phong Hạo biến sắc, vung mạnh một đấm qua, Lăng Lang chỉ cảm thấy khóe miệng chọt đau xót, cả người đã bị Phong Hạo đánh ngã lên tấm thảm trên sàn.

62. Chương 62: Chia Xa

Bị Phong Hạo đánh ngã, Lăng Lang trong đầu trống rỗng, Phong Hạo trước đó một giây còn ôn nhu như nước, mà giờ trong đây mắt hoàn toàn không có ý cười, tiến lên túm áo Lăng Lang xách anh lên, lại đấm hai đấm vào bụng.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra đột ngột khiến Lăng Lang căn bản không cảm nhận được đau đớn, anh không thể nào tin được Phong Hạo sẽ có biến chuyển lớn đến thế, đôi mắt trừng lớn tràn ngập không thể tin nổi.

Cửa phòng bị phá mở, ánh đèn flash loang loáng cùng âm thanh shutter như hình với bóng xuất hiện, vài tay ký giả dùng máy ảnh tiến vào, ngay sau đó là trợ lý hốt ha hốt hoảng, “Tôi vừa mới xuống lầu mua cháo, kết quả không thấy thẻ phòng... A!”

Nhìn tình huống trước mắt trợ lý hoảng sợ đến làm rơi bát trong tay, cháo trắng đổ đầy đất, người cuối cùng xông vào là người đại diện, hấn chạy đến liều mạng kéo Phong Hạo ra, “Cậu dừng tay! Cậu điên rồi sao!” Hấn quay lại quát trợ lý đang sững sờ, “Cô đứng ngay đó làm gì? Còn không mau ngăn cậu ta lại!”

Trợ lý lúc này mới ý thức chuyện lớn xảy ra rồi, cuống quýt chạy tới cùng người đại diện kéo Phong Hạo đang không khống chế được ra một bên, đến khi hấn thôi giây dựa, người đại diện mới khẩn trương chạy tới bên người Lăng Lang: “Cậu không sao chứ?”

Bốn chữ này đem Lăng Lang từ hoảng sợ cực độ kéo lại hiện thực, anh quay đầu thấy phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh mình, trong khoảnh khắc mình bạch dụng ý của Phong Hạo.

Người đại diện từ vẻ mặt anh đoán được ý nghĩ, xoay người dùng thân thể giúp Lăng Lang ngăn cản tầm nhìn ống kính, “Không được chụp! Không được chụp!”

Phóng viên giờ phút này đâu dễ dàng nghe hấn, điên cuồng truy vấn.

“Phong Hạo vì sao lại đánh anh?”

“Anh vì sao lại ẩu đả với Phong Hạo?”

“Có phải vì sự kiện bao dưỡng làm đối phương thẹn quá hoá giận động thủ với anh không?”

“Không!” Lăng Lang muốn nói không phải như thế, nhưng một cơn đau đớn đánh úp lại, khiến anh một lời cũng nói không nổi.

Đám phóng viên chỉ thấy Lăng Lang ôm bụng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi trên trán tuôn từng giọt lớn, vừa nhìn chính là bộ dạng thống khổ đến nói không nên lời, Phong Hạo một bên thấy thế, một cước đang đạp tới trước cũng cứng rắn dừng lại.

Người đại diện vốn đang cản phóng viên lo lắng xoay người đỡ lấy Lăng Lang, thấy bộ dạng anh, lòng tràn đầy lửa giận chỉ thẳng mặt Phong Hạo, “Sao cậu có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy!”

Lăng Lang liều mạng cắn môi, mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Phong Hạo, hấn như ảnh đế đứng thẳng tại chỗ, hờ hững nhìn mọi chuyện, đối với đau đớn Lăng Lang đang trải qua thờ ơ.

Trong đám người đứng đầy nhà, chỉ có Lăng Lang nhìn thấy trong mắt người đó nỗi quan thiết bị mạnh mẽ dần xuống, dưới bề ngoài lạnh băng, cơ hồ thiêu đốt ra lửa. Ngọn lửa ẩn dưới hàn băng đó là hình ảnh cuối cùng trong mắt anh khi còn một tia thanh tỉnh, ngay sau đó trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Khi Lăng Lang tỉnh lại, đã nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, tay gấn kim truyền dịch, đứng bên giường là người đại diện sắc mặt không tốt.

Lăng Lang suy yếu mở miệng, “Phong...”

“Điên điên* cái gì!” Người đại diện không lưu tình ngắt lời anh, “Tôi sắp bị cậu chọc tức điên rồi! Tôi nghĩ cậu bị đánh, kết quả bác sĩ nói cho tôi là cậu bị đói, cậu đều đã là người trưởng thành rồi, ngay cả chiếu cố bản thân mình cũng không biết sao?”

“Hạo...”

“Tốt cái gì mà tốt*? Cậu bị hấn đánh ra thế này rồi còn nói tốt?” Người đại diện giận dữ quát, “Tôi thật là nhìn nhầm người mà, ban đầu tôi không nên đem cậu giao cho cái tên gia hỏa hai mặt đó!”

*Tác giả chơi chữ. Chữ Phong trong tên Phong Hạo nghĩa là “mệnh mệnh”, đồng âm với “phong” là “điên”. Chữ Hạo lại đọc hơi giống “Hảo” nghĩa là tốt.

“Đưa**...”

“Ba cái gì mà ba! Tôi không phải ba cậu, đừng có gọi tôi là ba!”

**Chữ Lăng Lang muốn nói là nghĩa là “đem, đưa...” nhưng cách đọc thì hơi giống từ Ba, phiên âm trong QT là “Bả”

Lăng Lang oán niệm trừng mắt nhìn hấn, từng từ từng từ gian nan thốt ra, “Đưa... di động... cho tôi...”

Người đại diện ý thức được mình hiểu sai ý, xấu hổ xoa xoa mũi, “Di động gì chứ! Tôi sẽ không để cậu tiếp tục liên hệ cậu ta, cũng không cho phép cậu ta tiếp tục quấy rầy cậu, chờ tôi nạp đủ ca-lo cho cậu rồi (Lăng Lang đang truyền đạm), sẽ trả di động lại cho cậu.”

Lăng Lang giãy dụa đứng lên, đưa tay muốn tháo kim truyền dịch ra, người đại diện hoảng sợ, vội tiến lên một bước ấn anh trở lại trên giường bệnh.

“Cậu muốn làm gì?!”

Sức lực Lăng Lang hoàn toàn không đủ để chống cự, bị ngoan ngoãn ép về, “Giúp tôi mời hợp phóng viên.”

Người đại diện quả thực không thể tin được lỗ tai mình, “Cái gì?”

“Phong Hạo không có đánh tôi...”

“Cậu còn muốn bảo vệ cậu ta? Nhiều người như thế đều nhìn thấy, ảnh chụp cũng lên báo rồi, vết thương trên mặt cậu vẫn còn kia kìa, lần này cậu có một trăm cái miệng cũng không biện minh nổi, đừng tưởng rằng lần nào cũng may mắn như vậy, có người đứng ra làm sáng tỏ giúp cậu.”

Lăng Lang theo bản năng đung đung khóe miệng, miệng vết thương còn mang theo đau.

“Lần này đánh là thật, nhưng phía sau là giả.”

“Giả thì cậu ta đánh cậu làm cái gì? Để chơi sao?” Người đại diện tức giận hỏi.

“Cậu ấy là vì bảo hộ tôi.”

“Lý do đâu?”

“Không thể nói.”

“Lý do mà ngay cả với tôi cũng không thể nói, cậu định nói với truyền thông thế nào đây?”

“Tôi sẽ nói người sai trước là tôi, cậu ấy đánh tôi là phải.”

Người đại diện phát điên ôm lấy đầu, cảm giận đi lại mấy vòng trong phòng bệnh, “Cậu có biết không, lúc này bên ngoài đã rất loạn rồi. Dưới tình huống không xong như vậy, nếu như nói còn có một điểm đáng để vui mừng, thì đó chính là trước mắt dư luận đang đứng về phía cậu. Giờ cậu nói thế, không phải là chủ động hất một bát nước bẩn lên người mình sao?”

Lăng Lang thở dài một hơi, “VẬY anh bảo tôi phải làm thế nào, tránh dưới mái hiên, nhìn Phong Hạo một thân bùn đất đứng trong mưa sao?” Anh lắc lắc đầu, “Tôi tự nhận mình không có năng lực che mưa chắn gió cho cậu ấy, nhưng ít ra tôi có quyền lợi cùng chịu mưa gió với cậu ấy.”

“Tôi không cho phép cậu sử dụng quyền lợi đó.” Người đại diện như đinh đóng cột bác bỏ, “Mặc kệ hai người các cậu ai đúng ai sai, đều là nghệ sĩ dưới tay tôi, giữ danh dự cho một người đã rất khó rồi, tôi sẽ không cho phép cậu cũng khiến bản thân mình mất hết danh dự.”

“Anh tin tôi không?”

Người đại diện bị hỏi đến sững sốt, nửa ngày mới nghẹn ra một chữ, “Tin.”

“Phong Hạo vì tôi mới làm vậy.”

Dùng thời gian còn lâu hơn hồi nãy, người đại diện nghẹn ra hai chữ, “Tôi tin.”

Lăng Lang dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hấn, “Nhờ anh giúp đỡ cậu ấy.”

Người đại diện nháy mắt có xúc động bão lệ, nhiều năm như vậy, Lăng Lang lần đầu tiên nhờ hấn làm một chuyện, dù là người thanh niên vừa ra nghề bị người làm hại đến đường cùng năm xưa, cũng chưa từng dùng giọng điệu cùng ánh mắt yếu thế nói chuyện với hấn.

Qua một phen giãy dụa, người đại diện rốt cục nhường một bước, “Trước khi phát sinh vụ nổ ở phim trường, Phong Hạo đã từng xin phép công ty quay về Mỹ, nếu đã vậy, trước hết để cậu ta đi một đoạn thời gian, xuất ngoại tránh đầu sóng ngọn gió.”

Thấy Lăng Lang vẫn là không hài lòng, hấn chỉ đành tiếp tục đánh bài câu giờ, “Chờ cậu hết bệnh ra viện rồi chúng ta tiếp tục thương lượng kỹ lưỡng đối sách.”

Có được hứa hẹn của người đại diện, Lăng Lang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng chỉ được chốc lát lại mở mắt ra.

“Tôi đáp ứng anh, sẽ dưỡng bệnh cho tốt, không mời họp phóng viên.”

Người đại diện từ trong mũi ừ một tiếng.

“Nhưng anh cũng phải đáp ứng tôi, không được đổi số di động của tôi.”

“Như vậy không...”

“Nếu anh không đáp ứng, tôi sẽ tuyệt thực.”

Người đại diện hận đến ngứa răng, “Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, khuỷu tay hướng ra ngoài, kéo cũng kéo không về*.”

*Nguyên văn “Giá xuất khứ đích nữ nhi bát xuất khứ đích thủy, ca bạc trử tử vãng ngoại quải, bài dã bài bất hồi.”. Về sau mình không rõ lắm, nhưng ý nghĩa là toàn giúp người ngoài.

Lăng Lang nằm ở bệnh viện mấy ngày, bệnh tình cũng chuyển biến tốt tám chín phần, người đại diện ngoài mặt lấy cớ không an tâm giữ anh lại bệnh viện, không có di động, không có báo chí và internet, Lăng Lang cơ hồ trải qua những ngày ngăn cách với thế giới.

Phòng bệnh VIP anh nằm có một cái TV, nhưng nút nguồn bị người đại diện “không cẩn thận” làm hỏng, điều khiển từ xa cũng bị “không cẩn thận” làm mất, Lăng Lang biết đây là người đại diện nhọc lòng không muốn anh chứng kiến những tin tức trái chiều có liên quan đến Phong Hạo, nhưng chỉ bằng tưởng tượng anh cũng đoán được có bao nhiêu tin xấu.

Anh nhờ bức rèm che giấu đứng bên cửa sổ, cửa bệnh viện đông nghìn nghịt một đám người đứng, từ ngày tin tức anh dưỡng thương ở đây lộ ra, mỗi ngày đều có fan điện ảnh cùng phóng viên đứng giờ đến chiếm đóng ở đó.

Tiếng gõ cửa vang lên, người đến phòng bệnh này của Lăng Lang, ngoại trừ bác sĩ và nhân viên chăm sóc, thì chính là người đại diện cùng trợ lý, chưa từng có khách đến thăm.

Lăng Lang tưởng là hộ sĩ, cũng không quay đầu lại nói “mời vào”, cửa mở ra lại đóng, sau đó cả nửa ngày không thấy động tĩnh gì.

Lăng Lang nghi hoặc xoay người, lại phát hiện khách không mời mà đến ở cửa, vị khách không mời mà đến này hai tay đút túi tựa vào cạnh cửa, một bộ dáng lãnh khốc đẹp trai điên cuồng bá đạo giảo hoạt ngất trời.

“Sao lại là cậu?” Lăng Lang hoàn toàn không ngờ người này lại xuất hiện tại đây.

Người đó lúc này mới thẳng người, hướng về phía Lăng Lang từng bước đi tới, “Tôi nghe nói sư huynh cũng ở bệnh viện này, cố tình đến thăm, thể hiện tình đồng môn.”

Lăng Lang quét một vòng bộ bệnh phục (quần áo bệnh nhân) trên người Ngô Quan Phong, lúc này mới nhớ tới sau vụ nổ đối phương cũng vào bệnh viện này.

“Xem ra cậu khôi phục không tồi.” Lăng Lang thành tâm khen ngợi.

Ngô Quan Phong mở ra hai tay, tại chỗ dạo qua một vòng, “Sinh long hoạt hổ. Tôi là nhân vật trọng yếu năm trăm năm mới xuất hiện ở giới giải trí, vết thương nhỏ đó với tôi mà nói chẳng đáng kể gì.”

Lăng Lang hướng mặt hần cẩn thận ngắm nghía một phen, “Thoạt nhìn cũng thuận mắt hơn trước.”

Ngô Quan Phong có vài phần đắc ý vuốt ve cằm, “Bị thương nên hồng, sẵn tiện chỉnh một chút, tuy tôi cảm thấy so với trước kia biến hóa không lớn...”

“Vây chúc mừng, ” Lăng Lang ngắn gọn nói, thuận tiện đem lời khoe khoang sắp nói của Ngô Quan Phong chặn lại ngay miệng.

“Khụ, ” bối rối, Ngô Quan Phong đành phải ho một tiếng che giấu, nhìn lại thấy lực chú ý của Lăng Lang đã sớm không còn đặt trên người mình, đầu hướng ra cửa sổ.

Hần đi tới, cùng Lăng Lang nhìn ra ngoài, rất nhiều fan cầm biểu ngữ đang nghỉ chân nơi đó, thất bại là bọn họ đều hướng mặt về phía cổng bệnh viện, góc độ từ phòng ngủ Lăng Lang căn bản không thể thấy chữ trên biểu ngữ.

“Trên đó viết gì?” Lăng Lang lại có thể chủ động hỏi hần.

Ngô Quan Phong đảo đảo tròn mắt, “Tôi nói là “ chúc ảnh để sớm khôi phục” anh sẽ tin sao?”

“Nói thật, ” Lăng Lang thản nhiên nói.

Ngô Quan Phong nhún nhún vai, “Sư huynh nếu đã đoán được cần gì phải hỏi nữa.”

Lăng Lang không nói chuyện nữa, Ngô Quan Phong lôi lẽ vật đã chuẩn bị tốt trước đó từ trong túi ra.

“Tôi tới thăm bệnh, đương nhiên không thể đi tay không, biết sư huynh buồn, cố tình đem cái này đến cho sư huynh.”

Nhìn thấy đồ đối phương đưa tới, Lăng Lang chần chờ một chút, vẫn là tiếp nhận.

“Remote trong phòng tôi, nghe nói cái remote trong phòng sư huynh bị mất rồi? Thật là rất không cẩn thận.”

Lăng Lang cầm điều khiển từ xa do dự, Ngô Quan Phong ở một bên xui khiến, “Sư huynh chẳng lẽ không muốn biết tình hình gần đây của người nào đó sao?”

Nghe hần nói vậy, Lăng Lang quyết đoán đè xuống nút bật TV, người bệnh trước ở đây hình như rất quan tâm tin tức giải trí, TV vừa lúc đang dừng ở kênh giải trí, đang phát lại một chương trình bát quái nổi tiếng nhất.

“Vây tình huống lúc đó là thế nào, anh có thể miêu tả một chút cho chúng tôi không?” Người dẫn chương trình tung ra câu hỏi này xong, màn ảnh chuyển hướng về phía người được phỏng vấn. Lăng Lang phân biệt nửa ngày, rốt cục nhớ lại hần chính là tên chó săn đã ngã lên người mình rồi kéo khăn quàng cổ xuống, hôm đó người đầu tiên vọt vào phòng khách sạn cũng là hần.

“À, là vậy,” chó sấn chà xát tay, “Cùng ngày cảnh sát giải Kiều tiểu thư đi, vì không thấy Lăng Lang và Phong Hạo rời đi, nên tôi đoán họ còn ở lại khách sạn, nhưng tôi và vài đồng sự tìm rất nhiều chỗ, đều không thu hoạch được gì.”

“Sau đó thì sao?”

“Ngay lúc chúng tôi định bỏ cuộc thì, thấy trợ lý của Lăng Lang cầm đồ mua bên ngoài từ cửa chính khách sạn đi tới. Cô đứng trong hành lang tiếp một cuộc điện thoại, có thứ gì đó từ trong túi cô rơi ra, tôi vốn muốn nhặt lên trả lại cô ấy, lại phát hiện thì ra đó là thẻ phòng.”

“Vì vậy anh nghi ngờ Lăng Lang cùng Phong Hạo ở phòng này?”

Tên chó sấn gật gật đầu, “Phải, sau đó chúng tôi lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới phòng đó, muốn nhân cơ hội thu được một ít tin tức.”

“Khi các anh đuổi tới, bên trong xảy ra chuyện gì?”

“Mới đầu tôi chỉ muốn xuyên qua khe cửa chụp ảnh một chút, ai biết...” Nói đến đây bản thân chó sấn cũng chần chờ một chút, tựa hồ đối với lời mình cũng không xác định, “Lúc ấy đại khái Lăng Lang đã bị Phong Hạo đánh đến quỵ trên đất, ngay sau đó lại một quyền đánh vào mặt, tôi ý thức được đây là tin lớn, liền liều lĩnh vọt vào, kể đó xảy ra chuyện trong ảnh chụp.”

Trên TV cùng lúc chó sấn miêu tả chiếu lại tấm ảnh chụp ngày đó, trong ảnh rất hỗn loạn, nhưng vẫn có thể thấy rõ Phong Hạo động thủ với Lăng Lang, mà ngay cả tấm ảnh chụp qua khe cửa đầu tiên, Lăng Lang quỵ gối trước mặt Phong Hạo, nắm tay Phong Hạo giờ giữa không trung đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Trong TV người dẫn chương trình bắt đầu thảo luận cùng tên chó sấn động cơ Phong Hạo đánh người, những lời họ nói sau đó, Lăng Lang một chữ cũng không nghe lọt, ngược lại Ngô Quan Phong một bên cười khê.

Lăng Lang thần nhiên quét mắt nhìn hấn, nhưng đối phương không tự mình hiểu lấy mà ngậm miệng, ngược lại càng lúc càng tệ nói tiếp: “Tôi cười cái gì, sư huynh hấn là rõ ràng hơn tôi. Mấy tấm ảnh đó đăng trên rất nhiều tạp chí, tôi có xem qua vài tờ, có tấm thực sự rất có ý tứ.”

Lăng Lang không hề để ý đến hấn, như thể bất luận lời nào hấn nói cũng không liên quan đến mình, nhưng Ngô Quan Phong am hiểu nhất chính là tự ngu tự nhạc (tự tiêu khiển tự vui), dù không ai để tâm hấn vẫn có thể nói hoài không dứt.

“Nhất là tấm đầu tiên sư huynh bị đánh đến quỵ rạp xuống đất,” Ngô Quan Phong không nhin được nở nụ cười, “Cách nói này thật ra vô cùng hợp tình hợp lý.”

“Chỉ tiếc, vì để cho sư huynh quỵ được hợp tình hợp lý, người nào đó nhất định phải hy sinh chính mình,” Ngô Quan Phong rất thiếu đánh mà giờ nắm tay, “Vị tiểu sư đệ này của tôi, thực sự là cơ trí hơn người. Với đầu óc của cậu ta, nhất định tại lúc xuất thủ kia, cũng đã dự đoán được kiếp sống diễn nghệ của mình đã đến hồi cuối rồi.”

“Không phải sư huynh vừa hỏi tôi người bên dưới trưng biểu ngữ gì sao? Sư huynh đoán đúng rồi, chính là cầu phong tỏa mọi hoạt động của Phong Hạo. Không chỉ có ở đây, mà còn ở công ty kế hoạch, công ty băng đĩa nhạc, thậm chí khắp cả nước cùng với trên internet, mỗi ngày đều có người thị uy, đập CD cậu ta, xé áp phích, bạo trang web của cậu ta.”

Lăng Lang nhắm mắt lại, tùy ý để thanh âm Ngô Quan Phong truyền vào tai, “Anh cùng vị người đại diện kia của anh hấn là rõ ràng nhất, lần này dù là anh cũng không cứu cậu ta nổi, dù cho có mười lão tiền bối đức cao vọng trọng đứng ra, cũng không che được lời nói dối của các anh.” Ngô Quan Phong nghiêng thân mình tới trước, gần như dán sát tai Lăng Lang, “Cậu ta đã thân bại danh liệt, hơn nữa chính là cái loại vạn kiếp bất phục.”

Ngô Quan Phong lui về, vỗ vỗ tay, “Bất quá nói cho cùng, tôi vẫn rất bội phục Phong sư đệ, vì giữ gìn thanh danh sư huynh, ngay cả nửa đời sau của mình cũng có thể từ bỏ, nếu đổi lại là tôi, tôi không làm được.”

Tay hấn đáp lên bả vai Lăng Lang, “Sư huynh cũng không cần quá khổ sở, ít nhất trải qua lần náo động này, lượng fan của anh càng ngày càng tăng, người bị hại luôn dễ dàng giành được đồng tình của quần chúng,

anh biết mà.”

Hắn lấy ra điện thoại di động của mình, ấn vài cái, đưa tới, “Ồm, cuối cùng là một lễ vật nhỏ, tặng sư huynh.”

Lăng Lang nhìn tên người liên hệ trên màn hình thật bất ngờ, “Sao cậu có số di động của cậu ấy?”

“Đều cùng công ty kế hoạch, sư huynh có số điện thoại sư đệ rất lạ sao?” Ngô Quan Phong hỏi lại, “Đương nhiên, không mấy sư đệ có số điện thoại của sư huynh anh là được.”

Điện thoại được nối, thanh âm quen thuộc từ loa truyền đến, Lăng Lang lại trong nhất thời nói không nên lời.

Phong Hạo thấy trong điện thoại chậm chạp không có thanh âm truyền đến, lấy xuống nhìn xác nhận vẫn đang kết nối, lại đưa lên tai, “Chuyện gì?”

Sau một lúc lâu mới có một thanh âm đáp lại hắn, “Là tôi.”

Phong Hạo kinh hỉ bật dậy, “Sao anh lại dùng điện thoại của hắn gọi cho tôi?”

“Tình cờ gặp, ” Lăng Lang nói dối.

Là tôi cố tình tới thăm anh, Ngô Quan Phong dùng khẩu hình nhắc nhở anh, Lăng Lang xoay người, lưu cái lưng lại cho hắn.

“Bệnh của anh khỏi chưa?” Phong Hạo quan tâm hỏi han.

“Đã không sao rồi.”

Phong Hạo thở phào thật dài, “Anh không biết tôi lo lắng nhiều bao nhiêu đâu, lúc đầu tôi còn cho là mình xuống tay quá mạnh...”

“Cậu không sao chứ?” Lăng Lang ngắt lời hắn.

Phong Hạo dừng một chút, cười nói, “Không cần lo lắng cho tôi, người bị đánh đến phải nhập viện lại không phải tôi.”

Lăng Lang không biết nên nói cái gì cho phải, Phong Hạo đổi giọng điệu thành một bộ ủy khuất, “Ba của anh cứ không cho tôi đi thăm anh, đề phòng tôi so với phòng chó săn còn nghiêm ngặt hơn, lúc thì nói anh ở khách sạn, bệnh viện chỉ là để ngụy trang, rồi lại không chịu nói là khách sạn nào. Lúc lại nói anh ở bệnh viện, tôi đến bệnh viện rất nhiều lần, ngoài cửa đều là người, bộ dạng tôi lại quá đẹp trai, hóa trang cũng không che nổi.”

Lăng Lang nghe thế rất muốn cười.

“Điện thoại cho anh, anh cũng tắt máy, liên hệ với anh kiểu gì cũng không được... Anh nói xem tôi có phải nên tạo quan hệ tốt với nhạc phụ đại nhân không?”

Lăng Lang lúc này thực sự nhin cười không được, “Cậu đang ở đâu?”

“Trên xe.”

“Trên xe? Đi đâu?”

“Sân bay.”

Ý cười chậm rãi rút lui khỏi khuôn mặt Lăng Lang, “Cậu phải đi sao?”

“Ừm, ” Phong Hạo ra vẻ thoải mái nói, “Không nghĩ tới trước khi đi còn có thể nghe được thanh âm của anh, thật là kinh hỉ ngoài ý muốn.”

Lăng Lang có chút rầu rĩ không vui, “Khi nào thì trở về?”

“Tôi ở Mỹ có một số việc phải xử lý, xử lý xong sẽ lập tức trở về.”

Hắn dừng một chút, “Tuy rất không muốn dùng điện thoại tên kia thổ lộ với anh, nhưng là...”

Lời Phong Hạo xuyên qua sóng điện, từng chữ từng chữ rõ ràng truyền vào tai Lăng Lang.

“Tôi yêu anh.”

Lăng Lang nhắm hai mắt lại, tựa hồ làm vậy có thể đem thanh âm của đối phương ngưng kết, vĩnh cửu khắc vào đầu.

Anh biết hốc mắt mình nhất định đã ướt, thì ra trong kịch bản viết khi con người ở thời khắc hạnh phúc nhất sẽ không kiềm được nước mắt là thật.

“Tôi cũng vậy.” Thanh âm của anh cũng đồng dạng truyền qua, Phong Hạo cười khẽ một tiếng.

“Nhớ rõ, dù có xảy ra chuyện gì,” Phong Hạo đổi giọng, ngữ khí trở nên chân thành lại nghiêm túc, “Chờ tôi trở lại.”

Lăng Lang cúp điện thoại, xoay người, đó là một Lăng Lang mà Ngô Quan Phong chưa bao giờ thấy, nhất thời hấn có dự cảm bất tường.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Lăng Lang mở miệng:

“Cậu có xe không?”

Ngô Quan Phong cảm thấy lần này mình thực sự lỗ lớn rồi, chỉ là hảo tâm thăm cái bệnh, vừa tặng điều khiển từ xa lại tặng di động, cuối cùng cả người lẫn xe cũng gom lại tặng luôn.

Đem Lăng Lang từ trong bệnh viện thập diện mai phục ra ngoài mà không kinh động bất luận kẻ nào xác thực mất một phen công phu, vì kịp chuyển bay, giờ phút này hấn đang lái xe như bay trên đường cao tốc. Bạn đang ?

“Anh biết không,” hấn cao giọng nói, “Đuổi theo người yêu đến sân bay loại tình tiết này tôi chỉ gặp lúc diễn, chúng ta lúc này thật sự không phải đang quay phim chứ?” Nói xong, hấn còn giả bộ tìm tìm camera.

Lăng Lang ngồi ghế sau luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, “Lần này cảm ơn cậu.”

Ngô Quan Phong thiếu chút nữa nhảm thẳng thành chân ga, hồi lâu mới nói: “Anh đời này nói cảm ơn với bao nhiêu người rồi?”

Lăng Lang khó hiểu, “Rất nhiều.”

“Sao tôi cứ thấy anh cảm ơn so với người khác vô cùng có phân lượng, khiến tôi có loại cảm giác mềm nhũn đầu gối a.”

“Vậy sao,” phát giác tốc độ xe giảm, Lăng Lang thăm dò nhìn lên phía trước, “Chuyện gì vậy?”

“Không biết, phía trước hình như tắc đường .”

Ngô Quan Phong hạ kính xe xuống, thò đầu ra ngoài nhìn, phía trước xe xếp thành hàng dài, nhìn không thấy điểm đầu.

“Xong, xem ra vụ sự huynh anh lãng mạn đuổi theo người yêu đến sân bay ngâm nước nóng rồi.”

Lăng Lang cũng ngồi thẳng người, Ngô Quan Phong nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, rõ ràng phát giác anh cố gắng trấn định lại không giấu được lo âu.

Để xoa dịu cảm xúc khẩn trương của anh, Ngô Quan Phong tùy tay mở radio, giọng nói đọc tin tức tiêu chuẩn của nữ phát thanh viên lập tức xuyên qua dàn âm thanh nổi lượn lờ trong xe.

“Sau đây là phần tin nhanh, chiều nay vào lúc bốn giờ ba mươi lăm phút, trên đường cao tốc ra sân bay Hồ Sóc xảy ra tai nạn xe cộ, trên xe có một người lái xe bị thương nặng, một hành khách tử nạn tại chỗ, đường cao tốc ra sân bay hiện đã bị khẩn cấp phong tỏa. Được biết, người gặp nạn tên là Phong Hạo, giới tính nam, năm nay hai mươi chín tuổi, là diễn viên kiêm ca sĩ nổi tiếng, hôm trước từng tham gia vào một vụ ẩu đả, bị công chúng chống đối, nguyên nhân sự cố còn đang trong quá trình điều tra...”

63. Chương 63: Lời Nói Dối

Người đại diện vọt vào phòng bệnh, chuyện hấn lo lắng nhất vẫn là đã xảy ra, trên giường bệnh sớm đã không còn thân ảnh Lăng Lang, chăn còn bày trên giường chưa xếp, hiển nhiên chủ nhân của nó đi rất vội vàng.

Phản ứng đầu tiên của hấn chính là gọi điện thoại, nhấn số xong mới nhớ, người tịch thu điện thoại Lăng Lang không phải là mình sao? Vì hành vi ngu xuẩn của mình, hấn chỉ hận không thể đâm đầu vào tường.

Hấn đi một vòng lại một vòng trong phòng, tính đi tính lại nếu Lăng Lang xuất phát đến hiện trường tai nạn sau khi biết tin, có thể bị chặn lại ngay cửa đường cao tốc trước khi lên đường cao tốc hay không, có điều với tính cách Lăng Lang, dù có phong tỏa cậu ta cũng cứ đi.

Người trong công ty có thể điều động đều ra ngoài, muốn tìm người, lại không thể kinh động truyền thông, mấy giờ trôi qua, vẫn không có tin tức Lăng Lang.

Người đại diện tuyệt vọng, chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát, lại thấy Lăng Lang cùng Ngô Quan Phong đẩy cửa ra một trước một sau đi đến, Ngô Quan Phong thần sắc không được tốt, trái lại Lăng Lang bình tĩnh khác thường.

Người đại diện giờ di động giống hệt tên ngốc nghện họng nhìn trần trời anh nửa ngày, Lăng Lang dường như lúc này mới phát hiện trong phòng có thêm một người.

“Sao anh lại ở đây?” Ngữ khí anh không hề gợn sóng, như thể anh hỏi chỉ để đối phương biết là anh đã ý thức được sự tồn tại của đối phương, mà không phải thực sự mong có được câu trả lời.

“Tôi...” Người đại diện nhìn nhìn Lăng Lang, lại nhìn nhìn Ngô Quan Phong, “Tôi đến xem cậu thế nào... Cậu đi đâu thế? Sao lại đi cùng cậu ta?”

“Bệnh viện rất buồn, cậu ấy đến thăm bệnh, tôi để cậu ấy mang tôi ra ngoài hóng gió, ” Lăng Lang khinh miêu đạm tả đáp.

Người đại diện khó có thể tin nhìn chằm chằm cái người đang xanh cả mặt phía sau Lăng Lang, dùng ánh mắt dò hỏi nhiều lần, lấy được đáp án đều là “Anh ta biết rồi”.

“Bác sĩ nói tôi đã khỏi hẳn, phải vậy không?” Lăng Lang đột nhiên hỏi.

“Ách, phải.” người đại diện miễn cưỡng gật đầu

“Tôi muốn về nhà.”

Người đại diện lập tức không nghe rõ, “Cái gì?”

“Tôi muốn về nhà, ” Lăng Lang lặp lại một lần, “Giúp tôi lo liệu thủ tục xuất viện.”

“Ồ...” Người đại diện ngập ngừng, “Cậu có thể trước tiên đến nhà tôi ở một đoạn thời gian...”

“Tôi muốn về nhà, ” Lăng Lang nói lần thứ ba, “Về nhà của tôi và Phong Hạo.”

Người đại diện không còn cách nào, đành phải gật đầu đi ra cửa, thuận tiện kéo luôn Ngô Quan Phong ra ngoài.

“Sao lại thế này? Sao cậu đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Ngô Quan Phong cũng rất vô tội, “Tôi thật sự là đến thăm bệnh sư huynh thôi.”

Người đại diện thanh âm trầm xuống, “Có phải cậu dẫn cậu ấy đến hiện trường không?”

“Sửa lại một chút, là sự cố phát sinh khi chúng tôi đang ở hiện trường...à gần đó.”

Người đại diện ngây ngẩn cả người, “Cái gì?”

Chờ Ngô Quan Phong đem chuyện xảy ra kể lại đầy đủ đầu đuôi xong, người đại diện chỉ hận không thể bóp chết hấn, “Tôi xem như đã hiểu, vì cái gì dây treo quăng cậu không chết, té ngựa cậu không chết, bom

nổ cậu không chết... Bởi vì cậu đứng trên ranh giới mỏng manh giữa sinh và tử, nếu cậu không tự tìm đường chết, ngay cả Diêm vương gia cũng không thu cậu.”

“Woa!” Ngô Quan Phong ngốc ngốc tin luôn: “Thật vậy sao?”

Người đại diện đi trước hai bước, nghĩ đến điều gì, quay đầu lại, “Hiện trường thế nào?”

Biểu tình Ngô Quan Phong lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, câu hỏi của người đại diện dẫn hắn về lại hồi ức không tốt, hắn xanh mặt lắc lắc đầu. Tâm người đại diện cũng theo đó trầm xuống tận đáy, thế nhưng Lăng Lang bên này cũng làm cho hắn không yên lòng, chỉ đành mau chóng dàn xếp tốt cho Lăng Lang, rồi mới xử lý tới chuyện Phong Hạo.

Vì Phong Hạo gặp chuyện ngoài ý muốn, phóng viên và fan tụ tập ở cổng bệnh viện đã rút hết, việc này khiến Lăng Lang xuất viện rất thuận lợi.

Trên đường về, người đại diện cứ cách vài giây lại quay đầu nhìn, biểu tình trên mặt Lăng Lang thủy chung nhất thành bất biến, ngược lại khiến hắn càng thêm lo lắng.

“Cậu... thực sự không có chuyện gì chứ?”

Lăng Lang chậm rãi ngược mắt lên, “Anh là nói đến chuyện Phong Hạo?”

“...” Người đại diện không biết nên nói gì mới tốt.

Lăng Lang đưa ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, ngữ khí bình thản như đang đọc kịch bản.

“Nếu cậu ấy còn sống, tôi sẽ lo lắng cậu ấy, khẩn trương cậu ấy, nhưng giờ cậu ấy đã chết rồi, tôi thương tâm khổ sở thì có ích gì đây? Người chết lại không thể sống lại.”

Người đại diện nghiền ngẫm đoạn nói chuyện này của anh, nếu trước mặt hắn là một người thường, hắn còn có thể từ ánh mắt đối phương đoán được thật giả. Nhưng hiện tại hắn đang đối mặt ảnh đế, một người có thể dùng kỹ năng diễn xuất lừa gạt mấy trăm triệu người xem, hắn căn bản không biết lời đối phương nói là thật tâm hay dối lòng.

Lấy hiểu biết của hắn về Lăng Lang, hắn quả quyết cậu ấy không phải một người tuyệt tình như thế. Nhưng trước khi nhận thức Phong Hạo Lăng Lang cũng là một bộ tư thái như vậy, thất tình lục dục đều chỉ tồn tại trong vai diễn.

“Lúc trước cậu ở trong bệnh viện có hỏi qua tôi có tin cậu không,” người đại diện suy tư nhiều lần, cuối cùng nói, “Dù cậu hỏi tôi bao nhiêu lần, đáp án của tôi đều là, tin.”

Lăng Lang mi mắt run lên, không nói được lời nào.

Người đại diện đưa Lăng Lang về nhà xong liền vội vàng ly khai, trước khi đi hắn lấy điện thoại trả lại cho Lăng Lang. Lăng Lang mở ra di động, hơn mười cuộc gọi lỡ trước đó đều đến từ cùng một người, mà giờ người đó sẽ không bao giờ còn gọi đến số này nữa, tiếng chuông đồng trong điện thoại chỉ vang lên một lần, rồi vĩnh viễn ngưng lặng.

Nhà đã vài ngày không người ở, có nhiều nơi phủ kín một tầng bụi mỏng, Lăng Lang thay thường phục, bắt đầu quét tước phòng. Lúc quét dọn, có khi anh là Lăng Lang, một thân một mình quét tước căn nhà Mạc tiên sinh thuê cho anh, có khi anh là Phong Hạo, mà Lăng Lang đang ngồi xổm tại cửa cách đó không xa chăm chú nhìn hắn. Anh đóng phim đóng mười mấy năm, biết làm thế nào vào vai một người, cũng có thể đồng thời vào vai rất nhiều người, như thế mỗi người sẽ không cô độc.

Anh đem tất cả những thứ không nên thuộc về căn nhà này thu lại, là những đạo cụ Phong Hạo đã từng dùng qua trên người anh, khiến anh run rẩy khó nhịn, trần trọc cầu xin tha thứ, từng món nội y đã từng khiến anh mặt đỏ tai hồng, một loạt vòng cổ xếp hàng được phân công rõ ràng, đều bị dọn cất vào một thùng giấy, nương theo ánh trăng anh đem đến đỉnh núi nơi hiểm khi có dấu chân người, chôn cất, thiêu hủy từng cái.

Từ trên núi xuống đã là nửa đêm, giờ căn nhà này so với nhà bình thường khác không còn khác biệt, cái vòng cổ có gắn chuông được Lăng Lang tư tâm giữ lại, đặt cùng một chỗ với cái lồng sắt bên kia bức vách, cho dù bị người nhìn thấy, cũng chỉ sẽ cho rằng đây là một cái nhà để nuôi chó thôi.

Chỉ có tấm ảnh chụp lớn trong phòng ngủ, Lăng Lang không nỡ thiêu hủy, anh tìm một tấm ga trải giường trắng, thật cẩn thận phủ lên trên. Làm xong tất cả, anh nhìn quanh bốn phía, căn phòng này cũng không vì thiếu đi một người, thiếu một ít đồ vật mà có vẻ trống rỗng, ngược lại vì xung quanh đều lấp đầy hồi ức, khiến người ta cảm thấy thật phong phú.

Lăng Lang nhấn xuống nút mở đầu đọc CD, giai điệu Be my eyes thản nhiên vang lên. Anh nhắm mắt, Phong Hạo liền hiện ra bên người, ôn nhu vuốt ve gương mặt anh, mỗi một nốt nhạc, đều như người đó đang kề tai hát cho anh nghe, ngay cả hơi thở người đó anh cũng có thể cảm giác được.

Khi người đại diện nhận được điện thoại của Lăng Lang, đang tranh luận cùng đồng nghiệp ở công ty có cần tổ chức lễ truy điệu không, Phong Hạo có lẽ là một nghệ sĩ không có thể diện nhất trong giới giải trí, ngay cả nghi thức cáo biệt cuối cùng cũng có người đề nghị hủy bỏ.

Người đại diện là người phản đối cường liệt nhất, vô luận khi còn sống cậu ta đã làm sai chuyện gì, nhân tử vi đại (người chết là lớn), cũng nên tiễn cậu ta một đoạn đường, hướng chi quan tài có phân biệt người có lỗi hay không có lỗi đâu. Mà quan điểm chủ yếu của phe đồng ý là lo các fan cực đoan sẽ làm loạn, ảnh hưởng không tốt đến công ty, hai bên cãi nhau tít bụi, cú điện của Lăng Lang đến ngay lúc này.

“Đã giờ này rồi, sao cậu còn chưa ngủ?” Người đại diện lao ra khỏi phòng họp, đem tranh luận của mọi người ngăn sau cánh cửa, dù vậy vẫn bị Lăng Lang nghe thấy tiếng người ồn ào bên này.

“Các anh còn đang tăng ca?”

“Ừ, đang thảo luận... thảo luận chuyện xử lý hậu sự,” người đại diện cào cào tóc.

“Định được ngày nào chưa?” Lăng Lang bình tĩnh hỏi.

“Chuyện này, vì di thể đã được anh trai cậu ta mang về Mỹ, nên cũng rất có thể... là cử hành bên đó...” Người đại diện ập a ập ứng.

Cũng không thấy Lăng Lang có phản ứng mãnh liệt nào, chỉ nói, “Được, tôi biết rồi.”

Người đại diện nhẹ nhàng thở ra, “Cậu vừa khỏi bệnh, nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng mai tôi kêu trợ lý qua coi sóc cậu.”

“Không,” Lăng Lang từ chối, “Tôi bên này tốt lắm, không cần người chiếu cố.”

“Thật sao?” Người đại diện không quá yên tâm, “Mấy ngày gần đây tôi bên này sẽ rất bận, có thể không rút ra đi cùng cậu được.”

“Tôi không sao,” Lăng Lang nói, “Vừa lúc tôi cũng định nói với anh, tôi muốn một mình yên tĩnh vài ngày, xin đừng để cho truyền thông tới quấy rầy tôi.”

Người đại diện nghĩ nghĩ, “Như vậy cũng tốt, cậu tận lực ít ra ngoài, đợi nhiều ở nhà.”

“Yên tâm đi, lần này tôi nhất định làm được,” Lăng Lang ngoan ngoãn đáp.

“Nhớ ăn điểm tâm đúng giờ.”

“Ừm.”

“Ăn cơm trưa đúng giờ.”

“Ừm.”

“Bữa cơm nào cũng phải ăn đúng giờ.”

“Ừm.”

“Đừng lên mạng, bớt xem báo.”

“Ừm.”

Người đại diện lại đề xuất thêm vài yêu cầu, Lăng Lang đều không chút do dự đáp ứng, anh cực ít khi nghe lời như vậy, ngay cả người đại diện cũng cảm thấy không thích ứng.

“Cái đó, cứ như vậy đi, cậu đi ngủ sớm một chút.”

Lăng Lang đột nhiên gọi tên hắn một tiếng, thiếu chút khiến hắn cho là mình nghe lầm.

“Gi?”

“Cảm ơn anh.”

Người đại diện bỗng thấy đầu gối mềm nhũn, cái loại cảm giác nặng nề không thể chịu nổi này là gì?

Cửa phòng họp bị mở ra thật mạnh, trợ lý vẻ mặt tức giận xuất hiện, “Anh còn trốn ở đây làm gì? Phong Hạo cũng sắp phải cô đơn một mình mà đi rồi, cái bọn quỷ ích kỷ vô tâm vô phế (không tim không phổi) này!”

Người đại diện nhìn lại di động, cuộc điện đã bị Lăng Lang cúp máy, cũng không nghĩ nhiều, cất đi di động liền vào phòng.

Lăng Lang cúp điện thoại, chỉnh sang chế độ rung, vào bếp rót cho mình ly nước.

Một âm thanh ly nước đặt nhẹ nhàng lên tủ đầu giường vang lên, ca khúc hát xong vừa chấm dứt âm cuối. Lăng Lang nằm thẳng trên giường, một giây kia khi khép lại hai mắt, khúc dạo đầu bản nhạc được phát tuần hoàn lần thứ hai vang lên, trong tiếng ca ôn nhu của Phong Hạo, anh yên tĩnh đi vào cõi mộng.

Những ngày tiếp theo, người đại diện cơ hồ trải qua trong sự đầu mê trán, ứng phó vô số truyền thông, việc phải xử lý chất thành núi, thời gian ngủ vài ngày cộng lại cũng không đủ mười hai tiếng, hầu như không còn tinh lực rảnh rỗi lo chuyện khác. Đời hắn rốt cục kết thúc giai đoạn bận rộn, đã là sáng sớm năm ngày sau.

Theo như cuộc điện thoại sau cùng của Lăng Lang, vẫn là đêm đó đối phương chủ động gọi đến yêu cầu được yên tĩnh một chút, người đại diện cũng nghĩ không ra cách nào tốt hơn thế này, đơn giản mấy ngày nay đều không quá rảnh.

Nhìn đồng hồ, người đại diện bấm số điện thoại Lăng Lang, trạng thái tắt máy. Hắn xoay người định kêu trợ lý đến nhà đối phương nhìn một cái, đã thấy tiểu cô nương cũng bận rộn cả đêm đang ghé vào trên bàn ngủ say sưa.

Người đại diện thở dài, không đánh thức cô, tự mình lái xe đi trước. Radio cư nhiên phát ca khúc của Phong Hạo, đột sóng phản đối Phong Hạo tựa hồ tại một khắc cậu ấy qua đời kia liền dừng, sẽ không ai có thể gây khó dễ với người đã chết, thanh âm tiếc thương cũng lục tục vang lên, tuy so với kỳ vọng vẫn còn kém nhiều, nhưng ít ra không đến mức thảm đạm.

Người đại diện dừng xe trước đèn đỏ ở ngã tư, trong radio tiếng hát vừa lúc đến đoạn cao trào, một loại bi thương từ đáy lòng bỗng trào lên, hắng ngẩng đầu, khiến nước mắt chưa kịp tràn mi chảy ngược về.

Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua hắn có xúc động muốn rơi lệ, thì ra lúc con người ta bận rộn thực sự có thể quên hết mọi thứ. Nếu một ngày kia Lăng Lang cũng rời hắn mà đi, không biết hắn có thể giống như bây giờ không, bận đến mức thời gian thương tâm cũng không có.

Đèn đỏ chuyển sang xanh, chiếc xe chờ ở hàng đầu vẫn đứng tại chỗ chưa động. Đến tận khi tài xế xe sau bóp còi hai tiếng, người đại diện mới như đại mộng vừa tỉnh giẫm lên chân ga.

Mắt bên phải không thể không chế giạt giạt, người đại diện xoa nhẹ đôi mắt mệt mỏi, chờ nhìn thấy Lăng Lang rồi, nhất định phải về nhà ngủ một giấc thật ngon mới được.

Chuông cửa vang lên thật lâu, vẫn không có người đáp, người đại diện một lần nữa gọi đến di động Lăng Lang, vẫn là trạng thái tắt máy.

Lăng Lang luôn dậy sớm, lúc này không thể nào đang ngủ, người đại diện đập mạnh lên cửa vài cái, trong nhà an tĩnh tựa như không có người.

Hắn một lần lại một lần nhấn chuông cửa, tiếng chuông càng ngày càng dồn dập thể hiện tâm trạng bất an của hắn, mắt phải người đại diện bắt đầu giật điên cuồng, một loại dự cảm bất tường thoắt quét đến toàn thân. Bạn đang ?

Hắn bắt đầu liều mạng phá cửa, gọi tên Lăng Lang, lần đầu tiên thống hận Phong Hạo lúc trước không cho hắn chìa khóa dự phòng đến thế.

Động tĩnh đưa bảo an trong tiểu khu đến, Phong Hạo đã từng yêu cầu hắn tận khả năng ít đặt chân đến đây, ngay cả bảo an nhìn hắn cũng thấy thực xa lạ.

“Bạn tôi ở bên trong, tôi phải vào!”

“Hoặc anh gọi điện thoại cho anh ta, hoặc anh chờ anh ta mở cửa, anh làm ồn thế này sẽ ảnh hưởng đến hàng xóm.”

“Cậu ta hiện tại tắt máy di động, cửa cũng không mở, cậu muốn tôi làm thế nào?!”

“Có thể là vì anh ta không có ở nhà, anh thử liên lạc bằng cách khác xem.”

“Cậu không hiểu! Tôi có trực giác cậu ấy đang ở trong phòng, tôi nghi là cậu ấy gặp nguy hiểm!”

“An ninh tiểu khu chúng tôi tốt lắm, không có nguy hiểm, nếu anh không đi, tôi báo cảnh sát!”

Người đại diện một giây cũng không có thể chờ đợi, hắn chạy đến trong vườn hoa tìm được cái xẻng bằng sắt đem lại, không nói hai lời muốn phá cửa.

Bảo an bị hành động của hắn dọa sợ, vội vàng đưa tay ngăn lại, hai người một tranh một đoạt, giằng co không dưới nửa ngày.

“Cậu buông tay!” Người đại diện quát.

“Tôi báo cảnh sát!” Bảo an không chịu yếu thế.

“Cậu báo đi!” Người đại diện cơ hồ rít gào, hắn chỉ vào cửa nhà, “Hiện giờ người trong nhà là Lăng Lang, nếu cậu ấy xảy ra chuyện gì không hay, tôi xem cậu làm sao chịu trách nhiệm!”

Lời nói người đại diện thành công dọa tiểu bảo an, khí lực trên tay cũng giảm bảy tám phần. Người đại diện thừa cơ hội này một tay giật cái xẻng lại, nặng nề gõ lên chỗ nối tiếp giữa cánh cửa và khung cửa. Tiểu bảo an chân tay luống cuống đứng một bên, không biết nên ngăn lại hay lên hỗ trợ.

Theo một âm thanh khô khốc, khóa bị người đại diện mạnh mẽ phá, hắn tung cửa vào, bảo an nhắm mắt theo sát phía sau.

Nhà cũng không phải an tĩnh, mơ hồ có tiếng hát từ phòng trong truyền đến, người đại diện theo thanh âm vọt vào phòng ngủ, CD trong đầu đọc không ngừng xoay lại xoay.

Ga giường trắng phủ trên khung ảnh, bị cuồng phong do người đại diện đẩy cửa vào thổi nhẹ bay một góc, trên tủ đầu giường cũng màu trắng, một ly nước trong còn dư lại non nửa, thuốc giảm đau đặt một bên.

Mà Lăng Lang, lẳng lặng nằm trên giường, làm sao còn có hơi thở của người sống.

64. Chương 64: Ngược Dòng

Cửa phòng giám đốc bị nặng nề đẩy ra đập vào tường rồi dội lại, người đại diện trẻ tuổi vẻ mặt bất bình từ bên trong đi ra.

“Eo ôi,” đằng sau truyền đến giọng điệu âm dương quái khí, “Đây không phải nhân vật trong đầu đề (lên báo trang bìa, tiêu điểm) hôm nay sao?”

Không cần quay đầu lại, người đại diện cũng biết là người nào, hắn dừng bước, chờ đợi người kia đắc ý dào dạt vòng ra trước mặt mình.

“Tôi thật sự rất khâm phục cậu a,” người đối diện hai tay đút túi, vờ cung kính khom người về trước, “Nghệ sĩ dưới tay cậu còn chưa ai lên đầu bảng, cậu lại giành lên trước, cái này phải gọi là gì đây? Đẳng cấp cao a!”

“Anh nói đủ chưa.” người đại diện lạnh lùng.

“Haizz,” người đó lại ra vẻ tiếc hận thở dài, “Hai người chúng ta vào công ty cùng năm, cùng làm trợ lý dưới tay một sư phụ, lại thăng làm người đại diện cùng năm, giờ thì kết quả ra sao? Nghệ sĩ trên tay tôi một người so với một người càng có tiềm lực hơn, mà nghệ sĩ trên tay cậu từng người lại từng người không có tiếng tăm gì, cậu không thấy có lỗi với họ sao?”

“Ít nhất tôi là một người đại diện,” người đại diện giọng vang vang hữu lực phản bác, “mà không phải một tên ma cô.”

Đồng nghiệp cười lạnh, “Chỉ tiếc, trong giới này chỉ hỏi danh tiếng, không hỏi thủ đoạn, ít nhất tôi hiện tại lẫn lộn tốt hơn cậu, mà cậu, sắp phải cuốn gói rồi, đây là sự thật.”

Hắn tùy tay cầm một tờ trên kệ báo, sau đó đem cuốn tập san quảng vào lòng người đại diện, tiêu đề cực lớn lộ ra ngoài - Nghệ sĩ bị quy tắc ngầm, người lập kế hoạch đại náo giới giải trí .

“Cất kỹ, mang theo làm kỷ niệm, đây chính là đầu đề đầu tiên trong nhân sinh của cậu, phỏng chừng cũng là cái cuối cùng. Đừng vọng tưởng ra khỏi chỗ này, sẽ có công ty kế hoạch khác thuê cậu. Không tuân thủ quy củ trong giới,” hắn chọc chọc tờ báo, “Đây chính là cái giá phải trả.”

Người đại diện một tay nắm lấy tờ tập san, “Anh yên tâm, vật có giá trị kỷ niệm như vậy, tôi đương nhiên sẽ cất kỹ. Hai mươi năm sau tôi còn phải dùng nó giáo dục con cái, làm người lưng phải đứng thẳng, nghệ sĩ cũng vậy, người đại diện cũng thế, chỉ cần mang danh con người, thì đừng làm chuyện trái lương tâm.”

“Bất quá cái từ này,” người đại diện cầm báo đập đập lồng ngực hắn, “chỉ sợ đã sớm bị anh bỏ ngoài phạm vi suy xét rồi.”

“Tôi rất thích công việc này không sai, nhưng nếu muốn cùng đám các anh thông đồng làm vậy, vậy loại công việc này không làm cũng không sao.”

Nói xong, hắn rời khỏi không quay đầu lại, phía sau truyền đến thanh âm chế giễu của gã đồng nghiệp đang tức đến khó thở, “Mang theo giấc mộng của mày mà cút đi!”

Người đại diện dọn đồ cho hết vào thùng giấy mang ra cổng công ty, chỉ có hai người ra tiễn hắn. Hắn không ngửa đầu nhìn, nhưng biết trên đỉnh đầu tất nhiên có rất nhiều đồng nghiệp cũ cách tấm kính đang nhìn mình, nghĩ đến điểm này, lưng hắn càng ưỡn thẳng.

Một trong hai người đưa tiễn chính là tân nhân đã cùng hắn vinh quang lên trang nhất báo hôm nay, vừa ra nghề nửa năm, làm sao đã gặp qua chuyện này, theo sau người đại diện khóc sụt sùi không ngừng.

Ánh mặt trời gay gắt, cái nóng cùng tiếng khóc đan cùng một chỗ, khiến người đại diện buồn phiền gấp bội.

“Khóc đủ chưa!” Hắn nhin không được quay đầu khiển trách, nếu rơi vài giọt nước mắt có thể thành danh, cô chắc đã sớm lấy giải thưởng Thỏ vàng rồi!”

Tiểu cô nương thấy hắn hung hăng như vậy, ngay cả khóc cũng không dám, thấp giọng nức nở.

Người đại diện lúc này lại có chút không đành lòng, hắn lập tức có thể thoát ly vũng bùn này rồi, nhưng vừa nghĩ tới đối phương còn phải một thân một mình đi tiếp trong loại cảnh ngộ phức tạp này, không khỏi vì tiền đồ của cô cảm thấy lo âu.

“Anh thực sự không làm kế hoạch nữa sao?” Người đưa tiễn còn lại hỏi, “Em cảm thấy anh là một người đại diện rất tốt.”

Cậu cố lấy dũng khí, “Anh, anh muốn nhảy qua công ty nào, em với anh cùng đi.”

Người đại diện cười khổ, “Không phải do tôi không muốn làm, mà là không thể làm. Lần này phạm phải điều tối kỵ, sẽ không có công ty kế hoạch nào muốn thuê tôi.”

Tiểu cô nương một bên oa một tiếng khóc lớn, mắt càng đỏ hơn.

Người đại diện xoay người, cực lực không để cho tâm tình thật của mình bộc lộ ra ngoài. Hắn cũng vừa ba mươi tuổi, đang vào năm huyết khí phương cương, cũng từng lấy nhân viên kế hoạch hàng đầu làm mục tiêu phấn đấu, cũng từng ảo tưởng một ngày kia nghệ sĩ của mình có thể thành ca hậu ảnh đế, đứng trên bục trao giải đối mặt máy quay cảm tạ người lập kế hoạch của mình.

Nhưng ngày hôm nay, tất cả những chuyện này đều đã chấm dứt, nếu thời gian chảy ngược, hắn có thể vẫn xúc động như cũ không, ngay cả bản thân hắn cũng không tìm ra đáp án.

Mang theo thùng giấy của mình, người đại diện từng bước rời xa cổng công ty, khoát tay, dừng lại không phải taxi, mà là một cỗ xe màu đen.

Một người ước chừng năm mươi tuổi bước ra từ ghế lái phụ, ông nho nhã lễ độ hướng người đại diện gật đầu một cái, “Xin hỏi có phải...* tiên sinh không?”

*Nguyên văn là dấu ..., vì tác giả lười đặt tên

Người đại diện cũng không ngoài ý muốn khi đối phương biết tên mình, tên hắn cùng ảnh chụp đều đăng trên báo sáng nay, tư liệu cá nhân so với lệnh truy nã còn tỉ mỉ hơn.

“Chuyện gì?” Hắn hồ nghi hỏi.

Lão nhân đưa qua một phong thư khổ A4, người đại diện tiếp nhận, mở ra nhìn, nhất thời mở to hai mắt.

Di động của hắn cũng vang lên ngay lúc này, số lạ, người đại diện chờ đổ ba hồi chuông mới nghe.

“Là vị nào?”

“Thấy hợp đồng rồi chứ?” Một âm thanh rất kỳ quái từ trong điện thoại truyền đến.

Người đại diện nhăn mày, “Ông là người nào?”

“Nếu anh ký tên lên hợp đồng, tôi chính là cố chủ tương lai của anh, trái lại chúng ta chính là người lạ.”

“Ông có biết tôi là ai không?”

“Tôi đã xem qua nhật báo hôm nay.”

“Thấy rồi còn dám ký hợp đồng với tôi?”

“Đúng là vì đã thấy mới có thể tìm được anh,” thanh âm kỳ quái kia nói, “Đương nhiên anh cũng có thể chọn không ký, bất quá tôi nghĩ anh nhất định rõ ràng, nếu anh còn muốn làm nghề này, đây đại khái là hợp đồng cuối cùng anh có thể bắt được.”

“Ông đây gọi là cường bức sao?” Người đại diện cảm thấy buồn cười, thuận miệng nói, “Vậy lợi dụ đâu?”

“Lợi dụ đã được viết rõ ràng giấy trắng mực đen.”

Người đại diện nhanh chóng xem qua hợp đồng, nhìn đến hạng mục tiền lương nhất thời hít vào một hơi.

“Ông xác định không phải đang đùa giỡn tôi? Đây chắc là tiết mục giải trí* đi? Máy quay đâu?” Hắn nhìn trái nhìn phải.

*Chỗ này QT là Chỉnh cổ, nghĩa là dùng mưu dụ người ta để ghi lại phản ứng của họ... Tương tự chương trình Just for laughs gags

“Tôi nghĩ tôi không có loại hứng thú này.”

“Làm sao tôi tin tưởng ông được?”

“Tôi sẽ trả trước cho anh một năm tiền lương,” lão nhân đứng lúc đưa đến một phong thư khác, bên trong là chi phiếu, “Mà yêu cầu của tôi chính là anh tức khắc nhậm chức.”

“Gấp như vậy?” Người đại diện vẫn bán tín bán nghi, “Ông muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn anh đến một nơi, đón một người, người đó chính là nghệ sĩ anh sẽ phụ trách trong mười năm tới, cũng là nghệ sĩ duy nhất.”

“Duy nhất?”

“Tôi muốn anh dồn toàn tâm toàn ý cho người đó, từ an bài công việc, đến sinh hoạt hằng ngày, đều phải tỉ mỉ chu đáo chiếu cố.”

Người đại diện không còn lời nào để nói, “Tôi là người lập kế hoạch cho hần hay ba hần a?”

“Nếu có thể, tôi càng hi vọng anh trở thành người nhà của người đó.”

Người đại diện giương mắt nhìn trời, “Hần tên là gì?”

“Lăng Lang! Có người bảo lãnh, ra đi!”

Người đại diện bị tiếng cửa sắt vang ầm một tiếng dọa sợ tới mức chấn động, hần nhìn quanh bốn phía, kẻ thần bí kia muốn hần tới đón người, nhưng hần chưa bao giờ nghĩ qua là tới trại tạm giam.

Suy nghĩ của hần phiêu trở lại mười mấy phút đồng hồ trước ——

“Anh xác nhận cậu ta chính là người tôi muốn tìm?” Người đại diện nhìn đi nhìn lại hồ sơ cũng không dám tin tưởng nghệ sĩ mình phải chịu trách nhiệm trong tương lai không ngờ là một phạm nhân.

“Làm sao mà bản thân muốn tìm ai chính anh cũng không rõ?” Cảnh quan hỏi lại.

Người đại diện thẳng tắp nhìn chằm chằm ảnh chụp trên hồ sơ, “Cậu ta phạm tội gì?”

“Cố ý gây thương tích.”

“Nghiêm trọng không?”

Cảnh quan tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, “Một đập đoạn tử tuyệt tôn, anh nói có nghiêm trọng không?”

Người đại diện lập tức cảm thấy giữa khó ắn ắn đau, thật không thể tưởng được thanh niên trên ảnh chụp nhìn qua hoàn toàn vô hại lại là một phần tử bạo lực thâm tàng bất lộ.

“Đối phương là người nào?”

“Cái này không tiện lộ ra .”

“VẬY...Cậu ta phạm vào chuyện lớn như vậy, mà vẫn chấp nhận cho bảo lãnh?”

Cảnh quan kỳ quái liếc mắt nhìn hần một cái, “Người là các anh lo liệu, giờ lại chạy tới hỏi tôi? Tôi chỉ phụ trách thi hành mệnh lệnh mà thôi.” Hần cầm lấy cái chìa khóa hướng vào trong, “Có điều, cái người bị cậu ta đánh bị thương kia cũng là một đại nhân vật, lúc đưa vào tuyên bố phải nhốt cậu ta cả đời, nhìn không ra, hậu thuẫn rất mạnh a các anh em.”

Người đại diện mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) có hậu thuẫn hơn nữa căn bản không biết hậu thuẫn là ai vẫn là lần đầu tiên đến một nơi như trại tạm giam, hoàn cảnh nơi đây thật ác liệt, ngục giam so ra còn kém. Nghĩ nếu bị giam trong loại lao tù này cả đời, người đại diện cảm thấy chết còn sướng hơn.

Phần tử bạo lực nguy hiểm kia hiện giờ đang đứng trước mặt người đại diện cách không quá hai thước, cậu ngồi bên giường, mười ngón đan chéo khoát lên đầu gối, đầu hơi cúi, mái tóc rũ xuống che đi gương mặt.

Nghe cảnh quan nói được thả, cậu chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi đen tinh thuần không chút gợn gập mắt người đại diện, hần như ngã vào hàn đàm (đầm nước lạnh) lạnh thấu xương sâu không thấy đáy.

Cậu đã bị giam nơi đây vài ngày, khuôn mặt rõ ràng hiện vẻ mệt mỏi, nhưng không suy sụp tinh thần.

“Anh là ai?” Đây là câu nói đầu tiên của Lăng Lang hai mươi hai tuổi cùng người đại diện ba mươi tuổi ở lần đầu gặp mặt.

Người đại diện tại chỗ sững sờ vài giây, lập tức ý thức mình thất thố, đặt nắm tay lên miệng ho nhẹ che giấu.

Hần tiến lên trước hai bước, “Tôi là người đại diện của cậu.”

Lăng Lang mặt không đổi sắc nhìn hần, “Người đại diện của tôi hôm qua đã tới, giải trừ hợp đồng với tôi.”

Người đại diện trong lòng mắng một tiếng đồ bại hoại, “Từ hôm nay trở đi, tôi chính là người đại diện mới của cậu, những người cũ cùng chuyện đã qua, đều không liên quan tới cậu.”

Lăng Lang vẫn như cũ ngồi đó, như đang cẩn thận nhận rõ tính chân thật trong lời hắn. Người đại diện không cho phép nghi ngờ vươn tay ra trước mặt cậu, dùng thanh âm kiên định trước nay chưa từng có kéo Lăng Lang ở thế giới không thuộc về mình lại quỹ đạo đã định.

“Đi thôi, theo tôi về nhà.”

“Gần đây tình huống cậu ấy thế nào?”

Người đại diện đã thích ứng loại báo cáo công tác qua điện thoại đường dài này, ngay cả thanh âm kỳ quái kia cũng tập thói quen tiếp nhận, “Không tồi, cậu ấy rất cố gắng, cũng rất có thiên phú, gần đây nhất tôi sắp xếp hai buổi thử vai, cậu ấy phát huy rất tốt, có điều...”

“Có điều sao?”

“Tính cách cậu ta có chút quái gở, tính cách như vậy ở giới giải trí chỉ sợ sẽ chịu thiệt, không biết do bẩm sinh, hay do sau này chịu kích thích? Nếu là vì chuyện lần đó, tôi đề nghị cho cậu ấy tiến hành tâm lý trị liệu chính quy.”

Đối phương trầm tư vài giây, “Tôi đã biết, tôi sẽ lưu tâm chuyện này.”

“Còn có một chuyện...” Người đại diện lựa lời, “Tôi có hỏi thăm xung quanh một chút, người Lăng Lang đã thương lần trước, hình như thuộc thương hiệu cậu ấy quảng cáo?”

Đối phương không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

“Không biết có phải vì nguyên nhân này không, khi tôi lập kế hoạch cho cậu ấy, mỗi lần nhắc tới hai chữ “quảng cáo”, cậu ấy đều có biểu hiện bài xích.”

“Nếu như vậy,” người thần bí quyết đoán nói, “Về sau không để cậu ấy tiếp nhận quảng cáo nữa.”

Người đại diện giật mình sững sốt, “Nhưng quảng cáo cũng là một loại bằng chứng thể hiện giá trị nghệ sĩ.”

“Giá trị của Lăng Lang không cần thể hiện thông qua quảng cáo,” người đó phủ quyết, “Tôi muốn anh vô điều kiện theo ý nguyện của cậu ấy, kịch bản cậu ấy không muốn nhận, có thể không nhận, cậu ấy không muốn dự buổi tuyên truyền, có thể không dự, cậu ấy không muốn đi xã giao, có thể không đi, người cậu ấy không muốn gặp, có thể không gặp. Việc của cậu ấy chính là làm chuyện cậu ấy muốn làm, còn lại là công tác của anh.”

Người đại diện quả thực muốn điên, “Tôi là đang bồi dưỡng nghệ sĩ hay đang nuôi con? Không đúng, nếu là con tôi, tôi còn phải đá ra ngoài cho nó lịch duyệt một chút, cậu ta căn bản chính là con gái ruột của tôi a!”

“Tôi đã nói, tôi muốn đem cậu ấy đến đỉnh Kim tự tháp, tôi muốn khiến mọi người phải ngược lên nhìn cậu ấy, tôi muốn mỗi một người đều chấp nhận tính cách nguyên bản của cậu ấy, không cần cậu ấy vì nghề nghiệp bất luận kẻ nào mà thay đổi.”

Người đại diện bị lời nói hùng hồn khiến triệt để ngây người, “Ông chủ, tôi có thể mạo muội hỏi tục danh của ngài một chút không?”

Đối diện trầm mặc một lát, “Tôi họ Mạc, anh có thể gọi tôi Mạc tiên sinh.”

Người đại diện sợ tới mức thiếu chút nữa rớt di động, danh hào Mạc tiên sinh, đã trở thành một truyền thuyết, chưa có ai gặp qua, không người không biết, không người không hiểu. Những lời vừa rồi, nếu toát ra từ miệng người khác, chính là không biết trời cao đất dày, còn từ miệng ngài ấy, bất quá chỉ một cái giờ tay nhắc chân là xong.

Hắn lần đầu tiên biết mình vậy mà bấy lâu luôn đối thoại cùng một vị đại nhân vật như vậy, đến nói cũng nói lắp.

“Vậy, vậy xin hỏi, Lăng Lang có liên hệ thế nào với ngài?”

Từ trong loa truyền đến một tiếng cười khê, thanh âm đã cố tình xử lý cũng trở nên ôn nhu.

“Đó là người trọng yếu nhất của tôi, tôi đem người đó phó thác cho anh, hy vọng anh sẽ không làm tôi thất vọng.”

65. Chương 65: Tái Diễn

Người đại diện mở đôi mắt chưa xót, sao lại đột nhiên mơ thấy chuyện thật lâu trước kia, hẳn nguyên bản cũng đã quên đi chuyện cũ này, nhưng ở trong mộng, mỗi điểm mỗi giọt đều rõ ràng đến thế.

nhồi máu đột ngột, từ trần ngay tại nơi làm việc và vĩnh viễn không thể nào trở về nhà. Nhưng như thường lệ, Hachiko vẫn tới nhà ga để chờ đón người bạn thân thiết của mình song không thấy. Và cứ mỗi ngày sau đó, chú vẫn đều đặn lặp lại trong vòng hơn 9 năm dài cho đến khi chết.

“Cậu khóc cũng được, nháo cũng được, dù cho cậu tuyên bố rút lui vô thời hạn khiến tôi sút đầu mẻ trán cũng tốt, nhưng sao cậu có thể buông tay đến cả mạng mình cũng không muốn? Thời buổi này đâu còn ai không có một người thì không sống được, vì sao không có cậu ta thì cậu sống không nổi?”

“Chẳng lẽ chỉ có Phong Hạo quan trọng đối với cậu? Tôi chiếu cố cậu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cũng chỉ có thể trở mặt ngồi chỗ này nhìn cậu chờ chết?”

Người đại diện cực kỳ bị ai che mắt, “Cậu hỏi tôi có tin cậu không, tôi nói tin, cậu nói cậu cần yên tĩnh một chút, tôi nói tốt. Tôi con mẹ nó vì cái gì lại đi tin cậu? Tôi con mẹ nó vì cái gì không dán mắt vào cậu? Vương bát đản!”

Hắn không phương hướng đi lại trong phòng bệnh, “Mười mấy năm, cậu chưa một lần nói dối tôi, tôi đem cậu từ một diễn viên nhỏ mới ra nghề từng bước một bồi dưỡng thành ảnh đế, không nghĩ tới cuối cùng diễn xuất chân thật nhất của cậu là dùng dối phó tôi.”

“Tôi sao lại ngu xuẩn như vậy, sớm biết cậu sẽ thế này, tôi mỗi ngày mỗi đêm đều phải trông chừng cậu, tôi còn vì chuyện hậu sự của Phong Hạo mà bận rộn đến mờ mắt làm gì chứ? Cậu ta là người đã chết, mà cậu, một người sống rõ ràng rành rành, lúc này so với người chết có cái gì khác biệt?”

Hắn mắng đến mệt, đặt mông ngã ngồi trên ghế, lẩm bẩm, “Nghệ sĩ tôi từng dẫn dắt trong cuộc đời có thể đếm trên đầu ngón tay, đến bây giờ còn có thể nhớ rõ tên, cũng chỉ có cậu cùng Phong Hạo hai người.”

“Tôi tự nhận không phải người đại diện vĩ đại gì, nhưng tôi cũng tận tâm tận lực, không nghĩ tới, nghệ sĩ dưới tay lại từng người rơi vào kết cục này.”

Thanh âm hắn càng lúc càng thấp, đến cuối cùng chỉ có bản thân nghe được, “Sớm biết như thế, không bằng năm đó đừng ký tên lên hợp đồng kia, tôi coi cậu như con gái ruột phụng trong lòng bàn tay, cậu lại chỉ lưu cho tôi một câu ‘cảm ơn anh’.”

Ngày từng ngày vô tình trôi qua, mỗi người đều chậm rãi thích ứng cuộc sống mới, giới giải trí không lúc nào không tham lam hấp thụ chuyện bất quá mới, số lần đề cập đến những tin tức lỗi thời không còn gì để sáng tạo cũng giảm đi từng ngày.

Người đại diện vẫn như ngày thường, từ công ty ra liền đến bệnh viện, việc đầu tiên làm chính là lấy nước lau tay lau mặt Lăng Lang một lần. Hắn biết Lăng Lang là người rất yêu sạch sẽ, dù là hôn mê cũng sẽ không cho phép hình tượng của mình chột vạt.

Lau sạch sẽ xong, hắn lại bắt đầu giúp Lăng Lang mát xa cơ thể, hiện giờ việc này hắn đã làm đến đắc tâm thuận thủ (tay theo ý nghĩ, quen tay).

“Con người nếu hoàn toàn không vận động, cơ thể sẽ héo rút, tôi mà không giúp cậu xoa bóp, tôi sợ khi cậu tỉnh lại ngay cả đi đường cũng không thể.” Miệng hắn một khắc cũng không ngừng, tay trái đỡ cổ tay Lăng Lang, sau đó động tác bỗng khựng lại.

Ngón cái của hắn chạm vào ngón giữa, Lăng Lang đã gầy đến mức chỉ một bàn tay là có thể bao trọn cổ tay, người đại diện cảm thấy xót mũi, nhanh chóng đem loại cảm giác này đè ép xuống.

“Bác sĩ nói hiện tại cậu bị vậy trong trạng thái nửa hôn mê, ý thức cậu thanh tỉnh, chính là thân thể không muốn tỉnh lại, không sao, tôi chờ.” Hắn một bên ần ần một bên nói, “Cậu đã nghe được, thì tôi nói cho cậu nghe, cậu chê tôi ồn ào thì đi mà chính miệng bảo tôi ngậm mồm.”

Xoa bóp xong tứ chi Lăng Lang, hắn ngồi xuống ghế bên cạnh, giở ra tờ báo mua trên đường.

“Cậu luôn không thích xem báo chí, kỳ thật hiểu biết đôi chút về tin tức đồng nghiệp đối với cậu cũng không có gì không tốt. Nếu cậu không ngại thì để tôi đọc cho cậu nghe đi, trong giới này mỗi ngày một vẻ, nếu cậu không biết tin thời sự, sẽ bị đào thải thật đó.”

Người đại diện lật đến một trang, hắng giọng đọc, “Trong buổi dạ tiệc mừng nghệ sĩ Ngô Quan Phong ngày đầu tiên trở lại cương vị sau vụ nổ, tháp Champagne ngoài ý muốn đổ sập, không cẩn thận cắt bị thương chân trái... Làm sao mà chuyện gì không hay ho đều có thể bị cậu ta gặp phải?”

Hắn buông báo xuống nghĩ nghĩ, “Khó trách hôm nay tôi gặp phóng viên ở cửa, thì ra cậu ta cũng vào bệnh viện. Thấy cậu ta từng tới thăm cậu, tôi cũng đi thăm cậu ta, cậu nằm cho tốt, lát nữa tôi về.”

Người đại diện đến tra hồ sơ nhập viện biết được số giường của Ngô Quan Phong, theo dãy số tìm đến.

Phòng bệnh Ngô Quan Phong sao có thể xưng là phòng bệnh, căn bản là một cái chợ, người đại diện còn chưa tới cửa, đã nghe người bên trong lớn tiếng ồn ào.

“Tôi cũng coi như khách quen của mấy người ở đây, không sắp xếp cho tôi cái phòng VIP thì cũng được đi, thế nào mà ngay cả một phòng riêng cũng không có? Còn muốn tôi phải chen chúc với đủ loại người?”

“Thực xin lỗi, dạo này người bệnh nằm lại bệnh viện hơi nhiều, toàn bộ phòng riêng đều kín rồi, thương thế của anh không phải quá nghiêm trọng, quan sát một hai ngày là có thể ra viện.”

Người đại diện nhăn mày, lớn tiếng tranh cãi ầm ĩ ở bệnh viện như vậy thực sự không thành vấn đề sao? Hắn bất động thanh sắc đi đến cửa phòng bệnh, trong phòng Ngô Quan Phong, người đại diện của hắn, trợ lý, hộ sĩ, thậm chí còn có hai phóng viên làm thành một núi, mà “đủ loại người” trên giường bệnh kể bên biểu hiện cứ như những người này căn bản không tồn tại, họ có nói gì cũng thờ ơ.

Bên trong hỗn loạn, không ai chú ý tới sự xuất hiện của hắn. Người đại diện thấy có phóng viên, bỏ ý định bước vào, vừa dậm bước đi, chợt nghe bên trong có người hỏi, “Ngô ca, nghe nói cuộc gọi cuối cùng khi Phong Hạo còn sống lưu trong nhật ký cuộc gọi là do anh gọi cho anh ấy?”

Cái tên này truyền vào tai người đại diện, bước chân hắn đình trệ, không tự chủ dừng lại.

“Phải a,” Trong phòng Ngô Quan Phong thản nhiên thừa nhận, “Là tôi gọi, có điều là gọi giùm người khác.”

“Giúp ai?”

“Cái này còn phải hỏi?” Ngô Quan Phong quăng cho hắn ánh mắt người còn không biết sao.

Phóng viên kéo ghế dựa xê dịch về trước, “Vậy, hai người họ lúc ấy nói gì?”

“Tôi làm sao biết, đúng là tôi nghe được sư huynh nói chuyện không sai, nhưng mà anh cũng biết sư huynh của tôi có bao nhiêu trầm mặc ít lời nha, đơn giản là ừm, à.”

“Tôi biết!” “Đủ loại người” nằm giường kể bên luôn chưa từng lên tiếng đột nhiên mở miệng, khiến ai nấy đều giật mình.

Phóng viên cẩn thận đánh giá hắn một lượt, đột nhiên kêu to một tiếng, “Anh chính là tài xế trong sự cố tai nạn xe lần trước!”

Người đại diện trong lòng rung mình, sau tai nạn hắn có thấy qua tài xế xe Phong Hạo một lần, nhưng khi đó trên đầu anh ta còn bọc băng, vừa rồi vội vàng nhìn thoáng, lại không nhận ra.

“Á à ~” Ngô Quan Phong cũng quay đầu nhìn sang một bên, “Thì ra anh chính là tài xế của Phong sư đệ, tai nạn xe nghiêm trọng như vậy mà anh cũng vô sự, thật sự là Tiểu Cường* trong máy bay chiến đấu a.”

*Tiểu cường: Là con gián, thường chỉ những người đặc biệt sống dai

“Cho nên cuộc gọi cuối cùng của Lăng Lang và Phong Hạo có mặt anh ở đó?” Lần này đặt câu hỏi là một giọng nữ.

Tài xế không đáp lời, tỏ vẻ thừa nhận.

“Bọn họ rốt cục nói những gì? Cãi nhau sao? Hay là...?” Lực chú ý một phòng người đều tập trung trên người tài xế, tài xế mặt không đổi sắc chuyển hướng Ngô Quan Phong, sau đó đột nhiên ý thức được cái gì mạnh mẽ rút người lại.

“Đừng có nhìn tôi, trí nhớ tôi không có tốt vậy.”

Phóng viên vội vàng xua tay, “Ý chính, ý chính là được rồi.”

Lái xe càng rút đầu về, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm phía trước, ngữ khí máy móc như đang trả bài, “Alo, có chuyện gì?”

Ngô Quan Phong ngắt ra, thuận miệng nói tiếp, “Là anh.”

“Sao lại là anh?”

“Phải, chính là anh.”

“Anh vì sao lấy điện thoại thẳng ngốc này gọi cho em?”

Ngô Quan Phong hung tợn trừng mắt, “Cậu ấy cho anh mượn dùng, cậu ấy thật là một người tốt.”

Người đại diện tựa nhẹ lên tường hành lang, đối thoại trong phòng bệnh rõ ràng truyền vào tai.

“Em thật lo lắng cho anh, em xuống tay nặng quá sao?”

“Không, bác sĩ nói do anh đói, không liên quan tới em.”

“Anh không sao là tốt rồi.”

“Em thì sao?”

“Em cũng không sao, chính là nhớ anh, rất muốn gặp anh.”

“Anh ở bệnh viện.”

“Người nhiều lắm, em rất đẹp trai, không vào được.”

“Ha ha.”

“Em đang ở đâu?” Lúc này đổi lại Ngô Quan Phong hỏi.

“Trên xe.”

“Đi đâu vậy?”

“Sân bay.”

“Em phải đi phải không?”

“Mọi chuyện xong xuôi rồi, em sẽ trở về tìm anh, chờ em trở lại.”

“Anh chờ em.”

“Chờ sau khi trở về, em nhất định phải xây dựng tốt quan hệ với nhạc phụ đại nhân.”

Người đại diện che miệng.

“Tuy rất không muốn dùng di động của tên ngốc này nói với anh, nhưng là,” thanh âm lái xe vẫn cơ giới hóa như cũ, “Em yêu anh.”

Cả phòng bệnh trầm mặc, mọi người còn chưa kịp tỉnh tể cảm thụ hạnh phúc ẩn chứa trong ba chữ kia, đã bị kết cục bi kịch thẩm thấu, nếu biết kết cục ngược tâm đến thế, ngay từ đầu có ai lựa chọn đọc không?

Thật lâu sau, thanh âm của Ngô Quan Phong mới sâu kín vang lên.

“Anh cũng vậy.”

*Đoạn này mạn phép để xưng hô anh em, vì dưới cái nhìn của người ngoài thì Lăng Lang vừa lớn tuổi hơn vừa địa vị cao hơn, chứ tiếng Trung cứ ta-người hết à

66. Chương 66: Thức Tỉnh

Người đại diện không biết ôm tâm tình dạng gì từng bước trở lại phòng bệnh Lăng Lang, tay dửng trên tay nắm cửa chậm chạp không đẩy ra.

Thời gian hẳn dùng để mở ra cánh cửa này lần sau so với lần trước lại lâu hơn, mỗi lần đều phải xây dựng tâm lý thật tốt, mới không vào lúc nhìn người trên giường bệnh không khổng chế được cảm xúc.

Dung nhan đang ngủ bình tĩnh an tường của Lăng Lang một lần nữa hiện ra trước mắt, xương gò má nổi cao, hai má trũng xuống rõ ràng, cả người đã gầy đến không ra hình người, hoàn toàn không còn thần thái ngày xưa.

Người đại diện chỉ cảm thấy mũi mình đau xót, Lăng Lang xinh đẹp kia của hắn đã đi đâu rồi?

Lăng Lang mà dù trong trại tạm giam, vẫn cứ tinh thuần không hợp với hoàn cảnh xung quanh đó đã đi đâu?

Lăng Lang cao ngạo lạnh lùng, xem thường tất cả trong truyền thuyết đã đi đâu?

Lăng Lang dưới ánh đèn loang loáng, cất bước ung dung đi qua thảm đỏ, một lần lại một lần trở thành tiêu điểm vạn người chú mục, thu hoạch vô số tiếng vỗ tay cùng vinh quang, đến cuối vẫn là cô đơn nằm ở nơi này, dùng một loại phương thức cực đoan như vậy, để đuổi theo một người đã không còn tồn tại.

Khi trợ lý nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Lăng Lang vẫn như cũ đang ngủ say, ánh mặt trời sáng sớm mùa đông xuyên qua khung kính cửa sổ, rọi vào mặt anh. Người đại diện ghé vào mép giường anh ngủ, y phục trên người vẫn là bộ đồ hôm qua.

Chân mày nhíu chặt chứng tỏ hắn ngủ không an ổn, trợ lý động tác rón ra rón rén rất cuộc vẫn đánh thức hắn.

“Cô đến rồi,” hắn dụi dụi mắt, nước mắt đã sớm bay hơi, lưu lại muối trên mắt, cảm giác khô khốc lái đi không được.

“Anh cả đêm không về?” Trợ lý không biết nói gì, chỉ đành biết rõ còn cố hỏi.

“Lẽ ra định về, kết quả không cẩn thận ngủ quên.” người đại diện khinh miêu đạm tả nói.

“Ồ.” Trợ lý giả vờ không thấy đôi mắt đối phương, “Chắc anh chưa ăn gì phải không? Tôi có đem cháo đến.”

Người đại diện tiếp nhận bình giữ nhiệt, cháo trắng không nêm gia vị, một hơi uống xuống, ấm từ cổ họng ấm đến trong bụng.

Được vài ngụm hắn liền khựng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cháo trong chén.

“Cô lại không biết tôi ở đây, sao lại mang cháo đến?”

Tâm tư bị nhìn thấu, trợ lý đành phải thành thật khai báo, “Tôi chỉ là muốn, lỡ, lỡ như...”

Cô nói được vài tiếng liền không thốt ra lời được nữa, cô cùng hắn đều rõ ràng, cái “lỡ như” đó đẹp như bong bóng xà phòng, chẳng cần đưa tay chạm, chỉ cần thổi nhẹ liền vỡ tan.

Trợ lý phát hiện không khí không ổn, vội vàng chuyển đề tài, “Hôm qua tôi đã chỉnh lý tổng kết công tác trong năm nay tốt rồi, để trên bàn anh.”

Nghe cô nhắc đến người đại diện mới ý thức đã tiếp cận cửa ải cuối năm, thời gian này năm ngoái, các buổi lễ trao giải diễn ra không ngừng, đúng là thời điểm bận rộn nhất trong năm.

“Vội lại, radio Hồ Sóc gọi điện thoại, muốn làm chuyên đề tưởng nhớ Phong Hạo, hỏi anh có thể làm khách quý tham gia không.”

Suy nghĩ người đại diện còn dừng ở câu trên, trợ lý đợi nửa ngày cũng không thấy trả lời, nhìn lại, rõ ràng người ta đã đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“Được rồi,” trợ lý đã hiểu, với trạng thái của hần thế này, dù đến cũng chỉ có thể liên tục thất thần, “Tôi đi thoái thác... Vậy cái đó phải làm sao?”

“Cái gì?” Người đại diện tiếp nhận phong thư cô đưa đến, bao bì quen thuộc, ký hiệu quen thuộc, không cần nhìn cũng biết bên trong là cái gì.

“Thiệp mời năm nay.” Trợ lý giản lược đáp, lễ trao giải mỗi năm một lần, nghi thức long trọng nhất của giới điện ảnh và truyền hình, Lãng Lang hầu như mỗi năm đều trúng cử.

Năm nay, Lãng Lang vẫn là ứng cử viên sáng giá nhất cho ngai vàng Ảnh đế, chỉ là trợ lý không biết cô còn có phúc khí này hay không, nhìn thấy Lãng Lang bước lên bục nhận thưởng.

Người đại diện thấy thư mời, cũng hốt hoảng trong chốc lát, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, hần thấy trợ lý ngập ngừng ấp úng, hiển nhiên còn có lời muốn nói.

“Cô sao vậy?” Hần hỏi.

Trợ lý cũng tìm một chỗ ngồi xuống, “Hôm qua giám đốc tìm tôi, nói nếu Lãng Lang vẫn không tỉnh, sẽ điều động tôi sang cho nghệ sĩ khác.”

Người đại diện nghĩ nghĩ, gật đầu, “Như vậy cũng tốt, tiếp tục chờ nữa, sẽ chỉ chậm trễ cô.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi không giống cô, tôi là người đại diện ký ước của Lãng Lang, nếu tôi không nguyện ý, công ty không thể sai khiến tôi.”

Trợ lý cắn môi một lát, “Tôi tuổi trẻ, lại không có kinh nghiệm, làm việc cũng hấp ta hấp tấp, nghệ sĩ nào sẽ muốn một trợ lý như tôi đây?”

“Mọi người đều nói Lãng Lang là nghệ sĩ khó ở chung nhất, mặc dù có nhiều khi anh ấy quả thật khiến tôi rất khấn trương, nhưng mà theo anh ấy lâu như vậy rồi, anh ấy chưa một lần trách mắng tôi.”

“Tôi luôn không giữ được mồm miệng, trước mặt truyền thông nói lộ ra, hại anh ấy ngộ độc thức ăn phải vào viện, lần này cũng vậy...”

Cô gục đầu xuống, “Nếu không phải tôi sơ ý bất cẩn làm rơi thẻ phòng, phóng viên đã không xông vào, cũng không chụp được Phong Hạo đánh người, không biến tình huống thành hồng bét, Phong Hạo cũng không bị buộc phải xuất ngoại... Nếu anh ấy không ra sân bay, sẽ không xảy ra tai nạn xe, Lãng Lang cũng không cần nằm ở nơi này...”

Cô liên tiếp giả thiết, khiến người đại diện nghe được lắc đầu.

“Trên đời này làm gì có nhiều cái nếu như vậy, nếu thực sự truy cứu trách nhiệm, chỉ sợ sai lầm của tôi càng lớn.”

Trợ lý ngạc nhiên, “Anh thì có sai lầm gì? Anh bảo hộ Lãng Lang đến thiên y vô phòng, chúng tôi đều rất rõ ràng.”

Người đại diện thở dài, “Không phải cô đã từng hỏi tôi, vì sao lại quản Lãng Lang chu đáo chặt chẽ như vậy, ngay cả sinh hoạt cá nhân cũng can thiệp?”

Trợ lý gật gật đầu, “Cho nên mới cảm thấy anh không giống người đại diện gì hết, luận điệu cũ rích rất là...”

Từ “lỗi thời” cuối cùng cô không nói ra miệng, nhưng lần này người đại diện cũng không phản bác.

“Cô cũng từng hỏi tôi chuyện của Mạc tiên sinh.”

“Nhưng anh vẫn giữ kín như bưng chuyện này.”

Người đại diện ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Kỳ thật Mạc tiên sinh cùng Lăng Lang ký một hợp đồng, trong đó điều khoản đầu tiên là trong thời gian hiệu lực hợp đồng không được kết giao cùng bất luận người nào.”

Trợ lý rất cục vắn còn trẻ tuổi, tâm hiếu kỳ chiến thắng tất cả, nghe tới đó hô lên, “Sao có thể có một điều khoản hợp đồng như vậy? Tôi vẫn luôn cho rằng anh nghiêm khắc với Lăng Lang chính là để đề phòng tai tiếng tình dục, chẳng lẽ ngay cả kết giao cũng không thể sao?”

“Phải, tôi cũng không rõ vì sao Mạc tiên sinh lại đưa ra điều kiện này. Nhưng thực nhân chi lộc, trung nhân chi sự*, tôi chính là người chấp hành hợp đồng này.”

*Thực nhân chi lộc, trung nhân chi sự: Nhận bổng lộc của người thì phải hết lòng làm việc cho người.

Trợ lý há miệng nhưng không nói được gì.

Ánh mắt người đại diện rơi trên người Lăng Lang nằm một bên, “Cho nên những năm đó, tôi không chỉ là người đại diện của cậu ấy, mà còn là người giám thị, bất luận kẻ nào chỉ cần có ý tưởng không an phận với cậu ta, tôi đều sẽ bóp chết trước.”

Trợ lý kinh ngạc đến nói không nên lời, “Sao, sao có thể như vậy?”

Người đại diện hạ mắt, “Mấy ngày nay, tôi một mực suy nghĩ, Lăng Lang sao lại chấp nhất đến thế đối với đoạn tình cảm này.”

“Đừng nói là nghệ sĩ, cho dù là người thường, gặp phải bất hạnh này, cùng lắm chỉ là khổ sở tinh thần sa sút mà thôi, làm sao lại sẽ lựa chọn phương thức cực đoan như vậy.”

“Nghĩ trước nghĩ sau, đều là vì cậu ấy trong lúc diễn những kinh nghiệm tình cảm oanh oanh liệt liệt đều trải qua rất nhiều, nhưng tình cảm trong hiện thực lại hoàn toàn trống rỗng, thế nên một khi sa vào, sẽ hăm càng sâu, trừ điều đó ra, tôi thật nghĩ không ra lý do nào khác.”

Trợ lý nghe đến nhập thần.

Ánh mắt người đại diện cũng trở nên mờ mịt, “Giờ ngẫm lại, nếu từ đầu tôi không trông chừng cậu ấy nghiêm như vậy, cứ mở một mắt nhắm một mắt, thì cậu ấy lúc này sẽ giống những người khác trong giới hay không, xem tình cảm chỉ như trò đùa.”

Trợ lý không thể tưởng tượng một Lăng Lang như vậy.

Cô đột nhiên nghĩ ra một chuyện, “Vậy sao lúc trước anh không ngăn cản Phong Hạo?”

“Thời điểm cậu ta xuất hiện quá khéo, đúng lúc hợp đồng của Lăng Lang cùng Mạc tiên sinh hết thời hạn, tôi đã không còn quyền lợi tiếp tục can thiệp,” hắn quay đầu nhìn về phía người trên giường, “Có lẽ đây chính là định mệnh.”

Bác sĩ đến giờ theo lệ kiểm tra phòng, người đại diện đáng thương ngóng nhìn đối phương tiến vào, lại đáng thương ngóng nhìn đối phương rời đi, rồi mới đuổi theo.

Trợ lý dọn dẹp lại phòng, rồi cũng mang theo bình nước ra ngoài.

Cửa phòng bệnh nhanh chóng mở ra rồi đóng lại, một bóng người hiện ra ngoài cửa, hắn bắt động thanh sắc đi quanh giường bệnh vài vòng, cuối cùng dừng lại ở đầu giường Lăng Lang.

“Hôm qua thấy người đại diện của anh lác lư ngoài cửa phòng bệnh của tôi, tôi đã đoán được sư huynh anh cũng ở trong này,” Thanh âm Ngô Quan Phong khó lường, “Tôi quả nhiên không đoán sai.”

“Giờ người bên ngoài đang tìm anh đến xôn xao ngất trời, lúc này công ty thực sự là thủ khẩu như bình (kín miệng như bưng) a,” Ngô Quan Phong cong xuống nửa người, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lăng Lang, “Kết quả sư huynh lại trộm nằm ở đây, rất giỏi hoạt.”

Hắn nhìn chăm chú Lăng Lang một lúc lâu, không thấy đối phương có dấu hiệu thức tỉnh, lúc này mới tin tưởng anh thật sự không nghe được.

Ngô Quan Phong uể oải thẳng người dậy, hai tay đút túi dựa vào bên tường, lần trước khi hắn tới gian phòng bệnh này, xuyên qua kính cửa sổ còn có thể nhìn thấy lượng lớn fan điện ảnh đau khổ chờ đợi ở cổng bệnh viện, mà lúc này đây, lui tới ngoài cửa cũng chỉ có bệnh nhân và người nhà, không thấy ký giả, càng không thấy fan.

“Vì chủ nhân đi rồi, bản thân không ăn không uống, tuyệt thực làm chó con đi theo chủ nhân sao...” Ngữ khí hằn như đang tự nói cho mình nghe, “Phong sư đệ vì anh không tiếc tự hủy tương lai đã khiến tôi thực kinh ngạc rồi, không nghĩ tới sư huynh anh càng làm tôi giật mình.”

“Lúc trước ở phim trường, anh ngay cả để tôi tát cậu ta một cái cũng không nỡ, nếu cậu ta thấy bộ dạng anh hôm nay, không biết sẽ có cảm tưởng gì.”

Hắn tiến về trước một bước, từ trên cao nhìn xuống Lăng Lang.

“Tôi có lẽ là tri âm cuối cùng của sư huynh trên thế giới này đi, có phải có chút chút cảm động không?”

Ngô Quan Phong yên lặng, Lăng Lang vẫn như trước nằm ở chỗ ấy, căn phòng như ngưng kết, chỉ có dịch truyền dưới tác dụng của lực hấp dẫn từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Nếu đây là kết quả sư huynh muốn,” nửa ngày, thanh âm không cảm xúc của Ngô Quan Phong mới vang lên trong phòng bệnh, “Tôi không ngại giúp sư huynh một lần cuối cùng.”

Trợ lý mang theo bình nước trở lại phòng, vô tình tầm mắt đảo qua, cả kinh thiếu chút quãng luôn thứ trong tay.

Bác sĩ và người đại diện dưới biểu đạt kinh hoàng thất thố của cô cũng đuổi tới rất nhanh, kim truyền dịch cắm trên lưng bàn tay Lăng Lang đã bị người rút ra, chất lỏng trong suốt tích tích chảy đầy đất.

“Đây là chuyện gì?” Người đại diện không thể tưởng tượng nổi hỏi ra.

“Tôi, tôi chỉ đi lấy bình nước,” trợ lý cũng giật mình tuyệt không thua kém hắn.

Bác sĩ mở miệng nói, “Bình truyền là dịch dinh dưỡng, rút ra cũng không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng...”

“Nhưng vấn đề là ai làm?” Người đại diện hỏi ra nghi hoặc lớn nhất của mọi người, ngay lúc đó trong lòng chợt động, “Có khi nào cậu ấy tỉnh không?”

Bác sĩ lật mí mắt anh kiểm tra một chút, lắc đầu “Hắn là không phải.”

Người đại diện cùng trợ lý anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đều ôm dấu chấm hỏi lớn trong lòng.

Di động người đại diện rất không đúng lúc vang lên, hắn bắt máy nghe vài câu, “Cái gì? Sao lại như vậy?”

“Làm sao vậy?” Trợ lý theo ngữ khí của hắn nghe ra không ổn.

“Biết rồi,” người đại diện lại nghe thêm vài câu rồi cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm, “Ảnh chụp Lăng Lang bị một người nặc danh đăng lên mạng, giờ giới truyền thông chỉ sợ là đã biết cậu ấy ở trong này.”

Suy đoán của hắn không sai, không qua bao lâu, từ cổng bệnh viện làn sóng lớn các hãng truyền thông vọt đến, không thể không dùng đến lực lượng cảnh sát mới ngăn được họ, nhưng các ký giả vẫn đứng nguyên tại chỗ, ai cũng không chịu rời đi.

Tin tức Lăng Lang hấp hối lan nhanh, công ty rớt cuộc che giấu không nổi nữa, dù là nói dối Lăng Lang bệnh nặng cũng rất nhanh bị vạch trần, kẻ thân bí kia đem tình trạng Lăng Lang miêu tả thực cụ thể vô cùng, hai chữ “tuyệt thực” truat mục kinh tâm*, mà nguyên nhân tuyệt thực lại càng khiến người ta không thể dự kiến được.

*Truat mục kinh tâm: Mắt nhìn khiếp đảm lòng thấy kinh hoàng ?

Lúc trước mọi người chỉ nói hai người này trở mặt thành thù, Phong Hạo ngoài ý muốn bỏ mình, Lăng Lang đóng cửa không xuất hiện, đến giờ họ mới chính thức hiểu, sự tình không đơn giản như họ nghĩ.

Cùng lúc đó, nội dung cuộc điện thoại của Phong Hạo trước khi chết cùng Lăng Lang cũng bị phơi sáng, chân tướng càng thêm khó bề phân biệt.

Nhưng thứ duy nhất không bị nghi ngờ, chính là tình cảm của hai người, tất cả những lời đồn đại đều không công tự phá (tự sụp đổ), dư luận lúc trước nghiêng về một phía nháy mắt nghịch chuyển, quan hệ hai người vốn bị người chà đạp, nay lại biến thành giai thoại người người tán dương.

Người đại diện đã không biết lần thứ bao nhiêu xoa xoa huyết thái dương tỉnh dậy, mấy ngày nay hắn cùng trợ lý luân phiên trông chừng Lăng Lang, sợ sự việc lần trước tái diễn.

Truyền thông bên ngoài hắn đã không rảnh ứng đối, giờ này khắc này, không có gì so với sinh mệnh Lăng Lang trọng yếu hơn.

Hắn lê thân thể mệt mỏi đến bên cửa sổ, người tụ tập ngoài cổng bệnh viện có vẻ nhiều hơn rất nhiều, trên một khu đất trống không ảnh hưởng người qua lại, lễ vật chất thành đống.

Nhóm fan không hề tranh giành hoặc chữ cầu phong tỏa hoạt động Phong Hạo nữa, thay vào đó là ảnh hai người chụp chung, cảnh tượng như vậy dường như đã từng thấy qua.

“Hôm nay người so với hôm qua nhiều hơn không ít, cậu muốn đứng đây nhìn không?” Theo Lăng Lang lâu như vậy, người đại diện đã sớm luyện tốt bản lĩnh tự thuyết tự thoại.

“Giám đốc bệnh viện hôm qua tìm tôi, nghiêm túc phê bình cậu đó, cậu cứ ngủ hoài như vậy, đối với danh tiếng bệnh viện thực sự gây ảnh hưởng xấu.”

“Fan yêu điện ảnh tặng quà nhiều đến sắp không có chỗ để rồi, tôi phải tìm người mang đi cất mới được, lỡ trời mưa thì không xong.”

Hắn ngẩng đầu, bầu trời u ám mông lung, mơ hồ thấy vài bông tuyết trắng noãn từ không trung rơi xuống.

Hắn dụi dụi mắt, nhìn kỹ, tin tưởng mình không nhìn nhầm, trận tuyết đầu tiên của năm nay, vô thanh vô tức phiêu hạ.

“Lăng Lang cậu xem kìa, tuyết rơi...”

Người đang say ngủ sẽ không đáp lời, ngay lúc này chuông điện thoại di động vang lên.

Nhìn tên người gọi, người đại diện giật mình sửng sốt nửa ngày mới luống cuống tay chân bắt máy, đưa đến bên tai rồi một tiếng alo vẫn nói không thành lời.

“Là tôi.” Thanh âm kỳ quái đã lâu không nghe một lần nữa truyền ra từ loa.

“Mạc, Mạc tiên sinh?” Người đại diện cảm xúc ngổn ngang trăm mối, nhất thời lại không lời nào toát ra.

“Tôi đã biết sự tình.” Mạc tiên sinh nói.

Người đại diện cúi đầu, nhìn mũi chân, “... Thực xin lỗi, tôi không chăm sóc tốt cậu ấy... Cô phụ kỳ vọng của ngài.”

“Không, trong khoảng thời gian này thật vất vả cho anh,” Lời nói Mạc tiên sinh không có ý trách cứ, “Bây giờ, phiền anh đem điện thoại cho cậu ấy.”

Người đại diện phản ứng chậm nửa nhịp, lúc này mới ý thức được Mạc tiên sinh là muốn cùng Lăng Lang nói chuyện.

Ngọn lửa hy vọng nhanh chóng bùng lên dưới đáy lòng, trên đời này nếu còn có một người có thể thức tỉnh Lăng Lang, cũng chỉ có thể là người này.

Hắn cuống quýt lấy điện thoại đặt bên tai Lăng Lang, thấp giọng nói, “Lăng Lang, là điện thoại của Mạc tiên sinh, là Mạc tiên sinh, cậu mau nghe a.”

Từ bên kia điện thoại mơ hồ truyền đến một thanh âm, lông mi Lăng Lang hơi hơi rung động, người đại diện khó có thể tin mở to hai mắt nhìn.

Không biết Mạc tiên sinh bên kia nói những gì bên tai Lăng Lang, nhưng người đại diện mỗi khi nghĩ đến, lại cảm thấy đó là chú ngữ thần kỳ nhất trên thế gian.

Bởi vì hết câu chú ngữ, vương tử ngủ say chậm rãi mở mắt, một thế giới thức tỉnh.

67. Chương 67: Trở Về

“Thế nào, hôm nay cảm giác khá hơn chút nào không?” Người đại diện đẩy cửa vào, không giống như trước, nay mỗi lần hần mở cánh cửa này ra, trong lòng đều tràn ngập hi vọng.

Nhìn đến người trong phòng, người đại diện trước kinh hoảng sau vui mừng, bặt rợn lo lắng tiến lên hai bước đỡ lấy, “Cậu có thể xuống giường rồi?”

Lăng Lang một tay chống lên tường để đứng vững, nhìn ra được vẫn còn rất suy yếu, nhưng ít ra đã tiến bộ một bước dài.

“Đừng nóng vội, thân thể cậu còn chưa dưỡng tốt, từ từ sẽ ổn,” người đại diện đỡ anh lại lên giường.

Lăng Lang lắc đầu, “Không có thời gian.”

“Cái gì không có thời gian?” Người đại diện sửng sốt.

Lăng Lang còn chưa trả lời, đã hỏi ngược lại, “Chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Người đại diện vỗ vỗ mặt, thì ra mình cao hứng đều viết trên mặt sao? Hần lấy tờ báo kẹp dưới nách ra, “Lão già họ Y khốn nạn đã sa lưới.”

Lăng Lang nghe không hiểu, “Ai?”

“Lão già họ Y khốn nạn,” người đại diện vui vẻ phấn chấn nói, “Thì ra lão này chạy ra nước ngoài rồi còn làm nhiều chuyện ác, lần này rốt cục bị cảnh sát gom cả thế lực hắc đạo hậu thuẫn của lão một lưới bắt hết, cũng xem như trời xanh có mắt.”

“Còn có cái cô họ Kiều hôm trước cũng chịu án, cậu biết không? Thì ra hai người họ là đồng bọn.”

“Cùng ngày mở phiên tòa còn có fan cực đoan ở cửa tòa án ác ý gây chuyện cũng bị bắt, bắt quá đừng lo lắng, không phải fan của cậu, là của Ngô Quan Phong.”

Lăng Lang yên lặng đọc hết bài báo, cái gì cũng chưa nói, đặt qua một bên.

“Tôi muốn ra ngoài một chút.”

Lăng Lang bình tĩnh khiến người đại diện có chút kinh ngạc, nhưng hần vẫn gật đầu: “A, được.”

Người đại diện đẩy xe lăn tới, thật cẩn thận đỡ Lăng Lang lên. Gần đây hần phát hiện ra một cửa nhỏ rất hẻo lánh trong bệnh viện, là khu không có tai mắt ký giả, có thể nói là một lối thoát trời ban, mỗi ngày Lăng Lang đều đến khoảng sân này phơi nắng trong chốc lát.

Đi qua cánh cửa nhỏ, người đại diện đẩy Lăng Lang chậm rãi ra sân, đến một chỗ, người trên xe lăn làm một động tác dừng.

Dù anh không ra dấu, người đại diện cũng biết nên dừng lại ở chỗ nào. Lần đầu tiên hần đẩy Lăng Lang đến đây đã ngoài ý muốn phát hiện từ góc độ này, vừa lúc có thể nhìn thấy nhà ga ở ngã tư đường đối diện.

Có thể vì lý do kế bên là một bệnh viện, trên băng quảng cáo ở nhà ga dán một poster công ích rất lớn. Trên poster, Phong Hạo cùng một chú chó Kim Mao thân mật mặt đối mặt, nhưng nếu bạn nhìn kỹ, sẽ phát hiện đôi mắt Phong Hạo căn bản không hề mở.

Đó là trong lúc Phong Hạo vẫn đang mù, làm một người phát ngôn công ích cho chó dẫn đường, chính Lăng Lang đã tự mình giúp hần đi chụp.

Sau khi phát hiện ra điều này, Lăng Lang mỗi ngày sẽ cùng người đại diện đến đây, ngóng nhìn poster của Phong Hạo cả nửa ngày.

Mới đầu người đại diện còn có chút lo lắng cậu ấy nhìn vật nhớ người, nhưng tình trạng Lăng Lang mỗi ngày đều khá hơn, tâm hần cũng chậm chậm buông lỏng.

Hôm nay tâm tình người đại diện tốt vô cùng, tìm đề tài tán gẫu cùng Lăng Lang, “Cậu xem bộ phim “Chú chó Hachiko” chưa?”

Lăng Lang lắc đầu.

“Phim nói đến một lão giáo sư, nhận nuôi một chú chó lưu lạc, đặt tên cho nó là Hachiko.”

“Hachiko cùng lão giáo sư quan hệ vô cùng tốt, mỗi sáng khi giáo sư ngồi xe lửa lên lớp, Hachiko đều tiễn ông ấy đến nhà ga, buổi tối lại đón ông ấy về.”

“Nhưng có một ngày sau khi lão giáo sư rời nó đi, trên bục giảng ở trường đột nhiên bệnh tim tái phát, không còn trở về nữa.”*

*Lần trước có chú thích người chủ là nhân viên văn phòng là chuyện thực, còn đây là bối cảnh đặt ra trong phim, nên nghề nghiệp của nhân vật có khác đi một chút.

Nói tới đây, người đại diện đột nhiên ý thức câu chuyện này kể không phải lúc cho lắm, nhất định đầu óc mình bị nước vào rồi mới có thể tán gẫu cùng Lăng Lang loại chuyện này, nhất định là do bài báo kia khiến mình đi lộn hướng rồi.

“Kể tiếp đi,” Lăng Lang thấy hần không nói tiếp, chủ động mở miệng yêu cầu.

Nghe anh nói vậy, người đại diện cũng chỉ đành tiếp tục kể nốt, “Hachiko nó... tuyệt thực ba ngày ba đêm, từ đó về sau chiều nào cũng đứng giờ đó ra nhà ga chờ đợi, chờ chủ nhân của nó về nhà, suốt mười năm, bất chấp gió mưa.”

“Cho đến một ngày, nó nhìn thấy lão giáo sư từ trên xe lửa bước xuống, đến bên người nó, nói với nó, này, Hachiko!”

“Một khắc này, nó mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại.”

Người đại diện nói xong, trộm mắt nhìn Lăng Lang, giật mình nhảy dựng.

“Cậu cười?”

“Vậy sao?” Lăng Lang đem tầm mắt từ poster chuyển đến trên mình người đại diện, vẻ mặt anh dù biến hóa rất đơn giản, nhưng vẫn có thể nhìn ra là một cái mỉm cười không thể lẫn lẩn.

“Cậu cứ nhiên nở nụ cười?!” Người đại diện khó có thể tin lặp lại một lần, đây là tươi cười đầu tiên hần nhìn thấy trên mặt Lăng Lang kể từ khi Phong Hạo ra đi.

“Tôi chỉ là cảm thấy câu chuyện này rất hay,” tươi cười thản nhiên vẫn đọng trên mặt anh, “Nếu có cơ hội, thật muốn xem một lần.”

“A,” người đại diện ngốc ngốc ngơ ngác nhìn Lăng Lang như thế, “Cái này có khó gì, nhà tôi có đĩa phim này, chờ cậu ra viện tôi đưa cho cậu xem.”

Lăng Lang nhẹ nhàng gật đầu, dời tầm mắt lại phương hướng vừa rồi. Người đại diện ngơ ngơ ngẩn ngẩn theo dõi Lăng Lang, ánh mắt cậu ấy giờ phút này quen thuộc như thế, trong giây lát, thân ảnh Lăng Lang và chú chó Hachiko chờ tại nhà ga dường như chồng lên nhau, dù thế nào cũng không phân biệt.

Ngày từng ngày nhìn ngóng qua đi, Lăng Lang lấy tốc độ khiến kẻ khác giật mình khôi phục, ngay cả bác sĩ đều nói anh có chút nóng vội.

“Tuy tôi cũng hy vọng cậu có thể sớm khàng phục, nhưng thân thể cậu trước đó quá mức suy yếu, cần chậm rãi dưỡng mới tốt được.” Bác sĩ nhìn Lăng Lang đã vận động quá mức cho phép, không thể không lo lắng nói.

“Không có thời gian.” Lăng Lang vẫn trả lời cùng một câu.

“Cậu cứ nói không có thời gian,” người đại diện cuối cùng nhin không được hỏi, “Rất cuộc là không có thời gian gì?”

Lăng Lang lại bằng cố gắng của chính mình bước thêm một bước, lúc này anh đã có thể vững vàng đi vài chục mét rồi.

“Đến khi Diễn lễ trao giải bắt đầu.” Anh đáp.

Lễ mừng long trọng nhất của giới điện ảnh và truyền hình mỗi năm một lần kéo ra bức rèm che, con đường vinh quang phủ kín thảm đỏ, đêm nay sẽ có hàng trăm nghệ sĩ minh tinh đi qua nơi này.

Trong phòng hóa trang, dù đã xây dựng tâm lý vững vàng cho mình, nhân viên hóa trang xa cách đã nhiều ngày lần đầu nhìn lại Lăng Lang, vẫn không ngăn được che miệng giật mình.

“Không cần trưng ra vẻ mặt đó,” Lăng Lang nhìn thấu tâm tư của cô, “Tôi đã rất cố gắng, nhưng ăn một hơi cũng không thành người mập được.”

Nhân viên hóa trang đành phải an ủi anh, “Kỳ thật nếu trang điểm chỗ xương gò má này một chút, khi lên hình cũng sẽ không gầy lắm đâu.”

“Vậy nhờ cô.”

Tay nhân viên hóa trang run lên, hộp phấn vừa cầm lên suýt nữa làm rơi.

“Anh đột nhiên trở nên khách khí như vậy, tôi thật sự vô cùng không quen.”

“Vậy xin cô cứ làm hết sức là được,” Lăng Lang bình tĩnh nói, “Nếu đây là lần cuối cùng tôi lên bục lãnh thưởng, tôi cũng hy vọng mình có thể lưu lại một ấn tượng tốt trước ống kính.”

“Phi phi phi, miệng quạ đen, ” người đại diện xen mồm, “Làm sao có thể là một lần cuối cùng, cậu còn trẻ như vậy, sau này cơ hội không đếm xuể, đừng nói bục lãnh giải này, Oscar, Nobel, sau này chúng ta đều phải lên một lần.”

Lăng Lang nhắm mắt tùy ý nhân viên hóa trang vẽ loạn trên mặt mình, “Chỉ là giả thiết thôi.”

Chỗ hóa trang cùng nơi diễn ra dạ tiệc chỉ cách vài bước, nhưng vẫn có một chiếc xe chuyên dụng chờ ở cửa.

Công ty kế hoạch lần này vô cùng rộng rãi với Lăng Lang, điều đến một chiếc xe dài (chắc là limousine) hào nhoáng màu đen, tỏ rõ thân phận tôn quý của người bên trong xe.

Người đại diện có vẻ còn khấn trương hơn so với Lăng Lang, kiểm tra dáng vẻ anh khắp nơi qua một lần.

“Một lát nếu là cậu được giải, cảm nghĩ khi nhận thưởng tôi đã viết sẵn cho cậu rồi, cậu nhớ trước tiên cong lưng chào một cái.”

Hắn đưa cho anh một tờ giấy nhỏ, đồng thời còn có di động của Lăng Lang, “Vào đó, nhớ chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng.”

“Anh định lúc đó điện thoại cho tôi sao?”

Người đại diện ngẩn ra, “Hắn là không đâu.”

“Vậy để chế độ im lặng để làm gì.”

Người đại diện còn chưa kịp cân nhắc kỹ thâm ý trong những lời này, xe đã chậm rãi chạy đến mục tiêu.

Nhóm nghệ sĩ thân mặc trang phục lộng lẫy, bước đi hoặc tao nhã hoặc vững vàng trước sau đi qua thảm đỏ, có người một mình, có người mang theo bạn gái.

Người đại diện xem kỹ Lăng Lang từ đầu đến chân một lần cuối cùng, người gầy, khí thế lại chưa hề giảm mấy may, chính là băng sơn ảnh đế mà hắn quen thuộc kia.

“Đi thôi, cậu có thể làm được.” Hắn buột miệng nói ra lời từ đáy lòng. Nhiều năm trước, khi Lăng Lang lần đầu tiên bước trên con đường này, hắn đã cổ vũ Lăng Lang như vậy. Nhiều năm sau, Lăng Lang đã trở thành khách quen trên thảm đỏ này, nhưng trong lòng hắn anh vẫn như xưa, là một chú chim non giương cánh chờ bay.

Cửa xe mở, tiêu điểm chú ý toàn trường đều không hẹn mà cùng hội tụ về đây, này ảnh đế trẻ tuổi nhất giới giải trí đương đại, cách hơn một tháng, lần đầu tiên xuất hiện lại trước công chúng, biểu cảm vẫn là trước sau như một cao ngạo.

Nghênh đón cuồng nhiệt không thể hòa tan núi băng lấy nửa phần, anh nhìn chăm chú xuyên qua đoàn người hai bên, giẫm lên thảm đỏ, hơi chệch về bên trái, thẳng tắp từng bước một đi tới.

“Anh ấy không phải đi lệch đó chứ?” Nhìn bóng dáng Lăng Lang đi xa, trợ lý không xác định hỏi.

“Không,” người đại diện cũng nhìn bóng lưng anh, “Cậu ấy chỉ là không đi qua một mình.”

Hiện trường diễn lễ trao giải đều giống những năm qua, người kín hết chỗ, lầu một lễ đường ngồi đầy nghệ sĩ cùng khách quý, lầu hai thì toàn khách mời VIP của buổi lễ.

Đoàn làm phim Prison Break Back Ocean II không thể nghi ngờ là người thắng năm nay, cơ hồ bao quát toàn bộ các hạng mục giải thưởng lớn, mỗi lần chiếu trích đoạn phim được đề cử, gương mặt Lăng Lang và Phong Hạo đều sẽ cùng xuất hiện thoáng trên màn ảnh.

Một tiết mục (có thể là ca nhạc, giải trí... hay xen vào các buổi lễ trao giải) qua đi, dạ hội rốt cục nghênh đón cao trào mà mọi người chờ mong.

Khách quý mở phong thư trong tay, “Các đề cử cho giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất là, Lăng Lang, Prison Breakback Ocean II .”

Trên màn ảnh, Lăng Lang ngoái đầu nhìn lại, ảm đạm cười, đó là cảnh anh diễn cái nhìn thoáng cuối cùng trên đời của nhân vật, được giới phê bình nghệ thuật khen là nụ cười màn bạc kinh điển nhất trong năm, lay động tâm can vô số người xem.

Cảnh ngoái đầu nhìn lại qua đi, khách quý đọc tiếp, “Phong Hạo, Prison Breakback Ocean II .”

Mọi người đều kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong lịch sử hai diễn viên trong cùng một bộ phim đều được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, có lẽ vì cả hai người đó đều là diễn viên chính, không ai (trong hai người) là phối hợp diễn.

Mà trên màn ảnh, thậm chí không qua cắt nối biên tập, trực tiếp chiếu luôn đoạn tiếp của cảnh vừa rồi, Phong Hạo một mình đứng lặng bên vách núi, trong mắt khiếp sợ cùng phần nộ đã tiêu thất, nỗi bi thương tột cùng và hối hận từ đáy mắt lặng yên dâng lên.

Nhưng rất nhanh, ngay cả loại tình cảm của nhân loại đó cũng biến mất vô ảnh vô tung (không còn thấy bóng dáng tăm hơi), nhân vật vẫn còn đang hô hấp đó, mà sinh mệnh hắn đã đến điểm cuối rồi.

Dưới đài Lăng Lang bình tĩnh nhìn đoạn phim đang được chiếu lại, anh đến đây, là để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong đời. Sau khi hoàn thành, anh sẽ không còn vướng bận đi theo chủ nhân quá cố.

Đó chính là lời Mạc tiên sinh nói bên tai anh khi anh phong bế chính mình trong mộng cảnh.

——Không phải cậu luôn muốn báo đáp tôi sao? Tôi muốn cậu tham dự lễ trao giải vào nửa tháng sau, đây là yêu cầu cuối cùng của tôi đối với cậu. Hoàn thành rồi, thì tất cả những gì cậu nợ tôi đều đã trả hết, đến lúc đó cậu sống hay chết, tôi tuyệt không can thiệp.

“Cuối cùng người đoạt giải là ——” khách quý cố tình kéo dài âm cuối để trì hoãn, camera đối diện Lăng Lang đã sớm chuẩn bị để quay cận cảnh, Lăng Lang lúc này mới hơi ngước mắt lên.

“Lăng Lang, Prison Breakback Ocean II . Xin chúc mừng!”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Lăng Lang trong tầm mắt chú mục của mọi người, từ chỗ ngồi đứng dậy, vung vẫy đi lên sân khấu.

Đoạn đường không hề dài, nhưng với Lăng Lang đang suy yếu, mỗi bước đều thiêu đốt lượng thể lực có hạn của anh. Toàn bộ cố gắng của anh sau khi tỉnh dậy, chính là để có thể ngẩng đầu ưỡn ngực đi hết đoạn đường sau cuối trong cuộc đời này của mình.

Tiếp nhận cúp trong tay khách quý được mời đến để trao giải, Lăng Lang hướng về phía dưới sân khấu khẽ gật đầu.

Anh mở ra tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, người đại diện của anh là người hiểu anh nhất, bên trên lời ít ý nhiều viết ba câu.

“Cảm ơn các ủy viên hội đồng đã trao tặng tôi vinh dự này,” anh đọc xong câu đầu tiên.

“Cảm ơn đạo diễn, biên kịch, cùng với mỗi thành viên trong đoàn phim,” người đại diện ở bên dưới khăn trương nắm tay, đã là câu thứ hai rồi, vũng vàng ồm thỏa đọc xong câu thứ ba, là có thể cúi chào xuống sân khấu, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lăng Lang trên sân khấu lúc này lại chậm chạp không nói, người bên dưới không rõ, cho rằng đây có lẽ là toàn bộ lời đáp tạ của anh để tích tụ như kim*, lục tục vỗ tay.

* Tích tụ như kim: Tiếc chữ như vàng, chỉ người ít nói.

Câu thứ ba đâu? Người đại diện nghi hoặc đưa tay ra dấu, còn có câu thứ ba nữa mà? Chẳng lẽ chữ mình viết quá ngoáy đọc không rõ?

Tiếng vỗ tay chấm dứt, Lăng Lang vẫn không xuống sân khấu, mọi người tức khắc hiểu ý, đây là còn có lời muốn nói.

Người đại diện thở phào một hơi, thì ra cậu ấy muốn đem trọng điểm để lại sau, tăng ý tứ cường điệu.

Hội trường an tĩnh lại, mỗi người đều chờ mong đoạn sau của anh để.

Lăng Lang nhìn lòng bàn tay, đem tờ giấy có viết “cảm ơn người đại diện của tôi” lần nữa vo thành một nhúm, nắm trong tay.

“Tôi còn muốn cảm tạ hai người...”

Người đại diện nghe thế sửng sốt, không đúng a? Câu thứ ba đâu phải như thế, cảm ơn người đại diện của tôi mà?

Thanh âm của Lăng Lang, xuyên qua loa phóng thanh, mang theo tiếng vọng, thông thả vang lên trong hội trường, “Một người là ân nhân của tôi, không có người này, sẽ không có tất cả những gì tôi đạt được hôm nay.”

“Một người là người yêu của tôi, không có người này, tất cả những gì tôi đạt được đều không có ý nghĩa.”

Anh nắm thật chặt chiếc cúp trong tay, “Nhưng thật đáng tiếc, hai người mà tôi muốn cùng chia sẻ giải thưởng này, hôm nay một người cũng không thể xuất hiện...”

Không ai nói chuyện, không ai vỗ tay, hơn một ngàn người trong lễ đường, như lâm vào tĩnh mịch.

“Đinh linh linh linh...”

Một tiếng chuông mỏng manh vang lên, Lăng Lang ngẩng đầu, cho là mình nghe nhầm.

“Đinh linh linh linh...”

Tiếng chuông kia lại vang lên lần nữa, thanh âm rõ ràng và chân thật đến thế.

Lăng Lang không thể tưởng tượng nổi đưa tay thăm dò vào trong lòng, nếu thánh giác lừa gạt anh, vì sao thị giác lại vừa vặn ở cùng một thời điểm xuất hiện ảo giác?

Anh nhìn chăm chú tên hiển thị thuê bao người gọi một lúc lâu, mới hốt hoảng đưa điện thoại di động lên bên tai.

“Ngẩng đầu nhìn.” Bên kia nói.

Lăng Lang máy móc ngẩng đầu, trên lầu hai dành cho khách quý trong buổi lễ, một thân ảnh dứt một tay vào túi đứng đó, khi thấy tầm mắt đối phương bắt lấy mình, hướng anh lắc lắc di động trong tay.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ thấy trên đài người kia như gió vọt xuống, xuyên qua hành lang, biến mất nơi lối ra, có phóng viên nhanh tay lẹ mắt phát giác không đúng, trước tiên bám theo.

Người đại diện hóa đá nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng lặp đi lặp lại không đúng a, kịch bản không có viết như vậy, cảm ơn người đại diện của tôi còn chưa có nói, sao mà cậu bỏ chạy mất rồi?

Lăng Lang giờ phút này trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, anh quên hoàn cảnh, quên mọi mệt, liều lĩnh xông lên lầu hai, phóng viên phía sau giơ máy ảnh chạy theo.

Một cánh cửa lặng lẽ mở ra, dù là ai đứng nơi đó với Lăng Lang mà nói cũng chỉ là người qua đường, anh vọt tới cửa, rồi lại dừng bước.

Thình lình chạy bằng bằng khiến thân thể đã chống đỡ tới cực hạn, ngực kịch liệt đập phồng, trái tim như nhảy lên đầu, tiếng tim đập lo lắng hòa với tiếng thở dốc, cộng hưởng trong màng tai.

Nhưng thân thể anh đã không cảm giác được nữa, chờ mong cùng sợ hãi trái phải kiểm lấy tốc độ anh tiến tới, mục đích gần trong gang tấc, thế nhưng anh lại mỗi bước bước ra đều thực gian nan.

Anh rút cục đi tới trước cánh cửa đó, bóng dáng quen thuộc ánh vào mi mắt, trong bao nhiêu ngày đêm, đã dẫn dắt hồn anh vào mộng .

Người đó chậm rãi xoay người, ánh mắt ôn nhu có thể tan thành nước.

“Tôi đã về.”

Phong Hạo dư âm còn chưa tận, bỗng cảm giác một cỗ xung lượng thật lớn ập đến, suýt nữa bị húc phải lùi ra sau một bước.

Người vừa mở cửa thấy Lăng Lang nhào vào, xoay người cài cửa lại, nhót vị ký giả chạy theo lại ngoài cửa.

Lăng Lang gắt gao ôm cổ người trước mặt, vùi đầu vào hóm cổ đối phương, như thể đây chỉ là một cảnh không chân thật do anh tưởng tượng, chỉ cần buông lỏng tay sẽ lập tức tiêu thất.

Phong Hạo bị anh ghim đến không thở được, nhưng không ngăn lại, thẳng tắp đứng tại chỗ, tùy ý để anh ôm.

“WOO,” hần trêu chọc nói, “Chó con giống hệt núi băng của tôi thì ra khi bùng nổ lại nhiệt tình như vậy, tôi sắp chống đỡ không nổi luôn rồi.”

Hần liếc mắt nhìn sân khấu bên dưới một cái, “Đây chính là hiện trường trực tiếp, toàn thế giới đều nhìn thấy đó nha.”

“Chính là vì có người nhìn thấy,” Lăng Lang thanh âm rầu rĩ, “Nếu là không có ai, tôi lúc này đã quỳ xuống chân ngài.”

Phong Hạo nghe lời anh nói cười thành tiếng, “Anh dám quỳ xuống thật, nhưng tôi lại không nỡ đánh anh thêm lần nữa.”

Lăng Lang ôm càng chặt hơn, “Tôi lại hy vọng ngài có thể đánh tôi một cái, để tôi biết bây giờ tôi không phải đang nằm mơ.”

Anh buông tay, nhìn chăm chăm Phong Hạo không chuyển mắt, “Hachiko trước khi chết thấy ảo ảnh của chủ nhân, không phải tôi cũng sắp chết rồi chứ?”

Phong Hạo một bàn tay xoa má Lăng Lang, “Hachiko đã vĩnh viễn được ở cùng chủ nhân của nó.”

Ngón giữa hần lướt qua hình dáng khuôn mặt đã gầy như bị cắt gọt của đối phương, “Mà anh cũng vậy.”

Phong Hạo dặt tay Lăng Lang, mười ngón giao nhau, “Cảm tưởng khi đoạt giải của anh còn chưa nói xong, không tiếp tục nữa sao?”

Lăng Lang lại một lần nữa xuất hiện trên sân khấu, vị trí bên người rút cục đã có một người phù hợp đứng đó.

Tiếng vỗ tay như thủy triều từ từ tán đi, Lăng Lang nhìn nhìn bên người, lại nhìn nhìn dưới đài, cảm thấy mỹ mãn, mở miệng:

“Cảm ơn người đại diện của tôi.”

68. Chương 68: Giản Tuồng

Một đồng nghiệp Diệp Thị từ bàn làm việc đứng lên, nhìn thấy người đại diện của Lăng Lang, bị dọa hết hồn.

“Anh ấy làm sao vậy?” Người kia hỏi trợ lý của Lăng Lang đang ngồi một bên nhân nhả lật tạp chí.

Trợ lý ghét bỏ liếc mắt sang bên này một cái, người đại diện đang ngồi trên ghế nhìn trần nhà cười ngây ngô, nước miếng đều sắp chảy xuống, điển hình bộ dạng tên gốc.

+ , tên Phong Hạo chữ Hạo viết như vậy , đều có cùng chữ nghĩa là Nhật, thiên, mặt trời...

Lăng Lang mấp máy miệng, “Vì sao tôi lại không phát hiện sớm một chút chứ? Ngài cùng người đó ngữ khí giống nhau như đúc.”

“Có lẽ vì trong lòng anh, Mạc tiên sinh luôn là một lão nhân tóc trắng xoá,” Phong Hạo cười nói.

“Ngài năm đó chỉ có hai mươi tuổi, ” Lăng Lang nhìn chăm chú vào Phong Hạo, “Trên sân khấu chỉ thấy tôi một lần, vì sao lại vì tôi làm nhiều việc như vậy?”

“Tôi đã nói rồi, vì nhất kiến chung tình,” Phong Hạo cũng nhìn chăm chú Lăng Lang như thế, “Đôi mắt của anh, cùng Kim Mao tôi nuôi năm đó, xinh đẹp như nhau.”

“Khi ngài còn nhỏ có nuôi một con?”

Phong Hạo gật nhẹ đầu, “Nó cũng là một trong những tình yêu của tôi, đáng tiếc cuối cùng chết oan uổng.”

“Tôi nhớ là... ăn nhầm thức ăn?”

“Chocolate.” Phong Hạo biểu tình có chút khổ sở, “Năm đó tôi cùng một đứa nhỏ nhà hàng xóm gây gỗ, hấn vì trả thù, sau lưng tôi lên cho chó của tôi ăn rất nhiều chocolate, lúc tôi phát hiện thì đã muộn rồi.”

Lăng Lang thật lâu nói không thành lời.

“Sau đó, ” Phong Hạo mi mắt rũ xuống, “Anh có biết tôi đã làm gì không?”

Lăng Lang lắc đầu.

Khóe miệng Phong Hạo giương lên một độ cong quỷ dị, cả âm sắc cũng thay đổi, “Tôi mời người thôi miên hấn, tẩy sạch trí nhớ hấn, khiến cho hấn lầm tưởng bản thân là một kẻ cuồng ngược đãi, nhìn thấy tôi sẽ muốn làm chó của tôi, ngay cả chocolate cũng không ăn được.”

Lời hấn gần từng tiếng rơi vào tai Lăng Lang, anh không thể tin nổi mở to hai mắt nhìn.

Tay Phong Hạo chậm rãi vươn tới, mắt thấy gần tiếp xúc mặt đối phương, Lăng Lang hoảng sợ lui một bước về phía sau.

“Ha ha ha ha, ” Phong Hạo nhin không được cười đến gập người, “Tôi đùa anh thôi, anh lại tin là thật.”

Hấn ôm cổ Lăng Lang, “Học trưởng, kỹ năng diễn xuất của tôi có tốt không?”

Lăng Lang còn chìm trong nỗi khiếp sợ Phong Hạo gây cho anh, không biết nên tin lời nào mới đúng.

Phong Hạo còn gắt kể công, “Học trưởng, tôi làm nhiều thứ cho anh như vậy, anh còn hoài nghi động cơ của tôi với anh sao?”

“Nhưng mà vừa rồi ở nhà ăn...”

“Lời anh trai tôi nói phải không?” Phong Hạo cười cười, “Trên thực tế đúng vậy, chó của tôi bị người mưu sát, tôi rất tức giận, lừa dối phương vào nhà, nhốt vào lồng sắt Kim Mao từng ở.”

Lăng Lang bây giờ có thể đủ lý giải vì sao đánh giá của Phong anh với Phong Hạo lại là “từ nhỏ chính là một đứa biến thái”.

“Có điều, hắn liền hét to lên, kinh động anh tôi. Anh ấy thả người ra, sau đó còn la rầy tôi.”

“Nhưng chính là bởi vì sự kiện này, khiến tôi lúc đó cảm thấy thực phần khích, cũng để tôi nhận rõ tính hướng của mình.”

“Sau đó tôi đã tìm đọc rất nhiều tư liệu, còn tự học tâm lý học, mới biết được trên thế giới không chỉ có tôi là người như thế, thích đem người nhốt vào lồng sắt, còn có một loại người, thích bị giam vào lồng sắt, chỉ có thể nói, Thượng đế tạo người thực rất công bình.”

“Từ đó trở đi, tôi bắt đầu tìm kiếm người nguyện ý để tôi nhốt vào lồng sắt, cho đến khi tôi gặp được anh.”

Lăng Lang ngẩng đầu, anh nhìn lên không chỉ là người yêu của anh, mà còn là ân nhân, là chủ nhân của anh, người duy nhất mà anh nguyện đem thân tâm đều phó thác.

“Lần đầu tiên nhìn vào mắt anh, tôi đã nhận định anh, tựa như khi tôi trong một ổ toàn chó con mới sinh, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Kim Mao của tôi.”

Hắn vuốt ve gương mặt anh, “Tuy chờ đợi đã bao lâu nay, nhưng thật may mắn, anh rốt cục đến bên tôi.”

—— lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đang ở trên sân khấu, tôi ở dưới sân khấu, tôi nhìn lên anh, anh lại không nhìn đến tôi.

—— để anh có thể nhìn thấy tôi, tôi chỉ có thể đứng đủ cao, cao đến mức khiến anh phải ngẩng đầu, để anh phải ngưỡng vọng.

—— tôi luôn luôn ở đây, chờ anh nhìn lên.

< toàn=“” văn=“” hoàn=“” >

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-nhi-nguong-vong-cho-anh-nhin-len>